

Cuprinsul revistelor din anul 1932

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1932 <u>RECUNOAȘTEȚI PE IEHOVA</u>	- PAG. 3
Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1932 <u>DESCURAJAT SAU CREDINCIOS</u>	- PAG. 33
Revista nr. 3 - 1 februarie 1932 <u>STÂNCA</u>	- PAG. 63
Revista nr. 4 - 15 februarie 1932 <u>CINA DE AMINTIRE</u>	- PAG. 89
Revista nr. 5 - 1 martie 1932 <u>VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA - PARTEA I</u>	- PAG. 115
Revista nr. 6 - 15 martie 1932 <u>VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 143
Revista nr. 7 - 1 aprilie 1932 <u>VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA - PARTEA A III-A</u>	- PAG. 171
Revista nr. 8 - 15 aprilie 1932 <u>VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA - PARTEA A IV-A</u>	- PAG. 199
Revista nr. 9 - 1 mai 1932 <u>VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA - PARTEA A IV-A</u>	- PAG. 225
Revista nr. 10 - 15 mai 1932 <u>VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA - PARTEA A IV-A</u>	- PAG. 251
Revista nr. 11 - 1 iunie 1932 <u>FARAON ȘI SATAN</u>	- PAG. 279
Revista nr. 12 - 15 iunie 1932 <u>GOG ȘI MAGOG</u>	- PAG. 307

Revista nr. 13 - 1 iulie 1932		
<u>RĂZBUNĂTORUL LUI IEHOVA - PARTEA I</u>		<u>- PAG. 335</u>
Revista nr. 14 - 15 iulie 1932		
<u>JUDECĂTORUL LUI IEHOVA - PARTEA A II-A</u>		<u>- PAG. 361</u>
Revista nr. 15 - 1 august 1932		
<u>JUDECĂTORUL LUI IEHOVA - PARTEA A III-A</u>		<u>- PAG. 389</u>
Revista nr. 16 - 15 august 1932		
<u>ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA - PARTEA I</u>		<u>- PAG. 415</u>
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1932		
<u>ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA - PARTEA A II-A</u>		<u>- PAG. 441</u>
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1932		
<u>DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA - PARTEA I</u>		<u>- PAG. 467</u>
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1932		
<u>DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA - PARTEA A II-A</u>		<u>- PAG. 495</u>
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1932		
<u>DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA - PARTEA A III-A</u>		<u>- PAG. 527</u>
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1932		
<u>DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA - PARTEA A IV-A</u>		<u>- PAG. 553</u>
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1932		
<u>DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA - PARTEA A V-A</u>		<u>- PAG. 579</u>
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1932		
<u>DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA - PARTEA A VI-A</u>		<u>- PAG. 607</u>
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1932		
<u>"PLINĂTATEA TIMPURILOR"</u>		<u>- PAG. 635</u>

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

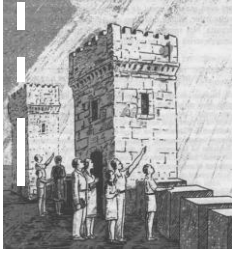
1 IANUARIE 1932

Nr. 1

Cuprins:

RECUNOAȘTEȚI PE IEHOVA	- Pag. 3
MARTORI AI LUI IEHOVA – PÂNĂ CÂND?	- Pag. 14
FIUL CELUI PEA ÎNALT	- Pag. 18
DE PE TEREN	- Pag. 30

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Ianuarie 1932

Nr. 1

Recunoașteți pe Iehova

”Și ei vor ști că eu sun Iehova”. – Ezec. 6:10, *A.R.V.*

Iehova face ca scopurile sale să se împlinească la timpul său stabilit. Cuvântul său ne arată clar că a venit timpul său ca oamenilor să li se acorde șansa de a afla că Iehova este Dumnezeu. O astfel de cunoștință este de importanță vitală pentru întreaga rasă umană. Textul de mai sus din Ezechiel 6:10 este textul ales pentru anul 1932. Textul și contextul implică și creștinătatea, milioanele de oameni care trăiesc acum și care nu vor muri niciodată și pe poporul lui Dumnezeu care trăiește acum pe pământ și care constituie rămășița. Textul și contextul său dezvăluie scopul lui Dumnezeu de a distruge creștinătatea și a păstra în viață pe pământ o anumită clasă de oameni buni, precum și faptul că rămășița are obligația de a le face aceste cunoscute acestor lucruri oamenilor în prezent. Iehova le dă acum unșilor săi o înțelegere a profeției sale făcută prin Ezechiel. În această profeție apare de peste șaiszeci de ori fraza următoare: ”Voi (sau ei) veți ști că eu sunt Iehova”. În acest fel, el subliniază și scoate în evidență importanța cunoștinței despre Cel Preaînalt. Deoarece Scripturile au fost scrise pentru ajutorul și beneficiul rămășiței care există în prezent pe pământ, rămășița ar trebui să primească aceste lucruri ca hrană la timpul potrivit de la Domnul. În trecut se credea că principala îndatorire a celor consacrați este să se pregătească pentru Împărăția cerească. Și acest lucru este important, însă există alte lucruri care sunt și mai importante. Rămășița trebuie să se achite acum cu credință de responsabilitatea pe care i-a încredințat-o Iehova. Membrii acesteia trebuie să se informeze despre această obligație pe care o au de la Iehova. Rămășița trebuie să se informeze despre ea deoarece cunoștința trebuie să preceadă credința și loialitatea.

SENSUL

2. Cuvântul - rădăcină de la care este derivat cuvântul ”(a) cunoaște”, așa cum este el folosit în textul anual, are mai multe sensuri. Înseamnă a primi cunoștință despre Iehova; a-l recunoaște pe Iehova așa cum este el; a-l percepe și înțelege. Mai înseamnă și a avea respect pentru Iehova, a fi siguri și asigurați prin cunoștința primită. Cuvintele textului sunt categorice: ”ei vor ști că eu sunt Iehova”. În cele din urmă, nimeni nu va putea spune cu sinceritate că nu a avut niciodată ocazia de a-l cunoaște pe Iehova Dumnezeu, căci este voința lui Dumnezeu ca toți oamenii să fie aduși la o cunoștință exactă despre adevăr. (1

Tim. 2:4-6) Marea este cuprinsă între părți ale uscatului, și toți oamenii știu că apele acoperă marea. Trebuie să vină timpul când popoarele pământului vor avea o cunoștință generală despre gloria lui Iehova Dumnezeu așa cum au ei acum o cunoștință despre adâncurile apelor. "Căci pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova ca marea de apele care o acoperă." (Hab. 2:14, *A.R.V.*) Contextul arată aici că această profecie își are principala împlinire în timpul executării judecății lui Iehova împotriva organizației lui Satan. O cunoștință despre gloria lui Iehova înseamnă o manifestare a lui însuși exprimată mai ales prin puterea sa. Toate popoarele de pe pământ vor vedea o manifestare a maiestății și puterii lui Iehova în marea bătălie a zilei Dumnezeului Atotputernic. Textul nu spune că toți îl vor cunoaște pe Iehova, ci că se va vedea o cunoștință a gloriei sale la fel de mult ca apele mării. Nu oricine primește această cunoștință va trage foloase de pe urma ei. Dar cine primește această cunoștință va trage foloase de pe urma ei. „Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu!” (Ps. 14:1). Prin conduita lor, cei nehibzuiți vor respinge orice cunoștință despre Iehova; Cei nebuni sunt plini de ei, importanți și auto-suficienți în ochii lor. Ei cred că au întotdeauna dreptate, dar în realitate greșesc mereu. (Prov. 12:15) Nebunii disprețuiesc îndrumarea lui Dumnezeu. (Prov. 15:5) Ei nu pot și nu vor avea înțelegere, deoarece ei resping cunoștința. (Ps. 92:6) Omul care învață înțelepciunea va trage foloase din primirea cunoștinței. "Adevărata înțelepciune este prea înaltă pentru cel nebun". (Prov. 24:7) Scriptura învață că sunt unii care vor învăța înțelepciunea, iar aceștia sunt cei ce se bucură să primească acea cunoștință. "Când i se dă celui înțelept instruire, el dobândește cunoștință." (Prov. 21:11) "Înțeleptul va asculta și va dobândi și mai multă învățătură, iar omul cu pricepere va primi o îndrumare înțeleaptă". (Prov. 1:5) "Când înțelepciunea va intra în inima ta și cunoștința va fi plăcută sufletului tău, atunci prevederea va veghea asupra ta și discernământul te va ocroti, ca să te scape de calea rea, de omul care vorbește lucruri stricate." (Prov. 2:10-12) Așadar, Domnul Dumnezeu îi anunță pe cei ce vor să audă: "Pleacă-ți urechea și ascultă cuvintele înțelepților, ca să-ți îndrepti inima spre cunoștința mea". – Prov. 22:17

3. Scripturile susțin în repetate rânduri ideea că exact înainte de executarea judecății lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan de pe pământ, trebuie să se vestească adevărul despre Iehova; că mulți se vor dovedi atunci a fi nebuni, nu vor asculta și vor muri, în timp ce alții vor fi înțelepți, vor accepta cunoștința adevărului despre Iehova Dumnezeu și vor trăi; și că rămășița de pe pământ, care sunt martorii lui Iehova, trebuie să ducă acest mesaj de adevăr și să depună mărturie înaintea popoarelor. Așadar, textul anului va fi examinat cu atenție de rămășiță, deoarece membrii acesteia doresc să știe care este voința lui Dumnezeu și să o împlinească cu bucurie. Martorii lui Iehova le vor spune oamenilor că Iehova este Dumnezeu. – Isa. 43:10-12.

CINE ESTE IEHOVA DUMNEZEU?

4. Această întrebare i-a fost pusă lui Moise de către conducătorul Egiptului. Mulți conducători ai lumii pun acum aceeași întrebare deoarece ei sunt la fel de

ignoranți precum era faraonul în ceea ce-l privește pe Iehova Dumnezeu. Fără îndoială că mulți dintre aceștia nu știu că sunt servi ai lui Satan. Cei mai mulți dintre ei sunt înțelepți după mintea lor, se încred în ei înșiși și în puterea lor organizată, iar pentru aceasta sunt nebuni. (Prov. 28:26) Întunericul domnește acum peste conducătorii pământului și bezna groasă peste popoare; și a venit timpul când rămășița trebuie să strălucească vestind numele și lucrările lui Iehova Dumnezeu. (Isa. 60:1,2) Este cât se poate de clar că Domnul a făcut ca îngerii săi să-i strângă afară din Împărăția sa pe răufăcători și pe lucrătorii nelegiurii. El i-a separat pe cei ce îi sunt cu adevărat credincioși lui de ceilalți. Domnul Dumnezeu i-a adus pe cei ce îl iubesc în locul său tainic. El le-a dat un nume nou cu propria sa gură. I-a numit în așa fel încât identitatea lor să poată fi descoperită cu ușurință. Ei nu sunt drepți în ei înșiși, ci sunt considerați drepți datorită faptului că sunt în Cristos și cu totul devotați cauzei lui Dumnezeu. De aceea, aceștia trebuie să împlinescă acum vestirea Domnului potrivit căruia cei drepți trebuie să strălucească precum soarele în Împărăția Tatălui lor. (Mat. 13:43) Strălucirea lor se datorează faptului că sunt fiii lui Iehova și martorii săi și îi vestesc lucrările, numele și Împărăția sa.

5. Este sigur că Dumnezeu se va îngriji acum ca popoarele pământului să fie informate cu privire la El și că cei ce sunt înțelepți vor primi aceste informații și vor trăi. E datoria și marele privilegiu al rămășiței să le răspundă oamenilor care pun întrebarea "Cine este Iehova Dumnezeu?" Fie ca acest lucru să fie făcut cu o vorbire simplă și blândă. Popoarele pământului trec acum prin mari necazuri și confuzie. E timpul să fie mângâiați cu adevărul toți cei ce vor asculta. Cereți-le acestora să vă asculte cu răbdare în timp ce le relați pe scurt cauza necazurilor lumii și remediul sigur pe care l-a furnizat Dumnezeu pentru acestea. În esență, spuneți-le: "Toate lucrurile frumoase pe care le vedeți în natură au fost create de Cel Veșnic, al cărui nume este Dumnezeu. El este și singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic, iar puterea sa nu cunoaște limite. El poartă numele de Iehova, care semnifică mai ales scopurile sale referitor la creaturile sale. Unul dintre numele sale este Cel Preaînalt, deoarece el este mai presus de toți și peste toți și întreaga creație trebuie să i se supună de bunăvoie. A venit timpul său ca oamenii să fie informați despre scopurile sale, iar eu sunt doar unul dintre martorii lui Iehova care vor să vă aducă acest mesaj de adevăr. Pe această cale noi predicăm acum vestea bună a Împărăției, potrivit poruncii sale. Noi nu încercăm să atragem pe nimeni în cadrul vreunei organizații pământești. Responsabilitatea noastră este să le spunem oamenilor adevărul. A sosit acum cea mai mare criză din toate timpurile. Cei ce vor auzi și vor da ascultare adevărului vor avea favoarea lui Iehova. Detaliile acestui mesaj important care trebuie să le fie spuse acum oamenilor se găsește în aceste cărți care dau toate citate din Scripturi și vă ajută să studiați pentru a vă dovedi că aceste lucruri sunt corecte și adevărate. Timpurile sunt grele, iar banii sunt foarte puțini, mai ales la oamenii săraci, dar veți fi răsplătit din belșug dacă vă veți lipsi de ceva, chiar și de o anumită hrană necesară pentru un timp, pentru a putea dobândi o înțelegere a scopurilor lui Dumnezeu. Aceasta vă va ajuta să

vedeți ce va veni în viitorul apropiat și ce trebuie să faceți pentru propria voastră bunăstare. Acesta nu este un mesaj de la oameni, ci provine din Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, scris în special pentru binele celor care trăiesc acum, în timpul sfârșitului lumii care vor auzi și vor asculta.

SCOP

6. Care este principalul scop pentru care trebuie să fie oamenii informați cu privire la Iehova? Cel mai important și primul scop este acela ca numele lui Iehova să fie justificat înaintea întregii creații și, în al doilea rând, ca toți oamenii, dând ascultare voinței lui Iehova, să poată primi o viață veșnică plină de fericire. Omenirea trebuie să fie acum informată despre marea chestiune care trebuie să fie rezolvată pentru totdeauna și care implică numele și cuvântul lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu l-a creat pe om ca și creatură perfectă. (Deut. 32:4) Imperfecțiunea omului se datorează îndepărtării lui de Dumnezeu. Perfecțiunea și fericirea lui pot fi recâștigate numai dacă își va manifesta deplina fidelitate față de Iehova și dacă va merge pe calea pe care a furnizat-o Dumnezeu prin Isus Cristos pentru răscumpărarea și salvarea omenirii. Primul om a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și i s-a dat ocazia de a alege să-l asculte pe Dumnezeu și să trăiască sau să nu îl asculte și să moară. Neascultarea originară a fost cea care i-a adus pe toți oamenii în situația prezentă de nefericire. Dacă omul vrea să se întoarcă la Dumnezeu, acesta trebuie să aibă o cunoștință despre Dumnezeu și despre mijlocul divin folosit pentru restatornicirea oamenilor.

7. Când Satan s-a răzvrătit iar oamenii l-au urmat în neascultarea lui față de legea lui Dumnezeu, Satan l-a sfidat în față pe marele Creator. El a pus la îndoială cuvântul și numele lui Iehova Dumnezeu. Satan a declarat că Dumnezeu nu poate să pună pe pământ oameni care să-i rămână credincioși și fideli și care să-și mențină integritatea față de Dumnezeu. Iehova Dumnezeu își declarase mai înainte scopul ca oamenii să moștenească pământul pe care îl făcuse pentru ei. Ca o sfidare la adresa lui Iehova și contrar cuvântului său, Satan a pus sub semnul întrebării numele lui Iehova. El a făcut acest lucru negând faptul că Creatorul și-ar putea duce la îndeplinire scopul. El a pus la îndoială și cuvântul său, căci el a negat adevărul aceluia cuvânt și a declarat că Dumnezeu este un mincinos. (Gen. 1:26-28; 2:17) 3:4,5; Isa. 45:12,18) Întrebarea care s-a ridicat atunci a fost: Cine este suprem? Cine este Dumnezeul Atotputernic și adevărat? Desigur că Iehova Dumnezeu este, a fost și va fi întotdeauna suprem, însă Satan a negat cu aroganță acest adevăr veșnic și a făcut cea mai mare parte a oamenilor să se întoarcă de la Dumnezeu. În loc să îl distrugă imediat pe Satan, Dumnezeu i-a dat șansa de a-și dovedi acuzațiile. Fiind în armonie cu puterea sa universală, dreptatea, înțelepciunea și neegoismul său, Iehova Dumnezeu i-a spus, în esență, dușmanului: Ai cât timp vrei tu și depune cele mai mari eforturi ale tale, dacă poți, pentru a demonstra că numele și cuvântul meu nu sunt demne de toată încrederea și că eu nu sunt suprem.

8. Pe parcursul celor șaiszeci de secole care au trecut de la răzvrătirea din Eden, Satan a construit o organizație puternică. El a strâns o mulțime de creaturi spirituale care i-au ascultat ordinele. A ridicat mari puteri mondiale și i-a făcut pe oameni să susțină sisteme militare crude și asupritoare care i-au ținut sub mână aspră a persecutorilor. El i-a corupt pe oameni și i-a stricat prin închinarea religioasă la creaturi și, în batjocură, a luat controlul asupra organizației religioase care poartă numele Fiului preaiubit al lui Iehova. A folosit tot felul de înșelătorii, amăgiți, minciuni și forțe pentru a-i orbi pe oameni și a-i îndepărta de Dumnezeu, adevăratul lor prieten și binefăcătorul lor. Consecința este că întreaga lume zace în puterea celui rău. (1 Ioan 5:19) În acea perioadă de timp, Iehova Dumnezeu și-a adus numele în atenția oamenilor pentru ca cei cu credință și care iubesc dreptatea să poată alege calea cea dreaptă. Exercițându-și libertatea de a alege, aproape toți oamenii au ales să meargă pe calea nedreptății. Numai câțiva au ales calea dreptății și a adevărului, iar Satan a încercat cu disperare să-i distrugă pe aceștia. Satan a făcut tot ce i-a stat în putere. A făcut tot ce a putu pentru a-și susține sfidarea și declarațiile pe care le-a făcut pentru a-l provoca pe Cel Preaînalt.

9. În 1914, Iehova Dumnezeu i-a zis, în esență, Fiului său preaiubit: "Satan a ajuns la limita puterii sale. Du-te acum și alungă-l din ceruri și domnește." (Ps. 110:2) Alungat din ceruri și ajuns jos pe pământ, Satan trebuie să-și restrângă acum acțiunile la suprafața pământului. (Rev. 12:12) El face acest lucru și pune asupra oamenilor tot felul de poveri, cauzându-le mari necazuri, confuzie și suferință și folosește clerul organizației sale religioase rele pentru a-i face pentru oameni să creadă că Iehova Dumnezeu cauzează toată suferința și necazurile lor. Nu este decât o singură cale prin care se poate rezolva pentru totdeauna marea problemă a supremației, iar această cale este distrugerea lui Satan și a organizației sale. Acest lucru va justifica numele lui Iehova și va lua poverile de pe umerii oamenilor și orbirea de pe ochii lor pentru ca întreaga omenire să poată avea ocazia deplină de a alege calea dreptății care duce la viață veșnică. Oamenii trebuie să aibă cunoștință înainte de a putea alege. Dacă sunt unii care vor să fie în siguranță până după marea bătălie a zilei Dumnezeului Atotputernic, atunci, aceștia trebuie să aibă o anumită cunoștință înainte de acest eveniment pentru a putea lua poziție de partea lui Iehova și a primi ocrotirea sa.

CUM ESTE OBȚINUTĂ

10. Cum pot oamenii să obțină cunoștință despre Iehova? Ei trebuie să afle că Biblia este Cuvântul Adevărului lui Iehova Dumnezeu și să se bizuie apoi pe ea pentru informare și îndrumare. Oamenii pot fi de partea Domnului Dumnezeu numai prin adevăr; iar Scripturile, după cum este scris, constituie adevărul. "Cuvântul tău este adevărul". (Ioan 17:17) Părerile omului nu sunt o îndrumare sigură, decât dacă sunt susținute pe deplin de Cuvântul lui Dumnezeu. Scripturile furnizează adevărata îndrumare pentru oameni. "Cuvântul tău este o candelă pentru pașii mei și o lumină pe cărarea mea." (Ps. 119:105) "Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și utilă ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să

disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 3:16,17, *R.V.*) Deși aceste texte scripturale se aplică în primul rând adunării, ele furnizează o bună îndrumare și pentru orice oameni care vor să se împace cu Dumnezeu și să trăiască. Oamenii trebuie să fie informați despre faptul că Iehova a promis că va da o lumină și mai mare și o înțelegere și mai clară a Cuvântului său acestor oameni de pe pământ din timpul sfârșitului lumii, în care ne aflăm noi acum. (1 Cor. 10:11) Evident că este voința lui Dumnezeu ca să se publice cărți care să arate unde se pot găsi aceste adevăruri în Biblie, și că evenimentele vor fi lămurite în textele Scripturilor, adică evenimentele care s-au petrecut în ultimii ani și care sunt cunoscute de toți oamenii. Acest lucru trebuie să se facă pentru ca oamenii să poată vedea nu doar care profeție divină este adevărată, ci și care sunt în curs de împlinire acum. Credința în Iehova ca singurul Dumnezeu adevărat este absolut esențială și nimeni nu poate avea credință fără cunoștință. Credința se obține prin ascultarea și bizuirea pe Cuvântul lui Dumnezeu, însă cineva trebuie să le spună oamenilor adevărul pentru ca ei să poată chema numele Domnului. Această lucrare de depunere de mărturie oamenilor despre Dumnezeu le-a fost delegată celor pe care el i-a numit ”martorii” săi și care sunt membrii picioarelor lui Cristos și despre care este scris: ”Cât de frumoase sunt picioarele celor care predică vestea bună de pace și anunță vești bune despre lucruri bune”. (Rom 10:13-17) Mijlocul pe care îl folosește Domnul pentru ca oamenii să dobândească o cunoștință despre care au atâta nevoie acum este prin Cuvântul lui Dumnezeu și modul său de a trata cu ei.

NECESITATEA CUNOAȘTERII

11. De ce este necesară cunoștința despre Iehova Dumnezeu? Timp de multe secole, organizațiile bisericesti i-au învățat pe oameni că nu este necesar să știe decât despre Isus și au spus foarte puține lucruri, dacă nu chiar niciunul, despre Iehova. A venit timpul pentru ca Iehova să-și înalțe numele și oamenii trebuie să afle despre el. Cunoștința despre Iehova este necesară deoarece el este Dătătorul vieții tuturor creaturilor. Deoarece omul are privilegiul de a alege, el nu ar putea alege fără să aibă cunoștință referitor la posibilitățile dintre care poate alege. Calea lui Iehova care îi conduce pe oameni la viață este prin intermediul lui Isus Cristos. Nu există nici o altă cale, iar aceasta este calea lui Iehova Dumnezeu. (Fapte 4:12) Iehova i-a dat lui Isus Cristos putere peste întreaga creație umană, iar Isus a spus: ”Aceasta este viața eternă, ca ei să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis tu.” (Ioan 17:3) Aceste cuvinte li se aplicau în primul rând discipolilor lui Isus. Mai târziu ele s-au aplicat tuturor celor care au devenit urmași ai lui Isus Cristos; iar acum ele se aplică celor care vor fi salvați în timpul bătăliei Armagedonului și care vor fi primii care vor primi binecuvântările de restatornicire. Cu siguranță că este necesar acum că rămășița să aibă o cunoștință despre împlinirea profeției, iar pentru acest motiv Iehova le dă această cunoștință celor care îl iubesc. Această favoare le este acordată celor credincioși pentru ca ei să se poată îndemna cu răbdare în lucrarea

pe care le-a dat-o Domnul să o facă, chiar și în mijlocul unei aspre opoziții, iar făcând astfel ei pot fi mângâiați de asigurarea că fac ceea ce este drept și împlinesc astfel voința lui Dumnezeu. (Rom. 15:4) Astfel crește cunoștința în timpul sfârșitului acestei lumi.

12. Cunoștința despre Dumnezeu este necesară pentru cei din creștinătate care vor fi cruțați și salvați în marea bătălie a zilei Dumnezeului Atotputernic. Celor de pe pământ care se lasă învățați, Iehova le spune: "Căutați-l pe Iehova, voi toți cei smeriți (care se lasă învățați) de pe pământ . . . poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova." (Țef. 2:3, *A.R.V.*) Chiar cuvintele acestui text dovedesc că oamenii trebuie să aibă mai întâi cunoștință înainte de a putea căuta smerenia și dreptatea. Ei trebuie să învețe că Iehova este Dumnezeu, Cel Suprem și Veșnic. Ei au nevoie de cunoștință acum, iar când Iehova, prin cel puternic al său, Isus Cristos, va zdrobi în bucăți organizația lui Satan, oamenii care vor supraviețui vor ști atunci că Iehova este Dumnezeu și că puterea sa este supremă și absolută. Atunci când judecata mâniei justificate va fi trecut, supraviețuitorii vor dori și vor avea nevoie de mult mai multă cunoștință. (Ier. 50:5) Distrugerea organizației lui Satan și ștergerea ei completă din existență vor fi o justificare a numelui lui Iehova. Salvarea oamenilor în timpul zilei mâniei lui Iehova - oameni care vor umbla pe calea dreptății - va fi și ea o justificare a numelui lui Iehova. Iehova declară că scopul său este ca înaintea marii distrugerii, conducătorii creștinătății să fi anunțați cu privire la aceasta. Această veste le va aduce cunoștință celor care vor da ascultare veștii că Iehova este Dumnezeu, și îi va ajuta pe cei ce vor hotărî să facă acest lucru să ia poziție de partea lui Iehova Dumnezeu și să trăiască. Oamenilor trebuie să li se facă de cunoscut, așadar, numele lui Iehova. "Numele lui Iehova este un turn puternic; cel drept fuge la el și este în siguranță." (Prov. 18:10, *A.R.V.*) Cei care aud și ascultă de Domnul Iehova vor deveni drepti. "Pentru a-și face de cunoscut numele vrăjmașilor (săi)", Iehova va face ca focurile distrugerii să ardă organizația lui Satan, iar apoi cei care au învățat despre numele său și care au luat poziție de partea lui Iehova vor fi salvați. (Isa. 64:2) Cei ce umblă în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru, vor primi binecuvântările sale de viață veșnică. - Mica 4:5

13. Oamenii sunt acum peste măsură de oprimați. Necazurile marchează fețele tuturor, în afară de oamenii care se încred în Domnul Dumnezeu. În general, oamenii sunt într-o mare de confuzie și nu știu ce să facă. Lumea se găsește acum într-un timp de necazuri, deși cea mai rea parte a acestora nu a venit încă. Cuvintele Domnului sunt, așadar, potrivite, după cum este scris: "El va judeca lumea cu dreptate, va judeca popoarele cu nepărtinire. Iehova va deveni un turn tare pentru cel zdrobit, un turn tare în timpuri de necaz. Cei care cunosc numele tău se vor încrede în tine, căci tu nu îi vei părăsi nicidecum pe cei ce te caută, o, Iehova!" (Ps. 9:8-10, *A.R.V.*) Contextul arată că această profeție se aplică acestui timp, când Cristos este în templul lui Iehova pentru judecată. Prin urmare, acesta este timpul când Iehova va face posibil ca oamenii cu bună voință să dobândească o cunoștință despre el și despre Cuvântul și numele lui. Cine vor fi cei privilegiați

care vor purta acest mesaj de consolare pentru oameni? Martorii lui Iehova sunt cei cărora le este încredințată lucrarea de mărturie.

RESPONSABILITATE

14. Cunoștința primită crește responsabilitatea celor care o primesc. De la venirea lui Cristos la templul lui Iehova și de la strângerea celor aprobați la el, aceștia au fost favorizați cu o mai mare cunoștință. Timpul se referă anume la completarea sau sfârșirea "secretului lui Dumnezeu". De atunci, unșii au învățat semnificația numelui lui Iehova, au înțeles multe lucruri despre marea sa organizație și au început să discearnă cu claritate marea chestiune care trebuie să fie rezolvată în curând. Ei au învățat că Satan are o organizație puternică pe care Dumnezeu o va distruge în curând spre justificarea marelui său nume. Ioan, care a avut privilegiul de a scrie Revelația, este simbolizat sau reprezentat de unșii credincioși ai lui Dumnezeu care se află în prezent pe pământ. În această imagine simbolică, marele Mesager al lui Iehova apare cu un "sul mic în mână". Clasei servului uns i se poruncește să ia micul sul și să îl mănânce. "Și am luat din mâna îngerului sulul cel mic și l-am mâncat. În gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce l-am mâncat, pântecele mi s-a amărât. Și ei mi-au zis: "Trebuie să profetești din nou despre popoare, națiuni, limbi și mulți regi"." (Rev. 10:10,11) "Sulul cel mic" este ceea ce aparține scopurilor lui Iehova referitor la poporul său și lucrarea acestuia, scopuri care trebuie să fie înțelese acum de cei care îl iubesc. Mâncarea sulului cel mic înseamnă dobândirea unei cunoștințe de către cei unși despre Iehova și scopurile sale. Aceasta este revelarea misterelor sale, sau a secretelor sale sacre. Mâncând "sulul cel mic" cei unși au primit înțelepciune divină. (Prov. 23:13,14) Această cunoștință, primită în mod corect, are un efect purificator - și chiar o astfel de purificare a și avut loc. Aceasta le-a făcut de cunoscut unșilor că, de atunci înainte, ei trebuie să aibă și să urmeze o unitate a scopului și să îi fie pe deplin devotați lui Dumnezeu și Împărăției sale și să facă voința Celui Preaînalt. De îndată ce a fost consumat acest sul mic, el a devenit amar în stomacul celor care l-au mâncat; cu alte cuvinte, cunoștința și înțelepciunea divină primită din el a fost dulce la gust pentru cei unși, dar le-a adus imediat amărăciune, făcând să se nască în ei o indignare amarnică împotriva lui Satan și a organizației sale. Acești credincioși s-au hotărât prin îndurarea Domnului să facă orice le va cere el împotriva lui Satan și a organizației sale.

15. Este potrivit ca cei unși să se roage pentru distrugerea organizației lui Satan? Este sigur că, atunci când Domnul Dumnezeu face ca o rugăciune să fie consemnată de către profetul său, este voința lui Dumnezeu ca cei unși să rostească și ei rugăciunea consemnată astfel. Prin urmare, atunci când indignarea îndreptățită și amărăciunea servului uns al lui Iehova s-a ridicat împotriva lui Satan și a organizației sale din cauza mării defăimări a numelui lui Dumnezeu, atunci a venit timpul, și a fost voința lui Dumnezeu, ca cei unși să se roage (și s-au rugat) pentru distrugerea organizației lui Satan cu aceste cuvinte: "O, Dumnezeule, nu tăcea! Nu rămâne mut și nu sta liniștit, o, tu, Cel Divin! Căci iată că dușmanii tăi se agită și

cei ce te urăsc cu înverșunare și-au ridicat capul. Ei vorbesc în secret cu viclenie împotriva poporului tău și complotază împotriva celor pe care îi ascunzi. O, Dumnezeul meu, fă-i ca un vârtej de scapieți, ca paietele înaintea vântului! Ca un foc ce mistuie pădurea și ca o flacără ce pârjolește munții, așa să-i urmărești tu cu furtuna ta și să-i înspăimânți cu vijelia ta. Umple-le fața de dezonoare, ca să caute numele tău, o, Iehova! Să fie făcuți de rușine și înspăimântați pentru totdeauna, să fie făcuți de ocară și să piară, ca să se știe că tu, al cărui nume este Iehova, numai tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul!” – Ps. 83:1-3; 13-18, *A.R.V.*

16. Ezechiel și Ioan au reprezentat aceeași clasă, și anume clasa servului uns de pe pământ. ”Sulul cel mic” menționat în capitolul zece al cărții Revelației este același cu ”sulul de carte” menționat de către Ezechiel și pe care l-a mâncat acesta. (Ezec. 2:8-10; 3:2) Rugăciunea din Psalmul optzeci și trei, precum și o rugăciune asemănătoare ce apare în Isaia 64:1, nu ar fi adus mai devreme manifestarea mâniei lui Dumnezeu, ci ea le dă servilor lui Iehova o stare a inimii corectă pentru a asculta cu bucurie poruncile lui Dumnezeu, cooperând și împlinindu-i voința. De aceea, Iehova îi vorbește servului uns pe care îl reprezintă Ezechiel și își exprimă voința cu privire la acesta, în următoarele cuvinte: ”Fiu al omului, te-am făcut străjer pentru casa lui Israel. Ascultă cuvântul din gura mea și avertizează-i din partea mea. Dacă îi zic celui rău: ”Vei muri negreșit”, iar tu nu-l avertizezi și nu vorbești ca să-l avertizezi pe cel rău cu privire la calea lui rea și să rămână în viață, atunci el, fiind rău, va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere înapoi din mâna ta. Dar dacă tu l-ai avertizat pe cel rău, și el nu se întoarce de la răutatea lui și de la calea lui rea, atunci el va muri din cauza nelegiuirii lui, dar tu îți vei scăpa sufletul. Însă dacă tu l-ai avertizat pe cel drept ca să nu păcătuiască, și cel drept nu păcătuiește, atunci va rămâne în viață fiindcă a fost avertizat, iar tu îți vei scăpa sufletul.” (Ezec. 3:17-19, 21) Astfel, Iehova Dumnezeu le încredințează o responsabilitatea celor din clasa servului. Aceștia sunt făcuți martorii lui Iehova pentru a transmite un avertisment și o mărturie. Așa cum i-a spus Iehova lui Ezechiel, tot așa le spune acum și martorilor săi despre creștinătate: ”Dar ție, fiu al omului, să nu-ți fie frică de ei și să nu-ți fie frică de cuvintele lor, fiindcă sunt niște încăpățânați și niște ghimpi care te înțepă, și locuiești printre scorpioni. Să nu-ți fie frică de cuvintele lor și să nu te îngrozești de fețele lor, căci sunt o casă răzvrătită. Spune-le cuvintele mele, fie că vor asculta, fie că nu, căci sunt niște răzvrățiți.” – Ezec. 2:6,7.

17. Iehova și-a anunțat hotărârea judecătorească împotriva creștinătății, care declară că aceasta va fi distrusă. Ea este cea mai spectaculoasă, ipocrită și rea parte a organizației vizibile a lui Satan. A adus cea mai multă rușine asupra numelui lui Iehova și a creștinismului, iar de aceea Iehova spune: ”În toate locurile în care locuiți, orașele vor fi devastate și locurile înalte vor fi pustiite, ca să zacă devastate și ca altarele voastre să zacă pustiite și să fie dărâmate, iar idolii voștri de baligă să dispară, altarele voastre pentru tămâie să fie doborâte și lucrările voastre să fie șterse din existență. Da, cel rănit de moarte va cădea în mijlocul vostru, și veți ști cu siguranță că eu sunt Domnul. Îmi voi întinde mâna împotriva lor și voi

preface țara într-o întindere pustie, într-un ținut mai pustiu decât pustiul dinspre Dibla, peste tot unde locuiesc. Și vor ști cu siguranță că eu sunt Domnul.” – Ezech. 6:6,7,14.

18. În creștinătate sunt mulți care plâng și suspină din cauza lucrurilor dezgustătoare care sunt practicate în cadrul ei și a asupririi pe care o suferă. Aceștia doresc să știe ce este drept, pentru a putea merge pe calea cea dreaptă. Strigătele lor au ajuns până la Dumnezeu oștirilor și, fidel promisiunii sale el le va trimite un mesaj de consolare, pentru ca ei să poată scăpa. Pentru îndrumarea clasei servului uns, Iehova spune acum: ”Vă voi lăsa o rămășiță, pe cei ce vor scăpa de sabie printre națiuni, când veți fi împrăștiați prin alte țări. Aceia dintre voi care vor scăpa își vor aduce aminte de mine.” (Ezech. 6:8,9) Aceștia trebuie să aibă acum posibilitatea de a învăța despre Iehova și Împărăția sa.

MARTORII LUI IEHOVA

19. Iehova Dumnezeu a strâns dintre națiuni un popor pentru numele său. El le-a dat membrilor acestui popor un nume nou, iar cei credincioși trebuie să demonstreze și vor demonstra că acel nume le aparține pe drept. Aceștia nu mai sunt preocupați de a descoperi care este voința lui Dumnezeu referitor la ce trebuie să facă ei. El și-a exprimat limpede voința, iar ei știu că trebuie să facă lucrarea pe care le-a încredințat-o Domnul. Cei ce sunt martorii lui Iehova sunt ”oile de pe pășunea sa” și se află sub îngrijirea și protecția sa. Prin îndurarea sa, ei au intrat pe ”drumul cel mare” și au fețele și inimile întoarse cu totul spre Împărăție. Ei se bucură să fie în fruntea celor care îi întorc pe oameni la Iehova Dumnezeu, vorbindu-le despre numele și Cuvântul său. Acum sloganul lor este: ”Ei vor ști că Iehova este Dumnezeu”. Ei sunt hotărâți acum ca, prin îndurarea sa, să le transmită oamenilor această informație. Mergând pe calea celor de pe pământ care iubesc dreptatea, acești martori credincioși ai lui Iehova cântă: ”Strigați triumfător către Domnul, toți locuitorii pământului! Slujiți-i Domnului cu bucurie! Intrați înaintea lui cu strigăte de bucurie! Să știți că Domnul este Dumnezeu. El ne-a făcut. Noi suntem poporul lui și oile pășunii lui. Intrați cu mulțumiri pe porțile sale și cu laude în curțile sale! Aduceți-i mulțumiri, binecuvântați-i numele! Căci Domnul este bun, bunătatea sa iubitoare este veșnică și credințioșia sa din generație în generație.” – Ps. 100, *A.R.V.*

20. Iehova și-a întins brațul puternic pentru a face dreptatea cunoscută pe pământ. Cei care ascultă acum cu bucurie cuvintele de adevăr și care se întorc la Iehova și învață să îl cunoască vor primi binecuvântările sale, după cum s-a promis: ”Fericit este poporul care cunoaște strigătul de bucurie. O, Doamne, ei umblă în lumina feței tale! Ei se bucură toată ziua în numele tău și sunt înălțați în dreptatea ta.” – Ps. 89:15,16, *A.R.V.*

21. Membrii micuțului grup pe care l-a strâns Dumnezeu dintre națiuni ca popor pentru numele său sunt din belșug binecuvântați cu ocazia de a-i fi martori. Despre aceștia este scris: ”Poporul pe care l-am întocmit pentru mine, ca să istorisească faptele mele demne de laudă.” (Isa. 43:21) Numele lui Iehova

Dumnezeu trebuie să fie înălțat și laudat pentru totdeauna. Fie ca cei credincioși de pe pământ să continue să declare pentru totdeauna: ”Ei vor ști că Iehova este Dumnezeu”.

Întrebări pentru studiu

1. În legătură cu scopurile lui Iehova, ce mare importanță are timpul în care trăim? Pe cine implică textul nostru anual și contextul său? Care sunt scopurile divine dezvăluite aici? Cui îi dă acum Iehova o cunoștință a profețiilor sale? Cu ce scop? De ce este necesară această înțelegere?
2. Când își are împlinirea Habacuc 2:14? Ce se înțelege prin ”cunoașterea gloriei lui Iehova”? Explicați dacă, la sfârșit, va putea cineva nega pe bună dreptate că ar fi avut ocazia de a-l cunoaște pe Iehova. Cu versete, arătați contrastul dintre cei nebuni și cei înțelepți: (a) cu privire la atitudinea lor în ceea ce privește dobândirea cunoștinței și înțelepciunii și (b) cu privire la consecințele acțiunilor lor.
3. Identificați ”rămășița”. Care este natura și scopul mesajului pe care sunt ei autorizați să îl poarte?
4. Cine sunt cei ”drepti”? Explicați cum ”strălucesc (ei) ca soarele la miezul zilei”. Pentru a arăta că numele ”martorii lui Iehova” identifică în mod potrivit poporul credincios al lui Dumnezeu, descrieți situația prezentă: (a) a conducătorilor și oamenilor, (b) legată de ”casa lui Dumnezeu”.
5. În ceea ce privește prezentarea noastră, cum îi putem noi ajuta pe oamenii cu bună voință să înțeleagă de ce este important să primească și să studieze mesajele de adevăr furnizate pentru ei?
6. Arătați care este scopul pentru care îi informăm pe oameni cu privire la Iehova.
- 7,8. Descrieți cum au fost puse la îndoială numele și cuvântul lui Iehova. De ce a fost sub semnul întrebării atâta vreme supremația lui Iehova atât printre o mulțime de creaturi spirituale, cât și printre aproape toți oamenii? De la răzvrătirea din Eden, ce a reușit dușmanul în eforturile lui de a-și susține sfidarea și acuzațiile făcute la adresa Celui Preaînalt? Între timp, ce acțiuni a întreprins Iehova și cu ce scop?
9. Ce schimbare a situației a marcat anul 1914? Explicați motivul necazurilor și suferinței de pe pământ de atunci încoace. Despre ce problemă importantă trebuie să fie informați acum oamenii și de ce?
10. De ce este necesară o înțelegere a Scripturilor? De ce mai ales acum? Explicați cum vor fi oamenii ajutați să exercite credință în Iehova și scopurile sale.
11. De ce este necesar ca oamenii să-l cunoască pe Iehova și pe Isus Cristos pentru a avea viață? Aplicați Ioan 17:3. Cui i-a dat Iehova această cunoștință? Cu ce scop?

- 12,13. Arătați importanța mărturiei pe care a încredințat-o Iehova rămășiței.
14. Explicați și aplicați Revelația 10:10,11.
- 15,16. Arătați dacă este potrivit ca cei unși să se roage pentru distrugerea organizației lui Satan. Ce scop are această rugăciune? Care sunt cele trei scopuri importante cărora le servește faptul că martorii lui Iehova le transmit oamenilor avertismentul și mărturia care le-a fost încredințată?
- 17,18. Care este hotărârea judecătorească pe care a pronunțat-o Iehova împotriva creștinătății? Spuneți care este motivul pronunțării acestui decret. Descrieți pustiirea care va fi adusă asupra creștinătății. Aplicați Ezechiel 6:8,9.
19. Cum vor dovedi adevărații servi ai lui Iehova că sunt identificați în mod potrivit prin noul nume pe care li l-a dat el? Care este sloganul lor? Ce cântec cântă ei și care este scopul acestui cântec?
20. Aplicați Psalmul 89.15,16.
21. ”Vor ști că Iehova este Dumnezeu.” Cine va ști? Cum vor ajunge ei la această cunoștință? Atunci, care este marea oportunitate cu care sunt binecuvântați acum martorii lui Iehova?

Martori ai lui Iehova – până când?

Vorbind sub inspirație, Isaia, profetul lui Dumnezeu, a spus cândva: „Iată că eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel niște semne și niște miracole de la Iehova al oștirilor, care locuiește pe muntele Sion.” (Isaia 8:18). Sion este numele organizației lui Dumnezeu. Cuvintele „Iehova al oștirilor” se referă întotdeauna la Iehova ca pregătindu-se sau luptând într-o bătălie. Nimeni nu *locuiește* în Sion înainte ca Sionul să fi fost construit. (Ps. 102:16) Deci, profeția arată că Isaia și copiii săi erau niște anti-tipuri, niște oameni-simbol, care prefigurau clasa de martori credincioși care se va afla în lume în vremea când Iehova se va pregăti de bătălie împotriva dușmanului, și după ce Sionul va fi construit. Profeția localizează deci timpul după anul 1918, când Domnul a venit la templul său. Isaia spune că a avut o viziune în care l-a văzut pe Cristos Regele întronat în templu, și că împreună cu el erau mesagerii lui sfinți. Acestea se petrec la timpul fixat când Domnul apare în templul său cu îngerii săi pentru judecată. (Mal. 3:1-3; Mat. 25:31). Cu privire la viziunea sa, Isaia spune: „Și [serafimii] strigau unul către celălalt și ziceau: "Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova al oștirilor! Tot pământul este plin de gloria sa!" Atunci am spus: "Vai de mine! Sunt ca mort, fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Ochii mei l-au văzut pe Rege, pe Iehova al oștirilor!"” – Isa. 6:3, 5.

Fiind un tip al Israelului spiritual, prin faptul că spune că este „un om cu buze necurate” Isaia sugerează clară că a existat la un anumit moment o neglijență în ceea ce privește depunerea mărturiei de către poporul lui Dumnezeu. Lucrarea adunării prefigurată de profetul Ilie a încetat în anul 1918, iar lucrarea prefigurată de Elisei a început în jurul anului 1919. În intervalul de timp dintre acești doi ani, poporul lui Dumnezeu nu au depus activ mărturia. Acest lucru s-a datorat

necazurilor amarnice ale războiului națiunilor. După 1918, adunarea a început o campanie activă de depunere a mărturiei, fapt care arată o recuperare, o revenire din starea de necurăție despre care vorbea profetul Isaia, iar cuvintele sale arată și cum s-a realizat aceasta. Isaia a spus (în 6:6, 7): „Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine și avea în mână un cărbune incandescent pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura și a spus: "Iată! Acesta ți-a atins buzele și nelegiuirea ți-a fost îndepărtată, iar păcatul tău este ispășit".”

Serafimul din acest text îl reprezintă pe Mesagerul Domnului; iar luarea focului de pe altar și atingerea buzelor profetului, acesta prefigurează faptul că Domnul va curăța poporul său, atingându-i buzele și trimițându-i să depună o mărturie despre numele său. Focul este un simbol purificator; iar profetul spune că nelegiuirea și păcatul au fost îndepărtate prin foc. În a doua parte a anului 1919, poporul lui Dumnezeu și-au dat seama că au fost inactivi și că Domnul are o lucrare pentru ei; iar acest lucru este prezis în profetie, așa cum Isaia a spus în viziune, și nume: „Apoi am auzit glasul lui Iehova spunând: "Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi [să ne fie martor]?" Atunci eu am zis: "Iată-mă! Trimite-mă!"” – Isa. 6:8.

Astfel, profetul a prezis entuziasmul, dorința martorilor de a profita din plin de prilej pentru a da mărturia. Adevărul istoric care oglindește acest lucru este că, în anul 1919, la un congres al creștinilor adunați la Cedar Point, Ohio, cei care erau de față au realizat că a venit timpul să înceapă o campanie activă de depunere a mărturiei, ceea ce au și făcut. Profetul arată că depunerea acestei mărturii nu va converti lumea, ci scopul ei este îndeosebi ca oamenii să fie anunțați de și despre scopurile lui Dumnezeu. De aceea, Domnul a spus poporului său, așa cum a prezis profetul: „Du-te și spune acestui popor: "Întruna auziți, dar nu înțelegeți; întruna vedeți, dar nu învățați". Fă insensibilă inima acestui popor, astupă-le urechile și lipește-le ochii ca să nu vadă cu ochii, să nu audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima și să nu se întoarcă și să se vindece!"” – Isa. 6:9, 10.

Apoi, profetul a întrebat: „Până când?” va trebui să fie dată această mărturie. Prin aceasta, a prezis că, după venirea Domnului la templul său, unșii lui Iehova vor începe lucrarea de mărturie și vor întrebat „cât timp, până când” trebuie să continue depunerea acestei mărturii. Domnul însuși ne răspunde la această întrebare, făcându-l pe profet să scrie: „Atunci eu am zis: "Până când, o, Iehova?" Și el a răspuns: "Până când orașele vor ajunge niște ruine și vor rămâne fără niciun locuitor, până când casele vor rămâne fără niciun om pământean, iar pământul va ajunge o pustietate. Iehova îi va îndepărta pe oamenii pământeni și inima țării va fi pustie.” – Isa. 6:11, 12.

Prin cuvintele profetului, Dumnezeu a prezis că va face ca mărturia sa să fie depusă încontinuu, fără încetare „până când orașele [care simbolizează organizațiile Diavolului] vor ajunge niște ruine”, adică vor fi distruse Dumnezeu, și până când oamenii vor fi îndepărtați cu totul din acea organizație rea. Mărturia a progresat de atunci, și un număr mare de oameni s-au îndepărtat de așa-zisa

„creștinătate organizată”, mulți dintre ei recunoscând că acea organizație nu îl reprezintă de Iehova Dumnezeu, ci este organizația lui Satan.

Unșii lui Dumnezeu, adunați în Sion și aduși în templul spiritual al lui Dumnezeu, realizează că Iehova s-a mâniat pe ei, conform cu profeția lui Isaia, căci nu au dovedit suficient zel în respectarea poruncilor sale, dar Domnul Dumnezeu le aduce alinare; acest lucru fiind dovedit de cuvintele profetului Isaia, care spun: „În ziua aceea vei spune: "Îți mulțumesc, o, Iehova, că, deși te-ai mâniat pe mine, mânia ta s-a întors în cele din urmă și m-ai mângâiat. Iată, Dumnezeu este salvarea mea! Voi avea încredere și nu-mi va fi frică, pentru că Iah, Iehova este forța și puterea mea și el a devenit salvarea mea." – Isaia 12:1, 2.

Apa este un simbol al adevărului lui Dumnezeu. Cei credincioși, unșii lui Dumnezeu, supunându-se poruncilor lui Dumnezeu, beau din plin din fântâna adevărului și se bucură. Dumnezeu le oferă o viziune mai clară asupra Cuvântului său, și le spune: „Veți scoate cu bucurie apă [adică adevăr] din izvoarele salvării.” (Isa. 12:3) Celor care se ocupă activ și cu entuziasm de respectarea poruncilor lui Dumnezeu, prin faptul că le spun altora despre marile și înaltele sale scopuri, Dumnezeu le permite să se bucure de o înțelegere mai clară, mai exactă a adevărului. Scoaterea apei din fântâni denotă că aceștia caută adevărul studiind profețiile Domnului și privind cu atenție faptele care se petrec ca împlinire a lor.

Din nou, și în această profeție se face referire la „ziua aceea”. „Ziua aceea” a sosit acum; și, cu privire la acest lucru, Dumnezeu a făcut ca profetul său să consemneze poruncile sale pentru poporul său, consemnări care se aplică tuturor celor care îl iubesc sincer e Dumnezeu și care se bucură să-i păzească poruncile. Aceste porunci ale lui Dumnezeu sunt: „În ziua aceea veți spune: "Aduceți-i mulțumiri lui Iehova! Chemați numele său! Faceți cunoscute printre popoare lucrările sale! Vestiți cât de înălțat este numele său! Cântați-i cântări lui Iehova, pentru că a făcut lucruri mărețe! Lucrul acesta se anunță pe tot pământul. Chiuie și strigă de bucurie, locuitorii a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel!" – Isaia 12:4-6.

Profețiile și împlinirea lor dovedesc mai presus de orice îndoială că Isus Cristos este Marele Martor al lui Iehova; că atunci când va veni la templul său și îi va cerceta pe servii săi, celor pe care îi găsește credincioși le va încredința privilegiul și obligația de a depune mărturie pe tot pământul, începând cu momentul acela, și până la căderea organizației lui Satan; că asemenea martori sunt însărcinați să declare că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic; și că toți cei care sunt unși de Domnul și se bucură de aprobarea sa constituie mulțimea de pe pământ care trebuie să depună mărturia. Pentru că este voința lui Dumnezeu ca mărturia aceasta să fie depusă în acel moment, ea va fi depusă indiferent de opoziție. Binecuvântați sunt cei care iau parte în orice fel la această mărturisire că Iehova este Dumnezeu, și că a venit vremea instalării Împărăției Sale, în fața conducătorilor și a popoarelor.

Multor oameni le e greu să înțeleagă de ce o asemenea adunare de creștini merg cu atâta zel și insistență să le spună oamenilor despre Domnul și scopurile

sale. Căci oamenii văd clar că martorii nu încearcă să îi convertească sau să-i introducă într-o organizație. Ei pot vedea și că nu fac asta pentru bani. De ce fac, atunci, acest lucru? Ce se realizează prin ea?

Iehova Dumnezeu a făcut ca profetul său să prezică motivul pentru care martorii săi trebuie să depună acum mărturie înaintea popoarelor lumii, mărturie că el este Dumnezeu cel Atotputernic. Dușmanul și agenții săi vor face ca oamenii să creadă faptul că Iehova solicită această mărturie, denotând egoism și slăbiciune din partea lui: egoism pentru că, spun dușmanii, dorește onoarea pe care popoarele i-o vor da aducându-i laudă; slăbiciune, prin faptul că se teme că toată creația îl va părăsi. Asemenea concluzii sunt totalmente eronate și, într-adevăr, rele. Dumnezeu nu poate fi egoist, căci „Dumnezeu este iubire”, ceea ce înseamnă că Dumnezeu este expresia desăvârșită a altruismului, a lipsei de egoist, El nu a făcut niciodată nimic dintr-un motiv egoist, ci mereu spre binele făpturilor sale. Marele său altruism și iubirea sa perfectă au fost demonstrate mai ales când l-a dat pe Fiul său iubit ca să fie condamnat la moarte, ca jertfă de răscumpărare, pentru ca oamenii să poată trăi. Prin această mare faptă, Iehova a făcut omenirii un dar care nu poate fi prețuit îndeajuns, și pe bună dreptate apostolul exclamă: „Mulțumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu pentru darul său de nedescris!” Acest lucru infirmă pentru totdeauna bănuiala că ar exista egoism din partea lui Dumnezeu, pentru că cere mărturia. Nici o putere nu poate fi exercitată fără permisiunea lui Iehova, pentru că el este Autorul și Creatorul cerului și al pământului, și toată puterea este în mâinile lui. Este deci imposibil ca Dumnezeu să se teamă că un lucru, oricare ar fi el, i-ar putea fi luat. Toate faptele arată că Iehova acționează pentru justificarea numelui său și spre binele creaturilor sale. Vreme de secole, Satan a încercat să dovedească restului creației că este egalul lui Iehova Dumnezeu; și, din acest motiv, a încercat să copieze și a falsificat componentele principale ale scopurilor pe care Dumnezeu le-a dezvăluit omului. Prin înșelăciunea și reprezentările sale eronate, Satan a reușit să îndepărteze masele de oameni de Dumnezeu. Iehova nu a intervenit în această încercare a lui Satan de a se ridica, de a se glorifica; dar, dacă nu ar interveni la un moment dat, aproape întreaga omenire ar fi distrusă pentru totdeauna. Satan nu a putut niciodată să dea viață omului, și nici nu va putea.

Iehova Dumnezeu este izvorul vieții veșnice. Doar Dumnezeu poate da viață veșnică creaturilor sale. Dar nu le-o va da cu forța. El oferă viața ca un dar îndurător, și apoi îl aduce pe om la o stare de cunoștință a scopurilor lui, pentru ca acesta să aibă șansa de a accepta sau a refuza darul. Viața este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. – Rom. 6:23.

Niciun om nu poate accepta un dar fără să cunoască darul și pe cel care îl oferă. De aceea, dacă omul dorește să primească vreodată viața eternă trebuie să-l cunoască pe Dumnezeu și să știe că el este Dătătorul cel îndurător. Vine vremea ca Dumnezeu să curme șirul de nelegiuiri al lui Satan pentru ca omul, fără să mai fie împiedicat în niciun fel, să aibă o șansă de a primi darul vieții. Dumnezeu vestește scopul său de a-l distruge pe Satan și lucrările sale rele, pentru ca toți cei ce se supun de bunăvoie să se bucure de o viață veșnică în fericire. Dar, înainte de acel

timp al distrugerii lui Satan, Dumnezeu inițiază o campanie de educare care se va desfășura în lume cu scopul de a-i informa pe oameni ce intenționează să facă pentru binele lor. El nu va acționa în secret și neanunțat. El va face ca oamenilor să li se spună despre scopul său, și apoi le va demonstra puterea sa supremă. Scopul mărturiei, sau al campaniei de educare, poate fi descris pe scurt în cuvintele: Mărturia are scopul de a-i lumina pe oameni, deschizându-le ochii, și de a le permite prizonierilor sistemelor religioase să vadă că va fi mângâiere și eliberare pentru ei, de a-i face pe toți să cunoască singura cale adevărată spre viața eternă și fericită. Pentru a face acest lucru, este necesar să li se spună oamenilor în ce constă organizația lui Dumnezeu, și în ce constă organizația lui Satan, și de ce una se opune celeilalte, și cum organizația lui Dumnezeu va distruge, foarte curând, organizația lui Satan până la ultima fărâamă.

FIUL CELUI PEA ÎNALT

Scripturile nu lasă nici cea mai mică urmă de dubiu în privința a cine va fi Capul îndreptățit, de drept al întregului guvern pământesc, guvern care va fi instituit la timpul fixat al lui Dumnezeu. Adevărurile despre acest mare guvern au fost scrise în mod expres spre beneficiul celor care caută adevărul, ca ei să-și întemeieze ferm credința și să aibă o temelie sigură pentru speranța într-un guvern drept. (Rom. 15:4) Acestora, Dumnezeu le-a furnizat Cuvântul său ca o candelă, ca o lumină care să-i călăuzească în faptele lor pe cei care vor să-i servească. – Ps. 119:105.

Curând după potop, Noe – îndrumat de Dumnezeu – a rostit o profecie despre binecuvântarea fiilor săi Sem și Iafet, mai ales binecuvântările ce vor veni asupra lui Sem. Consemnarea acesteia se găsește în Geneza 9:26-27, și spune:

„Și [Noe] a adăugat: "Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să-i fie sclav!Să-i dea Dumnezeu loc larg lui Iafet și el să locuiască în corturile lui Sem! Canaan să-i fie sclav și lui!"

Melhisedec este primul om menționat în Scripturi care să fi condus cu drept divin un popor. Fără îndoială, el era un urmaș al lui Sem, și este foarte probabil ca Sem și Melhisedec să fi fost rude apropiate. Sem era în viață când Avraam s-a întâlnit cu Melhisedec și i-a plătit zeciuială. (Gen. 11:11) Avraam era un descendent al lui Sem. (Gen. 11:12-26) Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Da, te voi face foarte roditor, din tine voi face națiuni și din tine vor ieși regi.” (Gen. 17:6) Bazându-ne pe părțile profetice din consemnarea Biblică, este cert că acela care va primi dreptul de a conduce va coborî din Sem, prim Avraam.

Iacob era unul din nepoții lui Avraam. Dumnezeu i-a schimbat numele lui Iacob în Israel. Apoi, Dumnezeu a făcut să fie scrisă următoarea profecie: „O stea va ieși din Iacob și un sceptru se va ridica din Israel. El va zdrobi laturile Moabului... Din Iacob va ieși unul care va supune și el va nimici orice supraviețuitor din oraș.” (Numeri 24:17, 19) Isus a spus despre sine: „Eu sunt rădăcina, urmașul lui David și steaua strălucitoare a dimineții.” (Rev. 22:16).

Iuda era unul din fii lui Iacob, despre care s-a scris o profeție specială: „Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele.” (Gen. 49:10, *R.V.*) Descendența conducătorului de drept al pământului trebuie să fie deci prin seminția lui Iuda. Numele Iuda înseamnă laudă (Gen. 29:35) „Pe tine, Iuda, frații tăi te vor lauda” (Gen. 49:8) Cel Puternic prefigurat de Iuda este numit „Leul din seminția lui Iuda” (Rev. 5:5) Acest lucru arată că Acela despre care s-a prezis îl va lauda pe Iehova Dumnezeu și, în schimb, va fi și el laudat pentru credința și loialitatea față de Dumnezeu, și lauda sa se va ridica din rândul întregii creații, la timpul cuvenit. – Filistenii 2:5-11.

După moartea lui Iosua, conducerea a fost încredințată lui Iuda (Judecători 1:1, 2) „căci Iuda s-a dovedit a fi mai presus de frații săi și din el urma să iasă conducătorul; dar dreptul de întâi născut era al lui Iosif” (1 Cronici 5:2) În Psalmul 60, versetul 7, este scris: „Iuda este toiagul meu de conducător [sau sceptrul, simbol al autorității]”. Caleb făcea parte din seminția lui Iuda, și, la împărțirea pământurilor în Palestina, Caleb a primit drept moștenire muntele Herbon. (Ios, 14:12-14) „Muntele” este un simbol al guvernării, al domniei, al împărăției. La acea împărțire a pământurilor, seminția lui Iuda (ca întreg) a primit o fâșie de pământ care mărginea muntele Seir, acesta fiind un simbol al organizației Diavolului de pe pământ. (Ios. 15:8-10) Acest lucru ar putea indica faptul că organizația Diavolului se va întinde la începutul guvernului lui Iehova, condus de cel care are dreptul de a conduce, care va coborî din seminția lui Iuda.

Iese era din seminția lui Iuda. Fiul lui Iese, David, a fost cel uns de Iehova ca rege peste Israel (1 Sam. 16:13, 14) Domnul i-a spus lui David: „Și iată ce se va întâmpla când ți se vor împlini zilele ca să te duci lângă strămoșii tăi: voi ridica sămânța ta după tine, care va fi unul dintre fiii tăi, și-i voi întări domnia. Și îl voi face să dănuie în casa mea și Împărăția mea veșnic, iar tronul lui va dura veșnic.” (1 Cron. 17:11-14) Lui Solomon, fiul lui David, Dumnezeu i-a zis: „Dacă vei umbla înaintea mea așa cum a umblat tatăl tău, David, în integritatea inimii și în dreptate, făcând tot ce ți-am poruncit, și dacă vei respecta dispozițiile și hotărârile mele judecătorești, atunci voi întări tronul împărăției tale peste Israel veșnic, așa cum i-am promis tatălui tău, David, când am zis: "Nu vei fi lipsit de un bărbat care să stea pe tronul lui Israel".” (1 Regi 9:4, 5) Faptul că atât David, cât și Solomon l-au prefigurat pe adevăratul Conducător este prezentat clar de cuvintele profeției din Isaia 9:7:

„Domnia princiară se va întinde până departe și pacea nu va avea sfârșit pe tronul lui David și în împărăția sa, ca să-l întărească și să-l mențină prin justiție și prin dreptate, de acum și veșnic. Iată ce va face zelul lui Iehova al oștirilor.”

În Isaia 16:5, citim că: „Un tron va fi ferm stabilit prin bunătate iubitoare și un rege va sta pe el cu credincioșie în cortul lui David, judecând, căutând justiția și făcând imediat dreptate.”

Faptul că David l-a prefigurat pe Conducătorul de drept și viitorul său guvern al dreptății este clar ca lumina zilei. – Ier. 33:20, 21, 25, 26.

În anul 606 î.e.n., o dată cu răsturnarea domniei lui Zedechia, ultimul rege al Israelului, s-a creat o „spărtură”, o ruptură în dinastiile de conducători ai Israelului, poporul ales al lui Dumnezeu. Prin profetul său, Dumnezeu a prezis o zi când va astupa, va închide această fisură și îl va aduce la putere pe Guvernatorul legitim al pământului, iar acesta va fi un urmaș al lui David: „Voi ridica în ziua aceea casa căzută a lui David și îi voi repara spărturile. Îi voi ridica ruinele și o voi construi ca în zilele de demult.” – Amos 9:11.

Muntele Sion este un simbol al organizației lui Dumnezeu, iar Guvernatorul de drept trebuie să fie Capul acestei organizații. În armonie cu profețiile anterioare, s-a scris: „A respins cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim, ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sion, pe care l-a iubit. A început să-și construiască sanctuarul ca înălțimile, ca pământul pe care l-a întemeiat pe veșnicie. L-a ales pe David, slujitorul său, și l-a luat de la țarcurile turmei.” – Ps. 78:67-70.

Betleem era mic, neînsemnat în rândul familiilor lui Iuda, dar Dumnezeu a ales această cetate drept loc de naștere a Conducătorului de drept al pământului și a prezis acest lucru prin profetul său: „Și tu, Betleeme Efrata, care ești prea mic ca să fii printre miile lui Iuda, din tine îmi va ieși cel ce va fi conducător în Israel, a cărui origine este din vremuri străvechi, din zilele timpului veșnic.” (Mica 5:2) Betleem era casa lui Iese și a lui David, care a fost uns de Iehova ca rege peste Israel, și de aceea Betleem este deseori numit orașul lui David.

Maria, fecioara din casa lui David, a conceput un fiu prin puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu (Luca 1:27-29) Dumnezeu l-a trimis pe îngerul său din ceruri pentru a o informa pe Maria că va fi mama Celui promis, despre care profeții lui Dumnezeu au prezis: „Atunci îngerul i-a zis: "Nu te teme, Maria, căci ai găsit favoare la Dumnezeu! Iată că vei concepe în pântecele tău și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său.” – Luca 1:30-32.

Scripturile urmăresc deci genealogia lui Isus, într-o linie neîntreruptă, ce pleacă de la Sem, prin Avraam, prin Iacob, prin seminția lui Iuda și prin David, regele uns de Dumnezeu peste poporul său ales. La timpul convenit, fiul Mariei, despre care Dumnezeu a vestit prin îngerul său că se va numi Isus, s-a născut, după cum a fost profețit, la Betleem. Cu acea ocazie memorabilă, îngerii sfinți din ceruri au depus mărturie despre identitatea sa. Mesagerul special pe care Dumnezeu l-a delegat să depună mărturie a zis: „Deodată, îngerul lui Iehova a stat lângă ei și gloria lui Iehova a strălucit în jurul lor, iar ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: "Nu vă temeți, căci iată că vă anunț vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în orașul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul.” – Luca 2:9-11.

Apostolul Petru, mișcat de puterea spiritului sfânt, a mărturisit că Isus Cristos este Cel pe care Dumnezeu l-a anunțat dinainte, ca fiind cel „care are dreptul” de a fi conducătorul pământului. Această consemnare se găsește în Fapte 2:29-31. Cităm:

„Bărbaților, fraților, vă pot spune deschis despre patriarhul David că a murit și a fost îngropat și că mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Astfel, pentru că era profet și știa că Dumnezeu îi promisese cu jurământ că va așeza pe tronul lui un rod al coapselor lui, el a văzut dinainte învierea lui Cristos și a vorbit despre ea. Și a spus că n-a fost părăsit în Hades, nici carnea lui n-a văzut putrezirea.”

DE PE TEREN

Oamenii de pe coasta de vest a Africii au fost ținuți de prea multă vreme în beznă. Domnul a fost, cu toate acestea, îndurător față de ei, și le-a trimis lumina, și chiar și o parte din clerici evadează din închisorile religiei organizate și iau o poziție fermă de partea Domnului. Următoarea scrisoare, de la un cleric, și scrisoarea lui către Episcopia de la Lagos depune mărturie în acest sens.

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

Sunt sigur că veți fi încântat să știți că unul dintre conducătorii armatei Diavolului a primit îndurare, și a auzit chemarea ieșirii din Babilon, unde am lucrat mulți ani cu devotament. Copia scrisorii pe care am trimis-o Episcopiei din Lagos și pe care am anexat-o vorbește de la sine.

O dată consacrat Domnului, dorința mea cea mai sinceră este să fiu tovarăș cu servii Domnului rămași pe pământ pentru a depune mărturia Împărăției ce va veni curând, și care va fi instituită pe tot întinsul lumii după ce El va fi distrus organizația lui Satan.

Nu îmi e cu puțință să-mi exprim recunoștința pe care o datorez Domnului Dumnezeu pentru binecuvântările pe care le-am primit și le primesc încă, prin „hrana la timpul potrivit” pe care am primit-o de la Brooklyn prin intermediul dvs. și a confrăților voștri loiali. Prin îndurarea lui Dumnezeu, sunt hotărât să mă folosesc de aceste binecuvântări spre gloria Dăătorului.

Iehova Dumnezeu să vă țină puternic și credincios până la capăt. Astfel închei,

Fratele vostru în Sion prin grația Sa,
S.A. ADEDY

Dreptului Reverend Episcop al Lagosului, D.D:
Episcopie,
Lagos

Stimate Domn și Reverend,

Ca act de supunere față de Domnul Dumnezeu și iubitul Său Fiu Isus Cristos, și ca gest de corectitudine față de conștiința mea, țin să vă anunț de

demisia mea din serviciul bisericii Anglicane și de separarea mea de biserica organizată din următoarele motive.

1. Nu mai pot subscrie și aproba Cartea de Rugăciuni Obișnuite și cele 39 de Articole ca fiind scripturale; pentru că în ele sunt predicate doctrine precum Trinitatea, chinul în flăcările iadului, nemurirea sufletului și ramificațiile lor, care aduc ocară lui Iehova Dumnezeu și ascund de oamenii lui iubirea, dreptatea, înțelepciunea și puterea lui.

2. Biserica Anglicană se află în confuzia și eroarea Babilonului. Fiecare om îi poate învăța pe alții orice altceva în afară de cuvântul pur al lui Dumnezeu, căci episcopul de Birmingham și alții care susțin și îi învață pe oameni teoria evoluției care reduce la nimic moartea ispășitoare a Domnului nostru Isus Cristos, și încă au rămas în comuniune cu biserica. La fel li se îngăduie și Anglo-catolicilor. Nu se găsesc nici măcar cinci episcopi care să aibă aceleași opinii, și totuși toți aparțin aceleiași biserici. Nu pot să împac această stare cu Cuvântul lui Dumnezeu, care constituie Adevărul indivizibil.

3. Biserica organizată a Angliei este în curvie spirituală, căci s-a măritat cu puterile lumesti, care îi sunt prieteni și protectori; astfel, ea nu este persecutată așa cum a fost Isus Cristos și creștinii de la începuturi. – Ioan 15:18-20; Iacob 4:4; 1 Ioan 3:15

4. Cât despre ritualuri practicate de biserică, Botezul copiilor nu poate fi valabil și nu îl mai pot îndeplini. Cât despre botezul adulților, nu cred că este executat corect altcumva decât prin cufundare în apă. Sfânta Comuniune, în calitatea ei de comemorare a Domnului, nu ar trebui să aibă loc de mai mult de o dată pe an.

5. Prin acestea, renunț de bunăvoie și din proprie voință la funcția și oficiul meu, cu un preaviz de trei luni în care mă aflu, după care nu voi mai avea nimic de-a face cu Biserica Anglicană și Dioceza Lagosului.

Știu că acest lucru vă va aduce suferință, dar cunoașteți foarte bine că este mai bine să ne supunem lui Dumnezeu mai degrabă decât oamenilor.

Al dvs.,
S.A. ADEDY

IEHOVA COPLEȘESTE CU DARURILE SALE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în numele și în serviciul lui Iehova Dumnezeu. Vreme de multe luni, ne-am gândit să vă scriem despre atât de multe lucruri, dar am dorit să vă cruțăm

timpul prețios. Grupul nostru de pionieri, alcătuit din fratele și sora Potter, sora Oathout și din mine a participat la congresul de la Columbus. A fost mai bun decât ne-am fi putut închipui vreodată. Ne-am bucurat de atât de multe lucruri pentru care am dori să vă mulțumim personal, căci ați fost folosit de Domnul pentru a ne îndestula. Permiteți-ne să enumerăm doar câteva:

Mai întâi, locul în sine – terenurile de festivități ale statului Ohio. Se pare că Iehova face risipă de daruri cu poporul său. Acolo am avut tot ce ne trebuia, ba chiar mai mult. Apoi, a urmat programul care ne încântă mereu, care a progresat spre un pas măreț care a inspirat încredere în Iehova și toate celelalte aranjamente ale sale. Apoi au urmat multe săptămâni de „evenimente-surpriză”. Îi răsfață Iehova pe copiii săi? Cuvintele nu pot exprima extazul bucuriei în Domnul pe care am simțit-o când, unul după celălalt, am primit noul nostru nume, de „martori ai lui Iehova”, apoi lansarea și dăruirea *Justificării*, apoi și a broșurii *Împărăția*, și oportunitatea și privilegiul nostru de a o răspândi în jurul oamenilor.

Totul a trecut atât de repede, încât aproape că ne pare rău că s-a petrecut așa rapid; dar veghem asupra faptului că Tatăl nostru nu i-a adunat încă pe toți fiii săi împreună pentru a se bucura de partea lor de „plăceri pe timp veșnic”. Așa că ne întoarcem din nou la „afacerile” noastre, spunându-le oamenilor despre stabilirea pe pământ a Împărăției lui Dumnezeu. Unii ne ascultă, iar alții nu; dar fie că o fac sau nu, știm că serviciul de pionierat este cea mai înălțătoare, cea mai măreață și importantă lucrare de pe pământ în ziua de azi. Nu ne miră deci de ce îl prețuiți atât de mult și vă îngrijiți atât de mult de el.

Doar cu binecuvântarea lui Iehova puteți astfel „merge mai departe” în pofida presiunii exercitate de agenții lui Satan, atât cei văzuți, cât și cei nevăzuți, și ne rugăm zilnic să fiți folosit de Domnul, căci căutați mereu să împliniți voia sa. Continuați cu curaj lupta! Suntem de partea dvs. până când ultimul demon va cădea mort în țărână.

Aproape că era să uităm că fiica noastră de 11 ani, Charlotte, și-a simbolizat consacrarea la Columbus și ne însoțește în serviciul de pionieri. Mulți oameni s-au arătat atât de încântați de felul în care copila prezintă adevărul, încât au devenit ei înșiși interesați de adevăr. Nu degeaba se spune că „vor fi mânați de un copilăș”.

Frații voștri din îndurarea lui Iehova
GRUPUL DE PIONIERI OATHUT și POTTER, *Dakota de Sud*.

CONGRESELE STRĂLUCESC DE BUCURIE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutările și afecțiunea mea

Voi face în prezenta scrisoare un fel de raport general al condițiilor pe care le-am observat în rândul adunărilor și grupurilor, în ultimul an sau chiar mai mult, timp în care am servit la aproximativ 50 de congrese de week-end, de trei zile. Observațiile mele spun că aceste congrese sunt o mare binecuvântare și un ajutor

pentru prietenii. În aproape fiecare caz, prezența a fost mai mare decât s-au așteptat frații locali; la serviciu au participat mai multe persoane decât s-a așteptat, iar numărul de materiale literare a fost mult mai mare decât ne-am așteptat. În fiecare caz, prietenii au fost surprinși și fericiți și am fost uniți de dorința unanimă de continua cu congresele.

Aceste congrese sunt în beneficiu prietenilor, încurajându-i și stimulându-i să se implice în lucrul de serviciu. Abia recent am solicitat ca aceia care s-au implicat pentru prima dată în serviciu să ridice mâinile, pentru a vedea câți sunt, și am fost surprinși să vedem că s-au ridicat de la câteva până la câteva zeci de mâini. Se pare că aceia care sunt mai timizi găsesc că e mai ușor să înceapă lucrul de serviciu în alte orașe decât cele de baștină. Entuziasmul și numărul celor care pornesc la lucrare par să le stimuleze dorința de a lua parte. O dată ce au spart gheața, le este mult mai ușor să continue.

O altă condiție foarte ușor de observat este curajul sporit al prietenilor. A fost o reală inspirație să vedem dorința tuturor de a lua parte la mărturia în fața conducătorilor. O adunare a propus să desemnăm un anume frate care să viziteze politicienii, altul să facă apel la predicatori, iar altul la oamenii din finanțe, încercând să aleagă acești frați după calitățile și calificarea lor personală în vederea abordării mai ușoare a acestor clase. Acest lucru s-a soldat cu proteste din partea altora, fiecare dorind să ia parte și el. Rezultatele au arătat că chiar și cei mai slabi și neputincioși se bucură de binecuvântarea Domnului, deopotrivă cu ceilalți.

A conduce o întrunire pentru „declarații” de duminică după-amiază este un privilegiu încântător, după ce se încheie lucrarea de depunere a mărturiei, și poți vedea fețele fericite și auzi declarațiile pline de bucurie. Nu se mai aude nimic despre marea luptă cu „omul de sub pălăria noastră”, nici „mărturisirea” scaldată în lacrimi, cu fețe mohorâte, despre lupta de acasă cu rudele care nu sunt în adevăr. Declarațiile urmează o linie de recunoștință față de Dumnezeu pentru privilegiile de a cunoaște lucrul pe care Iehova îl face, și de a-l servi și a-i justifica numele, ca și expresii ale hotărârii statornice de a continua până când lucrul va fi terminat.

Elementul de insatisfacție, cârtirea, găsitul de nod în purpură au dispărut, iar congresele strălucesc de bucurie și de spiritul oamenilor dornici de cooperare.

În cam 6 cazuri, directorul regional a încercat acest experiment, și pare să fi funcționat cu succes. Poate că și dvs. aveți ceva de comentat despre acest lucru. După prelegerea de sâmbătă după-amiaza, care s-a terminat la cinci fix, toți lucrătorii, cărora li s-au furnizat înainte cărți și li s-au desemnat teritoriile, au mers la colțurile de stradă, stând câte patru la fiecare intersecție, câte unul la fiecare colț și au arătat broșura *Împărăția*, atrăgând atenția asupra ei. Ei au fost instruiți să nu obstrucționeze trotuarele, și să nu oprească oameni care erau angajați în conversații sau care treceau în grabă, ci să-i abordeze doar pe aceia care stăteau sau mergeau la pas de plimbare. În Atlanta, Georgia, s-au plasat peste 1000 de broșuri *Împărăția*, și în cele 6 cazuri menționate, numărul de plasamente a avut o medie de 10 de fiecare individ în intervalul orar 17:00 – 18:00. Ziua de sâmbătă după-amiaza este îndeosebi adaptată acestei lucrări, mai ales în orașele mai mici,

din moment ce majoritatea fermierilor sunt acum în oraș. Această metodă de serviciu este recomandată oricui care poate să cruțe o oră sau măcar o jumătate de oră, sau orice momente libere în jurul amiezii, sau în serile lungi de vară, după ce ziua de lucru s-a încheiat. Mai mult, acest serviciu aduce cărțile în mâinile bărbaților, care sunt mai apti să le citească decât femeile. Aș vrea să vă cunosc opinia cu privire la această lucrare de serviciu.

Aceste congrese de serviciu mai servesc încă unui scop bun, iar acela este că prietenii sunt ținuti atât de ocupați încât nu mai au timp de bârfe sau sporovăială, iar mințile lor sunt angajate atât de complet în lucrul pentru congres încât prietenii sunt mai fericiți, mai mulțumiți și mai entuziaști, în timp ce sunt eliberate de influența deprimantă morbidă și tristă inerentă unor discuții despre necazuri.

În timpul anului, am vizitat doar patru *adunări* în care au existat necazuri. Aceste necazuri nu țin de învățătură, ci sunt divergențe între indivizi, iar ambele grupuri erau de fapt în armonie cu lucrarea Societății. Menționez acest fapt doar pentru a arăta că „oponenții” sunt toți separați, practic, de diferitele adunări. Există foarte puțină opoziție în ziua de azi, sau chiar niciuna.

Un alt aspect vizibil este că prietenii învață treptat să aibă mai mult tact atunci când depun mărturia. În trecut, mulți au crezut că e necesar să fie cumva aspri sau lipsiți de blândețe atunci când o persoană le era potrivnică sau nepoliticoasă. Acum, prietenii *învață cum* să depună o mărturie care să fie de ajutor. S-au petrecut multe incidente destul de amuzate, pe care nu le voi relata însă aici.

Cred că este corect să vă aduc în atenție *un singur* lucru critic despre aceste congrese de serviciu. Unele dintre adunări cred că e lipsit de înțelepciune să-și părăsească propriu teritoriu și să participe la un congres și să depună mărturie în alt teritoriu, unde nu este nevoie de serviciul lor la fel de mult ca în teritoriul lor de acasă. Într-unul din cazuri, acest lucru a împiedicat o adunare să participe la un congres apropiat, și acest lucru a dus la o scădere destul de consistentă a numărului de plasamente, de mărturii, cât și al totalului participanților. Personal, cred că influența spiritului congresului va compensa acest dezavantaj aparent, și ar putea fi complet depășit prin ținerea următorului congres în unul dintre celelalte orașe, distribuind în mod adecvat lucrarea de mărturie.

Cât despre mine, pot spune că a fost o mare bucurie să servesc la aceste congrese, și să particip la lucrarea pe teren, luând astfel parte la lucrul de justificare a numelui glorios al lui Iehova. Îi mulțumesc zilnic lui Iehova Dumnezeu pentru acest privilegiu.

Cu multă dragoste creștinească, rămân
Fratele vostru din îndurarea sa,
R.H. BARBER

MINUNAT BINECUVÂNTAT ÎN SERVICIU

IUBITUL MEU FRATE:

Dragostea și salutările mele pentru tine și pentru toți cei care sunt în C---, în adevărata credință și adevărul prezent. Sunt reținut acasă, la pat, din cauza unui accident (o cădere) petrecut cu 7 săptămâni fără o zi în urmă, la ora 6:30 a.m. Eu și partenerul meu de pionierat (în acest caz fratele Ruelberg) lucram pentru moment în zona rurală, iar Iehova a permis ca vechiul Balaur, Șarpele, Diavolul și Satan să mă arunce și să mă rănească foarte tare. S-ar putea ca vindecarea mea să mai dureze săptămâni. Sunt bucuros, cu toate acestea, să spun că am o poliță bună în caz de accident în vigoare, care îmi plătește un salariu foarte bun, 150% din banii conveniți la fiecare 60 de zile, și nu voi avea nevoie de nimic pentru a-mi satisface necesitățile.

Am lucrat ca pionier de aproape 2 ani, și abia am reușit să mă descurc financiar cu propriile mele cheltuieli, și nu am reușit să fac foarte multe pentru buna mea soție, orbită de secta Episcopalienilor, fiind plecat de acasă aproape un an ultima dată. Nu aveam suficienți bani cât să înaintez în teritoriu, și trebuia să trimit acasă puținul pe care îl făceam, și nu cheltuiam nimic pe călătorii. Se părea că va trebui să abandonez lucrarea, dar m-am ținut de ea. Știam că dacă voi rămâne loial, el nu avea să mă părăsească.

Cam zece zile după ce am suferit accidentul, nu m-am putut ridica din pat, și nici până acum nu am putut purta pantaloni sau ieși din casă. Dar, dragul meu frate, nu am uitat că am fost unul dintre cei unși, și de dragul misiunii am dus roadele Împărăției tuturor celor care au dorit să se împărtășească din ele. Așa că am văzut curând care era voința lui Iehova pentru mine: să scriu scrisori tuturor vecinilor și prietenilor mei, atât mari cât și mici, și clerului de toate confesiunile, cerându-le să vină la casa mea, căci aveam de vorbit cu el lucruri care țineau de interesul nostru mutual, și nu puteam să vin la ei, cum făceam de obicei înainte de accident. Ei au mușcat din plin din momeala îngerului păzitor.

Am fost vizitat de 12 lucrători clericali și religioși până acum, inclusiv un căpitan al Armatei Salvării și de secretarul Y.M.C.A. (Asociația Tinerilor Creștini). Toți vecinii mei, de pe fiecare stradă laterală (locuiesc pe colț), cât de departe vād în fiecare direcție, m-au vizitat și ei. În casele unora din ei nu am intrat niciodată, nici ei într-a mea. Au venit de la unul până la 10 în fiecare zi; doar unul ieri, și doi azi până acum (este 16:15), dar îi aștept de la 8:30 până la 20:30. Vestea bună este că numărul de materiale plasate a rămas 100% din cel anterior accidentului. Absolut toți au primit broșura *Împărăția*, și doar cinci până acum nu au contribuit în niciun fel, și au plecat pur și simplu cu ea. Mulți alții au luat cărți și alte broșuri. Raportul meu de săptămâna trecută include 17 mărturii, 17 plasamente, care constau în 35 de broșuri și 11 cărți legate.

I-am împrumutat unui vechi prieten bisericos, cam cu zece zile în urmă, volumul I din *Lumina*. A citit-o și apreciat-o, și s-a întors din nou, dar nu a adus-o

înapoi, ci a spus că vrea să o păstreze și a cumpărat o dată cu ea și volumul II, și a spus că va cumpăra și vol. III și IV până când va avea setul complet. Am comandat două seturi pentru livrarea de săptămâna aceasta, și sunt aproape sigur că le voi putea distribui. Am fost atât de minunat binecuvântat în serviciul Său de când cu suferința mea, încât nu îmi pot exprima imensa mea fericire.

Mai am vreo 40 de nume cărora le pot scrie. Scriu zilnic pentru 4-6 persoane. O dată cu scrisorile de azi, mai am patru pentru cler. Partea bună este, dragi prieteni, că nu m-am certat niciodată cu un cleric sau cu altcineva de când lucrez în acest fel la mine acasă. Nu-i așa că e un record pozitiv? Vreau ca toți să mă pomeniți în rugăciunile voastre, ca să caut mereu voia lui Iehova și să o împlinesc în chip plăcut lui.

Fratele vostru și colegul vostru de serviciu,
CHAS. R. PITNER, *martor al lui Iehova.*

PRIVILEGIUL DE A COOPERA

DRAGI FRAȚI:

La o recentă întrunire a adunării noastre s-a decis în unanimitate să acceptăm noul nume, de „martori ai lui Iehova” și să vă anunțăm despre decizia noastră.

Permiteți-ne și să vă mulțumim pentru serviciul vostru neobosit în numele nostru și pentru marele privilegiu de a coopera cu dvs. în lucrarea de justificare a numelui lui Iehova.

Ai voștri, în serviciul Împărăției,
ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN TONAWANDA, N.Y.

CEA MAI MARE LUCRARE DIN TOATE TIMPURILE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în numele Regelui nostru.

Am ezitat să profit de timpul dvs.; dar vreau mult să știți de recunoștința mea pentru dragul nostru Tată ceresc și pentru dvs., nu doar pentru textele care ne sunt aduse în atenție zi după zi, ci și pentru minunatele cărți *Lumina*, și, mai recent, *Justificare*. Acestea sunt lucruri minunate în ochii noștri. „Este Domnul: să facă ce este bine în ochii săi.”

Sunt atât de bucuroasă că pot duce oamenilor roadele Împărăției, știind că le vor aduce bucurie și fericire celor cu inimi sincere

Realizăm pericolul în care este rămășița în această vreme, și suntem foarte recunoscători pentru străjerul pe care Domnul l-a așezat în turnul său, pentru a ne avertiza și a ne călăuzi pe noi, cei mici.

Știm că supunerea e mai bună decât jertfa. Îngerii supuși își au și ei partea minunată în acest lucru.

Curajul dvs., născut din spirit, și neînfricarea dvs. ne inspiră mult.

Fie ca iubitul nostru Domn să continue să vă binecuvânteze și să vă folosească în lucrarea lui.

Rămân, ca întotdeauna, unul dintre martorii lui Iehova

MRS. EMMA MARTIN, *Pionier*

PRIVILEGIU FĂRĂ EGAL

IUBITE FRATE RUTHERFORD:

Cu inima pline de recunoștință față de Tatăl nostru ceresc, și ca semn de apreciere al hrăniții spirituale pe care ne-o trimite prin intermediul vostru, vă trimit salutări din suflet în numele unei mici adunări de martori ai lui Iehova din Sioux Falls, proaspăt create, din care și eu fac parte.

Adunați, ca de obicei, pentru studiu duminica trecută, noi, cei patru de aceeași credință dragă nouă, examinându-ne pentru a afla dacă vom face sau nu parte din acea clasă a servului sau nu, am găsit că, din îndurarea Domnului, toți patru ne aflăm în deplină armonie cu Societatea, și recunoaștem cu bucurie faptul că Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere este folosită de Domnul pentru a ne hrăni cu „hrana la timpul cuvenit” pe noi, cei chemați să vestim lauda sa.

Deci, fiind deplin convinși că a fi martor pentru marele Iehova este un privilegiu fără egal, și știind că unitatea în fapte aduce mai multe binecuvântări, ne-am organizat ca o mică adunare de martori ai lui Iehova, sperând că vom putea să ne punem, din îndurarea sa, la dispoziție cu fiecare prilej care se ivește, pentru intona noua cântare a Împărăției sale, și a contribui, astfel, fie și într-o mică măsură, la justificarea numelui său sfânt.

Fie ca iubitul nostru Domn să continue să vă folosească și să vă binecuvânteze eforturile pentru gloria numelui său; aceasta este rugăciunea noastră sinceră.

Frații voștri, prin îndurarea sa,
ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN SIOUX FALLS (Dakota de Sud)

ÎI MULȚUMIM LUI IEHOVA PENTRU PRIVILEGIU

IUBITE FRATE RUTHERFORD

Știu că sunteți foarte ocupat și că timpul vostru este ocupat în întregime în serviciul marelui nostru Rege; dar nu mă mai pot stăpâni din a-mi exprima mulțumirile și recunoștința pentru minunata lumină pe care Domnul a dezvăluit-o

despre sine și despre marea sa cauză, totul prin intermediul dvs. Fiți încredințat, dragă frate, de rugăciunile mele și de sprijinul meu loial până la sfârșitul drumului. Căci prin zelul vostru iubitor și prin curajul dovedit în vestirea mesajului am fost trezit din toropeală și am fost adus să văd minunatele lucrări din prezent ale Domnului. De îndată ce Domnul mi-a dezvăluit existența marelui balaur roșu și a organizației sale, am ieșit din lume și l-am acceptat pe Iehova Dumnezeu și marea sa organizație, și i-am mulțumit sincer pentru privilegiul de a păși pe înalta cale împreună cu Domnul Isus.

Continuați, iubite frate, să duceți înainte lucrarea în serviciul marelui nostru Dumnezeu și Rege, fiind asigurat de protecția divină permanentă a Tatălui. Fiți asigurat și de sprijinul continuu și de cooperarea rămășiței, până la victoria deplină.

Al vostru, în serviciul Regelui nostru,

Un martor izolat al lui Iehova

T.T. BAND, *Oklahoma.*

„NU AR FACE SCHIMB DE LOCURI”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

După ce am citit articolul din *Turnul de Veghere* de pe 1 noiembrie (1931) „Învățat de Dumnezeu”, am simțit nevoia să vă spun că eu și sora Ross am început să discernem pentru prima dată adevărul în 1925. Nu aveam decât șase clase de școală, și mulți din bătrânii din vreme aceea care vorbeau „deștept” ne-au așezat în rafturi articolul „Nașterea națiunii”, și îi îndemnau de la amvon pe ceilalți să facă la fel. Slavă Domnului! Deși mi se părea imposibil să îl pricep, în pofida a tot ce se spunea, am judecat că dacă *Turnul de Veghere* era masa Domnului, Dumnezeu nu putea să pună pe masă o mâncare care să nu poată fi digerată. Așa că am citit din scoarță în scoarță o „Naștere a națiunii” și am cerut alta Societății; și îi mulțumesc lui Dumnezeu că am fost răsplătită cu o viziune mai clară, și că de atunci am înțeles toate *Turnurile* fără nici o problemă, la două sau trei lecturi. Uneori reciteam „hrana” mai tare.

Atunci când a venit chemarea la lucrarea de pionierat, aceeași bătrâni mi-au citat versetul 1 Timotei 5:8, dar fără să menționeze contextul, și mi-au spus că datoria mea era de soț și de tată – căci aveam copil mic. Apoi a venit ----, un director de serviciu, și mi-a zis: „Fă tot ce poți și du-te, dacă poți!” V-am scris, și dvs. mi-ați citat Proverbe 3:5, 6. Acum fetița mea are cinci ani, și niciodată nu i-a lipsit vreun lucru de care are nevoie; iar sora Ross este și ea pionier. Și nu aș face schimb de locuri cu nici unul dintre „cei deștepti” care nu au înțeles Proverbe 3:7, nici pentru tot ce mi-ar putea oferi organizația Diavolului.

Sunt mai mult decât recunoscător, și arăt asta prin supunere față de organizația care a primit învățătura despre Iehova prin Cristos, cel unic-născut. Acum este foarte evident pentru toți copiii „femeii” (organizația lui Dumnezeu) că

niciun om nu ar fi putut crea *Lumina*, volumele 1 și 2 decât călăuzit de voința lui Dumnezeu, acea lumină asupra cărții Estera, acea înțelegere clară a profetiei lui Ezechiel din primele 21 de capitole, și despre calea largă și calea cea strâmtă, precum și acea extraordinară carte, *Eliberare*, care prezintă realitatea aspră a prezenței organizației lui Satan. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate acestea, împreună cu *Turnul de Veghere* și *Vârsta de Aur*, și doresc să vă transmit iubirea noastră ca servi ai Domnului; și vom coopera cu voi, pentru a merge „în mijlocul Ierusalimului”, prin îndurarea lui Dumnezeu.

Vă rog să mă scuzați pentru timpul care vi l-am ocupat. Nu vă voi mai deranja curând. Dar pur și simplu nu m-am putut abține să vă scriu după ce am citit articolul dvs. superb. Iar rugăciunea mea este ca aceia cu genunchii slabi să fie ajutați să dea jos pe rafturi scrisorile plin de iubire, dar acoperite de praf de la Iehova, și să nu mai lase niciodată să se pună praful pe ele, până ce nu se vor fi îndestulat cu hrana din ele. Fie ca Dumnezeu să continue să vă binecuvânteze și să vă țină frunțaș, Frate Rutherford. Sunt, cu cea mai caldă afecțiune,

L.C. ROSS, *Pionier*.

HOTĂRÂREA NECLINTITĂ DE A LUA POZIȚIE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări fericite în numele Mântuitorului nostru. Suntem mai mult decât încântați să vă trimitem această notificare care conține informații despre binecuvântările pe care le-am primit la un congres de o zi ținut de adunarea noastră la Rio Hondo. Cu începere de la ora 9:30, subiectul nostru a fost rezoluția adoptată la Columbus, referitoare la „numele nostru nou”. Pe fiecare chip se observa o aură dulce de încredere și ușurare. Atunci când ne-am separat pentru lucrarea de teren, martorii lui Iehova au transmit mesajul în fiecare casă. Din cauza condițiilor grele de aici nu prea am putut face mult în privința distribuirii literaturii, căci oamenii sunt foarte săraci, dar mesajul s-a bucurat de o receptare peste măsură de bună.

Prelegerea noastră publică de seara, despre „Imaginea lui Daniel” s-a bucurat de o audiență consistentă. Satan și organizația sa au fost demascați cu claritate, iar nevoia părtășiei la Împărăția lui Iehova, singura speranță a omenirii, a fost clar demonstrată. Frații din adunarea noastră și-au ridicat în unanimitate mâinile spre cer ca semn de primire a noului nume, „Martorii lui Iehova”, fiind 100% înviorați și refăcuți, hotărâți să pășească pe calea înaltă, a sfințeniei. Vă transmitem toată dragostea noastră, și toată loialitatea pentru Tatăl nostru ceresc, și profunda noastră determinare de a rămâne de partea Societății de Biblie și Tratatelor Turnul de Veghere, înălțând rugăciunile noastre zilnice, personale și de grup, pentru dvs. și echipa dvs.. Fie ca Iehova să continue să vă binecuvânteze și să vă păstreze.

Cu multă dragoste creștinească, rămânem,
ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN WALDECK (Costa Rica)

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

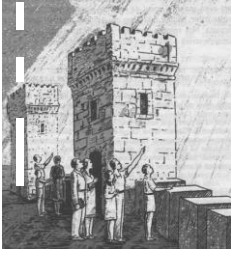
15 IANUARIE 1932

Nr. 2

Cuprins:

DESCURAJAT SAU CREDINCIOS	- Pag.33
ÎNCEPUTUL CRIMINALITĂȚII DIN TIMPURILE MODERNE	- Pag.45
ÎMPĂRȚIREA POPOARELOR	- Pag.48
SCRISORI DE PE TEREN	- Pag.53

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuoși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Ianuarie 1932

Nr. 2

Descurajat sau credincios

” Astăzi vă pregătiți să luptați împotriva dușmanilor voștri. Să nu vi se înfricoșeze inima! Nu vă temeți, nu fugiți cuprinși de panică și nu vă înspăimântați de ei, căci Domnul Dumnezeu vostru merge cu voi ca să lupte pentru voi împotriva dușmanilor voștri și să vă salveze.” – Deut. 20:3,4

Iehova și-a propus de la început să își justifice numele și cuvântul. Pentru a-și atinge scopurile, el a ales poporul Israelului, a încheiat cu această națiune un legământ și le-a oferit celor din ea multe ocazii de a se încrede în el și de a-și dovedi credința în el. Numai câțiva oameni din acest popor și-au menținut integritatea față de Cel Preaînalt. Ceilalți au eșuat iar națiunea a căzut de la Dumnezeu din cauza necredinței și neloialității ei. ”Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine”. – Rom. 11:21

2. Dușmanul Satan l-a provocat pe Dumnezeu să pună pe pământ oameni care să își mențină integritatea față de Dumnezeu. Iehova nu numai că a acceptat această provocare, ci el și-a și dat cuvântul că va produce o ”Sămânță” prin intermediul femeii sale, adică organizația sa, care la timpul său fixat să distrugă dușmanul și puterea sa. Dacă israeliții ar fi fost credincioși și loiali legământului lor și s-ar fi încrezut în Dumnezeu și ar fi ascultat de el, ”Sămânța” ar fi fost luată exclusiv din poporul lor. Isus Cristos este ”Sămânța”, iar cei ce sunt cu el sunt făcuți o parte a acelei ”Semințe”. (Gal. 3:16, 26-29) Cuvântul lui Dumnezeu enunță anumite reguli precise care nu se schimbă. Regulile ce guvernează alegerea ”Seminței” și care le-au fost transmise și israeliților se aplică în egală măsură și celor ce sunt aleși dintre neamuri. Importanța acestor reguli le este amintită și mai mult celor de pe pământ din prezent ce au încheiat un legământ pentru Împărăție. Ceea ce le-a spus Dumnezeu israeliților i se aplică în egală măsură poporului lui Dumnezeu de pe pământ din prezent, deoarece am ajuns la punctul culminant. – 1 Cor. 10:11; Rom. 15:4.

EXEMPLE

3. Iehova a făcut să fie consemnate în Cuvântul său numele anumitor oameni pe care i-a aprobat și o parte din lucrarea pe care au făcut-o ei, iar relatarea arată că fiecare dintre aceștia care au fost aprobați i-a fost credincios lui Dumnezeu. Niciunul dintre cei aprobați de Dumnezeu nu a căzut din cauza fricii atunci când au fost puși la încercare. Unii dintre ei, cum ar fi Ilie, au manifestat

teamă pentru un timp, dar prin îndurarea Domnului, el a învins acea teamă și a continuat să împlinească plin de curaj lucrarea pe care i-o încredințase Dumnezeu. Având în vedere că relatarea biblică a fost făcută spre binele celor din poporul lui Dumnezeu care trăiesc în timpul sfârșitului lumii care a venit acum, rezultă că această relatare le este de mare folos în special celor unși de astăzi. Atunci când Iehova îl menționează în mod special pe un om, atunci noi trebuie să fim atenți nu la calitățile înnăscute ale acelei persoane, ci la ceea ce a făcut el și a fost plăcut în ochii Celui Preaînalt. Aceste exemple au scopul de a-i instrui pe cei ce sunt pe calea dreptății.

4. Noe, Daniel și Iov au fost iubiți mult de Domnul și au fost menționați special ca având aprobarea lui în Cuvântul lui Dumnezeu. (Ezec. 14:14,20) Acești trei oameni s-au născut păcătoși și erau imperfecti ca toți ceilalți oameni. (Rom. 5:12) Nu există nimic în Scripturi care să indice că ei ar fi fost fizic și mental mai puternici decât alți oameni, iar capacitățile acestea ale lor nu au avut nimic de-a face cu aprobarea lor. De fapt, cel mai înțelept om menționat în Scripturi nu a primit aprobarea Domnului Dumnezeu. Atunci ce anume a făcut ca acești trei oameni să primească aprobarea lui Dumnezeu și să fie menționați în Scripturi atât de elogios? Faptul că nu le-a fost teamă de dușman și au ascultat poruncile pe care li le dăduse Dumnezeu. Ei nu au făcut niciun compromis în devotamentul lor pentru Iehova. Acești oameni nu au fost foarte respectați și stimați printre ceilalți oameni din timpurile lor. Ei nu au dat admirația și stima lor altor oameni. Dumnezeu l-a trimis pe Noe să-i avertizeze pe oamenii din timpul lui cu privire la iminenta distrugere a marelui potop de apă ce a urmat. Făcându-și datoria cu credință, Noe s-a făcut neplăcut printre toți oamenii, în afară de membrii familiei sale. Oamenii au râs de el și și-au bătut joc, dar an după an Noe a rămas ferm și a continuat să spună adevărul. Credința și devoțiunea sa au fost cele care i-au plăcut lui Dumnezeu.

5. Daniel a fost luat captiv de babilonieni. El era un tânăr cu un aspect plăcut și inteligent, iar folosindu-se de aceste lucruri el ar fi putut fi popular printre oamenii. De fapt, Daniel a fost pus într-o poziție înaltă în regatul Babilon, iar acesta a fost rezultatul credinței sale pentru Dumnezeu. După aceea, el a fost supus unei mari încercări. La cererea sa, cei trei prieteni ai săi, Șadrac, Meșac și Abednego, au fost puși în funcții oficiale în regat. Evident că Dumnezeu a permis aceste lucruri și ceea ce a urmat apoi pentru a arăta de ce îi aprobă el pe unii oameni.

6. Dumnezeu le-a permis servilor Diavolului să îl supună pe Daniel unei încercări. Regele Darius a fost influențat să dea un decret sau lege regală care stipula ca timp de treizeci de zile orice om din acel ținut care i-ar fi făcut o rugămintă oricărui dumnezeu în afară de rege să fie aruncat în groapa cu lei. (Dan. 6:7) Scopul acestei legi a fost să-l prindă pe Daniel și să îl arunce la lei, iar această conspirație a fost gândită de politicieni, ajutați și susținuți, fără îndoială, de adepții religiei. Daniel ar fi putut urma calea pe care au urmat-o și alți oameni. Iehova ar fi putut să-i audă rugăciunile și să răspundă la el chiar dacă el le-ar fi spus în secret. Desigur că Daniel știa acest lucru și mai știa și că dacă se ruga lui Dumnezeu în

așa fel încât alții să poată vedea și auzi ce face el, era în pericol de a muri. Alți oameni ar fi gândit astfel: ”De ce să mă fac de râs rugându-mă în public? Pot la fel de bine să mă rog în ascuns. Aceasta este legea ținutului și eu trebuie să par cu totul supus ei.” Unii dintre cei ce pretind astăzi că sunt consacrați lui Dumnezeu ar fi zis: ”Ni se poruncește în Cuvânt să fim ascultători de stăpânirile înalte și cu siguranță că și legea țării trebuie ascultată deoarece conducătorii spun că trebuie să o respectăm.” Daniel nu a făcut așa. El știa că ”Stăpânirile Înalte” sunt Iehova și cei din organizația sa oficială care acționează sub îndrumarea Celui Preaînalt. Credința și încrederea sa erau cu totul în Dumnezeu. În loc să încerce să se apere și să își salveze conștiința rugându-se în secret, el a vrut ca toți să știe că el își va pune încrederea în Iehova Dumnezeu și în nimeni altcineva. Așadar, el îngenunchea de trei ori în fiecare zi lângă fereastra sa deschisă și își prezenta rugămintele și implorările lui Iehova Dumnezeu. El nu s-a temut de nici o parte a organizației Diavolului și nici pentru reputația pe care o avea printre oameni și nici măcar de fiarele sălbătice atunci când își făcea datoria față de Domnul Dumnezeu. El s-a temut de Iehova și a avut încredere în el. Pentru încălcarea legii de neschimbat a ”puterilor conducătoare”, Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. Iehova Dumnezeu a închis gurile leilor și l-a salvat pe Daniel. Devoțiunea statornică a lui Daniel și credința sa pentru Dumnezeu au fost ceea ce i-a adus aprobarea și salvarea.

7. Astăzi există o tendință, printre unii dintre servii consacrați ai lui Dumnezeu, de a face compromisuri. Spre exemplu, în anumite țări ale creștinătății există o lege nescrisă sau un obicei ca, atunci când se cântă melodia ”Dumnezeu să-l salveze pe rege” toate persoanele să își descopere capul și să se ridice în picioare. Cei ce nu fac acest lucru sunt supuși unor critici aspre și deseori sunt tratați foarte urât de alții. Unii dintre cei consacrați, care afirmă că îi servesc lui Dumnezeu, ascultă această lege nescrisă și se scuză spunând: ”Dacă nu voi respecta acest obicei mă voi face urât de alții și voi atrage batjocuri asupra adevărului.” Acest raționament este cu totul greșit. Melodia ”Dumnezeu să-l salveze pe rege” este de fapt o rugămintă din partea tuturor persoanelor prezente ca Dumnezeu să susțină împărăția care este la momentul respectiv condusă de un anumit om și care este, desigur, o parte a organizației Diavolului. Această rugămintă nu este pentru respectiva persoană care se întâmplă să ocupe acea poziție de conducere la momentul respectiv, ci pentru conducător sau guvern, a cărui scop este să păstreze în oameni o atitudine a minții cu care să fie întotdeauna gata să susțină guvernele și să îi ceară lui Dumnezeu să le ajute să prospere. Oamenii nu știu în general că Satan este dumnezeul acestei lumi, asupritorul oamenilor și cel mai mare dușman al omenirii. Ei nu știu că el este de secole dușmanul fățiș și diabolic al lui Dumnezeu și că și-a construit o organizație pentru a batjocori numele lui Dumnezeu. Cei consacrați cunosc aceste lucruri. Isus i-a învățat pe urmașii săi să se roage pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu pentru ca voința sa să domnească peste tot pământul. Satan este marele dușman, iar organizația sa, vizibilă și invizibilă, i se împotrivesc lui Dumnezeu. Iehova le

arată servilor săi unși că este potrivit să se roage pentru ca el să îl distrugă pe dușman. ”Să se ridice Dumnezeu, să fie împrăștiați dușmanii săi și să fugă dinaintea lui cei care-l urăsc cu înverșunare! Așa cum vântul alungă fumul, așa să-i alungi tu pe ei; așa cum se topește ceara din cauza focului, așa să piară cei răi dinaintea lui Dumnezeu.” (Ps. 68:1,2) ”Omul este ca un abur, zilele lui sunt ca o umbră trecătoare. O, Iehova, apleacă-ți cerurile ca să cobori! Atinge munții (regatele) ca să fumege! Trimite fulgere, ca să-i împrăștii, trimite-ți săgețile, ca să îi distrugi.” – Ps. 144:4-6

8. Isus Cristos, regele lumii și-a luat puterea și și-a început domnia, iar Dumnezeu l-a trimis pentru a distruge dușmanul și organizația sa. (Ps. 110:2-5) Atunci este în armonie cu acest lucru ca unșii lui Dumnezeu să li se alăture altora în rugăciunile pentru salvarea unei părți a organizației lui Satan și să facă acest lucru pentru a evita criticile? Este consecvent și dovedește oare credință pentru Dumnezeu ca urmașii lui Cristos să îi spună chiar și în secret Domnului: ”M-am alăturat și eu lor în acea rugăciune pentru a salva o parte a organizației lui Satan . Am făcut-o în secret dar nu îmi doream cu adevărat acest lucru”? O astfel de conduită înseamnă a face un compromis cu organizația lui Satan și este adoptată de cei cu inima slabă care se tem și căroră le lipsește devoțiunea credincioasă pentru Iehova Dumnezeu.

9. Faptul că această concluzie este corectă este dovedit de Scripturi. Cei trei prieteni ai lui Daniel, care au fost puși în funcții de responsabilitate în guvern la cererea sa, au fost și ei supuși unei încercări foarte grele. Fiind în cadrul guvernului, pentru ei ar fi fost o scuză și mai bună să își respecte legea indiferent de ce spunea aceasta. Relatarea acestei încercări a celor trei tineri a fost consemnată și păstrată pentru ca celor consacrați să li se poată arăta care este calea corectă de urmat și ce îi este pe placul lui Iehova Dumnezeu. Legile aceluși ținut stipulau atunci că, atunci când cântau instrumentele muzicale, oamenii trebuiau să se plece înaintea chipului de aur pe care îl ridicase regele și care era dovada exterioară a unei rugăminți sau cereri. Această situație este perfect asemănătoare cu legea nescrisă sau cererea ”Dumnezeu să-l salveze pe rege.” Meșac, Șadrac și Abed-nego au refuzat să se plece când au auzit muzica, iar pentru jignirea comisă, ei au fost aruncați într-un cuptor aprins, însă Iehova Dumnezeu i-a salvat de acolo fără ca măcar să li se pârlască un fir de păr. (Dan. 3:4-25) Credința lor în Dumnezeu și loialitatea lor pentru Iehova le-a atras aprobarea sa și i-a salvat, arătând ce îi place lui Dumnezeu. Nu este pe placul lui Dumnezeu ca omul să facă un compromis iar apoi să se scuze cu pretextul că orice alt mod de acțiune ar fi adus batjocuri asupra adevărului său. Iehova se va îngriji de adevăr, iar ceea ce poruncește el este ca servii săi să îl asculte. Nu contează ce ar putea gândi alți oameni. Lucrul cel mai important este ceea ce cere Dumnezeu. Dar cineva ar putea întreba: ”Ce să fac atunci când se cântă ”Dumnezeu să-l salveze pe rege”?” Cel mai bun lucru ar fi să nu participăți la asemenea evenimente. Dar dacă totuși sunteți acolo sau dacă împrejurările au făcut să ajungeți într-o mulțime de oameni unde se cântă așa ceva, atunci fiți-i loiali Domnului Dumnezeu. Dacă sunteți luați

la răspundere pentru comportarea voastră, explicați calm și clar că sunteți un fiu al lui Iehova Dumnezeu și pentru Împărăția sa, deoarece Împărăția sa va justifica numele său și îi va binecuvânta poporul, că regatele acestei lumi sunt organizația lui Satan, care i se împotrivesc lui Dumnezeu și că nu puteți și nu vă veți alătura, direct sau indirect, celor ce se roagă ca Dumnezeu să salveze o parte a organizației Diavolului. Meșac, Șadrac și Abed-nego au fost dispuși să se pună în pericol, în ceea ce privește organizația lui Satan, pentru a putea fi martori pentru numele lui Iehova. Cu siguranță că un urmaș al lui Cristos nu ar putea să facă altfel.

10. Iov a fost supus și el uneia dintre cele mai grele încercări. Diavolul a făcut ca proprietățile sale și familia sa să fie distruse, iar apoi i-a provocat mari suferințe fizice și mentale. Totuși, cel mai rău dintre toate lucrurile a fost când au venit la el trei oameni care se pretindeau pioși și afirmau că vreau să îl consoleze și că îl reprezintă pe Dumnezeu. Iov ar fi putut spune, dacă ar fi vrut să facă vreun compromis: ”Trebuie să le arăt acestor bărbați că sunt cu totul supus și să fiu de acord cu ce spun ei pentru ca ei să știe că Dumnezeu este prietenul meu și că sunt un om bun. Dacă nu îmi voi pierde buna reputație de care m-am bucurat atâta timp în această țară.” Iov nu a urmat o astfel de cale plină de compromis. Lui nu i-a păsat de aprobarea oamenilor, ci își dorea să fie aprobat de Iehova Dumnezeu, astfel că a rămas neclintit și statornic în integritatea sa, iar în marile sale necazuri el a strigat: ”Chiar și dacă m-ar omorî, eu tot mă voi încrede în el”. În mijlocul tuturor acestor persecuții, el a rămas fidel și statornic în devotamentul său pentru Dumnezeu, astfel că a primit aprobarea lui Iehova.

11. Acești oameni sunt menționați în Scripturi cu scopul clar de a arăta că cei ce îi sunt pe plac lui Dumnezeu și își mențin integritatea față de el trebuie să refuze orice fel de compromis cu vreo parte a organizației lui Satan. Acestea sunt unele dintre exemplele transcrise în Biblie pentru ajutorul și mângâierea celor ce sunt martorii lui Iehova în aceste timpuri în lume. Nu ar fi putut fi niciun alt motiv pentru care ele să fie consemnate în Biblie, iar Scripturile afirmă limpede că acesta este motivul pentru care au fost scrise.

12. Cei care se împotrivesc astăzi vestirii mesajului Împărăției lui Dumnezeu și declarării răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației dușmanului folosesc un argument subtil în tentativa lor de a-i face pe cei mai slabi să lase armele lor de război. Ei le spun celor ce se implică în lucrarea de vestire: ”Nu trebuie să spuneți nimic rău care ar putea demasca duplicitatea clerului, deoarece atunci unii dintre ei ar putea fi abătuți de la adevăr. Trebuie să vorbiți numai despre iubirea lui Dumnezeu, pentru ca să-i puteți influența să vină la Domnul. Nu trebuie să spuneți nimic despre conducătorii creștinătății, fiindcă ei sunt aceste ”stăpâniri înalte” puse de Dumnezeu și trebuie să păreți cu totul supuși legii și decretelor acestor conducători. Dacă nu o faceți veți atrage dispreț asupra adevărului. De fapt, voi lucrați la un proiect de vânzare de cărți și pentru aceasta unii dintre voi sunteți arestați și încarcerați pentru că faceți propagandă fără aprobare contrar legii. Ce vor crede oamenii despre asta? Nu vor disprețui oare adevărul după aceea?” Diavolul este un dușman viclean și folosește tot felul de

mijloace înșelătoare împotriva poporului Domnului. Cei ce compun clasa ”servului credincios” nu vor fi nicidecum înșelați de astfel de discursuri subtile și înșelătoare. ”Servul” lui Dumnezeu vrea să știe numai care este voința Domnului și o împlinește, încrezându-se întotdeauna în Cel Preaînalt. Cei ce doresc să facă compromisuri n-au decât, însă nimeni din cei ce îl iubesc pe Dumnezeu și Împărăția sa și care vor să primească aprobarea sa să nu urmeze o astfel de conduită și să nu se lase influențați de cei ce fac astfel. Nu e nevoie să fim nepoliticoși sau duri, dar toți cei ce-l iubesc pe Dumnezeu trebuie să spună adevărul așa cum a poruncit Dumnezeu. Acțiunile lor trebuie să fie ale unei persoane care a încheiat un legământ pentru o Împărăție. Nimeni altcineva nu va avea aprobarea lui Dumnezeu. Cei cu inima slabă și fricoși nu vor fi în Împărăție.

UN TIMP DE RĂZBOI

13. Isus Cristos, Regele, a fost întronat. A venit timpul când Dumnezeu îl trimite pe Fiul său preaiubit să domnească printre dușmanii săi, iar dușmanul trebuie să dispară. (Ps. 110:2) Marea zi a Dumnezeului Atotputernic este aici, iar bătălia Armagedonului trebuie să înceapă în curând. Mărturia lui Isus Cristos i-a fost încredințată rămășiței poporului lui Dumnezeu, iar aceștia constituie martorii săi de pe pământ. Satan face război împotriva acestor martori. (Rev. 12:17) Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt mesajul de adevăr și au puterea de a dărâma fortărețe de răutate. Iehova le-a poruncit servilor săi să mânuiască armele de război pe care li le-a dat. Toți cei ce vor să primească vreodată aprobarea lui Dumnezeu și să facă parte din Împărăție trebuie să ia parte acum la acest război împotriva dușmanului. ”Sfinții să exulte în glorie, să strige de bucurie în paturile lor! Cântările care-l laudă pe Dumnezeu să fie pe buzele lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, ca să se răzbune (pe națiuni), să mustre popoarele, ca să-i lege pe regii lor cu lanțuri și pe nobilii lor cu obezi de fier, ca să execute asupra lor hotărârea judecătorească scrisă. O astfel de glorie este pentru toți cei loiali lui! Lăudați-l pe Iah!” – Ps. 149:5-9.

14. Aceasta este ziua răzbunării Dumnezeului nostru, iar cei ce își mențin acum integritatea față de el trebuie să vestească adevărul său. (Isa. 61:1,2) Cei credincioși trebuie să îi avertizeze pe conducători și pe oamenii din popoarele lumii și mai ales pe adepții religiei cu privire la scopul lui Dumnezeu de a distruge organizația rea a lui Satan prin intermediul Împărăției sale. Nu există nici o altă alternativă. Neascultarea de Domnul va duce la dezaprobare și la pierderea tuturor lucrurilor. – Ezech. 3:17-19.

15. Relatarea războaielor pe care le-a purtat Israel și îndrumările pe care i le-a dat Domnul cu aceste ocazii nu sunt doar evenimente istorice, ci ele au fost consemnate și păstrate pentru a fi un îndrumător pentru urmașii lui Isus Cristos de pe pământ din prezent. Unșii Domnului văd acum că organizația lui Satan, compusă din elementele comerciale, militare, politice și religioase ale lumii, este simbolizată de cai și care, iar oamenii care luptă împotriva Domnului și împotriva unșilor săi simbolizează hoardele lui Satan aliniate împotriva martorilor

credincioși ai Domnului. De aceea, îndrumările pe care li le-a dat Iehova israeliților li se aplică cu și mai multă forță poporului lui Dumnezeu de acum, când el spune: „Dacă ieși la luptă împotriva dușmanilor tăi și vezi cai și care de război, un popor mai numeros decât tine, să nu te temi de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, este cu tine”. – Deut. 20:1

16. Iehova Dumnezeu și-a luat din lume (Egipt) un popor pentru numele său, iar el le va da acestor persoane aprobate o parte din lucrarea de justificare a numelui său celor ce sunt de partea Domnului astăzi, el le spune: „Când vă pregătiți pentru luptă, preotul să iasă în față și să vorbească poporului. Și să le spună: "Ascultă, o, Israele! Astăzi vă pregătiți să luptați împotriva dușmanilor voștri. Să nu vi se descurajeze inima! Nu vă temeți, nu fugiți cuprinși de panică și nu vă înspăimântați de ei, căci Domnul, Dumnezeul vostru, merge cu voi ca să lupte pentru voi împotriva dușmanilor voștri și să vă salveze".” (Deut. 20:2-4) Cei ce au primit iubirea adevărului nu vor permite acum să fie înșelați de către „cuvintele (lingușitoare) și vorbirea înșelătoare care încearcă să înșele inimile celor neînțelepți”. Cei credincioși care îl iubesc pe Dumnezeu cunosc metodele și mijloacele pe care le folosește Satan și nu vor să aibă nimic de-a face cu ele și nici nu se vor lăsa influențați de acestea. (Rom. 16:17,18; 2 Tes. 2:9-11) Războiul final a început iar cei ce îl iubesc pe Dumnezeu vor sta ferm de partea sa și se vor lupta pentru ceea ce este drept cu curaj și îndrăzneală. Aceasta este ziua judecării lui Dumnezeu, iar toți cei ce îl iubesc vor vesti adevărul său, iar cei ce sunt temători arată că nu îl iubesc. (1 Ioan 4:17,18) Cei credincioși nu vor face compromis și nu vor porni pe calea cea mai ușoară din dorința de a le plăcea oamenilor. Viețile lor trebuie să servească drept mărturie pentru Iehova.

NUMELE LUI

17. Marea chestiune care trebuie acum lămurită este numele lui Iehova Dumnezeu. Toți adepții religiei și toate organizațiile religioase care au existat vreodată sau care există acum au defăimat numele sfânt al lui Dumnezeu. Numai adevărații urmași ai lui Isus Cristos onorează acum și doresc să onoreze numele lui Dumnezeu. Când erau apostolii pe pământ, biserica era în unitate și căuta doar să îi aducă onoare numelui lui Dumnezeu. Cei credincioși de atunci nu au ezitat să vestească adevărul și au făcut-o chiar și în împrejurări potrivnice și sub multe persecuții. Cei de astăzi care vor să „o ia mai ușor” sau încetinesc în alt fel vestirea mesajului lui Dumnezeu împotriva organizației dușmanului nu au primit iubirea adevărului, ei au primit adevărul numai cu vorba. Pavel a fost un mesager special al Domnului către națiuni și sub conducerea lui cei credincioși nu au ezitat să spună adevărul. El le-a scris acestora: „Îi mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu când vă amintim pe toți în rugăciunile noastre, fiindcă ne aducem aminte neîncetat de lucrarea voastră fidelă, de truda voastră plină de iubire și de perseverența voastră datorată speranței voastre în Domnul nostru Isus Cristos înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru. Căci știm, frați iubiți de Dumnezeu, că el v-a ales, pentru că vestea bună pe care o predicăm v-a fost prezentată nu numai cu vorbe, ci

și cu putere, cu spirit sfânt și cu convingere fermă, așa cum știți ce fel de oameni am devenit pentru voi, de dragul vostru.” (1 Tes. 1:2-5) Acei primi creștini nici nu și-au restrâns lucrarea la a medita în liniște și a vorbi calm unul cu celălalt sau la a avea grijă să nu îi jignească pe cei ce aveau spiritul lumii. Ei au luat poziție de partea lui Iehova Dumnezeu și i-au vestit numele. Mai mult, Pavel le-a scris: „Într-adevăr, cuvântul lui Iehova a răsunat de la voi nu numai în Macedonia și în Ahaia, ci în orice loc s-a răspândit credința voastră în Dumnezeu, așa că nu mai este nevoie să spunem nimic. Căci ei înșiși spun neîncetat cum am intrat prima dată în mijlocul vostru și cum v-ați întors de la idolii voștri la Dumnezeu, ca să slujiți ca sclavi unui Dumnezeu viu și adevărat.” (1 Tes. 1:8,9) Conduita lor i-a plăcut lui Dumnezeu. Și cei ce vor să îi fie astăzi pe plac lui Dumnezeu trebuie să facă la fel.

18. În acele zile grele de la început, reputația martorilor numelui Domnului și faima martorilor era mare, nu din cauza unei pioșenii afișate de ei, nici din cauza unor eforturi ale lor de a le fi pe plac oamenilor, ci din cauza curajului și îndrăznelii cu care vesteau adevărul. „În toată lumea se vorbește despre credința voastră.” (Rom. 1:8) Credința lor a fost cunoscută prin ceea ce au făcut ei. Scopul lui Dumnezeu este să îi aprobe pe martorii săi care vestesc adevărul întregii creații. (Col. 1:23, *R.V.*) Acest lucru nu se poate face dacă rămânem tăcuți și inactivi. „Fiindcă am ajuns un spectacol pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni”. (1 Cor. 4:9) Așa cum niște actori pe o scenă se expun pe ei și lucrarea lor auditoriului, tot așa și martorii lui Iehova trebuie să își facă de cunoscut lucrarea în numele Domnului tuturor celor ce vor să asculte. Lumea și organizația dușmanului pot să creadă ce vor despre poporul Domnului. Acest lucru nu are nici o importanță. Ziua când toți vor ajunge să știe că Dumnezeu a avut pe pământ o clasă de oameni care sunt martorii săi credincioși și adevărați și care nu s-au abținut să vestească adevărul, menținându-și astfel integritatea față de Dumnezeu este aproape. Cei slabi și răi vor critica acum, însă noi trebuie să acționăm în așa fel încât să obținem aprobarea lui Dumnezeu: „Să aveți o purtare excelentă printre națiuni, pentru ca, în ceea ce vorbesc despre voi ca despre niște răufăcători, ele, datorită lucrărilor voastre bune la care sunt martore, să-l glorifice pe Dumnezeu în ziua inspecției sale.” - 1 Pet. 2:12

19. Religia păgână este religia Diavolului. Toate religiile care sunt împotriva Împărăției lui Dumnezeu sunt diavolești, chiar dacă poartă numele lui Cristos și pretind a fi poporul lui Dumnezeu. Martorii credincioși și adevărați ai lui Dumnezeu, care îi onorează numele și îi vestesc Cuvântul cu bucurie sunt singurii care îi fac pe plac. „Căci pentru Dumnezeu noi suntem o mireasmă plăcută a lui Cristos și printre cei ce sunt salvați, și printre cei ce pier: pentru aceștia din urmă, o mireasmă de la moarte spre moarte, pentru ceilalți o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este calificat pentru aceste lucruri?” - 2 Cor. 2:15,16

20. Martorii credincioși ai lui Dumnezeu sunt cei ce răspândesc acum lumina adevărului pentru ca numele și Cuvântul său să fie cunoscute. Aceștia primesc aprobarea sa, deoarece ei sunt fără vina înaintea lui. „ca să fiți ireproșabili și inocenți, copiii ai lui Dumnezeu fără pată în mijlocul unei generații strâmbe și

denaturate, în care străluciți ca surse de lumină în lume, ținând strâns cuvântul vieții, ca să am motiv de bucurie în ziua lui Cristos că n-am alergat în zadar, nici nu m-am ostenit în zadar.” (Fil. 2:15,16) Martorii lui Dumnezeu sunt un popor special luat dintre oameni pentru scopurile sale, iar lucrarea lor este să îi aducă laude lui și nu oamenilor. (1 Pet. 2:9,10; Fap. 15:14) Ceea ce îi face un popor special și un spectacol pentru oameni și îngeri este „cuvântul luminii” pe care îl răspândesc ei spre onoarea numelui lui Iehova.

21. Dacă era important ca Pavel și alți apostoli din zilele lui să predice cu curaj vestea bună, cu atât mai mult trebuie discipolii lui Isus Cristos să predice în aceste zile vestea bună cu îndrăzneală și curaj. Acei oameni credincioși din zilele apostolului puneau bazele „creștinismului” printre oameni. Astăzi a început judecata „pretinsului creștinism”. Este ziua răzbunării Dumnezeului nostru împotriva tuturor lucrătorilor nelegiurii. Este ziua în care el își va justifica numele, iar partea noastră în aceasta este să vestim adevărul său. Nimeni nu poate să-și dovedească astăzi integritatea față de Dumnezeu dacă nu ia poziție cu curaj de partea lui Dumnezeu și nu vorbește cu îndrăzneală adevărul său, arătând astfel că face parte din clasa care compune martorul credincios și adevărat al lui Dumnezeu, clasa „servului” care este pe pământ în prezent.

22. Cei ce se împotrivesc lucrării martorilor lui Iehova și care afirmă că aceștia încearcă doar să îi amăgească pe oameni ca să vândă cărți, nu au iubire pentru adevăr, deși aveau cândva o cunoștință a adevărului. Mulți dintre ei făceau cândva lucrarea de distribuire de cărți. Dacă e greșit acum să „vindem” cărți, era greșit și atunci. Ei au pierdut spiritul Domnului și caută scuze pentru a-i indigna pe martorii lui Dumnezeu. Nu a fost greșit nici atunci și nu este greșit nici acum să distribuim cărțile în modul în care o facem. Dacă acești împotriviți ar fi primit iubirea de adevăr și ar fi continuat în ea, ei s-ar bucura acum să le poată duce roadele Împărăției oamenilor ca mărturie pentru cuvântul și numele lui Iehova. Nu încercăm aici să forțăm pe nimeni să intre în serviciul lui Dumnezeu. Dar cei unși au obligația de a-i avertiza pe cei ce au fost cândva credincioși și care au devenit nelegiuiți, precum și să îi avertizeze pe alții care sunt pe calea luminii. „Dacă cel drept se abate de la dreptatea lui și comite o nedreptate, iar eu îi pun înainte o piatră de poticnire, el va muri fiindcă nu l-ai avertizat. Va muri din cauza păcatului lui, iar faptele drepte pe care le-a făcut nu vor fi amintite, dar sângele lui îl voi cere înapoi din mâna ta. Însă dacă tu l-ai avertizat pe cel drept ca să nu păcătuiască, și cel drept nu păcătuiește, atunci va rămâne în viață fiindcă a fost avertizat, iar tu îți vei scăpa sufletul.” - Ezech. 3:20,21

23. Cei ce au fost făcuți cândva drepti și care devin apoi temători și cu inima slabă nu vor continua să lupte în războiul acesta și nu vor face parte din Împărăție. Domnul le spune acestora să se întoarcă acasă și să înceteze lupta: „Cine este bărbatul căruia îi este teamă și are inimă slabă? Să plece și să se întoarcă acasă, ca nu cumva să facă să se topească inima fraților lui la fel ca inima lui.” – Deut. 20:8

24. Pavel i-a avertizat pe conducătorii din Efes, subliniind cât de important era ca ei să fie exemple de credință pentru turmă. Perioada Efes a bisericii pare să se aplice perioadei de la începutul celei de-a doua prezențe a Domnului și până la cea de-a doua revărsare de spirit sfânt. În acea perioadă de timp existau unii bătrâni credincioși și alții necredincioși. În armonie cu voința exprimată a lui Dumnezeu, *Turnul de Veghere* le-a transmis avertismentul bătrânilor din adunare în anul 1916. Cei ce nu au dat ascultare aceluia avertisment au arătat că nu au primit iubirea de adevăr și au căzut, devenind o parte a clasei „servului rău”. Inima lor a devenit slabă deoarece s-au concentrat prea mult asupra propriei persoane și au căutat prea mult aprobarea oamenilor și nu s-au mai gândit la Domnul. Celor care nu au devenit slabi, ci au perseverat cu credință față de poruncile Domnului, el le spune: „Cunosc faptele tale, truda ta și perseverența ta și știu că nu-i poți suporta pe oamenii răi, că i-ai pus la încercare pe cei care zic că sunt apostoli, dar nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Tu manifesti și perseverență, ai suportat multe de dragul numelui meu și n-ai obosit.” – Rev. 2:2,3

25. Pavel a avut privilegiul de a vedea multe lucruri pe care totuși nu era drept să le clarifice la vremea aceea. Dar fără îndoială că el a avut în minte pericolele care zăceau în cale, mai ales în ceea ce privește egoismul și teama, când le-a scris servilor lui Dumnezeu: „Căci, dacă cineva crede că este ceva, când nu este nimic, se amăgește singur. Ci fiecare să dovedească ce este lucrarea lui și atunci va avea motiv de exultare numai cu privire la sine, nu comparându-se cu alții. Să nu (devenim temători, *Roterham*) renunțăm deci să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Gal. 6:3,4,9) Domnul a îndepărtat de la cei cu inima slabă ocaziile de a-i servi, tot așa cum și cei cu inima slabă dintre israeliți trebuiau să se întoarcă înapoi.

26. Doar cei credincioși își vor menține integritatea față de Dumnezeu, iar credința lor nu se va vedea prin ceea ce este numit în general „o dezvoltare a caracterului”. Toți cei ce sunt credincioși trebuie, din momentul când sunt născuți ca fii ai lui Dumnezeu, să continue să crească în asemănarea lui Isus Cristos. Aceasta înseamnă că ei trebuie să crească în devotament și credință față de Dumnezeu, străduindu-se să ajungă la punctul de perfecțiune la care a ajuns Isus. Trebuie să fie puri în vorbă și faptă, iar asta înseamnă mai mult decât „vorbire blândă și cuvinte bune”, un aspect pios și o bunătate ostentativă. Fiecare creștin trebuie să facă tot ce poate pentru a si cât mai aproape de perfecțiune posibil, dar dacă după ce face tot ce s-a putut, totuși descoperă că nu este nici pe departe perfect în gândire, vorbă sau faptă. Pentru a-i fi plăcuți lui Dumnezeu trebuie să folosim facultățile cu care am fost înzestrați și să purtăm roadele Împărăției cu bucurie și fără teamă. Aceste roade ale Împărăției sunt adevărurile dătătoare de viață care sunt făcute cunoscute de către Domnul pentru salvarea oamenilor și pentru justificarea numelui lui Iehova. În Biblie nu este menționat niciun om aprobat (în afară de Isus Cristos) care să fi avut un caracter perfect. Dimpotrivă, fiecare dintre ei a fost imperfect, dar fiecare dintre cei aprobați a umblat pe aceeași cale pe care a umblat și Isus Cristos, și anume fără compromis și de nestrămutat în

devoțiunea lui față de Iehova Dumnezeu. O astfel de conduită, și numai ea, este cea care ne poate aduce aprobarea lui Iehova.

27. Războiul este acum aproape de sfârșit, iar cei ce au inima slabă vor rămâne în spate și vor ieși din rândurile celor ce luptă. Fiindcă ei nu se încred cu totul în Iehova, ei vor deveni temători și cu inima slabă și vor cădea. Cei credincioși care se încred cu totul în Iehova și în Regele său, care îi conduce, îi vor cânta plini de curaj laude Celui Preaînalt. Nimeni nu poate activa în războiul împotriva dușmanului fără să fie atacat de acesta. Cei credincioși trebuie deci să se aștepte să fie calomniați, să se spună minciuni despre ei și să fie abuzați de dușman și agenții săi, dar ei nu vor permite ca vrunul dintre aceste lucruri să îi abată de pe calea dreptății. Ei trebuie să se aștepte să fie amenințați cu persecuții fizice și probabil chiar să fie supuși unor astfel de persecuții, dar ei știu că Iehova se va îngriji ca săgețile dușmanului să nu îi lovească atâta timp cât ei își fac datoria și rămân pe câmpul de luptă. Acesta este războiul Dumnezeului Atotputernic împotriva forțelor dușmanului, iar Isus conduce oștirea. Diviziunea pământească a oștirii sale trebuie doar să îi cânte laude lui Iehova fără să se teamă de vreun om sau demon. „Căci Iehova, Dumnezeul vostru, merge cu voi ca să lupte pentru voi împotriva dușmanilor voștri și să vă salveze” (Deut. 20:4) Promisiunea este la fel de adevărată astăzi pentru poporul lui Dumnezeu ca și în trecut față de israeliți, și chiar mai mult. Iehova și-a întins mâna peste martorii săi de pe pământ astăzi și le-a încredințat ocazia și privilegiul de a transmite mesajul său de adevăr, și nici o putere a dușmanului nu le poate împiedica marșul spre victorie. – Isa. 51:16.

28. Acești martori credincioși își mențin acum integritatea față de Dumnezeu, iar „necazurile” care se abat asupra lor din cauza credinței pe care o arată nu îi descurajează, deoarece ei știu că acestea le aduc „o glorie mult mai mare și care este veșnică”. (2 Cor. 4:15-17) Iehova a ales din lume un popor pentru numele său și i-a chemat pe membrii acestuia într-un loc ceresc. „Cel care vă cheamă este fidel și el va și face lucrul acesta” (1 Tes. 5:24) Isus Cristos a fost și este „Martorul credincios și adevărat” iar Dumnezeu a chemat rămășița să fie părtașă cu Isus Cristos în credință și adevăr, iar aceasta trebuie să depună acum mărturie pe care i-a încredințat-o Isus Cristos. Rămășița poate fi pe deplin asigurată că Domnul o va îndruma pe calea pe care trebuie să meargă. Perseverând cu hotărâre pe această cale, rămășița va lua și ea parte la justificarea numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiu

1,2. Motivați modul special în care a tratat Iehova cu poporul Israelului. Ce privilegiu i s-a oferit acestui popor? S-au folosit israeliții de ocazia care li s-a oferit? De ce și cu ce rezultat? Ce lecție poate învăța de aici poporul legământului lui Dumnezeu din prezent?

3. De ce s-a îngrijit Iehova să se consemneze relatări despre anumite persoane pe care le-a aprobat? Ce foloase putem trage noi din studierea acestor relatări?

4. Numiți unele persoane menționate în Biblie ca fiind aprobate. Comparați-le cu alți membri ai familiei umane. Atunci de ce au primit ele aprobarea lui Iehova, fiind menționate în mod special în Cuvântul său? În ceea ce îl privește pe Noe, descrieți împrejurările în care a trăit el și conduita sa, prin care i-a făcut pe plac lui Dumnezeu.

5,6. Cum au obținut Daniel și cei trei prieteni ai săi funcțiile oficiale pe care l-au ocupat? Descrieți cum a fost pus Daniel la încercare în ceea ce privește loialitatea sa față de Iehova. Arătați contrastul dintre modul său de gândire și acțiune și cel pe care îl aleg de obicei oamenii când se află în împrejurări asemănătoare. Care au fost consecințele acțiunilor sale?

7,8. Ilustrați cum îi acordă unii dintre cei consacrați sprijinul și influența lor organizației lui Satan prin faptul că respectă unele obiceiuri? Ce se poate spune despre eficacitatea „reținerii mentale” în astfel de împrejurări? În această privință, comparați poziție celor consacrați cu a oamenilor în general. Citați Scripturile pentru a arăta care este atitudinea potrivită a celor consacrați față de dușmanii lui Dumnezeu.

9. Relatați cazul lui Șadrac, Meșac și Abed-nego pentru a ilustra care este modul potrivit de a acționa pentru cei consacrați. Descrieți unele situații din timpurile noastre care corespund cu cele în care Daniel și cei trei prieteni ai săi și-au dovedit credința și au obținut aprobarea lui Iehova. Ce trebuie să facă cei consacrați în această privință?

10. Relatați cum și-a menținut Iov integritatea și a obținut aprobarea lui Dumnezeu.

11. Cărui scop important îi servesc relatările despre oamenii menționați mai sus?

12. Parafrazați argumentul subtil folosit de cei ce se împotrivesc proclamării mesajului Împărăției și vestirii răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației dușmanului. Care este sursa acestui argument? Ce conduită și curs de acțiune vor fi adoptate de cei ce doresc să primească aprobarea lui Dumnezeu? Ce conduită vor avea ei față de cei ce se împotrivesc?

13,14. Din Psalmul 110:2 și Revelația 12:17 care reiese a fi poziția rămășiței în aceste timpuri? Cum definesc Psalmul 149:5-9 și Ezechiel 3:17-19 datoria celor unși?

15,16. Cu ce scop a făcut Iehova să fie consemnată relatarea despre războaiele purtate de Israel și despre îndrumările pe care le-a dat el acestuia? Citați din această relatare, arătându-i aplicabilitatea din prezent și modul în care servește ea acum scopului Său.

17,18. Folosindu-vă de scrisoarea lui Pavel adresată tesalonicenilor, arătați dacă primii creștini și-au restrâns lucrarea la a medita în liniște și a discuta între ei despre adevăr sau dacă aveau grijă să nu îi jignească pe cei ce aveau spiritul lumii. Arătați din alte versete că cei credincioși de atunci erau cei ce le transmiteau altora mesajul de adevăr al lui Dumnezeu.

- 19,20. Cum indică 2 Corinteni 2:15,16 și Filipeni 2:15,16 necesitatea și importanța faptului de a le răspândi astăzi adevărul și altora? Care este singurul mod în care pot fi folosiți unșii în scopul pentru care i-a ales Dumnezeu dintre națiuni?
- 21,22. Comparați situația din prezent cu cea din zilele apostolilor, arătând ce se cere din partea tuturor celor ce vor să facă parte din clasa martorului credincios și adevărat. Comparați metoda folosită în prezent pentru a distribui cărți cu cea folosită în trecut. Motivați prezenta opoziție manifestată de unii care participau cândva la lucrarea de „vânzare de cărți”. Pe cine trebuie să avertizeze străjerul lui Iehova? Cărui scop îi servește ascultarea în această privință și cum?
- 23,24. Arătați de ce există acum (a) o clasă precisă în Deuteronomul 20:8 și (b) o clasă aprobată în cuvintele din Revelația 2:2,3.
25. Cărui scop trebuiau să îi servească cuvintele lui Pavel din Galateni 6:3,4,9?
26. Arătați care este calea pe care trebuie să o urmeze cei ce vor să își mențină integritatea față de Dumnezeu și să primească aprobarea sa.
27. La ce se pot aștepta cei credincioși drept consecință a conduitei lor drepte? Aplicați Deuteronomul 20:4.
28. Cum vor privi cei credincioși necazurile pe care le vor suferi din cauza faptelor lor? Ce asigurare au ei? Și ce mare privilegiu?

Începutul criminalității din timpurile moderne

Cain, primul om ”născut din femeie” pe pământ a fost un om a cărei meserie a fost cultivarea pământului. El trebuia să muncească printre spinii și măcăciunii ce creșteau în afara grădinii Eden, în încercarea sa de a produce mâncare pentru sine și pentru ceilalți membrii ai familiei sale. Desigur că părinții săi, Adam și Eva, îi spusese despre experiența lor din grădina Edenului și cum Dumnezeu a făcut ca ei să-și câștige hrana cu sudoarea frunții lor, iar în timp ce el se lupta cu spinii și măcăciunii, era de așteptat că avea să devină posac și ursuz. Cain a moștenit de la părinții săi dispoziția rea pe care au avut-o amândoi. Amândoi au fost răi, deoarece au încălcat legea lui Dumnezeu. Putem înțelege, așadar, că și Cain era ursuz, îmbufnat și cu inima amară.

Abel, cel de-al doilea fiu al lui Adam și al Evei, a fost un păstor. Numele său înseamnă ”cel ce hrănește”. El a lucrat și el pentru familia tatălui său și probabil că avea o familie a sa, de asemenea. De la părinții săi și el a aflat de experiența lor din Eden. Probabil că ei i-au spus despre perfectă și frumoasă lor casă și cum, din cauza neascultării lor, Dumnezeu i-a alungat din ea și că le-a lăsat o slabă speranță ca într-o zi ei să poată primi binecuvântările sale din nou.

În fiecare zi Abel ieșea pe pășuni cu turmele sale și le ocrotea de atacurile fiarelor sălbatice. Noaptea avea grijă ca ele să fie adăpostite și îngrijite, iar în lungile și tăcutele nopți în care stătea de veghe medita la ce învățase de la părinții săi despre Dumnezeu și la ce arăta creația lui Dumnezeu despre el. El s-a gândit probabil că mărșălețului Dumnezeu care le-a dat viață tatălui și mamei sale a dat viață

și oilor din turma sa și că dată el, Abel, își găsea plăcerea în a se îngriji și ocroti animalele fără îndoială că marele Dumnezeu avea să-și găsească și el plăcerea în a se îngriji de toți cei ce aveau să îl asculte și să îi servească. El l-a adorat pe Iehova Dumnezeu, iar credința sa în Domnul a crescut și el a început să aibă dorința de a face voința lui Iehova. Deoarece a aflat de la mama sa despre "sămânța" despre care a spus Iehova Dumnezeu că avea să-i zdrobească capul șarpelui și să învingă astfel dușmanul, Abel trebuie să fi așteptat un timp când Dumnezeu avea să se îngrijească de binecuvântarea sa și a tuturor celorlalți care aveau să Îi servească. Credința sa i-a fost pe plac lui Dumnezeu, iar el a crescut în favoarea Domnului.

Desigur că Satan avea să fie foarte atent la acești doi fii, Cain și Abel. Dacă unul dintre ei părea să aibă favoarea lui Iehova, pentru Satan aceasta însemna că acesta era dușmanul său, iar el avea să ia măsuri pentru a-l distruge.

De-a lungul timpului, acești doi fii, Cain și Abel, și-au adus jertfele înaintea Domnului Dumnezeu. Înverșunatul și posacul Cain a venit cu unele fructe și legume, roadele muncii lui. Fiind foarte egoist, el trebuie să se fi gândit la cât de mult muncise și la numărul mare de spini și de buruieni pe care trebuie să le distrugă pentru a produce acele roade, pe care acum trebuia să i le ofere ca jertfă Domnului, nemaivând astfel niciun câștig. S-a gândit că îi făcea astfel o mare favoare lui Dumnezeu aducându-i această jertfă, mai ales având în vedere faptul că Domnul nu avea nevoie de ea. Probabil că a tras concluzia că, fiind întâiul născut, el era cel favorizat de Iehova. Era mândru și arogant, rău și dezagreabil, iar Diavolul a sădit toate aceste lucruri în inima lui.

În același timp a venit și Abel, omul sincer și smerit. Și el i-a adus o jertfă Domnului. El s-a gândit că tot ce avea era un dar de la Dumnezeu și de aceea dorea să își arate aprecierea aducându-i Domnului ce avea el mai bun. El a înjunghiat cel mai bun animal din turma sa și a adus carnea, împreună cu grăsimea ei, cea din urmă reprezentând cele mai bune eforturi, zelul și devoțiunea neegoistă pentru Dumnezeu și pentru dreptate. A fost un adevărat sacrificiu pentru el să dea cel mai bun animal, dar el a considerat că cel mai bun lucru pe care îl putea da el era un lucru mic pe care putea să îl dea Domnului Dumnezeu. În Geneza capitoul patru, versetele patru și cinci este scris: "Abel a adus și el câțiva dintre întâii născuți ai turmei sale și bucățile lor de grăsime. Și, în timp ce Iehova a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui, nu a privit deloc cu plăcere spre Cain și spre jertfa lui." Abel a avut credință și l-a iubit pe Dumnezeu. Cain nu avea credință și era egoist și morocănos. Datorită credinței lui, Abel a fost considerat drept în ochii lui Dumnezeu. Cain avea o inimă rea și a fost dezaprobat. În capitoul unsprezece al cărții Evrei, versetul patru, se spune: "Prin credință, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain și prin această credință a primit mărturie că era drept, pentru că Dumnezeu a depus mărturie despre darurile lui. Prin aceasta, el vorbește încă, deși a murit."

Văzând că Dumnezeu nu a privit cu plăcere jertfa egoistă și lipsită de credință, Cain s-a înfuriat foarte mult și pe fața sa i s-a văzut mânia. Atunci a sosit momentul oportun pentru ca Satan să acționeze. El l-a făcut pe Cain să creadă că

ar trebui să-l dea pe fratele său la o parte, deoarece acesta era un rival și amenința să devină cel mai important membru al familiei. Egoistul și răul Cain a așteptat ocazia potrivită și când l-a găsit pe fratele său pe câmp l-a ucis. Pentru a-și ascunde fapta rea, el a recurs la minciuni. Capitolul patru din Geneza, versetele opt la unsprezece, descriu situația cu următoarele cuvinte: "După aceea, Cain i-a zis lui Abel, fratele său: "Hai să mergem pe câmp!" Și, când erau pe câmp, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a omorât. Mai târziu, Domnul l-a întrebat pe Cain: "Unde este Abel, fratele tău?" Cain a spus: "Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?" Dar Dumnezeu a zis: "Ce-ai făcut? Ascultă! Sângele fratelui tău strigă din pământ la mine. Acum blestemat și alungat ești de pe pământul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău." Cain devenise acum cu totul un serv al Diavolului, și asemenea stăpânului său, și ele devenise un mincinos și un ucigaș. (Ioan 8:44) Probabil că Satan Diavolul s-a gândit că moartea dreptului Abel nu numai că l-ar fi scăpat de un dușman, dar i-ar și împiedica pe alții să-i mai servească lui Iehova Dumnezeu.

Au trecut ani și s-au mai născut mulți alți copii, atât băieți cât și fete. Printre aceștia a fost și un fiu numit Iabal, care a condus tribul crescătorilor de vite și care locuiau în corturi. Apoi a urmat Iubal, care a organizat și a instruit muzicieni care să cânte la harpă și la orgă. Apoi relatarea îl menționează pe Tubalcain, care a fost un instructor în arta de a face oțel și fier. Enos a fost un strănepot al lui Adam, și până la timpul când a apărut el pe scena lumii, deja existau multe creaturi umane pe pământ, și toate erau sub influența Diavolului. Practica batjocurilor și a ipocriziei au fost acum introduse prin faptul că oamenii își spuneau lor înșiși pe numele Domnului dar în realitate îi ridiculizau și huleau numele său sfânt.

Atunci când Adam a ieșit din Eden, el nu era slăbit fizic, și nici bolnăvicios. Deși a fost privat de dreptul său la viață, el încă era în vigoare și putere. În timp, el a fost nevoit să plătească pentru fapta sa greșită. Când avea o sută treizeci de ani, el a mai avut un fiu după asemănarea sa și i-a pus numele Set, deoarece acesta a fost privit ca un înlocuitor al lui Abel, care fusese ucis de Cain. Apoi au mai urmat și alți fii și fiice. Adam avea mai mult de două sute de ani când și-a văzut stră-strănepoții în puterea și vigoarea maturității, iar el însuși încă mai putea avea copii. După ce i s-a născut Set, el a mai trăit opt sute de ani și a avut mulți fii și fiice. Adam a murit la vârsta de nouă sute treizeci de ani.

Puterea omului în vigoarea sa, precum și capacitatea sa de a lupta împotriva forțelor pământului, erau indicate de durata de timp în care supraviețuia, după cum se arată în Scripturi. Set a trăit nouă sute doisprezece ani. Enos, strănepotul lui Adam, a murit la vârsta de nouă sute cinci ani. Cainan, fiul lui Enos, a trăit până la vârsta de nouă sute zece ani de zile. Mahalaleel a trăit opt sute nouăzeci și cinci de ani. Iared l-a avut pe Enoh la vârsta de o sută șaiszeci și doi de ani. După aceea a mai trăit opt sute de ani și a murit la vârsta de nouă sute șaiszeci și doi de ani. Enoh l-a iubit pe Dumnezeu și i-a servit. Când avea trei sute șaiszeci și cinci de ani, când

încă mai era în puterea tinereții, Dumnezeu l-a luat pentru ca el să nu simtă durerile morții. Fiul său, Metusala, a trăit până la vârsta de nouă sute șaiszeci și nouă de ani.

Dar să observăm că nici Adam și nici vreunul din urmașii săi nu au trăit vreodată până la vârsta completă de o mie de ani. De ce? Deoarece legea lui Dumnezeu, care i-a fost dată lui Adam, spunea: "În ziua în care vei mânca din el (adică din rodul oprit al pomului cunoștinței binelui și răului), în ziua aceea vei muri." (Gen. 2:17, nota marginală) Aceasta este o dovadă a faptului că Adam trebuia să moară treptat și până la sfârșitul "zilei" să fie mort cu totul. Toți ceilalți oameni menționați mai sus au fost fiii sau nepoții lui Adam și s-au născut fără a avea dreptul de a trăi, astfel că trebuiau să moară în o "zi", deoarece moșteniseră consecința faptei rele a lui Adam. O "zi" este folosită pentru a reprezenta orice perioadă fixă de timp iar atunci când este legată de crearea pământului, Scripturile arată că fiecare zi are șapte mii de ani. Atunci când este legată de crearea omului și când se vorbește despre timp în legătură cu oamenii, o "zi" în Scripturi este o mie de ani, dacă este calculată în modul în care calculează oamenii timpul. În a doua scrisoare a lui Petru, capitolul trei, versetul opt, se scrie: "Dar să nu scăpați din vedere îndeosebi acest fapt, iubiții mei frați: că o zi înaintea Domnului este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi."

Enoh a făcut parte din a șaptea generație de la Adam, iar pe parcursul acelei perioade de timp de peste șase sute de ani numai doi oameni, Abel și Enoh, au manifestat credință și iubire pentru Domnul Dumnezeu și i-au servit. Diavolul a făcut ca Abel să fie ucis, iar Dumnezeu l-a luat pe Enoh pentru ca acesta să nu cunoască moartea. Fără îndoială că Diavolul ar fi încercat să facă să fie ucis și el dacă Dumnezeu nu l-ar fi ocrotit. Toți ceilalți oameni de pe pământ se aflau sub influența lui Satan și erau răi. După moartea lui Enoh, răutatea a continuat să crească, iar rasa umană a degenerat cu fiecare an. Nu este nici o dovadă că până la nașterea lui Noe ar mai fi fost pe pământ vreun alt om temător de Dumnezeu, după ce Enoh a fost luat la el. Numele Noe înseamnă odihnă, sau mângâiere, și a semnat faptul că pe parcursul timpului său avea să aibă loc o schimbare care avea să îi aducă mângâiere și să-i facă să crească speranța.

Împărțirea popoarelor

Cu mult timp în urmă, prin gura profetului său (Isa. 62:10), Iehova Dumnezeu le-a dat următoarea poruncă martorilor săi: "Treceți, treceți pe porți! Pregătiți calea poporului! Înălțați, înălțați drumul cel mare! Curățați-l de pietre! Înălțați un stindard pentru popoare!"

Ca ascultare a poruncilor Domnului Dumnezeu de a "înălța stindardul pentru popoare", un grup de creștini complet dedicați lui Iehova s-au întrunit la Detroit, Michigan, pe data de 5 august 1928, și au adoptat prin vot unanim, trimițându-le apoi popoarelor lumii, următoarea declarație:

”DECLARAȚIE ÎMPOTRIVA LUI SATAN ȘI PENTRU IEHOVA”

”[Martorii lui Iehova] prezenți la congresul internațional se declară împotriva lui Satan și cu totul de partea lui Iehova al oștirilor, și vestesc în continuare aceste adevăruri vitale:

În primul rând: că popoarele pământului, organizate în forme de guvernământ și sub controlul unui conducător superior și invizibil, constituie lumea;

În al doilea rând: că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic și sursa oricărei autorități drepte; că el este Regele Veșnic, Dumnezeul dreptății, înțelepciunii, iubirii și puterii și adevăratul prieten și binefăcător al întregii creații;

În al treilea rând: că Iehova i-a delegat fiului său, Lucifer, autoritatea de a fi supraveghetor peste om; că Lucifer a devenit neloyal, s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și l-a făcut pe om să cadă de la dreptate, iar de la acea răzvrățire, Satan a fost cunoscut sub numele de Balaurul, Șarpele, Satan și Diavolul; că Satan Diavolul a cauzat conflicte între națiuni și este răspunzător pentru toate războaiele crude, crimele îngrozitoare, nedreptățile haine și toate celelalte acte corupte care s-au comis; că până acum Iehova nu l-a împiedicat pe Satan să își exercite puterea și influența asupra omului; că timp de multe secole Satan a fost și este conducătorul invizibil al lumii, defăimând fără încetare numele lui Iehova Dumnezeu și provocându-le mari suferințe oamenilor și națiunilor;

În al patrulea rând: că Iehova a promis că la timpul său fixat îl va opri pe Satan și va institui un guvern drept pe pământ pentru ca oamenii să poată avea ocazia de a dobândi o viață veșnică fericită și că în acest scop l-a uns pe Fiul său preaiubit, Isus, să fie Răscumpărătorul și Conducătorul invizibil al lumii;

În al cincilea rând: că a venit timpul fixat al lui Iehova să își împlinească promisiunea și să își restabilească reputația în ochii întregii creații; că Isus Cristos și-a luat înalta poziție de executant al lui Iehova, iar marea problemă în chestiune acum este cine este Dumnezeu și cine va domni peste popoare și națiuni;

În al șaselea rând: că fiindcă Satan nu va renunța la domnia sa rea peste națiunile și popoarele pământului, Iehova al oștirilor împreună cu reprezentantul său principal uns, Isus Cristos, vor lupta împotriva lui Satan și a tuturor forțelor sale rele și de aceea strigătul nostru de luptă va fi **SABIA LUI IEHOVA ȘI A UNSULUI SĂU**; că marea bătălie a Armagedonului care trebuie să înceapă în curând va duce la deplina închidere a lui Satan și completa distrugere a organizației sale rele, și că Iehova va institui dreptatea pe pământ prin Cristos, noul Conducător, și va scăpa omenirea de rău, aducându-le binecuvântări veșnice tuturor națiunilor pământului;

În al șaptelea rând: De aceea a venit timpul ca toți cei ce iubesc dreptatea să ia poziție de partea lui Iehova și să-l asculte și să-l servească cu o inimă curată, pentru a putea primi binecuvântările nenumărate pe care le-a rezervat Dumnezeu Atotputernic pentru ei.”

Sunt unii care pretind a fi consacrați pentru Dumnezeu și care insistă că în vestirea adevărului nu ar trebui să se spună nimic despre organizația lui Satan, și mai ales despre clerici ca reprezentanții lui Satan. Argumentul acestora este că a vorbi despre organizația lui Satan și despre clerici s-ar putea să aducă jigniri și să împiedice răspândirea adevărului. Acest argument și această conduită sunt pe placul lui Satan și sunt denunțate cu asprime de Iehova în Cuvântul său. Cum pot oamenii să cunoască ceva despre organizația lui Dumnezeu dacă nu li se spune? Dacă martorii unși ai lui Dumnezeu nu le spun nimic, cine le va vorbi? Cum pot oamenii să știe ceva despre marele vrăjmaș Satan și organizația lui rea care îi asuprește dacă martorii lui Dumnezeu nu le vorbesc despre aceste lucruri? Dacă clericii nu fac parte din organizația dreaptă a lui Dumnezeu, și dacă aceștia îi susțin pe politicieni și pe profitorii acestei lumi, atunci ei sunt de partea Diavolului și acțiunile lor îi îndepărtează pe oameni de la Dumnezeu și guvernul său drept. Făcând astfel, clerul fură gândurile, loialitatea și devotamentul oamenilor de la Iehova.

Cel ce fură este un hoț. Este cu mult mai rău a fura credința, loialitatea și devotamentul oamenilor de la Iehova decât a fura banii oamenilor. Profitorii fură banii oamenilor. Dar clericii fură loialitatea și devotamentul oamenilor de la Iehova, fapt pentru care sunt mult mai vinovați. Atunci când clericii le spun oamenilor că Dumnezeu nu l-a făcut pe om perfect, că omul nu a căzut din cauza păcatului, că Diavolul nu a avut nimic de-a face cu căderea omului, că omul este o creatură a evoluției și progresului și poate ajunge la starea pe care o dorește, că sângele lui Isus nu a fost vărsat pentru a cumpăra dreptul omului la viață, că Dumnezeu, Isus Cristos și spiritul sfânt sunt una și aceeași persoană și apoi adaugă și mai multe insulte la acestea declarând că guvernele asupritoare din prezent ale pământului, unite sub o ligă sau un tratat, sunt o expresie a împărăției lui Dumnezeu, atunci ei sunt vinovați de o crimă în ochii lui Dumnezeu cu mult mai mare decât cea a furtului.

Dacă persoanele consacrate, care pretind că merg pe urmele lui Isus și ascultă poruncile lui Dumnezeu, văd clerul furând astfel credința, loialitatea și devotamentul oamenilor de la Dumnezeu, îndepărtându-i de el și întorcându-i spre partea Diavolului, și acești creștini consacrați nu vorbesc sau refuză să îi avertizeze pe oameni, atunci și ei iau parte la această crimă. Astfel sunt cei ce urăsc îndrumarea care vine de la Domnul și preferă să aibă aprobarea clerului sau a unora dintre aliații lor. Ei se tem să nu își piardă reputația sau poziția din mijlocul oamenilor și nu sunt pe deplin dedicați Domnului.

Dumnezeu a prezis prin profetul său această situație din prezent, arătând că unii care pretind a fi adevărații urmași vor insista să ”trateze cu blândețe” clerul și aliații lor. Cu privire la aceștia Dumnezeu spune: ”Cu ce drept înșirui tu dispozițiile mele și porți legământul meu în gura ta (tu care *pretinzi* a fi fiul și martorul meu)? Da, tu urăști disciplinarea și arunci înapoia ta cuvintele mele. Când vezi un hoț, te împrietenești cu el și te însoțești cu oamenii adulteri.” – Ps. 50:16-18

Nimeni nu îi poate fi credincios lui Dumnezeu și să primească aprobarea sa dacă ia o poziție de compromis. El trebuie să fie cu totul de partea Domnului dacă vrea să primească aprobarea lui Dumnezeu. Poate găsi mai multă favoare de la oamenii lumii dacă face compromisuri și vorbește cu blândețe în ceea ce îl privește pe Satan și organizația sa, mai ales clerul, însă dacă urmează o astfel de cale de prietenie cu lumea, el devine dușmanul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu declară (Iac. 4:4): ”Nu știți oare că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? Așadar, oricine încearcă să se facă prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu.” Dacă teama de oameni și de pierderea prestigiului sau a bogăției materiale îl face să adopte o astfel de conduită compromițătoare el trebuie să își amintească de îndrumările date de Domnul, care spune prin profetul său: ”El (Iehova) va fi ca un sanctuar (un loc sigur) . . . Sfințiți-l pe Domnul (Iehova) al oștirilor, să vă temeți de el și el să vă facă să tremurați!” – Isa. 8:13,14

Adevărul lui Iehova este ceea ce împarte oamenii. El face ca acesta să fie vestit pentru a le acorda oamenilor ocazia de a-și lua poziția înainte de marea și înfricoșătoarea bătălie a Dumnezeului Atotputernic împotriva organizației lui Satan. El îi sfătuiește pe toți oamenii cu bună voință să caute smerenia și dreptatea acum, pentru ca, făcând astfel, să poată avea un loc în care să fie ascunși în timpul marelui necaz care se va abate în scurt timp asupra lumii. (Țef. 2:2,3) Deoarece adevărul este acum vestit la radio, prin publicarea și distribuirea la scară largă de cărți, și prin vorbirea directă cu oameni, mulțimile de oameni se separă acum din sistemul religios al Diavolului numit ”creștinătatea organizată” și fug din acesta așa cum fug șoarecii de pe un vas care se scufundă. Făcând astfel, ei iau poziție de partea lui Iehova Dumnezeu și îl așteaptă. Făcând astfel, ei pot avea speranța de a fi salvați în timpul acestui mare necaz și de a fi cei cu care va începe el să reverse binecuvântările sale de restatornicire asupra pământului și, fiind ascultători, vor trăi pentru totdeauna și nu vor mai muri niciodată.

Lucrarea de împărțire a poporului lui Dumnezeu este descrisă în profeții. Lucrările celor doi profeti, Ilie și Elisei, au fost profetice. Atunci când Ilie, însoțit de Elisei, a ajuns la râul Iordan și urmau să treacă pe partea cealaltă, el a lovit apele cu mantia sa, iar apele s-au despărțit. (2 Regi 2:8) Mantia lui Ilie reprezenta mesajul de adevăr, iar acțiunea de lovire a prefigurat lucrarea adevăratei biserici începând din anul o mie opt sute șaptezeci și opt, pe parcursul cărei perioade mulți oameni s-au separat, sau despărțit, de sistemele confesionale ale bisericilor și au devenit adevărați discipoli ai lui Isus Cristos. Apoi, mai târziu, Elisei a luat mantia care căzuse de la Ilie și, întorcându-se la râul Iordan, a lovit și el apele cu aceasta, iar apele s-au despărțit. (2 Regi 2:14) Astfel s-a prezis în mod profetic o lucrare de depunere de mărturie a bisericii care avea să înceapă din 1919 încoace, iar rezultatul este împărțirea oamenilor potrivit voinței lui Dumnezeu. Prin ”împărțirea oamenilor” înțelegem faptul că oamenilor li se acordă ocazia de a alegea dacă vor să se pună de partea unei religii ipocrite sau să îl recunoască cu sinceritate pe Iehova ca Dumnezeul lor.

Trebuie să înțelegem că mărturia depusă de martorii lui Iehova nu este un atac personal la adresa politicianilor, oamenilor bogați ai lumii sau clericilor. Mulți dintre acești oameni au idealuri înalte și o conștiință cinstită, în timp ce sunt mulți alții printre ei care sunt ipocriți și necinstiți. Dar indiferent cum sunt, acest lucru nu schimbă nimic în ceea ce privește depunerea de mărturie despre adevăr. E în interesul *tuturor* oamenilor să știe adevărul și să îl urmeze. Scopul depunerii de mărturie pe care a poruncit-o Dumnezeu este ca oamenii să poată afla adevărul.

Dacă oamenii au fost înșelați și induși în eroare de Satan, cu siguranță că toți cei sinceri dintre ei vor dori să știe cum s-a făcut acest lucru și care este remediul. Cuvântul lui Dumnezeu îi informează întru-totul. Nu se poate face niciun bine prin atacuri personale la adresa unor oameni, dar se poate face mult bine prin demascarea înșelăciunii pe care au urmat-o până acum oamenii. Dacă adevărul arată că oamenii practică o falsă și ipocrită religie care îi îndepărtează pe oameni de Iehova Dumnezeu, atunci cu cât mai curând află ei adevărul, e cu atât mai bine pentru ei. Dumnezeu a prezis ce avea să facă Diavolul pentru a-i înșela pe oameni și l-a făcut pe profetul său să prezică aceste lucruri, iar acum a venit timpul lui Dumnezeu de a-l demasca pe Satan și de a face de cunoscut adevărul.

Isus Cristos, Capul adunării lui Dumnezeu, și toți cei ce au început să-l urmeze Isus au pornit pe calea cea dreaptă. Cu mulți ani în urmă, Satan i-a condus pe învățătorii din organizațiile bisericești într-o capcană. Satan a pus în mințile acestora gândul că e datoria lor să convertească lumea și că, pentru a face acest lucru, biserica trebuie să se amestece în politică și afaceri și să-i aducă pe politicieni și pe oamenii de afaceri în cadrul bisericii indiferent de ce cred aceștia. Ei au făcut politicile lumii o parte a bisericii, pe care o numesc organizația lui Dumnezeu, ceea ce Isus a afirmat că este greșit. (Ioan 18:36; Iac. 4:4) Conducătorii și comercianții au fost conduși fără să își dea seama la organizațiile bisericești. Aceste organizații au supus biserica multor păcate cauzate de religia păgână a Diavolului. Totuși, aceste organizații încă mai poartă numele de "creștine" deși practică în realitate o religie satanică.

Dumnezeu își declară scopul de a distruge organizația lui Satan și poruncește să se vestească acest lucru. El arată în Cuvântul său că liderilor politici și comercianților lumii li se va deschide ochii la faptul că au fost târâți fără voia lor într-o organizație ipocrită și care îl reprezintă în mod fals pe Dumnezeu, în timp ce îl reprezintă în realitate pe Diavol, iar apoi ei vor fugi de la această religie satanică. De aceea, Dumnezeu poruncește să se depună mărturia pentru ca guvernele să fie informate și oamenii să poată vedea adevăratul stindard și să afle care este calea cea dreaptă pe care să meargă. Cei ce depun mărturie sunt adevărații prieteni ai tuturor oamenilor, deoarece ei le spun ceea ce este spre binele lor. În timp ce se desfășoară această lucrare, Iehova Dumnezeu lucrează cu maiestate pentru a distruge organizația lui Satan și a institui dreptatea pe pământ și a le aduce binecuvântări oamenilor.

Scrisori de pe teren

CEA MAI MARE MĂRTURIE PENTRU IEHOVA

S-a hotărât:

Că în realizările anului trecut, a celei mai mari mărturii depuse vreodată despre Iehova recunoaştem şi ne exprimăm recunoştinţa pentru ajutorul primit din *Turnul de Veghere*, de la fratele Rutherford şi asociaţiei săi, a căror devoţiune statornică pentru interesele Împărăţiei au făcut posibil acest lucru.

Cu recunoştinţă, colaboratorii voştri în lucrare,
CROMWELL, CHESTER, HART FORD,
Adunările MARTORILOR LUI IEHOVA
din NEW LONDON, NEW BRITAIN şi
MERIDEN (Conn.)

COOPERÂND CU BUCURIE

Dragă frate Rutherford:

La întrunirea noastră anuală de afaceri am căzut de acord cu toţii să îţi transmitem iubirea noastră unită şi să ne grăbim să îţi spunem cu câtă bucurie acceptăm noul nume pe care ni l-a dat Tatăl nostru şi cum în viitor ne vom bucura să fim cunoscuţi ca "martorii lui Iehova".

Dorim să te asigurăm de toată bucuria cu care vrem să cooperăm cu tine în lucrarea de serviciu şi ne rugăm Tatălui să continui să fii folosit de el pentru a ne conduce pe cale până când va fi obţinută victoria spre deplina justificare a numelui său.

Fraţii tăi în bucuriile împărăţiei,
ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN GLOUCESTER
(Anglia)

BĂTRÂNI ŞI SERVICIU DE TEREN

Dragă frate Rutherford:

Rezoluţia alăturată a fost întocmită şi vă este înmănată cu recomandarea de a-i fi prezentată adunării din New York la întrunirea sa anuală de pe 7 octombrie. Credem că ar fi în interesul lucrării Domnului ca punctele prezentate în rezoluţie să fie aduse în atenţia fiecăruia dintre martorii lui Iehova înainte de alegerea servilor pentru anul care vine. Ne-aţi putea trimite un răspuns cu privire la această rezoluţie?

Aş dori să mă folosesc de această ocazie pentru a-mi exprima puternica apreciere pentru binecuvântatul privilegiu de a coopera în serviciul Domnului de

pe pământ în prezent, ca membru al Societății, și pentru interesul pe care îl arătați față de lucrarea adunării din New York.

Cu iubire creștină și salutări, sunt
Fratele și colaboratorul dumneavoastră în vestire,
F.M. FINKEN, *Director de serviciu.*

REZOLUȚIE

Dat fiind faptul că membrii poporului lui Dumnezeu s-au recunoscut, începând de la congresul din Columbus, ca cei aleși de Iehova pentru a fii martorii săi și

Dat fiind faptul că ei recunosc că acest titlu dat lor de către Iehova indică faptul că ei trebuie să facă lucrarea sa, denumită în general ca lucrarea de mărturie de aceea,

Să se decidă că această adunare cere ca fiecare candidat la alegere ca bătrân sau serv trebuie să se declare în deplină armonie cu lucrarea de mărturie condusă de *Turnul de Veghere* și că va participa personal la lucrarea de mărturie, în măsura în care i se oferă ocazia, și

Să se decidă mai departe și că nimeni să nu fie ales ca bătrân sau serv de către această adunare fără ca mai întâi să facă această declarație în prezența adunării.

Adunarea din Brooklyn a martorilor lui Iehova

Dragii mei frați:

Vă informez cu regret că nu pot participa la întrunirea aceasta căci, având în vedere că nu mă simt bine, cred că ar fi cel mai bine să nu interacționez cu oamenii timp de câteva zile.

Mi s-a citit rezoluția recomandată pentru prezentare și sunt cu totul de acord cu cele stipulate în ea. Sunt sigur că am ajuns în timpul când în adunarea lui Dumnezeu este unitate și trebuie să fie unitate și să se acționeze în armonie în toate părțile organizației. Nimeni nu ar trebui să își dorească să servească drept bătrân în adunare fără să fie în deplină armonie cu lucrarea pe care o conduce Domnul acum pe pământ.

De aceea, susțin pe deplin rezoluția și vă sfătuiesc să o adoptați și să alegeți servi în armonie cu aceasta.

Domnul le-a dat celor din poporul său binecuvântata ocazie de a-i servi și toți cei ce-l iubesc pe Iehova Dumnezeu vor accepta cu bucurie această ocazie și vor participa la anunțarea și avertizarea creștinătății, depunând mărturie despre numele lui Iehova.

Fie ca toți să aibă curaj și să persevereze în lucrare, împlinind cu toată puterea lor ceea ce le-a încredințat Dumnezeu să facă. Vă transmit toată iubirea mea și cele mai bune urări tuturor.

Fratele vostru și serv prin îndurarea sa,
J. F. Rutherford

Dragă frate Finken:

Nu am avut privilegiu de a asista la întrunirea anuală a adunării din Brooklyn a martorilor lui Iehova, însă am ascultat cu mult interes cele desfășurate acolo. Sunt în special bucuros de faptul că adunarea a fixat o normă de 400.000 de cărți pentru anul care vine. Sper sincer ca voi să depășiți acest număr, iar acest lucru se poate face dacă toți membrii adunării își apreciază responsabilitatea ce le revine ca martori ai lui Iehova și depun cele mai mari eforturi pentru a se achita de această responsabilitate. Uneori frații pierd unele binecuvântări deoarece nu reușesc să își facă partea în lucrarea de depunere de mărturie în teritoriu, iar apoi dacă li se neagă alte oportunități de serviciu pentru Domnu, se simt foarte dezamăgiți. Bătrânii ocupă o poziție importantă în adunare și trebuie să fie un exemplu pentru turmă, iar aceasta include și activitatea de serviciu pe teren, ca ascultare de poruncile lui Dumnezeu. A fi bătrân într-una din adunările martorilor lui Iehova implică desigur că respectivul bătrân nu doar simpatizează ci se și implică activ în depunerea de mărturie pe care le-a încredințat-o Isus membrilor picioarelor. Simplul fapt că un frate a fost bătrân pentru un anumit număr de ani nu este un argumente pentru ca el să continue în această funcție. Adunarea de martori trebuie să îi aleagă pe cei care manifestă dispoziția și dorința de a servi cu ascultare față de poruncile lui Dumnezeu. Domnul a spus că numai cei ce dau roadele Împărăției vor face parte din Împărăție, și cu siguranță că prin aceasta s-a referit la cei ce duc hrana dăătoare de viață pe care o furnizează Iehova pentru bunăstarea oamenilor. E întotdeauna necesar și scriptural să existe un motiv întemeiat pentru alegerea cuiva în funcția de bătrân.

Pot să spun câteva cuvinte și despre teritoriu? Orașul New York este un teritoriu foarte vast și nu poate fi lucrat în mod corespunzător decât dacă toți își respectă fidel repartizarea și nu încearcă să lucreze teritoriul din afara celui care le-a fost repartizat. Mai mult, *Informatorul* ne dă îndrumări precise despre serviciul de teren și este foarte important ca aceste îndrumări să fie respectate, nu deoarece ar fi unele sugestii ale oamenilor, ci deoarece totul în organizația Domnului trebuie să se facă în ordine.

Este încântător să observăm că Domnul a binecuvântat în chip atât de minunat grupul de pionieri din acest oraș în ultimii ani. Consider aceasta o mișcare foarte importantă, mai ales pentru orașul New York. Acestor lucrători credincioși li se neagă multe facilități pe care le-ar putea avea în alte împrejurări, iar aceasta pentru a putea participa în fiecare zi la predicarea veștii bune a Împărăției. M-aș bucura dacă le veți transmite marea mea apreciere și iubire pionierilor de pe teren.

Vă veți bucura să aflați că anul care s-a încheiat a fost cel mai roditor de până acum în ceea ce privește depunerea de mărturie. Sper sincer ca anul viitor să fie și mai bun, iar acestea sunt perspectivele.

Fiți siguri de iubirea și cele mai bune urări ale mele, și vă rog să le transmiteți acest mesaj și fraților mei din adunarea din acest oraș, când veți avea posibilitatea. Cu multă iubire și cele mai bune urări,

Fratele și servul vostru prin îndurarea sa,
J. F. Rutherford.

”CREDINCIOȘI ȘI ASCULTĂTORI ASTĂZI”

Dragi frați:

Alături veți găsi raportul special al *KW*, plasat în rândul conducătorilor în cadrul campaniei de predicare cu *KW*.

Cred că ar fi un act de mare nerecunoștință dacă nu mi-ași exprima aprecierea pentru marele privilegiu pe care l-am avut, de a lua parte la transmiterea acestui important mesaj conducătorilor și oamenilor.

Din câte am putut afla până acum, am reușit să plasăm *KW* în mâinile tuturor conducătorilor din teritoriul care ni s-a repartizat și cu siguranță că a fost o experiență plină de bucurie. Am reușit să lucrăm toate orașele unde se află acești conducători dar am făcut și expediții speciale pentru a-i găsi, căci am conștientizat responsabilitatea noastră de a le transmite acest mesaj de avertisment.

Nu a fost ceva neobișnuit să ne cheltuim și ultimii bani pentru combustibil, dar lucram unul sau mai multe orașe mici în ture și astfel reușeam să facem să ne ajungă și pentru următoarea zi. Principala noastră îngrijorare a fost să căutăm mai întâi Împărăția, astfel că nu ne-am îngrijorat niciodată cu privire la ce aveam să facem în ziua următoare. Căutăm să fim credincioși și ascultători astăzi. Astfel, ziua de mâine nu ne va aduce niciun regret, ci va fi încă o zi de vestire plină de bucurie pentru Iehova.

Membrii clerului au fost foarte amabili cu noi. Unul sau doi au refuzat să accepte cartea până când le-am oferit-o gratuit, și numai o dată sau de două ori s-a întâmplat să le-o lăsăm în ciuda protestelor lor. Preoții catolici au fost foarte curtenitori și au acceptat cartea fără să protesteze și cu foarte puține comentarii.

Serviciul acesta mi-a dat un zel și mai mare și o încredere crescută în promisiunea lui Iehova de a-i ocroti pe martorii săi și a se îngriji de necesitățile lor.

A voastră în serviciul nostru plin de bucurie,
D-șoara. Lillian Sperry, pionieră.

”UN POPOR CARE ÎL LAUDĂ PE IEHOVA”

Dragă frate Rutherford:

Vă scriu în numele adunării de martori ai lui Iehova din Rotherham (Anglia).

La întrunirea noastră anuală de afaceri am adoptat în unanimitate o rezoluție și am decis să înaintăm o copie a ei filialei pentru a vă putea informa că susținem din toată inima rezoluția adoptată la Columbus.

Ca un rezultat al evenimentelor politice recente, asuprirea și greutatea din această țară se înrăutățesc constant, iar rezultatul este că oamenii au acum nevoie mai urgent ca niciodată de un mesaj de speranță. Clerul pierde încet respectul oamenilor decenti, deoarece ei îi îndeamnă să sufere și mai mult greutatea impuse de politicieni la îndemnul bancherilor.

Suntem bucuroși că avem privilegiul de a le spune celor ce suferă că Împărăția lui Cristos, un guvern drept, este singura speranță pentru omenirea suferindă. Și suntem plini de o adâncă recunoștință față de Tatăl nostru ceresc pentru că ne-a dat un nume care ne identifică limpede ca reprezentanții săi, ai Celui suprem.

Anticipăm că vom avea experiențe fericite cu broșura *Împărăția*, căci simțim că mesajul său este cât se poate de oportun. Suntem recunoscători pentru reducerea prețului literaturii, și deoarece realizăm că aceasta trebuie să însemne că se muncește din greu la fabrică, ne exprimăm mulțumirile tuturor celor de la filială pentru că fac posibile toate acestea.

În sfârșit, îi mulțumim Tatălui nostru iubitor pentru abundența de hrană îndestulătoare pe care o primim prin intermediul *Turnului de Veghere, Lumină* și acum *Justificare*, și ne rugăm ca Tatăl să continue să binecuvânteze eforturile voastre de a-i onora și lauda sfântul nume.

H. BRADOCK, *secretar*.

REZOLUȚIE

Ca grup de oameni pe deplin consacrați lui Iehova Dumnezeu, întruniți la adunarea noastră anuală de afaceri de la Roterham, Anglia în data de 4 octombrie 1931, dorim să se consemneze că adoptăm fără rezerve rezoluția întocmită la congresul de la Columbus, din data de 26 iulie 1931.

Prin îndurarea Domnului Isus Cristos și a Tatălui nostru ceresc, primim cu bucurie și purtăm acest nume pe care ni l-a dat Iehova Dumnezeu cu gura sa, și anume, martorii lui Iehova.

Am hotărât că vom fi martorii săi adevărați și credincioși și vom purta mesajul despre acest mare nume și despre Împărăție și li-l vom duce oamenilor din apropierea noastră, în concordanță cu porunca sa și pentru a putea fi identificați ca un popor care îl onorează și laudă pe Iehova Dumnezeu și care îi sunt devotați lui și serviciului său, declarăm că de acum înainte dorim să fim cunoscuți ca adunarea din Roterham a martorilor lui Iehova.

”LUMINÂNDU-NE CALEA”

Dragă frate Rutherford:

Noi, adunarea martorilor lui Iehova din Paterson (N.J.), dorim să vă transmitem iubirea noastră pentru voi și aprecierea noastră sinceră față de Domnul pentru minunata lumină pe care o face el acum să strălucească peste poporul său, luminându-ne calea și arătându-ne limpede drumul pe care trebuie să îl urmăm.

Cărțile *Justificare* și *Împărăția* ne-au dezvăluit cu o claritate atât de uimitoare lucrarea pe care dorește Domnul să o facem în aceste zile încât suntem hotărâți să ducem bătălia la porți cu și mai multă vigoare ca până acum. Într-adevăr, cuvintele nu sunt suficiente pentru a exprima bucuria noastră în Domnul pentru nenumăratele binecuvântări pe care le-am primit prin *Turnul de Veghere* și alte publicații, precum și din vizitele pe care le-am primit de la directorii regionali, care au servit cu toții la a ne stimula către un și mai mare zel și activitate în serviciul Regelui nostru.

În încheiere, dragă frate, dorim să te asigurăm de devoțiunea noastră nemărginită față de tine și de cauza căreia îi servești, și deși atacurile clasei ”omului păcatului” ar putea deveni și mai aprige, acestea nu vor face decât să ne adâncească iubirea pentru tine și să ne crească încrederea în Domnul și organizația sa.

CONTINUAȚI SĂ-I DAȚI ONOARE REGELUI

Dragă frate Rutherford:

La ultima întrunire lunară de serviciu care s-a ținut la Marengo, Illinois, un grup de martori ai lui Iehova din Rockfort, Freeport, Belvidere, Woodstock, Ashton, Rochelle și Marengo au votat să vă transmită aceste salutări pline de iubire.

Suntem fericiți că Iehova Dumnezeu face să se depună acum pe pământ o mărturie despre scopurile sale și ne bucurăm să putem lua și noi parte la depunerea acestei mărturii pentru numele său. La congresul menționat mai sus cincizeci și unu de lucrători le-au depus mărturie la 572 de persoane și au lăsat în casele oamenilor 355 de cărți și broșuri.

Suntem în armonie cu lucrarea Împărăției și dorim să continuăm să-i aducem onoare Regelui.

ADEVĂRUL ESTE MAI CLAR ASTĂZI

Dragă frate Rutherford:

Majoritatea fraților din adunarea din Toledo (Ohio) au fost foarte norocoși să aibă privilegiul de a asista la congresul din Columbus și să vă audă transmițând lumii cel mai minunat mesaj al lui Dumnezeu: ”Împărăția, Speranța lumii”.

A fost foarte plăcut și împărtășim cu alți membri unși bucuria de a primi noul nume, pe care îl recunoaștem și acceptăm acum în unanimitate. La intrarea locului nostru de întrunire se poate vedea acum clar de către toată lumea un semn pe care scrie "Adunarea din Toledo a martorilor lui Iehova".

Apreciem și articolele luminoase pe care le primim acum prin intermediul *Turnului de Veghere*. Cât de clar este acum adevărul, în comparație cu timpurile de dinaintea venirii Domnului la templul său!

Îndurarea sa să fie cu voi și cu toți cei de la Betel.

"ÎNVĂȚAȚI DE DUMNEZEU"

Dragă frate Rutherford:

De multe ori pe parcursul anului trecut am dorit să vă scriu. De când am citit articolul "Învățați de Dumnezeu", în numărul din 1 noiembrie al *Turnului de Veghere*, nu m-am mai putut abține.

Sunt multe lucruri pe care pot să le spun despre fiii Sionului care sunt învățați de Dumnezeu de când a venit Domnul la templul lui Iehova. Dar, ca să fiu scurt, voi spune că acest articol, "Învățați de Dumnezeu", este mai presus de înțelepciunea umană și îmi exprimă sentimentele, mai ales cele spuse în paragraful 19. Vă rog să îl citiți. Multă iubire creștină.

Fratele vostru în Sion,
J. B. WILLIAMS, *North Carolina*

"PATRU ORE ÎN FIECARE DUMINICĂ"

Dragă frate Rutherford:

Tocmai s-a încheiat cu siguranță cel mai binecuvântat și fericit congres de serviciu ținut vreodată și la care au participat servii Domnului din Birmingham (Anglia) și împrejurimi.

Onoarea și privilegiul cele mai extraordinare le-au constituit distribuirea noii broșuri, *Împărăția, Speranța Lumii*.

Broșurile au fost plasate cu mult zel în casele locuitorilor din Birmingham în zilele de sâmbătă și duminică (17 și 18 octombrie). Prietenii au răspuns din tot sufletul la perioada prelungită de vestire. La o sesiune, peste 75 % dintre cei prezenți la congres au decis să-i dedice regulat lucrării patru ore în fiecare duminică de acum încolo.

Cu aceste remarcii am fost instruit să vă transmit următoarea rezoluție, propusă celui mai mare grup reunit și susținută în unanimitate:

"Că această adunare de martori ai lui Iehova reuniți acum la Birmingham vă transmit iubirea pentru voi și colaborarea noastră cu voi și Societate în împlinirea lucrării Împărăției spre onorarea și justificarea numelui lui Iehova.

Cu mulțumiri lui Iehova, recunoaștem cu deplină apreciere aranjamentele făcute pentru a ni se furniza un congres de serviciu atât de minunat și vă asigurăm cu această ocazie de bucuria noastră în serviciul mărețului Iehova Dumnezeu.

În plus, suntem nerăbdători să vă mulțumim personal pentru mărturia pe care ați sugerat să o folosim atunci când plasăm broșurile – a dat roade minunate.”

Ca o persoană care a avut privilegiul de a lua parte la acest eveniment glorios, îmi urmez cu bucurie instrucțiunile și subscriu sincer,

Fratele și servul alături de voi în Sion,

A. E. DENHAM, *Secretar*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

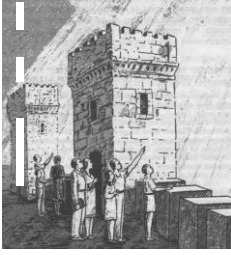
1 FEBRUARIE 1932

Nr. 3

Cuprins:

STÂNCA	- Pag.63
SURSA SALVĂRII OMULUI	- Pag.76
LUCRĂRILE LUI IEHOVA	- Pag.79
ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA DUMNEZEU	- Pag.82
DE PE TEREN	- Pag.85

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Februarie 1932

Nr. 3

Stânca

„Să nu vă fie frică și să nu vă înspăimântați! Oare nu te-am făcut eu de atunci să auzi lucrul acesta și nu ți l-am spus eu? Voi sunteți martorii mei. Există oare alt Dumnezeu în afară de mine? Nu, nu există nici o Stâncă. Nu cunosc alta.” – Isa. 44:8, *A.R.V.*

Iehova trebuie să fie făcut cunoscut tuturor creaturilor sale de acum înainte. Vreme de multe secole, numele său a fost dat la o parte și foarte puțini dintre oameni l-au cunoscut. Chiar și cei care au fost devotați lui Dumnezeu din zilele apostolilor i-au dat mai multă atenție și considerația lui Isus Cristos, Fiul, decât lui Iehova Dumnezeu Tatăl. Este clar că Satan dușmanul a reușit într-o măsură să abată atenția adevăraților adepți ai lui Cristos de la Dumnezeu, făcându-i să-l venereze pe Fiu, și nu pe Iehova. Însă chiar Isus le-a spus discipolilor săi că aceia care vor să dobândească viața trebuie să-l cunoască pe Iehova Tatăl, și abia apoi pe Isus Cristos Fiul, dar după zilele apostolilor oamenii au fost făcuți să-l ignore în scurt timp pe Iehova. (Ioan 17:3). Încă un pas, și dușmanul i-a făcut pe oameni să se închine la bărbați imperfecti, ba chiar femei în detrimentul lui Dumnezeu și Isus Cristos. Adevărat, mulți rosteau numele lui Dumnezeu și al lui Cristos, dar îi onorau de fapt pe oameni. În aceste zile din urmă, Iehova s-a dezvăluit mai deplin fiilor săi unși de pe pământ, și acum este datoria lor să depună mărturie că Iehova este Dumnezeu și că nu există altul în afară de el. Ei trebuie să ia în seamă Scripturile, și să se folosească apoi de cunoștința într-un mod înțelept, spunându-le celorlalți că Iehova este Suveran și că Isus Cristos este Capul organizației eterne a lui Iehova.

2. În multe locuri din Biblie se face referire la o Stâncă mare. Cuvântul tradus ca „stâncă” înseamnă o mare masă de piatră sau o înălțime, un dâmb mare. În lucrarea sa creatoare, marele Creator a adus în existență munții înainte ca solul să se fi format, și, deci, munții erau compuși dintr-o masă mare de piatră. Uneori cuvântul „munți” se folosește cu referire la un o culme muntoasă. Iehova este marele Munte, marea Stâncă a veșniciei. Muntele de piatră nu este doar un simbol al lui Iehova, ci și al organizației sale universale. O analiză a unor texte care dovedesc acest lucru se va dovedi utilă acestui studiu. În Deuteronom, Moise a spus: „Plecați-vă urechea, ceruri, ca să vorbesc, și să asculte pământul cuvintele gurii mele! Căci voi vesti numele lui Iehova. Recunoașteți măreția Dumnezeului nostru! Stânca - lucrările sale sunt perfecte, căci toate căile sale sunt drepte. Un

Dumnezeu al credincioșiei, în care nu este nedreptate; el este drept și nepărtinitor.”
– Deut. 32:1, 3, 4.

3. Iehova le-a spus israeliților că el i-a adus în existență ca popor al său și că ei l-au părăsit pentru alți dumnezei. „Ai uitat Stânca aceasta care ți-a devenit tată și l-ai șters din minte pe Dumnezeu, care te-a adus în existență cu durerile nașterii.” (Deut. 32:18) Acest lucru este susținut în plus de cuvintele din 1 Samuel 2:2, *A.R.V.*: „Nu este nimeni sfânt ca Iehova, căci nu este altul în afară de tine, și nu este stâncă asemenea Dumnezeului nostru.”

4. Iehova este izvorul vieții. Iehova oferă salvarea din mâinile dușmanului. El este refugiul și fortăreața celor ce se încred deplin în el. Atunci când Iehova l-a izbăvit pe David din mâinile crude ale lui Saul, care îl reprezenta pe dușmanul Satan și pe organizația sa cea rea, spiritul Domnului l-a făcut pe David să scrie: „Te iubesc, o, Iehova, forța mea! Iehova este stânca mea, fortăreața mea și Cel ce mă scapă. Dumnezeul meu este stânca mea. Mă voi refugia în el, el este scutul meu și cornul meu de salvare, turnul meu tare. Pe Cel demn de laudă, pe Iehova, îl voi chema și voi fi salvat din mâna dușmanilor mei.” – Ps. 18:1-3, *A.R.V.* David a vorbit profetic despre protecția și izbăvirea din mâinile dușmanului pe care Iehova le-a oferit poporului său în zilele din urmă, în care ne aflăm acum, când Satan dușmanul se războiește cu aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cărora le este încredințată mărturia lui Isus Cristos. Vorbind în continuare despre marele serv al lui Iehova, clasă din care cei unși de pe pământ din prezent au privilegiul de a face parte, și referindu-se la vremea când lupta va fi aproape, profetul spune: „Fiindcă cine este Dumnezeu în afară de Iehova? Cine este o stâncă în afară de Dumnezeul nostru? Adevăratul Dumnezeu mă încinge cu putere și îmi face perfectă calea, îmi face picioarele ca ale cerboaicelor; el mă ajută să stau pe locuri înalte. El îmi deprinde mâinile la luptă, brațele mele îndoiește arcul de aramă. Iehova este viu! Binecuvântată să fie Stânca mea! Înălțat să fie Dumnezeul salvării mele! Adevăratul Dumnezeu este Cel ce mă răzbună și îmi supune popoarele. De aceea te voi lauda printre națiuni, o, Iehova, și voi cânta cântări numelui tău!” – Ps. 18:31-34, 46, 47, 49.

5. Printre ultimele cuvinte scrise de profetul David se află acestea: „Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine și cuvântul lui a fost pe limba mea. Dumnezeul lui Israel a vorbit, Stânca lui Israel mi-a spus: "Când cel ce domnește peste oameni este drept și domnește în teamă de Dumnezeu (...)" - 2 Sam 23:2, 3. În toate aceste texte, putem observa că se face referire la Iehova ca la marea Stâncă.

6. Scripturile arată că în aceste zile din urmă Iehova îi va lumina pe oameni cu cunoștință despre el mai deplin decât până cum. El a făcut acest lucru în armonie cu promisiunea sa. În următoarele texte, Iehova se dezvăluie drept Stânca sau fortăreața, scutul și protecția celor care îi sunt devotați: „Căci în ziua nenorocirii el mă va ascunde în adăpostul său, mă va ocroti în locul tainic al cortului său, mă va pune sus, pe o stâncă.” (Ps. 27:5, *A.R.V.*) „Pe tine, o, Iehova, te chem fără încetare! O, Stânca mea, nu-ți astupa urechea față de mine, ca nu cumva, dacă taci față de mine, să ajung asemenea celor ce coboară în groapă!” (Ps.

28:1, *A.R.V.*) „Căci tu ești stâncă mea și fortăreața mea; de dragul numelui tău mă vei îndruma și mă vei conduce.” (Ps. 31:1, *A.R.V.*) „Sufletul meu îl așteaptă în tăcere pe Dumnezeu. De la el vine salvarea mea. El este stâncă și salvarea mea, turnul meu tare. Nu voi ajunge să mă clatin și să cad. El este stâncă și salvarea mea, turnul meu tare; nu mă voi clătina. La Dumnezeu este salvarea și gloria mea. Stâncă mea tare, refugiul meu este în Dumnezeu.” – Ps. 62:1, 2, 6, 7, *A.R.V.*

7. Mai mult, copiii lui Dumnezeu zămislți de femeia sa, și care fac deci parte din clasa „servului” său trebuie, în aceste ultime zile, să arate dreptatea lui Iehova depunând mărturie despre el. Aceștia trebuie să știe că Iehova este marea Stâncă și să facă cunoscut acest lucru și altora. „Cei ce sunt sădiți în casa lui Iehova, în curțile Dumnezeului nostru, vor înflori. Vor prospera și când vor fi cărunți, vor fi plini de sevă și verzi, ca să declare că Iehova este drept. El este Stâncă mea, în care nu există nedreptate.” – Ps. 92:13-15, *A.R.V.* Versetul 14 citat mai sus se referă la adepții maturi ai lui Isus Cristos, ca fiind plini de vigoare și viață, reprezentându-l activ pe Iehova Dumnezeu. Cu încredere în unșii săi, care continuă credincioși sub legământul și însărcinarea lor, profetul vorbește în limbajul lui Dumnezeu despre salvarea lor din mâinile dușmanului de către marea Stâncă, spunând: „Ei lansează atacuri aprige împotriva sufletului celui drept și declară vinovat chiar și sângele celui nevinovat. Dar Iehova va fi pentru mine un turn tare și Dumnezeul meu, stâncă refugiului meu. El va întoarce asupra lor răutatea lor și îi va reduce la tăcere prin nenorocirea lor. Iehova, Dumnezeul nostru, îi va reduce la tăcere.” (Ps. 94:21-23, *A.R.V.*) Acești oameni credincioși laudă Stâncă lor, și cântă astfel: „O, veniți, să strigăm de bucurie către Iehova! Să strigăm triumfător către Stâncă noastră salvatoare!” – Ps. 95:1, *A.R.V.*

8. Faptul că Iehova a adus în zilele noastre în atenția unșilor săi că este Stâncă cea puternică este încă o dovadă suplimentară a faptului că suntem acum în zilele din urmă și că fii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să-i fie martori pe pământ și să vestească despre lucrările și numele său celorlalți. A venit timpul ca omenirea să știe că Iehova este Dumnezeu. Doar cei unși, care sunt martori ai lui Iehova, se vor putea abține în aceste vremuri de la venerarea oamenilor și vor mări doar numele lui Iehova Dumnezeu, făcând cunoscut oamenilor că el este singurul Dumnezeu adevărat și puternic. Cel Preaînalt le vorbește acum celor credincioși lui prin profetul său, și le spune: „Iată ce a spus Iehova, Regele lui Israel și Răscumpărătorul lui, Iehova al oștirilor: "Eu sunt cel dintâi și eu sunt cel de pe urmă, în afară de mine nu există alt Dumnezeu! Cine este ca mine? Să strige ca să anunțe și să-mi aducă dovezi. Așa cum am făcut eu de când am întocmit poporul de demult, așa să spună ei și lucrurile care vor veni, și lucrurile care se vor întâmpla. Să nu vă fie frică și să nu vă înspăimântați! Oare nu te-am făcut eu de atunci să auzi lucrul acesta și nu ți l-am spus eu? Voi sunteți martorii mei. Există oare alt Dumnezeu în afară de mine? Nu, nu există nici o Stâncă. Nu cunosc alta.” – Isa. 44:6-8, *A.R.V.*

9. Cuvintele profetului de mai sus arată că a venit timpul rezolvării marii chestiuni care așteaptă de secole, și, prin urmare, timpul când toată creația trebuie să știe că Iehova este marele Dumnezeu și că nu există altă Stâncă în afară de el.

ORGANIZAȚIA LUI

10. Întreaga creație a lui Iehova Dumnezeu este perfectă și în ordine, iar organizația sa universală, simbolizată de marea stâncă sau un vârf, o culme muntoasă compuse dintr-o masă de piatră, este acum adusă cu multă putere în atenția poporului său. El se referă la temeliile organizației sale puternice prin cuvântul „munți”. „Temelia sa sunt munții sfinți.” (Ps. 87:1) Acest lucru înseamnă că organizația sa universală e la fel de solidă și eternă precum culmile muntoase. Lucifer a făcut parte cândva din organizația lui Dumnezeu, dar s-a răzvrătit și a devenit dușmanul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a exclus din organizația sa, iar el (Satan) a construit o organizație opusă organizației lui Iehova. (Ez. 28:16-19) Organizația lui Satan este simbolizată sau reprezentată de Egipt, iar conducătorul Egiptului, ca reprezentant al lui Satan a asuprit mult organizația simbolică a lui Dumnezeu – adică poporul israelit. Moise a fost ales de Iehova să elibereze poporul său, să-l scoată din Egipt și să-i conducă într-un loc sigur. Iehova Dumnezeu i-a vorbit lui Moise pe Muntele Horeb, care este numit „muntele lui Dumnezeu” (Ex. 3:1, 12; 1 Regi 19:8) Iehova i-a spus lui Moise că poporul său ales trebuie să fie scos din Egipt (adică din organizația lui Satan) și că trebuie să vină să se închine lui Iehova „pe acest munte.” Acest lucru dovedește că muntele Horeb era un simbol al organizației lui Dumnezeu și înseamnă că poporul lui Dumnezeu trebuie să părăsească organizația lui Satan și să vină să se închine lui Iehova, dacă vor să trăiască. Acolo, pe muntele Horeb, Dumnezeu a confirmat legământul cu israeliții; iar Noul Testament depune mărturie asupra faptului că muntele reprezintă simbolic organizația sau guvernul lui Iehova. (Evr. 12:24-29) Mai mult, în sprijinul acestui lucru este scris: „I-a adus în teritoriul său sfânt, în această regiune muntoasă pe care a câștigat-o dreapta sa.” – Ps. 78:54.

11. Scripturile arată apoi că Iehova Dumnezeu alege din organizația sa universală o „sămânță” care va deveni partea principală, sau capitala organizației sale. Este o organizație într-o organizație, dar este înălțată deasupra oricăror altor părți ale organizației universale a lui Iehova. Prin profetul său, Iehova spune: „Voi scoate din Iacob o descendență și din Iuda moștenitorul munților mei. Aleșii mei vor lua în stăpânire țara și slujitorii mei vor locui acolo.” – Isa. 65:9.

12. Această parte înaltă, această parte de căpătâi a marii organizații a lui Iehova este simbolizată de Muntele Sion, unde locuiește Iehova și unde îi aduce pe oameni ca să se reconcilieze cu el. „Adu-ți aminte de adunarea pe care ai dobândit-o odinioară, de seminția pe care ai eliberat-o ca moștenire a ta, de acest munte Sion în care ai locuit.” (Ps.74:2) „Dumnezeu este cunoscut în Iuda, numele său este mare în Israel. Adăpostul său este în Salem și locuința sa, în Sion.” (Ps. 76:1, 2) „Căci Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a sa.” (Ps. 132:13) Isus Cristos a fost mereu Capul organizației universale a lui Iehova, și prin el Iehova a

făcut să fie create toate lucrurile care au fost create. Iehova, prin profetul său, a anunțat scopul său de a crea o organizație special pentru iubitul său Fiu, care devine capitala sau partea care guvernează întreaga sa organizație. Cu alte cuvinte, Iehova îi oferă distincție Fiului său și îl onorează cu o creație aparte, al cărei Cap este Fiul și care conduce, ca reprezentant al lui Iehova, peste întreaga creație.

13. Dumnezeu a făcut ca profetul său Daniel să profețească despre organizația lui Satan, menționând-o sub simbolul unei imagini teribile, îngrozitoare. În același timp, profetia dezvăluie despre „o piatră tăiată din munte – dar nu tăiată de vreă mână – care se sparge în bucăți.” și distruge acea imagine îngrozitoare. Acea Piatră și Stâncă puternică, care este simbolul aparte al Stâncii Veșnice este Isus Cristos, Regele uns al lui Dumnezeu. Acesta este „sămânța promisă”. A „tăia” înseamnă a aduce în existență o nouă parte. Iehova Dumnezeu face lucrul acesta luând din organizația lui universală (simbolizată de munte sau Stânca cea mare) o Stâncă, o Piatră solidă, care crește și devine un întreg munte care umple tot pământul. (Dan. 2:34-35) Lucrul care este tăiat din masa de piatră trebuie să fie neapărat tot piatră, de aceea numele „piatra” menționat de profetul Daniel se referă în mod deosebit la Cristos Regele. Tăierea sau îndepărtarea nu se face cu mâinile, ci prin voința lui Dumnezeu. Iehova a plănuțit acest lucru, și a făcut să se întâmple. Scripturile dezvăluie felul în care a procedat Iehova pentru a tăia această Stâncă din munte. El l-a trimis pe Isus Cristos, Fiul său iubit, să elibereze omenirea de moarte. Atunci când Isus a apărut la râul Iordan pentru botez, Iehova l-a zămislit și a încuviințat că este Fiul său iubit, în care a binevoit. La puțin timp după aceea, Isus Cristos a devenit „sămânța” despre care Iehova a făcut ca profetul său să scrie că va moșteni muntele său sau că va deveni Conducătorul lumii și Capul mării sale organizații; așa cum scrie profetul: „Voi scoate din Iacob o sămânță și din Iuda moștenitorul munților mei. Aleșii mei vor lua în stăpânire țara și slujitorii mei vor locui acolo:” (Isa. 65:9) Tocmai atunci, la vremea ungerii lui Isus Cristos ca Rege, acesta a devenit „piatra tăiată din munte”.

14. Apoi, Iehova a făcut ca Isus să se înfățișeze înaintea israeliților, care erau poporul său prin legământ. El le-a vestit exclusiv lor pentru mai bine de 3 ani despre Împărăția lui Dumnezeu, și apoi, în modul prescris s-a prezentat lor drept Rege. El a făcut acest lucru aproape de sfârșitul serviciului său pe pământ, iar atunci a fost din greu încercat de lucrările rele ale Diavolului. Când a intrat în Ierusalim călare pe un măgar și s-a prezentat drept Rege, acest moment a constituit așezarea Pietrei în Sion, care este organizația lui Dumnezeu. Dar nu a fost așezarea deplină, completă a pietrei, ci doar cea la scară mică, cea la scară mare având loc mai târziu. Despre aceasta, profetul lui Dumnezeu a scris: „De aceea, așa a spus Domnul Suveran Iehova: "Iată că pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră unghiulară prețioasă, ca temelie sigură. Cine manifestă credință în ea nu se va înspăimânta.” (Isa. 28:16) Israelii l-au respins pe Cristos și au făcut să fie răstignit. Prin moartea sa, s-a plătit prețul de răscumpărare pentru om. Moartea lui Isus Cristos nu a anulat în niciun fel așezarea Pietrei la scară mică.

Scopul lui Dumnezeu a fost ca așezarea acestei mărețe Pietre să fie desăvârșită într-un alt moment, ceea ce s-a și petrecut.

15. Iehova l-a ridicat pe Isus Cristos din morți și l-a înălțat în ceruri, dar nu l-a așezat pe tronul autorității sale în acel moment. Mai târziu, i-a spus că trebuie să aștepte până când va veni timpul ca dușmanul să devină scăunel pentru picioarele sale. (Ps. 110:1) Acest timp s-a încheiat în 1914, și atunci s-a împlinit această profeție: „Eu, da, eu l-am instalat pe regele meu pe Sion, muntele meu sfânt.” (Ps. 2:6) Acolo și atunci „piatra tăiată din muntele lui Dumnezeu” și-a început domnia ca Rege. Acum, acest Rege puternic vorbește și vestește decretul sau hotărârea judecătorească a lui Iehova care a fost scrisă mai înainte, și anume: „Voi anunța hotărârea lui Iehova! El mi-a spus: "Tu ești fiul meu. Eu ți-am devenit astăzi tată. Cere-mi și-ți voi da națiunile ca moștenire și marginile pământului ca proprietate.” (Ps. 2:7, 8; *A.R.V.*) Această profeție de care vorbește David corespunde exact celei scrise de Daniel despre tăierea pietrei din munte și cum aceasta va domni peste întreaga lume. Imediat după începutul domniei lui Isus Cristos a început un război în ceruri, care s-a soldat cu o victorie a lui Cristos și cu izgonirea lui Satan din ceruri. (Rev. 12:7-10) Apoi, această Stâncă sau Piatră puternică, simbolul și asemănarea Stâncii Veșnice, a apărut la templul Stâncii Veșnice ca să judece. În același timp, conducătorul de drept al pământului s-a arătat ca Rege întregii lumi care l-a invocat. Națiunile numite „creștinătate” se aflau într-un legământ subînțeleas cu Dumnezeu pentru a-i împlini voința, dar l-au încălcat prin acțiunile lor. Toți cei cu adevărat consacrați de pe pământ erau sub legământul de a face voia lui Dumnezeu, așteptând Împărăția. Faptul că Iehova Dumnezeu l-a trimis pe fiul său iubit, pe marele Rege și Judecător la templul său pentru judecată și l-a prezentat ca Rege a constituit desăvârșirea așezării Pietrei. Acea piatră a fost atunci respinsă de creștinătate, și de mulți care pretindeau că sunt ai lui Cristos, întocmai cum a prezis profetul și cum l-au respins evreii. Astfel s-a împlinit profeția: „El va fi ca un loc sfânt, dar și ca o piatră de poticnire și ca o stâncă de cădere pentru ambele case ale lui Israel, ca o capcană și ca o cursă pentru locuitorii Ierusalimului.” (Isa. 8:14) Această Stâncă puternică, Regele de drept al pământului, pe care Iehova Stânca cea Veșnică l-a desprins din „muntele său” a devenit atunci și acolo sanctuarul celor găsiți credincioși la începutul judecății, și a devenit și o piatră de poticnire, acuzatoare pentru ipocriții și egoiștii care au pretins că sunt creștini. Ipocrizia și egoismul lor i-au făcut prăzi ușoare pentru capcanele lui Satan, iar faptul că l-au respins pe Cristos, Piatra, marele Rege și Împărăția s-a i-a făcut să se poticnească și să cadă, să fie înlănțuiți și înfrânți. Evreii s-au poticnit și au căzut în 33 e.n. Preținșii adepți ai lui Cristos s-au poticnit și au căzut în 1918 e.n. După poticnirea evreilor, Ierusalimul a fost complet distrus. Este cert că și creștinătatea va fi complet distrusă în viitorul foarte apropiat. Abia recent poporul lui Dumnezeu a ajuns să înțeleagă sensul termenului „Stâncă” și al „stâncii desprinse din munte”; iar faptul că aceste adevăruri au fost ascunse atâta vreme s-a cauzat influenței rele exercitate de Satan asupra minților oamenilor.

FALSUL LUI SATAN

16. Satan este cel mai viclean și rău dintre dușmani. Viclenia și istețimea lui sunt neîntrecute. El este lipsit de scrupule și rău în cel mai înalt grad. El s-a folosit de învățători falși pentru a face milioane de oameni care căutau viața să creadă că apostolul Petru este temelia bisericii, a adunării lui Dumnezeu și că numeroșii oameni imperfecti care au fost ridicăți la rangul de Papă în rândul ierarhilor Romano-catolici sunt succesorii în funcție ai lui Petru, și deci papa are autoritatea de căpătâi asupra bisericii și doar el are puterea de a interpreta Scripturile. Acest fals a fost construit de Satan prin viclenia și șiretenia sa, fraudă și înșelăciunea sa, cu scopul expres de a-i face pe oameni orbi la adevăr. Astfel, Satan a îndepărtat de Dumnezeu milioane de biete creaturi și le-a dus în credințe hulitoare și le-a făcut să se închine oamenilor. Ca temei pentru această teorie greșită, și ca momeală să-i facă pe oamenii să se închine altor oameni imperfecti, agenții lui Satan s-au folosit de următoarele cuvinte ale lui Iehova: „De asemenea, îți spun: Tu ești Petru și pe această stâncă îmi voi zidi adunarea, iar porțile Hadesului n-o vor birui. Eu îți voi da cheile Împărăției cerurilor și tot ce vei lega pe pământ va fi deja legat în ceruri, iar tot ce vei dezlega pe pământ va fi deja dezlegat în ceruri.” - Matei 16:18, 19

17. Ca dovadă că aceste cuvinte au fost folosite teribil de abuziv, și că numele lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos au fost hulite cităm următoarele. Cardianul Gibbons, un om foarte cunoscut din biserica catolică, a scris o carte intitulată *Credința părinților noștri*. Comentând asupra textului de mai sus, acest erudit domn spune în cartea sa, începând cu pagina 92: „Aici îl găsim pe Petru mărturisind despre caracterul divin al lui Cristos, și, ca răsplată pentru această mărturisire, el este onorat cu promisiunea primatului ... Biserica Catolică ne învață și că Domnul nostru i-a conferit sfântului întâiul loc de onoare și jurisdicție peste guvernul sfintei sale biserici, iar papii s-au bucurat mereu de aceeași supremație spirituală, ca fiind succesori ai Sf. Petru. Drept urmare, pentru a fi adevărați urmași ai lui Cristos, toți creștinii, atât clericii, cât și laicii trebuie să fie în comuniune cu Scaunul Romei, pe care Petru tronează în persoana succesoriului său (...) Din ce gândesc eu, Noul Testament nu stabilește nici o doctrină dacă nu convinge fiecare cititor naiv că Domnul nostru a dat puteri plenipotențiare lui Petru, pentru a governa întreaga biserică.”

18. Definiția corectă a hulei este a aduce o insultă nedemnă lui Iehova Dumnezeu pretinzând că o creatură are atributele și autoritatea care aparțin exclusiv lui Dumnezeu. Pretenția că Domnul i-a conferit lui Petru locul de întâietate, de onoare și jurisdicție pentru a governa întreaga biserică, și i-a conferit lui Petru puteri plenipotențiare, și că papii sunt succesorii lui Petru prin aranjament divin, și că toți adevărații creștini trebuie să se afle în comuniune cu Scaunul Papal constituie cel mai rău fel de hulă. E ușor să vedem că falsa pretenție provine de la Diavol, al cărui scop a fost și este să-i facă pe oameni să se închine la creaturi pentru a le distra atenția și a le abate închinarea de la Iehova Dumnezeu, marele Creator. Aceasta a fost una dintre cele mai subtile strategii prin care Satan a atras

milioane de oameni în beznă; dar se pare că a venit timpul ca mulți dintre aceștia să aibă o șansă de a vedea lumina, de a afla adevărul, și de a lua poziție de partea lui Iehova Dumnezeu și de a-i da onoarea și închinarea lui, celui căruia i se cuvin. Ei trebuie să afle că Iehova este Dumnezeu. Este important deci ca martorii lui Dumnezeu să aibă bine clarificat acest lucru în mințile lor, pentru a putea să-i învețe pe alții care vor să învețe adevărul, pentru că martorii lui Iehova sunt făcuți acum învățătorii oamenilor. – Isa. 55:4.

19. Iehova Dumnezeu este suveranul suprem peste adunare, care este a sa. Este „adunarea Dumnezeului celui viu” (1 Tim. 3:15) Iehova Dumnezeu l-a făcut pe Isus Cristos Cap peste adunare, care este corpul său. (Efes. 1:17-23) Iehova Dumnezeu l-a așezat pe Isus Cristos ca piatră de temelie a adunării, iar întreaga structură este lăcașul lui Dumnezeu. (1 Cor. 3:9-11) În contextul citat mai sus apostolul declară că „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă și care este Isus Cristos.” Iehova Dumnezeu așează membrii corpului după plac, căci este lăcașul și organizația lui, și este bazată pe marea Stâncă – aceasta fiind organizația lui eternă. – 1 Cor. 12:18; Isa. 51:1.

20. Cheile pe care Dumnezeu a spus că i le va da lui Petru, și pe care i le-a dat apoi sunt cele ale cunoștinței despre familia regală din ceruri, sau organizația aleasă a lui Iehova. Lui Petru i s-a dat privilegiul de a primi această cunoștință prin puterea spiritului lui Dumnezeu și apoi de a deschide sau de a face cunoscut și altora taina lui Cristos. Petru a folosit prima cheia la Rusalii când, sub puterea spiritului sfânt, Petru a făcut cunoscut evreilor taina Împărăției lui Dumnezeu, arătând că Cristos este Capul și temelia ei. A doua cheie a fost folosită pentru a face cunoscute aceleași mari adevăruri în rândul națiunilor, atunci când a fost trimis la Cornelius. (Fapte 2:14-40; 10:1-44) Cum este posibil ca o persoană să fie succesoarea lui Pentru în această privință, sau în orice altă lucrare care i-a fost încredințată exclusiv lui? Faptul că Domnul i-a dat lui Petru acest privilegiu și Petru a executat lucrarea sub puterea și îndrumarea spiritului sfânt, că a terminat-o, a îndeplinit-o în mod complet dovedește că Petru nu putea avea un succesor. Deci, pretenția că Petru este piatra de temelie a adunării, a „bisericii” și că are autoritate și întâietate peste biserică, și că papii sunt succesorii lui este cu totul și cu totul falsă și hulitoare. Pentru a menține această pretenție falsă și hulitoare, a fost necesar ca Satan să-i facă pe oameni să creadă că fraza se referea la Petru, și anume „Pe această stâncă îmi voi zidi adunarea.”

21. Nu este corect a se spune nici aceia, că adevărul rostit de Petru despre Christos, Fiul lui Dumnezeu, ar fi aceia, pe care se zidește biserică. Căci aceasta a fost mult mai mult decât o simplă declarație a adevărului. Tot ce a rostit Petru cu acel prilej a fost rostit prin puterea spiritului lui Dumnezeu. Isus îi instruia pe discipolii săi și i-a avertizat să se păzească de doctrinele fariseilor. Atunci le-a propus tuturor discipolilor săi următoarea întrebare: „Cine spun oamenii că sunt?”. Răspunsurile lor au fost: „Unii spun că ești Ieremia; alții spun că ești Ilie; iar alții spun că un altul dintre profeți”. Apoi Isus le-a pus următoarea întrebare: „Dar voi cine spuneți că sunt?” Pronumele „voi” arată că Isus le-a vorbit colectiv, tuturor

apostolilor, și că întrebarea sa nu se adresa în mod explicit lui Petru. Probabil că și alții au răspuns. Răspunsul lui Petru a fost acesta: „Ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” În esență, răspunsul lui Isus la afirmația lui Petru a fost acesta: „Petru, acest adevăr nu l-ai aflat de la oameni, ci Tatăl meu din ceruri ți l-a descoperit.” În exprimarea folosită de Isus nu există nimic care să ne indice că i-a conferit vreo putere de orice fel lui Petru, în afară de privilegiul și puterea de a deschide taina Împărăției cerurilor pentru evrei și pentru neamuri și declarația lui Isus că aceste lucruri vor fi confirmate în ceruri.

ADEVĂRATA SEMNIFICAȚIE

22. Ce a vrut atunci Isus să transmită despre Stâncă lui Petru și celorlalți discipoli ai săi prezenți, atunci când a folosit cuvintele „Pe această stâncă îmi voi zidi adunarea.” Trebuie să presupunem că discipolii erau familiarizați cu scrierile lui Moise și ale profetilor, pentru că era o condiție necesară ca ei să învețe textul Scripturilor și, mai mult, Isus îi instruisese deja de ceva vreme. După ce au primit spiritul sfânt, acești oameni credincioși au depus mărturie, mărturie care arata ce a vrut să spună Isus. Moise și profeții au scris că Iehova Dumnezeu este Stâncă Veșnică, și nu există alta în afară de el. În mod repetat, Dumnezeu a făcut să se scrie în Scripturi că El va trimite o Sămânță care va conduce întreaga lume. Prin Daniel, profetul său, a spus că va desprinde din muntele lui, o Stâncă sau o Piatră care va crește și va conduce întreaga lume. Sămânța și Stâncă desprinsă din munte sunt unul și același lucru. La vremea discuției dintre Isus și discipolii săi, Piatra fusese deja desprinsă din organizația universală a lui Dumnezeu, pentru că Isus era Regele uns în acea perioadă. Isus trebuie să se fi gândit la aceste declarații profetice consemnate în Scripturi atunci când a rostit afirmația înaintea discipolilor săi. Isus a spus, deci, în esență: „Eu sunt marea Stâncă, pentru că Tatăl meu din ceruri m-a trimis și m-a uns ca Rege și m-a făcut temelie și Cel Dintâi din familia sa regală; și pe mine, ca Rege uns al lui Iehova Dumnezeu, voi zidi adunarea mea, care reprezintă corpul meu. Acestea vor constitui Împărăția, și porțile Hadesului nu le vor învinge.” Pe când era cu discipolii săi pe pământ, Isus le-a mai spus și că: „Tatăl meu a făcut cu mine un legământ ca să vă dea Împărăția; și acum vă invit în legământ, ca să fiți co-moștenitori la Împărăție și părtași la ea.” (Luca 22:28-30) Deci, nu vestirea adevărului de către Petru a fost temelia pe care avea să fie construită adunarea; și sigur nu Petru în sine este Stâncă, deși numele lui înseamnă „o bucată ascuțită de piatră.” Fiul iubit al lui Iehova Dumnezeu, uns Rege în vremea aceea, avea să fie marea Stâncă desprinsă sau luată din organizația universală a lui Iehova, simbolizată de muntele său de piatră, și pe acesta Iehova l-a făcut temelia adunării; și la acea Stâncă se referea Isus atunci când a spus: „Pe această stâncă îmi voi zidi adunarea.” Din moment ce nu a făcut nici o referire la Petru, ar fi de-a dreptul imposibil să se fi referit la papii romano-catolici.

23. Isus i-a trimis în jurul pământului pe discipolii săi, pentru a-i fi martori, și cel puțin doi dintre ei au depus mărturie despre adevăratul sens al cuvintelor lui Isus cu privire la Stâncă, iar acest lucru arată ce a înțeles Petru, ca și ceilalți. Fără

îndoială, Isus a rostit multe cuvinte de instruire discipolilor săi, cuvinte al căror sens nu l-au putut însă înțelege înainte să primească spiritul sfânt. La puțin timp după ce a primit spiritul sfânt, Petru a depus mărturie cu privire la puterea prin care făcea bine, și în mărturia sa l-a numit pe Isus Cristos Unsul și marea Stâncă. „Să știți voi toți și tot poporul lui Israel că în numele lui Isus Cristos Nazarineanul, pe care voi l-ați ținut pe stâlp, dar pe care Dumnezeu l-a sculat din morți, da, prin el stă omul acesta sănătos aici, în fața voastră. El este "piatra pe care voi, zidarii, ați considerat-o un nimic și care a devenit capul unghiului"." (Fapte 4:10, 11) Petru nu a pretins că ar fi temelia sau cel dintâi în adunare. El nu putea mărturisi așa ceva, pentru că mărturia lui ar fi fost una falsă. El a mărturisit însă că toți membrii corpului adunării sunt pietre vii, zidite în casa regală. „dacă ați gustat că Domnul este bun. Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă și prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți drept casă spirituală pentru o preoție sfântă, ca să oferiți jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Căci în Scriptură se spune: "Iată că pun în Sion o piatră, aleasă, o piatră unghiulară de temelie, prețioasă. Cine manifestă credință în ea nicidecum nu va fi dezamăgit". Pentru voi deci el este prețios, fiindcă sunteți credincioși. Dar, pentru cei ce nu cred, "aceeași piatră pe care au respins-o zidarii a devenit capul unghiului", "o piatră de poticnire și o stâncă de cădere". Ei se poticnesc pentru că nu ascultă de cuvânt. Și tocmai pentru aceasta au fost desemnați.” – 1 Pet. 2:3-8, *A.R.V.*

24. În mărturia lui Petru de mai sus, Petru a citat din profetul Isaia, și, din moment ce a spus că Dumnezeu a ales Piatra sa din Capul Unghiului, presupunem inevitabil că Petru avea în gând cuvintele lui Moise și ale lui Daniel, cum că Dumnezeu este Stânca Eternă, și că a luat din organizația sa universală această Piatră prețioasă pentru a fi temelia și capul organizației sale, care va fi capitala, organismul principal al organizației universale a lui Dumnezeu și care va conduce lumea. Dumnezeu și Cristos sunt în unitate, așa cum a declarat și Isus, iar membrii corpului sunt și ei în unitate cu organizația, și de aceea sunt numiți „pietre vii” zidite în lăcașul lui Dumnezeu, care constituie familia lui regală. Mărturia lui Petru, sprijinită de ce spun profeții, arată că pretențiile papale sunt un fals hulitor creat și adus în existență de rodnicul mincinos Satan și promulgat cu scopul de a-i îndepărta pe oameni de Iehova Dumnezeu și a le întuneca ochii la adevăr.

25. Pavel, un alt martor pentru Domnul, a mărturisit că Iehova Dumnezeu l-a așezat pe Isus Cristos ca Piatra principală, de temelie a casei sale regale, adunarea, care va conduce lumea. Mărturia sa arată că Isus Cristos are supremație, este suveran peste adunare. (Efes. 1:22, 23; 5:23; Col. 1:18) Pavel mai citează și din profetul Isaia pentru a arăta că Isus Cristos este Piatra principală, din capul unghiului pentru organizația de căpătâi a lui Dumnezeu. (Rom. 9:33). Mai mult, Pavel a mărturisit: „Cu siguranță deci, voi nu mai sunteți străini, nici locuitori străini, ci concetățeni ai sfinților și membrii ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, Cristos Isus însuși fiind piatra unghiulară de temelie. În unitate cu el, întreaga clădire, armonios îmbinată, crește ca să fie un

templu sfânt pentru Iehova. În unitate cu el, și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un loc în care să locuiască Dumnezeu prin spirit.” (Efes. 2:19-22) Acești doi martori inspirați ai lui Iehova se armonizează pe deplin cu cuvintele rostite de Isus către discipolii săi, care spun că Isus Cristos însuși este Piatra de temelie pe care se zidește adunarea. Apostolii sunt stâlpi și pietre vii în cadrul acelei structuri, și toate pietrele vii sunt adunate laolaltă acum și făcute părți din clădirea care aparține lui Dumnezeu.

26. Organizația papală se laudă cu faptul că este cea mai puternică din creștinătate, atât ca influență, cât și ca număr de membrii; dar ce mulțime amăgită și oarbă! Cei mai puternici dintre oameni au fost și ei învăluiți în această operă rea de căpătâi a Diavolului, și au fost folosiți ca instrumente pentru orbirea a milioane de oameni care aveau o dorință sinceră de a vedea dreptatea restatornică pe pământ.

27. Acum a venit însă timpul când oamenii trebuie să afle adevărul. Este timpul judecății, iar decretul scris împotriva creștinătății va fi în scurt timp pus în aplicare, iar atunci, după cum declară Iehova „vor ști că Eu sunt Dumnezeu”. Stânca Eternă desăvârșește Piatra sa în Sion iar acum puternicul Isus Cristos acționează la judecată împotriva națiunilor. Despre acest lucru, profetul lui Iehova a scris: „Voi face din justiție o sfoară de măsurat și din dreptate o nivelă. Grindina va mătura refugiul minciunii și apele vor inunda ascunzătoarea.” (Isa. 28:17) Adevărurile clare și indiscutabile sunt simbolizate aici de grindină, adevăruri care cad acum peste dușman; și curând toate refugiile minciunii vor fi dezvăluite, și bezna care orbește ochii omenirii va fi măturată din calea popoului adevărului, cu ape ce cresc continuu. Oamenii trebuie să știe că Iehova este Dumnezeu. El este Stânca Eternă.

FORTĂREAȚA INEXPUGNABILĂ

28. Tot atunci când Isus le-a spus discipolilor săi că el este Piatra fermă pe care va fi zidită adunarea sa, a mai spus și că: „porțile Hadesului nu o vor birui.” Satan a deținut multă vreme puterea morții, și a trimis milioane de oameni în Hades, sau mormânt, în starea de moarte. (Evr. 2:14) Vreme de secole, Diavolul s-a folosit de fiecare strategie frauduloasă pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu și de Isus Cristos și de a-i distruge pe unșii lui Dumnezeu. Acum, Iehova l-a așezat pe Regele său în vârful muntelui său sfânt și l-a făcut Capul organizației sale. Satan adună acum toate forțele sale împotriva acestui munte sau puternice citadele a lui Dumnezeu, pentru a începe marea luptă finală a Armagedonului. Isus Cristos și cei 144.000 sunt adunați împreună pe Muntele lui Dumnezeu; adică Isus Cristos și membrii înviați ai corpului său se află în gloria cerească a acelei organizații, iar membrii unși sunt reprezentații și martori săi aici, pe pământ. Ne aflăm acum în zilele din urmă iar marea Piatră a lui Dumnezeu este înălțată mai presus de toate națiunile, iar pregătirile pentru marea bătălie din ziua lui Dumnezeu cel Atotputernic decurg în plină forță. Dar, înainte ca acea bătălie să izbucnească cu toată furia sa, Iehova Dumnezeu vrea ca oamenilor să li se spună

despre anumite adevăruri de mare însemnătate. Mai întâi, el atrage atenția asupra acestor adevăruri credincioșilor lui, adevăraților adepți ai lui Isus Cristos, și le oferă o înțelegere clară a lor. Credincioșii sunt însărcinați cu mărturia lui Isus Cristos, și este privilegiul și datoria lor să depună acea mărturie. Acestora, Iehova le spune acum: „Voi sunteți martorii mei că eu sunt Dumnezeu. Trebuie să mărturișiți adevărul împotriva organizației dușmanului până când pământul va fi pustiit cu desăvârșire.” (Isa. 43:10-12; 44:8; 6:9-12). Rămășița aflată acum pe pământ trebuie să ducă la oameni această mărturie a adevărului.

29. Între adevărurile de primă importanță pe care martorii lui Iehova trebuie să le învețe mai întâi, și apoi să le spună celorlalți se numără următoarele: Iehova este Stânca Eternă care nu poate fi clintită sau zguduită; Iehova și organizația sa sunt fortăreața de neînving pe care dușmanul nu o poate niciodată cuceri; din această organizație eternă, Iehova a desprins Stânca, iar aceasta este Capul și Piatra de temelie pe care se zidește adunarea sau clasa Împărăției; iar adevărul despre Împărăție trebuie să fie acum spus oamenilor. Sistemul fraudulos al papalității a fost multă vreme refugiul sau ascunzișul pentru minciunile cu privire la Stâncă. Organizația papală este unul dintre berbecii de asediu cei mai puternici folosiți de Diavol împotriva fortăreței Domnului, dar nu va putea niciodată să învingă acea fortăreață inexpugnabilă. Domnul își va folosi acum adevărul său puternic pentru a mătura refugiul minciunilor și pentru a face ca oamenii să cunoască adevărul. „Picioarele” lui Cristos, Piatra de căpătâi, cei care sunt pietre vii s-au ridicat acum deasupra regatelor acestei lumi; și nu se tem nici de om, nici de diavol, pentru că stau pe temelia cea veșnică. După cum declară profetul, ei își înalță glasurile împreună și cântă cântări de laudă în numele lui Iehova, aducând în atenția oamenilor mesajul de salvare și spunându-le că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. – Isa. 52:7, 8.

30. Analizată din orice punct de vedere, Împărăția lui Iehova este apogeul creației sale pentru că prin ea numele și Cuvântul Stâncii Eterne vor fi justificate. Acea Împărăție a început să funcționeze, acum și aici. Dușmanul și-a strâns toate forțele împotriva ei, dar e imposibil ca forțele combinate ale celui rău să biruie în lupta împotriva acestei Împărății. Piatra cea puternică, desprinsă din Stânca Eternă va zdrobi curând în bucăți forțele lui Satan, iar Împărăția sa supremă va dura pentru totdeauna. (Dan. 2:44). Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos este construită pe Piatra solidă de temelie. Celelalte pietre sunt zidite și fac parte din familia regală, iar acestea sunt în siguranță pentru că în locul secret al Celui Preaînalt sunt păzite de orice rău. Iehova va oferi acum clasei servilor să credincioși cunoștința despre aceste adevăruri, și îi va însărcina pe aceștia cu datoria de a face cu mult zel cunoscute aceste adevăruri popoarelor de pe pământ și de a le spune în particular că nu există altă Stâncă în afară de Iehova Dumnezeu și că Împărăția sa va justifica numele său, va ridica poverile de pe umerii popoarelor care au fost atât de mult timp apăsate de ele, și le va conduce pe calea vieții veșnice, și că Împărăția sa, fiind de neînving și dreaptă, va rămâne pentru totdeauna spre gloria și onoarea sa.

Întrebări pentru studiu

1. În ce măsură a fost cunoscut numele lui Iehova în secolele trecut? Explicați această situație. Cui i s-a dezvăluit El acum? Cum? Cu ce scop?
- 2-5. Explicați ce simbolizează termenul „Stânca” în sensul în care este folosit aici. Citați din Scripturi pentru ilustrare.
6. Citați alte scripturi care să arate cum se revelează Iehova ca fiind Stânca și fortăreața.
- 7-9. Cine sunt cei „sădiți în casa lui Iehova”? Cu ce scop? Citați scripturi care exprimă încrederea lor în Iehova și bucuria lor. De ce se autodeclară Dumnezeu aici ca fiind „Iehova al oștirilor”, unicul Dumnezeu și „Stânca”, împreună cu afirmația că „Voi sunteți martorii mei”?
10. Explicați ce simbolizează eliberarea israeliților din Egipt și călăuzirea lor spre Muntele Horeb.
- 11, 12. Identificați (a) „sămânța”, „moștenitorul”, „cei aleși” și „servii” la care se face referire în Isaia 65:9; (b) „locul” unde vor locui servii.
13. Clarificați ce simbolizează (a) „piatra” (din Dan. 2:34) și (b) faptul că a fost desprinsă din munte fără ajutorul vreunei mâini.
- 14, 15. Descrieți (a) așezarea la scară mică a Pietrei în Sion (b) așezarea completă, la scară mare. Arătați cum s-a împlinit profeția din Isaia 8:14.
- 16-18. Descrieți felul în care Satan s-a folosit de versetul cu privire la „piatra de temelie” și l-a hulit pe Dumnezeu și a indus milioane de oameni în eroare, beznă și idolatrie.
19. Ce spune Pavel cu privire la „piatra de temelie” a adunării și zidirea ei pe aceasta?
20. În ce sens i-a dat Isus lui Petru „cheile Împărăției cerurilor”?
21. Arătați dacă este o concluzie rațională să credem că afirmația lui Petru cu privire la faptul că Cristos este Fiul lui Dumnezeu este temelia pe care s-a construit adunarea.
22. Explicați ce a vrut să spună Isus prin cuvintele „pe această piatră îmi voi zidi adunarea.”
- 23, 24. Dovediți că Petru a înțeles clar cuvintele lui Isus cu privire la „această piatră”.
25. Arătați cum și Pavel confirmă cuvintele lui Isus cu privire la „această piatră” ca fiind temelia, piatra de temelie pentru construirea casei regale a lui Iehova.
- 26, 27. În ce măsură a reușit Satan să influențeze omenirea prin opera sa rea de căpătâi, organizația papală? Aplicați Isaia 28:17.
- 28, 29. Explicați ce a vrut să spună Isus când a spus despre „această piatră” că „porțile Hadesului nu o vor birui”? În legătură cu aceasta, subliniați privilegiile din prezent și responsabilitatea martorilor lui Iehova. Precizați câteva din adevărurile de primă importanță pe care martorii trebuie să le cunoască și să le mărturisească apoi și celorlalți.
30. Indicați apoi importanța Împărăției lui Iehova, dovada că a început să funcționeze, și rezultatele din viitor ale lucrărilor ei.

Sursa salvării omului

Apostolul Pavel a fost unul dintre martorii inspirați ai lui Dumnezeu care a scris o parte din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Pe vremea când Pavel scria, trecuseră deja 4000 de ani de la tragedia umană din grădina Edenului. În acest răstimp, oamenii au suferit, și vor continua să sufere, atât durere fizică cât și agonie psihică, regret, boală și moarte, fiind în robia marelui potrivnic, Satan. Știind aceasta, și simțind la rândul său mare parte din aceste lucruri, Pavel a scris: „Căci știm că toată creația continuă să geamă împreună și să sufere împreună, până acum.” (Rom. 8:22) În același timp, citând din profetul Isaia (59:20), Pavel a spus: „Eliberatorul va veni din Sion.” – Romani 11:26.

Sion este numele folosit pentru a desemna organizația lui Dumnezeu, organizația sa universală. Este scris cât se poate de clar că, din rândul organizației lui Dumnezeu, Sionul, va veni salvatorul, izbăvitorul omenirii. Astfel, dacă un om crede cu sinceritate că Iehova Dumnezeu există și că este Dumnezeu cel Atotputernic, Cel Preaînalt, Creatorul cerului și al pământului și că este întru chiparea dragostei, și că a promis eliberare, izbăvire omenirii, de ce ar trebui să caute omul alte căi și alte surse de salvare? Este cât se poate de clar că Satan dușmanul, cu un scop egoist, a înșelat omenirea, și că prin egoism și răutate s-a opus cu tenacitate fiecărui efort ce ușurare a stării omului. Trebuie deci ca fiecare minte rațională să-și dea seama că nimeni altcineva în afară de Dumnezeu cel Atotputernic, prin organizația sa, nu-l poate salva pe om de dușmanii săi.

Evoluționiștii ne învață că remediul, calea înălțării omului este prin propriile sale eforturi, și că nu are nevoie de un Salvator sau de un Mântuitor. Asemenea învățături nu doar că nu sunt raționale, dar arată fâțiș că provin de la Diavol, iar atunci când acesta emite o asemenea teorie, o face tocmai pentru a amăgi și înșela oamenii și a-i îndepărta de Dumnezeu și de aranjamentul său pentru izbăvirea omului, pentru eliberarea lui. Orice om cu mintea sănătoasă știe, atât din experiență, cât și din observație, că el și toți ceilalți oameni sunt imperfecti. Nu doar el, ci fiecare știe că este păcătos. Cum poate omul să fie scăpat de aceste imperfecțiuni? Dumnezeu ne răspunde: „Veniți să îndreptăm lucrurile între noi”, spune Iehova. "Dacă păcatele voastre vor fi ca stacojiul, vor fi făcute albe ca zăpada. Dacă vor fi roșii ca pânza carmin, vor deveni ca lâna.” – Isa. 1:18

Faptul că Dumnezeu i-a cerut omului să îndrepte lucrurile între ei arată că nu îl va izbăvi arbitrar, după bunul plac, pe om și nu îi va da binecuvântări fără consimțământul lui. Dacă destinul omului ar fi fixat, fără să conteze dacă acceptă sau nu îngrijirile și aranjamentele făcute de Dumnezeu pentru el, atunci nu ar avea niciun prilej să îndrepte lucrurile cu Dumnezeu. Acest lucru reduce la tăcere teoria existenței predestinate a oricărei creaturi.

Mai mult, faptul că Dumnezeu îl invită pe om să îndrepte lucrurile în chestiunea salvării lui este o dovadă concludivă că aranjamentul lui Dumnezeu pentru salvarea lui este unul rațional, nu unul nesăbuit, imposibil, așa cum doresc unii să se creadă. Din nou, Diavolul îi amăgește pe mulți, care spun: „Orice ar

crede un om, atât timp cât este sincer și onest în crezul său, asta e de ajuns. Nu există o credință mai bună decât alta” Un om spune: „Părinții mei au fost buni catolici, iar religia lor e destul de bună pentru mine”. Un altul spune: „Mama mea a fost metodistă, iar religia ei e suficient de bună pentru mine.” Atât părinții metodistului, cât și ai catolicului pot să fi fost la fel de onești și sinceri în credința lor; dar este absolut sigur că nu au avut dreptate, pentru că teoriile lor despre salvare sunt foarte diferite. Cum să determinăm atunci ce să facem? Domnul răspunde: „Vino și judecă cu mine în lumina Cuvântului meu, și îți voi arăta calea spre viață.” Isus adaugă: „Aceasta înseamnă viața veșnică: să asimileze cunoștința despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos.” – Ioan 17:3.

A judeca, a raționa înseamnă a ajunge la o concluzie justă, pornind de la o premisă, de o bază fixă și a aplica pas cu pas adevărurile cunoscute după principii fixe, sau reguli de acțiune. Un principiu este o regulă de acțiune.

Chestiunea în discuție este salvarea omului. Premisa este: Omul este imperfect, supus morții, suferind în condiția sa prezentă și, deci, dornic să fie eliberat din această condiție. Acest lucru poate fi acceptat de toți. Concluzia este: scopul lui Dumnezeu oferă o eliberare completă, făcând aranjamente pentru salvarea omului, pentru a-l scăpa de toate aceste handicapuri și dezavantaje și pentru a-l readuce complet la viață și fericire. Adevărurile, principiile prin care se ajunge la această concluzie sunt stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, care este adevărată pentru că reprezintă Cuvântul Celui Infinit și Etern. Aceste adevăruri sunt suplimentate de lucrurile pe care orice persoană inteligentă le vede și le experimentează.

Principalele atribute inseparabile de Iehova sunt înțelepciunea, iubirea, dreptatea și puterea, lucrând mereu împreună în chip armonios.

Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, prin faptul că Dumnezeu l-a înzestrat cu aceste atribute, cu înțelepciune, iubire, dreptate și putere. Deși este adevărat că omul a dat greș și a degenerat mult, totuși fiecare om sănătos și inteligent păstrează într-o anumită măsură chipul și asemănarea lui Dumnezeu și are puțină dreptate, înțelepciune, niște dragoste și oarecare putere. Omul trebuie să învețe să se folosească armonios de aceste atribute. El nu poate face asta perfect, dar, oricum, le poate folosi bine, într-o anumită măsură.

Lucrurile din care fiecare om este alcătuit sunt mintea, voința, inima și trupul, organismul. *Mintea* este acea facultate a ființei prin care omul analizează faptele, cântărește și judecă aceste fapte, și ajunge la o concluzie. *Voința* este acea facultate prin care omul hotărăște să facă sau nu anumite lucruri. *Inima*, în sensul cu care este folosită aici, nu înseamnă organul care pompează sângele prin artere, ci se referă simbolic la facultatea care-l face pe om să acționeze. Inima este sursa motivației. Este sediul afecțiunii și al iubirii. Se spune despre un om că are o inimă rea atunci când motivele pentru care acționează sunt rele. Se spune că are o inimă bună atunci când motivele sale sunt bune.

Nici o creatură nu poate exista fără un organism. Corpul uman, carnal, este organismul omului, iar suflarea vieții din acest corp îl animează, îi dă viață, și face ca toate facultățile să funcționeze. În acest sens, citim că Dumnezeu l-a făcut pe om din țărână, din pământ și a suflat în el suflarea de viață și omul a devenit un suflet viu. (Gen. 2:7) Fiecare om este un suflet. Învățăturile frauduloase ale lui Satan și ale agențiilor lui i-au făcut pe oameni să creadă că omul *posedă* un suflet, și că acest suflet este partea lui nemuritoare.

Înțelepciunea, dreptatea și puterea sunt atributele creaturii. Acestea sunt facultăți ale minții. Prin aceste atribute, omul se aseamănă lui Dumnezeu. Fiecare om este un caracter, o fire. Nimeni nu posedă, nu are o fire, așa cum nu are, de fapt, un suflet. Atunci când un om este bun sau rău, se spune despre el că este un caracter bun sau rău, pentru că este un bun sau rău. Un caracter perfect este o persoană care posedă toate cele patru atribute în măsură egală și în echilibru perfect. Dumnezeu este Caracterul perfect. Atributele primare se echilibrează perfect la el, și lucrează mereu în armonie deplină.

Dumnezeu a creat omul cu scopul de a-i da viață veșnică pe pământ. Înțelepciunea a cerut ca acel om să fie mai întâi supus la încercare înainte de a fi recompensat cu viața veșnică. Încercarea a constat în dovedirea credinței și loialității omului față de Dumnezeu. Adam a fost pus la încercare și a dat greș. Justiția a cerut ca Adam să fie lipsit de viață pentru că a încălcat legea lui Dumnezeu, și justiția trebuie să se îngrijească de aplicarea legii. Omul nu putea fi scuzat pentru fapta sa rea făcută cu premeditare fără să se încalce principiul justiției. Dar dacă justiția ar fi operat de una singură, l-ar fi nimicit pe om pentru totdeauna. Iubirea, care este expresia perfectă a lipsei de egoism, s-a îngrijit de restatornicirea și salvarea omului, astfel încât toți cei ascultători, supuși încercării, să primească binecuvântările restatornicirii la starea de perfecțiune umană și să li se acorde viață eternă. Astfel se poate vedea cum înțelepciunea, justiția și iubirea au acționat în armonie perfectă.

Puterea pune în aplicarea scopul lui Dumnezeu. Cele patru atribute ale lui Iehova lucrează, deci, permanent în armonie și în echilibru egal și precis.

Trebuie să acceptăm ideea că Atofînteleptul Creator a avut un scop încă de la început. Din moment ce Satan este cel care, din motive egoiste, l-a făcut pe om să încalce legea lui Dumnezeu, reiese că Satan se va opune fiecărui pas de aplicare a scopului lui Dumnezeu, care caută restatornicirea și salvarea omului. Mai mult, reiese că *fiecare plan sugerat de salvare a omului care este contrar scopului lui Dumnezeu vine de la Diavol*; și este promovată de el tocmai cu scopul de a îndepărta mințile oamenilor de la aranjamentul lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu este drept și rezonabil. Niciun alt scop nu este just și rezonabil. Se poate vedea ușor, deci, că toate remediile sugerate de oameni sunt nu numai iraționale, ci, mai mult, vin de la Diavol, și sunt injectate în mințile lor pentru a-i opri de la a lua în seamă scopul lui Dumnezeu.

Nu ar fi nevoie de mai mult de o cale de acțiune pentru binecuvântarea omului. Totuși, se admite că există mii de scheme și planuri gândite de om care

sunt prezentate oamenilor. O minte rațională trebuie să tragă imediat concluzia că toate sunt greșite, că se înșeală, pentru că sunt iraționale și pentru că toate diferă între ele.; iar atunci când vede adevăratul lor motiv, adevărata lor rațiune pentru care sunt propuse, vede că toate au fost sugerate de cel rău. Acest lucru ar trebui să-l facă pe omul inteligent să caute cu mai multă grijă să înțeleagă scopul divin și felul în care lucrează la exterior.

Prin aceasta, Dumnezeu îl invită pe om să vină și să judece, să se înțeleagă, să raționeze cu el. Dumnezeu spune: Dacă faci acest lucru, nu contează cât de rău ai fost, căci îți voi arăta calea cea dreaptă; și dacă vei urma calea mea te voi face alb ca lâna înălbită, și curat ca zăpada care cade din ceruri.

Lucrările lui Iehova

Crearea pământului nu a fost întâmplătoare, nu a fost un accident, nici nu a fost adusă în existență de forța oarbă, așa cum pretind savanții autointitulați și înțelepții. Pământul a fost format prin voința lui Dumnezeu și a fost creat sub supravegherea lui directă.

Așa este scris în Evrei 3:4 – „Bineînțeles, orice casă este construită de cineva, dar cel care a construit toate lucrurile este Dumnezeu.”

De asemeni, în Isaia 42:5 citim: „(...) Dumnezeu, Iehova, Creatorul cerurilor și Dumnezeu cel Mare care le-a întins, Cel care a așternut pământul și roadele lui, Cel care le dă suflare oamenilor de pe el și spirit celor ce umblă pe el.”

Epocile viitoare vor putea, probabil, să fie martore la felul în care planete chiar mai mari dau glorie Creatorului, dincolo de tot ce ne este revelat până acum nouă, dar omul nu poate concepe momentan că oricare dintre acestea ar primi o onoare mai înaltă decât pământul. Atunci când omul începe să aprecieze acest lucru, va aprecia mai deplin cât de mult a fost favorizat de marele Creator.

Lucrul care ridică pământul pe o poziție de importanță mai mare decât cea primită de oricare alte planete este faptul că a fost teatrul marii drame a creației.

Trebuie să ne reamintim mereu și că Logosul, gloriosul Fiu al lui Dumnezeu și agentul activ la crearea tuturor lucrurilor, a părăsit la voința lui Iehova înaltele curți cerești și a venit pe pământ, și, cât timp s-a aflat pe pământ, a fost supus celor mai severe încercări; că aici, pe pământ, a dovedit relația pe care trebuie să o aibă un om perfect cu Iehova; că a suferit o moarte nevrednică de el și că a fost ridicat din morți în cel mai înalt loc din ceruri, lângă Iehova. Toate acestea s-au petrecut pentru ca Dumnezeu, la timpul său fixat, să poată instaura voința sa în rândul creaturilor sale de pe pământ și din ceruri, și totul pentru binele veșnic al popoarelor pământului și spre gloria lui Iehova.

Despre acest lucru, s-a scris: „Mai mult decât atât, când la înfățișare s-a găsit ca om [Isus], s-a umilit și a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, și Dumnezeu l-a ridicat într-o poziție înălțată și i-a dat cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele

lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl.” – Filipeni 2:8-11.

Exaltarea lui Isus a fost mai înaltă decât a oricui din creația lui Dumnezeu, și, în afară de Iehova, nimeni nu va ocupa niciodată o poziție atât de înaltă. Acea exaltare nu s-a datorat unui lucru pe care Isus l-a dezvoltat la și prin el însuși. Nu s-a datorat faptului că a dezvoltat un caracter separat și distinct; nici pentru ce a făcut înainte să vină pe pământ; ci s-a datorat fidelității sale față de Iehova pe când se afla ca om pe pământ, dovedită prin împlinirea cu loialitate a legământului său și a datoriilor și obligațiilor sale pe care Tatăl său i le-a pus pe umeri. Pământul s-a constituit în locul unde Isus a câștigat biruința sa prin credință. Pământul a fost onorat mai presus de toate celelalte planete datorită lucrurilor pe care Isus le-a făcut când s-a aflat pe pământ.

Pentru că Dumnezeu s-a folosit pe pământ și de oameni pentru scopurile sale veșnice, și pentru că iubitul său Fiu Isus, pe când era om pe pământ și-a dovedit fidelitatea față de Dumnezeu înaintea oamenilor și a îngerilor, concluzia inevitabilă trebuie să fie că pământul este locul care se bucură cel mai mult de favorul divin, și va rămâne cel mai favorizat loc din întreaga creație planetară a lui Dumnezeu, și va rămâne mereu drag inimii Creatorului. Omul, trecător pe pământ, nu apreciază îndeajuns favorurile cu care a fost binecuvântat de mâinile Creatorului, dar la timpul fixat al lui Dumnezeu va ajunge să le aprecieze așa cum se cuvine.

Dumnezeu a făcut ca pământul să fie prielnic vieții animalelor, care se regăsesc pe planetă. Creația animală mănâncă și bea și se bucură de existență și, la timpul cuvenit, pier. Omul este mai mult decât un simplu animal, care nu există decât ca să-și propage specia. Minteia lui îi dă capacitatea de a căuta marile adevăruri din aranjamentul lui Dumnezeu și acest lucru îl ridică cu mult deasupra restului creației animale. Minteia lui are nevoie de hrană, iar Creatorul lui îndurător i-a oferit pe toate căile hrană, atât pentru corp, cât și pentru minte.

Unii oameni cunosc acum lucrurile suficient de mult pentru a dovedi că omul poate cerceta la nesfârșit minunile naturii, și alte lucrări mărețe ale creației lui Iehova legate de aceasta, și că, dacă va întreprinde această căutare, adorația sa plină de închinare pentru Creator va spori. Prin aceste minunate lucrări ale creației, Dumnezeu își arată înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea. Atunci când omul începe să învețe despre ele, este umplut de mirare, admirație, teamă sfântă și reverență față de Maestrul Lucrător. Omul trebuie să adopte această atitudine înainte de a începe să învețe înțelepciunea. De fapt, înțelepciunea reprezintă aplicare cunoștinței după standardul divin; de aceea omul trebuie să cunoască lucruri despre Dumnezeu și să-l cunoască pe Dumnezeu, cel puțin în parte, înainte de a putea deveni cătuși de puțin înțelept. Plin de respect profund și reverență amestecată cu teamă sfântă, omul își urmează calea în căutarea cunoștinței despre Cel Atotputernic. Pe măsură ce apreciază tot mai mult cunoașterea lui Dumnezeu, afecțiunea lui pentru Iehova crește și ea. Apoi, găsește

plăcere în a afla tot mai multe despre lucrările lui Dumnezeu, și plăcerea îl face să le caute. Unul dintre profeții sfinți ai lui Iehova, minunându-se de minunile creației, a exclamat: „Mari sunt lucrările lui Iehova, cercetate de toți cei ce-și găsesc plăcerea în ele!” – Ps. 111:2.

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu exprimat și revelat creaturii sale, omul. Ideea dominantă în rândul oamenilor este că Biblia este o masă confuză de gânduri și idei. Această concepție eronată este cauzată de oameni care l-au reprezentat în mod greșit pe Dumnezeu și Cuvântul său.

Biblia prezintă declararea clară a scopurilor lui Dumnezeu în ceea ce privește pământul, și cum omul a fost făcut cândva prințul pământului. Capitolele sale din deschidere arată că a fost menită spre instruirea omului. Aceasta dezvăluie că Dumnezeu a plănuit ca omul să fie prințul pământului atât timp cât avea să rămână în armonie deplină cu Creatorul său.

Prima mențiune a omului și scopurilor lui Dumnezeu pentru om din Biblie este exprimată în aceste cuvinte din Geneza 1:26-28:

„Și Dumnezeu a mai zis: "Să facem om după chipul și asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul și peste toate celelalte creaturi care se mișcă pe pământ". Și Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc și de sex femeiesc. Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: "Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul, supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ".”

Această afirmație scripturală, înțeleasă așa cum trebuie, înseamnă că Dumnezeu l-a făcut pe om reprezentant al său pe pământ. Dumnezeu l-a înzestrat pe omul perfect cu facultățile rațiunii, dreptății, iubirii și puterii și i-a dat libertatea de a dispune de voința sa. În aceste privințe, omul a fost făcut după chipul și asemănarea Creatorului său.

Iehova a creat pământul, și deci este dreptul său din creație. El a pus în aplicare legile sale, pe care le-a instaurat pentru a produce rezultate, iar rezultatele au decurs în armonie cu voința sa. Cerurile și pământul au fost făcute prin voința exprimată a lui Dumnezeu. „Cerurile au fost făcute prin cuvântul lui Iehova” – citim în Psalmul 33:6-9 „și toată oștirea lor prin spiritul gurii sale. Căci el a zis și s-a făcut; a poruncit și a luat ființă.”

Înstrăinați de Dumnezeu și fără să respecte legea sa, oamenii vorbesc despre pământ ca și cum ar fi dreptul lor, prin faptul că l-au descoperit și ocupat. Legile adoptate prin consimțământul comun al națiunilor recunosc dreptul de posesie al pământului, al unui teren pe motiv de presupusă descoperire a lui. Atunci când oamenii au înfruntat furtunile Atlanticului și au ancorat pe țarmurile americane, au împlântat steagul conducătorilor lor de atunci și l-au revendicat. Un om poate zbura deasupra regiunii Polului Nord și arunca steagul națiunii sale, în numele regelui său suveran, care poate pretinde drepturi asupra acelei regiuni. Dar

adevărul, de fapt și de drept, este că nu poate exista un drept de posesie prin simpla descoperire.

Clasa celor ultra-egoiști, cunoscuți drept conducători, delimitează o porțiune a pământului și pretind că este a lor, și se folosesc de ea ca stăpâni absoluți, în timp ce alți oameni muncesc pământul ca niște robi pentru ei, și nu li se permite dreptul de a-l revendica sau poseda. Nu există un asemenea drept înăscut pentru om.

Pământul aparține lui Iehova Dumnezeu, pentru a fi folosit de om în armonie cu voința lui Dumnezeu. Problema nu este dacă omul ar fi putut adopta un sistem mai bun de ocupare și utilizare decât cel de până acum. Adevărata întrebare la care trebuie să răspundem este: Cui aparține de fapt pământul.

Răspunsul trebuie să fie: lui Iehova Dumnezeu, iar la timpul său fixat omul îl va ocupa în armonie cu voința lui Iehova.

Dumnezeu este drept. De aceea, nici o clasă nu va putea ocupa pe drept pământul printr-un act de în Justiție împotriva altei clase. În Ps. 47:2, 4 este scris: „Căci Iehova, Cel Preaînalt, este de temut, un mare Rege peste tot pământul. El ne va alege moștenirea.”

Faptul că omul nu are niciun drept de a folosi pământul într-un fel potrivit sau contrar celui stabilit de Dumnezeu este demonstrat de proclamația legii sale: „Pământul să nu fie vândut pentru totdeauna, fiindcă pământul este al meu.” (Lev. 25:23). Dumnezeu i-a permis omului să urmeze propria lui cale. Dar atunci când relația potrivită dintre el și Dumnezeu va fi înțeleasă, iar Dumnezeu va fi înțeles și apreciat de către oameni, pământul va fi folosit spre binele comun al întregii omeniri.

Organizația lui Iehova Dumnezeu

Ca răspuns la o întrebare despre a doua sa venire, a doua sa prezență, despre sfârșitul acestui sistem și revenirea în drepturile sale, Isus Cristos, marele Profet a spus: „Atunci va apărea în cer semnul Fiului omului.” (Matei 24:30). După anul 1918, anul marelui eveniment pe Biblia îl descrie ca venirea Domnului la templul său, marele semn al Fiului omului a apărut într-adevăr în cer pentru a împlini profeția Domnului din care tocmai am citat. Care, atunci, este acel semn?

Iehova a făcut ca marele său profet, căruia i-a dat o descoperire, să scrie aceste cuvinte profetice în Revelația, cap. 12, versetul 1: „Și în cer s-a văzut un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele, având luna sub picioare și o coroană de douăsprezece stele pe cap.” Este destul de sigur că semnul menționat în această profeție este unul și același cu cel menționat de Isus în profeția sa. În ambele cazuri, cuvântul „semn” este tradus după același radical grecesc. De asemenea, este cert că semnul nu putea fi văzut și înțeles înainte ca Domnul să fi sosit la templul său, și înainte ca templul să fie deschis în serviciul Domnului. Un semn înseamnă o dovadă sau o indicație, cu scopul de a determina un fapt, un adevăr. „Marea

minune” sau semnul trebuie neapărat să fie un indiciu al împlinirii profeției. Din moment ce acest cer va fi văzut în cer, rezultă că va fi văzut, perceput, de cei care se bucură de o viziune a lucrurilor cerești.

Când vine vorba de Iehova, totul este în ordine și se desfășoară ca atare. Nu există confuzii sau încurcături. În 1 Corinteni 13:33 se spune: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii, ca în toate adunările sfinților.” Dumnezeu cunoaște sfârșitul, finalitatea încă de la început, și deci tot ce e legat de el trebuie să lucreze în ordine exactă și să se petreacă la timpul său fixat. În prima sa profeție, dată în grădina Edenului, a vorbit despre femeia care va produce „sămânța” sau urmașii care vor fi folosiți pentru a împlini scopurile lui. Profeția nu se putea referi la Eva și la copilul ei, ci trebuia să facă referire la ceva reprezentat simbolic în profeție prin femeie și copilul ei. Scripturile ne furnizează dovada că „sămânța” este „Cristosul”, Unsul lui Dumnezeu sau Mesia (Gal. 3:16, 27-29). Cu privire la sămânță, este consemnat în Galateni 4:26 că „Ierusalimul de sus este liber și el este mama noastră.”, adică a tuturor celor care sunt din „sămânța” aceea. Ierusalimul pământesc trebuie deci să se refere simbolic la organizația cerească a lui Dumnezeu. Drept urmare, în Scripturi se folosește simbolic o femeie pentru a reprezenta organizația lui Dumnezeu. Trebuie să știm că Dumnezeu are o organizație, pentru că totul se face în ordine, și nimic nu se poate face în ordine fără o organizare, fără o organizație. De aceea, concluzia inerentă este că femeia menționată în profeția anterioară din Romani 12:1 este organizația lui Dumnezeu.

Se poate spune foarte bine că Dumnezeu a avut mereu o organizație; dar, din moment ce pământul este făcut pentru oameni, iar Scripturile au fost scrise pentru oamenii de pe pământ, care sunt pregătiți pentru organizația lui Dumnezeu, profeția de mai sus trebuie să facă referire la o organizație care va avea efect direct asupra oamenilor, și, în particular, asupra acelor care vor fi incluși în clasa templului și făcuți membrii ai organizației lui Dumnezeu. Marele Profet Isus a rostit o profeție către discipolii săi, și a spus: „În casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, fiindcă mă duc să vă pregătesc un loc. Și, dacă mă duc să vă pregătesc un loc, vin din nou și vă voi primi acasă la mine, pentru ca, acolo unde sunt eu, să fiți și voi.” – Ioan 14:2, 3.

Cuvântul „locaș” folosit în aceste versete înseamnă un loc de locuit sau un sălaș, o reședință. În organizația lui Dumnezeu există multe poziții sau lăcașuri. Dar Isus a declarat că va pregăti un loc în acea organizație pentru adepții săi credincioși de pe pământ. S-a referit la faptul că va pregăti pentru ei un loc în organizația lui Dumnezeu, pentru ca să fie acolo cu ei; și, la timpul convenit se va întoarce și-i va primi la el, pentru ca să poată locui cu el. De la înălțarea lui Isus la ceruri, marea dorință și speranță a adevăraților urmași ai lui Isus Cristos a fost venirea sa și a Împărăției sale.

Isus profețea despre venirea și despre Împărăția sa atunci când a vorbit despre apariția în cer a „semnului” Fiului omului. Trebuie deci să vină timpul când adevărații săi adepți vor avea dovada și se vor bucura de înțelegerea Împărăției

sale, atunci când va fi adusă în existență și va începe să lucreze. Atunci când o femeie dă naștere unui copil, acesta este adus în existență pentru a-și putea începe acțiunile din cursul vieții. De aceea, se declară cu încredere că semnul care apare în ceruri este dovada sau indiciul pentru clasa templului că Împărăția lui Dumnezeu a început. (Ps. 2:6) Iar acest lucru va fi văzut de unii dintre cei credincioși lui, înainte de a fi luați la Domnul în glorie cerească.

Femeia din profeția din Revelația 12:1 apare: ”înveșmântată cu soarele, având luna sub picioare”. Dumnezeu a creat soarele, și lumina pe care o dă acesta. (Ps. 74:16) Într-una dintre profețiile despre Împărăția sa căroră Dumnezeu le-a dat glas, mai precis Psalmul 89:36, se spune: „Sămânța lui va fi veșnică și tronul lui, ca soarele înaintea mea.” În Ps. 84:11: „Căci Iehova Dumnezeu este un soare și un scut.”. În Ps. 111:2 se spune că Iehova se acoperă cu lumină precum cu un veșmânt. Cât despre simbolistica lunii de sub picioarele femeii, trebuie să spunem că legea lui Dumnezeu este voința sa exprimată, iar cei care îl iubesc sunt ghidați de aceasta pe calea cea bună. Psalmul 89:37 spune: „Ca luna, va fi întărită pe veșnicie și ca un martor fidel în ceruri.” Psalmul 19:7 spune: „Legea lui Iehova este perfectă și înviorează sufletul.” Iar Ps. 119:105 spune: „Cuvântul tău este o lampă pentru piciorul meu și o lumină pe calea mea.”

Femeia îmbrăcată cu lumina soarelui și mergând pe calea cea dreaptă reprezintă organizația lui Dumnezeu, luminată de el și care umblă după voința sa. Pe capul femeii se vede o coroană cu 12 stele, care spune, în mod profetic: „Capul organizației lui Dumnezeu este Cristos Isus, marele Profet, Preot și Rege și Reprezentant Principal al lui Iehova, investit cu toată autoritatea în ceruri și pe pământ.” (Mat. 28:18) Cele 12 stele din coroană reprezintă cele 12 diviziuni, cele 12 grupuri ale glorioasei organizații a lui Iehova, reprezentate de cei 12 apostoli. (Rev. 7:5-8) Abia după ce templul va fi deschis în ceruri cei din clasa templului care se află încă pe pământ vor putea vedea grație „licăririlor” lui Iehova, lucirilor adevărului său, această mare minune sau semn.

Conform Ps. 110:1, atunci când Isus a urcat la ceruri, Tatăl său i-a poruncit „Stai la dreapta mea până îi voi pune pe dușmanii tăi ca scăunel pentru picioarele tale!” Isus trebuie să fi fost nerăbdător să intre în acțiune și să izgonească dușmanul și să justifice numele Tatălui său. Va veni timpul, după cum arată profetul, când Isus va face tocmai acest lucru. Acest lucru va marca începutul sau aducerea în existență a Împărăției sau guvernului Domnului. Astfel, profeția din Revelația 12:2 descrie organizația lui Dumnezeu ca fiind „o femeie însărcinată gata să nască, în chinurile (sau nerăbdarea) facerii.” Trebuie să sosească timpul când Isus Cristos va intra în puterea sa și va începe să opereze prin Împărăția sa, pentru că Dumnezeu a făcut ca profetul său David să prezică în Psalmul 110:2 că Isus va fi trimis pentru a domni în rândul dușmanilor săi. Acest lucru va marca împlinirea Psalmului 2:6, care se referă la timpul când Dumnezeu îl va așeza pe Rege pe tronul său divin. Acest lucru reprezintă nașterea sau aducerea în existență a Împărăției, care va conduce lumea. Acest lucru va fi o împlinire clară a profeției din Revelația 12:5, care spune: „Ea a dat naștere unui fiu, un copil de sex

bărbătesc, care va păstori toate națiunile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost luat la Dumnezeu și la tronul său.”

„Copilul de sex bărbătesc” este guvernul lui Dumnezeu care va domni și va conduce peste toate națiunile și popoarele pământului, și care nu va îngădui niciun fel de opoziție. Astfel se arată că Împărăția lui Dumnezeu va conduce după voința sa. Aceasta este Împărăția și domnia pentru care Isus i-a învățat pe discipolii săi să se roage: „Vie Împărăția ta, facă-se voia ta precum în cer așa și pe pământ.” (Mat. 6:10) deci, profetia înfățișează organizația lui Dumnezeu reprezentată de femeia înveșmântată cu soarele, care naște sau zămislește Împărăția care va domni.

1919 este anul în care răgazul de așteptare al lui Isus s-a sfârșit. (Evr. 10:13) Acest lucru a marcat timpul sfârșitului domniei lui Satan, și de atunci înainte nu i se va mai permite să continue fără să fie împiedicat. Atunci a început războiul mondial, care a marcat împlinirea profetiei despre a doua prezență a Domnului la sfârșitul acestui sistem, așa cum este consemnată în evanghelia după Matei, cap. 24:7-9. Dar adevărații adepți ai lui Isus Cristos nu au putut și nici nu au văzut „semnul din ceruri” înainte de anul 1918, pentru că doar atunci Domnul a împlinit profetia care spune că va veni la templul său, și atunci a început să ofere clasei sale a templului mai multă lumină asupra Cuvântului lui Dumnezeu. (Rev. 11:19) La vremea aceea, Domnul a „pregătit un locaș” pentru membrii corpului său, așa cum a profetit; și acum a venit să le dea câte un loc în organizația lui Dumnezeu, și să le ofere mai multă lumină pentru ca ei să poată discerne care este voința lui Dumnezeu pentru ei. Nașterea națiunii sau a guvernului, începutul Împărăției lui Dumnezeu prin așezarea pe tronul său, și venirea la templul său constituie adevărul cheie care dezleagă mare parte din profetia pe care Dumnezeu o revelează poporului său.

De pe teren

„SPRE A FI LUATĂ ÎN CONSIDERARE”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

V-am trimis următoarea întrebare, atât pentru a fi luată în considerare, cât și pentru a primi răspuns, căci presupun că aspectul de care se leagă va fi abordat de *Turnul de Veghere* în modul cuvenit.

În esență, apostolul spune că spiritul sfânt i-a făcut pe bătrâni, supraveghetori ai turmei lui Dumnezeu. Dar Domnul însuși veghează, supervizează acum Sionul; mai există atunci o justificare pentru serviciul bătrânilor?

Altfel spus, nu a fost scopul lui Dumnezeu să limiteze jurisdicția bătrânilor doar la absența de pe pământ a Domnului Isus, începând cu înălțarea sa, și cu revărsarea spiritului sfânt, și sfârșind prin retragerea spiritului sfânt ca învățător sau ghid și venirea la templu a lui Isus Cristos?

O dovadă exterioară a acestui fapt se poate regăsi, probabil, în faptul că a existat loc de numeroase critici la adresa bătrânilor în ultimii ani, mai ales începând cu 1922. Chemați să servească, mulți s-au dovedit a fi „un spin în coasta” Societății, a directorilor, a organizației de serviciu și a lucrătorilor credincioși. Alegerea lor, despre care se presupune că ar exprima „voința Domnului” prin spiritul sfânt, a condus deseori către poziții diametral opuse față de „mințea Domnului”, așa cum este exprimată clar din intermediul Societății.

Nu implică oare retragerea spiritului sfânt și sfârșitul guvernului adunării, care guvernează „pornind de la cei de jos”; iar venirea Regelui la templul său nu înseamnă oare guvernarea adunării „plecând de la tron”? Și, dacă este așa, nu avem oare o organizație dublă, duplicitară, care este guvernată „de la tron în jos” dar și „plecând de la cei de jos”?

Dacă întrebarea va primi un răspuns afirmativ, nu ar fi în interesele Împărăției, și corect din punct de vedere scriptural, să ne dispensăm de serviciile bătrânilor și diaconilor întrutotul, și să-i înlocuim cu învățători, în același mod în care sunt numiți și directorii?

Cu cea mai caldă afecțiune creștinească, prin îndurarea Lui, rămân

Fratele vostru,
CHARLES MORRELL, *Ontario*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

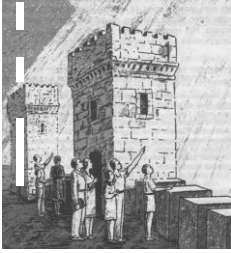
15 FEBRUARIE 1932

Nr. 4

Cuprins:

CINA DE AMINTIRE	- Pag.89
SUFLETUL OMENESC ȘI LOCUINȚA SA	- Pag.101
CEA MAI MĂREAȚĂ ORGANIZAȚIE
DIN UNIVERS	- Pag.104
RĂZVRĂTIRE ȘI NELOIALITATE	- Pag.108
SCRISORI	- Pag.111

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Februarie 1932

Nr. 4

Cina de amintire

” Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua în care îl voi bea nou cu voi în Împărăția Tatălui meu” – Mat. 26:29

Iehova a făcut o imagine profetică ce prefigura marea jertfă de răscumpărare. În această imagine a fost implicat Moise, care a apărut ca un simbol al lui Isus Cristos, și mielul care îl reprezenta pe Moise și care a fost ucis în locul lui Moise. Ar fi fost imposibil ca Moise să moară ca simbol iar apoi să îi scoată pe israeliți din Egipt, prefigurându-l astfel pe marele Salvator. De aceea, Mielul a fost ales pentru înjunghiere și l-a prefigurat pe ”Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatul lumii” și care la timpul fixat a fost ”adus ca un miel la tăiere”. – Ioan 1:29; Isa. 53:7

2. Iehova are un motiv pentru tot ce face. Înjunghierea mielului pascal și stropirea ușorilor ușii cu sângele lui și frigerea lui cu totul și consumarea sa cu ierburi amare aveau toate o anumită semnificație pentru israeliți și au un sens și mai profund pentru servii unși ai lui Dumnezeu. Iehova a poruncit ca israeliții să-i informeze pe copiii lor cu privire la acea semnificație. Astfel se stabilește regula care arată că este obligatoriu ca toți urmașii lui Isus Cristos să cunoască motivul pentru care a murit Isus Cristos și semnificația morții sale, precum și motivul pentru care a instituit el o comemorare a acesteia. Atunci când Iehova îi anunță pe servii săi să vină și să judece cu el, fără îndoială că aceasta se referă și la comemorare și la modul potrivit în care trebuie celebrată ea.

PAȘTELE ISRAELULUI

3. Fiii credincioși ai lui Avraam locuiau, prin voința lui Iehova, în Egipt. În zilele lui Iosif, faraonul din Egipt i-a tratat cu considerație pe israeliți, dar după moartea lui Iosif a urcat pe tron un alt faraon. Acesta nu îl cunoștea pe Iosif și nici nu asculta de Dumnezeul lui Iosif. Acest faraon era un fiu al Diavolului, pe care îl reprezenta. Organizația lui Satan controla Egiptul, iar egiptenii practicau religia Diavolului. Faraonul și curtenii săi îi persecutau pe israeliți. Deoarece israeliții erau descendenții lui Avraam și deoarece ei se închinau lui Iehova Dumnezeu, Satan s-a hotărât să-i distrugă. El a făcut acest lucru întorcându-i pe unii de la închinarea adevăratului Dumnezeu și asuprindu-i peste măsură pe cei ce îi serveau lui Iehova Dumnezeu. Numele lui Iehova a fost defăimat în Egipt și a auzit strigătele oamenilor, iar de dragul numelui său l-a trimis pe Moise în Egipt să îi

împlinescă acolo scopul. Iehova se pregătea atunci să creeze o ilustrație profetică pentru a prefigura răscumpărarea și salvarea oamenilor din organizația lui Satan, iar prin acest mijloc el avea să își păstreze numele în atenția creației până la venirea timpului pentru justificarea mărețului său nume. Iehova a făcut ca profetul său să scrie: ”De dragul cuvântului tău și după inima ta ai înfăptuit toate aceste lucruri mari, ca să-l faci pe slujitorul tău să le cunoască. De aceea ești atât de mare, o, Domn Suveran! Deși am auzit cu urechile noastre de mulți alți dumnezei, totuși nu este altul ca tine și nu este Dumnezeu în afară de tine. Există oare pe pământ vreo națiune ca poporul tău, Israel, pe care Dumnezeu s-a dus să-l elibereze pentru sine ca popor, să-și facă un nume și să înfăptuiască pentru ei lucruri mari și înfricoșătoare - izgonind națiunile și dumnezeii lor pentru poporul tău, pe care ți l-ai eliberat din Egipt?” – 2 Sam. 7:21-23

4. În achitarea de responsabilitățile încredințate lui în acest scop, Moise l-a reprezentat pe Isus Cristos, pe care Dumnezeu l-a trimis pentru a răscumpăra omenirea și a-i salva pe cei ascultători din organizația lui Satan. În împlinirea acestui scop și creerea imaginii profetice, Iehova a făcut ca toți întâii născuții din Egipt să fie uciși înainte ca israeliții să părăsească Egiptul, iar când poporul său a ajuns la granița Egiptului, puterea militară a egiptenilor a fost distrusă în mare. Înainte de a face această lucrare de distrugere, Iehova a făcut ca egiptenii să primească un avertisment care le-a fost transmis de Moise și Aaron. Aceasta este încă o dovadă că regula stabilită a lui Iehova este să avertizeze întotdeauna înainte de a-și distruge dușmanul și organizația acestuia.

5. A fost de primă importanță ca Iehova să îi învețe pe israeliți că el este Cel Suprem, în afară de care nu mai există nimeni. Pentru aceasta, el a cruțat întâii născuții din toate familiile Israelului care au manifestat credință în el. Importanța acestei chestiuni a fost evidențiată și mai mult de faptul că timpul fixat marca pentru israeliți începutul anului de atunci înainte. ”Atunci Iehova le-a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: ”Luna aceasta va fi pentru voi începutul lunilor. Ea va fi pentru voi prima dintre lunile anului. Vorbește întregii adunări a lui Israel și spune-i: ”În a zecea zi a acestei luni, fiecare să ia un miel pentru casa strămoșească, un miel de fiecare casă. Dar, dacă familia este prea mică pentru mielul acela, atunci să-l ducă în casa lui împreună cu vecinul lui din apropiere, după numărul sufletelor. Să socotiți cât poate mânca fiecare din miel. Mielul vostru să fie fără defect, un mascul de un an. Puteți alege dintre berbecii tineri sau dintre capre. Să-l păstrați până în a paisprezecea zi a acestei luni, iar toată adunarea lui Israel să-l înjunghie între cele două seri. Să ia puțin din sângele lui și să stropească cei doi ușori și partea de sus a ușii de la casele în care îl vor mânca. Să mănânce carnea în noaptea aceea. Să o mănânce friptă la foc, cu turte nedospite și cu ierburi amare. Să nu mâncați nimic din el crud sau fiert, gătit în apă, ci fript la foc: capul împreună cu picioarele și cu măruntaiele. Să nu lăsați nimic din el până dimineață, iar ceea ce rămâne din el până dimineață să ardeți în foc. Iată cum să-l mâncați: să aveți șoldurile încinse, sandalele în picioare și toiagul în mână și să-l mâncați în grabă. Este Paștele Domnului. În noaptea aceea voi trece prin țara

Egiptului, voi lovi pe fiecare întâi născut din țara Egiptului, de la om până la animal, și voi executa judecăți asupra tuturor dumnezeilor Egiptului. Eu sunt Domnul. Sângele vă va servi drept semn pe casele în care veți fi. Eu am să văd sângele și am să trec pe deasupra voastră, iar plaga nimicitoare nu va veni peste voi când voi lovi țara Egiptului. Ziua aceasta să vă servească drept aducere-aminte și s-o țineți ca sărbătoare pentru Domnul în toate generațiile voastre. Să o sărbătoriți. Aceasta este o lege pentru totdeauna.” (Ex. 12:1-14) Astfel, Domnul i-a dat instrucțiuni lui Moise cu privire la ce trebuia să se facă.

6. Moise i-a îndrumat pe bătrânii Israelului potrivit poruncilor lui Dumnezeu, porunci pe care ei le-au ascultat. Îngerul Domnului a trecut prin țară la miezul nopții de pe paisprezece Nisan și a ucis toți întâii născuți ai Egiptului și i-a cruțat pe întâii născuți din toate familiile Israelului care au dovedit că ascultaseră de porunca lui Iehova înjunghiind mielul și stropind cu sângele lui ușorii ușii și apoi rămânând în casă. Dumnezeu a poruncit ca israeliții să le spună copiilor lor ce semnificație aveau toate aceste lucruri. Pentru ei aceasta însemna jertfa paștelui Domnului, care dovedea că numai Iehova avea puterea de a-i salva și a-i distruge pe dușmanii lor și de a scoate poporul de sub puterea lui Satan. Cel mai important lucru era numele lui Iehova Dumnezeu.

7. Pentru urmașii lui Isus Cristos semnificația acestor lucruri este mult mai vastă. Pentru ei aceasta înseamnă că legea dată atunci și după aceea prefigura lucruri și mai mari și mai bune care aveau să vină; că mielul înjunghiat simboliza uciderea lui Isus Cristos, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, al cărui sânge este prețul pentru răscumpărarea întregii omeniri din sclavia păcatului și a morții; că sângele său a fost vărsat pentru toți și că toți trebuie să primească acea valoare a jertfei și să tragă foloase din ea manifestând credință în Iehova Dumnezeu și în aranjamentul său pentru salvarea prin Isus Cristos și dându-i o ascultare deplină lui Dumnezeu; că întâii născuți ai lui Dumnezeu sunt cei care, de la Rusalii și până la Împărăție, sunt născuți și recunoscuți de Iehova ca fii, iar aceștia sunt cruțați și salvați dacă se dovedesc credincioși lui Dumnezeu; că întâii născuți ai Egiptului îi simbolizează pe întâii născuți, sau cei favorizați, din organizația lui Satan, care sunt folosiți pentru a-i înșela pe oameni cu religia lui Satan și că aceștia, din cauza ipocriziei și răutății lor sunt cei ce vor fi distruși, și că mai târziu Satan și întreaga sa organizație vor cădea, cădere care este prefigurată de dezastrul care s-a abătut asupra egiptenilor în Marea Roșie.

PAȘTELE NOSTRU

8. Israeliții trebuiau să celebreze paștele în fiecare an în luna Nisan, potrivit poruncii lui Iehova. Aceasta era o prefigurare, iar când Isus Cristos a venit și a fost ucis pe stâlp ca păcătos și în loc păcătoșilor, el a împlinit prefigurarea și a devenit adevăratul paște pentru cei ce exercită credință în el și în jertfa sa. De aceea apostolul, unul dintre întâii născuți ai lui Iehova, a scris: ”Cristos, paștele nostru, a fost jertfit pentru noi. Să ținem deci sărbătoarea . . . cu turtele nedospite ale sincerității și adevărului.” (1 Cor. 5:7,8) Este clar că Domnul vrea să știm

semnificația prefigurării și a împlinirii ei iar apoi să acționăm în consecință și să ascultăm poruncile sale.

9. Atunci când o persoană face un legământ printr-o jertfă, aceasta este născută ca fiu al lui Dumnezeu, face un legământ pentru o Împărăție, este aleasă și unsă și apoi face parte dintre întâii născuți, și de aceea trebuie să rămână sub jertfa sângelui lui Cristos, lucru pe care îl face continuând să manifeste credință în sângele vărsat și ascultând în totul de Dumnezeu și respectându-i poruncile. Aceste persoane sunt cu totul separate de organizația lui Satan și cu totul devotate lui Iehova Dumnezeu și trebuie să fie reprezentanții săi. Îndepărtarea de credința și ascultarea lor de Dumnezeu ar însemna distrugerea lor. Aceștia sunt membrii Cristosului și trebuie să umble credincios pe calea ascultării depline pe care a umblat el.

SFÂRȘITUL PREFIGURĂRII

10. Pe parcursul celor trei ani care au urmat după ungerea sa, Isus Cristos a celebrat paștele israeliților, deoarece era obligatoriu ca el să asculte legea lui Iehova dată evreilor. El era un evreu, sau israelit, și trebuia să respecte legea în totul, ceea ce a și făcut. Isus știa că el era cel pe care îl prefigura mielul înjunghiat în locul lui Moise, dar el trebuia să continue să respecte anti-tipul până când avea să vină timpul fixat al lui Dumnezeu ca el să moară și să îplinească astfel prefigurarea. Atunci când a fost dat morții pe stâlp, el a împlinit cu totul imaginea profetică sau prefigurarea și de aceea nu a mai fost niciodată potrivit ca oamenii să celebreze ceremonia obișnuită a paștelui Israelului. "Cristos ne-a cumpărat și ne-a eliberat de blestemul Legii, făcându-se blestem în locul nostru, pentru că este scris: "Blestemat este orice om atârnat pe stâlp"." (Gal. 3:13) Prin moartea sa, Isus Cristos a pus capăt reglementărilor referitoare la paștele israeliților, răstignindu-le și pe ele pe stâlp. (Col. 2:14) Toți israeliții care au manifestat credință în sângele lui Cristos s-au bucurat și au continuat să se bucure deoarece au învățat că sosise adevăratul Salvator. Pavel a fost unul dintre aceștia și a vorbit cu autoritate referitor la chestiunea analizată aici.

COMEMORAREA

11. Înainte de împlinirea completă a prefigurării, Isus a instituit un lucru nou, și anume comemorarea morții sale. El trebuia să facă acest lucru înainte de a muri efectiv pe stâlp. Ziua a început la șase seara, iar după acea oră el și discipolii săi au mâncat paștele în ziua a paisprezecea a lunii Nisan. După ce au făcut acest lucru, Isus le-a spus imediat discipolilor săi credincioși ce trebuiau să facă, lucruri despre care este scris: "Căci am primit de la Domnul ceea ce v-am și transmis: că Domnul Isus, în noaptea în care urma să fie trădat, a luat o pâine și, după ce a adus mulțumiri, a frânt-o și a zis: "Aceasta reprezintă corpul meu, care este dat pentru voi. Continuați să faceți lucrul acesta în amintirea mea". După ce a luat cina, el a făcut la fel și cu paharul, zicând: "Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui meu. Continuați să faceți lucrul acesta în amintirea mea, ori de câte ori îl

veți bea". Fiindcă, ori de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar, continuați să vestiți moartea Domnului până când sosește el." – 1 Cor. 11:23-26

12. Paștele era consumat o dată pe an. La moartea lui Isus, prefigurarea a încetat și a fost împlinită. Deoarece moartea lui Isus a avut loc o singură dată, de aceea și comemorarea morții sale trebuia sărbătorită tot o dată pe an de către cei ce exercită credință în sângele său vărsat. "El s-a dezvăluit o dată pentru totdeauna . . . ca să îndepărteze păcatul prin jertfirea lui însuși . . . Cristos a fost oferit ca jertfă doar o dată, ca să poarte păcatele multora." (Evr. 9:26-28) Urmând această regulă divină, este potrivit ca urmașii lui Isus Cristos să celebreze comemorarea morții sale o dată pe an și nu mai des.

PÂINEA

13. Atunci când a instituit comemorarea morții sale, Isus a folosit unele simboluri: El " a luat o pâine și, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o și le-a dat-o discipolilor, zicând: "Luați, mâncați! Aceasta reprezintă corpul meu"." (Mat. 26:26) Prin aceasta el voia să spună că "pâinea reprezintă corpul meu, iar frângerea ei reprezintă faptul că eu sunt frânt sau ucis spre binele vostru". Această concluzie este sprijinită și de următoarele cuvinte: "Eu sunt pâinea vie care a coborât din cer. Dacă cineva mănâncă din pâinea aceasta va trăi pentru totdeauna. Și pâinea pe care o voi da eu pentru viața lumii este carnea mea." (Ioan 6:51) Dumnezeu s-a îngrijit ca oamenii să mănânce hrană fizică pentru a-și putea întreține organismul. El s-a mai îngrijit și ca fiii săi consacrați să primească în mintea lor hrană spirituală și să o absoarbă pentru a-și putea susține viața spirituală. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și constituie atât hrană cât și băutură pentru cei ce îl iubesc și îl ascultă. Dacă un om îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, el iubește și Cuvântul său și îl primește cu o inimă bucuroasă. Acesta nu numai că are o credință sau o concepție mentală a adevărului, așa cum se găsește el în Cuvântul lui Dumnezeu, ci el își și ațintește mintea asupra lui și crede astfel în dreptate. "Căci cu inima se manifestă credința pentru dreptate, dar cu gura se face o declarație publică pentru salvare." (Rom. 10:10) A crede și a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă viață, deoarece aceasta înseamnă să-l cunoaștem pe Dumnezeu și pe Isus Cristos, ceea ce duce la viață. (Ioan 17:3) Niciun om nu poate primi vreodată viața veșnică fără să creadă și să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu care dezvăluie aranjamentele făcute de Dumnezeu pentru salvarea omului. Aceasta este regula infailibilă a lui Dumnezeu cu privire la om. Creștinii trebuie să creadă, așadar, că Isus Cristos a fost frânt în moarte pentru ca oamenii să aibă posibilitatea de a trăi. Mâncarea pâinii la comemorare înseamnă că cei ce mănâncă în mod potrivit din ea cred și se bazează pe Isus Cristos ca Răscumpărătorul lor și pe aranjamentul făcut de Dumnezeu pentru ca ei să aibă viață. Aceasta reprezintă credința lor în marea jertfă de răscumpărare. E adevărat, atunci, că Isus Cristos este paștele celor care fac un legământ spre a face voința lui Dumnezeu și a respecta cu credință acel legământ.

PAHARUL

14. Paharul conține o substanță sau băutură pregătită pentru cei ce o beau. Paharul pe care l-a dat Isus discipolilor săi și pe care i-a invitat să-l bea simbolizează, așadar, ceea ce a pregătit și a furnizat Iehova Dumnezeu pentru Isus Cristos și membrii corpului său. Altfel spus, acesta reprezintă scopul lui Iehova referitor la fiii săi. Pentru acest motiv Isus, după ce și-a ales discipolii, după ce fusese uns ca Rege, și după ce i-a învățat lucrurile referitoare la Împărăție, le-a spus: "Puteți voi să beți din paharul din care voi bea eu?" Atunci când ei au răspuns afirmativ, el le-a promis că vor bea din același pahar pe care l-a pregătit Iehova și pentru el. Isus știa că trebuia să moară pentru a împlini scopul lui Iehova și că scopul lui Iehova cu privire la el și la membrii corpului său era simbolizat astfel de acel pahar. Este scris că, după ce a frânt pâinea și le-a dat discipolilor să mănânce din ea, "el a luat și un pahar și, aducând mulțumiri, li l-a dat, zicând: "Beți toți din el, căci acesta reprezintă "sângele legământului", sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora pentru iertarea păcatelor." (Mat. 26:27,28) El le spunea în acel moment ce trebuiau să facă pentru a împlini scopul lui Dumnezeu cu privire la ei pentru ca și ei să poată fi părtași cu el în Împărăție. Parafrazându-i cuvintele, el a spus: "Acest pahar conține vin și simbolizează sângele meu, iar sângele meu este vărsat pentru iertarea păcatelor și este cel care sigilează noul legământ. Vă invit pe toți să beți din el. Urmașii mei credincioși vor bea cu toții din el și îl vor bea tot. Aceasta înseamnă că trebuie să fiți părtași cu mine în moartea mea ca să puteți avea viață veșnică." Acestea sunt sprijinite și de cuvintele sale care urmează: "Dacă nu mâncați carnea Fiului omului și nu beți sângele lui, nu aveți viață în voi înșivă. Cine se hrănește cu carnea mea și bea sângele meu are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua din urmă, deoarece carnea mea este adevărata hrană și sângele meu este adevărata băutură. Cine se hrănește cu carnea mea și bea sângele meu locuiește în mine și eu în el." (Ioan 6:53-56) Această regulă enunțată de Domnul nu se aplică întregii omeniri, ci numai celor care sunt luați în legământ cu Isus Cristos. Omenirea trebuie să mănânce din pâine cu credință, însă numai Cristosul bea sângele. Aceste versete dovedesc că nimeni nu poate face parte din întâii născuți și care sunt salvați în această calitate, decât dacă e părtaș la moartea de jertfă a lui Isus Cristos, deoarece aceasta este băutura turnată de Iehova pentru unșii săi.

15. Începând de la Rusalii, adevărații urmași ai lui Isus Cristos au celebrat în fiecare an comemorarea și au făcut-o în mod potrivit. Ei nu au făcut-o ca pe o prefigurare, ci în calitate de comemorare a morții lui Isus Cristos. Aceasta i-a ajutat să păstreze mereu în minte faptul că moartea lui Isus Cristos este calea pe care ne-a dat-o Dumnezeu pentru împăcarea omului cu Iehova și pentru primirea vieții veșnice și le amintește că toți cei ce vor să fie părtași cu Isus Cristos în Împărăția sa trebuie în același fel să fie părtași cu el și la o moarte de jertfă ca a sa. Apostolul a subliniat acest lucru, spunând: "Continuați să faceți lucrul acesta în amintirea mea, ori de câte ori îl veți bea". Fiindcă, ori de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar, continuați să vestiți moartea Domnului până când vine

el.” (1 Cor. 11:25,26) Moartea lui Isus Cristos nu a fost o prefigurare și de aceea nu există nici o împlinire a ei și o încheiere a anti-tipului. Moartea sa a fost marele eveniment în baza căruia întreaga omenire poate primi viață veșnică.

”PÂNĂ VINE EL”

16. Atunci când o prefigurare este împlinită, aceasta încetează. De aceea, nu a fost niciodată potrivit să se mai sărbătorească paștele Israelului după moartea lui Isus Cristos. Valoarea morții lui Isus Cristos nu se termină niciodată și de aceea va fi întotdeauna potrivit să păstrăm în minte moartea de jertfă a Domnului Isus Cristos. Putem fi siguri că Isus Cristos știa marea chestiune implicată aici. Credința sa până la moarte dovedește că Dumnezeu poate pune pe pământ un om care să își mențină integritatea pentru Iehova chiar și în cele mai grele încercări și a demonstrat astfel falsitatea lui Satan și adevărul spuselor lui Iehova și corectitudinea cuvântului său. Moartea de jertfă a lui Isus Cristos dovedește puterea nelimitată, înțelepciunea nestrăbătută și iubirea nemărginită a lui Iehova Dumnezeu. Aceasta este o justificare a numelui și cuvântului lui Iehova. În toate veacurile viitoare, oamenii vor trebui să păstreze în minte faptul că viața vine la omenirea căzută prin intermediul morții de jertfă a lui Isus Cristos și că nu mai este nici o altă cale și niciun alt nume dat sub ceruri prin care oamenii să poată fi salvați. (Fap. 4:12) Fără vărsarea sângelui său în moartea de jertfă, păcatul lumii nu ar fi putut fi luat și omul nu ar fi putut avea niciodată viață. Această, împreună cu și mai importanta justificare a numelui lui Iehova, nu pot fi niciodată uitate sau ignorate de oameni, dacă vor să trăiască. Dar ce semnificație pot avea cuvintele acestea ale apostolului: ‘Continuați să vestiți moartea sa până când vine el’? Înseamnă aceste cuvinte că nu mai trebuie să vestim moartea sa după ce vine el? Nu, aceasta nu pare să fie concluzia corectă, ci mai degrabă că după ce vine el trebuie să aibă loc sau să se facă alt lucru, în plus față de cele de acum.

17. Cuvintele apostolului, potrivit versiunii *Diaglott* afirmă: ”Fiindcă, ori de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar, continuați să vestiți moartea Domnului până când vine el.” (1 Cor. 11:26) Atunci când va veni Domnul, așa cum arată clar cuvintele din text, trebuie să se facă și alte lucruri pe lângă vestirea morții Domnului, lucruri care nu se pot face în mod potrivit înainte de acel timp. Este important deci să determinăm de care timp anume se leagă cuvântul ”vine” folosit în textul de mai sus. Scripturile sprijină de repetate ori concluzia că cuvântul ”vine” din acest text se referă la timpul când apare Domnul la templul lui Iehova pentru judecată și îi strânge la el pe cei ce sunt făcuți membrii Sionului. Cuvântul grecesc care este tradus prin ”vine” în 1 Corinteni 11:26 este tradus astfel și în textele următoare, care se aplică fără îndoială timpului când va apărea Domnul Isus Cristos la templu, și anume ”*Vin* din nou și vă voi primi la mine.” (Ioan 14:3) ”Când va *veni* Fiul omului în gloria sa cu toți îngerii, atunci se va așeza pe tronul său glorios.” – Mat. 25:31

18. Aceste texte se aplică desigur timpului veniri lui Isus Cristos la templul lui Iehova pentru judecată. Această judecată începe cu casa lui Dumnezeu.

Atunci, cei credincioși ai săi care dorm în moarte vor fi treziți și aduși în Sion, sau organizația lui Dumnezeu. Atunci va fi zidit Sionul și Iehova va apărea în gloria sa. (Ps. 102:16) Acesta este timpul când Domnul Isus îi strânge la el pe cei credincioși și când va avea loc căderea celor necredincioși. (2 Tes. 2:1-3) Este timpul când el vine spre a fi glorificat de sfinții săi. (2 Tes. 1:10) Până atunci, credincioșii săi continuă să vestească moartea Domnului nostru, atunci când este celebrată comemorarea. Dar trebuie oare să înceteze celebrarea comemorării după venirea Domnului la templul lui Iehova? Aceasta este o întrebare care i-a pus în încurcătură pe unii din poporul lui Iehova și căreia ar trebui să i se răspundă potrivit Scripturilor.

VINUL

19. Vinul din pahar era rodul viței. Acesta reprezenta sângele vărsat al lui Isus Cristos, deoarece el a spus acest lucru, ceea ce îl face categoric. Totuși, Iehova nu a limitat semnificația simbolică a paharului și a conținutului său la moartea lui Isus. Dimpotrivă, atunci când le-a dat paharul discipolilor săi și i-a invitat să bea din acesta, el a spus: "Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua în care îl voi bea nou cu voi în Împărăția Tatălui meu." (Mat. 26:29) Când încep să își aibă împlinirea aceste cuvinte ale lui Isus? Nu înainte de "ziua aceea", adică perioada care începe atunci când primește el Împărăția și este pus pe tron pentru a domni, căci așa a spus Isus. În 1914 Iehova l-a pus pe Regele său pe muntele sfânt din Sion. (Ps. 2:6; 110:2) La trei ani și jumătate după aceea, Isus Cristos, Regele și Judecătorul, a venit la templul lui Iehova și a început judecata și zidirea Sionului. La această dată mai târzie a fost pusă și piatra de căpătâi din Sion în deplinătatea sa. (Isa. 28:16) Deoarece judecata începe cu casa lui Dumnezeu și discipolii credincioși sunt cei cărora le-au fost adresate mai întâi cuvintele lui Isus, reiese că aceștia au să fie primi ce vor fi treziți din moarte. Ar părea evident că Domnul Isus va începe atunci să bea rodul viței din nou cu acești credincioși înviați în timpul acela. Dar atunci ce ar reprezenta băutul rodului viței "din nou"?

20. Dacă înțelegem că paharul, împreună cu conținutul său, simbolizează sau reprezintă scopul lui Dumnezeu cu privire la unșii săi, atunci știm că acesta a reprezentat mai mult decât doar suferințele și moartea lui Isus Cristos, deoarece scopul lui Iehova nu constituia doar aceste suferințe și moartea lui Isus. În Cuvântul lui Dumnezeu este consemnat: "Vinul . . . bucură inima omului." (Ps. 104:15) Isus a subliniat și el acest lucru când a produs cel mai bun vin la o petrecere de nuntă. (Ioan 2:3-10) Acest rod al viței pe care îl bea Isus din nou cu credincioșii săi în Împărăție trebuie să reprezinte deci bucurie și un timp de jubilarie. Aceasta a fost o parte a scopului lui Iehova referitor la Cristos.

TIMP DE BUCURIE

21. În timpul absenței Mirelui, mireasa avea să simtă tristețe, însă atunci când se întoarce Mirele și ea află acest lucru, tristețea ei se preface în bucurie.

Imediat după ce sunt treziți din moarte, cei unsprezece discipoli credincioși ai lui Isus și alți oameni cu o credință asemănătoare care au murit credincioși și care vor fi treziți în același timp vor afla că Mirele s-a întors și că a venit potrivit promisiunii sale pentru a-i primi la el. Acela va fi un timp de bucurie pentru ei. Cei credincioși de pe pământ vor afla acest lucru mai târziu. Națiunea, sau Împărăția, s-a născut în 1914, fapt care este prefigurat de simbolul ‘nașterii copilului de parte bărbătească’. Cu referire la acel timp și la alungarea lui Satan din ceruri este scris: ”Bucurați-vă, ceruri și voi, care locuiți în ele!” (Rev. 12:12) De ce această mare bucurie? Deoarece a venit timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Împărăția a început și Satan a fost aruncat din ceruri, iar Mirele a început să strângă la el mireasa. Discipolii credincioși cărora le-a adresat el acele cuvinte și alții care au murit și ei în credință nu aveau să afle aceste lucruri în 1914, ci în 1918, când sunt treziți din moarte; însă cei credincioși de pe pământ, după cum arată evenimentele, nu au ajuns să cunoască acest lucru până cândva după 1918. Privind înapoi, putem acum vedea clar că Domnul a permis ca lumina sa să strălucească treptat în mințile membrilor rămășiței sale credincioase de pe pământ, iar această lumină i-a făcut să se bucure mult. Bucuria lor a început atunci când au văzut pentru prima oară că Domnul a venit la templul lui Iehova, i-a adus pe cei aprobați în templu și i-a acoperit cu roba dreptății. Profetul lui Dumnezeu a prezis acest timp de bucurie în următoarele cuvinte: ”Mă voi bucura în Domnul. Sufletul meu se va bucura în Dumnezeul meu. Căci el m-a îmbrăcat cu veșmintele salvării, m-a înfășurat cu mantia dreptății, ca mirele care își pune o învelitoare pentru cap ca un preot și ca mireasa care se împodobește cu podoabele ei.” (Isa. 61:10, R.V.) Mirele, înveșmântat în toată gloria și frumusețea sa, a fost atunci la templu și i-a adus și pe cei aprobați sunt mantia dreptății, iar datorită acestui lucru și deoarece poartă veșmintele de nuntă, acești membri aprobați sunt identificați ca unșii lui Iehova Dumnezeu și este un timp de bucurie pentru ei. Mirele și clasa miresei împărtășesc această bucurie, care este simbolizată de rodul viței în Împărăția lui Iehova.

22. Aceasta corespunde întocmai cu împlinirea parabolei profetice a talanților, în care Domnul arată că ”bunurile sale”, sau interesele Împărăției le sunt încredințate celor ce au făcut un legământ cu el pentru Împărăție. Împlinirea acestei parabole trebuie să aibă loc atunci când Domnul Isus va apărea la templul lui Iehova pentru judecată și când le va cere socoteală servilor săi. Cei găsiți aprobați de el sunt anunțați de acest lucru, iar el le spune: ”Bine, serv bun și credincios! Ai fost fidel peste puține lucruri. Te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!” (Mat. 25:21) Aici vedem invitația directă a Domnului pentru clasa ”servului credincios” de a fi părtașă cu el la bucuria sa, bucurie care este simbolizată de băutul rodului viței *din nou* în Împărăția Tatălui său. Faptul că el spune ”Intră în bucuria stăpânului tău” arată că Domnul însuși bea acest vin al bucuriei. Dar atunci ce este această bucurie? Este bucuria care provine de la faptul că a venit timpul ca Isus Cristos să justifice numele Celui Preaînalt. Atunci când a fost înălțat la ceruri, Iehova i-a poruncit să aștepte acea zi fericită care avea să vină la timpul său fixat. (Ps. 110:1; Evr. 10:13) În toate secolele care au urmat, Isus a

așteptat acel timp de bucurie când Iehova Dumnezeu avea să își întemeieze Împărăția și să îl trimită să domnească. Această bucurie a început pentru Isus Cristos în 1914, când a fost trimis să domnească în mijlocul dușmanilor săi și când, în 1918, când a început să-i primească la el pe urmașii săi credincioși, el le-a extins tuturor acestora invitația de a fi părtași cu el la bucurie, sau de a bea din nou vinul Împărăției. (Ps. 110:2) Perioada de timp numită ”acea zi” a început la Domnul Isus în 1914, când Iehova l-a urcat pe tronul său și l-a trimis să îl distrugă pe dușman. ”Acea zi” a început pentru membrii corpului în 1918, când Domnul a început să-i strângă la el, la templul lui Iehova. Bucuria Domnului, simbolizată de băutul rodului viței, a început pentru cei credincioși de pe pământ atunci când au fost aduși la templu și când au aflat acest lucru și au aflat că marele scop al lui Iehova, prin intermediul Împărăției sale, este justificarea numelui său și că el îi va folosi pe cei ce își mențin integritatea față de el pentru a-și împlini scopul și pentru ca și ei să aibă o parte la justificarea numelui său.

23. Iehova a turnat paharul pentru Domnul Isus Cristos, iar Isus i-a invitat și pe discipolii săi să bea din acest pahar. (Mat. 20:22,23) Următoarele cuvinte ale apostolului, care a scris despre Isus Cristos, dovedesc că paharul simboliza scopul lui Dumnezeu cu privire la unșii săi și reprezenta atât suferințele cât și bucuria: ”Care pentru bucuria care i-a fost pusă înainte a îndurat moartea, disprețuind rușinea, iar acum a fost așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.” Este evident că ideea acestui text este, în armonie cu alte texte, că bucuria Domnului era viitoare și că el a intrat în acea bucurie când a fost pus pe tronul său în 1914. Mai întâi au venit suferințele și apoi bucuria, simbolizată de pahar, și la fel este și cu cei ce sunt părtași cu el la Împărăție.

24. Înainte de venirea Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova, urmașii lui Cristos nu pot să vestească nimic altceva decât moartea sa. El a murit ca un păcătos pentru a putea lua păcatul lumii, iar urmașii săi credincioși trebuie să păstreze în minte faptul că numai prin intermediul morții sale putea fi dată viața oamenilor. Deși știau că el fusese ridicat din moarte și urcase la ceruri, totuși el nu era cu ei și de aceea pentru ei era mai degrabă un timp de tristețe decât de bucurie. Prin credință, aceștia au așteptat cea de-a doua venire a sa și astfel înaintea lor a fost pusă o bucurie; însă când va apărea el la templu și îi va acoperi cu mantia dreptății și ei vor învăța acest lucru va fi timpul ca acești credincioși să simtă bucuria care le-a fost pusă înainte. Intrând astfel în bucuria Domnului lor, aceștia beau cu el din nou rodul viței în Împărăție. Dar ar trebui cei credincioși de pe pământ să înceteze să își mai amintească sau să vestească moartea Domnului? Cu siguranță nu, deoarece ei trebuie să păstreze mereu în minte că prin suferințele și moartea sa este posibil ca ei să fie făcuți membri ai Împărăției lui Dumnezeu. (1 Pet. 3:18) Faptul că apostolul spune ”Ori de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar să vestiți moartea Domnului până sosește el” nu înseamnă neapărat că atunci când vine, ei vor înceta să vestească moartea sa, ci mai degrabă că până la venirea sa ei nu puteau să intre în bucuria sa și să bea cu el din rodul viței în Împărăție. Până la acel timp ei trebuie să vestească moartea sa și nimic mai

mult, dar începând din acel timp și după aceea ei trebuie să continue să-și amintească de moartea sa și de asemenea să intre în bucuria lui.

25. Modul potrivit în care trebuie să acționeze unșii Domnului pare să fie ca ei să celebreze comemorarea la timpul fixat în fiecare an, dar să o facă cu bucurie și nu cu tristețe. Aceștia se bucură că Domnul Isus a fost frânt și să el și-a dat sângele pentru ca ei, invitați de el și prin favoarea lui Dumnezeu, să poată să fie părtași la suferințele și moartea lui. Ei se bucură deoarece știu că nu ar putea în niciun alt fel să trăiască și să devină o parte a Împărăției sale și să participe la justificarea numelui lui Iehova, care le aduce cea mai mare bucurie. Pentru aceștia, motivul pentru care sărbătoresc acum comemorarea este să păstreze în minte suferințele și moartea Domnului Isus și valoarea pe care o aduce moartea sa omenirii și că suferind împreună cu el celor credincioși li se permite să intre în bucuria sa și, perseverând cu credință, să domnească alături de el. ”Demn de încredere este cuvântul: Desigur, dacă am murit împreună, vom și trăi împreună; dacă vom persevera, vom și domni cu el; dacă îl renegăm, și el ne va renega.” – 2 Tim. 2:11,12

RECUNOȘTINȚĂ

26. În aproape toate țările creștinătății este stabilită o zi anume ca ”Ziua recunoștinței”. De ce ar trebui să țină o astfel de zi unșii lui Dumnezeu? Aceasta este o zi stabilită de oameni care se află sub controlul lui Satan, iar practicile legate de această zi sunt ipocrite. Totuși, dacă ar părea potrivit să ținem o anumită zi pentru a fi recunoscători și a aduce mulțumiri, ziua potrivită pentru așa ceva ar fi ziua în care se celebrează comemorarea morții Domnului. Ziua potrivită pentru această celebrare în anul 1932 va fi în data de 20 martie, după orele 18. Dacă cei din poporul lui Dumnezeu de pe pământ găsesc de cuviință, fie ca această zi să fie de acum stabilită ca ziua în care să i se aducă mulțumiri lui Iehova. Potrivit îndrumărilor Bibliei, ziua începe la ora 6 după-masa. Comemorarea trebuie să se țină după ora aceasta, iar ziua de douăzeci și patru de ore care începe atunci să fie sărbătorită ca o zi de aducere de mulțumiri lui Iehova Dumnezeu: un timp de bucurie și de recunoștință, deoarece Împărăția lui Dumnezeu este aici și timpul pentru justificarea numelui lui Iehova a sosit. Fie ca această zi să constituie și începutul unei perioade de serviciu care să fie numită *Perioada Internațională de Mărturie a Recunoștinței*. Această perioadă de timp va începe în cea 20 și se va sfârși pe data de 27 martie 1932. Ea va fi sărbătorită de poporul lui Dumnezeu ca o ‘un ospăț de bucurie și de aducere de mulțumiri Domnului’, păstrând în minte mai ales privilegiul nostru de a bea din rodul viței cu Domnul nostru în Împărăția Tatălui și privilegiul de a fi martorii lui Iehova și a depune mărturie despre numele său. – Mat. 26:29

MĂRTURIA ÎMPĂRĂȚIEI

27. Nu există niciun motiv pentru care cineva din poporul lui Dumnezeu să țină în prezent vreo sărbătoare stabilită de organizațiile acestei lumi. Poporul

simbolic al lui Dumnezeu sărbătoarea două perioade ale anului: una primăvara, iar alta toamna. Acele perioade erau "sfinte pentru Domnul". (vezi Ezra 6:19-22; Neem. 8:1-3, 9-12, 14-18) De ce să nu țină și unșii lui Dumnezeu două zile speciale pe an în care să se bucure și să-i aducă laude și mulțumiri lui Iehova Dumnezeu? "Bucuria Domnului este tăria voastră". Domnul 'a dat o înțelegere a cuvântului său' și continuă cu îndurare să 'ne hrănească cu hrana potrivită'. (Neem. 8:10,12; Prov. 30:8) Împărăția este aici și înaintea, iar datoria noastră este să-i cântăm laude lui Iehova Dumnezeu și, ca martori ai săi, să depunem mărturie despre numele său. (Isa. 12:3-6; 43:10-12) De aceea, perioada 1-9 octombrie este desemnată ca *Perioada de Mărturie a Împărăției*. Fie ca adunările poporului lui Dumnezeu din diferite zone să țină un congres de serviciu începând din seara zilei de vineri de dinainte, iar apoi perioada de nouă zile care urmează să fie dedicată serviciului, să fie o perioadă de mulțumiri pline de bucurie, laudă și serviciu pentru Iehova Dumnezeu, un ospăț al lucrării îmbelșugate a Împărăției. În această perioadă de timp, fiecare dintre martorii lui Iehova ar trebui să participe, pe cât posibil, la depunerea de mărturie și la laudarea lui Iehova și a Împărăției sale ducându-le roadele Împărăției și altora care doresc să asculte.

Întrebări pentru studiu

1. Explicați referința la Isus ca "Mielul lui Dumnezeu".
2. De ce era important ca Moise să urmeze fiecare detaliu al îndrumărilor care i s-au dat cu privire la paște?
3. Explicați (a) de ce locuiau israeliții în Egipt, (b) de ce erau ei persecutați de egipteni și (c) de ce au fost ei salvați atât de remarcabil din Egipt.
- 4,5. Explicați poziția lui Moise în această imagine profetică. Cu ce scop s-a dat avertismentul? De ce au fost uciși întâii născuți ai Egiptului, iar cei ai Israelului au fost cruțați? Parafrazați instrucțiunile pe care le-a dat Moise cu privire la pregătirile pentru paște.
- 6,7. Relatați ce s-a întâmplat în noaptea de paște. Ce semnificație au avut pentru israeliți acele evenimente? Dar pentru urmașii lui Isus Cristos?
- 8,9. Arătați împlinirea acelei prefigurări. Cine sunt întâii născuți? Ce responsabilitate au ei în această privință?
10. De ce a ținut Isus ceremonia tradițională a paștelui Israelului? Trebuie să facă și urmașii săi acest lucru? De ce?
- 11,12. Cum descrie Pavel instituirea de către Isus a noii comemorări care avea să aibă loc la ceremonia tradițională a paștelui? De cine ar trebui să fie celebrată comemorarea morții lui Isus? Când și de ce numai atunci?
13. Explicați (folosindu-vă de versete biblice) la ce se referea Isus când a spus, la frângerea pâinii, "Luați și mâncați. Acesta este corpul meu". Ce semnificație au cuvintele lui Pavel consemnate în Romani 10:10?
14. Explicați simbolismul paharului. Parafrazați instrucțiunile lui Isus cu privire la pahar. Cum sunt sprijinite acestea în Ioan 6:53-56? Cine mănâncă

pâinea și cine bea paharul? Cum și de ce? Ce adevăr important este clarificat aici?

15. Cărui scop important i-a servit celebrarea comemorării morții lui Isus?

16-18. Ce lucru important a dovedit Isus prin credința sa până la moarte? Căror scopuri importante le-a servit moartea sa de jertfă? Clarificați semnificația cuvintelor apostolului: 'Să vestiți moartea Domnului până sosește el'.

19,20. Arătați când este timpul împlinirii cuvintelor din Matei 26:29. Ce semnificația îi mai adaugă paharului cuvintele "în acea zi"?

21,22. Arătați cât de potrivit este "rodul viței" ca un simbol al bucuriei "în acea zi". Arătați cât de clar corespund cele de mai sus cu împlinirea parabolei profetice a talanților.

23,24. Comparați experiențele urmașilor lui Cristos cu cele ale lui Isus Cristos însuși, mai întâi în timpul de suferință și de așteptare, iar apoi în timpul de bucurie.

25. Atunci care pare să fie modul potrivit în care să se celebreze comemorarea? Care sunt motivele pentru care continuăm să sărbătorim și acum această comemorare?

26. Având în vedere cele de mai sus, ce concluzii logice se pot trage cu privire la timpul și ocazia potrivite în care să se țină o zi a mulțumirilor, sau recunoștinței? Astfel, ce aranjamente favorabile s-au făcut în acest scop?

27. Referitor la aranjamentul făcut de Iehova pentru poporul său simbolic, ce alte privilegii asemănătoare mai vedem? Cum se vor folosi martorii lui Iehova de privilegiile pe care li le aduc aceste aranjamente?

Sufletul omenesc și locuința sa

Iehova Dumnezeu l-a creat pe om la sfârșitul celei de-a șasea zi a creației pământului și, deci, la aproximativ patruzeci și două de mii de ani după ce a dat porunca "Să fie lumină!" fiul unic-născut al lui Dumnezeu, cunoscut în ceruri ca Logosul, a fost cel pe care l-a folosit direct Iehova Dumnezeu la crearea omului, căci apostolul Ioan ne spune sub inspirație că 'nu există nimic care să nu fi fost creat cu ajutorul Logosului'. (Ioan 1:3) Logosul a fost cel căruia îi vorbea Iehova Dumnezeu când a spus: "Să facem om". Ordinea pe care a urmat-o Dumnezeu la crearea omului este descrisă limpede în cuvinte ușor de înțeles în Geneza, capitolul doi, versetul șapte, care spune: "Și Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu." Așadar, omul este numit un suflet, un suflet viu.

Animalele create înainte de crearea omului au fost și ele suflete deoarece fiecare creatură ce respiră este un suflet. Dovada acestui fapt se găsește în nota marginală din Geneza, capitolul unu, versetul douăzeci, care spune: "Și Dumnezeu a mai zis: "Să mișune apele de o puzderie de suflete vii și să zboare creaturi zburătoare deasupra pământului, pe fața întinderii cerurilor!" Nu există

nimic în relatarea Bibliei care să sugereze că Dumnezeu ar fi creat omul și apoi i-ar fi dat un suflet. El l-a întocmit, iar apoi a suflat în nărilor acelui organism suflarea pe care a dat-o pentru toate creaturile pământului, și a apărut un suflet. Un suflet înseamnă o creatură conștientă, care respiră și are viață.

S-ar putea oare spune că, din cauză că Dumnezeu este nemuritor și fiindcă omul a fost făcut după chipul și asemănarea sa, Dumnezeu i-a dat omului un suflet nemuritor? Această concluzie este atât nerezonabilă, cât și nescripturală. Dacă Dumnezeu i-ar fi dat omului un suflet, atunci relatarea ar fi spus acest lucru, iar dacă sufletul dat astfel ar fi fost nemuritor, atunci Dumnezeu nu ar fi putut niciodată să-l pedepsească cu moartea pentru încălcarea legii sale. Aceasta ar fi însemnat că atunci când Dumnezeu ar fi creat o viață, el nu ar fi avut puterea să îi pună capăt, iar acest lucru nu este în armonie cu puterea sa nelimitată. Mai mult decât atât, în prima scrisoare către Timotei, capitolul șase, versetul șaisprezece, se scrie că numai Dumnezeu are nemurirea. Din faptul că Dumnezeu este Dăătorul vieții derivă că el are puterea de a și lua viața oricând dorește. Scripturile arată că el își rezervă sieși dreptul de a-și priva creaturile de viață, prin urmare avem astfel dovada concludivă că omul este muritor.

Dar nu este oare suflarea pe care a suflat-o Dumnezeu în nărilor omului acea scânteie divină sau nemuritoare a omului pe care Dumnezeu a plantat-o acolo? Răspunsul la această întrebare trebuie să fie nu, deoarece Scripturile arată că Dumnezeu nu a făcut nimic de acest gen, ci că el l-a făcut pe om din elementele pământului, iar atunci când i s-a suflat în nări suflarea de viață, a rezultat o creatură vie, ce respira și constituia un suflet. Suflarea pe care o are omul îi aparține lui Iehova, deoarece totul este al lui Dumnezeu. Dreptul de la viață a venit de la Dumnezeu. Suflarea nu este nemuritoare. Suflarea în sine nu posedă viață. Suflarea este ceea ce păstrează sângele în circulația prin care este animat corpul uman. Scripturi arată clar că viața stă în sânge. În Deuteronomul, capitolul doisprezece, versetul douăzeci și trei, Domnul poruncește: ”Totuși, să fii ferm hotărât să nu mănânci sângele, căci sângele este sufletul; să nu mănânci sufletul împreună cu carnea.” Omul este cel mai înalt ordin al creației animale. Toate animalele, inclusiv omul, au aceeași suflare. Eclesiastul, capitolul trei, versetul nouăsprezece, afirmă: ”Căci sfârșitul fiilor oamenilor este ca sfârșitul animalelor; au același sfârșit. Cum moare unul, așa moare și celălalt; toți au același spirit și omul nu întrece cu nimic animalul”.

Experiențele oamenilor arată că ei mor, iar orice creatură care moare nu este nemuritoare. Pentru ca o creatură să fie nemuritoare este necesar să nu fie supusă morții. Dumnezeu l-a creat pe om ca încoronare a creației pământului. Dumnezeu a fost mulțumit de lucrarea sa de creere a omului și a declarat acea lucrare ”foarte bună”. Omul a fost fiul pământesc al mărețului Iehova Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a iubit. El a făcut mediul pământesc special pentru fericirea omului.

Dumnezeu a făcut ca o parte a pământului, care se numea Eden, să fie adusă la o stare perfectă. Trebuie să fi fost un loc minunat. Omul pentru care o

făcuse și care trebuie să o stăpânească era perfect, iar casa lui a fost făcută perfectă și ea, deoarece, după cum arată Deuteronomul, capitolul treizeci și doi, versetul patru, toate lucrările lui Iehova sunt perfecte. Cât de mare era zona pe care se întindea Edenul nu este dezvăluită de relatarea sacră, însă condițiile descrise arată că era un loc foarte mare. Sunt dovezi care arată că Edenul este în acea parte a pământului care este acum cunoscută drept țara muntoasă a Armeniei.

În partea estică a Edenului, Dumnezeu a plantat o grădină care era un paradis veritabil. Acolo se găseau pomi ce produceau flori minunate de frumoase pentru a încânta privirea omului cu culorile lor și pentru a parfuma aerul pe care îl respira el. Se mai găseau acolo alți pomi ce dădeau tot felul de roade, iar din acestea omul își lua și rezerva de hrană. Erau acolo toate speciile de animale, însă acestea nu erau sălbatice. Erau blânde și supuse. Umblau înaintea lui Adam, stăpânul lor, care le dăduse nume fiecăruia dintre ele și ascultau de vocea sa. Se găseau numeroase păsări cu penaj minunat, pasărea paradisului și păsări ce cântau. Acolo condițiile climatice erau perfecte și un parfum plăcut plutea prin întreg zefirul, care era în același timp umplut cu cântece și laudă spre gloria lui Dumnezeu.

Din grădină ieșea un râu mare, care era împărțit în patru părți și uda ținutul din jur. Aceste șuvoaie de apă adăugau și mai mult la frumusețea și gloria locului. În acea grădină era mult aur și pietre prețioase, pe care omul le putea folosi oricum ar fi dorit. Scurta relatare sacră (Gen. 2:8,9) spune: "De asemenea, Iehova Dumnezeu a făcut o grădină în Eden, spre răsărit, și l-a pus acolo pe omul pe care-l făcuse. Și Iehova Dumnezeu a făcut să crească din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat, precum și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoașterii binelui și răului."

"Un fluviu izvoră din Eden ca să ude grădina și de acolo se despărțea în patru brațe. Numele primului este Pison; acesta înconjoară toată țara Havila, unde există aur. Și aurul din țara aceasta este bun. Acolo există și rășină de bedelion și piatră de onix. Numele celui de-al doilea fluviu este Ghihon; acesta înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de-al treilea fluviu este Hidechel; acesta curge la est de Asiria. Cel de-al patrulea fluviu este Eufratul. Iehova Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca să o cultive și să o îngrijească. Și Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: "Din orice pom din grădină poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri". Și Iehova Dumnezeu a mai zis: "Nu este bine ca omul să rămână singur. Am să-i fac un ajutor care să i se potrivească." – Gen. 2:10-17

Apoi Dumnezeu a spus: "Nu este bine ca omul să fie singur". Dumnezeu voia ca fericirea omului să fie deplină. În timp ce Adam se bucura de un somn plăcut, Dumnezeu i-a făcut o soție. Când s-a trezit Adam, înaintea lui stătea o femeie perfectă, cel mai frumos lucru pe care îl văzuseră ochii lui până atunci, în afară de propriul său chip. Atunci și acolo, ei au început să se bucure împreună de frumusețile și gloriile casei lor perfecte. Ei au umblat mult împreună și și-au unit

vocile în cântec și laudă pentru mărețul său Creator. O astfel de uniune fericită și binecuvântată nu s-a mai cunoscut niciodată între un bărbat și o femeie, deoarece nu au mai existat niciodată doi oameni perfecți de atunci încoace.

Adam era prințul pământului, iar împreună cu frumoasa lui prințesă alături de el, și avânt tot ce le-ar fi putu dori inima, s-a delectat din plin cu toate lucrurile minunate pe care le avea în glorioasa lui casă. Dar cine îi dăduse omului toate aceste lucruri minunate? Iehova, mărețul Dumnezeu Atotputernic, ca dovadă a bunătății sale iubitoare, a făcut toate aceste lucruri pentru om. Creat cu capacitatea perfectă de a venera, omul trebuia să îl venereze fie pe Creatorul său, fie altceva în locul Său. Omul perfect și soția sa perfectă au mers pe calea lor în pace și bucurie perfectă.

Însă în calea acestui cuplu fericit bântuia un vrăjmaș amarnic și viclean. Din cauza acestui vrăjmaș, fericirea lor a fost de scurtă durată. Sunt anumite dovezi scripturale care arată că au trecut aproximativ doi ani în care ei s-au bucurat de casa lor și frumusețile din jur și au avut fiecare neîntrerupta companie minunată a celuilalt. Apoi au început necazurile omului, iar de atunci încoace necazurile au fost mereu prezente în viața oamenilor. Există un motiv pentru acest lucru, iar pentru a-l putea aprecia pe mărețul Creator trebuie să înțelegem acest motiv.

Cea mai măreață organizație din univers

În Cuvântul său scris, Dumnezeu a oferit o mărturie clară despre scopurile sale, pentru ca poporul care este cu adevărat devotat lui să poată avea dovezi ferme care să-i statornicească încrederea și credința. Da aceea aceste dovezi clare sunt transcrise aici din Scripturi, dovedind că Dumnezeu are o măreață organizație vizibilă și invizibilă și că organizația sa acționează acum în armonie cu voința sa și că în această organizație se găsește clasa templului lui Dumnezeu, dintre care o parte este în ceruri, iar alta pe pământ.

Sion este unul dintre numele date organizației lui Dumnezeu. Orașul Ierusalim din Palestina a fost numit cândva și Sion, în prima carte a Regilor, capitolul opt, versetul unu, el este numit "orașul lui David" (cel preaiubit al lui Dumnezeu), care este Sion". Dumnezeu a organizat orașul Ierusalim și i-a dat numele său, identificându-l astfel ca fiind al lui, iar acesta simbolizează organizația sa. Profetul consemnează că Dumnezeu "a ales seminția lui Iuda, muntele Sion, pe care îl iubea" și și-a construit acolo templul și la pus pe David drept capul său. (Ps. 78:68-70; 76:1,2) Astfel, el descrie profetic Sionul ca fiind organizația lui Dumnezeu, iar pe Isus Cristos Preaiubitul lui Iehova, Capul acesteia.

Atunci când David a adus chivotul legământului de la casa lui Obed-edom, el l-a pus în tabernacolul de pe muntele Sion, în orașul Ierusalim. (1 Regi 8:1) Aceea era partea oficială a orașului, deoarece acolo locuia regele și acolo se afla și reprezentantul executiv principal. După aceea, a fost construit templul iar chivotul legământului a fost dus în templu, iar apoi acelui loc i s-a dat numele de Sion. (1

Regi 8:4-21) Chivotul și lumina miraculoasă ce strălucea peste el simboliza prezența lui Iehova, sau locuința sa. (Lev. 16:2; Evr. 9:5; Isa. 60:19; Ex. 13:21) Prin urmare, Sionul reprezenta familia oficială a lui Dumnezeu, care este și locuința sa: "Muntele Sion, în care (tu, Iehova) ai locuit". (Ps. 74:2, *Roth.*) " Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a sa." – Ps. 132:13

În orașul Ierusalim existau mulți oameni care nu făceau parte din familia oficială, sau regală. Nu toți cei ce erau aduși în familia lui Dumnezeu vor constitui o parte a organizației sale oficiale. Scripturile arată că sunt mulți care nu vor face parte din familia regală, ci vor face parte doar din organizația lui Dumnezeu, deoarece vor fi servi ai familiei regale. (Rev. 7:15) De aceea, numele "Ierusalim" îi îmbrățișează pe toți cei ce fac parte din biserica lui Dumnezeu, sau clasa chemată, în timp ce "Sion" îi reprezintă mai precis pe cei ce vor face parte din familia regală și vor sta cu Isus Cristos pe tronul său. Acestora din urmă Isus le-a făcut o promisiune spunând: "Celui care învinge îi voi da voie să se așeze cu mine pe tronul meu, așa cum și eu am învins și m-am așezat cu Tatăl meu pe tronul său." (Rev. 3:21) Iehova este reprezentat deci ca locuind în Sion, care simbolizează organizația sa. Psalmul nouă cu versetul unsprezece ne îndeamnă, spunând: "Cântați-i cântări Domnului, care locuiește în Sion! Istorisiți printre popoare faptele sale!" Cele două cuvinte, "Ierusalim" și "Sion", fiind folosite pentru a reprezenta organizația lui Dumnezeu, sunt ambele simbolizate în Scripturi de o femeie.

Prin profetul său, Dumnezeu a prezis că la timpul său avea să zidească Sionul. Psalmul o sută doi, versetul șaisprezece, scris: "Căci Domnul (Iehova) va zidi în mod sigur Sionul; se va arăta în gloria sa." Cuvântul tradus aici prin "va zidi" este redat în alte părți ale Bibliei și prin "a i se naște copii" și "a înălța". Să luăm acum în considerare o altă profecie în legătură cu Revelația capitolul doisprezece, versetul cinci, care spune: "Ea a dat naștere unui fiu, un copil de parte bărbătească, ce va păstori toate națiunile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost luat la Dumnezeu și la tronul său." Iehova, prin profetul său, a prezis că Sionul avea să dea naștere unui copil de parte bărbătească și a altor copii; Isaia, capitolul șaiszeci și șase, versetul șapte, spune: "Înainte de a începe să aibă dureri de naștere a născut. Înainte de a-i veni durerile a dat naștere unui copil de parte bărbătească." Copilul de parte bărbătească din această profecie este, fără urmă de îndoială, același cu copilașul de parte bărbătească menționat în capitolul doisprezece din Revelația. Modul în care a zidit Iehova Sionul pare să fie acesta: atunci când a venit timpul fixat al lui Dumnezeu, el l-a pus pe fiul său uns, Isus Cristos, pe tronul său. Acest lucru este reprezentat de muntele său sfânt din Sion, care este cel mai înalt loc, sau capul Sionului. După cum se spune în al doilea psalm, versetul șase: "Eu (Iehova), da, eu l-am instalat pe regele meu (Cristos) pe Sion, muntele meu sfânt." Acest lucru este prefigurat ca o femeie, organizația sa, dând naștere copilului de parte bărbătească, sau născându-l, și începând guvernarea Domnului spre binele poporului său. Apoi, Domnul l-a îndrumat pe fiul său preaiubit, Isus Cristos, să își înceapă domnia și să îl alunge pe dușman, așa cum se arată în

psalmul o sută zece, versetele doi la șase: "Domnul (Iehova) va trimite din Sion toiagul puterii tale (spunând): "Du-te să stăpânești în mijlocul dușmanilor tăi". Poporul tău se va oferi de bunăvoie în ziua în care îți conduci oștirea la luptă. Împodobiți cu sfințenie, venind din sânul zorilor, armata ta de tineri este ca picăturile de rouă. Domnul a jurat (și nu-i va părea rău): "Tu ești preot pe timp veșnic în felul lui Melchisedec!" La dreapta ta, Domnul va zdrobi regi în ziua mâniei sale. Va judeca printre națiuni, va umple totul cu corpuri moarte. Va sfârâma capul unei țări cu mulți locuitori."

Până în acel timp nu fusese niciun fel de necaz în Sion, dar imediat după întronarea lui Isus Cristos pe tronul său au început toate necazurile. Aceste necazuri au început cu o luptă, cu Domnul Isus, marele Rege și Preot al lui Iehova, și îngerii săi pe de o parte și dușmanul, Diavolul, și îngerii lui de cealaltă. Înainte de acel timp Satan avusese acces la ceruri și la curțile cerești, după cum se arată clar în capitolul unu din Iov, versetul șase, care ne spune: "Și a venit ziua când fiii adevăratului Dumnezeu au intrat să se înfățișeze înaintea Domnului, iar Satan a intrat și el cu ei." În lupta care a urmat, Satan a fost alungat din ceruri. Aceasta este descrisă în profeția din Revelația, capitolul doisprezece (7-11) cu următoarele cuvinte: "Și în cer a izbucnit un război: Mihael și îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul și îngerii lui au luptat și ei, dar acesta n-a biruit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, șarpele cel vechi, cel numit Diavol și Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncați împreună cu el. Și am auzit un glas puternic în cer care zicea: "Acum au venit salvarea, puterea, Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului său, pentru că acuzatorul fraților noștri, care îi acuza zi și noapte înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos! Și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit sufletul nici chiar în fața morții."

La scurt timp după acest război din ceruri au fost născuți fiii Sionului și a fost o mare bucurie. Acest lucru a fost prezis de profetul Isaia în capitolul șaiszeci și șase, versetele opt la zece ale cărții sale: "Cine a mai auzit așa ceva? Cine a mai văzut asemenea lucruri? Va fi adusă în existență o țară în durerile nașterii într-o singură zi? Se va naște o națiune dintr-o dată? Căci Sionul abia a avut durerile nașterii, că și-a și născut fiii. "Voi provoca eu ruperea și nu voi provoca nașterea?", spune Domnul. "Sau voi provoca eu nașterea și voi închide pântecul?", spune Dumnezeul tău. Bucurați-vă cu Ierusalimul, înveseliți-vă cu cetatea aceasta, voi toți, care o iubiți! Exultați cu ea, voi toți, care o jeliți."

Desigur, Isus Cristos a fost născut drept creatură divină când a fost ridicat din morți. cu toate acestea, în profeție "copilașul de parte bărbătească" reprezintă noua națiune sau Împărăție care a fost născută sau adusă în existență când Dumnezeu l-a pus pe Regele său, Isus, pe tronul său. Însă 'fiii Sionului' menționați și în profeție trebuie să fie cei ce sunt membrii corpului lui Cristos sau biserica sa și care sunt născuți după durerile nașterii. Profeția lui Isaia și cea din cartea

Revelația (capitolul doisprezece) sunt, așadar, în perfectă concordanță una cu cealaltă.

Ar părea că ordinea logică a nașterii 'fiilor Sionului' ar fi: mai întâi acești urmași ai lui Cristos care au murit credincioși Domnului înainte de cea de-a doua venire a sa și de sosirea sa la templul lui Dumnezeu, cum ar fi apostolii, iar după aceștia creștinii credincioși care încă mai sunt pe pământ. Isus a profetizat și le-a spus discipolilor săi: "Dar plec și pregătesc un loc și pentru voi, voi veni din nou și vă voi primi le mine, pentru ca unde sunt eu acolo să fiți și voi". Pavel a fost unul dintre cei credincioși, iar el era pe moarte atunci când i-a scris lui Timotei (2:4, 6-8) aceste cuvinte: "Căci eu sunt gata să fiu dat ca ofrandă, iar timpul potrivit pentru plecarea mea este foarte aproape. M-am luptat lupta cea bună, am alergat cursa până la capăt, am păzit credința. De acum înainte îmi este rezervată coroana dreptății, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da ca răsplată în ziua aceea, dar nu numai mie, ci și tuturor celor care au iubit manifestarea sa."

Aici este cheia înțelegerii problemei. Pavel știa că urma să moară și că trebuia să rămână mort până la venirea Domnului Isus ca să-l primească. Cuvintele lui Pavel au natura unei profetii și fixează timpul învierii sale, când spune "în ziua aceea". Se va descoperi că oriunde găsim expresia "ziua aceea" în Scripturi, aceasta se referă la prezența Domnului, când el își va lua puterea și va începe să domnească. Pavel fixează în continuare cu și mai multă claritate acest timp, spunând: "coroana dreptății, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da". Domnul vine la templul său cu scopul de a judeca, după cum arată și profetiile (Ps. 11:4,5), iar aceasta este atunci când el va da coroana, așa cum afirmă aici Pavel. Mai mult, în prima sa scrisoare către Tesaloniceni, capitolul patru versetele cincisprezece și șaisprezece, apostolul Pavel spune: "Cei *morți* în Cristos se vor scula primii". Apoi "noi (creștinii) cei vii, care vom rămâne (pe pământ) până la venirea Domnului nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit în moarte."

Apostolii și alții care au murit și ei în credință constituie o parte a templului lui Dumnezeu. (1 Cor. 3:16,17) Ei sunt o parte a Sionului și pentru a fi aduși în Sion sau a fi zidiți în Sion, ei trebuie să fie sculați din morți. Concluzia evidentă este, așadar, că sfinții creștini care au murit credincioși Domnul și aprobați de el vor fi treziți din moarte, aduși la templul spiritual și zidiți ca parte a Sionului, organizația lui Dumnezeu, după ce Domnul a pregătit un loc pentru ei și a venit la templul său. Pavel a scris (2 Cor. 5:10): "Noi (creștinii) trebuie să apărăm cu toții înaintea scaunului de judecată al lui Cristos" pentru a fi judecați. Trezirea din moarte a sfinților credincioși și aducerea lor în Sion constituie judecata lor finală, atunci când Judecătorul cel drept, Isus Cristos, le va da fiecăruia dintre acești membri aprobați coroana vieții și îi va aduce în locul din organizația lui Dumnezeu care a fost pregătit special pentru ei.

Răzvrătire și neloialitate

Dumnezeu are o cale de a-l împăca pe om cu sine. Scopul său este să le dea tuturor oamenilor ocazia de a cunoaște această cale. ”Aceasta este viața veșnică: ca ei să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care l-ai trimis tu.” – Ioan 17:3.

Scripturile nu ne dezvăluie cât timp s-au bucurat Adam și Eva de binecuvântările din Eden. Totuși perioada a fost lungă, căci Adam a avut timp să o informeze pe Eva cu privire la cum dorea Dumnezeu să se comporte ei acolo. Acest lucru este dovedit de ceea ce i-a spus Eva șarpelui cu privire la mâncatul fructului. Timpul petrecut de ei acolo a fost suficient pentru a-și putea manifesta aprecierea pentru bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu față de ei, dacă erau dispuși.

Recunoștința este starea de a fi recunoscător sau de a aduce mulțumiri. Atunci când o persoană primește un dar bun de la cineva și nu este recunoscătoare pentru acesta, e ceva rău în inima sa. Recunoștința este primul pas în exercitarea adevăratei iubiri. Dacă nu există recunoștință din partea celui ce primește un dar față de dătătorul darului, înseamnă că egoismul a pus stăpânire pe cel ce primește darul. Egoismul este opusul iubirii. Legile sau regulile de acțiune pentru modul în care guvernează Dumnezeu peste creaturile sale inteligente nu se schimbă niciodată. Ele sunt veșnice. De aceea, e sigur că lui Dumnezeu i-ar fi plăcut ca Adam să fi manifestat recunoștință față de Dumnezeu pentru tot ce primise de la Creatorul său îndurător. Cuvântul lui Dumnezeu este cât se poate de explicit asupra acestui aspect: ” Să știți că Domnul este Dumnezeu. El ne-a făcut, nu noi înșine. Noi suntem poporul lui și oile pășunii lui. Intrați cu mulțumiri pe porțile sale și cu laude în curțile sale! Aduceți-i mulțumiri, binecuvântați-i numele! Căci Domnul este bun, bunătatea sa iubitoare este veșnică și fidelitatea sa din generație în generație.” (Ps. 100:3-5) ”Bine este să-i aducem mulțumiri Domnului și să cântăm cântări numelui tău, o, Preaînalt!” (Ps. 92:1) ”Da, cei dreپți vor aduce mulțumiri numelui tău, cei credincioși vor locui înaintea feței tale.” – Ps. 140:13

Adam nu i-a fost recunoscător lui Dumnezeu pentru tot ce primise de la Creatorul său generos. Atunci când a fost supus la test, el a preferat să manifeste egoism decât iubire. Dacă ar fi manifestat iubire pentru Dumnezeu, l-ar fi ascultat. Adam nu i-a fost recunoscător lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că el a fost neprietenos și rău în acțiunile lui față de Iehova. A iubi pe cineva înseamnă a fi prietenul acelei persoane mereu. (Prov. 17:17) Ceea ce s-a întâmplat în Eden dovedește că aceste concluzii sunt corecte și că Adam nu a fost prietenul lui Dumnezeu.

În esență, Dumnezeu i-a spus lui Adam: ‘Am făcut pământul pentru tine. Te-am creat și te-am pus în această minunată grădină a Edenului. Privește-i gloria! Te-am făcut supraveghetorul ei. Am creat și ți-am dat o soție care să fie însoțitoarea ta. Ți-am dat stăpânirea peste pământ. Fiecare lucru din acest loc minunat este al tău ca să-l folosești așa cum îți place. Este o singură excepție, iar

aceasta este pomul cunoștinței binelui și răului. ”Să nu mănânci din el, căci în ziua în care vei mânca în ziua aceea vei muri negreșit”.’

Acesta nu era un lucru mare de cerut de la Adam, în comparație cu ce făcuse Dumnezeu pentru el. Această poruncă era ocazia de a-l pune la încercare pe Adam pentru a vedea dacă avea să își manifeste sau nu iubirea pentru Creatorul și Binefăcătorul său sau dacă avea să dea dovadă de egoism.

Lucifer era supraveghetorul omului. Fiind un spirit, el nu era vizibil pentru om, însă el a avut o conversație cu acesta. Lucifer era plin de mândrie și ambiție deoarece dorea să fie ca Dumnezeu Cel Preaînalt și să aibă proprii lui supuși. (Isa. 14:13,14; Ezech. 28:13-18) Ambiția sa era să îl controleze pe om pentru ca acesta să i se închine lui în locul lui Dumnezeu, iar acest lucru nu îl putea face decât luându-i lui Dumnezeu afecțiunea omului. El s-a folosit de șarpele prin care a vorbit. Prin acest instrument, Lucifer s-a apropiat de Eva și a făcut-o să creadă că Dumnezeu o mințise pe ea și pe Adam și că îi priva de ceva ce ei ar fi trebuit să aibă. Eva i-a spus: ”Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: ”Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți”.” (Gen. 3:3) La aceste cuvinte, Lucifer a răspuns: ”În mod sigur nu veți muri. Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” – Gen. 3:4,5

Eva, văzând că fructul era bun de mâncat, plăcut de privit și de dorit pentru a da înțelepciune, l-a luat și a mâncat din el, încălcând poruncile lui Dumnezeu. Nu ni se spune că Adam ar fi fost prezent în timpul conversației dintre Eva și șarpe. Este rezonabil să presupunem că atunci când a venit și el, Eva i-a povestit despre acea conversație. Probabil că ea i-a spus: ‘Adam, Tatăl este un mincinos. Lucifer mi-a spus printr-un șarpe că El este un mincinos și acum m-am convins de asta mâncând din acest fruct. Am găsit că este bun și nu mi s-a întâmplat niciun rău și încă sunt în viață.’

Dacă Adam ar fi manifestat iubire pentru Dumnezeu, el i-ar fi spus Evei: ‘Tatăl meu nu este un mincinos. El nu ar putea fi un mincinos. De ce ar vrea el să ne mintă? Privește ce pământ minunat a făcut și această grădină superbă pe care ne-a dat-o drept casă. El ne-a făcut și ne-a pus aici pentru a-l reprezenta. Ne-a dat toate aceste lucruri binecuvântate pentru ca noi să ne bucurăm pentru totdeauna de ele dacă îl ascultăm. El ne-a spus să nu mâncăm din fruct. Probabil că are un motiv întemeiat pentru care ne-a cerut acest lucru. De ce să ne îndoim de el? El și-a arătat marea sa iubire pentru noi iar acum și noi trebuie să manifestăm iubire pentru el. Puteți fi siguri că atunci când crede el de cuviință, ne va permite să mâncăm din acel pom.’

Dacă Adam ar fi făcut astfel și Eva s-ar fi căit de greșeala ei și ar fi căutat să fie iertată de Iehova, Dumnezeu poate că ar fi avut o cale ca să se curățească. El i-a dat lui Adam porunca, iar Eva o aflase de la el. Adam era capul și el avea cea mai mare responsabilitate, iar fiindcă Eva era o parte a lui, el era răspunzător și pentru faptele ei, iar dacă ar fi luat toate măsurile necesare pentru a repara răul făcut de ea, fără îndoială că rezultatele ar fi fost altele. Adam a acționat exact

contrar. El i-a dat ascultare soției sale, nesocotind direct porunca Tatălui său îndurător.

Din ziua aceea și până acum toți oamenii care au acționat împotriva propriei lor judecăți rezonabile și, încălcându-și conștiința, s-au lăsat pradă influenței unei femei, au avut necazuri. A fost foarte dificil pentru oameni să învețe această lecție, în mare parte din cauza faptului că nu au dat ascultare Cuvântului lui Dumnezeu. Adam a ascultat de sugestia soției sale și a încălcat intenționat legea lui Dumnezeu mâncând din rodul oprit.

S-a sugerat că marea iubire a lui Adam pentru soția sa l-ar fi făcut să încalce legea lui Dumnezeu și că, de aceea, el are o scuză, într-o anumită măsură. Dar își iubea Adam soția? Nu, el nu a iubit-o. Atunci când un om iubește cu adevărat pe cineva, el se îngrijește de acea persoană și de interesele sale. Dacă Adam și-ar fi iubit cu adevărat soția, el ar fi spus: ‘Ai făcut o mare greșală, Eva, Vino, îl voi căuta pe Tatăl nostru și îl voi implora să te curățească de acest mare păcat.’ Lipsa lui Adam de iubire față de Dumnezeu și de soția sa și dorința sa egoistă l-a făcut să încalce legea lui Dumnezeu. Fapta și conduita sa arată că el a gândit astfel: ‘Dacă Eva trebuie să moară, eu nu o voi mai avea și fără ea nu mă pot bucura la fel de mult în această grădină minunată și nu vreau să fiu despărțit de ea. O să risc și o să fac ce spune ea.’

Motivația care l-a împins la acțiune pe Adam a fost egoistă. El a preferat mai bine să fie un cerșetor alături de Eva decât să fie un prinț și să rămână în armonie cu marele și iubitorul său Dumnezeu. El a ales calea cea egoistă și nu pe cea dreaptă. A arătat nerecunoștință față de Dumnezeu pentru tot ce a primit de la el.

Adam a fost nerecunoscător și egoist, iar prin fapta sa el a dovedit că nu era prietenul lui Dumnezeu. A devenit nedrept și prin fapta sa rea s-a îndepărtat de Dumnezeu și după aceea nu a mai putut locui în prezența lui Iehova. Numai cei dreپți pot locui în prezența sa. – Ps. 140:13

Conștiința este acea facultate a minții prin care creatura realizează și percepe clar sau apreciază dacă modul de acțiune pe care îl ia este bun sau rău. (Rom. 2:15; 2 Cor. 1:12; 1 Pet. 3:16) Omul știa că era greșit să mănânce din rodul oprit încă dinainte de a o face, fiindcă Dumnezeu îi spusese acest lucru. (Gen. 2:17) El mai știa și că atât el cât și soția sa erau goi și totuși nu le era rușine. – Gen. 2:25

Atunci când Adam și Eva au mâncat din fruct încălcând legea, ei au înțeles clar că greșiseră, iar faptul că au realizat că erau goi a fost pentru ei o dovadă că greșiseră. Conștiința lor i-a muștrat. Au încercat apoi să își ascundă goliciunea. Se temeau și s-au ascuns. Desigur că ei dețineau acea facultate mintală și înainte de a face păcatul, iar acum acea facultate a început să se manifeste din cauza faptei lor greșite.

Însă nu a existat nici o manifestare de regret pentru fapta lor nerecunoscătoare și răzvrătită. Ei au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au acoperit goliciunea. Acest fapt nu indica în niciun fel că ei ar fi fost ridicați la un

nivel mai înalt de gândire, ci arată că conștiința lor îi condamnă ca răufăcători. (Gen. 3:7-10) Ei au mai arătat și teamă, care este o altă dovadă a faptului că conștiința lor îi condamnă și că ei au știut înaintea lui Dumnezeu că greșiseră.

Clericii au spus de repetate ori că cei doi își exercitau capacitățile sexuale și aceasta a fost încălcarea legii lui Dumnezeu. O astfel de concluzie este mai mult decât absurdă. Scripturile arată clar că nu asta a fost greșeala lor. Se arată limpede că Dumnezeu le-a interzis să mănânce din acest fruct și că această faptă a lor a fost păcatul deoarece ea a dovedit răzvrătire și neloialitate față de Dumnezeu.

Scrisori

MULȚUMIRI DUMNEZEULUI NOSTRU

Dragă frate Rutherford:

O parte a adunării din Chinton (Iowa) a martorilor lui Iehova a avut privilegiul de a participa la congresul din Columbus și de a fi prezenți atunci s-a citit rezoluția prin care se avertiza creștinătatea iar marele auditoriu, văzut și nevăzut, a votat pentru adoptarea sa, precum și a fi prezenți la întrunirea de după-masa în care s-a acceptat rezoluția prin care am adoptat noul nostru nume.

Acum noi, ca adunare de martori ai lui Iehova, dorim să spunem că susținem pe deplin ambele rezoluții și suntem hotărâți să ne achităm de responsabilitățile ce ne revin pe cât de bine putem, dându-i mulțumiri Dumnezeului nostru, Dătătorul oricărui dar bun și perfect, pentru marele privilegiu de a lua parte la justificarea marelui său nume și cuvânt înaintea popoarelor lumii.

Tu ești, dragă frate, asemenea lui Pavel ("Fiți urmașii mei, așa cum și eu sunt un urmaș al lui Cristos"), o sursă de inspirație pentru noi, un fiu credincios al lui Dumnezeu, conducând oștirea Domnului împotriva organizației dușmanului până când orașul este pustiit și lăsat fără locuitori; și hotărârea noastră fermă este, prin îndurarea Domnului, să fim alături de tine până la sfârșit.

PUTEM MERGE CU MAI MULT CURAJ

Dragă frate Rutherford:

Vrem să știi că am apreciat foarte mult scrisorile tale de instruire și încurajare, iar cu instrucțiunile pe care ni le-ai dat referitor la vestire putem merge la oameni cu și mai mult curaj și îndrăzneală.

Realizăm importanța de a depune acum mărturie și suntem hotărâți să cântăm despre onoarea numelui lui Iehova până când nu vom mai avea suflare.

Suntem recunoscători și pentru recenta reducere a normei de cărți. Oamenii au foarte puțini bani în aceste zone. Acolo unde lăsam un set de cărți acum lăsam doar câte o carte, dar oferta "patru cărți la un dolar" ne este foarte utilă.

Suntem recunoscători pentru iubirea și rugăciunile tale și ți le transmitem și noi pe ale noastre.

Prin îndurarea lui Iehova, rămânem martorii săi,
BRO. și SR. CHAS. R. HALL, *pionieri*.

COOPERÂND DIN TOATĂ INIMA

Dragă frate Rutherford:

La întrunirea noastră anuală recentă pentru a discuta despre problemele adunării eu, în calitate de secretar, am fost instruit să vă transmit marea noastră apreciere pentru lumina pe care o trimite prin tine credincioșilor săi în aceste timpuri. Apreciem mult explicația *Revelației* care ni s-a dat în *Lumină*, precum și în toate celelalte articole ale *Turnului* pe care le-ai pregătit pentru ca noi să putem primi lumina care vine la noi din cartea *Lumină*, pe care o avem în limba noastră.

La aceeași întrunire s-a adoptat în unanimitate rezoluția de la Columbus, iar noi ne-am exprimat dorința de a purta numele pe care rămășița are privilegiul de a-l avea acum.

Vrem, dragă frate Rutherford, să te asigurăm de iubirea noastră și de decizia noastră de a coopera din toată inima cu tine și de a sta umăr la umăr cu tine în vestirea războiului care i se face acum organizației Diavolului potrivit cu însărcinarea dată de Dumnezeu, iar în calitate de martori ai lui Iehova să proclamăm vestea bună a Împărăției.

ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN STOCKOLM

(Suedia)

YNVE ERICSSON, *Secretar*.

‘ASCULTAȚI CU BUCURIE’

Dragă judecătorule Rutherford:

Sunt fericită să pot spune că după ce am citit *Harpa lui Dumnezeu, Guvernare, Profeție, Viață, Lumină* (1 și 2) și alte cărți, am putut să înțeleg Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum nu l-am înțeles niciodată.

Așa că le-am dat și altora; știu că ei nu pot asculta discursurile radiofonice pe care le țineți dumneavoastră. Acum ei îmi scriu că au început să aibă o înțelegere pe care nu o aveau înainte.

Eu și soțul meu ascultăm la radio discursurile dumneavoastră cu multă bucurie în inimă. Mi-aș dori ca întreaga lume să se oprească și să asculte mesajul pe care îl transmiteți la radio pentru toți cei ce vor să-l cunoască pe Domnul. Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze în vestirea Cuvântului său.

Dl. și D-na. B. ZANIERWICH

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

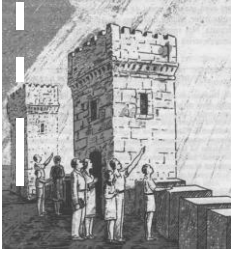
1 MARTIE 1932

Nr. 5

Cuprins:

VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA PARTEA I.	- Pag.115
CREAREA OMULUI	- Pag.126
ROADELE EGOISMULUI	- Pag.130
DE PE TEREN	- Pag.134

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Martie 1932

Nr. 5

Vestirea numelui lui Iehova

„Domnul [Domnul Suveran, Dumnezeu cel Atotputernic – *Rotherham*] a rostit cuvântul; măreață este oștirea celor care îl vestesc.” – Ps. 68:11.

Partea I

Iehova a ridicat Sionul și s-a manifestat în gloria sa. El l-a instalat pe Fiul său iubit pe tronul său, fiind Conducătorul de drept al pământului. El l-a trimis pe marele său Judecător la templul său, unde va începe judecata. El i-a adunat pe credincioșii săi în locul său secret. El le-a dat unșilor săi un nou nume, rostit chiar de gura sa. El a făcut din clasa „servului credincios” martorii săi oficiali pe pământ. El îi trimite pe acești martori să-i facă numele cunoscut. A venit timpul pentru justificarea numelui său, iar Dumnezeu declară: „Și vor ști că eu sunt Iehova”. Rămășița unsă trebuie să mărturisească numele său și măreția lucrărilor sale, mai întâi unul altuia, și apoi să-i avertizeze și să depună mărturie înaintea tuturor națiunilor creștinătății. Rămășița este împărțită în mici adunări din diferite provincii de pe glob. Fiecare membru al adunării unse al lui Dumnezeu este însărcinat cu obligația și privilegiul de a aduce vestea bună celorlalți.

2. Psalmul 68 este hrană la vremea convenită, oferită acum pentru unșii lui Dumnezeu. Există în acest psalm atât de multe lucruri care confirmă ceea ce Dumnezeu a revelat până acum ca fiind potrivit și convenit să se facă, încât ar trebui să facem un studiu despre acesta și să-l examinăm în detaliu. Pentru unii, studiul acestei cântări profetice ar putea părea minuțios și arid, dar pentru cei ce găsesc plăcere în Domnul și vestirea numelui său va fi o adevărată satisfacție să mediteze asupra cuvintelor lui și să analizeze alte texte care vin în sprijinul lecțiilor dezvăluite de psalm. Versetele psalmului nu abordează subiectul în ordine cronologică, dar fac referință la chestiuni și lucruri care s-au petrecut în diferite intervale de timp în cursul împlinirii scopurilor lui Iehova.

3. E demn de observat că psalmul folosește trei nume ale Divinității, și anume „Dumnezeu” – cel mai frecvent folosit; „Cel Atotputernic” și „Domnul”, care înseamnă Iehova.; și, de șapte ori, psalmul folosește cuvântul „Domnul” ca traducere a termenului ebraic *Adonay*, care înseamnă „Domnul Suveran”. Domnul Dumnezeu a dezvăluit prima dată semnificația numelui său, Iehova, lui Moise. (Ex. 6:6-8) Tot lui Moise, Dumnezeu i-a dat modelul tabernacolului, care a fost construit după planuri în sălbăticie, în pustiu, și pe care David l-a instalat mai târziu pe Muntele Sion. Atunci când Dumnezeu i-a scos pe Israeliti prin intermediul lui Moise din Egipt, de sub robie și asupra, Moise a compus o

cântare și a cântat împreună cu evreii: „Să-i cânt lui Iehova, căci mare a ajuns gloria sa. A aruncat în mare pe cal și pe călăreț. Forța și puterea mea este Iah, căci el este salvarea mea. El este Dumnezeuul meu și eu îl voi lăuda, Dumnezeuul tatălui meu și eu îl voi înălța.” (Ex. 15:1, 2) Și acum, din momentul în care cel prefigurat de Moise a venit la templul lui Iehova, a ridicat Sionul și i-a adunat în el pe cei credincioși, așezând adevăratul templu, rămășița de pe pământ al lui Dumnezeu cântă: „cântarea lui Moise, sclavul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: "Mari și minunate sunt lucrările tale, Iehova, Dumnezeu Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile tale, Rege al eternității!" – Rev. 15:3.

4. „Ziua aceea” a Domnului a sosit, iar rămășița, supunându-se voinței sale, are acum privilegiul de a îndeplini porunca profetică, și anume: „În ziua aceea veți spune: "Aduceți-i mulțumiri lui Iehova! Chemați numele său! Faceți cunoscute printre popoare lucrările sale! Vestiți cât de înălțat este numele său! Cântați-i cântări lui Iehova, pentru că a făcut lucruri mărețe! Lucrul acesta se anunță pe tot pământul. Chiuie și strigă de bucurie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel!"” – Isa. 12:4-6.

5. În trecut, și alții au avut privilegiul de a-i servi lui Iehova, și, pentru că nu au apreciat acest privilegiu, au dat greș și nu s-au dăruit pe deplin acestui privilegiu și nu au reușit să-l îndeplinească. Acum, Dumnezeu face ca tocmai „pietrele vii” să strige și să chiuie de bucurie pentru că Regele și Împărăția sunt aici, și a venit timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Toți cei care vor fi aprobați de Dumnezeu și vor fi părtași la acea Împărăție vor aprecia privilegiul lor de serviciu și vor arăta acea apreciere îndeplinind complet datoriile și obligațiile puse pe umerii lor.

APLICAREA

6. Nota care pare să aparțină Psalmului 68 de fapt aparține psalmului precedent (67). În schimb, nota de deasupra Psalmului 69 aparține de fapt Psalmului 68. În ambele cazuri, cuvintele „Către dirijor” sunt identice. Această regulă, precizată aici este clar fixă și este demonstrată de ultimul verset al profeției lui Habacuc, care spune: „Iehova, Domnul Suveran, este puterea mea dătătoare de viață; el îmi va face picioarele ca ale cerboaielor și mă va face să umblu pe înălțimile mele. Către dirijor, pe instrumentele mele cu coarde.” Conform acestei reguli fixe, întreaga notă inițială a Psalmului 69 aparține și este, de fapt, nota inițială a Psalmului 68, și anume: „Către dirijor despre / ca Shoshanim [adică „crinii” – *R.V. margin.*]” Acest lucru indică foarte clar că tema Cântării face referire la crini, care simbolizează Cristosul. Cristosul este principalul instrument al lui Iehova pentru justificarea numelui său. Isus se compară cu aceste frumoase flori, spunând: „Sunt trandafirul din Saron, și crinul din văi.” El îi compară pe cei credincioși de pe pământ care fac parte din corpul său cu aceeași frumoasă floare: „Ca un crin printre spini, așa este iubita mea printre fiice.” (Cântarea Cânt. 2:1, 2) Observați că în Cântarea lui Solomon este scris: „Obrajii lui sunt ca un strat de mirodenii, ca niște turnuri de plante înmiresmate. Buzele lui sunt ca niște crini din

care picură smirnă.” (Cântarea Cânt. 5:13) „Iubitul meu a coborât la grădina lui, la straturile de plante aromate, ca să-și pască turma prin grădini și să culegă crini.” (Cântarea Cânt. 6:2) Cristos apare la templul lui Iehova și îi adună la sine pe cei credincioși lui, iar despre aceștia spune: „Iubitul meu este al meu, iar eu sunt a lui; el își paște turma printre crini.” (2:16). „Eu sunt a iubitului meu, iar el e al meu; el își paște turma printre crini.” – 6:3.

7. Pe veranda templului lui Solomon și pe coloanele lui era lucrarea terminată în formă de crini. „În partea de sus a coloanelor era o lucrare în formă de crin. Și lucrarea coloanelor a fost în cele din urmă terminată.” (1 Regi 7:22). Isus a promis biruitorilor credincioși că vor fi făcuți coloane, stâlpi în templul lui Dumnezeu (Rev. 3:12). Acest lucru pare să fie prefigurată profetic și descris de crinii cizelați de pe coloanele lui Solomon. Marginea „mării turnate” din templul lui Solomon înfățișează același lucru: „Grosimea ei era de un lat de palmă, iar marginea ei era lucrată ca marginea unui pahar, ca o floare de crin. Ea conținea două mii de bați.” (1 Regi 7:26). Făcând referire la împrăștierea și ridicarea rămășiței sale, Iehova spune: „Voi fi ca roua pentru Israel. El va înflori ca un crin și își va înfige rădăcinile asemenea copacului din Liban.” (Osea 14:5) Aceste texte dovedesc că psalmul este oferit drept hrană spirituală pentru rămășița lui Dumnezeu de pe pământ.

8. Cântarea a fost și este pentru serviciul în templu. Dirijorul era supraveghetorul și cel ce coordonează interpretarea de muzică în cadrul serviciului din templu. Psalmul este descris ca o cântare „dirijorului” și faptul că este pentru serviciul în cadrul templului arată că este o profecție care se va îndeplini, care își va găsi aplicare o dată cu venirea lui Isus la templul lui Iehova, ca să judece, moment care a început în 1918; rămășița credincioasă este cea care cântă „cântarea lui Moise și a Mielului”, pe care nimeni în afară de cei 144.000 nu o poate afla sau cânta.

9. O altă parte din notă spune: „Un Psalm (cântare) de-al lui David.” Acesta constituie un cântec de laudă pentru Iehova, pe care Cel iubit de Dumnezeu, Isus Cristos, prefigurată prin David, l-a făcut pe David să îl scrie pentru rămășița lui Dumnezeu ce se află acum pe pământ. Aceștia cântă deci: „Iehova este puterea și scutul meu. În el mi s-a încrezut inima și am fost ajutat, de aceea inima mea exultă și cu cântecul meu îl voi lauda.” (Ps. 28:7) Un asemenea cântec a fost cântat la templul din tabernacol, prefigurând cântarea de laudă care va fi intonată când Domnul se va arăta la templul lui Iehova Dumnezeu. „Atunci Ezechia a spus să se ofere jertfa arsă pe altar. Și, în clipa în care a început să fie adusă ofranda arsă, a început și cântarea lui Iehova și au început să răsună trompetele sub conducerea instrumentelor lui David, regele lui Israel.” (2 Cron. 29:27) Această cântare nu a fost cântată într-un loc străin, așa cum se arată cuvintele psalmistului cu un alt prilej: „Căci acolo, cei ce ne țineau captivi ne cereau cântări și cei ce își băteau joc de noi, veselie: "Cântați-ne una dintre cântările Sionului!" Cum să cântăm cântarea lui Iehova pe pământ străin?” (Ps. 137:3, 4). Acum, cei credincioși „cântă Domnului o cântare nouă” – Ps. 96:1; 98:1; 149:1.

10. Cuvântul „psalm” conține și sensul de muzică interpretată; iar faptul că este numit atât „cântare” sau „cântec” cât și „psalm” arată că nu e doar un poem citit pentru plăcerea individului, ci trebuie să fie cântat cu glas tare spre lauda lui Iehova, împreună cu alții, și trebuie oferit ca mărturie unor altora. Cuvântul ebraic pentru „cântare” sau „psalm” conține chiar sensul unui cor, de a călători dintr-un loc în altul pentru a răspândi muzica; iar acest lucru sugerează faptul că martorii lui Iehova merg din casă în casă pentru a depune mărturia de laudă a numelui și Împărăției lui Iehova, prin care fac cunoscut numele și scopurile sale.

11. Cântarea începe astfel: „Să se ridice Dumnezeu, să fie împrăștiată dușmanii săi și să fugă dinaintea lui cei care-l urăsc cu înverșunare!” (vers. 1) Cuvântul tradus aici ca „Dumnezeu” înseamnă Suveranul, Cel Suprem. Limbajul folosit în acest text ca și în alte texte care-l sprijină arată că acest psalm găsește aplicare începând cu 1914. Moise a fost primul care a folosit expresia menționată în primul verset. Israelii sub comanda lui Moise se aflau în pustia Sinaiului. Moise i-a organizat în companii sau în „oștiri” și a numit un comandant peste fiecare divizie. Tabernacolul a fost construit, iar chivotul legământului instalat în Sfânta Sfintelor. Atunci când Israelii porneau la drum, chivotul legământului – care denota prezența lui Iehova – era purtat înaintea lor, simbolizând felul în care Iehova conduce organizația sa. Întregul teritoriu ce le stătea înaintea israeliților era țara dușmanului, chiar și țara Canaanului, în care mergeau. Li s-a dat comanda de a merge înainte, despre care se scrie: „Și norul lui Iehova era deasupra lor ziua, când plecau cu tabăra. Când pornea Arca, Moise zicea: "Ridică-te, o, Iehova! Să se împrăstie dușmanii tăi și să fugă dinaintea ta cei ce te urăsc cu înverșunare!" Iar când aceasta se oprea, el zicea: "Întoarce-te, o, Iehova, la miile nenumărate ale lui Israel!"” – Num. 10:34-36.

12. Iehova își conducea poporul departe de asuprirea pe care a suferit-o din vina organizației lui Satan, puterea care conducea Egiptul. Pentru multă vreme, poporul lui Dumnezeu a fost asuprit, și încă este asuprit. Cei din acest popor sunt săraci material, dar sunt bogați în credință. Iehova a fixat timpul când își va arăta favoarea față de Sion și când gloria sa va străluci, iar despre acest timp este scris: „Tu te vei ridica, te vei îndura de Sion, pentru că este timpul să fii milos cu el, pentru că a sosit timpul fixat. Căci Iehova va zidi în mod sigur Sionul; se va arăta în gloria sa.” (Ps. 102:13, 16) „Din cauza jefuirii celor năpăstuiți, din cauza suspinului celor săraci, mă voi ridica acum”, spune Iehova. „Îi voi pune într-un loc sigur, îi voi ocroti de cel ce suflă disprețuitor împotriva lor.” (Ps. 12:5) Desigur, cuvintele din Ps. 68:1 nu indică o încercare de a-i spune lui Iehova ce să facă, ci mai degrabă demonstrează încrederea în promisiunea lui Iehova că acesta se va ridica la timpul convenit și credința că acel timp a sosit. Poporul său dovedește încredere deplină în El, spunând: „Fie ca Iehova să se ridice.” „Căci Iehova se va ridica întocmai ca la muntele Perațim, se va mânia ca în valea din apropierea Gabaonului, ca să-și ducă la îndeplinire fapta - fapta sa este ciudată - și ca să-și facă lucrarea - lucrarea sa este neobișnuită.” – Isa. 28:21.

13. Împlinirea acestei profeții ar trebui să aibă deci loc în vremea când poporul lui Dumnezeu de pe pământ vor avea nevoie deosebită de protecția lui și când dușmanul va fi demascat și distrus. „Țara jelește, s-a ofilit. Libanul a rămas de rușine, s-a veștejit. Saronul a ajuns ca o câmpie aridă, Basanul și Carmelul își scutură frunzele."Acum mă voi scula", spune Iehova, "acum mă voi înălța, acum mă voi ridica." (Isa. 33:9, 10) A sosit timpul ca Iehova Dumnezeu să-i ofere Fiului său iubit toate națiunile pământului drept moștenire: „Ridică-te, o, Dumnezeule, judecă pământul, căci ale tale sunt toate națiunile!” – Ps. 82:8.

14. Cortul sau templul temporar a fost ridicat pe Muntele Sion din Ierusalim. David i-a alungat pe iebusiți de pe Muntele Sion și s-a stabilit acolo, iar orașul a fost numit după aceea „cetatea lui David” (1 Cron. 11:3-7) David a pregătit locul de pe Muntele Sion pentru chivotul legământului. În vremea când a compus Psalmul-Cântare (68) David îi organizase pe israeliți și adusese chivotul legământului din țara Obed-Edom și o instalase pe vârful Sionului, în cortul sau tabernacolul construit pentru el, și astfel Iehova s-a ridicat ca să stea pe vârful Sionului simbolic. Chivotul legământului a fost adus cu veselie și cântece. (1 Cor. 15:1-27) Acest eveniment pare să fi fost o împlinire la scară mică a profeției. „Ridică-te, o, Iehova, la locul tău de odihnă, tu și chivotul puterii tale!” (Ps. 132:8) Aceste lucruri par să indice cu destul de multă siguranță că Psalmul 68 își găsește aplicare în timpul când Iehova Dumnezeu, prin Reprezentantul său Isus Cristos, prefigurat de David, l-a izgonit pe Satan din ceruri și a apărut imediat la templul lui Iehova pentru judecată. Acest eveniment ulterior s-a petrecut între 1914 și 1918, arătând cum Iehova a luat poziție, așa cum a fost prefigurat pe Muntele Sion, capitala organizației sale.

15. Acum că Iehova a luat poziție și s-a așezat permanent la curtea, la sediul lui oficial, simbolizat de Muntele Sion, a venit timpul ca el să se ridice cu scopul de a muștra și de a distruge organizația dușmanului. Multe scripturi, inclusiv Ps. 68:30 arată că acest lucru trebuie îndeplinit, și trebuie împlinit în puțin timp începând de acum. Acest lucru a fost prefigurat prin faptul că după chivotul legământului a fost instalat în cortul sau tabernacolul de pe Muntele Sion din Ierusalim, Regele David „a plecat în cucerire, să cucerească”, izgonind dușmanul și lărgind granițele regatului său în limitele desemnate de Iehova. (Gen. 15:18; 1 Cron. 18:1-17) Acest lucru corespunde lucrării lui Isus Cristos, începând cu 1914 și ulterior, așa cum se afirmă în Revelația 6:2 (vezi *Lumina*, pag. 73).

ÎMPRĂȘTIEREA DUȘMANILOR

16. Cântarea continuă: „Să fie împrăștiați dușmanii”. Acest lucru corespunde cuvintelor lui Iehova către Regele său Isus Cristos, și anume: „Iehova va trimite din Sion toiagul puterii tale, spunând: "Du-te să stăpânești în mijlocul dușmanilor tăi!"” (Ps. 110:2) Cuvintele acestea s-au împlinit în anul 1914. Astfel, Iehova face cunoscut pe cine va folosi pentru lucrarea de împrăștiere a dușmanilor „Cel ce sfârâmă în bucăți a urcat înaintea feței tale. Păzește locurile fortificate! Veghează asupra drumului! Încinge-ți șoldurile! Înnoiește-ți puterea!” (Naum 2:1)

Cuvântul ebraic (*pootz*) tradus ca „a împrăștia” este tradus „a sfărâma în bucăți” în Naum 2:1. De asemeni, același cuvânt ebraic este tradus „risipi”, „sfărâmat” și „a împrăștia” în următoarele texte: „[Tu, Cel dintâi din Sion] Le vei vântura și un vânt le va lua, o furtună le va risipi în toate părțile. Iar tu te vei bucura în Iehova, te vei lăuda în Sfântul lui Israel.” (Isa. 41:16) „El s-a oprit ca să clatine pământul. A privit, apoi a făcut națiunile să tremure. Munții eterni s-au sfărâmat, dealurile veșnice s-au plecat. Acestea sunt căile lui de demult.” (Hab. 3:6) „Iehova a tunat din ceruri, Cel Preaînalt a făcut să-i răsune glasul, a dat grindină și cărbuni aprinși. Și-a trimis săgețile ca să-i împrăștie, a aruncat fulgere ca să provoace învălmășeală în rândurile lor.”

URA FAȚĂ DE DUȘMANI

17. Traducerea *Rotherham* redă astfel ultima parte a versetului 1 din Psalmul 68: „[să fugă] de dinaintea lui cei ce-l urăsc cu înverșunare.” Atunci când a început drumul prin pustiu, Moise a spus: „Să se împrăștie dușmanii tăi și să fugă dinaintea ta cei ce te urăsc cu înverșunare!” (Num. 10:35) În concordanță cu această rugăciune din Psalmul-Cântare, profetul Isaia a scris la rândul lui aceste cuvinte: „O, de-ai sfășia cerurile, de-ai coborî și de s-ar cutremura munții din cauza ta, ca atunci când focul aprinde crengile uscate și ca atunci când focul face să fiarbă apa, ca să le faci cunoscut vrăjmașilor tăi numele tău, pentru ca națiunile să tremure din cauza ta! Când ai făcut lucruri înfricoșătoare pe care nu le speram, ai coborât. Munții s-au cutremurat din cauza ta [sau „înaintea ta”]” – Isa. 64:1-3.

18. Dușmanul și organizația sa îl urăsc pe Iehova Dumnezeu și Împărăția sa și pe cei care vor să o moștenească. „Căci iată că dușmanii tăi se agită și cei ce te urăsc cu înverșunare și-au ridicat capul. Ei vorbesc în secret cu viclenie împotriva poporului tău și completează împotriva celor pe care îi ascunzi.” (Ps. 83:2, 3) Ei se sfătuiesc și completează împotriva unșilor lui Dumnezeu. Ei pun la cale o conspirație împotriva Domnului Dumnezeu și poporului său, iar acum putem vedea cum comit faptele lor ticăloase, și vor urma încă multe altele. (Ps. 2:2, 3) Toți cei care nu sunt acum de partea lui Iehova și a Împărăției sale sunt implicați, fie pasiv, fie activ în conspirație. Mulți vor pretinde că nu sunt părtași la conspirație și că nu completează împotriva lucrării lui Dumnezeu, pe care acesta o face să fie împlinită prin rămășița sa de pe pământ, dar ceea ce pretind ei este fals și amăgitor. Nimeni vinovat de conspirație nu a admis vreodată că este vinovat. Cei care conspiră împotriva unșilor Domnului și lucrării împlinite de Dumnezeu nu vor ezita să mintă. Nimeni dintre unși să nu fie cumva amăgit de „cuvintele lor blânde și vorbirea lor frumoasă” a celor care pretind cu ipocrizie că sunt servi ai Domnului dar care mint și sunt de fapt din sinagoga lui Satan. (Rev. 3:9) Împărăția este aici, iar Regele lui Iehova se află pe tronul său, și, ca mare Judecător, desfășoară judecata în templul lui Iehova. Ochii lui scapără de mânie aprinsă împotriva dușmanului. (Rev. 19:12) (vezi *Lumina*, pg. 166).

19. Acum, cuvintele „Cine nu este de partea mea este împotriva mea” (Mat. 12:30) răsună cu mai multă putere și un sens mai profund. Nu există niciun drum

de mijloc pentru ci care pretind că sunt de partea Domnului și a Împărăției lui. Aceștia sunt capabili să rostească cuvinte blânde și lingușitoare pentru ca nu cumva o parte din lume să se supere pe ei, dar prin aceasta se abțin de la a declara cu curaj ziua răzbunării lui Dumnezeu și a Împărăției lui. Ei nu sunt, deci, de partea Domnului și a Împărăției sale, ci împotriva ei. Cei care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și adevărul lui vor fi curajoși și neînfricați când vestesc adevărul, pentru că aceasta este ziua judecății și răzbunării lui Dumnezeu. (1 Ioan 4:17, 18) Cei care nu primesc iubirea pentru adevăr se folosesc de metodele de înșelăciune ale lui Satan pentru a-i atrage pe alții după ei, iar Scripturile arată că unii vor fi influențați de falsele lor pretenții și vor fi părtași la „păcatul omenesc”. (2 Tes. 2:3-12) Fie ca aceia care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu să ia seamă și să-i evite pe cei care merg pe calea compromisului cu lumea și care totuși pretind că-i calcă pe urme lui Isus. Amintiți-vă că acela care este prieten cu lumea și caută încuviințarea celor din lume este un dușman al lui Dumnezeu. – Iacob 4:4.

20. Cei care nu sunt de partea lui Iehova și a Împărăției sale și care se opun lucrării pe care Domnul o desfășoară acum pe pământ sunt dușmanii lui Dumnezeu, pe care acesta îi urăște; precum o fac și toți unșii săi. Cei cu adevărat unși se află acum în unitate și deplină armonie, pentru că Cristos se află la templul său iar Sionul este ridicat și Cristos este Capul întregii oștiri. (Efes. 4:13; Ps. 133). Nu poate exista dezbinare între unșii Domnului Dumnezeu, nici nu pot exista în rândul lor unii care fac compromis cu dușmanul și care totuși să primească aprobarea lui Dumnezeu. Fie ca aceia care vor continua cu credință să evite orice fel de dispute cu cei care pretind că sunt servi ai lui Dumnezeu dar de fapt sunt servi pentru ei înșiși și pentru organizația dușmanului.

21. Cei care îi onorează pe oameni sau caută aprobarea, stima și exaltarea oamenilor sunt un lucru dezgustător în ochii lui Dumnezeu și se află, deci, printre dușmanii lui Dumnezeu, pe care Iehova îi urăște. Iehova le spune prin profetul său celor care fac compromisul cu dușmanul: „Oare cel rău trebuie ajutat și pe cei ce-l urăsc pe Iehova trebuie să-i iubești? Iată de ce mânia lui Iehova se abate asupra ta.” – 2 Cronici 19:2.

22. Există o vreme potrivită pentru mânie și ură, și pentru război, și trăim acum într-o asemenea vreme. (Eclesiast 3:8) A venit timpul fixat al lui Iehova pentru a afla care sunt dușmanii săi și cei ce îl urăsc pe el și pe servii lui unși. „Mâna ta îi va găsi pe toți dușmanii tăi, dreapta ta îi va găsi pe cei ce te urăsc.” „O, voi care îl iubiți pe Iehova, urâți răul! El păzește sufletele celor loiali lui, îi scapă din mâna celor răi.” – Ps. 97:10.

23. Mai există și aceia care au luat numele lui Dumnezeu și al Cristosului său și care se opun totuși lucrării din prezent, de vestire a numelui și Împărăției lui Iehova. Pe cei ce sunt în deplină unitate cu Cristos psalmistul îi reprezintă rostind acum aceste cuvinte: „care vorbesc despre tine după închipuirea lor. Ei folosesc numele tău în mod nedemn - vrăjmașii tăi. Nu îi urăsc eu oare pe cei ce te urăsc cu înverșunare, o, Iehova? Nu sunt dezgustat de cei ce se răzvrătesc împotriva ta? Da, îi urăsc cu o ură desăvârșită. Au ajuns dușmanii mei.” – Ps. 139:20-22.

24. Cuvântul lui Iehova Dumnezeu este dat unșilor săi spre a-i instrui și a-i călăuzi pe calea cea dreaptă, cu scopul de a fi înzestrați cu adevărat și deplin pentru toate lucrările bune (2 Tim. 3:16, 17) Lucrările bune de importanță capitală în acest moment sunt cele de împlinire a serviciului sau lucrul ca martori ai lui Iehova, supuși poruncilor sale. Iehova l-a ales și l-a uns pe poporul său, dar nu pentru a se felicita unul pe celălalt sau a conduce o societate de admirație reciprocă sau a reflecta la poziția exaltată pe care o vor avea în viitor, ci i-a ales ca să-i fie acum martori. Înainte să împrăștie dușmanul, și să-i facă să fugă dinaintea sa pe cei care îl urăsc pe el și pe Împărăția sa, Dumnezeu poruncește să se depună mărturie despre scopul său și oamenii să fie avertizați. Cei care îl iubesc trebuie să poarte roadele Împărăției înaintea conducătorilor și înaintea celor din popor care doresc să audă. O dată încheiată această lucrare, Iehova, prin Reprezentantul său Principal, și în concordanță cu rugăciunile profetului exprimate în psalmi, va distruge dușmanul. Pentru ca unșii să fie complet echipați pentru scopul lor, Iehova le revelează semnificația multelor sale rostiri profetice și le dezvăluie scopurile sale. Cu acest scop, el le aduce la cunoștință acest psalm și alte profeții ca aceasta.

DISTRUGEREA COMPLETĂ

25. „Așa cum vântul alungă fumul, așa să-i alungi tu pe ei; așa cum se topește ceara din cauza focului, așa să piară cei răi dinaintea lui Dumnezeu.” (Ps. 68:2) Acest verset din psalm este o dovadă în plus că împlinirea profeției menționate aici va avea loc după venirea Domnului la templul lui Iehova pentru judecată. Atunci Cristos va sta să judece ca mare judecător și ca „focul topitorului”. (Mal. 3:2) În anumite momente din trecut Iehova l-a pedepsit pe dușman și i-a distrus pe mulți din inamici pentru a-și face un nume pentru sine; dar acum a venit ziua confruntării finale, și inamicul împreună cu întreaga lui organizație trebuie să se prăbușească, iar acest lucru va aduce renume lui Iehova. De aceea, el spune prin profetul său: „Ascultați, popoare toate! Ia aminte, pământule și tot ce este pe tine! Domnul Suveran Iehova să fie martor împotriva voastră, Iehova, din templul său sfânt! Căci iată că Iehova iese din locul său. El coboară și pășește pe înălțimile pământului. Munții se topesc sub el și văile crapă ca ceara din cauza focului, ca apele care se varsă la vale.” (Mica 1:2-4). Fumul, așa cum este menționat în versetul doi al Cântării-Psalm indică prezența focului, care îl va mistui cu totul pe dușman și organizația sa. „Căci cei răi vor pieri și dușmanii lui Iehova vor fi ca podoaba pășunilor: vor pieri, vor pieri în fum.” (Ps. 37:20) Această concluzie este susținută în plus și de cuvintele: „Ei umblă ca un melc care se topește. Ca fătul avortat al unei femei, ei nu vor vedea soarele.” – Ps. 58:8.

26. Este evident că Domnul are ca scop ca cel rău să vadă, imediat înainte de distrugerea lui, că sfârșitul i se apropie. „Cel rău va vedea și se va mânia. Va scrâșni din dinți și se va topi. Dorința celor răi va pieri.” (Ps. 112:10) Ei nu rezista în prezența Domnului: „Munții s-au topit ca ceara înaintea lui Iehova, înaintea Domnului întregului pământ.” (Ps. 97:5) Apostolul, familiarizat cu aceste profeții,

a folosit aceeași figură de stil când a scris: „Cerurile, fiind în flăcări, se vor descompune și elementele, fiind foarte încinse, se vor topi.” – 2 Pet. 3:12.

27. Nu rămâne deci niciun dubiu în privința sorții pe care o vor avea cei care nu îl iubesc pe Dumnezeu și Împărăția sa, ci, dimpotrivă, folosesc cuvântul său în scopuri egoiste pentru a-i amăgi pe ceilalți. Aceștia sunt descriși colectiv ca „oameni ai păcatului”, „fii pierzaniei” iar lucrarea de distrugere a Domnului nu îi va cruța pe aceștia. „Atunci, într-adevăr, se va dezvălui cel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu spiritul gurii sale și îl va reduce la nimic prin manifestarea prezenței sale.” (2 Tes. 2:8) Celor credincioși, pe care i-a făcut martori ai săi, Iehova le spune acum: „Ridicați-vă ochii spre ceruri și priviți în jos spre pământ! Căci cerurile vor fi risipite ca fumul, pământul se va uza ca o haină, iar locuitorii lui vor muri ca țăntării. Dar salvarea mea va fi pe veșnicie și dreptatea mea nu va fi distrusă.” – Isa. 51:6.

28. Iehova a venit în Sion și se arată în gloria sa; iar unșii săi cunosc acest adevăr. (Ps. 102:16). Cu scopul vădit de a încuraja rămasăta credincioasă, Iehova le spune acum acestora: „Dar cei drepti să se bucure, să jubileze înaintea lui Dumnezeu și să exulte, să fie plini de bucurie!” (Ps. 68:3) Aceștia sunt drepti prin Cristos și, pentru că au fost aduși sub mantia sau roba dreptății, pe care Iehova i-a dat-o lui Isus pentru cei aprobați de el, dreptii au toate motivele să se bucure acum. Ei știu că Iehova și concentrat atenția asupra lucrurilor de pe pământ și este deci prezent, și că Împărăția lui a venit și îi va justifica numele. Acești credincioși au fost invitați și au intrat în bucuria Domnului. Potrivnicii văd bucuria rămasătei și îi urăsc scrâșnindu-și dinții, iar Iehova spune cu privire la ei și la servii săi: „Iată că slujitorii mei vor striga de bucurie datorită stării bune a inimii lor, dar voi veți scoate strigăte din cauza durerii inimii voastre și veți urla din cauza prăbușirii spiritului vostru!” (Isa. 65:14) Dușmanul și reprezentanții săi încearcă să împiedice clasa templului să vestească numele și Împărăția lui Iehova Dumnezeu prin fraudă, înșelăciune și forță de convingeri. În pofida acestui fapt, acești martori credincioși îl iubesc pe Dumnezeu și rezistă în fața dușmanului; mai mult, continuă cu îndrăzneală și bucurie să vestească prezența Celui Preaînalt; și sunt încredințați de faptul că Iehova îi va apăra pentru că îl iubesc și îi servesc.

29. Există pe pământ în ziua de azi multe persoane care pretind că s-au consacrat să îplinească voința lui Dumnezeu, dar care se opun cu înverșunare Societății și *Turnului de Veghere* în efortul pe care acestea îl depun pentru a face public mesajul despre numele și Împărăția lui Dumnezeu. Ei critică cu asprime *Turnul de Veghere* pentru că în coloanele lui se găsesc multe lucruri legate de serviciu. Printre alte critici, se afirmă și că Societatea este doar schemă pentru a vinde cărți și că lucrarea ei de publicare servește unor interese private. *Turnul de Veghere* refuză să se coboare într-o asemenea polemică și nu ar spune nimic despre aceasta în coloanele sale dacă nu ar fi mâna de dorință sinceră de a oferi ajutor, alinare și încurajare celor care s-au înrolat în serviciul Domnului. Datoria și obligația cu care a fost însărcinat *Turnul de Veghere* este de a face tocmai acest

lucru spre beneficiul unșilor lui Dumnezeu, și din acest motiv atrage deseori atenția asupra nevoii de activitate în serviciul Domnului.

30. Dumnezeu nu a făcut niciodată nimic împotriva dușmanului fără a vesti mai întâi scopul său în acest sens. În loc să trimită potopul și să distrugă lumea veche fără niciun avertisment, el a făcut ca dreptul Noe să petreacă mulți ani în serviciu, vestind popoarele pământului despre planul lui Iehova de a distruge acea lume rea. Din cauza asupririi și abuzului cu care egiptenii i-au copleșit pe israeliți, guvernul Egiptului merita pe drept să fie nimic, iar Dumnezeu ar fi putut să-i pedepsească pe conducătorii acelei națiuni fără vreun avertisment. În schimb, în pofida acestui fapt, i-a trimis pe Moise și Aaron în Egipt, care, supunându-se poruncilor lui Dumnezeu au servit răspândind avertismentul.

31. Scopul pentru care Dumnezeu dă aceste avertismente de distrugere inevitabilă a organizației lui Satan nu poate fi apreciat nici de poporul său prin legământ înainte ca oamenii din acest popor să-și dea seama de adevăratul motiv pentru care i-a fost îngăduit să domnească răutății pe pământ pentru toată lunga perioadă cât a domnit, și de faptul că adevărata problemă nu este salvarea oamenilor, ci justificarea Cuvântului și numelui lui Iehova. Scopul lui Dumnezeu este de a oferi bogate prilejuri pentru ca întreaga creație să știe că el este singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic și izvorul vieții și al binecuvântărilor. A venit timpul ca marea dispută provocată de Satan - despre cine are puterea supremă în lume - să fie rezolvată. Acel timp, și justificarea completă a numelui lui Dumnezeu este descris de Isus Cristos ca fiind cel mai mare necaz care va lovi vreodată lumea. Dacă oamenii au trebuit să fie anunțați cu privire la potopul ce se apropia și la nenorocirile care aveau să vină asupra Egiptului, este logic ca imediat înainte de marea bătălie din ziua Dumnezeului cel Atotputernic să fie anunțat scopul lui Dumnezeu, cu mai mult zel și în mai multe locuri decât oricând înainte. Cine ar trebui să facă acest anunț? Cu siguranță, cei care îl iubesc pe Dumnezeu și care refuză să facă compromisuri de orice fel cu dușmanul și organizația sa. Nu încap loc de discuție despre care este voința lui Dumnezeu în prezent. El îi însărcinează pe unșii săi cu obligația de a fi martorii săi și a depune mărturie înaintea „creștinătății” și de a-i spune „creștinătății” ce se va întâmpla de îndată. Nu există nici o scuză care să justifice nereușita unei asemenea mărturii. (Ezechiel 3:6-10) Iehova s-a îngrijit ca drumul să fie pregătit pentru o asemenea lucrare: a oferit radioul și presa de tipar pentru a pregăti mesajul; a făcut ca licăririle sale să lucească cu mai multă limpezime decât înainte, luminând Cuvântul său profetic, și astfel face ca mesajul să devină atât de evident încât poate fi înțeles; iar apoi spune poporului său: „Mergeți și dați acest mesaj organizației lui Satan până când va fi nimicită și pe deplin pustiită.” (Isa. 6:12) Poruncile lui Iehova trebuie respectate, iar cei care îl iubesc se vor supune.

32. *Turnul de Veghere* nu se scuză pentru că a pus accentul pe importanța activității în serviciu. Ar greși total și nu și-ar face datoria dacă nu ar sublinia în mod repetat necesitatea ca mesajul să fie făcut public în orice mod posibil îngăduit de Domnul. Prin îndurarea lui Dumnezeu *Turnul de Veghere* va continua să pună

accentul pe importanța vestirii numelui său și a Împărăției sale și pe a-i informa pe oameni că organizația lui Satan, care asuprește acum omenirea va fi distrusă în scurt timp de Dumnezeu. Faptul că le-a oferit poporului său profeția din Psalmul 69 arată clar scopul lui Iehova de a evidenția importanța lucrării de anunțare a organizației dușmanului și de a face cunoscut pe pământ numele său înainte să distrugă dușmanul. Faptul că a dezvăluit în prezent sensul acestei profeții și al altora ca ea este un alt motiv puternic pentru care credem că acesta este timpul de a răspândi aceste anunțuri și ca unșii să fie zeloși în lucrarea lor, supunându-se poruncilor lui. *Turnul de Veghere* publică explicații ale acestei profeții scrise tocmai pentru aceste zile, explicații înțelese a fi corecte și detaliate pentru ca unșii lui Iehova să fie încurajați să continue și să împingă lupta până la porți.

(*Va urma*)

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1. Ce pași a făcut deja Iehova în sensul vestirii și justificării numelui său? Ce aranjament favorabil a făcut el, astfel încât unșii săi să fie părtași la acest lucru?
2. De ce invită Psalmul 68 la o examinare atentă, fiind un studiu potrivit și de ajutor în acest moment?
- 3-5. Ce interes deosebit prezintă pentru rămășița lui Dumnezeu de pe pământ faptul că Moise a fost primul căruia Dumnezeu i-a făcut cunoscută semnificația numelui său, Iehova? Ce privilegiu îi așteaptă pe cei credincioși în „ziua aceea”? Arătați dacă acest privilegiu a fost apreciat de cei cărora le-a fost pus la dispoziție?
- 6, 7. Cât despre aplicarea acestui Psalm, ce lămurire se găsește în Habacuc 3:19? Ce alte scripturi și ilustrații, corelate, indică sensul notei adiționale „Dirijorului precum / despre Shoshanim”?
- 8-10. Cu ce scop a fost oferit această Cântare? De ce este numită și „un Psalm de-al lui David”? În ce fel servește scopului pentru care a fost consemnată? În ce fel sugerează faptul că este numită și „Psalm” punerea ei în aplicare?
11. Când este pus în aplicare acest psalm? Descrieți prilejul cu care a fost folosită pentru prima dată expresia care deschide această Cântare.
- 12, 13. Explicați și aplicați expresiile (a) „Să se ridice Dumnezeu” și (b) „A sosit timpul fixat” (Ps. 102:13). Arătați, cu ajutorul altor scripturi, cum primul verset se potrivește situației în care se aplică.
- 14, 15. Aplicați Ps. 132:8 în relație cu Ps. 68:1.
16. Când și cum îi va împrăștia Iehova pe dușmanii săi?
- 17, 18. Arătați cum alte scripturi, împreună cu faptele prezente servesc la a-i identifica pe „cei care îl urăsc”.
19. Arătați cum versetul Matei 12:30 se aplică și pentru a-i deosebi pe cei care se opun celor care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și adevărul său.
20. Explicați armonia și unitatea din prezent din sânul celor cu adevărat unși.
- 21-23. Citați scripturi care să arate atitudinea potrivită a unui servitor al lui Iehova față de dușmanii lui Dumnezeu.

24. Folosind scripturi corelate, clarificați care este scopul pentru care Iehova a ales și a uns pe poporul său.
- 25, 26. Cum dovedește versetul 2 scopul acestui psalm și timpul împlinirii sale? Citați alte scripturi care descriu ziua confruntării finale.
27. Care este adevărata încercare prin care sunt identificați dușmanii lui Iehova? Cum pun în opoziție 2 Tesaloniceni 2:8 și Isaia 51:6 mulțimea celor credincioși lui Dumnezeu și cea a dușmanilor săi?
28. Cine sunt „dreptii” la care se face referire în versetul 3? Explicați bucuria și veselia lor?
29. Dovediți că *Turnul de Veghere* are clar dreptate atunci când atrage frecvent atenția asupra nevoii de activitate în serviciul Domnului.
- 30, 31. Arătați cum, în trecut, Iehova și-a anunțat dinainte, așa cum se cuvine, vizitele și intervențiile? Ce lecție găsim în acest lucru pentru unșii săi din prezent? Cum s-a îngrijit el de serviciul lor ca martori în prezent?
32. Care este singurul mod în care *Turnul de Veghere* poate servi scopului pentru care a fost oferit de Iehova? Care este, atunci, scopul Psalmului 68?

Crearea omului

Relatarea despre creație, așa cum este descrisă în Biblie, a fost scrisă sub inspirație. Altfel, nu ar fi putut să fi fost scrisă cu o asemenea precizie științifică, scriind despre lucruri despre pământ și care s-au petrecut pe pământ înainte de sosirea omului pe această planetă. Consemnarea spune: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” Dar această simplă frază nu se spune cât de mult timp și resurse a folosit Dumnezeu pentru a aduce în existență această mare masă de materie care compune pământul nostru. Următoarea afirmație din Scriptură spune doar că: „Pământul era fără formă și pustiu”. De aici înainte, încep cele șase zile ale creației, zile lungi nu de 24 de ore, ci fiecare de 7000 de ani, conform celor mai bune calcule bazate pe Biblie. Prima zi a fost marcată de porunca lui Dumnezeu, așa cum o găsim în Geneza 1:2 – „Să se facă lumină”. A șasea zi a creației a cunoscut prima apariție a animalelor strict terestre pe fața pământului. Biblia le descrie pe acestea ca fiind „animale domestice, alte creaturi care se mișcă și animale sălbatice ale pământului, după specia lor!”

Până acum, pare evident că au trecut mai bine de 40.000 de ani de cât Dumnezeu a început lucrarea creației, așa cum este descrisă în Geneza 1:2. În acea perioadă de timp, marea minge de foc numită „pământ” a fost aruncată în spațiu împreună cu mari cantități de substanțe minerale sub formă de vapori, și acestea au format inele în jurul pământului, care, la timpul potrivit s-au transformat în bolți, în straturi care au învelit și înconjurat pământul. La intervale regulate, și exact după cum au fost programate de Dumnezeu, aceste inele (cu o singură excepție, probabil) au căzut, depozitând în pământ aur, argint și toate metalele prețioase, mari pături de fier, cărbune, petrol, bitum și alte substanțe prețioase; apoi a apărut

uscatul, vegetația, și speciile au pierit una după cealaltă pentru a face loc alteia. Apoi au urmat peștii și păsările și animalele, după specia lor. Se pare că dezastrele s-au succedat și au continuat până când pământul a fost suficient de rece și în stare să susțină viața animalelor și a plantelor.

În timpul întregii perioade a creației, Dumnezeu a acționat prin primul său Fiu ceresc, Cel iubit, care a fost mereu credincios și loial Celui Etern. Mari oștiri de îngeri și-au împlinit rolurile particulare în lucrare, ca mesageri ai Marelui Arhitect. Despre una dintre aceste mari creaturi spirituale, se consemnează: „Erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu. Umblai printre pietre de foc.”(Ezec. 28:14). Din nou, în Psalmul 104:4, este scris: „care face din îngerii săi spirite, din slujitorii săi un foc mistuitor”.

Aceste creaturi spirituale au privit marile focuri legate de pământ și rezultatele lor progresive. Evident, aceste planete sau mingi de foc incandescente din ceruri nu îi speriau în niciun fel. Fiecare dintre ei și-a îndeplinit datoria respectivă de a împlini ordinele marelui Iehova Dumnezeu pentru pregătirea pământului. Fiecare din oștirea cerească a privit cu interes profund și încântare pașii progresivi ai acestei evoluții sau perioade de formare și pregătire a pământului, pentru că trebuia să fi știut că era pregătit pentru o creatură necreată încă.

Atunci de ce a fost creat pământul? De ce, după multe eforturi și resurse a fost adus în existență? De ce și-a ocupat atât de multe secole Iehova Dumnezeu și a cheltuit atât de multă energie pentru a aduce pământul în condiția de la finalul celei de-a șasea zile a creației? De ce a așternut fundația pământului și de ce l-a dezvoltat? Dacă a făcut-o spre beneficiul unei creaturi, trebuie să admitem că iubirea sa pentru acea creatură este foarte mare. Fiecare dintre cei care consideră asta sunt foarte interesați de răspunsul la întrebarea „De ce a creat Dumnezeu pământul?” Să lăsăm Cuvântul sacru al lui Dumnezeu să ne dea răspunsul.

Iehova Dumnezeu este propriul său Sfetnic. El își formulează propriile scopuri și le duce la îndeplinire. Sfaturile sale, așa cum sunt revelate omului, sunt prezentate în Cuvântul său scris. Așa cum se spune în Proverbe 12:18: „Planurile reușesc prin sfat; poartă deci războiul după o îndrumare înțeleaptă.” Dumnezeu are un scop clar în ceea ce face. A folosit mai bine de 40.000 de ani pentru a crea pământul. Înainte să înceapă, știa ce va face, și care va fi finalitatea. În Fapte 15:18 se declară: „Domnul, care face aceste lucruri, și căruia îi sânt cunoscute de la începutul lumii.” Deci, Dumnezeu a avut încă de la început un scop clar pentru care a creat pământul, din moment ce l-a creat. Drept urmare, scopul său a fost stabilit prin cuvântul său, care este sfatul său. Putem fi siguri că a îndeplinit acel scop exact așa cum hotărâse de la început.

În profeția lui Isaia (46:9-11; 55:11), sunt scrise aceste cuvinte: „Amintiți-vă de lucrurile dintâi, de demult, că eu sunt Cel Divin și că nu există alt Dumnezeu, nici altcineva ca mine, Cel ce spune de la început sfârșitul și din timpuri străvechi lucrurile care n-au fost încă făcute, Cel ce spune: "Hotărârea mea va rămâne în picioare și voi face tot ce-mi place" (...) Da, eu am spus și eu voi face să se

împlinescă. Eu am hotărât și eu voi și împlini.” „Tot așa va fi și cuvântul meu, care iese din gura mea. Nu se va întoarce la mine fără rezultat, ci va face negreșit ce-mi place și va reuși în lucrul pentru care l-am trimis.”

Scopul lui Dumnezeu este ca pământul să nu fie niciodată distrus. „Pământul va rămâne pentru totdeauna” – aceasta este traducerea literală a afirmației din Eclesiast 1:4. Din moment ce pământul va rămâne pentru totdeauna, rezultă că stă în scopul lui Dumnezeu ca acesta să fie folosit pentru totdeauna. În această privință, Dumnezeu a spus în mod expres: „Căci iată ce a spus Iehova, Creatorul cerurilor, adevăratul Dumnezeu, Cel ce a întocmit pământul, Făuritorul lui, Cel ce l-a întărit, care nu l-a creat în zadar, care l-a întocmit să fie locuit: "Eu sunt Iehova și nu este altul.”

Nu doar că Dumnezeu a format pământul și i-a dat forma unui glob și l-a suspendat în spațiu, dar cheltuind multă energie l-a făcut potrivit să găzduiască creaturile sale. A creat pământul pentru a fi locuit, iar scopurile sale nu vor fi degeaba. Din moment ce pământul trebuie să rămână pentru totdeauna, și trebuie să fie locuit după voința Creatorului, rezultă că trebuie să existe o creatură inteligentă care să fie pusă pe acest pământ pentru a-l folosi așa cum trebuie. Acea creatură este omul, pe care Domnul Dumnezeu l-a creat. Nu doar că este o insultă înaintea lui Iehova, ci și un păcat prezumtiv să spunem că omul s-a dezvoltat singur. Psalmul 100:3 spune: „Să știți că Iehova este Dumnezeu. El ne-a făcut, nu noi înșine. Noi suntem poporul lui și oile pășunii lui.” Teoria evoluției omului este o insultă la adresa lui Iehova; de aceea o excludem din start, fără discuție. Fie îl credem pe Dumnezeu, fie nu îl credem. Dacă îl credem, vom fi călăuziți de Cuvântul său.

Cu multe secole înainte ca omul să fie creat, Dumnezeu a așternut fundația pământului. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne revelează dacă creaturile sale de pe tărâmul spiritual știau că va fi creat un om. Pare sigur, cu toate acestea, că au fost informate că o creatură inteligentă va fi căpetenia pe pământ. Atunci când au fost așternute temeliiile pământului, a fost o vreme de mare bucurie în prezența lui Iehova Dumnezeu. Cei doi fii ai săi, Logos și Lucifer s-au alăturat în cântări de laudă; iar cunoștința despre semnificația acesteia, împreună cu minunata cântare a cântecului a făcut ca toți fii lui Dumnezeu să strige de bucurie glorificându-l pe Dumnezeu. Așa se spune în Iov 38:6,7. Probabil că marele Creator i-a informat pe fii săi cerești că planeta pe care o dezvoltă atunci va fi guvernată, într-o bună zi de o creatură inteligentă, iar cunoștința despre acest lucru a făcut cerurile să răsune de cântările bucuroase.

A venit timpul să fie creată creatura inteligentă, adică omul. Pare sigur că Iehova a avut o conversație cu Fiul său iubit, cu Logosul, despre scopul pentru care a creat omul. Consemnarea spune: „Și Dumnezeu a mai zis: "Să facem om după chipul și asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul și peste toate celelalte creaturi care se mișcă pe pământ". Și Dumnezeu a creat omul

după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc și de sex femeiesc” –Gen. 1:26, 27.

Asemănarea cu Dumnezeu menționată în această dovadă scripturală nu se putea referi la forma fizică, deoarece Dumnezeu este Spiritul Etern care nu a fost văzut, nici nu va fi vreodată văzut de un om. Nu se menționează nicăieri în consemnările biblice că omul ar avea un corp asemănător unei creaturi spirituale. Din contră, cei care vor fi preschimbați din forma umană în cea spirituală la timpul convenit vor primi trupuri potrivite pentru tărâmul spiritual. Există, deci, un corp spiritual și cel uman. Așa se spune și în 1 Corinteni 15:44. Este cert, de asemenea, că trupul omenesc nu are forma unui spiritual. Scriindu-le creștinilor care trăiau pe atunci în forma lor umană, apostolul Ioan spune în 1 Ioan 3:2: „Iubiții mei frați, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a dezvăluit încă. Dar știm că, atunci când va fi dezvăluit el, vom fi ca el, pentru că îl vom vedea așa cum este.” Atunci în ce sens a fost făcut omul după chipul și asemănarea marelui Iehova?

Atributele esențiale ale lui Dumnezeu sunt înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea, toate operând într-un echilibru precis și egal. Acest lucru este dovedit de scopurile sale revelate. Fiarele sălbatice nu au posedat niciodată asemenea atribute sau calități esențiale. Chiar și omul imperfect pe care îl vedem acum are însă, oarecare înțelepciune, iubire, dreptate și putere. Faptul că aceste calități sunt incomplete arată că ființa perfectă le-ar avea duse la perfecțiune și operând într-un echilibru desăvârșit.

Trebuie deci să fie adevărat că atunci când omul a fost făcut după chipul și asemănarea lui Iehova în această privință, și anume că a fost înzestrat cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere. Pe lângă acestea, se poate spune că, din moment ce Dumnezeu este suveran peste întreaga creație, atunci când Dumnezeu i-a dat omului autoritate peste pământ, omul a devenit asemănător lui Dumnezeu și în această privință. Nu putem deduce din această scriptură dacă și creaturile cerești se bucurau de asemănarea cu Iehova. Din textul de mai sus deducem că omul era singura creatură de pe pământ care a fost făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Iehova a conceput specificațiile, parametrii după care a fost creat primul om. În acestea, se reflectă înțelepciunea sa minunată. Dumnezeu s-a îngrijit de numărul exact de oase, și anume 206, care compun scheletul uman. Omului i-a fost oferit un sistem perfect pentru circulația sângelui. Dumnezeu l-a prevăzut cu plămâni, pentru a menține sângele curat și a întreține circulația.; și cel mai minunat sistem electric pe care îl numim sistemul nervos. Scopul nostru nu este totuși să prezentăm organismul uman în detaliu, ci să atragem doar atenția asupra felului în care cele mai minuțioase detalii au fost executate, chiar și numărul firelor de păr de pe cap. Așa ne indică și cuvintele lui Isus. (Mat. 10:30)

Apoi, Logosul a început să-l alcătuiască pe om exact după aceste specificații. Este scris, în 1 Corinteni 15:47 că omul este făcut din pământ, din țărână, este pământean. Acest lucru este adevărat pentru că a fost făcut din

elementele chimice care compun pământul. Din acest motiv, pământul conține toate elementele care alcătuiesc un organism uman perfect. Procesul prin care s-a trecut pentru crearea omului este descris astfel, în Geneza 2:7: „Și Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu.”

Roadele egoismului

Consemnarea scripturală despre organizarea israeliților ca națiune vorbește despre eliberarea lor miraculoasă de către Iehova din mâinile asupritoare ale lui Faraon, regele Egiptului; și apoi despre cum Dumnezeu i-a condus prin intermediul lui Moise prin pustiu, spre muntele Sinai. Acolo, adunați ca o mare oștire la poalele muntelui, au auzit vocea lui Dumnezeu, oferindu-le instrucțiuni și porunci pentru viitor, legate de scopurile sale.

În capitolul 20 al Exodului, găsim că Iehova i-a spus lui Moise: „Iehova i-a mai zis lui Moise: "Iată ce să le spui fiilor lui Israel: "Voi ați văzut că v-am vorbit din ceruri. Să nu vă faceți dumnezei de argint, pe care să-i aveți alături de mine, și să nu vă faceți dumnezei de aur. Să-mi faci un altar de pământ și să aduci pe el ofrandele tale arse și jertfele tale de comuniune, turma ta și cireada ta. În orice loc în care voi face să fie amintit numele meu, voi veni la tine și te voi binecuvânta. Iar dacă îmi vei face un altar de piatră, să nu-l construiești din pietre cioplite. Dacă te vei atinge de el cu dalta, îl vei profana. Să nu te urci la altarul meu pe trepte, ca să nu ți se dezvelească goliciunea deasupra lui".”

Pentru o consemnare despre diferitele statuti și ordonanțe pe care Dumnezeu le-a dat națiunii Israelului citiți, dacă doriți, capitolele 21-22 din Exod.

Dar mulți se întreabă: De ce a trebuit ca Dumnezeu să facă un legământ cu națiunea Israelului?

Răspunsul este, pentru că Dumnezeu i-a organizat atunci pe israeliți spre îndeplinirea scopurilor SALE. El a promis că prin urmașii lui Iuda va veni marele Mesia, în rândul cărora oamenii se vor aduna și care le va împărți binecuvântările, conform cu promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam.

Desigur că Dumnezeu cunoștea slăbăciunile oamenilor, și știa că israeliții aveau să devină apoi ținta principală a dușmanului; dar știa că legea va fi pentru evrei un învățător, un dascăl care îi va menține aparte, deosebiți de alte popoare de pe pământ și îi va pregăti să-l primească pe marele Mesia la timpul convenit. Legea a servit și pentru a-i învăța adevărata semnificație a jertfelor pe care le îndeplineau și, pe care la timpul convenit o vor înțelege pe deplin. Jertfele de animale erau simple prototipuri și simboluri, care prefigurau lucrurile mai bune care aveau să urmeze.

Se observă că, dintre toate lucrurile menționate în lege, cel mai de însemnătate este că oamenii trebuie să i se închine lui Iehova Dumnezeu și să nu aibă alți dumnezei în afară de el. De ce este această prevedere a legii atât de importantă?

Dacă Iehova Dumnezeu este Atotputernic și este personificare iubirii, de ce ar fi necesar pentru el să emită o asemenea prevedere în legea lui? A făcut oare Iehova Dumnezeu această lege pentru un scop egoist, ca să se poată bucura de închinarea adusă de oameni? Nu; Dumnezeu nu a făcut această lege pentru un scop egoist. El a făcut-o spre beneficiul special al tuturor evreilor și, în cele din urmă, spre beneficiul final al tuturor oamenilor. Răspunsurile corecte la aceste întrebări sunt mai mult decât esențiale pentru o înțelegere a felului aparte în care Dumnezeu a tratat cu Israelul și a binecuvântărilor generale pe care le plănuiește pentru întreaga omenire.

Să vedem acum ce dezvăluie Scripturile cu privire la organizația marelui dușman al lui Dumnezeu și a poporului său ales.

În cartea Iov (38:4-7) este consemnat că atunci când Dumnezeu a pus temeliiile pământului, ca locuință pentru oameni, „luceferii au cântat împreună” de bucurie. Sfintele Scripturi arată că termenul „luceferi” se referă la două creaturi puternice din ceruri, și anume Mihael (Logosul) și Lucifer.

Aceste două mari creaturi erau frați; amândoi fii ai lui Dumnezeu. Lucifer s-a dovedit a fi fiul trădător, în timp ce Logosul este „Credincios și sincer”. Pentru că această profeție se referă la așternerea temeliiilor pământului, ca locuință pentru om, este necesar să examinăm în acest context relatarea despre crearea omului.

Relatarea din Geneză, scrisă de Moise sub inspirația lui Dumnezeu, dezvăluie că atunci când Dumnezeu a creat pământul, a făcut o parte din el peste măsură de frumoasă, și a numit-o Eden., și apoi i-a făcut pe bărbat și femeie și i-a așezat în această grădină a Domnului. (Gen. 2:8-15). Dumnezeu l-a investit pe om cu putere și autoritate pentru a-și înmulți specia și a umple pământul la timpul cuvenit.

Lucifer a fost numit în rangul înalt de supraveghetor al omului. Lui i-a fost desemnată datoria de a-l supraveghea pe om și de îndeplini scopurile lui Dumnezeu pentru omenire. Deci, Lucifer a ocupat o poziție confidențială, de încredere față de Dumnezeu și om.

Profetul Ezechiel consemnează despre Lucifer că se afla „în Eden, grădina lui Dumnezeu.” Același profet spune în continuare despre Lucifer: „Tu ești heruvimul uns, ocrotitor, eu te-am numit. Erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu. Umblai printre pietre de foc. Ai fost ireproșabil în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine.” (Ezechiel 28:14,15). Titlul „heruvim ocrotitor” folosit în profeția lui Ezechiel pe care tocmai am citat-o arată că Lucifer ocupa o poziție de încredere și autoritate.

Cea mai mare crimă, cel mai mare delict care se poate comite este să trădez cu premeditare încrederea cuiva, iar acest lucru să facă rău altcuiva, să rănească pe altcineva. Cel care comite o asemenea faptă devine o creatură rea și malefică, lipsită de scrupule. Tocmai de acest lucru s-a făcut vinovat Lucifer. Știa că omul a fost creat pentru a venera o ființă superioară. Știa că omul avea să se bucure de frumusețile Edenului și să i se închine lui Iehova Dumnezeu, Creatorul și Binefăcătorul lui. Știa și că omul era investit cu autoritatea de a zămisli copii și de

a umple pământul cu o rasă de oameni. Lucifer a devenit ambițios, și și-a dorit să obțină de la om închinarea care i se cuvenea de drept doar lui Dumnezeu. El s-a gândit că dacă îi poate îndepărta pe oameni de Dumnezeu, Adam și Eva și toți urmașii lor îl vor venera după un timp pe Lucifer, iar atunci el va fi precum Cel Preaînalt. Profetul lui Dumnezeu spune despre Lucifer:

„Cum ai căzut din cer, tu, cel strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, care făceai neputincioase națiunile! Tu ai zis în inima ta: "Voi urca la ceruri. Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi sta pe muntele întâlnirii, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului. Voi urca mai presus de înălțimile norilor, mă voi face asemenea Celui Preaînalt" – Isa. 14:12-14.

Pentru a-și îndeplini scopul său egoist și rău, Lucifer a recurs la fraudă, înșelăciune și minciună, care au dus la crimă. Prin aceasta, a fost mincinosul și criminalul începuturilor istoriei omenirii. El s-a folosit de șarpele din Eden prin care i-a vorbit Evei, pentru a o amăgi. Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei că erau anumite fructe din care nu aveau voie să mănânce. Lucifer, în felul său viclean și subtil cu care îi înșeală pe oameni, a abordat-o mai întâi pe Eva și i-a spus: „Șarpele era cel mai prudent dintre toate animalele sălbatice ale câmpului pe care le făcuse Iehova Dumnezeu. El i-a zis femeii: "Este adevărat că Dumnezeu a spus să nu mâncați din toți pomii din grădină?" Femeia i-a răspuns șarpelui: "Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: "Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți"" – Gen. 3:1-3.

Dar Lucifer știa că pentru a reuși să își atingă scopul său rău, trebuia să-l facă pe Dumnezeu să pară mincinos, și el, Lucifer, să apară drept binefăcător. Astfel, i-a răspuns Evei:

„În mod sigur nu veți muri. Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul". Atunci femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și că încânta ochii, da, că pomul era plăcut de privit. A luat deci din rodul lui și a mâncat. Apoi i-a dat și soțului ei, când a fost cu ea, și el a mâncat.” – Gen. 3:4-6.

Astfel, cedând influenței amăgitoare a lui Lucifer, care a acționat prin intermediul șarpelui, Eva a mâncat din fruct, încălcând legea lui Dumnezeu, iar Adam i s-a alăturat în păcat.

Iehova Dumnezeu trebuie să fie consecvent. Nu poate să se dezmință pe sine. Din moment ce a anunțat pedeapsa pentru încălcarea legii sale, trebuie să se ocupe de aplicarea legii, atunci când aceasta este încălcată. Prin termenii acelei judecăți (Gen. 3:14-24) se prevede că de acum înainte va fi dușmănie între sămânța femeii și a șarpelui; că la timpul fixat al lui Dumnezeu sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui; că femeia va naște copii săi în chinuri; că omul își va câștiga de acum înainte pâine cu sudoarea frunții sale, până când se va întoarce în țărână, de unde Dumnezeu l-a scos.

Pentru a îndeplini acest verdict, Dumnezeu i-a alungat pe Adam și Eva din Eden, și i-a împiedicat să se întoarcă, pentru a nu mânca din pomul vieții și a trăi

pentru totdeauna. Aflați în afara Edenului, hrănindu-se cu roadele nedesăvârșite ale pământului, care erau otrăvitoare, Adam și Eva s-au îndreptat treptat spre moarte.

Numele Lucifer înseamnă „purtător de lumină” și, de atunci, după ce a devenit rău, Dumnezeu i-a schimbat numele, așa că a fost și este cunoscut drept Șarpe, Balaur, Satan și Diavolul.

Fiecare din aceste nume are o semnificație specială. *Șarpe* înseamnă amăgitor, cel ce înșală; căci el a căutat să înșele pe fiecare dintre cei ce vor să facă bine. *Balaur* înseamnă devorator, mistuitor; căci a încercat să devoreze pe fiecare dintre cei ce au încercat să meargă pe calea dreptății. *Satan* înseamnă dușman, potrivnic sau adversar; căci s-a opus la tot ce ține de dreptate. *Diavol* înseamnă ponegritor, defăimător; căci și-a făcut din defăimarea lui Dumnezeu și a fiecăruia care a încercat să fie în armonie cu Dumnezeu principala ocupație. Pedepsa pe care Dumnezeu a decretat-o împotriva lui a fost ca, la timpul potrivit, să fie distrus. Atât profetul Ezechiel, cât și Isaia fac acest lucru cât se poate de clar:

În Ezechiel 28:17 și 18 citim: „Inima ta s-a umplut de trufie din cauza frumuseții tale. Ți-ai pierdut înțelepciunea din cauza splendorii și strălucirii tale. Te voi arunca pe pământ. Te voi pune înaintea regilor, ca să se uite la tine. Ți-ai profanat sanctuarele cu multele tale nelegiuiri, din cauza nedreptății comerțului tău. Voi face să iasă un foc din mijlocul tău și te va mistui. Te voi preface în cenușă pe pământ, sub ochii tuturor celor ce te văd.”

Iar în profeția lui Isaia, cap. 14, versetul 15, despre Lucifer este scris: „Dar vei fi coborât în Șeol, în părțile cele mai adânci ale gropii:”

Desigur că Dumnezeu l-ar fi putut distruge pe Satan Diavolul îndată, dar înțelepciunea lui a prevăzut un mod de acțiune mai eficient. Știind că drumul rău pe care Satan va merge va testa credința fiecăruia dintre cei dreți, Dumnezeu a îngăduit ca Satan să fie folosit pentru a încerca credința oamenilor.

Astfel, s-a deschis o cale prin care omul își putea exercita propria voință. El putea să aleagă să urmeze răul sau dreptatea. Dușmanul, Satan, marchează cursul răului. Dumnezeu demarhează calea cea bună de cea rea. Fiecare om trebuie să aibă o șansă de a-și exercita libera voință; și, dacă urmează calea cea rea, consecințele vor fi dezastruoase; dar dacă urmează calea cea bună, va primi binecuvântările lui Dumnezeu.

Din vremea Edenului până acum, Satan s-a opus fiecărui efort din partea lui Dumnezeu și a oamenilor de a face ceea ce este bine, ce este drept. Cei care au încercat să se supună lui Dumnezeu au devenit țintele speciale ale Diavolului. Atunci când Abel a vrut să-i servească lui Dumnezeu, Diavolul l-a făcut pe Cain să-și ucidă fratele. De atunci până acum, Satan dușmanul a sădit crima în inimile oamenilor, și i-a făcut să se ucidă unul pe altul și a încercat să distrugă pe fiecare care crede și-i servește lui Dumnezeu.

Dușmanul, Satan Diavolul a amăgit o parte din îngerii cerului și i-a îndepărtat de Dumnezeu, până când a adunat o mare oștire de diavoli al cărei șef

este. Apoi a început să-și orânduiască organizația, compusă dintr-un cer rău și un pământ rău.

„Cerurile” înseamnă țărâmul de unde guvernează puterea nevăzută, în timp ce „pământul” se referă la organizația guvernelor oamenilor de pe pământ.

De pe teren

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

În calitatea noastră de adunare a martorilor lui Iehova întruniți în congres la Gerogetown, și adunați din regiunile disipate ale Guyanei britanice, ca și din Surinam din Guyana Olandeză, dorim să-i mulțumim mărețului Iehova prin Domnul nostru Isus Cristos pentru bunătatea sa iubitoare, îndurare și favoarea cu care ne-a chemat, păstrat și susținut ca fii ai săi pe calea vieții și a luminii.

Prin Societate, partea vizibilă a organizației Sale de pe pământ, mesajul Împărăției a fost trimis mai întâi în aceste țări, consumându-se atât eforturi iubitoare și sprijin material voluntar.

Prin agenția aceeași Societăți, marele Iehova a continuat să ne instruiască, încurajeze și îndrume spre momentul oportun din prezent, când numele lui Iehova va fi pe deplin justificat.

Mesajul mobilizant al *Justificării* s-a deschis înaintea noastră, și, cu laudă și mulțumire ne unim cu bucurie cu celelalte adunări ale martorilor lui Iehova în a fi părtași la lucrarea dublă, de a merge prin mijlocul creștinătății „punând semnul pe frunțile oamenilor care plâng din cauza tuturor lucrurilor dezgustătoare comise în sânul ei” și, de asemenea, de a mărșălui înainte sub umbra tronului și protecția puternicilor heruvimi ai lui Dumnezeu, care răspândesc tăciunii (adevărul arzător al lui Dumnezeu) peste cetate. – Ezechiel 9 și 10.

Ne bucurăm de noul nume cu care am fost botezați de buzele Domnului, adică numele de „martori ai lui Iehova” și dorim să ne dovedim credincioși și vrednici de el.

Profităm de acest prilej pentru a vă transmite asigurările noastre că apreciem exemplul iubitor, zelos, neabătut prin compromisuri pe care Iehova v-a dat privilegiul să-l mențineți în fața rămășiței prin declararea scopurilor lui și justificarea numelui său mare și sfânt.

Prin îndurarea lui Iehova, vă vom ajuta să purtați mărturia până în cele mai îndepărtate colțuri din acest teritoriu. Apreciem efortul depus de adunarea de martori ai lui Iehova din Georgetown, ca și cooperarea și asistența oferită de filiala Societății de aici, care, prin providențele lui Iehova, a făcut posibil acest congres.

Trăind în aceste țări îndepărtate, ne dăm seama de marea noastră nevoie și dependență față de Societate, mai ales pentru literatură, încurajare și asistență, și dăm toată lauda noastră lui Iehova prin Domnul nostru Isus Cristos pentru aceste

binecuvântări pe care ni le furnizează prin organizația sa, și prețuim ca un mare privilegiu ocazia noastră de a lua parte la această lucrare, de declarare a numelui lui Iehova, a Regelui și Împărăției sale.

Rămânem,
Frații voștri în Cristos
CONGRESUL MARTORILOR LUI IEHOVA DE LA GERORGETOWN

„VEDEȚI ... ZEL PENTRU IEHOVA”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

Inima îmi tresaltă de bucurie când văd zelul pe care îl manifestă acum „rămășița”. Zel pretutindeni! Nici o etapă, nici o ramură a lucrării nu pare să fie neglijată. Arde în „carele de război”. Strălucește în „casă”. Caută calea „miresei” până la capătul pământului și face toate armele ascuțite și eficiente. Acesta este zelul lui Iehova (Ez. 5:13) și care va topi „munții”. Căci Iehova îndeplinește lucru de care a vorbit prin gura lui Ilie, profetul, despre Ahab. (2 Regi 10:10) Chiar și acum acest zel atrage milioane de oameni binevoitori de partea Domnului, nerăbdători să vadă împlinirea lui victorioasă la Armagedon. (2 Regi 10:15-28). Suntem recunoscători să aflăm în continuare, cu ajutorul vostru, că „rămășița” se va bucura și de alte privilegii de serviciu după Armagedon, învățându-i pe milioanele de oameni care vor fi vii atunci că sunt cei la care s-a gândit Iehova când i-a promis lui Avraam că TOATE familiile pământului vor fi binecuvântate prin el.

Suntem bucuroși că nu ezitați să declarați deplina judecată a lui Dumnezeu împotriva organizației Diavolului. Fie ca zelul și iubirea și loialitatea voastră să sporească până când Diavolul va fi nimicit și redus la tăcere veșnică.

Cu multă dragoste,
Fratele vostru în lucrarea de mărturie
A.L. NORFLEET, *New York.*

DE INTERES PENTRU PIONIERI

Următoarea scrisoare primită de la un frate care a avut experiențe în Armenia într-o vreme când trebuia să strângă cureaua și va fi de interes pentru pionieri.

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

Vă scriu cu privire la pregătirea grâului. Având în vedere faptul că Diavolul se războiește cu rămășița, și că pionierii resimt condițiile apăsătoare pe tot întinsul lumii, se pare că a venit timpul să ne așezăm în tranșee, să ne baricadăm împotriva inamicului din fiecare unghi. Unul dintre mijloacele pe care le avem la dispoziție este reducerea cheltuielilor de trai, fără să ne facem rău fizic. Toți dieteticienii consideră grâul cea mai echilibrată hrană de pe pământ. A fost folosit și de egipteni, și de fapt este hrana de bază a tuturor popoarelor din „Orientul Apropiat”

până în zilele noastre. Cam cu 3000 de ani în urmă, grâul era folosit și preparat după următoarea metodă. Această metodă de pregătire este numită „bulgur” în traducerea turcească a Vechiului Testament.

Spălați grâul, apoi fierbeți-l la bain-marie, până când e bine făcut, fără ca totuși să crape bobul. Apoi trebuie să-l uscați *temeinic* la soare, dacă este vară. Astfel, poate fi păstrat până la un an, fără să fie atacat de mucegaiuri sau insecte.

Următorul pas: luați grâul gătit și uscat și măcinați-l într-o râșniță (fie și de cafea) până când fiecare bob se sfărâmă în cam patru bucăți. Cerneți partea de făină rezultată. Luați un os de supă de 5 cenți, supă de carne, de măruntaie sau de vacă; puteți folosi și pui. Fierbeți bine și sărați după gust. Luați o parte din grâul spart și puneți-l într-un bain-marie și turnați-l peste supa de carne fierbinte până când grâul este acoperit de supă cam 1-1,5 cm. Fierbeți până când e bine făcut, cam 15-20 de minute. Apoi luați niște spaghete ceva mai groase și rumeniți-le în ulei de măsline, grăsime sau unt până sunt brun-aurii, și adăugați-le în grâul gătit; amestecați bine și serviți. Nu folosiți pâine cu asta. Grâul a fost fiert de două ori, așa că gustul pământos, de amidon, a fost eliminat, cam ca în pâinea fără dextroză.

Grâul fiert la micul dejun este una dintre cele mai bune mâncăruri pe care le puteți obține. Gătiți bine, sărați și serviți-l cu lapte, smântână, stafide sau alune.

Pionierii ar trebui să poată lucra 6 ore după ce au consumat această mâncare hrănitoare, împreună cu o salată de legume proaspete, de sezon. Dacă doriți mai multe rețete de preparare a grâului, voi fi bucuros să vi le trimit.

Cu dragoste fierbinte și urări de bine, rămân

Fratele și martor ca și voi, în Sion,

S.H. TOUTJIAN

„FOARTE ÎNFOMETAȚI DE ADEVĂR”

DRAGI FRAȚI

Pe când mă aflam în Hammon, când era acolo și fratele Strong, m-a rugat să vă povestesc cum două seturi de cărți au fost plasate prin radio.

Am mers la o doamnă din Knox, Indiana, din zona rurală; și înainte să-mi termin mărturia, mi-a apucat cărțile și a spus că mă aștepta de trei săptămâni; că îl aude pe judecător vorbind fiecare duminică și că păstrase 2.90\$ pentru cărți.

O altă experiență foarte încurajatoare s-a petrecut la YMCA în Gibson, Indiana. Un om mi-a spus că doar o persoană spune adevărul în ziua de azi, iar acea persoană e judecătorul Rutherford. Atunci când i-am spus că îl reprezintă pe judecător, m-a rugat să-i fac rost de un set complet din cărțile sale. Am făcut imediat asta, și a vrut să-mi dea 5 dolari pentru ele. Dar am spus nu, căci costau doar 2.90 și nu puteam cere mai mult pentru ele. A mai spus și că l-a auzit pe judecătorul Rutherford fiecare duminică la radio, și s-a purtat ca și cum i-ar fi fost foarte foame de adevăr.

Atunci când ne întâlnim cu oameni ca aceștia, chiar ne face să simțim că ar trebui, dacă ar fi posibil, să ne dublăm timpul de lucrare.

Pomenim fiecare frate din lume în rugăciunile noastre zilnice, și știm că ne bucurăm la rândul nostru de toate rugăciunile lor.

Al vostru, în serviciul Domnului
CHESTER HAYS, *pionier*.

CU LOIALITATE, DE PARTEA VOASTRĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Salutări iubitoare în numele lui Iehova Dumnezeu și al Fiului său iubit, noul Conducător al pământului, acum întronat.

Bucurându-ne de noul nostru nume și de marele privilegiu de a putea merge acum la conducătorii lumii cu acest mesaj minunat al Împărăției, dorim să vă asigurăm de aprecierea și iubirea noastră, ca martori ai lui Iehova. Ne rugăm zilnic pentru voi, ca să fiți ținuți în locul tainic al Celui Preaînalt și să fiți credincioși până la moarte. Ca adunare de martori ai lui Iehova, stăm umăr la umăr cu voi și ne bucurăm de fiecare rază de lumină la timpul convenit, mai ales de *Justificarea* și noua lumină aruncată asupra profeției lui Ezechiel. Țelul nostru este să fim loiali aranjamentelor Domnului, așa cum sunt trasate din când în când în *Turnul de Veghere*, și să ducem lupta până la porți.

Frații voștri în serviciu pentru Regele regilor și Justificarea numelui lui
Iehova,

ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN DES MOINES (IOWA)

SĂ PARTICIPĂM DIN TOATĂ INIMA

IUBIȚI FRAȚI ÎN SION,

Având în vedere că Iehova a găsit de cuviință, în îndurarea sa să înzestreze cu mai multe binecuvântări „clasa rămășiței” prin care le-a îngăduit celor ce sunt „martori ai lui Iehova” privilegiul de a vestii lumii, conducătorilor și supușilor că „Împărăția este speranța lumii” și

Având în vedere că Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, în calitate sa de canal de comunicație prin care voința lui Iehova Dumnezeu este făcută cunoscută oficial martorilor lui Iehova, aranjată și consumată la recentul și minunatul congres al dreptilor de la Columbus, Ohio și,

Având în vedere că iubitul nostru frate Rutheford, în calitate sa de președinte al numite Societăți și purtător de cuvânt al ei a delimitat cursul care trebuie să fie urmat de martorii lui Iehova la congresul anterior menționat și prin scrisoarea personală publicată în *Buletin*

Hotărâm prin urmare ca adunarea de martori ai lui Iehova din San Francisco (California), adunată în această zi în sesiune de lucru să-l autorizeze pe directorul ei de serviciu să-l anunțe pe fratele Rutherford și Societatea de aprecierea noastră pentru privilegiile acordate, de participarea noastră din toată inima la și în sprijinul martorilor de la colțurile de stradă, și de intențiile noastre de

a participa din toată inima la mărturia personală și individuală ce trebuie dată conducătorilor, fie guvernamentali, financiari sau eclesiastici, așa cum s-a trasat în ediția recentă din *Informator* și

Hotărâm în continuare ca un exemplar din această Rezoluție să fie înaintat Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, un exemplar fratelui Rutherford, iar un exemplar să fie păstrat în arhivele adunării din San Francisco; exemplarele având să fie semnate de directorul de serviciu, ca reprezentant al Societății, și de președintele și secretarul adunării, ca reprezentanți ai adunării de martori ai lui Iehova din San Francisco.

N.A. YUILLE, *Director de Serviciu*

J. MORRIS, *Președinte*

A.R. CRAWFORD, *Secretar*

„TÂNJIND DE NERĂBDARE SĂ INTRĂM ÎN LUPTĂ”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Salutări în numele lui Iehova. Tocmai am primit *Informatorul* din 1 august, și suntem peste puțină de încântate de mesajul pe care îl conține. Broșura *Împărăția* nu a ajuns încă la noi. O așteptăm zilnic și tânjim de nerăbdare să acționăm în toiul luptei.

„Înainte! Iehova cel puternic în război

Ne-ndeamnă să fim credincioși

Până când sistemele acestei lumi vor zace despuiate de glorie

Și până când vom câștiga, victorioși

Să-naintăm! ! Tot înainte drum să ne croim

Iar adevărul ce pătrunde ne va lumina mereu

Astfel a spus Iehova: Vă voi întări și ajuta

Nu te teme să lovești, poporul meu.”

Ce bucurie, ce privilegiu să fii chemat la acest timp anume pentru a fi martor al lui Iehova! Inimile noastre dau pe dinafară de iubire și laudă pentru Regele nostru.

Turnurile de Veghere sunt o sursă mare de încurajare. Așteptăm cu nerăbdare următoarele numere, ca și noua carte, *Justificarea*.

Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze,

Ale voastre, în aceeași credință prețioasă,

ANN A. CHAPMAN, KATIE M. LAWRENCE, *Pionieri, Ceylon*.

ÎN DEPLINĂ ARMONIE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD

Adunarea de martori ai lui Iehova din Little Rock, Arkansas, dorește să-și exprime recunoștința față de Tatăl ceresc pentru multele sale binecuvântări. Mai mult de jumătate din cei din această adunare au participat la congresul de la Columbus, și mulți dintre noi au apreciat mai bine oportunitățile noastre de a-i servi lui Iehova de atunci. Întreaga companie de aici a dorit să își exprime cumva sentimentele, și le vom consemna, după cum urmează:

- (1) Credem că congresul de la Columbus din iulie 1931 a fost încă o demonstrație a „marilor și minunatelor lucrări” ale lui Dumnezeu, și că rămășița lui Iehova de pe pământ este acum întărită și pregătită pentru serviciul lui Iehova, mai pregătită ca niciodată.
- (2) Credem că nu ar fi nepotrivit să spunem că voința lui Dumnezeu pentru rămășița lui este acum revelată deplin, după congresul de la Columbus, așa cum este „scris în cartea” pentru servul lui Iehova. (Ps. 40:7, 8) Credem că „străjerul” lui Iehova a avut acum o viziune atât de clară, încât poate fugi fără să șovăie să îndeplinească lucrul pe care Dumnezeu o vrea terminată cu iuțeală. (Hab. 2:1, 2)
- (3) Credem că rezoluția cu privire la „noul nume” adoptată la 26 iulie 1931 este, în unele privințe, de natura unui legământ sau acord, prin care ni se oferă o șansă de a accepta sau respinge prevederile și îngrijirile lui Iehova pentru poporul său, pentru a se putea discerne clar acum cine îl servește pe Dumnezeu, și cine nu. (Mal. 3:18)
- (4) Prin urmare noi, în calitatea de adunare a martorilor lui Iehova, declarăm deci că suntem în deplină armonie cu rezoluțiile adoptate de rămășița lui Dumnezeu, reprezentată la congresul de la Columbus, și acceptăm cu bucurie noul nume pe care Dumnezeu l-a dat poporului său credincios, și, împreună cu toți martorii lui Iehova din lume, declarăm că: „Vom face tot ceea ce a spus Domnul”.

„NU AȘ PUTEA TRĂI FĂRĂ ELE”

DRAGĂ JUDECĂTOR RUTHERFORD

Îmi plac foarte mult cuvântările dvs., și aștept cu nerăbdare venirea duminicilor, pentru a le auzi. Dar vin în cele din urmă, și mă găsesc cu o oră înainte de vreme, așteptând să vă aud vocea și mesajul, mesajul care îmi hrănește sufletul flămând. E așa bine să avem o profet ca dvs. Dacă toată lumea și-ar răpi câteva minute duminicile și ar asculta ce aveți de spus, lumea ar fi cu mult mai curată!

Dragă frate Rutherford, sper că v-a mai trecut răceala. Glasul vă părea atât de obosit. Vă puteam auzi gemând și tușind de câteva ori ultima duminică. Nu ne putem permite să fiți bolnav, așa că poate ați dori să vă odihniți puțin.

Cât despre cărțile dvs., nu aș putea trăi fără ele. Am câteva din ele. Le citesc în tot timpul ce-mi rămâne. Am *Lumina*, vol. 1 și 2, *Guvernul, Viața, Creația, Harpa lui Dumnezeu, Profetia, Eliberarea*. AM și *Împărăția, Raiul și purgatoriul*. Primesc *Turnul de Veghere* și *Vârsta de Aur* și i-am promis domnului Goodwin, unul din pionierii dvs., că voi cumpăra *Justificarea*. Aștept să mi-o aducă, așa cum a promis; iar dacă nu o face, o voi cere direct de la Societate.

Cărțile voastre m-au ajutat să duc o viață mai bună, mi-au arătat drumul spre Dumnezeu și Fiul lui, Domnul nostru Isus Cristos care a suferit pe Calvar pentru păcatele noastre. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze și să vă aibă în pază, drag martor al lui Iehova și profet.

Rămân, cu umilință,
D-na ANNA KOULOUVARDIS, *Rhode Island*.

DESPRE NOUA „HAINĂ”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Doresc să-mi exprim aprecierea față de noul veșmânt al organului oficial al *martorilor lui Iehova*.

Dacă putem judeca un desen după ce înfățișează, atunci noul model de copertă al revistei trebuie cu siguranță clasificat drept o operă de artă. Mi se pare imposibil să concepi o prezentare picturală mai grăitoare a viitoarei Împărății a dreptății, organizația lui Iehova, și relația pe care rămășița o are cu întregul, ca „martori” ai Săi. Vă rog să-mi acceptați felicitările!

Rezumatele revizuite ale „Misiunii” și „Scripturile ne învață clar” din *Turnul de Veghere* sunt și ele vrednice de laudă.

Fratele vostru în bucuriile Împărăției,
M.E. CONFEHR.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

15 MARTIE 1932

Nr. 6

Cuprins:

VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA
PARTEA A II-A

- Pag.143

PRIMA CREAȚIE A LUI IEHOVA

- Pag.156

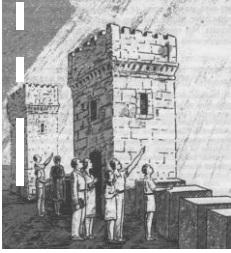
ORIGINEA ADEVĂRATEI PROFETIRI

- Pag.160

DE PE TEREN

- Pag.163

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Martie 1932

Nr. 6

Vestirea numelui lui Iehova

”Cântați-i lui Dumnezeu, cântați cântări numelui său! Faceți drum Celui ce trece prin câmpiile aride, lui IAH, căci acesta este numele său, și jubilați înaintea lui!” – Ps. 68:4, *R.V.*

Partea a II-a

Iehova a ales Sionul în calitate de capitală a măreței sale organizații și ca locuință a sa, reprezentat de Regele său preaiubit pe care l-a instalat acolo. Este timpul să se cânte cu bucurie, pentru ca numele său să le fie făcut de cunoscut celor care vor să audă. Toți ceilalți vor trebui să știe la timpul fixat că Iehova este Dumnezeu. Faptul că porunca este de a ”cânta laude numelui său” arată clar că Iehova le va descoperi servilor săi, odată cu împlinirea profeției, semnificația numelui său. El și-a declarat prima dată numele ”Iehova” lui Moise, iar în versetul patru al psalmului este scris: ”Preamăriți-l . . . pe numele său, Iah”. Aceasta este o prescurtare a numelui Iehova și înseamnă același lucru. Este, deci, o parte a cântecului nou și este legat de semnificația numelui Iehova.

2. ”Cântați-i Domnului (Iehova) o cântare nouă! Cântați-i Domnului (Iehova), toți locuitorii pământului!” (Ps. 96:1) ”Cântați-i Domnului (Iehova) o cântare nouă, căci minunate sunt lucrurile pe care le-a făcut! Dreapta lui, da, brațul lui sfânt, a adus salvarea.” (Ps. 98:1) ”O, Dumnezeule, îți voi cânta o cântare nouă! Îți voi cânta cântări pe un instrument cu zece coarde.” (Ps. 144:9) ”Lăudați-l pe Domnul (Iah)! Cântați-i Domnului (Iehova) o cântare nouă, lauda sa în adunarea celor credincioși lui!” – Ps. 149:1

3. Această cântare nouă nu trebuia să înceapă decât după venirea lui Isus Cristos la templul lui Iehova Dumnezeu și după dezvăluirea semnificației numelui Iehova pentru cei unși, iar după această dată a început rămășița să cânte cântarea. Această cântare de laudă nu evocă salvarea generală a omului, ci o lucrare specială și victorioasă. Atunci când rămășița începe să cânte cântarea, Iehova își va fi instalat deja Regele sunt uns pe muntele său sfânt din Sion și i-a poruncit Regelui său preaiubit să îl alunge pe Satan din ceruri și să îi frângă puterea de pe pământ. În 1919, Domnul și-a salvat rămășița din sclavia Babilonului, partea pământească a organizației lui Satan, pentru ca ea să poată ieși și vesti numele și Împărăția sa. Apoi el i-a descoperit că Sionul a fost zidit și i-a dat rămășiței o înțelegere a marii întrebări ridicate de dușman cu privire la cuvântul și numele Său. El i-a arătat rămășiței că în curând avea să vină timpul când această mare problemă avea să fie

rezolvată pentru totdeauna în favoarea și spre gloria lui Iehova Dumnezeu. El i-a dat rămășiței o înțelegere a faptului că numele Iehova semnifică scopurile sale față de poporul său, iar apoi le-a arătat membrilor rămășiței că trebuie să fie martorii săi pe pământ. Aceste mari adevăruri dezvăluite rămășiței sunt cele ce au evocat cântarea, iar aceasta îl iubește pe Iehova și dorește să cânte spre lauda numelui său.

4. *Versiunea Revizuită* spune la versetul patru: "Faceți o cale pentru cel ce merge prin deșert". Prin profetul său, Dumnezeu arată că "va fi un drum pentru rămășița poporului său, care va rămâne, din Asiria", care după zilele lui Isaia a fost cucerită și ocupată de Babilon. "Și din Asiria va fi un drum mare pentru rămășița poporului său, care va mai rămâne, așa cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului." (Isa. 11:16) După venirea Domnului la templul său, rămășiței poporului său de pe pământ i s-a permis să pornească pe acel drum mare și să se întoarcă în Sion, unde apare acum Iehova în gloria sa.

5. "Ziua aceea", pe care a făcut-o Domnul, a început acum, iar datoria rămășiței în acest timp este clară, căci se scrie: "În ziua aceea vei spune: "Îți mulțumesc, o, Doamne, că, deși te-ai mâniat pe mine, mânia ta s-a întors în cele din urmă și m-ai mângâiat. Iată, Dumnezeu este salvarea mea! Voi avea încredere și nu-mi va fi frică, pentru că Domnul IEHOVA este forța și puterea mea și el a devenit salvarea mea". Cântați-i cântări Domnului, pentru că a făcut lucruri mărețe! Lucrul acesta se anunță pe tot pământul." – Isa. 12:1,2,5.

6. Deoarece Iehova a zidit Sionul și s-a instalat acolo, el este acum măreț în Sion, și de aceea este scris: "Domnul este mare în Sion și este înălțat mai presus de toate popoarele. Ele să-ți laude numele. Mare și de temut, sfânt este acesta." (Ps. 99:2,3) Aceasta este încă o dovadă care arată că psalmul șaiszeci și opt se aplică timpului prezent și este hrană la timpul potrivit pentru unșii lui Dumnezeu din aceste zile. Cunoștința acestui lucru este un mijloc prin care primim putere și încurajare.

CÂMPII PUSTIITE

7. *Versiunea Revizuită* a versetului patru spune: "Faceți o cale pentru cel ce merge (pe ceruri) prin deșerturi." Un alt traducător redă această parte a textului astfel: "Celui care trece prin câmpii pustiite". (*Roth.*) *Versiunea Autorizată* scrie: "Preamăriți-l pe cel care merge pe ceruri". Cuvântul "ceruri" folosit aici provine din cuvântul ebraic *arabah* și nu este același cu cel tradus "ceruri" în versetele opt și treizeci și trei ale psalmului. Numai în acest verset cuvântul *arabah* este tradus „ceruri”, în timp ce în celelalte locuri el este tradus prin *deșert*, *câmpie* sau *pustiie*. Aceasta arată că psalmistul zugrăvea această imagine din trecut, când stâlpul de nor care simboliza prezența lui Iehova și chivotul legământului purtată pe umerii preoților treceau prin deșert, sau pustiie, către Canaan. Preoții care purtau chivotul legământului pe umerii lor simbolizau într-un fel modul în care Iehova Dumnezeu merge deasupra organizației sale preoțești, cunoscută și desemnată ca preoția lui Melhisedec. Tot teritoriul dintre Egipt și Canaan era pustiie, sau deșert, și era locuit de dușmanii Israelului, astfel că acesta simboliza necredința și neascultarea de

Dumnezeu. Israelii trebuiau să treacă prin acest teritoriu pustiu pe drumul lor spre țara odihnei.

8. Argumentul apostolului Pavel cu privire la acest lucru, care se găsește în Evrei 3:7-16 și 4:1-11, este că țara Canaan simboliza credința și odihna în Iehova și aranjamentul făcut de el pentru poporul său, și că cei ce exercită credință în Dumnezeu și în Cristos intră acum în odihna deplină. Israelii ce mergeau prin deșertul Canaanului cu chivotul legământului pe umerii preoților îl simbolizau, așadar, pe Iehova care merge deasupra organizației sale și o conduce prin aceste timpuri de deșertăciune. Este scris: ”În cele din urmă au plecat de pe munții Abarim și și-au așezat tabăra în câmpiile aride ale Moabului, lângă Iordan, în dreptul Ierihonului. Și-au așezat tabăra lângă Iordan, de la Bet-Ieșimot până la Abel-Sitim, în câmpiile aride ale Moabului. Și Domnul i-a vorbit lui Moise în câmpiile aride ale Moabului”. – Num. 33:48-50

9. Cuvântul ”câmpii” care apare de trei ori în textul de mai sus este derivat din ebraicul *arabah*, care înseamnă deșert sau pustietate. Împlinirea acelei părți a profeției din psalm, „cel care merge pe ceruri prin câmpiile aride” trebuie să se refere, așadar, la faptul că Iehova merge deasupra organizației sale și o conduce prin timpurile asemănătoare pustietății din mijlocul dușmanilor, conducându-și poporul de legământ în siguranță în Sion și în orașul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, și în compania miradelor de îngeri, la adunarea generală a bisericii întâilor născuți, care sunt scriși în ceruri. (Evr. 12:22,23) Așa cum israelii erau în pustiul dușmanului, dar nu făceau parte din el, tot așa și rămășița credincioasă a poporului lui Dumnezeu de astăzi este în lume dar nu face parte din ea, iar această lume, sau organizație a dușmanului îi este ostilă rămășiței, asemenea unui loc gol și lipsit de hrana dătătoare de viață pentru ei, iar rămășița este înconjurată de pericole și moarte. De aceea, Iehova este scutul, puterea și cântecul ei. Rămășița este într-o țară, sau stare, aridă și neroditoare față de Dumnezeu. Ea trebuie să călătorească acum în aceste împrejurări deșertice pe drumul mare pe care l-a făcut Regele Veșnic pentru ea, care este pus spre binele ei, iar la timpul fixat și alții din familia umană care trăiesc veșnic vor merge pe acel drum mare. Acesta duce la Sion, unde a venit Iehova prin reprezentantul său, Isus Cristos. – Isa. 35:8; 62:10

10. În țara dușmanului sunt mulțimi de persoane care nu sunt din partea oficială a organizației lui Satan, dar care se află sub puterea și influența sa. Și aceștia trebuie să aibă posibilitatea de a se împărtăși din apele râului care curge de la tronul și templul lui Dumnezeu. În armonie cu aceasta, este scris: ” El mi-a mai zis: ”Această apă curge spre regiunea de est, coboară prin deșert (*arabah*) și se varsă în mare. Odată intrată în mare, apa acesteia se vindecă.” (Ezec. 47:8) (Vezi și Rev. 22:1,2; *Lumină*, volumul 2, paginile 255,256)

11. Prin credință și prin marea favoare a lui Iehova Dumnezeu, cei din clasa rămășiței văd acum aceste lucruri și de aceea ”cântă o cântare” de laudă celui care merge, suprem și victorios, prin țara dușmanului. Ascultând cu bucurie de poruncile lui Iehova, aceștia ”ridică un drum mare” pentru oameni, înălță

stindardul lui Iehova și le arată calea spre Împărăție. (Isa. 62:10) Ei îl preamăresc pe Cel Preaînalt ”pe numele IAH, și jubilează înaintea lui”. Prin acestea pare să se spună, în esență, că numele IAH este mai presus de orice alte nume divine. Acesta atrage atenția la scopul său și le sugerează servilor săi că acum a venit timpul ca Iehova să își ducă la îndeplinire toate scopurile pe care le-a declarat în Biblie spre îndrumarea omului și, mai presus de orice, scopul său de a-și justifica gloriosul nume.

12. Bucuria rămășiței înaintea lui este sprijinită de cuvintele profetului: ”Bucură-te foarte mult, fiica Sionului! Strigă triumfător, fiica Ierusalimului! Iată că regele tău vine la tine! El este drept, da, este salvat; umil și călare pe un măgar, pe mînzul unei măgărițe.” (Zah. 9:9) Faptul că conducătorul Israelului a venit călare pe un măgar la timpul încoronării sale a fost un simbol al supunerii depline și benevole față de Iehova Dumnezeu. Regele a venit călare pe măgar la încoronarea sa. (Jud. 5:10; 2 Cron. 23:9-11) Isus a împlinit această profecie în miniatură atunci când a intrat călare în Ierusalim, oferindu-se ca Rege și a apărut la templu. (Mat. 21:2-9) Când a venit la templul lui Iehova în 1918 și a fost prezentat ca Rege, el a împlinit profecția la scară mai mare, iar aceasta marchează începutul timpului de mare bucurie al fiicei Sionului, fiii organizației lui Dumnezeu.

ORFANI ȘI VĂDUVE

13. Un copil separat de tatăl său suferă batjocurile altora, iar o văduvă este părăsită. Iehova este Tatăl orfanilor și Apărătorul văduvelor. Cântarea din psalm, care se referă la Iehova, spune: ”Tată al orfanilor de tată și judecător al văduvelor este Dumnezeu în locuința sa sfântă.” (68:5) Aici, membrii rămășiței lui Dumnezeu sunt într-o stare pustiită în lume și sunt menționați de psalmist ca ”orfani de tată” pentru următoarele motive: (1) deoarece aceștia au ascultat porunca ”Uită poporul și casa tatălui tău” (Ps. 45:10); (2) sunt lipsiți de prieteni pământești și se îndreaptă spre Iehova Dumnezeu pentru ajutor și putere: ”Dacă tatăl meu și mama mea m-ar părăsi, Domnul însuși m-ar primi. Învață-mă, o, Doamne, calea ta și condu-mă pe cărarea dreptății din cauza vrăjmașilor mei!” (Ps. 27:10,11) și (3) deoarece în timpul absenței lui Isus Cristos și până la venirea sa la templu, aceștia au rămas orfani, însă Dumnezeu a trimis spiritul sfânt ca să-i apere și să-i ajute. (Ioan 14:18) Acum acesta a fost luat și Iehova, prin Isus Cristos, este cu ei. Orfanii de tată au nevoie de un răzbunător și apărător, iar Iehova are scopul de a fi aceste lucruri pentru rămășiță: ”Care îi face judecată dreaptă orfanului de tată și văduvei și îl iubește pe locuitorul străin, îi dă pâine și mantie”. – Deut. 10:18

14. O altă traducere redă acest text astfel: ”Care execută răzbunarea orfanului și a văduvei, și iubește străinul care locuiește în țară, dându-i hrană și acoperământ.” (*Roth.*) În armonie cu acestea, psalmistul spune: ”Ridică-te, o, Iehova! O, Dumnezeule, ridică-ți mâna! Nu-i uita pe cei asupriți! Căci tu vezi nenorocirea și necazul. Te uiți cu atenție, ca să le iei în mâna ta. Ție ți se încredințează cel nenorocit, orfanul de tată. Tu ești ajutorul lui . . . ca să le faci

dreptate orfanului de tată și celui zdrobit și ca omul muritor, care este din pământ, să nu mai insufle groază.” – Ps. 10:12,14,18, *Roth*.

15. Conducătorii acestei lumi văd poporul lui Dumnezeu zdrobit, batjocorit și calomniat, însă nu îl ajută și nu îl mângâie. Vorbindu-le prin profetul său, Iehova le spune acestora: ”Fiți judecători pentru cel de condiție umilă și pentru orfanul de tată. Faceți dreptate celui năpăstuit și celui sărac. Salvați-i pe cel de condiție umilă și pe cel sărac, scăpați-i din mâna celor răi!” – Ps. 82:3,4

16. Însă conducătorii refuză să facă acest lucru, iar Iehova preia atunci problema în mâinile sale. Profetul său spune: ”Iehova îi păzește pe locuitorii străini, îi ajută pe orfanul de tată și pe văduvă, dar strâmbă calea celor răi.” (Ps. 146:9) Dumnezeu începe să facă acest lucru atunci când apare la templul său prin marele său reprezentant, Isus Cristos.

17. ”Creștinătatea” are mulți fii care sunt fără tată și răzvrățiți, deoarece ei au fost induși în eroare de cler și de conducătorii turmei lor. Cu privire la aceștia, Iehova spune prin profetul său: ”Conducătorii duc în rătăcire acest popor și cei pe care îi conduc sunt derutați. De aceea, Domnul nu se va bucura nici chiar de tinerii lor și nu se va îndura de orfanii lor de tată și de văduvele lor, căci toți sunt niște apostatați și niște răufăcători și orice gură vorbește nebunii. De aceea, mânia lui nu s-a întors, iar mâna lui este încă întinsă.” (Isa. 9:16,17) Acești răzvrățiți s-au îndreptat spre oameni pentru putere, iar puterea lor a dat greș. Cei ce se îndreaptă spre Domnul și ascultă de poruncile sale primesc putere din mâinile sale.

18. Iehova este Judecătorul, Justificatorul și Răzbunătorul fiilor săi credincioși. ”Lasă-i pe orfanii tăi de tată. Eu însumi îi voi păstra în viață, iar văduvele tale se vor încrede în mine.” (Ier. 49.11) Cuvântul ebraic pentru ”văduvă” folosit de psalmist în primul verset analizat aici este la plural și în alte locuri din Scripturi este tradus prin ”case pustiite” și ”locuri pustii”. (Isa. 13.22; Ezec. 19:7) Cuvântul acesta mai înseamnă și un loc sau o stare dezolată, de deșertăciune. Marea ”văduvă” al cărei apărător și răzbunător a devenit Iehova este, desigur, Sionul, organizația sa. Vine timpul când văduvia ei va înceta și batjocurile ei vor fi îndepărtate, iar Iehova îi spune: ”Nu te teme, căci nu vei rămâne de rușine! Nu te simți umilită, căci nu vei fi dezamăgită! Pentru că vei uita rușinea din tinerețea ta și nu-ți vei mai aduce aminte de disprețul văduviei tale neîntrerupte. Toți fiii tăi vor fi învățați de Domnul și mare va fi pacea fiilor tăi.” – Isa. 54:4,13 (Vezi *Turnul de Veghere* din 1931, pagina 323)

19. Pe parcursul perioadei de persecuții din 1917 până în 1919, partea pământescă a organizației lui Dumnezeu a devenit pustiită, asemenea unei văduve, iar strigătele membrilor credincioși ai ei au fost exprimate în cuvintele din Plângeri: ”Adu-ți aminte, o, Doamne, de ceea ce ni s-a întâmplat! Privește și vezi batjocura noastră! Moștenirea noastră le-a fost dată unor necunoscuți, casele noastre, unor străini. Am ajuns orfani de tată. Mamele noastre sunt ca niște văduve. Următorii ne stau în ceafă. Suntem istoviți. Nu ne dau pic de răgaz.” – Plân. 5:1-3,5.

20. La începutul acelei perioade de persecuții, Domnul a venit la templu pentru a judeca, iar el acționează în folosul văduvelor și a orfanilor. ”Iată că îl trimit pe mesagerul meu, iar el va pregăti calea înaintea mea. Și, pe neașteptate, va veni la templul Său adevăratul Domn, pe care-l căutați, și mesagerul legământului, în care vă găsiți plăcerea. Iată! El va veni negreșit”, spune Domnul oștirilor. Atunci mă voi apropia de voi pentru judecată și mă voi grăbi să depun mărturie împotriva vrăjitorilor, împotriva bărbaților adulteri, împotriva celor ce jură strâmb, îl înșală la plată pe muncitorul tocmit și se poartă necinstit cu văduva și cu orfanul de tată, precum și împotriva celor ce încalcă drepturile locuitorului străin și nu se tem de mine”, spune Domnul oștirilor.” – Mal. 3:1,5

21. Se apropie timpul când dușmanul și organizația sa trebuie să fie distruse. Casa sa a fost și este mândră, arogantă și asupritoare, iar de aceea este scris: ”Domnul dărâamă casa celor orgolioși, dar întărește hotarul văduvei.” (Prov. 15:25) În 1918, Iehova a început zidirea Sionului și a făcut-o pe văduva sa roditoare și fiii ei au început să îi laude numele; astfel că este scris: ”El face ca femeia stearpă să locuiască într-o casă, ca o mamă veselă cu copii. Lăudați-l pe Domnul!” (Ps. 113:9) Îngrijirea casei femeii lui Dumnezeu care se leagă de fiii pământești și de alții a început atunci și a fost un timp de bucurie care continuă și acum.

22. Cuvintele celui de-al cincilea verset din psalmul șazeci și opt, și anume ”Dumnezeu în locuința sa sfântă” par să se refere la Iehova în templul său și nu la prezența sa generală în ceruri. (Hab. 2:20) Cuvintele arată manifestarea iubirii lui Iehova pentru cei din organizația sa. Aceasta este locuința sa iar el este aici în capacitatea reprezentativă a lui Isus Cristos. (Ps. 132:13-15) În Cronici este scris că Iehova ”avea compasiune pentru poporul său și pentru locuința sa.” (2 Cron. 36:15) Ca o dovadă în plus că aceste cuvinte se referă la templu și la locul unde este onorat numele său, psalmistul spune: ”Doamne, iubesc locașul casei tale și locul în care locuiește gloria ta.” (Ps. 26:8) Iehova este Judecătorul și Răzbunătorul poporului său din Sion. Deoarece fiii sunt născuți în prezența Tatălui lor, marele Iehova, și în organizația sa, care era înainte văduvă dar acum este făcută roditoare și îi este îngrijită casa, în organizație este acum multă bucurie. Printre fiii organizației este multă bucurie și cântări și o mare pace Iehova este Tatăl și Învățătorul lor și toți aceștia sunt învățați acum de Dumnezeu. – Isa. 54:13

CREDINCIOȘI ȘI MAI PUȚIN CREDINCIOȘI

23. În deschidere, cântarea spune: “Dumnezeu le dă o familie celor singuri; el îl eliberează pe prizonieri; dar cei răzvrățiți locuiesc într-o țară uscată.” (Ps. 68:6) *Turnul de Veghere* din 15 noiembrie 1926, discutând texte legate de prizonieri, sau de clasa mării mulțimi, limitează aplicabilitatea cuvintelor “Dumnezeu le dă o familie celor singuri” din acest Psalm doar la clasa mării mulțimi. Acest verset din psalm se referă în mod clar însă la trei clase, și anume: (1) rămășița credincioasă, sau clasa “servului credincios și înțelept”; (2) marea mulțime și (3) clasa “omului păcatului”, “fiul distrugerii”. În mod vădit, aceste trei

clase sunt delimitate aici pentru ca aceia devotați lui Dumnezeu să poată vedea și aprecia îngrijirile lui pline de îndurare pentru cei care îl iubesc. Un al traducător redă astfel textul: “Îi aduce pe cei singuratici înapoi acasă” (*Roth.* – nota marginală). Versetul din acest psalm este singurul loc unde termenul ebraic *ya-chid* este tradus “singur”, cu sensul de “solitar” și nu de “unic”. O autoritate recunoscută spune că acest cuvânt înseamnă *unit* sau *unic*, în context putând însemna și *iubit* dar și *singur*; ca și *viața*; *drag*; *părăsit* și *unic copil*. Ca dovadă, un text spune: “Ia-l, te rog, pe fiul tău, pe singurul tău fiu [*ya-chid*], pe care-l iubești mult, pe Isaac.” (Gen. 22:2, 16). Un altul: “Scapă-mi sufletul de sabie, singurul [*ya-chid*] meu suflet, din laba câinelui!” (Ps. 22:20). “O, Iehova, până când vei privi toate acestea? Scapă-mi sufletul de pustiirile lor, singurul [*ya-chid*] meu suflet, de leii puternici.” – Ps. 35:17.

24. Același cuvânt, tradus “unic” apare în următorul text: “fiindcă și eu am fost un fiu bun pentru tatăl meu, gingaș și unic pentru mama mea” [adică singur la părinți].(Prov. 4:3). De asemeni, tot acest cuvânt este tradus “singurul (tău fiu)” în Ieremia 6:26. Același cuvânt ebraic este tradus “fiu unic” în Amos 8:10 și Zaharia 12:10. Cuvântul este interpretat și ca “părăsit” în următorul text: “Întoarce-ți fața spre mine, și îndură-te de mine; căci sunt părăsit [singur, *Roth.*] și năpăstuit.” (Ps. 25:16) Aceste texte dovedesc că, în versetul 6 al acestui psalm, cuvântul “singur” face referire la copii Sionului, clasa rămășiței credincioase.

25. După nașterea “copilului de sex bărbătesc” (Împărăția, Rev. 12:5), Sionul a dat naștere copiilor săi. “Căci Sionul abia a avut durerile nașterii, că și-a și născut fiii.” (Isa. 66:8). Apoi a început vremea bucuriei. Femeia lui Dumnezeu, simbolizând organizația lui, a fost stearpă de copii până când Dumnezeu l-a așezat pe Regele său iubit pe tronul său, și apoi copiii săi au început să fie zămisliti. Acela este timpul când “femeia stearpă (Sionul) a început să se îngrijească de casă, să stea acasă.”, după cum spune *Versiunea Autorizată*. “El face ca femeia stearpă să locuiască într-o casă, ca o mamă veselă cu copii!” (Ps. 113:9, *Roth.*) Atunci când Domnul a venit la templul său și a ridicat Sionul și acești copii au fost aduși în existență, atunci glasurile s-au înălțat în cântarea de laudă și copiii bucuroși au început să vestească numele lui Iehova, căutând apărarea și justificarea lui, lucrare la care, prin îndurarea sa, acești credincioși au privilegiul de a participa. Dovezile arată cu prisosință că aceia din clasa “servului credincios și înțelept”, deși foarte iubiți de Domnul, erau singuratici, solitari, și într-o stare de abandonare, deznădăjduită până când Domnul a început să le dezvălui acestor credincioși că Împărăția s-a născut, și că acești credincioși urmași ai lui Isus Cristos au primit privilegiul de a vesti despre Rege și Împărăție spre gloria numelui lui Iehova Dumnezeu. Pe aceștia “singuri” Iehova i-a așezat apoi “în familii” sau “într-o casă”, adică în organizația Domnului, în casa Domnului; și i-a adus într-o stare de unitate în Cristos. În mod necesar, deci, acești oameni care beneficiază de favorul lui trebuie să se vadă “ochi în ochi”, și asta și fac, și apoi încep în armonie anunțarea veștii bune a Împărăției și ziua justificării numelui lui Iehova. Este, deci, destul de clar că acea parte a psalmului, “Dumnezeu le dă o familie celor singuri”,

se referă la clasa rămășiței credincioase și arată unitatea lor într-o stare de fericire și bucurie.

PRIZONIERII

26. Conform *Versiunii Revizuite* acest verset – Ps. 68:6 se traduce: “Dumnezeu îi așează pe cei singuri în familii, îi scoate pe prizonieri ca să-i ducă la belșug. Dar cei răzvrățiți vor locui într-o țară pârjolită.” *Turnul de Veghere* din 15 noiembrie 1926 interpretează corect “prizonierii” din acest text ca fiind “marea mulțime”. Concluzia aceasta este pe deplin sprijinită de următoarele texte: “Eu, Iehova, te-am chemat în dreptate și te-am apucat de mână. Te voi păzi și te voi da ca legământ al poporului, ca lumină a națiunilor, ca să deschizi ochii orbi, ca să-i scoți din temniță pe prizonieri, din casa de detenție pe cei ce stau în întuneric.” (Isa. 42:6, 7). “Să ajungă înaintea ta suspinele prizonierului! După măreția brațului tău, păstrează-i pe cei sortiți morții!” (Ps. 79:11) “Ca să audă suspinele prizonierului și să-i dezlege pe cei sortiți morții.” (Ps. 102:20) “Cei care locuiau în întuneric și în umbră adâncă erau încătușați în necazuri și în fiare.” (Ps. 107:10). Cei care alcătuiesc marea mulțime oftează și strigă pentru că sunt ținuți în lanțuri de organizația care, în mod fraudulos și fals, pretinde că acționează în numele lui Isus Cristos. Clerul și fruntașii turmelor lor îi țin pe acești oameni neîndrăzneți ca prizonieri. Ei sunt stabiliți pentru moarte, pentru că au făcut un legământ cu Dumnezeu, un legământ de a îndeplini voința lui, crezând în meritul lui Isus Cristos, legământ care duce la moartea lor ca și creaturi umane pentru a putea trăi ca și creaturi spirituale. Ei trebuie să coboare în moarte ca ființe umane pentru a fi sculați din moarte în planul spiritual, timp când li se va da privilegiul de a servi înaintea tronului lui Dumnezeu. – Rev. 7:15.

RĂZVRĂTIȚII

27. *Versiunea Revizuită* redă astfel ultima parte a versetului: “Dar cei răzvrățiți vor locui într-o țară pârjolită”, în timp ce *Rotherham* traduce “țară arsă de soare, aridă”. În rândul israeliților, poporul tipic al lui Dumnezeu, a existat o clasă de rebeli, de răzvrățiți, deci este de așteptat să apară o clasă similară și în rândul celor care au încheiat un legământ prin sacrificiu de a împlini voința lui Dumnezeu. Israelii erau afectați atât de încăpățănare, cât și de răzvrătire. Ar fi de așteptat deci să regăsim același lucru în rândul celor care au fost invitați în Împărăție. Iacob, primind dreptul din nașterea și favoarea din mâinile lui Iehova i-a prefigurat pe cei credincioși de care se folosește Domnul Dumnezeu pentru a depune mărturia lui Isus Cristos, adică acea clasă de urmași ai lui Isus Cristos care alcătuiesc clasa “servului credincios și înțelept”. De aceea, este scris: “El a ridicat o mărturie în Iacob și a dat o lege în Israel, lucruri pe care le-a poruncit strămoșilor noștri ca să le aducă la cunoștință fiilor lor (...) ca să-și pună încrederea în Dumnezeu și să nu uite lucrările lui Dumnezeu, ci să respecte poruncile sale. Să nu ajungă ca strămoșii lor, o generație încăpățănată și răzvrătită, o generație care nu

și-a pregătit inima și al cărei spirit nu a fost credincios lui Dumnezeu.” – Ps. 78:5, 7, 8.

28. Iehova a clarificat și a spus limpede prin Cuvântul său că aceia pe care îi va aproba trebuie să-i servească și să fie pătrunși să facă asta din dragostea lor pentru el, sau din devoțiunea lor lipsită de egoism; că, o dată cu venirea Împărăției sale, aceștia trebuie să fie martori pentru Iehova și să anunțe vestea bună națiunilor pământului, drept mărturie, și să-i avertizeze despre scopul lui Dumnezeu înainte ca organizația lui Satan să-și găsească sfârșitul decisiv. Aceștia trebuie să spună popoarelor lumii că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că Satan și organizația sa sunt un fals, sunt anti-Dumnezeu și anti-Împărăție, și trebuie să fie distrusă. Aceștia trebuie să depună mărturie despre numele lui Iehova și Împărăția lui cu bucurie, urmărind justificarea numelui lui Iehova. Cei incluși în legământul pentru Împărăție se împart în două clase: o clasă este mobilizată de devoțiunea altruistă pentru Domnul; cealaltă clasă urmărește mereu, cu egoism o poziție de onoare și glorie ce speră să le aparțină în viitor. Această a doua clasă refuză să creadă că Împărăția a început în 1914, lucru simbolizat de nașterea “copilului de sex bărbătesc”. Ei refuză să creadă și că Domnul a venit la templul său în 1918. Ei dau greș în împlinirea legământului lor și respectarea jurămintelor lor înaintea Domnului, și nu arată o apreciere reală a favorurilor ce le-au fost conferite. “N-au respectat legământul lui Dumnezeu și n-au vrut să umble în legea sa. Au început să uite faptele sale și lucrările sale minunate pe care i-a făcut să le vadă.” – Ps. 78:10, 11.

29. Toți cei care au răspuns chemării la Împărăție sunt candidați la statutul de co-moștenitori împreună cu Isus Cristos, cu condiția ca motivul pentru care îl servesc pe Domnul să fie iubirea sau altruismul, și cu condiția să fie credincioși în acest fel până la sfârșit; și, de aceea despre ei se vorbește ca despre prinți, despre care Domnul a spus, prin gura psalmistului: “El toarnă dispreț peste prinți (sau “nobili”) [adică aceia care puteau fi cândva regi în Împărăție, împreună cu Isus Cristos], îi face să rățacească prin pustiu, unde nu este drum. Dar îl ocrotește de necaz pe sărac [pe cei săraci în spirit, adică aceia care sunt pe deplin și fără urmă de egoism devotați lui Dumnezeu] și face din el familii [clasa credincioasă] ca turmele. Cei drepti văd și se bucură și orice nedreptate își închide gura. Cine este înțelept? El va lua aminte la aceste lucruri și va fi atent la faptele de bunătate iubitoare ale lui Iehova” (Ps. 107:40-43). Astfel, Domnul arată că sunt înțelepți cei care ascultă de Cuvântul său și sunt călăuziți întrutotul de Cuvântul său, și nu influențelor străine, nici măcar de propriile lor opinii și concluzii, și nici de înțelepciunea și măreția semenilor lor.

30. Celor răzvrățiți, Iehova le spune: “Toată ziua mi-am întins mâinile spre un popor încăpățânat ce umblă pe o cale care nu este bună, după gândurile lor, spre poporul alcătuit din cei care mereu mă insultă în față, care aduc jertfe în grădini și fac fum de jertfă pe cărămizi [lucruri inventate de om, învățături ale oamenilor, și nu în numele lui Cristos, Piatra aleasă a lui Iehova Dumnezeu”. (Isa. 65:2, 3) Cei răzvrățiți, deși au primit chemarea în Împărăție și i-au răspuns, insistă că vor putea,

prin propriile eforturi, să-și cultive un caracter care îi va face vrednici de Împărăție, și că aceia care nu le urmează calea sunt cu mult sub standardele lor; de aceea, se cred mai dreți decât alții, iar Iehova spune despre ei: “Aceștia sunt un fum în nările mele, un foc ce arde toată ziua.” (Isa. 65:5) (Vezi *Turnul de Veghere* din 1930, pg. 344). Aceasta este o clasă care refuză să demaște organizația rea a lui Satan prin vestirea cu curaj a adevărului; ei preferă să calce cu grijă ca nu cumva să fie lipsiți de vreun ajutor de la sistem, iar despre ei Domnul mai spune: “Vai de fiii încăpățânați”, zice Iehova, “de cei care sunt gata să ducă la îndeplinire planul, dar nu pe cel care vine de la mine, să încheie o alianță printr-o ofrandă de băutură, dar nu cu spiritul meu, ca să adauge păcat la păcat, care, fără să mă întrebe, pornesc la drum ca să coboare în Egipt, ca să se adăpostească în fortăreața faraonului și să se refugieze la umbra Egiptului!” – Isa. 30:1, 2.

31. Aceeași clasă a răzvrătiților este descrisă drept rebelă și distrugătoare în următoarele texte: “Poporul acesta însă are o inimă încăpățânată și răzvrătită; s-au îndepărtat și umblă pe propriul lor drum.” (Ier. 5:23) “Sunt cu toții încăpățânați peste măsură, umblă cu calomni, sunt ca arama și ca fierul. Toți sunt oameni care distrug.” – Ier. 6:28.

32. Despre aceștia, psalmistul spune și că “vorbec împotriva fratelui lor, defăimează pe fiul mamei lor” (Ps. 50:20) Isus descrie această clasă ca fiind “cei ce comit nelegiuire” și “servul rău”; iar apostolul îi descrie ca “neleguiți” pentru că nu au primit iubirea de adevăr și deci se îndepărtează și sunt meniți să facă parte din “oamenii păcatului”, “fii distrugerii” – Mat. 13:41; 2 Tes. 2:2-12.

33. Textele doveditoare de mai sus arată clar că profetul Domnului descrie, în versetul 6 din Psalmul 68 aceste trei clase în care se împart cei consacrați. Cei credincioși, care sunt iubiți de Domnul, văd aceste adevăruri și înalță o cântare de laudă numelui lui Iehova și continuă cu bucurie vestirea lui Iehova ca unic Dumnezeu adevărat și a veștilor că Împărăția sa va justifica numele său, și că Împărăția este singura speranță a omenirii.

ARMAGHEDONUL PREFIGURAT

34. În multe locuri din Biblie, Iehova arată ce se va petrece la Armagedon sau la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, acest text fiind una din dovezi în acest sens: “O, Dumnezeule, când ai ieșit în fruntea poporului tău, când ai mers prin sălbăticie [deșert – *Roth.*] pământul s-a zguduit [s-a cutremurat, *Roth.*], cerul a picurat înaintea lui Dumnezeu, muntele Sinai s-a topit [a picurat, *Roth.*] înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel” – Ps. 68:7, 8, *R.V.*

35. În aceste cuvinte din Psalm, David descrie cum Dumnezeu i-a condus pe israeliți afară din Egipt și până la muntele Sinai și de acolo în țara Palestinei, și menționează ce a avut loc pe Muntele Sinai, lucru care prefigurează alte lucruri care vor avea loc ulterior. Debora a profetizat după prima bătălie de la Meghido (Jud. 5:19) Expriarea profetesei este foarte asemănătoare cu cea pe care David a folosit-o ulterior în acest psalm, și arată că aceste cuvinte nu veneau de la o creatură umană, ci au fost îndrumate și dictate de Domnul prin îngerul său. Iată

cum se exprimă Debora în profeția pe care o rostește: “Iehova, la ieșirea ta din Seir, la plecarea ta din ținutul Edomului, pământul s-a zguduit și cerurile au picurat, da, norii au picurat apă. Munții s-au scurs dinaintea feței lui Iehova, Sinaiul acesta, dinaintea feței lui Iehova, Dumnezeuul lui Israel.” (Jud. 5:4, 5) Este clar că această exprimare a profetesei a fost folosită de pentru că Iehova a repetat lucrările sale neobișnuite și minunate în bătălia de la Meghido, lucrări similare cu cele vădite pe muntele Sinai. Descriind bătălia de la Meghido, profetesa a spus: “Din cer au luptat stelele, de pe orbitele lor au luptat împotriva lui Sisera. Torentul Chison i-a dus cu el, torentul din zilele străvechi, torentul Chison. I-ai călcat în picioare pe cei puternici, o, suflete al meu! Atunci copitele cailor loveau pământul, căci armăsarii lui galopau, galopau năvalnic."Blestemați Merozul, a zis îngerul lui Iehova, blestemați-i fără încetare pe locuitorii lui, căci n-au venit în ajutorul lui Iehova, în ajutorul lui Iehova cu cei puternici”” – Judecători 5:20-23.

36. Mulți dintre cei consacrați au crezut - și unii încă apară această concluzie – că bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic va fi dusă de agenții și puteri omenești. Totuși, Scripturile arată că nu avem nici o dovadă autoritară care să sprijine această concluzie. Așa cum îngerul Domnului a condus lupta de la Meghido, acționând ca reprezentant a lui Iehova Dumnezeu, tot astfel Isus Cristos, acționând ca Reprezentantul său Principal, va conduce lupta de din marea zi a Dumnezeului Atotputernic. Cuvintele profetice rostite de Debora și cele din versetele 7 și 8 ale Psalmului 68 sprijină cu prisosință această concluzie. Apostolul Pavel se referă la același lucru în capitolul 12 din Evrei, și arată că aceste cuvinte profetice rostite de Debora și David trebuie să fie profeții referitoare la ce se va petrece în “ziua când el se va pregăti de luptă” și în ziua marii lupte finale. Trebuie să fi părut o faptă stranie și minunată pentru toți cei care au privit lupta felul în care oștirile Israelului, sub Iosua, au luptat împotriva dușmanului la Gabaon. Trebuie să le fi părut straniu și minunat să vadă cum elementele cerurilor s-au războit cu dușmanul în numele poporului de legământ al lui Dumnezeu. Atunci și acolo, în toiul luptei, Iehova Dumnezeu a aruncat grindină mare sau bucăți de gheață din ceruri, care au ucis mai mulți dușmani decât săbiile armatei Israelului. (Iosua 10:9-12). Tot astfel, atunci când Israelii conduși de Barac s-au confruntat cu dușmanul la Meghido, trebuie să le fi părut straniu și minunat celor ce priveau felul în care puterea lui Iehova s-a manifestat împotriva dușmanilor, când “stelele cerurilor” au luptat împotriva dușmanului, iar acesta a fost pe deplin înfrânt.

37. Isaia a profețit despre viitoarea bătălie de la Armagedon, sau marea bătălie din ziua Dumnezeului cel Atotputernic, spunând: “Căci Iehova se va ridica întocmai ca la muntele Perațim, se va mânia ca în valea din apropierea Gabaonului, ca să-și ducă la îndeplinire fapta - fapta sa este ciudată - și ca să-și facă lucrarea - lucrarea sa este neobișnuită.” (Isa. 28:21). Nu știm de ce elemente se va folosi Dumnezeu în această luptă dar, din imaginile profetice aflăm că Iehova Dumnezeu își va folosi puterea pentru a învinge organizația lui Satan. Oricare va fi felul în care puterea cea se va manifesta, va fi neobișnuit și minunat

pentru cei care vor asista. Cuvântul “neobișnuit” folosit în profeția citată mai sus înseamnă *minunat*, printr-o minune. Prin profetul Zaharia, Iehova ne spune că “în ziua Domnului”, atunci când organizația lui Satan îi va ataca pe poporul său, “Iehova va ieși și va lupta împotriva acestor națiuni ca în ziua războiului său, ca în ziua bătăliei.” (Zaharia 14:13). Știm că Satan își adună toate forțele împotriva forțelor dreptății, și că puterile pământești care sunt de partea Domnului sunt prea neînsemnate pentru a lupta cu succes împotriva dușmanului; dar Dumnezeu din ceruri va lupta împotriva dușmanului și îl va distruge, iar în ochii tuturor celor care vor avea privilegiul să vadă, aceasta va fi o faptă neobișnuită sau minunată.

38. Iehova a venit la templul său în 1918, prin Reprezentantul său Isus Cristos, iar “zguduirea pământului”, adică starea de pe pământ a poporului lui Dumnezeu a început atunci și acolo. Rămășița, care constituie “a zecea parte din oraș a căzut, iar în cutremur au fost uciși 7000 de oameni.” Aceștia au fost scoși din organizația lui Satan și au fost considerați morți de agenții lui Satan. (Vezi Rev. 11:3; *Lumina*, vol. 1, pg. 214) Traducerea *Rotherham* a textului de mai sus din Psalmul 68 spune: “Pământul s-a cutremurat, da, cerurile au picurat înaintea Dumnezeului de pe Sinai.” Marea lecție pe care creația trebuie să o învețe este că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic. Toți trebuie să fie informați de aceasta, într-un fel sau în altul. Această traducere a textului din versiunea *Rotherham* clarifică faptul că Acela care a făcut muntele Sinai să se clatine și să se zguduie atunci când a fost dată Legea prin Moise este același Dumnezeu care poartă lupta pentru poporul său și îi duce la victorie, și același Dumnezeu care vine la templul său, își alege rămășița și o duce în locul secret al Celui Preînalt, locul sigur, și același Dumnezeu care va distruge dușmanul și organizația sa la Armagedon. “Și cerurile s-au topit (sau “au căzut”)” nu înseamnă că s-au prăbușit, ci că au “picurat”, au lăsat să cadă ploaie sau ploi înviorătoare de adevăr asupra poporului lui Dumnezeu, pe când poporul acesta se afla în sălbăticie, în condiții aspre. Această concluzie este sprijinită de următoarele texte, în care este tradus acest cuvânt, și anume: “Pământul s-a zgduit și cerurile au picurat, da, norii au picurat apă” (Jud. 5:4) “Smirnă îmi picura de pe mâini pe găurile încuietorii, smirnă îmi curgea de pe degete.” (Cântarea Cânt. 5:5) “În ziua aceea, din munți va picura vin nou, din dealuri va curge lapte și în toate albiile râurilor lui Iuda va curge apă.” (Ioel 3:18) “Din munți va picura vin nou și toate dealurile se vor topi.” – Amos 9:13.

39. De la venirea Domnului la templul său, din ceruri au picurat ploi de adevăr înviorător asupra rămășiței sale de pe pământ. Din îndurarea sa, rămășița primește aceste ploi de adevăruri profetice, și, ca martori ai lui Iehova, împrăștie aceste picături în rândul tuturor națiunilor, și mai ales al națiunilor care alcătuiesc creștinătatea. “Fiu al omului, îndreaptă-ți fața spre ținutul din sud, fă să picure cuvintele tale spre sud și profetește pădurii din câmpia de la sud.” (Ezechiel 20:46) “Fiu al omului, îndreaptă-ți fața spre Ierusalim, fă să picure cuvintele tale spre locurile sfinte și profetește împotriva pământului lui Israel.” – Ezechiel 21:2.

40. Rămășița lui Iehova va fi acum așezată “în locuri cerești în unitate cu Isus Cristos”, aflându-se în templul său. (Efes. 2:6) Acești credincioși revarsă profețiile lui Dumnezeu, și în particular asupra creștinătății, vestind numele și Împărăția lui Iehova Dumnezeu.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. Care este prilejul special care cere intonarea de cântări de laudă numelui lui Iehova: Cui i-a făcut acesta cunoscut numele său? De către cine vor fi intonate aceste cântări? Care este natura cântecului pe care îl vor cânta?

3. Evidențiați unele dintre marile adevăruri care au fost revelate rămășiței și care au prilejuit cântarea de laudă a numelui lui Iehova.

4-6. Care este scopul “drumului mare” menționat aici, și când a fost acesta deschis pentru rămășiță? Ce dovezi adiționale mai există că, în acest moment o examinare în detaliu a Psalmului 68 de către unșii lui Dumnezeu le va fi de ajutor?

7-9. Comparați poziția poporului legământului lui Iehova de acum cu cea a Israelului în drum spre Canaan pentru a arăta aplicabilitatea și cât de adecvată este expresia: “cel ce trece prin câmpiile aride”.

10. În ce fel trebuie luat în considerare Ezechiel 47:8 în legătură cu acest lucru?

11, 12. Care este semnificația expresiei “Numele său este IAH?” În ce fel se leagă împlinirea profeției din Zaharia 9:9 de Psalmul 68:4?

13-16. Identificați-i pe “orfani de tată” la care se face referire în versetul 5. Explicați de ce sunt “orfani”. Cum îi protejează și apără Iehova?

17. Aplicați Isaia 9:16, 17.

18-20. Aplicați afirmația că “Dumnezeu este judecătorul văduvelor”.

21, 22. Când și cum (a) va nimici Domnul casa celor mândri? (b) “întări hotarul văduvei”? La ce se referă expresia “locuința sa sfântă”.

23, 24. Ce scripturi clarifică sensul afirmației “Dumnezeu îi așează pe cei singuri în familii”. Citați alte texte care arată identitatea clasei la care se referă cuvintele “cei singuri”.

25. Când și cum a fost îndeplinită “așezarea în familii”? Cu ce scop s-a făcut aceasta?

26. Indicați alte scripturi care dovedesc identitatea “prizonierilor”?

27, 28. Explicați afirmația că “el a ridicat o mărturie în Iacob”. Aplicați Psalmul 78:10, 11.

29. La cine se referă expresia “Cine este înțelept”? (Ps. 107:43)? Ce lucruri observă acesta? Cine sunt cei care vor “înțelege bunătatea iubitoare a Domnului”, și când?

30-32. În ce fel se împlinește Isaia 65:2, 3?

33. Atunci, la ce trei clase se referă, după cum s-a descoperit, Psalmul 68:6?

34, 35. Explicați similaritatea dintre exprimarea folosită în Ps. 68:7, 8 și cea din Judecători 5:4, 5.

36, 37. Cine va duce lupta Armaghedonului? Descrieți imaginea profetică pentru a arăta cât de potrivit este limbajul din Isaia 28:21 pentru a sugera natura Armaghedonului.

38-40. Explicați afirmația că “pământul s-a cutremurat”. Explicația referința la “Dumnezeul de pe muntele Sinai” făcută aici. Explicați expresia “cerurile au picurat.”

Prima creație a lui Iehova

În ținutul Palestinei, mediul și condițiile sunt de așa natură încât induc o solemnă meditare. Mergând pe dealurile din Iudeea pe timp de toamnă veți fi imediat convinși că aici raritatea atmosferei și claritatea cerului sunt foarte neobișnuite. În timpul nopții apar atât de multe stele încât pare că se înghesuie pentru a avea fiecare loc pe cer. Vă amintiți atunci că astronomii estimează că există treizeci de mii de milioane de corpuri astrale în universul nostru. Desigur că mintea umană nu poate aprecia sau înțelege pe deplin această idee, dar în timp ce priviți cerurile pline de lumină strălucitoare ajungeți la concluzia că astronomii nu au exagerat. Le priviți cu admirație, uimire și reverență. Fără să vreți, întrebați: cine a făcut miriadele de stele minunate care își revarsă lumina blândă pentru a lumina calea călătorului obosit?

Deoarece sunteți o persoană rațională, cu capacități de gândire, căutați un răspuns rațional și inteligent la întrebarea dumneavoastră. Cunoașteți teoria evoluției, însă ați ignorat-o, considerând-o nedemnă de a fi luată în seamă. Nu este rațional ce acele stele să se fi făcut pe sine și nici că ar fi apărut din întâmplare. Însăși existența lor depune o mărturie zdrobitoare a faptului că există un Creator cu mult mai mare decât stelele și care le-a făcut și le-a pus la locul lor.

Știți că aveți o dorință sinceră de a afla mai multe cu privire la minunile pe care le priviți. Cine a pus această dorință în mintea dumneavoastră? Cine v-a dat puterea de a raționa și facultatea mintală de a căuta informații? Dacă există un Creator care a făcut acele minunate corpuri astrale și care v-a făcut pe *dumneavoastră*, nu este rezonabil să ne gândim că el a făcut posibil și să obțineți un răspuns la întrebările dumneavoastră sincere? Dacă există vreo relatare care să dea răspunsul referitor la originea lucrurilor vizibile, atunci acea relatare trebuie să fie consecventă cu ea însăși și cu marele Creator.

Toate cărțile scrise la porunca unui om nu reușesc să se ridice la înălțime deoarece ele nu sunt altceva decât opiniile exprimate ale oamenilor imperfecti. Ele nu sunt consecvente cu ele însele și nici cu Creatorul, care trebuie să posedă înțelepciune și putere nelimitate. Biblia, în schimb, întrunește toate aceste cerințe. Ea este consecventă cu ea însăși. Nu se contrazice, atunci când este înțeleasă. Este în armonie cu Cel care este perfect în înțelepciune, dreptate iubire și putere. Răspunde la toate întrebările noastre, iar aceste răspunsuri sunt toate cu totul satisfăcătoare pentru orice minte rezonabilă. Ea este Cuvântul sacru al Creatorului.

Biblia dezvăluie că numele Celui care exercită putere supremă în creație și peste toate lucrurile este Dumnezeu. El mai are și alte nume, după cum arată relația sa cu creaturile sale. Un studiu atent al Bibliei dovedește că ceea ce spune ea este cu totul adevărat. Pe măsură ce progresați în examinarea paginilor sacre, vă veți minuna de lucrurile incredibile aflate în ea. Veți trage inevitabil concluzia că doar mintea supremă a Celui Veșnic ar fi putut dicta această Carte. Ea nu numai că dovedește existența mărețului Dumnezeu și că el este Autorul întregii creații, ci dezvăluie și un scop minunat pe care îl are marele Creator și la care lucrează în modul său ordonat și perfect și care se va împlini spre binele tuturor creaturilor sale și spre gloria mărețului Creator.

Oamenii plini de smerenie își continuă studiul cu cel mai profund interes. Pe măsură ce mintea lor se extinde și viziunea marilor adevăruri creștine, ei exclamă instinctiv: "O, adâncimea bogățiilor de înțelepciune și cunoștință ale lui Dumnezeu!"

Împlinirea scopului divin este de mare interes pentru oricine caută sincer și sânguinos cunoștință. "Înțeleptul va asculta și va dobândi și mai multă învățătură, iar omul cu pricepere va primi o îndrumare înțeleaptă" spune proverbul. "Când înțelepciunea va intra în inima ta și cunoștința va fi plăcută sufletului tău, atunci prevederea va veghea asupra ta și discernământul te va ocroti, ca să te scape de calea rea, de omul care vorbește lucruri stricate." – Prov. 1:5; 2:10-12.

Dar cum să încep să învăț înțelepciunea? veți întreba. Teama de Domnul Dumnezeu este începutul înțelepciunii. (Prov. 1:7; Ps. 111:10) Cei ce caută cu sânguință și smerenie să înțeleagă tainele Domnului vor fi răsplățiți. psalmistul declară: "Taina Domnului este pentru cei ce se tem de el și el le va face de cunoscut legământul său." – Ps. 25:4

Credința înseamnă a dobândi o cunoștință adecvată iar apoi a ne bizui pe acea cunoștință. Credința în Dumnezeu înseamnă să dobândim adevărul și lucrurile lui Dumnezeu și să ne bizuim apoi cu încredere pe acestea. Dacă doriți să îl cunoașteți pe Dumnezeu și să îi fiți pe plac, trebuie să credeți că Dumnezeu, Cel Veșnic, există și că el este răsplătitorul celor ce îl caută cu sânguință. (Evr. 11:6) Nu puteți crede fără cunoștință. Pentru ca omul să poată dobândi cunoștință, Dumnezeu l-a înzestrat cu facultăți de gândire și el îl invită pe om să folosească acele facultăți și să raționeze asupra marilor adevăruri revelate în Scripturi. (Isa. 1:18) Veți descoperi că rațiunea și Scripturile sunt în perfectă armonie.

Și acum să revenim la întrebarea pusă la început: Cine a făcut stelele? Cuvântul lui Dumnezeu răspunde: "Și Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, luminătorul mai mare ca să stăpânească ziua și luminătorul mai mic ca să stăpânească noaptea, precum și stelele." (Gen. 1:16) El nu numai că le-a făcut, ci Scriptura (Ps. 147:4) spune și că el "socotește numărul stelelor, pe toate le cheamă pe nume". Puterea veșnică și divinitatea sa se pot vedea clar și sunt înțelese prin lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu. (Rom. 1:20) Observarea acestor minunății de pe cerurile de sus ne face să medităm profund. Iar acum, "haideti . . . să medităm împreună" asupra lucrurilor creației.

Trebuie să fi fost un timp când marele Dumnezeu a fost singur. Trebuie să fi fost un timp când el și-a început creația. Dezvăluie Biblia care a fost începutul creației lui Dumnezeu? Da, o face. Timpul începutului nu este dezvăluit, nu ni se dă nici o dată. Dacă acel timp a fost acum un milion de ani sau acum zece milioane de ani nu este de nici o importanță pentru om. Faptul în sine al începutului creației este ceea ce caută omul. Putem să știm sigur că Cel Veșnic care a creat toate lucrurile potrivit voinței sale suverane și care a făcut să se consemneze toate acestea s-a îngrijit ca acea consemnare să fie corectă.

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este așadar cu totul adevărată și autentică. Este imposibil să se fi scris ceva fals în ea. Prin urmare, oamenii care au fost folosiți de mărețul Dumnezeu pentru a scrie Biblia au fost îndrumați de puterea sa nelimitată și de înțelepciunea sa perfectă pentru a face ca relatarea biblică să fie adevărată și corectă. ”Lucrările mâinilor sale sunt adevăr și dreptate, toate poruncile pe care le dă el sunt demne de încredere, bine susținute pentru totdeauna, pe veșnicie, făcute în adevăr și în dreptate.” (Ps. 111:7,8) Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat, iar el îl preamărește mai presus decât numele său. (Ps. 138:2) Cel Veșnic și măreț nu se schimbă, iar ceea ce este adevărat despre el este întotdeauna adevărat. Psalmistul (Ps. 119:116) scrie: ”Sprijină-mă, după cuvintele tale, ca să trăiesc, și nu mă face să-mi fie rușine în speranța mea!” Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea supremă în ceea ce privește începutul creației. Această autoritate este sigură și ne putem baza cu încredere pe ea.

Cuvântul lui Dumnezeu consemnează faptul că, cu mult timp înainte de crearea pământului, când nu exista mare, primăvară sau lacuri, înainte să fie munți sau dealuri, da, înainte să se facă soarele și luna și stelele, Dumnezeu și-a început creația, iar acest început a fost crearea Preaiubitului său, cunoscut în relatarea sfântă ca Logosul. Cuvântul Logos este unul dintre numele sau titlurile date Fiului preaiubit al lui Dumnezeu și are o semnificație foarte profundă. Atunci când Dumnezeu îi dă unei creaturi un nume, acest nume are mari semnificații. Logos înseamnă reprezentantul sau purtătorul de cuvânt al marelui Creator. Titlul este de aceea tradus deseori prin CUVÂNT, deoarece Logosul este Cuvântul trimis al Celui pe care îl reprezintă.

Dumnezeu a găsit de cuviință să vorbească prin intermediul Logosului, pentru ca mesajul său să le poată fi transmis și altora din creația sa inteligentă. (Evr. 1:2) De aceea, este potrivit ca acest puternic și iubit Fiul să fie numit Cuvântul lui Dumnezeu. Cu privire la el este scris: ”La început era Logosul (Cuvântul) și Logosul (Cuvântul) era cu Dumnezeu și Logosul (Cuvântul) era un dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.” (Ioan 1.1,2, *Diaglott*, interliniar) Acest dumnezeu puternic, Logosul, vorbind în calitate de reprezentant autorizat al marelui Iehova Dumnezeu a spus despre începutul creației:

” Domnul m-a adus în existență ca început al căii sale, prima dintre lucrările lui de demult. Am fost așezat din timpuri veșnice, de la început, înainte de a fi pământul. Am fost adus în existență ca în durerile nașterii când încă nu erau adâncuri de ape, nici izvoare pline cu apă. Am fost adus în existență ca în durerile

nașterii înainte să fi fost întemeiați munții, înaintea dealurilor, când el încă nu făcuse pământul, nici câmpiile, nici primii bulgări de țărână ai pământului roditor. Când a pregătit cerurile, eu eram acolo; când a trasat un cerc pe fața adâncului de ape, când a întărit norii sus, când a întărit izvoarele adâncului de ape, când a stabilit un hotar mării, pentru ca apele să nu treacă peste ordinul lui, când a hotărât temeliile pământului.” – Prov. 8:22-29

Cel preaiubit, începutul creației lui Dumnezeu, a fost cea mai mare bucurie a marelui Dumnezeu, iar Tatăl, Creatorul, s-a sfătuit cu preaiubitul său Fiu iar după aceea a acționat prin el la creerea tuturor lucrurilor care au fost create. ” Toate lucrurile au fost făcute de el și fără el n-a venit nimic în existență.” – Ioan 1:3

La timpul stabilit al lui Dumnezeu această creatură, Logosul, a fost transferată din ceruri pe pământ și a fost făcut asemenea omului. ” Cuvântul (Logosul) a devenit carne și a locuit printre noi.” (Ioan 1:14) El a fost cunoscut atunci pe numele dat de Dumnezeu, Isus, deoarece numele Isus înseamnă că el este Salvatorul. (Mat. 1:21) La începutul serviciului său pământesc, el a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, iar începând din acel moment el a fost cunoscut sub titlul de Isus Cristos, deoarece ”Cristos” înseamnă Unsul. (Mat. 16:15,16; Luca 4:17,18) După ce l-a reprezentat pe Iehova Dumnezeu cu credință pe pământ, lui i s-a dat, pe lângă alte titluri, titlul de ”Credincios și Adevărat”. – Rev. 19:11

În Biblie se spune din nou și că Logosul a fost ”începutul creației lui Dumnezeu”. (Rev. 3:14) După creerea sa, Dumnezeu l-a făcut pe Logos agentul său activ în creerea tuturor celorlalte lucruri. Marele Dumnezeu l-a pus pe Preaiubitul său, Logosul, într-o poziție de încredere. S-a sfătuit cu el și toate lucrurile au fost create sub îndrumarea Atotputernicului Dumnezeu, prin munca preaiubitului său, Logosul. Cu privire la acest lucru este scris: ” El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creația, pentru că prin el au fost create toate celelalte lucruri din ceruri și de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie guvernări, fie autorități. Toate celelalte lucruri au fost create prin el și pentru el. De asemenea, el este înainte de toate celelalte lucruri, iar toate celelalte lucruri au fost aduse în existență prin el.” – Col. 1:15-17

Ca o dovadă în plus a faptului că Logosul a fost Cel adevărat și în care a avut Dumnezeu încredere, este scris: ”Dumnezeu . . . a creat toate lucrurile prin Isus Cristos.” (Ef. 3:9) Nu se spune că Isus Cristos a fost prezent atunci când au fost create toate lucrurile, ci că această persoană puternică ce deține acum titlul de Isus Cristos, precum și alte titluri, a fost Cel care a creat toate lucrurile. Atotputernicul Dumnezeu nu a mai creat nimic după Logos, decât prin intermediul Preaiubitului său.

Așadar, aici avem dovada plină de autoritate care arată că stelele și toate lucrurile vizibile și invizibile au fost create de Iehova Dumnezeu prin intermediul Agentului său activ, Logos. În aceasta și în toate celelalte lucruri, Logosul l-a reprezentat întotdeauna cu loialitate și credință pe mărețul Iehova Dumnezeu.

Originea adevăratei profeții

Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, Cel Preaînalt, este Creatorul tuturor lucrurilor bune. El există din veșnicie în veșnicie și nu mai este altul. El se acoperă cu lumina ca și cu un veșmânt și orice lumină vine de la el. El a creat cerurile și le-a întins ca pe un văl și le-a umplut cu gloria sa reflectată. El a pus piatra din capul unghiului și temeliiile pământului și l-a construit potrivit voinței sale suverane. În timpurile sale vechi, el a făcut norii pentru acoperământ și bezna groasă ca acoperitoare. El a pus soarele în ceruri pentru a lumina pământul ziua și luna și miriadele de stele pentru a-și da lumina noaptea. El chiar a numărat toate stelele și le-a dat tuturor câte un nume. La el totul este în ordine și nu există confuzie. El face ca stelele și planetele să fie la locul lor și să se miște continuu pe orbitele lor. El a făcut ca munții să își ridice capetele deasupra mării și i-a poruncit acvilei să urce pe stâncile ascuțite și să își facă cuib în locurile tari. El a îmbrăcat pământul în verdeață și a umplut marile păduri cu animale și păsări.

L-a creat pe om, perfect, și l-a făcut prințul creației pământului. El ține în mână sa destinul veșnic al întregii creații. Adâncimea bogățiilor de înțelepciune și cunoștință ale lui Dumnezeu și înălțimea puterii și iubirii sale sunt mult prea mărețe pentru capacitatea de înțelegere a omului. Totuși, Cel Atotputernic îl invită pe om să vină și să judece împreună cu el și să-i învețe căile. A-l cunoaște și a-l asculta pe Dumnezeu înseamnă viață veșnică în pace și fericire. Atunci, unde ar trebui să se aștepte omul să găsească înțelepciune și cunoștință în revelarea Atotputernicului Dumnezeu? Cuvântul său este un izvor de cunoștință și înțelepciune care se revărsă neîncetat pentru a le aduce înviore și viață celor care beau din el. El este Izvorul vieții veșnice.

Iehova Dumnezeu este originea și sursa oricărei profeții adevărate. Ca dovadă a acestei afirmații, în profetația dată prin intermediul lui Isaia se spune (44:6,7, A.R.V.): "Iată ce a spus Iehova, Regele lui Israel și Răscumpărătorul lui, Iehova al oștirilor: "Eu sunt cel dintâi și eu sunt cel de pe urmă, în afară de mine nu există alt Dumnezeu! Cine este ca mine? Să strige ca să anunțe și să-mi aducă dovezi. Așa cum am făcut eu de când am întocmit poporul de demult, așa să spună ei și lucrurile care vor veni, și lucrurile care se vor întâmpla." – *nota marginală*.

Orice om care iubește dreptatea și adevărul, care îl iubește pe Dumnezeu și care s-a dedicat Celui Preaînalt se poate apropia de studierea Cuvântului lui Dumnezeu fără teamă și cu încrederea că eforturile sale vor fi răsplătite din belșug. Atunci când face acest lucru, el nu numai că se va bucura nemăsurat, ci va și dori sincer să le vorbească și altora despre mărinimia și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu. Celor care îi sunt devotați, Dumnezeu le spune: "Să nu vă fie frică și să nu vă înspăimântați! Oare nu te-am făcut eu de atunci să auzi lucrul acesta și nu ți l-am spus eu? Voi sunteți martorii mei. Există oare alt Dumnezeu în afară de mine? Nu, nu există nici o Stâncă. Nu cunosc alta." – Isa. 44:8

Toți cei ce înțeleg și apreciază profețiile lui Dumnezeu se vor bucura să le transmită aceste prețioase adevăruri și altora, pentru ca și ei să se poată bucura și

să poată găsi calea spre viață. Dumnezeu este neegoist și de aceea el iubește creaturile, care sunt lucrarea mâinii sale. Toate lucrările sale sunt perfecte. El l-a făcut pe om perfect și după chipul și asemănarea sa. (Ps. 111:3) Dumnezeu nu poate privi aprobator păcatul, răul sau nelegiuirea. Păcătosul este cel ce încalcă legea lui Dumnezeu. Dumnezeu este îndurător cu păcătoșii care se căiesc și caută să primească aprobarea lui Dumnezeu în modul convenit. Păcatul este însoțit întotdeauna de suferință. O persoană rea este o persoană care, după ce a fost luminată, păcătuiește voit și cu răutate împotriva acelei lumini: Satan este cel rău, iar el a devenit astfel deoarece a trădat intenționat încrederea sacră ce i se acordase pentru a-și împlini scopul său egoist. Făcând astfel, el nu a dat nici o importanță drepturilor omului și nu a avut nici o considerație față de datoria sa solemnă față de Dumnezeu. Așadar, el a dat dovadă de o motivație a inimii rea și a acționat deliberat și contrar luminii adevărului. Toți cei ce, după ce fiind luminați, în cunoștință de cauză și cu persistență merg pe calea lui Satan, sunt răi. Cel rău este prins în capcană cu lucrarea propriei sale mâini. (Ps. 9:16) Dumnezeu îi va distruge pe toți cei răi. Acest lucru se arată clar în Cuvântul lui Dumnezeu. (Ps. 34:16; 145:20) Dar acesta mai conține și următoarele cuvinte: "Domnul este bun și drept și îl va învăța pe păcătos calea pe care trebuie să meargă. (Ps. 25:8) Toți oamenii, în afară de Adam, s-au născut în păcat și au fost concepuți în nelegiuire. (Ps. 51:5) De aceea, Dumnezeu a furnizat calea pe care păcătoșii pot să se întoarcă la el și să fie pe deplin împăcați cu el.

Prima profeție făcută vreodată a fost spusă de Iehova când omul era încă în Eden. Marea profeție se aplica perioadei de timp de la începutul manifestării răului și până la restatornicirea omului. În același timp, aceasta prevestea distrugerea celui rău care îl făcuse pe om să cadă în păcat. Se spune: "Și Domnul Dumnezeu i-a spus șarpelui: "Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat să fii între toate animalele domestice și între toate animalele sălbatice ale câmpului! Pe pânțele te vei târî și țărână vei mânca în toate zilele vieții tale! Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul." – Gen. 3:14-19

Ultima mare profeție consemnată în Cartea Sfântă a fost o profeție pe care Iehova Dumnezeu a dat-o prin Fiul său preaiubit, fiind consemnată în ultima carte a Bibliei, Revelația. (21:1-7) Aceasta prezice glorioasa guvernare a dreptății spre binele omului. Prima profeție marchează calea omului în durere, boală, jale și moarte, Ultima mare profeție vorbește despre binecuvântatul timp care va veni și în care Dumnezeu va șterge toate lacrimile, când durerea și plânsetul vor înceta, când moartea și mormântul vor fi distruse pentru totdeauna, când toate lucrurile vor fi făcute noi, toți cei ascultători restatorniciți și toți oamenii vor fi fiii lui Dumnezeu și vor fi binecuvântați pentru totdeauna.

Toate adevăratele profeții făcute între timpurile menționate au fost făcute prin creaturi folosite ca purtători de cuvânt ai lui Iehova Dumnezeu și sunt consemnate spre binele oamenilor care caută adevărul și viața. Studiul profețiilor divine este cel mai edificator și folositor studiu pe care îl poate face omul. Știind

că vine de la Cel Preaînalt și că sunt date din iubire pentru creaturile sale, persoanele abordate încep studierea lor cu încrederea că aceste le vor arăta calea spre viață și bucurie eternă.

Când omenirea se îndrepta cu viteză spre rău, Dumnezeu a făcut să se spună o profeție despre scopul său de a-l trimite pe marele său Reprezentant principal cu suita sa de îngeri sfinți pentru a executa judecata asupra tuturor. Apostolul Iuda (14,15) ne spune căci credinciosul Enoh, care a umblat cu Dumnezeu, a fost cel ce a făcut această profeție, care a fost prima profeție spusă de un om. Apoi a urmat profeția lui Dumnezeu făcută prin intermediul lui Avraam. Marea profeție prezicea timpul când Dumnezeu avea să aducă "sămânța" prin intermediul căreia toate neamurile și națiunile pământului trebuiau să fie binecuvântate. (Gen. 12:3; 22:18-22) Putem spune că toate profețiile făcute ulterior sunt legate de împlinirea acestor scopuri exprimate ale lui Dumnezeu și că au fost făcute în așa fel încât omul să le poată înțelege numai la timpul stabilit de Dumnezeu. Putem spune că o regulă generală prin care sunt îndrumați cei ce studiază profețiile este aceasta: profețiile pot fi înțelese de cei devotați lui Dumnezeu atunci când aceste profeții s-au împlinit parțial sau în totalitate sau sunt în curs de împlinire. Înțelegerea lor va fi dată numai la timpul fixat al lui Dumnezeu.

Ce este un profet? Un profet este o persoană care vorbește în numele altcuiva. Cuvântul "profet" este folosit aproape întotdeauna în legătură cu mesajul care se spune că vine de la Dumnezeu, indiferent dacă mesajul este adevărat sau fals. Este folosit aproape de fiecare dată cu referire la acele persoane pe care le folosește Dumnezeu pentru a le transmite mesajul său de adevăr oamenilor. O astfel de persoană este un profet adevărat. O persoană care pretinde că vorbește în numele Domnului dar nu o face este un profet fals. Enoh a fost un adevărat profet al lui Dumnezeu, care a vorbit în zilele vechi de dinaintea marelui potop.

În Biblia Ebraică sunt folosite două cuvinte din care este tradus în engleză cuvântul "profet". Acestea sunt *nabi* și *roch*. *Nabi* este folosit mai frecvent. *Roch* este, prin comparație, folosit mai rar și este tradus în general prin "clarvăzător". Cuvântul *nabi* este strâns legat de cuvântul *naba*, care înseamnă a țâșni ca apa unei fântâni sau a curge ca un torent de apă. Cuvintele profetului lui Dumnezeu nu au fost alese cu grijă ci, după cum a spus psalmistul: "din revărsarea inimii", "inima mea îmi dictează un lucru bun", spune un profet sau, după cum traduce *Versiunea Revizuită* cuvintele sale, "Inima îmi este plină cu un lucru plăcut". (Ps. 45:1) Așa a vorbit profetul lui Dumnezeu. El spunea direct ceea ce îi dicta Dumnezeu. Nu putem spune însă că profetul nu își putea controla vorbirea. Cei ce se află sub controlul spiritelor rele vorbesc fără să se poată controla, însă cu profetul lui Dumnezeu nu se întâmplă acest lucru. Se poate ca nu el să aleagă cuvintele, însă el e un serv al lui Dumnezeu însărcinat să facă o anumită lucrare și să transmită un anumit mesaj, iar atunci când face aceste lucruri puterea lui Dumnezeu acționează asupra minții lui și îl face să vorbească așa cum vrea Dumnezeu. Minte și

devoțiunea sa trebuie să fie mereu pentru lucrarea lui. El nu este doar o creatură ce scrie automat, ci Dumnezeu îl îndrumă cu privire la ce să spună.

Un clarvăzător este oarecum diferit. Clarvăzătorul poate fi un profet, însă nu e obligatoriu să fie așa. Clarvăzătorul era o persoană ce discerneva voința lui Dumnezeu și căreia i se permitea să interpreteze acea voință. Totuși uneori clarvăzătorul era folosit de Domnul pentru a le transmite un mesaj oamenilor (1Cron 25:5), deși aceasta nu îl ridica neapărat la rangul de profet. Gad a fost numit clarvăzătorul regelui David și a fost numit și profet. (2 Sam. 24:11) Iacov a discernut pe patul de moarte voința lui Dumnezeu cu privire la fiii săi și la ce avea să se petreacă cu ei, și a interpretat-o. – Gen. 49:1-27

Profeții au avut cea mai mare importanță în ultimele zile ale poporului lui Dumnezeu, Israel. După instituirea profeților din Israel nu există decât un singur caz în care un profet al lui Dumnezeu a fost trimis la alt popor, și anume trimiterea lui Iona la oamenii din Ninive, capitala Asiriei. În primele zile ale Israelului când Dumnezeu urma să își salveze poporul din sclavia egipteană, el i-a vorbit lui Moise și i-a oferit însărcinarea de a-i salva poporul de sub asupritori. Moise a ezitat să își înceapă misiunea, spunându-i lui Dumnezeu că nu se pricepea la vorbe. Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise că avea să-l facă pe Aaron profetul lui. Moise era pentru Aaron ca și Dumnezeu și Aaron spunea cuvintele pe care i le dicta Moise. Acesta a fost primul caz în care o persoană care a vorbit pentru alta a fost numită profet fără a prezice vreun eveniment din viitor. – Ex. 4:15,16; 7:1

De pe teren

DAȚI-I TOATĂ LAUDA LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Ca adunare a martorilor lui Iehova întruniți la congresul din Georgetown și strânși din diferite regiuni ale Guanei Britanice precum și din cea Olandeză, dorim să îi mulțumim mărețului Iehova prin intermediul Domnului nostru Isus Cristos pentru bunătatea sa iubitoare, îndurarea și favoarea sa prin care ne-a chemat și ne sprijină pe calea vieții și a luminii.

Prin intermediul Societății, partea vizibilă a organizației sale de pe pământ, mesajul Împărăției a fost adus mai întâi în aceste țări, folosindu-se mult sprijin material și eforturi iubitoare. Prin intermediul aceleiași Societăți, marele Iehova a continuat să ne instruiască, încurajeze și îndrume în aceste timpuri importante, când numele său trebuie să fie justificat.

Înviorătorul mesaj din *Justificare* a fost clarificat înaintea noastră, iar noi ne alăturăm, cu laude și mulțumiri, celorlalte adunări pentru a lua parte la lucrarea dublă de "a pune semnul pe frunțile oamenilor care suspină și plâng" și de a ieși de la umbra tronului său și protecția puternicului heruvim al lui Dumnezeu, împrăștiind tăciunii (adevărului arzător al lui Dumnezeu) în tot orașul. – Ezec. 9 și

10

Ne bucurăm peste măsură de noul nume pe care ni l-a dat Domnul cu gura sa, numele de ”martorii lui Iehova”, și dorim să îi fim credincioși acestui nume.

Ne folosim de această ocazie și pentru a vă transmite asigurările noastre de apreciere a exemplului iubitor, zelos și nepătat de compromis pe care Iehova v-a dat privilegiul să îl dați rămășiței în vestirea scopurilor lui Iehova și justificării mărețului și sfântului său nume.

Prin îndurarea lui Iehova vom ajuta și noi la depunerea mărturiei până în cele mai îndepărtate colțuri ale acestor ținuturi. Apreciem efortul depus de membrii individuali ai acestei adunări, precum și ajutorul și cooperarea filialei de aici a Societății care, prin intermediul favorii sale, a făcut posibil congresul.

Trăind în aceste ținuturi îndepărtate, realizăm ce mare nevoie avem de organizația lui Dumnezeu și cât de mult depindem de ea pentru literatură, încurajare și sprijin, și îi aducem toată lauda lui Iehova pentru aceste binecuvântări pe care ni le dă și considerăm că este un mare privilegiu că putem lua parte la această vastă lucrare de vestire.

Cu multă iubire și cele mai bune urări, rămânem
ADUNAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN GEORGETOWN

A SUSTINUT FIECARE AFIRMAȚIE

Onorat domn și frate în serviciul Domnului:

Fiind situat de această parte a Sudului Atlanticului, nu am putut să asist personal și să mă bucur de ”ospățul de mâncăruri îngrășate” pregătit și pus pe masă de Domnul, după cum se menționează în minunatul periodic *Turnul de Veghere* din 15 septembrie, care a sosit și la mine acum câteva zile. Întâmplările spirituale de la acest congres imens și nemaivăzut de la Columbus, Ohio, din luna iulie (24-30) marchează începutul căderii organizației lui Satan și adevărata instaurare a Împărăției de pace a lui Cristos pe pământ.

Absența mea s-a datorat faptului că sunt nou inițiat în lucrarea Împărăției și probabil că nu aș fi avut dreptul să asist, însă am citit cu plăcere despre toate întâmplările de la acest minunat congres și susțin solemn fiecare afirmație și declarație făcute acolo și îmi dau acordul serios la toate cele conținute în Rezoluție, ”avertismentul” lui Iehova către omenire, și ”noul nume”, ”martorii lui Iehova”, pentru totdeauna și mă voi considera cu umilință inițiat în și prin acest titlu minunat.

Când citesc aceste minunate declarații, ochii mi se umplu de lacrimi de bucurie la vederea modului în care te-a binecuvântat Dumnezeu cu cunoștință pentru a ajuta această ”turmă mică”. Îți doresc să perseverezi în această lucrare bună, inspirându-ne până când va fi întemeiată această măreață Împărăție a păcii.

Fratele tău serv pe câmpul de luptă al Domnului,
S. P. Radway, *Guiana Olandeză*.

”ERA FOARTE ÎNGRIJORAT”

Dragă frate Rutherford:

După ce am participat la cel mai minunat congres, am citit și meditat la broșura *Împărăția și Justificare* nr. 1, noi toți și mulți oameni din lume, văzând acum necazul și problemele și chiar disperarea care domină aproape toate națiunile, cine dintre noi s-ar putea îndoi oare că nu va mai trece mult timp până la iminentul punct culminant și la distrugerea organizației rele a lui Satan?

Cât de importantă este prezenta lumină care vine acum de la *Turnul de Veghere* și care va fi o armură în plus pentru victoria finală! Războiul este acum și prin îndurarea sa sper să rămân în prima linie a bătăliei până la sfârșit. Ce privilegiu! Ce binecuvântare este să pot lua parte la serviciul de vestire din casă în casă!

Micile mărturii din scrisoarea ta din *Informatorul* de serviciu fac vizitele ulterioare să pară incredibil de ușoare și scurte și îndepartează obiecțiile. Acestea sunt niște capodopere! Într-un sat cu o populație de aproximativ două mii două sute de persoane am plasat broșura *Împărăția* peste tot, în afară de șase case, iar de la ultima schimbare am reușit să discutăm cu patruzeci și cinci de clerici și câteva oficialități, având multe binecuvântări ca martori ai lui Iehova și reușind să le dăm un avertisment cu privire la scopul său exprimat.

Duminica trecută, un cleric a venit la mine acasă și a luat cu plăcere broșura *Împărăția*, spunând că în furia sa o distrusese pe prima, dar cu siguranță o va citi pe aceasta. Era foarte îngrijorat. Această broșură este citită ca nici o alta. Oamenii nu numai că citesc, dar și merg pe la vecini pentru a discuta cu ei aceste lucruri și consecințele lor. Aceasta ne pregătește calea pentru a predica minunat cu cărțile.

Cu recunoștință, un pionier în serviciul său,
E. F. Stahl, Pa.

CE VA MAI DA ACUM IEHOVA?

Dragă frate Rutherford:

La Cedar Point, Ohio, în 1919, ne-ați spus că nu este nici o lege care să-i interzică cuiva să îi dea o altei persoane ceea ce aceasta dorește să primească. Că oricine îi poate da oricui, oriunde, oricând, orice, atâta timp cât nu încurcă pe nimeni. Ei bine, eu am adus acasă o servietă plină cu tracte și am început. Tractele erau în format de buzunar, 25 într-un teanc. Am pus un elastic în jurul fiecărui teanc și le-am pus într-o geantă încâpătoare. Nu îmi iau multe lucruri la mine pentru a mă putea mișca ușor și a nu încurca pe nimeni. Am prezentat tractul spunând: ”Luați această publicație. Puteți să o țineți în buzunar.” Oamenii m-au privit și au luat cu plăcere tractul. Cu puțin exercițiu, dura doar câte jumătate de minut să ofer un tract, astfel că am reușit să ofer 500 într-o zi.

În 1923 s-a ținut o întrunire de rugăciune în casa mea dar, ca de obicei, eu mergeam aproape în fiecare zi în centru în serviciul lui Iehova Dumnezeu. Primarului orașului Denver nu i-a plăcut acest lucru. Avea mulți polițiști la dispoziție. Eu i-am tratat ca pe toți ceilalți oameni, le-am oferit *Epoca de Aur*, *Vestitorul* și toate celelalte publicații. Am continuat să comand *Vestitorul*, tipărit la St. Louis sub conducerea Societății Turnul de Veghere, primind 400 în fiecare săptămână, și le ofeream oamenilor. Toți le voiau, mai ales polițiștii. Primarul nu a mai putut suporta aceste lucruri.

Eu am o casă dublă, jumătate fiind de închiriat, iar primarul a pus să locuiesc aici un ofițer de poliție împreună cu familia sa. Șase luni mai târziu l-am auzit pe acesta spunându-i altui ofițer: ”Primarul m-a pus să locuiesc aici și îmi dă 50\$ în fiecare lună și îmi plătește chiria ca să o urmăresc pe proprietară. Ea aparține de Asociația Internațională a Studenților în Biblie, iar primarul mi-a spus să nu o arestez pe motivul acesta, dar să găsesc un alt motiv și să o fac să renunțe la asta. Dar toți o plac și le plac și publicațiile pe care li le dă ea, așa că nu putem face nimic. Dar așa putem să îi aducem aici pe polițiști: pot să vină și să stea pe terasa mea și să audă tot ce se spune și se face la întrunirile acestea de rugăciune. Toate lucrurile se fac în ordine și mă tem chiar că și polițiștii citesc publicațiile acestea.”

Am continuat ca și înainte și nu am fost arestată niciodată.

În ultimele luni mă bucur să vă pot spune că am reușit să distribui o mie de publicații cu discursurile radiofonice ale Societății, în mare parte oamenilor de afaceri din centrul orașului; sunt prea bune să nu le dau. Iar acum *Lumină!* Oh! Mă face să țip de bucurie. Am rămas un simplu vestitor al adunării, dar dacă nu e prea târziu mi-ar plăcea să devin un serv auxiliar.

A voastră în serviciul Stăpânului,
D-na. _____, Colo,

”SUSTIN ÎN UNANIMITATE”

Dragă frate Rutherford:

Cu prima ocazie, la întrunirea noastră regulată de afaceri, următoarea moțiune a fost adoptată în unanimitate:

”Că noi, adunarea martorilor lui Iehova din Vancouver (B.C.), îi transmitem fratelui Rutherford deplina noastră apreciere, în armonie cu rezoluția înaintată de el la întrunirea publică din Columbus, Ohio și cu rezoluția prin care se schimbă numele martorilor Domnului de pe pământ în ”martorii lui Iehova” și că susținem în unanimitate cele de mai sus.

Ne rugăm ca Domnul să binecuvânteze această lucrare și serviciul făcut în numele său și să vă dea putere, ție și celor care sunt cu tine în casa Betel și tuturor unșilor Domnului pentru a putea continua să mărșăluieți triumfător sub îndrumarea și conducerea Domnului nostru și a Comandantului Isus Cristos până când numele lui Iehova va fi justificat.

O NOUĂ INSPIRAȚIE

Iubiți frați:

Surprindere și admirație pentru noua copertă a *Turnului de Veghere*. În inima mea răzbate o nouă inspirație. Copertile *Turnului de Veghere* mi-au părut întotdeauna minunate, însă aceasta este și mai minunată și mai conformă adevărului. Cu siguranță că Domnul a știut cum să își aleagă artistul, indiferent că acesta a fost unul singur sau unul colectiv.

Se poate vedea clar că Domnul își folosește din plin vasul ales.

Ce timp minunat va fi acela în care fumul luptei va fi dispărut cu totul!

Aș putea să stau și să vă scriu ore întregi despre toate lucrurile minunate pe care le-am învățat în ultimul an despre Iehova Dumnezeu și Cuvântul său.

Știu că timpul vostru este prețios, dar nu m-am putut abține să vă transmit toată aprecierea mea.

A voastră în serviciul Împărăției,
JULIA M. CABOT

”LUCRAȚI PE CALEA SA”

Dragi frați:

Trebuie să vă spun cât de recunoscător sunt că, prin îndurarea Domnului, am reușit să încep din nou lucrarea cu volumele legate, mulțumită scrisorii generale trimise de fratele Rutherford tuturor vestitorilor cu referire la metoda care trebuie să se folosească la plasarea cărții *Justificare* și a broșurii *Împărăția*.

Mărturia subliniată acolo de iubitul nostru frate Rutherford este singura cale prin care îi pot aborda acum martorii lui Iehova pe oameni. Nu mai este nici o altă cale.

Deși în trecut am avut niște săptămâni remarcabile uneori, acum, folosind această metodă, *rezultatele* nici nu se *compară* cu tipul de vestire cu broșura *Împărăția* și cele patru volume la 1\$ cu mărturia pe care o depuneam înainte pentru *Justificare* și *Împărăția*.

Ne dă o asigurare și o deplină încredere în faptul că știm că facem lucrarea lui Iehova așa cum vrea el să o facem.

Am început marți dimineața și singurul motiv pentru care am reușit să raportez timp integral este că orele nu au avut nici o greutate de când am început să folosesc ”mărturia Domnului”. Practic, tot ce am raportat din 25 octombrie este din ziua de marți și deși numărul total de publicații oferite nu e foarte mare, totuși mă simt peste măsură de recunoscător pentru privilegiul de a fi acum unul dintre martorii lui Iehova și că prin îndurarea sa pot continua să fiu unul dintre ei.

Știți, dragi frați, până să primesc acea scrisoare mă întrebam cum să lucrez cu volumele legate. Și nici nu e de mirare că mi-a fost atât de greu să raportez mai mult timp.

Sunt cu adevărat recunoscător pentru aceste experiențe fiindcă prin ele pot acum să apreciez pe deplin privilegiile mele prezente, să fiu cu adevărat martorul Său și că fac lucrarea în modul ales de El și astfel știu că am favoarea sa.

Mă rog Domnului să continue să îi binecuvânteze pe toți frații dragi de la filiale.

Fratele și colaboratorul vostru prin îndurarea sa,
OSCAR H. STANGE, *Maryland*.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

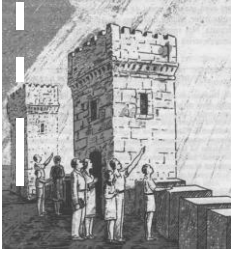
1 APRILIE 1932

Nr. 7

Cuprins:

VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA PARTEA A III-A	- Pag.171
ZORII CREAȚIEI	- Pag.181
PLATA PĂCATULUI	- Pag.186
CREATORUL ȘI CREATURILE CEREȘTI	- Pag.189
DE PE TEREN	- Pag.196

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU“

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Aprilie 1932

Nr. 7

Vestirea numelui lui Iehova

“Ai făcut să cadă o ploaie bogată, o, Dumnezeu! Moștenirea ta, chiar când era istovită, ai întărit-o” – Ps. 68:9.

Partea a III- a

Iehova Dumnezeu este Creatorul cerului și al pământului, și toate profețiile și revelațiile legate de acestea sunt Cuvântul său adevărat. (Isa. 45:12; Ioan 17:17) Oamenii care îi sunt devotați și care sunt folosiți ca instrumentele sale pentru a duce adevărul altora sunt simple “vase de lut”, fiind folosiți ca martori ai său. (Isa. 43:10-12) Există unii care insistă să onoreze și să confere merite oamenilor pentru adevărul care este publicat din când în când în *Turnul de Veghere*. Acest lucru nu doar că este greșit, dar trebuie să fie foarte neplăcut pentru Domnul. “Și poate lucrul întocmit să spună despre cel ce l-a întocmit: "N-a avut pricepere"?” (Isa. 29:6) A le da meritul oamenilor pentru înțelegerea și publicarea adevărului lui Dumnezeu este o insultă la adresa lui Iehova. “Ce este înălțat [slăvit, *R.V.*] printre oameni este dezgustător în ochii lui Dumnezeu.” (Luca 16:15) Mulți au făcut mult rău altora și lor înșiși dând meritul oamenilor și onorându-i. O asemenea purtare a făcut ca mulți să cadă sub influența adversarului. Deseori, acești lingușitori îi ridică în slăvi pe oameni pentru a sta lângă ei și a se bucura de o parte din “gloria” reflectată de acel bărbat sau acea femeie pe care o stimează sau laudă mult. Acest lucru nu este doar o dovadă de egoism, dar arată și o lipsă de devoțiune iubitoare pentru Iehova Dumnezeu și cuvântul său adevărat. Cu siguranță, pentru Domnul este la fel de neplăcut ca un om să consimtă sau să primească de bună voie laudele de la alții pe cât e să le ofere. Acesta poate crede că este îndreptățit să i se recunoască meritele pentru ceva ce a realizat; dar, indiferent de cum stau lucrurile, niciun om nu are dreptul la merite. Încă din ziua în care Dumnezeu a făcut legământul cu Israel pe Muntele Sinai și până acum, Dumnezeu a subliniat în Cuvântul său mare nevoie de a evita capcana înșelătoare a lui Satan, și i-a avertizat în mod repetat pe poporul său să se abțină de la a glorifica creaturi. Fie ca toată gloria și onoarea să-i fie conferite lui, celui cărui îi aparțin. Schema lui Satan este să-i facă pe cât mai mulți dintre cei consacrați să se bizuie pe unii oameni sau pe un om. Făcând aceasta, pune omul într-o poziție în care poate fi foarte mult amăgit, și din acest motiv mulți sunt înșelați și conduși de șiretlicurile adversarului, căzând în compania “omului păcatului” – 2 Tes. 2:10-12.

2. De la venirea lui Cristos la templul lui Dumnezeu a început o ploaie bogată cu adevăr asupra poporului lui Dumnezeu. Psalmistul (68:9) subliniază

faptul că Iehova Dumnezeu este cel ce trimite aceste ploii de adevăr. “Ai făcut să cadă o ploaie bogată, o Dumnezeule!” Niciun om nu a avut nimic de-a face cu aducerea acestei ploii bogate de adevăr, în afara cazurilor în care a fost voia divină ca omul să fie folosit ca un instrument sau Dumnezeu i-a permis să mărturisească aceste adevăruri ale sale și altora. Cei aprobați de Dumnezeu nu produc rodul, care este adevărul dător de viață și care susține viața, ci pur și simplu poartă sau duc altora aceste adevăruri pe care Dumnezeu le-a produs sau le-a dat. Nicăieri în Scripturi nu suntem încurajați să cântăm cântări de laudă oamenilor, dar ni se spune în mod clar și repetat că lucrul nostru este de a cânta lauda lui Iehova și de a vesti lucrările sale în rândul oamenilor și de a declara că numele lui Iehova este glorificat. – Isa. 12:4.

MOȘTENIREA LUI

3. Moștenirea lui Iehova constă în creaturile lui zeloase și pline de devoțiune iubitoare. “Căci partea lui Iehova este poporul său, Iacob este partea lui de moștenire.” (Deut. 32:9) “Fericită este națiunea [națiunea sfântă a lui Dumnezeu – 1 Pet. 2:9] al cărei Dumnezeu este Iehova, poporul pe care și l-a ales ca moștenire. (Ps. 33:12); “Moștenirea mea, Israelul” (Isa. 19:25) Iehova a făcut să se scrie pentru unșii săi: “Ochii inimii să vă fie luminați, ca să știți care este speranța la care v-a chemat, care este bogăția gloriei pe care o păstrează ca moștenire pentru sfinți.” (Efes. 1:18) Iehova Dumnezeu a trimis poporului său ploii bogate, spune psalmistul, “prin care ai confirmat [restaurat, întărit – *Rotherham*] moștenirea ta, chiar când era istovită [epuizată – *Rotherham*]” Stresul Războiului Mondial l-a adus pe poporul consacrat al lui Dumnezeu aproape de o stare de epuizare. Din 1917 și până în 1918 au fost “obosiți” în ceea ce privește mărturisirea Împărăției. Abia în a doua jumătate a anului 1919 ploile de adevăr au început să cadă din cerurile lui Dumnezeu. Domnul a arătat poporului său diferența dintre lucrarea prefigurată de profetul Ilie și cea prefigurată de profetul Elisei; și, de atunci înainte, cei care îl iubesc pe Dumnezeu au început să fie înviorați, și și-au înnoit puterea în Domnul și au fost restatorniciți. Aceste adevăruri și binecuvântări ce-au venit în sprijinul lor au venit de la Domnul, și nu de la vreun om.

4. Martorii devotați și credincioși ai lui Iehova sunt desemnați, la modul colectiv, prin cuvintele “un om bun”. Unui asemenea om, Dumnezeu îi este călăuză; de aceea este scris: “Pașii bărbatului viguros sunt întăriți [nota marginală: stabiliți, rânduți, din ebraicul *koon*] de Iehova și El își găsește plăcerea în căile lui.” (Ps. 37:23) De la venirea Domnului la templul său, acesta a întărit într-adevăr pe poporul său care dorește să meargă pe calea sa. În acord cu acest lucru, este scris: “Bunătatea lui Iehova, Dumnezeul nostru, să fie peste noi! Și întărește [în ebraică, *koon*] lucrarea mâinilor noastre! Da, întărește [în ebraică, *koon*] lucrarea mâinilor noastre!” (Ps. 90:17) Iehova a trimis în mod clar o ploaie bogată, ceea ce înseamnă ploii bogate de adevăr, cu scopul de a întări și mângâia poporul său; și faptul că orice creatură ar aduce laude unui om pentru aceste ploii ar însemna din

partea ei o lipsă de apreciere față de Dumnezeu și bunătatea sa iubitoare cu care a binecuvântat pe poporul său. Rezultă deci că o asemenea creatură nu este dedicată întrutotul și fără rezerve lui Iehova. Dacă sunt mai mulți care se găsesc în această situație, singura purtare potrivită este să se abțină imediat de la a onora și glorifica oamenii și să dea toată iubirea, devoțiunea, lauda și onoarea lui Iehova Dumnezeu.

APRECIEREA

5. Versetul 10 din Psalmul 68 exprimă aprecierea rămășiței de pe pământ față de bunătatea iubitoare cu care i-a binecuvântat Iehova Dumnezeu. “Ei au locuit în tabăra ta de corturi; în bunătatea ta, tu ai pregătit-o pentru cel asuprit, o, Dumnezeule!” Cuvântul ebraic *chay*, tradus aici prin “ei” sau “adunare” este altminteri tradus în diferite locuri ca “viață, viu, vietate, fiară, însuflețit, în viață, adunare și oștire”. După *Rotherham*, textul se traduce: “Oștirea ta vie a locuit în tabăra ta”. Rămășița lui Dumnezeu de pe pământ este într-adevăr o “oștire vie” pentru că locuiește “în țara celor vii” de unde dușmanul dorește să-i scoată. (Ps. 116:1-9) (Vezi *Turnul de Veghere* din 15 martie 1931, pag. 85)

6. Ei au locuit în “moștenire”, pe pământ moștenit, și au devenit “osteniți” sau “epuizați” și aveau mare nevoie să fie îmborsăți și restatorniciți de adevărul lui Dumnezeu, care a început să cadă în ploi bogate asupra lor în 1919, ploi care au continuat de atunci până acum. “Cei drepti vor moșteni pământul și vor locui pentru totdeauna pe el. Gura celui drept vorbește în șoaptă despre înțelepciune și limba lui vorbește drept. Legea Dumnezeului său este în inima lui, nu i se vor clătina pașii. Cel rău îl pândește pe cel drept și caută să-l omoare. Dar Iehova nu-l va lăsa în mâna lui și nu-l va declara vinovat când va fi judeca.” – Ps. 37:29-33.

7. Condițiile fericite descrise mai sus au fost pregătite de Dumnezeu pentru cei care îl iubesc. Psalmistul spune: “în bunătatea ta, tu ai pregătit-o pentru cel asuprit, o Dumnezeule!”; după *Rotherham*, “cel umil”. Nota marginală spune chiar “pentru cel umilit”. Isus a menționat o regulă divină, inflexibilă, în aceste cuvinte: “Ferițiți sunt cei conștienți de necesitățile lor spirituale, căci a lor este Împărăția cerurilor.” (Matei 5:3) Umiliții și asupriții lui Dumnezeu, săraci în spirit, dar bogați în credință, și care sunt mult oprimați de dușman, au strigat către Dumnezeu, iar el i-a auzit. “Cel năpăstuit a strigat, iar Iehova l-a auzit. Și El l-a salvat din toate necazurile lui. Îngerul lui Iehova își așază tabăra în jurul celor ce se tem de el și îi scapă.” – Ps. 34:6, 7.

8. Strigătul de rugăciune al poporului lui Dumnezeu a continuat să se înalțe către tronul ceresc, iar acel strigăt a fost auzit și Domnul le-a reamintit celor care plâng: “Să nu se întoarcă umilit cel ce a fost zdrobit! Să-ți laude numele cel năpăstuit și cel sărac!” (Ps. 74:21) “Eu sunt asuprit și sărac. Dar Iehova ține seama de mine. Tu ești ajutorul meu și Cel ce mă scapă. O, Dumnezeule meu, nu întârzia!” (Ps. 40:17) “Eu sunt asuprit și sărac. O, Dumnezeule, acționează repede în favoarea mea! Tu ești ajutorul meu și Cel ce mă scapă. O, Iehova, nu întârzia!” (Ps. 70:5) “Pleacă-ți urechea, o, Iehova! Răspunde-mi, căci sunt năpăstuit și

sărac!” (Ps. 86:1) “Căci sunt asuprit și sărac și inima mi-a fost străpunsă înăuntrul meu.” – Ps. 109:22.

9. Pentru că rugăciunea celor credincioși a fost auzită, din cer au căzut ploi de adevăr care i-au înviorat și întărit, ploi de la Dumnezeu. Între aceste prețioase ploi de adevăr oferite poporului său s-a numărat și o mai bună înțelegere a Psalmului 23, iar acum credincioșii spun: “Da, bunătatea și bunătatea iubitoare mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui multe zile în casa lui Iehova.” (Ps. 23:6) (Vezi *Turnul de Veghere*, 15 ianuarie 1931).

10. Ce să ne așteptăm de la un popor care a fost destinatarul nenumăratelor binecuvântări ale Domnului Dumnezeu? Cu siguranță nu să stea jos cu mâinile încrucișate și să încerce în van să-și modeleze un caracter perfect și să aștepte să fie luați în ceruri! Dumnezeu cheamă pe poporul său din întuneric și îi aduce în minunata lumină a adevărului, și îi înviorează și îi întărește cu scopul de a-i trimite în lume ca martori ai săi, pentru a putea cânta cu glas tare cântările sale de laudă și a anunța că el este Dumnezeu cel Atotputernic și de a vesti înaintea lumii că Împărăția sa va justifica numele său și va împlini dorința tuturor creaturilor sincere și oneste.

CUVÂNTUL SĂU

11. Apoi psalmistul, sub călăuzirea lui Iehova, precizează cu emfază izvorul de unde vine mesajul de adevăr: “Domnul [evreiește, *Adonay*, forma accentuată de exprimare a numelui Conducătorului Suprem, a Suveranului Preaînalt] a rostit cuvântul; și mare a fost mulțimea celor ce l-au vestit.” (versetul 11) Acest text infirmă complet idea că mesajul adevărului este produs de vreun om, oricare ar fi el. Faptul că omul este folosit de Domnul ca scrib, pentru a consemna cuvintele adevărului nu constituie în niciun caz un motiv pentru a-l credita pe om pentru acel mesaj al adevărului. Dacă Satan poate manipula mințile oamenilor încât să-i facă să dea glorie și onoare celui ce scrie mesajul, sau despre care se crede că l-a scris, atunci va reuși să arunce ocară și insulte asupra numelui Celui Preaînalt. Rămășița credincioasă trebuie să învețe și să învâța să înceteze pentru totdeauna cu fapta nesăbuită de a lauda oamenii datorită unei lucrări îndeplinite de ei, ca instrumente ale lui Dumnezeu. Nu contează în niciun fel dacă mesajul este publicat de cineva de rasă albă sau neagră. Orice om folosit de Domnul este doar o parte din organizația lui Iehova, și toată lauda și onoarea i se cuvin lui Iehova, nu omului. Ar fi imposibil oricărui dintre noi să îi fie devotat pe deplin lui Iehova Dumnezeu și să meargă pe altă cale decât cea în care dă onoarea și Gloria lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a așezat pe membrii corpului Cristosului după bunul său plac, și fiecăruia i-a atribuit o sarcină de îndeplinit, și fiecare membru este onorat și prețuit mult de Domnul pentru că se află în serviciul său, indiferent de funcție; dar este greșit ca membrii corpului să-l ridice pe unul mai presus de altul.

12. În zilele lui Pavel, exista o tendință de a-i ridica în slăvi pe oameni, iar Pavel a avertizat ferm împotriva ei; dar unii nu au luat niciodată în seamă

avertismentul apostolului inspirat. Acum am ajuns, din îndurarea lui Dumnezeu, să vedem clar că aceia născuți din femeia lui Dumnezeu, și, deci, copiii ai Sionului, sunt învățați de Iehova Dumnezeu.; iar rămășița apreciază acest fapt și, făcând asta, se bucură de multă pace. (Isa. 54:13) Această pace nu survine însă datorită lucrurilor făcute de om.

13. După *Rotherham*, textul spune: “Domnul Suveran dă cuvântul”. Clar, acesta este motivul pentru care în versetul 8 se spune: “cerul a picurat înaintea lui Dumnezeu, muntele Sinai s-a zguduit înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel” când acesta s-a aflat la templul său sfânt. “Cuvântul” sau “vorbirea” este o formă general folosită nu doar pentru un singur mesaj pe care Domnul l-a dat sau îl dă la un moment dat, ci pentru întreaga serie de mesaje ale adevărului pe care le-a dat și pe care va continua să le dea, începând cu momentul în care lumina a început să licărească de la templul său și asupra consemnării Cuvântului său. Expresia “cuvântul” include deci fiecare revelație a adevărului până la cartea *Justificare* inclusiv, și orice va fi revelat și publicat, din îndurarea lui Dumnezeu, atât timp cât rămășița se află pe pământ. Iehova i-a încredințat lui Isus Cristos să depună mărturie cu privire la scopurile sale, iar acum rămășiței în este încredințat privilegiul de a lua parte la acea mărturie și de a vesti mesajul de adevăr, făcând cunoscut că Iehova este Dumnezeu și că Împărăția sa este aproape. – Rev. 12:17.

14. Într-o ediție anterioară a *Turnului de Veghere* acest text a fost citat ca argument autoritar pentru desemnarea unui corp sau a unei congregații a poporului lui Dumnezeu drept “o adunare”. Deși termenul “adunare” sau “mulțime” este folosit în mod adecvat și scriptural pentru a desemna orice întrunire sau orice grup din poporul Dumnezeu, totuși cuvântul “adunare”, așa cum este folosit în acest text nu se limitează doar la una sau mai multe asemenea adunări ale poporului lui Dumnezeu. Cuvântul “adunare” (în nota marginală “oștire”) se folosește cu privire la întreaga rămășiță de pe pământ numită și trimisă ca martori ai lui Iehova. Mulțimea lor totală acționează precum o singură unitate sub supravegherea lui Isus Cristos, Capul templului, care se folosește de curtea sa de îngeri care-l ajută la templul său pentru a duce mai departe lucrul de anunțare a Împărăției lui Iehova și de avertizare a organizației dușmanului. Iehova este Dumnezeul ordinii; și, din moment ce cere ca tot ce aprobă el să fie îndeplinit în ordine, rezultă că toți care îl iubesc cu adevărat trebuie să lucreze împreună în unitate, fiecare străduindu-se cu loialitate să îndeplinească instrucțiunile, exact așa cum i-au fost date. Nimeni din rămășița de pe pământ nu este perfect, dar toți recunosc că Dumnezeu este cel care a aranjat ca unii dintre ei să le dea îndrumări.; iar dacă acela pus în acea poziție face greșeli, Domnul însuși va anula aceste greșeli sau le va corecta în felul său bun, în orice fel înțelepciunea sa crede de cuviință. Deci, ar fi total deplasat ca oricare dintre oameni să încerce să îndeplinească o altă lucrare, în opoziție organizației lui Dumnezeu, doar pentru că o poate face. Doar cei care se străduiesc în mod legal pot intra în Împărăție, iar acest lucru înseamnă a lucra după regulile stabilite de Domnul; iar cei care se opun lucrului pe care Domnul o îndeplinește personal și prin martorii săi, și care încearcă să lucreze într-un alt fel intră clar în

clasa celor numiți de Isus: “cei ce comit nelegiuire” (Matei 13:41) Pe aceștia, Domnul îi elimină cu ajutorul îngerilor săi, pentru a exista unitate desăvârșită în organizația lui.

15. *Versiunea Revizuită* traduce textul în cauză: “femeile care anunță vestea bună sunt o mare oștire.” *Rotherham* traduce aceeași parte a textului: “Grupurile de vestitori sunt o mare oștire”. Cuvântul care se referă la vestitori este de genul feminin, dar acest lucru nu înseamnă că textul se traduce corect prin cuvântul “femei”. Cuvântul ebraic echivalat prin expresia “cei care (îl/o) vestește” este redat astfel în Isaia 40:9: “[tu] care aduci vestea bună” și, în nota marginală “[tu] care spui vestea bună”. Tot astfel, Sionul este folosit la feminine; probabil că psalmistul folosește genul feminin când vorbește de vestitori pentru că aceștia sunt din Sion, simbolizat de femeia lui Dumnezeu. “Urcă pe un munte înalt, femeie care aduci vești bune pentru Sion! Înălță-ți glasul cu putere, femeie care aduci vești bune pentru Ierusalim! Înălță-l! Nu te teme! Spune orașelor lui Iuda: "Iată-l pe Dumnezeul vostru!"” (Isa. 40:9). Același cuvânt apare și în Isaia 61:1 și este tradus “a predica vestea bună” și este folosit și în Isaia 52:7 și este redat “care aduce vestea bună”. În acest ultim text, rămășița este identificată ca fiind ultimii membrii de pe pământ ai Cristosului. “Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vestea bună, ale celui ce vestește pacea, ale celui ce aduce vești bune despre ceva mai bun, ale celui ce vestește salvarea, ale celui ce spune Sionului: "Dumnezeul tău a devenit rege!”” (Isa 52:7) De asemenea, același cuvânt apare în Naum 1:15 și este tradus: “picioarele celui ce aduce vestea bună, ale celui ce vestește pacea.” Cuvântul corespunde deci termenului “a predica evanghelia, a evangheliza” din Noul Testament. Septuaginta, ca și *Rotherham*, arată că aceia care vestesc cuvântul sunt “picioarele lui”, adică membrii pământeni ai clasei “servului ales”, serv care “nu e nici de sex bărbătesc, nici femeiesc”, ci toți sunt “unul în Cristos”, și acționează în unitate pentru vestirea mesajului. Deci, nu poate exista niciun fel de dezbinare între martorii lui Iehova.

16. Despre aceștia, psalmistul spune: “Mare a fost mulțimea (sau oștirea) care a vestit-o”. Acest lucru înseamnă că membrii de pe pământ sunt importanți, dar nu prin sine. Măreția lor este datorată faptului că fac parte din oștirea lui Dumnezeu, și deci sunt “puternici în Dumnezeu și în puterea sa”. Dumnezeu a turnat spiritul sfânt asupra fiecărui membru al rămășiței sale, și toți aceștia profetesc și iau parte la vestirea numelui lui Iehova și a Împărăției sale. (Ioel 2:28, 29) “Toți cei care sunt din templu vestesc gloria sa.” (Ps. 29:9) Alte scripturi arată că Isus Cristos, prin intermediul oștirii sale îngerești îndrumă lucrarea rămășiței. Cei care vestesc mesajul sunt deci “un popor mare și puternic”. “Iar Iehova va face să-i răsunе glasul înaintea oștirii sale, căci tabăra sa este foarte numeroasă și cel ce-și împlinește cuvântul este puternic.” (Ioel 2:11) Inima fiecărui membru trebuie să fie perfectă față de Dumnezeu, ceea ce înseamnă o devoțiune totală pentru Iehova Dumnezeu. În armonie cu acest lucru, este scris că Dumnezeu își arată puterea în numele acestora: “Căci ochii lui Iehova străbat tot pământul ca să-și arate puterea pentru cei a căror inimă este întreagă față de el.” (2 Cron. 16:9)

“Iehova este puterea și cântecul meu” (Isa. 12:2, *A.R.V.*) Deci, mulțimea rămășiței este puterea Domnului.

17. A”vesti” înseamnă a face cunoscut oamenilor, a face public; iar în prezent acest lucru se realizează prin intermediul radioului, a cuvântărilor publice sau în particular și al cărților și broșurilor și revistelor și altor materiale tipărite. Atunci când luăm în considerare lucrul îndeplinit în fiecare an, care a fost rezumat mai recent în *Anuar*, nu putem să nu spunem: „Este o lucrare minunată; și nici o organizație a oamenilor, compusă dintr-o adunare de mărimea acesteia nu ar fi putut realiza atât de mult decât prin puterea Domnului. Într-adevăr, acestea sunt lucrările Domnului și sunt minunate pentru ochii noștri.” În trecut, bătrânii făceau mare parte din lucrarea de vestire, dar acum nu mai există nici o deosebire dintre bătrâni și ceilalți membri ai adunării, ci adunarea acționează ca un singur corp compact, ca „serv” al Domnului pentru a face cunoscut că Iehova este Dumnezeu și că Împărăția sa este speranța lumii. Acolo unde există unii care au fost aleși în poziția de bătrâni și care apoi nu reușesc sau refuză să-și asume un rol activ în serviciul de teren, care constă în vestirea adevărului, este spre marele lor nenoroc; iar dacă vor stăruii pe aceasta cale, rezultatele vor fi dezastruoase pentru ei. Aceste scurte cuvinte de avertizare sunt rostite nu pentru muștrare, ci în speranța că îi vor face pe unii să se trezească la adevărata stare și să fie treji la privilegiile pe care Dumnezeu le-a pus înaintea lor.

18. Din când în când, se ivește discordie în sânul adunărilor celor care pretind că sunt consacrați Domnului. Dar nu poate exista discordie în sânul adevăratei rămășițe. Discordia și conflictele sunt rezultatul acțiunilor egoiste, iar cei care sunt întrutotul devotați Domnului Dumnezeu nu încearcă să justifice, să-l înalțe pe unul sau să-l coboare pe altul. Singura lor dorință, unită în armonie, și singurul lor scop este să-i servească lui Dumnezeu respectând poruncile sale și depunând cu bucurie mărturia lui Isus Cristos care a fost încredințată în mâinile lor. Prin urmare, unșii Domnului nu ar trebui niciodată să se lase pradă controverselor cu cei care vor să perturbe lucrarea. Dacă există în adunarea voastră unii care sunt disprețuitori, nemulțumiți și încearcă să sădească discordia, retrageți-vă de lângă ei și lăsați-i singuri, iar apoi mergeți cu bucurie și în unitate să-i serviți Domnului. – Rom. 16:17, 18.

19. Acest Psalm dovedește concluzia că *Turnul de Veghere* a acționat în armonie cu voința lui Dumnezeu atunci când i-a mobilizat pe cei consacrați făcându-i conștienți la marea nevoie de serviciu activ, de a merge din casă în casă pentru a vesti mesajul Împărăției lui Dumnezeu. Este deci, de așteptat, ca Satan să se folosească de orice agenție pe care o are la dispoziție pentru a lua în minimaliza, pentru a întârzia și a preveni un asemenea serviciu activ, sau de teren. Instrumentele folosite de Satan pentru a face acest lucru sunt, în principal, aceia care alcătuiesc clasa „omului păcatului”, clerul, și toți ceilalți care li se alătură în conspirația care acționează violent împotriva adevărului și se opun vestirii mesajului de către martorii lui Iehova. Dar nimeni din rămășiță nu trebuie să fie descurajat. Iehova Dumnezeu își exercită puterea în numele membrilor

organizației sale de pe pământ, și nimic nu poate birui împotriva lui Iehova Dumnezeu.

RĂZBOI ÎN TOI

20. Profetația exprimată în Psalm continuă cu aceste cuvinte: „Regii oștirilor fug, fug, iar femeia rămasă acasă primește o parte din pradă.” (vers. 12) În prezent, cele trei spirite necurate ca broaștele merg la regii din întreaga lume pentru „ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” (Rev. 16:14) Al doisprezecelea verset din Psalmul citat mai sus, pare deci să se refere mai degrabă la viitorul apropiat, atunci când marea luptă a Armagedonului va fi în toi. Cu aroganță, opoziție și agitație Satan își adună forțele împotriva Muntelui lui Dumnezeu. Psalmistul vorbește din vremea când lupta este în toi, atunci când spune: „Regii oștirilor fug, fug!” (*Roth.*) Acest lucru sugerează entuziasm cauzat chiar de bătălie, atunci când dușmanul se retrage. Dar nu adunarea celor care vestesc pe pământ despre Dumnezeu și Împărăția sa cauzează fuga dușmanilor, ci ridicarea lui Dumnezeu la luptă, așa cum se spune în primul verset, și anume: „Să se ridice Dumnezeu, să fie împrăștiți dușmanii săi și să fugă dinaintea lui cei care-l urăsc cu înverșunare.” Forțele lui Iehova, conduse de reprezentantul său principal, Isus Cristos sunt cele care pun dușmanul pe fugă și „îi împrăștie” – Naum 2:1.

21. Din moment ce profetiile au fost scrise tocmai spre beneficiul celor de pe pământ de la sfârșitul acestui sistem, moment în care ne aflăm acum – aceștia reprezentând, bineînțeles, rămășița – această parte a versetului 12 din Psalm are mare însemnătate, și sugerează că cel puțin o parte din rămășița va fi pe pământ în vremea când Domnul va pune pe fugă dușmanul și va obține o victorie decisivă. În vremea aceea, prada va fi împărțită, sporind interesele Împărăției pe pământ pentru un răgaz de timp după ce lupta Armagedonului se va încheia. Dacă acest lucru este adevărat, atunci neîndoielnic rămășița de pe pământ va vedea regii pământului puși pe fugă și vor rosti aceste cuvinte profetice, și anume: „Dușmanul se retrage! Fug! Fug!” Domnul va lovi dușmanul, din cap până-n picioare, și îl va distruge complet.

22. Apoi, psalmistul spune: „iar femeia rămasă acasă primește o parte din pradă.” Expresia, așa cum apare în ebraică înseamnă „cea iubită”, și poate însemna, la figurat „plăcută, iubită”: „Fiica Sionului seamănă într-adevăr cu o femeie frumoasă și răsfățată.” (Ier. 6:2) În nota marginală a *Versiunii Autorizate* scrie: „O femeie care rămâne, care stă acasă”. Cuvântul, fiind de gen feminin, se referă evident la partea pământească a femeii lui Dumnezeu, Sionul. Această rămășiță este asemănată cu o femeie din vechime care are grijă de casă, în sensul că nu ia parte activ la lupta Armagedonului, cu arme fizice (2 Cor. 10:3, 4). Cei din această rămășiță iau totuși parte la luptă; dar rolul lor este de cântăreți și dansatori spre lauda Războinicului victorios al lui Iehova, Isus Cristos, marele Rege prefigurat de David. Acest lucru a fost prefigurat și în următoarele texte:

23. ”Când s-au întors - când David s-a întors de la înfrângerea filistenilor - femeile au ieșit din toate orașele lui Israel ca să-l întâmpine pe regele Saul cu cântece, cu dansuri, cu tamburine, cu lăute și cu bucurie.” (1 Sam. 18:6, 7) Rămășița descrisă aici sunt precum „bărbatul îmbrăcat în pânză de in, care avea călimara la brâu”, care nu se implică însă în confruntarea propriu-zisă, care este dusă de ceilalți șase, care au arme vătămătoare. – Ezechiel 9:1-8.

REPREZENTAREA RĂMĂȘITEI

24. Rămășița este reprezentată de femeia care stă acasă și care ia o parte din pradă, conform regulii divine menționate în 1 Samuel 30:22-25: „Dar toți oamenii răi și netrebnici dintre cei care merseseră cu David au răspuns și au zis: "Fiindcă n-au mers cu noi, nu le vom da nimic altceva din prada pe care am luat-o înapoi, decât fiecăruia soția și fiii săi. Să-i ia și să plece". Dar David a spus: "Frații mei, nu trebuie să faceți așa cu ceea ce ne-a dat Iehova, fiindcă el ne-a ocrotit și ne-a dat în mână trupa de jefuitori care a venit împotriva noastră. Și cine va asculta aceste cuvinte ale voastre? Căci așa cum este partea celui care a coborât la luptă, tot așa va fi și partea celui care a rămas lângă bagaje. Toți vor avea aceeași parte". Și el a făcut ca, din ziua aceea, acest lucru să rămână stabilit ca dispoziție și hotărâre judecătorească pentru Israel până în ziua de azi.” De asemenea, luați aminte la cuvintele profetului: „În timpul acela se va împărți prada îmbelșugată. Chiar și ologii vor lua o mare pradă.” (Isa. 33:23) „De aceea îi voi da o parte cu cei mulți și el va împărți prada cu cei tari.” (Isa. 53:12) Acești credincioși, reprezentați de femeia care „a rămas acasă” își au casa în locul secret al Celui Preaînalt, și acolo vor sta în timpul bătăliei, crezând pe deplin și, deci, având încredere deplină că partea cealaltă a organizației lui Iehova, cărora le-a desemnat munca războinică propriu-zisă, va obține o victorie completă asupra organizației lui Satan. Ei nu vor fi dezamăgiți ci, „femeia” organizației lui Satan va fi cea care va suferi precum mama Siserei și „doamnele ei înțelepte” din lupta de la Meghido. (Judecători 5:28, 29) Rămășița îl iubește pe Iehova și Împărăția sa și se ocupă cu vestirea Cuvântului său despre el și Împărăția sa; iar Iehova îi protejează și apără pe când fac asta.

MÂNGÂIERE PENTRU CEI UMILIȚI

25. „Deși stăteți culcați printre vasele taberei, veți fi ca un porumbel cu aripile acoperite de argint și cu pene galben-aurii.” (versetul 13) Cuvântul redat aici ca „urne, vase” este tradus, în *Versiunea Autorizată* – în Ezechiel 40:43 – „cârlige”. Aceste cârlige erau folosite pentru jupuirea cărnii de animale oferite ca jertfă. „Vițelul pentru jertfa arsă să fie jupuit și tăiat în bucăți. Fiii lui Aaron, preoții, să aprindă focul pe altar și să așeze lemnele pe foc.” (Levitic 1:6, 7) Acest al treisprezecelea verset al psalmului pare să se adreseze rămășiței lui Dumnezeu de pe pământ, pe când aceasta se află într-o condiție umilă, precum jertfa din „cârlige” gata să fie jupuită și apoi oferită pe altar lui Dumnezeu, unele părți din ea

fiind fierte în vase. Despre cei umiliți, psalmistul spune: „Toată ziua înfruntăm moartea din cauza ta, suntem socotiți ca niște oi de înjunghiat.” – Ps. 44:22.

26. *Rotherham* traduce astfel versetul 13 al Psalmului: „Vă odihneți în tabără”, iar nota marginală spune „*între grămezile de cenușă*”, adică acolo unde au fost taberele, unde au fost ridicate cândva corturile. Ambele traduceri înfățișează o stare umilă în care se găsește poporul lui Dumnezeu; și totuși psalmistul spune: „totuși, veți fi ca un porumbel cu aripile acoperite de argint și cu pene galben-aurii”. Acest lucru indică o răzbunare, cel puțin parțială, a rămășiței cât timp încă se află pe pământ. Aceștia sunt de preț în ochii Domnului și frumoși prin devoțiunea lor plină de credință față de el.

27. Adresându-se adunării ca unei logodnice, Isus Cristos spune: „Una singură este porumbița mea, neprihănită mea! Ea este unică pentru mama ei și pură pentru cea care a născut-o. Fiicele au văzut-o și au numit-o fericită, reginele și concubinele au lăudat-o și ele.” (Cântarea Cântărilor 6:9) Pe când este umilită și disprețuită de organizația lui Satan, rămășiței credincioase îi revine argintul adevărului divin și aurul aprobării divine. (Mal. 3:3; Rev. 3:18). Gloria lui Iehova Dumnezeu este asupra rămășiței sale credincioase. (Isa. 60:1, 2). Iubitul său Fiul acoperă rămășița cu mantia dreptății și le oferă veșmintele salvării, dovadă a faptului că au fost aprobați de Iehova și care îi identifică drept parte din organizația lui; iar Iehova le dă un nume nou. – Isa. 61:10; 65:15.

28. „Aripile porumbelului (...) acoperite cu argint și penele cu aur strălucitor galben-verzui”, așa cum traduce textul alt traducător (*Rotherham*) constituie o frumusețe de admira. Acum, când poporul rămășiței lui Dumnezeu de pe pământ merg din loc în loc să vestească mesajul despre numele său glorios și Împărăția sa, aceștia sunt persecutați și disprețuiți de toate națiunile pământului, pentru că acestea sunt conduse de Satan. În timp ce mulți oameni au o părere destul de bună despre martorii credincioși ai lui Iehova, puțini dintre ei au suficientă credință și curaj să-i apere în fața acuzatorilor lui. Atunci când acești oameni credincioși sunt ținuti în tribunale sau maltratați de cler și aliații lor, alții care au sentimente bune față de rămășița stau cu mâinile în sân și nu-și deschid gurile. Dar atunci când regii armatelor lui Satan sunt puși pe fugă, și Dumnezeu își va manifesta față favorabilă față de această mică adunare de martori credincioși, aceștia vor avea o înfățișare frumoasă precum cea a aripilor unui porumbel, acoperite cu argint și penele lui acoperite cu aur strălucind galben-verzui. Evident, această frumoasă figură de stil a fost plasată aici în Psalm pentru a-i încuraja și mângâia pe cei care se străduiesc cu zel, din toate puterile să vestească numele lui Iehova și să-i anunțe Împărăția.

(*Va urma*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. Care este poziția persoanelor singurate față de vestirea adevărului? Subliniați importanța unei aprecieri clare a acestui fapt?
3. Descrieți cum „a întărit Dumnezeu moștenirea sa când era istovită.”

4. Cine este „bărbatul viguros” la care se face referire în Psalmul 37:23? Cum sunt acești pași rânduiți de Dumnezeu? Ce arată aceste scripturi despre izvorul adevărului prin care cei devotați lui Iehova au fost mângâiați și înviorați, întăriți?
- 5, 6. Identificați „adunarea” la care se face referire în versetul 10 al acestui psalm. Unde au locuit aceștia, și cum?
- 7-10. Cum a „pregătit Dumnezeu această bunătate pentru săraci”? Cum dovedesc acum aceștia că apreciază într-adevăr nenumăratele sale binecuvântări coborâte asupra lor?
- 11-13. Care este lecția pe care trebuie să o învățăm din expresia „Domnul a rostit (sau „a dat”) cuvântul”? Cum va putea dovedi o persoană că a înțeles și a apreciat acest lucru?
- 14, 15. Subliniați (a) semnificația faptului că la rămășiță se face referire ca la o „armată”, o „oștire”. (b) Importanța ca fiecare să aprecieze cu sinceritate aranjamentul Domnului.
16. De ce adunarea este numită „mare”, „puternică”?
17. Cum se îndeplinește „vestirea”?
- 18, 19. Explicați divergențele apărute într-unele din adunările celor care pretind că sunt consacrați Domnului. Ce poziție trebuie să ia față de acestea cei din rămășiță?
- 20, 21. „Regii oștirilor fug, fug.” Când și cum pare să se împlinescă această afirmație profetică?
- 22-24. Care este împlinirea profeției „femeia rămasă acasă primește o parte din pradă”?
- 25-28. Puneți în aplicare expresia (a) „Stăteți culcați printre vasele taberei.” (b) Cuvintele de mângâiere: „ca un porumbel cu aripile acoperite de argint și cu pene de aur strălucind galben-verzui.”

Zorii creației

Dumnezeu este un spirit (Ioan 4:24). Dumnezeu este invizibil pentru om, și așa va fi mereu. El este „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nimeni dintre oameni nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea. A lui să fie onoarea și puterea veșnică!” (1 Tim. 6:16) Cuvântul spirit provine dintr-un radical tradus „vânt, suflare” în engleză. Vântul este invizibil pentru om, dar are putere. Dumnezeu este și el nevăzut, și posedă o putere fără seamăn. Este deci adecvat să vorbim despre Dumnezeu ca despre Spirit; căci el este, și va fi mereu, nevăzut omului; iar el este sursa întregii puteri.

Dumnezeu nu este o *creatură* spirituală, este o Ființă spirituală. Fiul său unic-născut, Logosul, este o creatură spirituală, și a fost creat de marele Spirit, Iehova. El a fost împreună cu Dumnezeu din momentul când a fost creat, mereu în prezența și bucuria sa. Este deci în întregime potrivit, conform Scripturilor, să spunem că Logosul, cunoscut acum și ca Isus Cristos, marele și puternicul Fiul al

lui Dumnezeu, este o creatură spirituală, și că este prima creatură din creația lui Dumnezeu. – Ioan. 1:1-3; Rev. 3:15; 19:13.

Nici o creatură nu poate exista fără o formă sau un organism. Fiecare creatură trebuie să aibă un corp potrivit pentru ea. „Există un corp fizic și unul spiritual” (1 Cor. 15:44) Corpul natural este alcătuit din carne și sânge și oase. Corpul spiritual nu are niciuna dintre acestea. (Luca 24:39; 1 Cor. 15:50) Omul nu poate descrie aspectul unui corp spiritual, pentru că această cunoștință nu i-a fost dată sau revelată încă. „Nu s-a dezvăluit încă” cum arată, cum este o creatură spirituală. – 1 Ioan 3:2.

În limbaj simbolic, stelele sunt folosite pentru a reprezenta creaturi spirituale. (Num. 24:17; Iov 38:7; Ps. 148:3; Isa. 14:13; Dan. 12:3; Rev. 2:28) Așa cum stelele pe care le privim revarsă lumină reflectând gloria marelui Creator, tot astfel creaturile spirituale de pe tărâmul lui Dumnezeu sunt purtători de lumină în numele și gloria sa.

Printre spiritele create de Iehova, prin Fiul său iubit, Logosul, se afla și Lucifer. Numele său înseamnă „cel ce poartă lumină”, sau „stea a dimineții, luceafăr”. Despre el, se scrie: „Erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu; umblai printre pietre de foc” (Ez. 28:24). Termenul „pietre de foc” de aici pare să simbolizeze alte creaturi spirituale, creaturi care revărsau o lumină puternică. (Evr. 1:7; Ps. 104:4) O astfel de clasă, de creaturi create de Dumnezeu cel Atotputernic, prin Logos, este descrisă în Scripturi cu numele de heruvimi. Marele și veșnicul Iehova Dumnezeu este reprezentat ca locuind între heruvimi. (1 Sam. 4:4; 2 Sam. 6:2; Ps. 99:1). Astfel, Scripturile indică faptul că heruvimii ocupă poziții de onoare și încredere pe lângă puternicul Iehova Dumnezeu.

Alte creaturi de pe tărâmul spiritual au numele de serafimi. Ei au fost creați de Logos, acționând în numele și sub îndrumarea marelui Iehova Dumnezeu. Aceste creaturi sunt purtătoare de lumină, care reflectă gloria marelui Iehova. – Isa. 6:2-4.

Numele dat altora dintre creaturile spirituale ale lui Dumnezeu este de „arhanghel”, care înseamnă „primul în rang” (1 Tes. 4:16) Titlul sau numele de arhanghel a fost folosit uneori și cu privire la Logos, atunci când îi servea lui Iehova într-o anumită capacitate, într-o anumită postură. Unul dintre titlurile sale este și „Mihael”, care înseamnă „asemenea lui Dumnezeu” (Iuda 9; Dan. 10:13; Rev. 12:7) Pare destul de clar, cu toate acestea, că titlul Mihael este aplicat mesagerului lui Iehova investit cu mare autoritate și trimis într-o misiune specială. Ca dovadă a acestui fapt, este scris: „Iată, Mihael, unul din marii prinți, a venit să mă ajute.” Totuși, titlul aparține în special marelui și iubitului Fiul al lui Dumnezeu. – Dan. 12:1.

Îngerii sunt alte creaturi aduse în existență din spiritul lui Dumnezeu, sau creaturi cerești, făcute de el prin Logos, așa cum este scris: „care face din îngerii săi spirite, din slujitorii săi un foc mistuitor” (Ps. 104:4) „Îngeri” înseamnă mesageri trimiși sau delegați ca reprezentanți care să îndeplinească o îndatorire special desemnată. Pentru îndeplinirea scopului divin, acești mesageri sau îngeri

au fost folosiți mereu de Iehova pentru a-i îndeplini ordinele. Acești îngeri sunt creaturi spirituale, și sunt, deci, invizibili pentru om. Ei primesc din când în când puterea de a apărea înaintea oamenilor în corpuri materiale, și apoi, la timpul potrivit și convenabil, să se dematerializeze și să dispară. Sunt consemnate în Biblie multe cazuri când îngerii au apărut cu formă umană pentru a îndeplini o misiune încredințată lor de Iehova.

Într-unul din cazuri, Avraam stătea în pragul cortului său, care fusese ridicat în câmpia Mamre, în sudul Palestinei. Ridicându-și privirea, a văzut trei bărbați stând înaintea lui. Circumstanțele legate și determinate de acest lucru dau temei solid faptului că unul dintre acești mesageri era Logosul, care a apărut în formă umană pentru a-i aduce lui Avraam un mesaj de mare importanță. – Gen. 18:2-20.

Atunci când Avraam, supunându-se poruncii lui Dumnezeu, voia să-l jertfească pe fiul său Isaac, „Îngerul Domnului l-a chemat din ceruri.” (Gen. 22:11), dovedind astfel că îngerii servesc ca mesageri ai lui Dumnezeu, care trimite mesaje în numele lui, și se aflau prezenți lângă om în acel moment, deși nevăzuți, grație corpurilor spirituale. „Ceruri” înseamnă locul înalt și exaltat, și care este invizibil pentru ochii oamenilor. Îngerii sunt mai puternici, mai înalți decât oamenii. Îngerul era mai mare și mai înalt în rang ca Avraam, și era nevăzut pentru Avraam; iar îngerul care vorbea era mesagerul lui Dumnezeu.

Aceste creaturi spirituale sau mesageri ai lui Dumnezeu apar în alte forme decât cea umană pentru a îndeplini ordinele de la Iehova. Un asemenea exemplu se găsește atunci când Moise a privit un rug aprins, care totuși nu era mistuit de foc. S-a tras deoparte ca să observe fenomenul. „Când Domnul a văzut că el s-a abătut din drum ca să privească mai de aproape, Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului aprins și a zis: "Moise! Moise!" – Ex. 3:2-4.

Îngerii au fost folosiți și drept călăuze nevăzute pentru oameni. Atunci când Dumnezeu l-a îndrumat pe Moise, conducându-i pe israeliți prin pustiu și mai departe, în Țara Canaanului, a spus: „Iată că trimite un înger înaintea ta, ca să te păzească pe drum și să te aducă în locul pe care l-am pregătit.” – Ex. 23:20.

Aceste creaturi spirituale au fost deseori trimise de Domnul Dumnezeu ca soli de război, pentru a executa ordine împotriva dușmanilor poporului său. Atunci când Iosua era pe cale să-i conducă pe Israelii în țara Canaanului, Dumnezeu l-a trimis pe unul din îngerii săi drept căpitan al propriei sale oștiri, ca să-l îndrumeze pe Iosua. Consemnarea acestui episod spune după cum urmează: „Pe când se afla aproape de Ierihon, Iosua și-a ridicat ochii și a văzut un bărbat stând în picioare înaintea lui cu o sabie în mână. Iosua s-a dus la el și l-a întrebat: "Ești cu noi sau cu vrăjmașii noștri?" El a răspuns: "Nu, ci sunt căpetenia oștirii lui Iehova și am venit acum". Atunci Iosua a căzut cu fața la pământ, s-a închinat, și l-a întrebat: "Ce-i spune domnul meu slujitorului său?" Căpetenia oștirii lui Iehova i-a zis lui Iosua: "Scoate-ți sandalele din picioare, căci locul pe care stai este sfânt!" Și Iosua a făcut imediat așa.” – Ios. 5:13-15.

În ceruri, există mari mulțimi de creaturi spirituale numite îngeri, „chiar miriade de îngeri, iar Domnul este în mijlocul lor” (Ps. 68:17) Domnul Dumnezeu îi trimite pe aceștia ca protectori a celor care sunt ai lui. De exemplu, atunci când „Iacob și-a continuat drumul și atunci l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, Iacob a zis imediat: "Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!" De aceea a pus locului aceluia numele Mahanaim.” – Gen. 32:1, 2.

Despre acești îngeri se spune că sunt oștirile, armatele lui Iehova Dumnezeu. Li se mai spune și legiuni, fapt care arată că sunt organizați în grupuri mari pentru a îndeplini scopurile lui Iehova. Atunci când Logosul, pe atunci Isus, se afla pe pământ, și era gata să fie măcelărit de dușmanii săi, i-a spus discipolului său: „Sau crezi că nu pot să-l rog pe Tatăl meu să-mi pună imediat la dispoziție peste douăsprezece legiuni de îngeri?” – Matei 26:53.

Aceste puternice creaturi spirituale au fost create de Dumnezeu pentru scopul și plăcerea sa. Ele sunt frumoase și glorioase, dincolo de imaginația și cuvintele omului; acest lucru este incontestabil. Niciun om nu poate vedea o creatură spirituală și rămâne în viață. Atunci când unele creaturi spirituale au apărut în formă umană, erau superbe și glorioase. Rezultă, deci, că atunci când se află în corpurile lor spirituale sunt cu mult mai frumoase și glorioase. Profetul Daniel consemnează o astfel de experiență. Iată ce spune el:

„Mi-am ridicat ochii, am privit și iată: un om îmbrăcat în pânză de in, având șoldurile încinse cu aur de Ufaz. Corpul lui era precum crisolitul, fața lui ca fulgerul, ochii lui ca niște torțe aprinse, brațele și picioarele lui ca arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui era ca vuietul unei mulțimi.” – Dan. 10:5, 6.

În dimineața învierii lui Isus, atunci când unii dintre adepții credincioși ai săi au mers la mormânt să se îngrijească de trup, „îngerul lui Iehova coborâse din cer, se dusese acolo, rostogolise piatra și stătea pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, iar îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada.” – Matei 28:2,3.

Din moment ce aceste relatări sunt simple încercări de a descrie frumusețea și gloria unor îngeri mai mici, de rang inferior, cât de frumos și glorios trebuie să fie atunci Logosul! Despre iubitul Fiu al lui Dumnezeu este scris: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor. Farmecul este turnat pe buzele tale. De aceea Dumnezeu te-a binecuvântat veșnic.” – Ps. 45:2. După ce Isus s-a înălțat, Saul din Tars a avut o viziune a gloriei sale reflectate, și a fost atât de minunată încât Saul a orbit. Lumina acelei glorii reflectate era mai strălucitoare decât a soarelui la amiază. – Fapte 9:3-8.

În aceeași consemnare sacră, despre Cel puternic și glorios se scrie: „Iubitul meu este strălucitor și rumen, se distinge chiar și din zece mii. Capul lui este aur, aur purificat. Cârliionții lui sunt niște ciorchini de curmale. Părul lui este negru ca pana corbului. Ochii lui sunt ca niște porumbei lângă albiile apelor, care se scaldă în lapte și stau între maluri. Obrajii lui sunt ca un strat de mirodenii, ca niște turnuri de plante înmiresmate. Buzele lui sunt ca niște crini din care picură smirnă. Degetele mâinilor lui sunt de aur incrustat cu crisolit. Pântecelul lui este ca o placă de fildeș acoperită cu safir. Picioarele lui sunt ca niște stâlpi de marmură

pe socluri de aur purificat. Înfațișarea lui este ca Libanul, fără asemănare ca cedrii. Cerul gurii lui este dulce; totul este nespus de plăcut la el. Așa este iubitul meu, așa este dragul meu, fiice ale Ierusalimului!” –Cântarea Cânt. 5:10-16.

Cu multe ere în urmă, înainte să înceapă timpul pământesc, marele Iehova Dumnezeu a avut o minunată și puternică organizație, care consta într-o oștire de creaturi spirituale, între ele cei mai frumoși îngeri, arhanghelii, serafimii, heruvimii, Lucifer și puternicul Logos, ultimii doi fiind numiți „luceferi”, „stele ale dimineții”. Putem fi siguri că marele Creator nu a creat aceste două puternice creaturi în zadar sau pentru un scop minor; știm deci că fiecareia dintre ele i-a fost încredințată o datorie importantă. Ei erau, atunci când au fost creați și însărcinați, întrutotul sfinți; pentru că erau cu totul devotați lui Iehova. Aceste creaturi spirituale glorioase, aflate în armonie deplină cu Dumnezeu, constituia ceea ce se numește „cerul”.

Mai sus și mai presus de toți se afla, desigur, marele Iehova Dumnezeu; și toate creaturile sale spirituale cântau laude și se bucurau înaintea Celui Etern. „Cântați-i lui Dumnezeu, cântați cântări numelui său! Înălțați-i o cântare Celui ce trece prin câmpiile aride, lui Iah, căci acesta este numele său, și jubilați înaintea lui! Celui care călărește pe străvechiul cer al cerurilor! Iată! El face să răsunе glasul său, un glas puternic.” (Ps. 68:4, 33). Toți cei de pe acest tărâm spiritual se supuneau, îl sprijineau, susțineau, apărau, îl admirau și lăudau pe marele Dumnezeu; deci, de aceea s-a scris că Iehova călărește pe străvechiul cer al cerurilor. Întregul cer declară gloria sa și îi cântă cântări de laudă.

Până în perioada de timp din creația lui Dumnezeu descrisă astfel, nu a existat pământ, și, desigur, nu a existat omul. Pare deci rațional ca Dumnezeu să fi dezvoltat creaturilor sale cerești scopul său de a face o creatură numită om, care să fie prințul căminului său și căruia să-i fie dat pământul. A venit timpul să se aștearnă temelii pământului, și acea minunată ceremonie de așternere a pietrii din capul unghiului pentru locuința creaturii care nu a fost creată încă a adus mare bucurie tuturor creaturilor din ceruri. Cele două puternice „stele ale dimineții” au cântat împreună într-un duet, și toți fiii lui Dumnezeu au înălțat chiote de bucurie. – Iov. 38:7.

Fără îndoială că în vremea aceasta existau miriade de stele și planete care fuseseră creat deja, care își îndeplineau funcția și revărsau gloria marelui lor Creator, dar nu exista încă un pământ. Zorii creației pământului abia începeau să se reverse atunci când în ceruri s-a ținut minunata ceremonie, pe care aceste creaturi glorioase au îndeplinit-o spre lauda mărețului și puternicului Dumnezeu.

Până acum, nu a existat nimic în ceruri care să-i păteze pacea, frumusețea și fericirea. Știm acest lucru pentru că Dumnezeu a creat tot ce există acolo, și toate lucrările lui Iehova sunt perfecte. (Deut. 32:4) Până acum, după cum dezvoltăm consemnarea divină, nu s-a petrecut nimic care să facă vreuna dintre creaturile spirituale să se abată sau răzvrătească. Ca o oștire măreață, condusă de Logos și de celălalt mare purtător de lumină, ce-i pășea alături, aceștia vesteau laudele celui care locuia veșnic. Ei așteptau cu nerăbdare bucuria momentului când avea să

existe un alt tărâm, pe care va fi adusă în existență o creatură după chipul și asemănarea marelui Iehova Dumnezeu, înzestrată cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere, și să i se dea autoritate peste locuința sa.

Plata păcatului

Nesupunerea lui Adam și a Evei a avut efecte până în prezent asupra urmașilor lor. Atunci când Dumnezeu le-a cerut să dea socoteală, nu au exprimat niciun fel de regret sau căință. Ei au început să ofere dovezi care prin care tindeau să se scuze sau să se justifice. Femeia l-a învinuit pe șarpe pentru fapta sa greșită. Dacă Adam și-ar fi iubit soția, nu ar fi încercat să arunce vina asupra ei. Dacă l-ar fi iubit pe Dumnezeu, nu i-ar fi reproșat că i-a dat o soție.

„Și omul a răspuns: "Femeia pe care mi-ai dat-o să-mi fie alături, ea mi-a dat din rodul pomului și am mâncat" (Gen. 3:12) Din această afirmație a lui Adam, putem deduce că dacă Dumnezeu l-ar fi lăsat pe Adam singur în grădină și nu i-ar fi dat-o pe femeie, fapta greșită nu ar fi fost comisă, și că, în concluzie, Dumnezeu era cel puțin parțial responsabil de răul făcut.

Diavolul a încercat mereu să-i facă pe oameni să creadă că Dumnezeu este răspunzător de suferințele și nenorocirile omenirii. Fără îndoială, a sugerat acest lucru și lui Adam pe atunci, și Adam a aruncat vina asupra soției sale și asupra lui Dumnezeu. Acest lucru dovedește concluziv că Adam nu a exprimat niciun fel de regret sau părere de rău pentru că l-a supărat sau nemulțumit pe Creatorul său.

Fapta de răzvrătire sau păcatul comis de creaturile lui Dumnezeu nu poate trece neobservată sau nepedepsită. Pedepsa trebuie să fie aplicată cu promptitudine, sau legea lui Dumnezeu ar deveni nulă și guvernarea lui o farsă; iar păcatul ar începe să-i distrugă universul. Dumnezeu a procedat deci la judecată împotriva omului, în armonie cu legea pe care a anunțat-o, cum că moartea va fi plata păcatului lor.

Legat de această judecată, să notăm că femeia a adoptat o poziție superioară și a mers înaintea soțului ei și a sfidat legea lui Dumnezeu. Fiind parte din Adam, trebuie și ea să sufere pedeapsa morții, și, înainte ca aceasta să fie în vigoare și aplicată total, trebuie să mai sufere în plus. Ea trebuie să fie supusă soțului ei și să-și zămislească în durere copiii.

Adam și soția sa, sub termenii pedepsei, aveau să continue să existe pentru o vreme, vreme în care existența lor avea să fie văduvită de pacea și bucuria vieții. Prin fapta lor greșită, dreptul la viață le-a fost retras, și în timpul fixat prevăzut de lege, și de judecata de sub incidența legii, aveau să se întoarcă în țărâna pământului din care au fost scoși.

Judecata a prevăzut că ei trebuie să părăsească căminul lor perfect și fericit și să meargă într-o regiune a pământului care produce măcăciuni și ciulini. Ei trebuie să se lupte cu aceste buruieni pentru a-și obține pâinea, și să o mănânce din sudoarea feței lor, și să continue astfel până când judecata va fi aplicată complet

prin moartea lor. Pedepsa fiind moartea, metoda folosită de pentru a o aplica arată că scopul lui Dumnezeu nu este ca ei să moară instantaneu. Din acest motiv, i-a izgonit din grădina Edenului.

Cel care până acum a fost un prinț legiuit și măreț trebuia acum să pășească pe un pământ sălbatic și neterminat și să ducă existența unui sărac. Controlul său asupra animalelor dispăruse acum, iar acestea au devenit dușmanii săi de atunci înainte. Fiind izgonit din Eden, la intrarea în grădină a fost pus un păzitor pentru a-l împiedica să se întoarcă și să mănânce din pomul vieții. Dezbrăcat de puterea și autoritatea sa, înstrăinat de Dumnezeu și considerat un criminal, ceea ce și era, s-a îndepărtat de țara unde se găsea casa sa, cândva fericită, ca să umple mormântul unui sărac. (Gen. 3:15-24) Între altele, judecata conține aceste cuvinte: „Așa că [Domnul Dumnezeu] l-a izgonit pe om”. Acest lucru arată că Adam nu a plecat de bunăvoie după ce s-a pronunțat sentința împotriva lui, ci a fost silit să iasă, și că a ieșit ca un criminal forțat să se supună ordinelor.

Afară din Eden și fără protecția lui Dumnezeu, Adam și Eva nu aveau de la cine să sere ocrotire și adăpost. Nu știau când aveau să le fie luate viețile, fie prin accident, fie de fiarele sălbatice, care erau acum dușmanii lor. Condiția lor nu era deloc fericită. Comuniunea lor cu Dumnezeu fusese întreruptă, deoarece Dumnezeu și-a întors fața de la ei și nu aveau privilegiul rugăciunii sau alte mijloace de comunicare. Nu avem niciun motiv, totuși, să tragem concluzia că au simțit vreun mare regret pentru fapta lor greșită. Nu există absolut niciun lucru din consemnare care să indice că au simțit sau exprimat vreun fel de părere de rău. Tăcerea consemnării în această privință trebuie luată ca o dovadă prezumtivă puternică a faptului că atitudinea lui Adam a fost una de indiferență. El pare să fi uitat cu totul de Dumnezeu și să se fi îndepărtat cu totul de el, și să fi mers mai departe fără speranță.

Există unele dovezi că Eva avea puțină credință, dar nu a exprimat niciun fel de regret. Atunci când l-a născut pe fiul său, Cain, a spus: „Am adus în existență un om cu ajutorul lui Iehova” (Gen. 4:1) Faptul că a asociat numele lui Dumnezeu cu nașterea copiilor ei ar putea indica faptul că nu l-a scos cu totul pe Iehova din gândurile ei. Atunci când fiul său Set s-a născut, a spus: „Dumnezeu mi-a rânduit altă sămânță în locul lui Abel, deoarece Cain l-a omorât.” (Gen. 4:25) Trebuie să ne reamintim mereu că atunci când Dumnezeu a pronunțat sentința asupra omului, a spus, printre altele, șarpelui: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15) Acest lucru ar putea fi un temei pentru ca Eva să aibă speranțe că va zămisli o sămânță care va îndeplini ceva în sensul pedepsirii instrumentului vicelan și rău care i-a pricinuit căderea, și poate avea o speranță slabă că într-o zi va profita de aceasta. Dar consemnarea nu indică în niciun fel că Adam ar fi avut și prețuit vreo așteptare sau speranță de întoarcere în Eden și în armonie cu Dumnezeu.

Deseori, cei care nu par să fi citit și meditat îndeajuns asupra Scripturilor cred că Adam și Eva erau relativ inocenți, și nu erau capabili de o greșeală serioasă

grație ignoranței lor și lipsei de experiență. Gândind astfel, unii au tras concluzia că expulzarea din Eden și condamnarea la moarte au fost pedepse aspre și severe.

Faptele nu îndreptățesc o asemenea concluzie. Autoritatea legii lui Dumnezeu a fost sfidată flagrant. Acest lucru a fost făcut de niște creaturi perfecte, după ce au fost anunțate complet de consecințe. Întregul guvern al lui Dumnezeu era acum implicat, iar, dacă el ar fi tratat cu ușurință acest gest greșit și deliberat, atunci ar fi negat autoritatea legii sale. Lipsa de experiență nu constituie o circumstanță atenuantă. Omul posedă toate facultățile unei creaturi perfecte și a primit, ca ordin direct de la Creatorul său, ce să facă și ce să nu facă. Pedepsa trebuie să fie în armonie cu legea anunțată și, deci, nu a fost nici prea aspră, nici prea severă.

Deseori, s-a avansat ideea că Adam și Eva se iubeau mult și suferința lor a fost cumva atenuată de iubirea lor reciprocă, și că și-au împărțit poverile. O asemenea concluzie nu are nici ea un temei scriptural. Femeia nu putea avea decât foarte puțin respect pentru soțul ei după ce acesta s-a referit disprețuitor la ea drept „femeia pe care mi-ai dat-o”. Faptul că aruncat vina asupra soției sale pentru fapta sa deliberată și greșită nu îi mai putea inspira Evei multă încredere în el. Nici prezumțiosul gest al Evei, de a decide într-o chestiune vitală și a acționa în acest sens fără să-și consulte soțul nu putea atrage prea multă iubire pentru ea.

Atunci când au părăsit Edenul, au plecat ca niște sărmani, cu inimile îndurerate. Aflați în afara Edenului, și suferind greutățile continue pe care erau siliți să le îndure, este aproape sigur că și-au schimbat deseori cuvinte aspre și învinuiri reciproce, ba poate și lupte fizice. Puțini bărbați și femei au înțeles vreodată relația potrivită dintre soț și soție, iar acesta este unul din motivele pentru care există atât de multă nefericire în relațiile conjugale.

În aceste condiții vitrege Adam și Eva au dat naștere și și-au crescut copii. Puterea și autoritatea de a se înmulți a fost dată omului perfect, dar nu a fost exercitată decât după ce a devenit imperfect, și în afara Edenului. Sentința împotriva lor i-a privat pe Adam și Eva de dreptul la viață; deci copiii lor aveau să se nască fără acest drept.

Pe lângă aceasta, se va adăuga și influența prenatală asupra copiilor, care va fi potrivnică la scurt timp după ce vor pleca din Eden. Acest lucru ar putea avea cumva de-a face cu caracterul și dispoziția rea a lui Cain, primul lor născut. Este un lucru binecunoscut că starea și condiția psihică a părintelui din momentul concepției și din perioada nașterii se reflectă asupra copilului. Acest lucru fiind adevărat, Cain era fără îndoială zămislit și născut pe când inimile părinților lui erau pline de amărăciune. Probabil că se mai împăcaseră cu condiția lor atunci când s-a născut Abel. Este rațional să fi existat perioade de timp când aceștia au fost mai binevoitori unul cu altul. Oamenii au învățat acest lucru din experiență.

Dar era clar și necesar ca toți copiii lui Adam și ai Evei să ne nască imperfecti, din cauza faptului că părinții imperfecti nu ar putea da naștere la copii perfecti. Fiind imperfecti, vor fi dezaprobați de Domnul. Ceea ce nu este aprobat

stă condamnat înaintea Domnului. Din acest motiv, toți copiii lui Adam și ai Evei s-au născut condamnați, și, deci, păcătoși. Despre aceasta se scrie:

„De aceea, așa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuit.” (Rom. 5:12) „Iată că în nelegiuire am fost adus pe lume, în durerile nașterii și în păcat m-a conceput mama mea.” – Ps. 51:5.

Desigur că urmașii lui Adam și ai Evei nu erau supuși judecății, nici incluși în mod direct în judecata împotriva părinților lor, căci nu se născuseră în vremea judecății lor. Judecata lui Dumnezeu, cu toate acestea, i-a luat lui Adam dreptul de guvernare peste pământ și dreptul la viață. Deci, era imposibil ca el să transmită copiilor lui dreptul la viață sau dreptul la guvernare, la domnie – astfel, condamnarea s-a răsfrânt și asupra lor, din cauza faptului că s-au născut imperfecti.

Clericii i-au învățat pe oameni că și copiii lui Adam au fost implicați în această încălcare a legii, judecată și condamnare a lui Adam, și deci că păcatul lui a fost imputat și lor, și, de aceea Dumnezeu i-a condamnat pe acești copii chiar înainte să se fi născut. Aceste pretenții nu sunt însă sprijinite de consemnarea inspirată. „Totuși, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar și peste cei ce nu comiseseră un păcat cum a fost încălcarea de lege a lui Adam, cel care se aseamănă cu cel ce urma să vină.” – Rom. 5:14.

Acest lucru rezolvă și dă un răspuns definitiv chestiunii, și anume că urmașii lui Adam și ai Evei nu au fost condamnați în cadrul judecății din cauza unui păcat precum cel al lui Adam, ci condamnarea lor a fost rezultatul faptului că s-au născut din părinți imperfecti, care se aflau sub condamnarea la moarte și își ispășeau pedeapsa. Ei erau păcătoși ereditari, prin moștenire.

Creatorul și creaturile cerești

De ce în lume există atâta confuzie și neazuri în lume? De ce se pregătesc cu atâta disperare națiunile de război, dar strigă totodată „pace, pace”!? De ce există atât de mult egoism în rândul oamenilor. De ce oamenii manipulează prețul hranei și al veșmintelor și profită? De ce politicienii și clerul amăgesc și induc în eroare oamenii și atrag sprijinul lor pentru interesele lor egoiste? De ce sunt atât de asupriți oamenii? De ce sunt loviți de foamete, și epidemii? De ce sunt victimele bolii, ale suferinței, durerii și morții? De ce omul este robul atâtor lucruri rele? Cine este răspunzător de această condiție nefericită? Putem spera oare că oamenii vor fi vreodată eliberați din această stare de deplâns și vor intra în bucuriile păcii, prosperității, sănătății, vieții, libertății și fericirii? De ce există? De unde vin, și ce pot face ca să-mi ajut seamănel?

Aceste întrebări și multe altele ca ele umplu mintea unui tânăr care a dorit să îmbunătățească condițiile pentru sine și semenii săi. El și-a propus să afle, dacă este posibil, răspunsurile satisfăcătoare la întrebările sale. A vizitat și i-a întrebat

pe filozofi, doctori, clerici, savanți și alți oameni care pretind că sunt înțelepți. Răspunsul fiecăruia din ei, bazat pe opinia omenească, era total nesatisfăcător.

Ce valoare putem găsi unei opinii nesuținute a unui om imperfect? Nu sunt oare toți acești oameni parte din marea mulțime care merge pe același drum greu? Trebuie să existe niște dovezi care vorbesc cu autoritate, pe care o minte rațională să se poată baza. Așa gândea în sinea lui tânărul plin de întrebări. Apoi s-a întâlnit cu un om în vârstă. Capul său era încuninat cu păr cărunt. Avea un chip blând, și un glas plăcut. Atunci când i-a fost puse aceste întrebări, omul nu s-a aventurat în propriile lui păreri. În esență, a răspuns:

„Ai dreptate atunci când tragi concluzia că supozițiile omului au o valoare foarte mică, sau niciuna. Există însă un Dumnezeu Veșnic, de la care vin toate lucrurile bune. Există și cel rău, care este dușmanul lui Dumnezeu. Acest dușman are de mult timp puterea morții. Dumnezeu cel drept nu s-a amestecat în treburile celui rău, dar a folosit cele petrecute pentru a încerca creaturile sale. Răutatea nu va birui întotdeauna. La timpul convenit, cel rău și influența lor vor fi distruși. Eliberarea oamenilor este sigură”

„Aceste mari adevăruri despre care vorbesc sunt relevate în acea carte minunată pe care o numim Biblia. Aceasta nu conține părerile omului imperfect; ci este Cuvântul lui Dumnezeu cel Atotputernic, Făcătorul cerului și al pământului. A fost scrisă de oameni sfinți din vechime, mințile lor fiind călăuzite de puterea marelui Iehova Dumnezeu. Vreau să spun că a fost scrisă sub inspirație divină. Aceasta dezvăluiește originea omului, de ce a suferit omul, și cum și când va fi eliberată omenirea de sub asuprire și dușmani. Aceste mari adevăruri sunt prezentate în Biblie în așa fel încât vreme de multe secole au fost un secret și nu au putut fi înțeleși înainte de timpul fixat al lui Dumnezeu. Acum acest timp fixat a sosit, și le vom înțelege.”

„Suntem deja de mult în secolul al 20-lea. A avut loc o mare creștere a cunoștinței, și s-au făcut multe speculații în zilele noastre; iar Dumnezeu a spus că aceste lucruri vor marca timpul când Cartea sa, care conține secretul său, va putea fi înțeleasă. Desigur că Dumnezeu cel Atotînțelept a avut încă de la început un scop, care trebuie să se împlinească după cum o cere voința sa. A venit timpul ca omul să înțeleagă cum a lucrat, cum a operat acest scop divin. Te rog să examinezi cu grijă marele tezaur de cunoaștere al lui Dumnezeu. Acolo, vei găsi răspunsul deplin și satisfăcător la toate întrebările pe care le-ai pus.”

Astfel povățuit, căutătorul de adevăr a căutat și a obținut cartea, Biblia, și a citit acolo aceste cuvinte: „Teama de Iehova este începutul înțelepciunii. Toți cei ce împlinesc poruncile sale au înțelepciunea. Lauda sa dăinuie pentru totdeauna.” (Ps. 111:10) și „Prietenia strânsă cu Iehova este pentru cei ce se tem de el și, la fel, legământul său, ca să li-l facă cunoscut.” (Ps. 25:14). Cu o minte plină de umilință și un scop sincer, răspunsurile la întrebările precedente au fost căutate în marele tezaur al cunoașterii. Lucrurile despre care vom vorbi în continuare sunt cele revelate în această carte.

Numele marelui Creator este Iehova. Acest nume, care înseamnă „Cel ce devine orice voiește” semnifică scopul său cu privire la creaturile sale. Psalmul 83:18 i se adresează, spunând: „Tu, singurul al cărui nume este Iehova” (A.R.V.) Termenul „nemuritor” înseamnă „care nu se supune morții, ci posedă viață în sine, care nu poate fi separată de el”. În Sfintele Scripturi se scrie despre marele Iehova Dumnezeu că este „singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nimeni dintre oameni nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea. A lui să fie onoarea și puterea veșnică!” (1 Tim. 6:16) El și-a dezvăluit numele mai întâi profetului Moise (Ex. 6:2). El este marele Creator al cerurilor și al pământului. (Isa. 40:28; 42:5) Fiecare lucru bun și perfect vine de la el (Iacob 1:17) El este cel ce-i răsplătește pe toți cei care îl caută cu zel. (Evr. 11:6). El este din veșnicie în veșnicie. (Ps. 90:2; 93:2). Profetul Isaia declară (26:4): „Încredeți-vă în Iehova pentru totdeauna, căci Iah, Iehova este Stânca timpurilor veșnice!”.

În mod necesar, trebuie să fi existat un timp când Iehova Dumnezeu era singur. Acel timp a fost înainte de începutul creației. Cuvântul său dezvăluie despre începuturile creației. Mîntea apostolului Ioan a fost mișcată de puterea nevăzută a lui Dumnezeu, și, sub inspirație, a scris: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era un dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au venit în existență prin el și fără el n-a venit nimic în existență. Ceea ce a venit în existență prin el era viață, iar viața era lumina oamenilor.” – Ioan 1:1-4.

Termenul Logos este unul dintre titlurile folosite cu privire la începuturi, la prima creație a lui Dumnezeu. În cartea Revelația (3:14) Logosul, care este Isus, vorbește spunând: „Iată ce spune cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu.” Despre el, este scris: „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creația, pentru că prin el au fost create toate celelalte lucruri din ceruri și de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie guvernări, fie autorități. Toate celelalte lucruri au fost create prin el și pentru el. De asemenea, el este înainte de toate celelalte lucruri, iar toate celelalte lucruri au fost aduse în existență prin el.” – 1 Col. 15:17.

Prin aceste scripturi, suntem atenționați că Logosul a fost singurul lucru creat în mod direct, nemijlocit, de Iehova Dumnezeu, și că după aceea Logosul a fost agentul activ al lui Iehova la crearea tuturor lucrurilor care au fost aduse în existență.

Regele înțelept, Solomon, scrie despre Logos și îl reprezintă vorbind despre sine în Proverbe 8:22-30 inclusiv: „Iehova m-a adus în existență ca început al căii sale, prima dintre lucrările lui de demult. Am fost așezată din timpuri veșnice, de la început, înainte de a fi pământul. Am fost adusă în existență ca în durerile nașterii când încă nu erau adâncuri de ape, nici izvoare pline cu apă. Am fost adusă în existență ca în durerile nașterii înainte să fi fost întemeiați munții, înaintea dealurilor, când el încă nu făcuse pământul, nici câmpiile, nici primii bulgări de țărână ai pământului roditor. Când a pregătit cerurile, eu eram acolo; când a trasat un cerc pe fața adâncului de ape, când a întărit norii sus, când a întărit izvoarele

adâncului de ape, când a stabilit un hotar mării, pentru ca apele să nu treacă peste ordinul lui, când a hotărât temeliile pământului, atunci eram lângă el ca meșter iscusit și zi de zi îmi arăta afecțiune, iar eu mă bucuram tot timpul înaintea lui.”

Scripturile par să stabilească clar că Logosul (care înseamnă „acela care vorbește pentru altul”) a fost mesagerul onorat al lui Iehova, așa cum o arată clar afirmațiile din Vechiul Testament (Ex. 3:2, 15; Gen. 18:1; Ex. 23:20, Ios. 5:14) Fiind începutul creației lui Dumnezeu și mesagerul său special, după cum o arată și numele său, Logosul trebuie să aibă o relație de strânsă încredere cu Iehova. Doar astfel ar fi rațional ca Iehova să vorbească cu el și să se consulte cu el în privința creației.

Scripturile nu indică ordinea în care au fost creați acei îngeri care aparțin tărâmului nevăzut al lui Dumnezeu; dar ni se dezvăluie că aceștia includ heruvimii, serafimii, îngerii și alte creaturi spirituale, toți fiind desemnați de Cuvântul lui Dumnezeu ca „fii ai lui Dumnezeu”.

Heruvimii sunt creaturi spirituale care ocupă în mod evident o poziție importantă în executarea scopurilor lui Dumnezeu. Acest lucru este arătat în relatarea din chiar prima carte a Bibliei, despre izgonirea lui Adam și Eva din Eden, după ce au încălcat legea lui Dumnezeu. Consemnarea spune: „L-a izgonit deci pe om, iar la estul grădinii Edenului a pus heruvimi și lama în flăcări a unei săbii care se rotea încontinuu ca să păzească drumul spre pomul vieții.” (Gen. 3:24) Profetia lui Ezechiel (10:14-16) ne dă o descriere simbolică a heruvimilor, și arată asocierea lor apropiată cu Iehova Dumnezeu.

Serafimii, după cum ne indică Scripturile, sunt și ei creaturi cerești care servesc în poziții importante pentru executarea scopului divin. Profetul Isaia, când a primi o viziune a acestor creaturi cerești, a scris: „În anul morții regelui Ozia l-am văzut pe Iehova stând pe un tron măreț și înălțat, iar poalele veșmântului său umpleau templul. Deasupra lui stăteau niște serafimi. Fiecare avea șase aripi. Cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele, iar cu două zbura. Și strigau unul către celălalt și ziceau: "Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova al oștirilor! Tot pământul este plin de gloria sa!" Ușorii pragurilor se cutremurau la glasul celor ce strigau, iar casa s-a umplut de fum. Atunci am spus: "Vai de mine! Sunt ca mort, fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Ochii mei l-au văzut pe Rege, pe Iehova al oștirilor!" Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine și avea în mână un cărbune incandescent pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura și a spus: "Iată! Acesta ți-a atins buzele și nelegiuirea ți-a fost îndepărtată, iar păcatul tău este ispășit.” -Isa. 6:1-7.

Îngerii sunt mesagerii sau ambasadorii cărora li se încredințează transmiterea de mesaje și, de asemenea, statutul de trimiși ai Domnului Dumnezeu, pentru executarea ordinelor înaltelor curți cerești. (Gen. 19:1, 15; 28:12) Adresându-se martorilor lui Iehova de pe pământ, de azi, Psalmul 91:11 spune: „Căci el le va da poruncă îngerilor săi cu privire la tine, ca să te păzească în toate căile tale.”

Toate creaturile lui Dumnezeu, care primesc, prin urmare, viață de la el, sunt numite pe bună dreptate fii ai lui. În cursul evenimentelor de pe tărâmul său ceresc acești fii, la timpuri stabilite, se prezintă înaintea lui Iehova. Acest lucru este clar prezentat în cartea lui Iov. (1:6: 2:1).

De pe teren

”PUNCTUL CULMINANT AL FAVORILOR LUI IEHOVA”

Dragă frate Rutherford:

Adunarea martorilor lui Iehova din Magdeburg își amintește cu recunoștință nenumăratele binecuvântări pe care ni le-a dat Iehova în ultimele luni. Punctul culminant al acestor favori credem că este noul nume, ”martorii lui Iehova”, adoptat cu entuziasm de fiecare dintre membrii adunării. Pentru a manifesta unitatea poporului Domnului așa cum au făcut-o și frații și colaboratorii noștri martori ai lui Iehova de pe tot pământul, noi, ca și corp de martori ai lui Iehova din acest oraș, ne exprimăm plini de bucurie în această seară acceptarea noului nume strigând public ”Da!” și suntem convinși că acest lucru îi va îmboldi și pe alți să trăiască la înălțimea acestui nume. Recunoaștem însărcinarea noastră de a fi martori ai lui Iehova și dorim să spunem că privim acest lucru ca pe cel mai mare privilegiu al nostru. Noul nostru nume ne va aminti întotdeauna de acest lucru și de va impulsi să perseverăm credincioși lui Iehova și Împărăției sale.”

Această rezoluție a fost trimisă de la această filială la toate adunările din Germania, care în același timp au fost informate și că adunarea din Magdeburg a adoptat această rezoluție. De aceea, până acum, 509 adunări din Germania, reprezentând 17.000 de prieteni, ne-au scris că au adoptat și ele aceeași rezoluție.

Sunt bucuros să vă pot raporta aceste lucruri în numele acestor adunări și acestor prieteni.

Umilul vostru frate și colaborator prin îndurarea lui Dumnezeu,
P. BALZEREIT

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE SINGURA SOLUȚIE

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele lui Iehova Dumnezeu și Regelui nostru Isus Cristos.

Noi, adunarea de martori ai lui Iehova de naționalitate armeană de aici (din Lowell, Massachussets), dorim, prin vot unanim să ne exprimăm mulțumirile și aprecierea față Iehova pentru noul nume de „martori ai lui Iehova” și pentru actuala lumină care vine de la templul lui Dumnezeu prin *Turnul de Veghere*.

Cuvintele nu reușesc să exprime bucuria și recunoștința noastră. Dragă frate Rutherford, fiți sigur de iubirea noastră pentru dvs. și pentru toți cei care lucrează cu dvs. Vă amintim mereu în rugăciunile noastre.

În timpul sărbătorii de Ziua Muncii am ținut un congres la Boston. Am fost copleșiți de bucurie să-l avem pe fratele Zakian cu noi, și a fost o mare plăcere. Ne-am despărțit încărcăți cu bogate binecuvântări.

În prezent, întreaga lume este în mare necaz și primejdie. Ei doresc să găsească un leac pentru necazurile lor, dar nu există alt remediu decât Împărăția lui Dumnezeu. Deci, poporul lui Dumnezeu de pretutindeni pot să-și ridice cu încredere capetele și să se bucure, căci numele și cuvântul lui Iehova vor fi în curând justificate înaintea întregii sale creații.

Dragă frate Rutherford, ne rugăm ca Tatăl nostru ceresc să vă binecuvânteze, să vă ajute și să vă ocrotească de capcanele Diavolului.

FERICIȚI SĂ FIM COLABORATORI

Dragă frate Rutherford:

Salutări de la adunarea de martori ai lui Iehova din San Antonio, Texas.

Avem atât de multe lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători, și Domnul a fost atât de bun cu noi încât noi, la sfârșitul acestui an, dorim să ne exprimăm dragostea și aprecierea noastră față de voi și lucrul vostru iubitore pe care îl depuneți.

În timpul anului, am primit două exemplare din *Lumina*, broșura *Împărăția, Justificarea* și am ținut cel mai mare congres de până acum. Am primit noul nostru nume, și ne bucurăm de el. Suntem fericiți să fim colaboratorii dvs., depunând mărturie în numele marelui nostru Dumnezeu și Împărăției sale, și pentru a vă încuraja, vrem să vă spunem că noi, ca martori ai lui Iehova, suntem 100% cu voi.

Vocea dvs., pe care o auzim la radio, și scrierile dvs., sub supravegherea lui Dumnezeu dărâmă vechiul sistem, vechea ordine a lucrurilor și îi îndreaptă pe oamenii cu bună voință spre singura sursă de alinare pentru această lume lovită de suferință. Fie ca Tatăl nostru să continue să vă binecuvânteze din plin conducerea, în numele Împărăției.

Cu multă dragoste și rugăciunile noastre fierbinți pentru noi, ne semnăm cu
bucurie,

ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN SAN ANTONIO, TEXAS.

DUMNEZEU ESTE CAPABIL SĂ AIBĂ GRIJĂ

Iubitul nostru frate în credința care a fost cândva dată sfinților:

Oh, aș fi dorit mult să vă salut față în față, căci scrierile și prelegerile dvs. de la radio au fost o mare inspirație pentru mine! Marele Iehova Dumnezeu v-a onorat și binecuvântat în chip atât de minunat ca instrumentul prin care răspândește hrana cea bogată la timpul convenit celor care caută și se roagă cu sinceritate pentru pâinea dătătoare de viață din ceruri.

Am toate cărțile voastre și majoritatea broșurilor, și le-am citit temeinic; am și ultima carte, *Lumina*, vol. I și II. Trebuie să spun că *Lumina* este o lucrare

minunată și aduce mai multe decât s-au așteptat mulți dintre noi. Toți adevărații studenți în Biblie știu că doar un om al lui Dumnezeu ar putea primi permisiunea de a dezlega și aduce la lumină Revelația lui Isus Cristos, care a fost un mister pentru mulți atâția ani. Dumnezeu vă binecuvânta tot mai mult pentru hotărârea voastră sinceră și zeloasă de a rămâne credincios până la sfârșit. Ne rugăm sincer pentru dvs., pomenindu-vă întotdeauna în umilele noastre cereri înaintea Dumnezeului Atotputernic și iubitor al salvării noastre, și știm că și dvs. ne amintiți în rugăciunile voastre înaintea lui; și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această pomenire iubitoare. Considerăm o mare onoare să fim amintiți de cineva care lucrează cu atâta zel pentru a hrăni familia lui Dumnezeu; și, frate Rutherford, suntem cu dvs. cu toate puterile noastre. Nu vorbesc ca să vă flatez, ci aceste puține consolări vin din adâncul bieteii mele inimi, și privesc către Dumnezeu, care ne poate apăra de capcanele Diavolului, de false vorbe lingușitoare și de amăgiri.

Primesc regulat *Turnul de Veghere* și *Vârsta de Aur* și le citesc iar și iar; sunt minunate.

În serviciul Împărăției,
V.M. HANKS, *Mississippi*.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

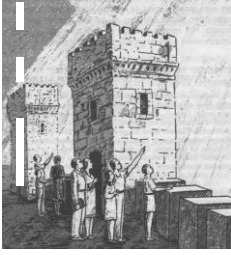
15 APRILIE 1932

Nr. 8

Cuprins:

VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA PARTEA A IV-A	- Pag.199
LEGEA PERFECTĂ	- Pag.210
ÎNCERCAREA PROFETILOR FALȘI ȘI ADEVĂRAȚI	- Pag.214
RĂZBOI ȘI GUVERNARE	- Pag.217
SCRISORI	- Pag.220

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU“

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Aprilie 1932

Nr. 8

Vestirea numelui lui Iehova

”Carele de război ale lui Dumnezeu sunt cu zecile de mii, și mii și mii de îngeri. Domnul a venit în mijlocul lor, ca la muntele Sinai, în locul sfânt.” – Ps. 68:17

PARTEA a IV-a

Iehova face ca martorii săi credincioși de pe pământ să-i vestească numele. Cu siguranță că ei fac aceasta într-un mod modest. Multora li se dă posibilitatea de a cunoaște că Iehova este Dumnezeu. Scripturile arată că după aceea va urma manifestarea puterii și forței nelimitate a lui Iehova, prin care el îi va face pe toți să știe că el este Cel Suprem, astfel că el spune: ”Și vor ști cu siguranță că eu sunt Domnul; nu degeaba am spus că voi aduce asupra lor această nenorocire.” (Ezec. 6:10) Iehova l-a făcut pe profetul său Ezechiel să scrie expresii ca aceasta de peste șazeci de ori în Biblie. Toată creația trebuie să știe că Satan a ajuns la limită iar acum trebuie să cadă. Cel rău a construit acum o organizație puternică pe care nu o poate distruge nici o forță umană, însă Domnul Dumnezeu vine acum cu armele sale de război care nu pot fi înfrânte și mărșăluiește spre bătălie. Micul grup pământesc care face parte din oștirea Domnului este numită ”rămășița”, și fiecare dintre membrii acesteia este încântat de posibilitatea pe care o are de a lua parte la justificarea numelui măreț al lui Iehova. Cântarea de laudă pentru numele lui Iehova răsună clar și tare. În ceea ce o privește pe rămășiță nu există compromisuri. Iehova Dumnezeu le-a dat acestora Cuvântul sau mesajul său, iar trebuie să îl vestească și o vor face. Ei nu se tem de niciun om sau Diavol deoarece fiecare dintre ei poate să spună acum: ”Iată, Dumnezeu este salvarea mea! Voi avea încredere și nu-mi va fi frică, pentru că Domnul IEHOVA este forța și puterea mea și el a devenit salvarea mea.” – Isa. 12:2

2. Revenind acum la examinarea psalmului șazeci și opt, unde am rămas în numărul trecut, să observăm că versetul paisprezece spune: ”Când Cel Atotputernic i-a împrăștiat pe regii din țară, a început să ningă în Țalmon”. În timp ce *Versiunea Autorizată* pare să vorbească la trecut, versetul unu din psalm, precum și alte pasaje, arată că aici se face referire la viitor. O altă traducere redă textul astfel: ”Când Cel Atotputernic i-a împrăștiat pe regii din ea, a fost ca atunci când ninge în Țalmon”. Aceasta arată că textul se referă la evenimentul în sine, și la timpul, ”bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”. Domnul a ilustrat ce se va întâmpla atunci și acolo când i-a împrăștiat pe regi în bătăliile purtate de poporul legământului său cu alte ocazii. (Ios. 10:10-14; 2 Sam. 5:17-25) Pare sigur

că textul analizat aici se referă la "bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic" și la lucrurile ce se vor întâmpla atunci.

3. Acestea se întâmplă pe timp de ninsoare, adică cele ce se vor întâmpla sunt simbolizate de ninsoare. Nu este clar acum dacă apogeul bătăliei va avea loc pe timp de iarnă, din cele ce s-au revelat până acum, iar acesta nici nu este un aspect important. Isus s-a referit la un timp de iarnă, sau de ninsoare, sfătuindu-i pe toți cei ce vor vrea să fugă să o facă înainte ca acel timp să sosească. Este consemnat că Benaia, un om curajos din organizația lui David "a ucis doi fii ai Moabului. Într-o zi cu ninsoare, el a coborât într-o groapă de apă și a omorât un leu." (2 Sam. 23:20) Aceste cuvinte par să facă referire la Diavolul și la organizația sa asemănătoare unui leu, care vor fi distruși.

4. Ninsoarea din text pare să fie folosită ca o ilustrare. "A fost ca și atunci când ninge în Țalmon". (R.V.) Cuvântul redat prin "Țalmon" sau "Salmon" înseamnă în acest text "întunecat". Atunci când zăpada albă cade peste acesta, acea culoare întunecată se va schimba și va arăta albă ca lâna. "El dă zăpadă albă ca lâna". (Ps. 147:16) "Dumnezeu tună cu glasul său într-un mod minunat, face lucruri mari, pe care noi nu le putem ști. Căci el spune zăpezii: "Cazi pe pământ" și, la fel, revărsării ploii, da, revărsării ploilor lui puternice." (Iov 37:5,6) Salmon sau Țalmon este derivat din cuvântul ebraic care înseamnă *fantomă, iluzie sau asemănare*, astfel că este folosit la modul figurativ și este tradus și prin *imagine, chip, vedenie*. Cuvântul *Salmon* ilustrează, așadar foarte bine organizația Diavolului, și mai ales partea pământească a acesteia. Această organizație este cu siguranță una întunecată și "urăște lumina și nici nu vine la lumină" dar "iubește întunericul mai degrabă decât lumina, deoarece faptele lor sunt rele". Așa vorbesc Scripturile despre cei ce formează organizația lui Satan. Nimic nu ar putea ilustra mai bine partea oficială a organizației lui Satan, căreia i s-a transmis recent de către martorii lui Iehova mesajul lui de adevăr care le vorbește despre Iehova și Împărăția sa pe care ei, și mai ales clerul, au urât-o. Iehova a ațintit lumina adevărului asupra acestei organizații întunecate și începe acum să o demaște, astfel ea apare acum "leproasă, albă ca zăpada". (Ex. 4:6) "De aceea, lepra lui Naaman se va lipi de tine și de urmașii tăi veșnic". Și Ghehazi a ieșit imediat dinaintea lui, lepros, alb ca zăpada". (2 Regi 5:27) Iehova i-a trimis pe martorii săi să anunțe și să avertizeze organizația lui Satan, iar acești martori i-au avertizat pe cel rău și organizația sa întunecată așa cum li s-a poruncit; acest lucru este asemănat cu zăpada rece de iarnă care cade asupra organizației și o face să pară albă ca zăpada. Acest lucru este opera lui Dumnezeu, iar ilustrația zăpezii arată că iarna dezaprobării lui Dumnezeu și judecata sa de condamnare au sosit asupra organizației dușmanului. – Mat. 24:20

5. În nota marginală a traducerii *Rotherham* a acestui text apar aceste cuvinte: "Comparația constă aici în faptul că prada – de cadavre pale, albe – este abundentă ca fulgii și albă asemenea zăpezii strălucitoare. Fără îndoială că ultima parte a acestei fraze enunță concluzia corectă. O altă autoritate spune despre expresia "alb(ă) ca zăpada" că înseamnă "a fi de culoare albă impecabilă, ca

zăpada (precum îmbrăcămintea de pânză a celor uciși)". Referindu-se la marea bătălie a "zilei Dumnezeului celui Atotputernic" profetul a scris: "Va judeca printre națiuni, va umple totul cu corpuri moarte. Va sfărâma capul unei țări cu mulți locuitori." (Ps. 110:6, R.V.) Și cu privire la acest timp este scris: "Păstorii nu mai au niciun loc de refugiu și cei din fruntea turmei, nici o cale de scăpare." - Ier. 25:35

6. Unii care pretind că îi sunt devorați lui Dumnezeu și Împărăției sale încă mai insistă că aceste texte referitoare la uciderile care vor avea loc pe pământ sunt cu totul simbolice. Probabil că dorința lor egoistă de a trăi ușor și a nu fi martori la nici o distrugere este cea care a născut această idee. Va fi mai sigur să accepte Cuvântul lui Dumnezeu mai degrabă decât pe cel al oamenilor. Atunci când Isus face referire la timpul de necazuri ca fiind cea mai mare "nenorocire, cum nu s-a mai văzut de la începutul lumii . . . Și dacă zilele acelea nu ar fi fost scurtate, nici o carne nu ar fi salvată", atunci putem fi siguri că bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic și rezultatul acesteia vor fi mult mai mult decât simple evenimente simbolice. Ele vor fi reale și e sigur că se vor abate asupra organizației lui Satan de îndată ce se va fi terminat lucrarea de depunere de mărturie. Împărăția este aici, martorilor lui Iehova li s-a poruncit să vestească prompt ceea ce va veni, iar cei credincioși fac acest lucru chiar acum. Atunci când Cel Atotputernic va lovi prin intermediul Reprezentantului său Principal puterile conducătoare ale lui Satan, acea organizație întunecată va arăta ca zăpada, deoarece consecința va fi moartea. Acesta va fi un motiv de mare bucurie pentru ceruri.

O ORGANIZAȚIE AROGANTĂ

7. "Muntele lui Dumnezeu este ca regiunea muntoasă a Basanului, un munte înalt ca munții Basanului." (68:15) Traducerea *Versiunii Autorizate* a acestui verset nu redă sensul corect al său, după cum se va vedea în cele ce urmează. Basanul este o regiune ce se află la este de partea superioară a râului Iordan. În zilele lui Avraam, aceasta era populată de refaimi, un trib de oameni uriași. (Gen. 14:5; Deut. 3:11) Regele Basanului și armata sa au luptat împotriva poporului de legământ al lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a spus lui Moise cu privire la acest rege și oștirea lui: "Nu te teme de el, căci ți-l voi da în mână pe el, tot poporul lui și țara lui! Să-i faci cum i-ai făcut lui Sihon, regele amoriților, care locuia în Hesbon". Atunci ei i-au bătut pe el, pe fiii lui și tot poporul lui, până când n-a mai rămas în viață niciunul dintre aceștia și i-au luat în stăpânire țara". (Num. 21:34,35) Aceasta arată că teritoriul Basanului îi reprezenta pe dușmanii lui Dumnezeu. Basanul era un mare teritoriu cu pășuni, cunoscut pentru mulțimile sale de vite și oi, și mai ales pentru taurii puternici. "Mulți tauri tineri m-au împresurat, taurii puternici din Basan m-au încercuit." (Ps. 22:12) În munții Basanului existau multe orașe împrejmuite, construite din bazalt și închise cu uși de bazalt. "Toate acestea erau orașe fortificate cu ziduri înalte, cu porți și zăvoare, în afară de foarte multe orașe mici". (Deut. 3:5) Israelii le-au distrus pe multe

dintre acestea. Regiunea muntoasă, sau deluroasă, era o țară puternică. Domnia sa era asupritoare și crudă, amintind de caracteristicile organizației Diavolului: "Ascultați cuvântul acesta, vaci din Basan, care sunteți pe muntele Samariei, care îi jefuiți pe cei de condiție umilă, îi zdrobiți pe cei săraci și le spuneți stăpânilor voștri: "Aduceți și să bem!" " (Amos 4:1) "Despre Dan a zis: "Dan este un pui de leu. El va sări din Basan"." (Deu. 33:22) Această regiune era cunoscută și pentru copacii săi imenși. Era o țară de păstori și crescători de vite și era mândria regiunii de nord a Iordanului. "Urlă ienupărul, fiindcă a căzut cedrul, fiindcă au fost distruși copacii maiestuoși! Urlați, copaci falnici din Basan, căci pădurea de nepătruns a fost distrusă. Ascultați! Este urletul păstorilor, căci le-a fost luată măreția. Ascultați! Este răcnetul leilor puternici, căci hățșurile dese de lângă Iordan au fost distruse". (Zah. 11:2,3) Aceste texte demonstrează că Iehova Dumnezeu nu își compara munții cu cei ai Basanului în felul în care arată psalmistul. Sunt multe versete care arată că Basanul simboliza organizația lui Satan. Cuvintele din *Versiunea Autorizată*, "muntele lui Dumnezeu" înseamnă literal "muntele dumnezeilor (Elohim)", iar "dumnezei" este același cuvânt care apare și în Psalmul 82:1,6: "Dumnezeu se așază în adunarea Celui Divin, judecă în mijlocul dumnezeilor. Eu am spus: Sunteți dumnezei și cu toții sunteți fii ai Celui Preaînalt."

8. Organizația lui Satan este simbolizată ca o organizație de dumnezei puternici, înalți, aroganți, cu aer poruncitor și care sunt simbolizați de vârful sau piscurile munților din regiunea Basan. Traducerea textului de *Rotherham* pare să fie cea corectă: "Un munte al celor puternici este muntele Basanului, un munte cu piscuri înalte". – versetul 15

9. Organizația lui Satan este simbolizată, și mai ales membrii pământești importanți ai ei, se îngâmă și sar ca un armăsar sălbatic, încercând cu aroganță să îi impresioneze pe cei din turma lor cu măreția și importanța lor. Întreaga organizație pământească a lui Satan este austeră, severă, lăudăroasă, arogantă, aspră și opresivă. Adresându-li-se acestora, Dumnezeu spune în versetul șaisprezece al psalmului: "De ce, munți cu piscuri, priviți cu invidie la muntele pe care Dumnezeu și l-a dorit ca locuință? Da, Domnul va locui acolo pentru totdeauna." *Versiunea Revizuită* a textului spune: "De ce căutați cu privirea, voi munți înalți, la munții pe care i-a dorit Dumnezeu ca să-i fie locuință? Da, Domnul va locui pe ei pentru totdeauna." Potrivit versiunii *Rotherham*, textul vorbește astfel: "De ce furați priviri pizmașe, voi munți, voi vârfuli, la muntele pe care l-a dorit Dumnezeu ca tron al său? Negreșit că Domnul va locui (acolo) pentru totdeauna." Aceste redări din urmă ale versetului sunt cu totul în armonie cu alte părți ale Psalmului și alte pasaje din Scripturi.

10. Organizația pământească a lui Satan nu numai că are o conduită arogantă, dar și privește organizația lui Iehova și pe cei de pe pământ care îi reprezintă măreția organizației cu invidie și ură. Cuvintele psalmistului sunt, deci, adresate aici organizației lui Satan care în aceste ultime zile a modelat "chipul geloziei" în Liga Națiunilor, pretinzând că acesta ar fi un înlocuitor la fel de bun

sau chiar mai bun ca Împărăția lui Iehova Dumnezeu. (Ezec. 8:3-5) (vezi *Justificare*, volumul I, pagina 79). În prezent, Iehova a apărut la templul său de pe Muntele Sion și a respins organizația lui Satan, și mai ales elementul religios al ei și a făcut ca Basanul simbolic să devină foarte furios, invidios și gelos. De aceea, după cum arată psalmul, organizația lui Satan privește cu invidie spre organizația lui Dumnezeu. În special clericii sunt cei ce îi privesc pe martorii lui Iehova care fac parte din organizația sa cu ură și vorbesc răuvoitor despre ei, proclamând sus și tare că Împărăția lui Dumnezeu este reprezentată pe pământ de cler, care în realitate face parte din organizația lui Satan. Psalmistul, conform textului, informează apoi organizația lui Satan că Iehova a ales muntele Sion pentru Împărăția sa și pentru Împărăția Cristosului său, ca loc oficial de domnie și ca locuință a sa și va locui acolo pentru totdeauna, iar organizația lui Satan trebuie să sufere acum înfrângerea veșnică. ”Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a sa: ”Acesta este locul meu de odihnă pentru totdeauna, aici voi locui, căci l-am dorit.” – Ps. 132:13,14

11. În diviziunea țării Canaanului, Basanul îi era repartizat seminției lui Manase, care îi reprezenta pe Iosif. În loc să aleagă muntele Basanului, Dumnezeu a ales ca locuință a sa muntele Sion. În sprijinul acestui lucru, observați Psalmul 78:67,68: ”A respins cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim, ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sion, pe care l-a iubit.”

12. O parte a Cuvântului sau mesajului lui Dumnezeu pe care li l-a dat el martorilor săi de pe pământ să îl vestească este cel din versetul șaisprezece al psalmului, citat mai sus. Acești martori credincioși ai lui Iehova vestesc acum numele lui Iehova și Împărăția sa și merg prin țară, declarându-le oamenilor că creștinătatea, prefigurată de Basan, nu este cea pe care a ales-o Dumnezeu pentru Împărăția sa, deoarece creștinătatea a fost respinsă, că Dumnezeu nu a ales nici Liga Națiunilor ca ”expresie politică a împărăției sale pe pământ”, așa cum pretinde în mod fals clerul creștinătății, și că Iehova Dumnezeu a ales din organizația sa universală (care este simbolizată de muntele Sion) Cristosul, și că acel Cristos, Alesul lui Dumnezeu, este de aceea Conducătorul de drept al pământului. Aceasta este o parte a mesajului care trebuie să fie transmis acum, iar el nu poate fi transmis dacă noi rămânem tăcuți cu privire la organizația lui Satan sau facă refuzăm să o demascăm.

ECHIPAMENTUL DE RĂZBOI

14. Carele sunt simboluri ale războiului și sugerează că ziua mâniei lui Dumnezeu și a execuției judecății sale împotriva dușmanului a sosit. De aceea, psalmistul spune: ”Carele de război ale lui Dumnezeu sunt cu zecile de mii, mii și mii. Domnul a venit de la muntele Sinai în locul sfânt.” (vs. 17) În nota marginală a acestui text se afirmă că aceste care sunt ”multe mii”. *Versiunea Revizuită* spune: ”Carele lui Dumnezeu sunt douăzeci de mii; mii de mii.” Potrivit versiunii *Rotherham*: ”Carele lui Dumnezeu sunt miriade de care; mii și mii.” Pentru a vedea că aceste care sunt folosite în Scripturi pentru a simboliza echipamentul de

război, și pregătirile pentru război precum și războiul însuși observați următoarele: ”(Faraonul) a luat șase sute de care dintre cele mai bune.” (Ex. 14:7) ”(Regele Iabin al Canaanului) avea nouă sute de care de fier.” (Jud. 4:3) Cu o anumită ocazie, filistenii au strâns treizeci de mii de care de război pentru a lupta împotriva Israelului. (1 Sam. 13:5) Amoniții au avut și ei la un moment dat treizeci și două de mii de care cu care să lupte împotriva lui David și a oștirii sale. (1 Corn. 19:7) Dușmanul a trimis cai și care de război împotriva Dotanului, unde era Elisei, iar despre acest eveniment este scris: ”Și Elisei s-a rugat și a zis: ”O, Doamne, deschide-i ochii, te rog, ca să vadă!” Imediat, Domnul i-a deschis ochii slujitorului și el a văzut. Și iată că regiunea muntoasă era plină de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” (2 Regi 6:17) Fără îndoială că era acolo și o mare oștire de îngeri. Cu referire la Domnul, la Armagedon, este scris: ”Tu ești Cel care își construiește din grinzi camerele de sus, în ape, care își face carul din nori, care umblă pe aripile vântului.” (Ps. 104:3) ”Căci iată că Domnul vine ca un foc și carele sale sunt ca o furtună, ca să-și arate, drept răsplată, mânia cu furie și muștrarea cu flăcări de foc. Căci, ca un foc, Domnul va intra la judecată cu sabia sa împotriva întregii cărnii. Și mulți vor fi cei uciși de Domnul.” (Isa. 66:15,16) Aceste texte și altele dovedesc că lupta de la Armagedon nu va fi doar una simbolică, deoarece Iehova își anunță scopul de a șterge de pe fața pământului organizația lui Satan. ”Basanul” și cei care cruță organizația rea a Diavolului să fie atenți. Oștirea invizibilă a Domnului mășăluiește spre victorie. Faptul că știe dinainte că această victorie este sigură este o sursă de mare curaj și putere pentru rămășița sa și un motiv în plus de a cânta.

15. Tot versetul șaptesprezece din psalm, potrivit versiunii *Rotherham* vorbește astfel: ”Carele lui Dumnezeu sunt cu miriadele, mii de mii, Domnul Suveran a venit de la Sinai în sanctuarul său.” Sanctuarul Domnului este pe muntele Sion. La muntele Sinai, Dumnezeu a făcut lucruri minunate. El va face mult mai multe în Sion. Dovezile arată clar că minunata și înfricoșătoarea manifestare a puterii divine de la Sinai a fost una simbolică și putem vedea acest lucru în Evrei 12:18-29. Adevărata manifestare va fi cu mult mai măreață decât cea simbolică. Sionul este adevăratul munte al lui Iehova, iar după venirea Domnului la templul său de pe muntele Sion urmează cel mai mare necaz al lumii. Psalmistul spune aici că Iehova trece de la manifestarea simbolică a puterii sale de pe muntele Sinai peste secole întregi la manifestarea reală, sau adevărată a prezenței și puterii sale pe muntele Sion. El l-a pus pe Regele său pe muntele său sfânt din Sion și a pus Piatra de Temelie în Sion. (Ps. 2:6) De aceea, a venit timpul pentru executarea judecății sale: ”De aceea, așa a spus Domnul Suveran: ”Iată că pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră unghiulară prețioasă, ca temelie sigură. Cine manifestă credință în ea nu se va înspăimânta. Voi face din justiție o sfoară de măsurat și din dreptate o nivelă. Grindina va mătura refugiul minciunii și apele vor inunda ascunzătoarea. Căci Domnul se va ridica întocmai ca la muntele Perațim, se va mânia ca în valea din apropierea Gabaonului, ca să-și

ducă la îndeplinire fapta - fapta sa este ciudată - și ca să-și facă lucrarea - lucrarea sa este neobișnuită.” – Isa. 28:16,17,21.

16. La muntele Sinai Iehova a inaugurat legea legământului, care a fost una figurativă. Corespondentul prefigurării este inaugurarea noului legământ, care are lor pe muntele Sion de către Domnul ”în locul sfânt”, sanctuarul sau templul. Aceasta trebuie să fie ca și prefigurarea sa. La inaugurarea legii legământului, Dumnezeu a stat pe muntele Sinai și a făcut lucrările și faptele sale minunate și înspăimântătoare. ”Și praveliștea era atât de înfricoșătoare, încât Moise a zis: "Sunt înspăimântat și tremur"." (Evr. 12:21) Aceasta arată că marea bătălie a Armaghedonului precede inaugurarea noului legământ; de aceea, Iehova merge la război cu ”miile de mii” de care ale sale. ”Domnul va răzni din Sion și va face să-i răsunе glasul din Ierusalim. Cerul și pământul se vor zgudui, dar Domnul va fi un refugiu pentru poporul său, o fortăreață pentru fiii lui Israel. Și veți ști că eu sunt Domnul (Iehova)”. (Ioel 3:16,17) Națiunile și popoarele să asculte acum avertismentul, căci Cuvântul Domnului este clar și prin el se anunță ce trebuie să se întâmple în curând cu organizația lui Satan. Martorii săi credincioși vor avea curaj, vor fi plini de credință și impulsionați de un devotament neegoist față de el, continuând să vestească numele și Împărăția Celui Preaînalt.

LOCUL SĂU ÎNALT

17. Cel mai important eveniment, din ce îi revelează Cuvântul lui Dumnezeu poporului său, ca fi justificarea deplină a numelui lui Iehova. Acela va fi locul său înalt în mintea și inima întregii creații. El a fost mereu Cel Preaînalt și va fi întotdeauna, dar acest lucru nu este cunoscut de multe popoare ale pământului. Ele trebuie să ajungă să știe că el este suprem, iar apoi el va fi pentru aceștia în locul său de drept.

18. Psalmistul spune: ”Tu ai urcat în înălțimi, ai dus cu tine captivi, ai luat daruri pentru oameni, chiar și pentru cei încăpățânați, ca să locuiești printre ei, o, Iah Dumnezeu!” (vs. 18) Prima aplicare, simbolică, a acestei profeții a fost fără îndoială atunci când arca legământului a fost dusă pe vârful muntelui Sion și pusă acolo în cortul pregătit pentru ea, arătând astfel prezența lui Iehova Dumnezeu pe muntele Sion. (1 Cron. 15:25) Prima împlinire profetică a acelei profeții poetice a fost când Isus a urcat de pe pământ la ceruri și a luat poziție la dreapta Celui Preaînalt. (Luca 24:51; Fap. 1:9-11; Isa. 57:15) Iehova, fiind pentru totdeauna Cel Preaînalt, nu ar putea urca mai sus decât este. Așadar, profeția s-a împlinit atunci când Isus Cristos, care este imaginea identică a Tatălui său și reprezentantul principal al Celui Atotputernic, a urcat la ceruri, după cum s-a arătat: ”De aceea, el spune: "Când a urcat în înălțimi, a dus cu el captivi. A dat oameni ca daruri". Și ce altceva înseamnă "a urcat" decât că a și coborât în regiunile de jos, adică pe pământ? Cel care a coborât este și cel care a urcat cu mult deasupra tuturor cerurilor, ca să dea plinătate tuturor lucrurilor.” (Ef. 4:8-10) Dar totuși aceasta nu a fost împlinirea completă a profeției.

19. ”Dumnezeu a urcat cu strigăte de bucurie, Domnul, în sunetul cornului.” (Ps. 47:5) ”Cine a urcat la cer ca să coboare de acolo? Cine a strâns vântul în căușul palmelor sale? Cine a înfășurat apele într-o mantie? Cine a făcut să se ridice toate marginile pământului? Care este numele său și care este numele fiului său, știi?” (Prov. 30:4) ”Salvatorii vor urca pe muntele Sion ca să judece regiunea muntoasă a lui Esau și domnia va fi a lui Iehova.” (Obad. 21) Aceste versete și altele sprijinesc concluzia că atunci când Isus a urcat la dreapta Tatălui său el nu a urcat până în cel mai înalt punct, și de aceea înălțarea sa nu a fost completă. Acesta este cel mai mare lucru care trebuie să se realizeze, iar Isus trebuie să stea și să aștepte până când va sosi acel timp, așa cum arată Scripturile. – Ps. 110:1,2; Evr. 10:12,13

20. Punerea Pietrei de temelie în Sion e o lucrare care încă nu începuse la acea vreme. Ea trebuia să fie pusă pe deplin pe ”înălțimile muntelui Sion”, sau muntelui sfânt din Sion. (vezi Ieremia 31:12) Piatra din căpătâi, respinsă de amândouă casele lui Israel, trebuie să fie ridicată și să devină ”Capul unghiului”. (Ps. 118:22) ”Copilul de parte bărbătească” trebuie să fie născut de femeia lui Dumnezeu, Sion, și să fie luat (să se înalțe) la Dumnezeu și la tronul său. (Rev. 12:5) Acest lucru este în deplină conformitate cu profeția Domnului din Ezechiel (17:22,23). (Vezi *Justificare*, volumul I, pagina 232) Satan a dorit să urce în înălțimi și a fost forțat să coboare pe pământul de pe care s-a înălțat Isus Cristos după învierea sa; iar acum, la nouăsprezece secole mai târziu, Isus Cristos a urcat în cel mai înalt loc, iar numele Tatălui său va fi acum justificat. El va face acest lucru în marea victorie pe care o va câștiga în bătălia Armagedonului.

21. Versetul optsprezece al Psalmului, conform versiunii *Rotherham*, este după cum urmează: ”Ai urcat la ceruri, ai luat captivi, ai acceptat oameni ca daruri, ca să locuiești (acolo), o Iah, Elohim!” Captivii sunt conduși într-o procesiune. (1 Regi 8:48) Acesta a fost ordinul pentru poporul anti-tipic al lui Dumnezeu. Dar s-a împlinit în vreun fel această profeție atunci când a urcat Isus la ceruri? Deoarece nu venise încă timpul pentru războiul pentru justificarea numelui lui Iehova, s-ar putea ca la acel timp Isus să fi ”luat captivi”, după cum arată traducerea de mai sus? Acum vine timpul pentru războiul care va justifica numele lui Iehova și (cu privire la împlinirea profeției) el va lua acum un grup de captivi, după cum este scris: ”Dacă cineva este duce în captivitate, merge în captivitate. Dacă cineva va omorî cu sabia, să fie omorât cu sabia.” (Rev. 13:10) Aici profeția îl arată pe Isus Cristos, marele reprezentant principal al lui Iehova, luându-l captiv pe Satan și oștirile lui în bătălia Armagedonului. ”Și fiara a fost prinsă și, împreună cu ea, profetul fals care a făcut în fața ei semnele prin care i-a indus în eroare pe cei ce au primit semnul fiarei și pe cei ce se închină imaginii ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iazul de foc ce arde cu sulf.” (Rev. 19:20) Apoi urmează captivitatea lui Satan însuși: ”El l-a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani.” – Rev. 20:2

22. Cei capturați sau luați prizonieri la Armagedon nu vor fi păstrați astfel, vii într-o închisoare, ci vor fi uciși și ținuți astfel captivi în moarte până la

sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Fără îndoială că armatele lui Satan și el însuși vor realiza înainte de a muri la Armagedon că sunt "terminați" și că lupta trebuie să pună capăt operațiunilor lui Satan și a organizației sale, care l-a sfidat timp de secole pe Iehova Dumnezeu fără să fie împiedicată de nimic. Satan va fi condus într-o procesiune de captivi luați de Isus Cristos, și întreg universul va vedea rușinea și degradarea sa. (Isa. 20:4) Judecata lui Iehova împotriva lui Satan enunțată cum mult timp în urmă spune: "Dar vei fi coborât în Șeol, în părțile cele mai adânci ale gropii. Cei care te vor vedea se vor uita țintă la tine. Te vor cerceta cu atenție, spunând: "Oare acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, care făcea să se zguduie regatele, care a prefăcut pământul roditor în pustiu și i-a distrus orașele, care nu le-a deschis prizonierilor lui calea spre casă?" – Isa. 14:15-17

23. Cât despre cei mari de pe pământ care se înalță pe sine și pe alte creaturi, susținându-l pe Satan și sfidându-l pe Iehova, este scris: "În ziua aceea, Domnul își va îndrepta atenția spre oștirea înălțimii, din înălțime, și spre regii pământului, de pe pământ. Vor fi adunați așa cum sunt adunați prizonierii în groapă și vor fi închiși în temniță. După multe zile li se va cere socoteală." (Isa. 24:21,22) "După multe zile" înseamnă sfârșitul domniei milenare a lui Cristos, când Satan și armatele sale vor fi treziți din moarte și apoi distruși în întregime. (Rev. 20:5,7-10) (vezi *Lumină*, volumul II, pagina 205)

24. Iacov a prefigurat rămășița credincioasă de pe pământ, care este organizația lui Dumnezeu. Pentru mângâierea rămășiței este scris: "Căci Domnul va arăta îndurare față de Iacob și va alege din nou pe Israel. Ie va da odihnă pe pământul lor . . . și ei îi vor lua captivi pe cei care i-au ținut captivi și vor stăpâni peste cei care-i obligau să muncească." (Isa. 14:1,2) Apoi, în aceeași profeție citată mai sus, urmează necazurile lui Satan și ale organizația sale, care prefigurează astfel destinul celui rău și a organizației sale.

DARURI

25. *Versiunea Autorizată* spune: "Ai primit daruri pentru oameni", în timp ce *Rotherham* redă textul astfel: "Tu . . . ai acceptat daruri sub formă de oameni, da, chiar pe cei încăpățânați." Apostolul Pavel arată că astfel de daruri constau în oameni când spune: "Și (el) a dat oameni ca daruri . . . i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeți, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori și învățători." (Ef. 4:8-11, *R.V.*) Cuvintele apostolului sunt întrucâtva diferite totuși de modul în care apar ele mai întâi în Psalm, iar din acest motiv cuvintele sale ar putea transmite o idee ușor diferită de cea a profeției.

26. Pavel a spus "dat daruri", în timp ce psalmistul spune "primit (sau acceptat) daruri". Realitatea este că Isus a dat "darurile" pe care le-a primit și le-a acceptat de la Tatăl său în urmă cu nouăsprezece secole spre binele bisericii. El a spus: "Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau și tu mi i-ai dat, iar ei au respectat cuvântul tău. Nu mă rog pentru lume, ci pentru cei pe care mi i-ai dat din lume; căci ei sunt ai tăi. Eu nu mai sunt în lume,

dar ei sunt în lume, iar eu vin la tine. Tată sfânt, veghează asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat, pentru ca ei să fie una, așa cum și noi suntem una . . . și niciunul dintre ei n-a fost distrus, decât fiul distrugerii.” (Ioan 17:6,9,11,12) Atunci când sângele răscumpărător al lui Isus a fost prezentat înaintea lui Iehova, acești discipoli credincioși și alții care au crezut în el au devenit adevărate daruri, pe care Isus le-a primit și pe care le-a dat pentru sfinți. (Ef. 4:11,12) Aceasta dovedește că ”oamenii” pe care Isus i-a ”dat ca daruri” nu erau oameni ai omenirii în general, ci cei care au fost și sunt făcuți membrii ai Cristosului cât încă mai sunt în carne, iar asta pentru binele sfinților.

27. Deși Isus a murit ca răscumpărare pentru toți, totuși el trebuie să primească și să accepte omenirea ca dar de la Iehova la timpul stabilit. Pentru acest motiv, la sfârșitul domniei sale el îi va preda Împărăția lui Iehova Dumnezeu. La timpul înălțării lui Isus la ceruri, nu venise încă timpul fixat ca el să primească vreun dar în afară de cei ascultători care aveau să fie urmașii săi credincioși, și anume ”primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel”. (Iac. 1:18; Rev. 14:4) El trebuie să aștepte să-i primească și pe alții dintre oameni, chiar și pe cei încăpățânați și rebeli, într-un timp viitor.

28. Citând din Psalmul 68:18, apostolul Pavel omite cuvintele ”da, chiar și pe cei încăpățânați” și pare să aibă un motiv întemeiat pentru a face astfel, căci atunci încă nu venise timpul ca Isus să-i primească pe aceștia. A venit apoi sfârșitul perioadei de așteptare, iar Iehova l-a instalat pe Isus Cristos pe muntele său sfânt din Sion. Isus trebuie acum să ceară și să primească restul darurilor pe care le-a cumpărat sângele său, iar de aceea este scris: ”Cere-mi și-ți voi da națiunile ca moștenire și marginile pământului ca proprietate.” (Ps. 2:8) Apoi chiar următorul verset al psalmului scrie: ”Le (îi) vei zdrobi (pe cei încăpățânați și rebeli) cu un sceptru de fier, le (îi) vei sfărâma ca pe vasul unui olar.”

29. Cei rebeli sunt darurile care sunt ‘destinate distrugerii’, în timp ce alți oameni sunt ”vase ale îndurării”. (Rom. 9:22,23) Aceste daruri pe care le primește acum Isus, el le dă mai departe membrilor corpului său în sensul că le garantează că vor lua și ei parte la distrugerea celor rebeli. (Rev. 2:26,27) ”Toți sfinții vor avea această onoare” în timp ce se cântă Cântarea. (Ps. 149:9) Cei răzvrățiți trebuie să îi includă și pe cei ce ”locuiesc într-un ținut uscat (sau arid)”, inclusiv ”omul păcatului”, ”fiul distrugerii”. (vs. 6) La timpul fixat, cei credincioși vor lua parte cu Domnul Isus Cristos la privilegiul de a-i binecuvânta pe toți cei ascultători ai omenirii și vor lua astfel parte la daruri. – Luca 22:28-30; Rev. 12:5

30. Cuvintele din ultima parte ale versetului optsprezece din psalm sunt ”pentru ca Domnul Dumnezeu să locuiască cu ei (în mijlocul lor)”. (R.V.) Aceste cuvinte nu se referă la cei răzvrățiți, ci la alții, care sunt ascultători de legea Împărăției lui Dumnezeu. ”Atunci am auzit un glas puternic din ceruri care zicea: ”Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi popoarele sale. Și Dumnezeu însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeuul lor.” (Rev. 21:3) Această ‘perioadă de locuire’ cu ei este pe parcursul domniei de o mie de ani a lui Isus

Cristos și este reprezentată așadar de ”cortul” sau ”templul” care este pe muntele Sion.

31. Privilegiul de a lua acum parte cu Isus Cristos la îndeplinirea scopurilor lui Iehova depunând mărturia lui Isus Cristos și vestind mesajul că Iehova este Dumnezeu, că ziua răzbunării sale este aici și că Împărăția este speranța lumii, este un mare dar pe care l-a dat Isus urmașilor săi credincioși, potrivit voinței Tatălui său, Cel Preaînalt. De aceea, este un mare privilegiu să luăm și noi parte la justificarea numelui lui Iehova, serviciu plin de bucurie la care el i-a acceptat și pe discipolii săi credincioși. Pe măsură ce membrii rămășiței cresc în aprecierea acestui măreț dar și privilegiu, ei cresc și în bucuria de a vesti numele lui Iehova și Împărăția sa.

(*Va urma*)

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1. Cu ce scop face acum Iehova să îi fie vestit numele? Ce mijloace folosește el pentru aceasta? Care este mărețul privilegiu pe care i-l acordă el acum rămășiței?
2. Aplicați expresia ”când Cel Atotputernic i-a risipit pe regi”.
- 3-5. Cu versete biblice pentru a ilustra, clarificați semnificația și aplicația afirmației ”Era alb ca zăpada în Salmon”.
6. Arătați dacă este rezonabil să considerăm simbolice textele care vorbesc despre uciderile ce vor avea loc pe pământ în bătălia Armagedonului.
- 7,8. Arătați dacă afirmația ”muntele lui Dumnezeu este ca munții Basanului” transmite ideea potrivită. Care pare să fie redarea corectă a versetului 13?
- 9,10. Justificați și aplicați cele exprimate în versetul 16.
- 11-14. Arătați cum este legat versetul 16 de mesajul pe care îl transmis acum martorii lui Iehova.
14. Cu versete, dovediți că lupta de la Armagedon nu va fi doar una simbolică.
- 15,16. Cum își are împlinire afirmația profetică din versetul 17?
17. Ce se înțelege prin ”justificarea numelui lui Iehova”?
- 18,19. Explicați expresia ”Ai urcat la ceruri”, citând versetele legate de ea în sprijinul răspunsului.
20. Arătați contrastul dintre modul de acțiune al lui Isus și cel al lui Lucifer și rezultatele acestora.
- 21-24. Folosindu-vă de versete din Isaia și Revelația, arătați cum se aplică expresia ”ai luat un grup de captivi”.
- 25,26. În lumina altei traduceri și a celor din Efeseni și pasajele aferente, explicați afirmația care apare în *Versiunea Autorizată* ca ”ai primit oameni ca daruri”.
- 27-29. Arătați de ce a omis Pavel cuvintele ”da, chiar și pe cei încăpățânați” atunci când cita din Psalmul 68:18. Identificați (a) ”vasele mâniei rezervate pentru distrugere” și (b) ”vasele de îndurare . . . pregătite pentru glorie”, la care se face referire în Romani 9:22,23 și contrastați partea unei clase cu partea celeilalte.

30. Ce înseamnă expresia ”pentru ca Domnul Dumnezeu să locuiască în mijlocul lor”?

31. Ce mare dar li s-a acordat urmașilor credincioși ai lui Isus Cristos? Cum se va vedea că ei apreciază cu adevărat acest mare dar și privilegiu?

Legea perfectă

Legea lui Dumnezeu este dreaptă și perfectă. Decretele sale, sau regulile după care acționează el, sunt întotdeauna drepte. Înțelegerea acestora și ascultarea de ele aduce întotdeauna pace și bucurie. (Ps. 89:14; 19:7,8) Poporul Israelului a fost poporul ales al lui Dumnezeu și a fost folosit de el pentru a prefigura scopurile sale cu privire la întreaga omenire. Legea pe care le-a da-o el israeliților anunța regulile sale de acțiune și prezicea lucruri mai bune care aveau să vină. Restituirea, sau despăgubirea, era una dintre minunatele părți ale scopului lui Dumnezeu stabilit prin legea sa. Restituirea a fost necesară ca o măsură de dreptate. Dacă un om fura boul vecinului său, el era obligat să i-l restituie. Dacă o astfel de restituire era imposibilă deoarece vinovatul nu avea nici o proprietate, atunci el însuși trebuie să fie vândut pentru fapta sa greșită, iar prețul trebuia plătit celui ce fusese jefuit.

Dacă un om împrumuta animalul unui vecin și animalul murea, cel ce îl împrumutase trebuia să facă o despăgubire. „Dacă un hoț este prins în timp ce sparge o casă și dacă este lovit și moare, nu este vină de sânge pentru el. Dar, dacă soarele a strălucit peste el, atunci este vină de sânge pentru el. El trebuie să dea despăgubire. Dacă nu are nimic, să fie vândut pentru lucrurile pe care le-a furat. Însă, dacă cineva împrumută de la semenul său un animal și acesta se schilodește sau moare când proprietarul lui nu este de față, el trebuie să dea despăgubire.” Ex. 22:3,4,14, R.V.

Sub legea pe care a dat-o Dumnezeu, dacă un om cauza intenționat sau neintenționat distrugerea proprietății altuia prin foc, el era obligat să îl despăgubească pe proprietarul bunurilor respective. „Dacă izbucnește un foc și cuprinde spinii și dacă sunt mistuiți snopii sau holda sau ogorul, cel care a aprins focul să dea negreșit despăgubire pentru ceea ce a ars.” – Ex. 22:6

Mai mult, legea lui Dumnezeu pe care a dat-o el Israelului stipula că dacă un om își înșela aproapele și intra astfel în posesia proprietății sale, sau dacă o lua de la aproapele său prin violență, sau găsea ceva ce se pierduse și mințea când era întrebat cu privire la acest lucru, pentru a păstra lucrul găsit, în toate aceste cazuri el făcea un păcat și trebuia să dea o despăgubire. „Dacă deci păcătuiește și ajunge să fie vinovat, atunci să dea înapoi lucrul luat prin violență sau pe care l-a luat prin înșelăciune, sau lucrul ce i-a fost încredințat sau lucrul pierdut, pe care l-a găsit, sau orice lucru despre care a jurat strâmb, să dea despăgubire prețul întreg la care să adauge o cincime. În ziua în care i se dovedește vinovăția, să-l dea celui căruia îi aparține.” – Lev. 6:4,5.

După cum preciza legea lui Dumnezeu dată Israelului, dacă un om ucidea un animal care îi aparținea altuia, el trebuia să dea o despăgubire și pentru acesta. Dacă își rănea aproapele, sau ucidea un om, trebuia să sufere o pedeapsă asemănătoare. „Dacă un om omoară vreun suflet de om, trebuie să fie omorât negreșit. Iar cine a omorât un suflet de animal domestic să dea despăgubire pentru el, suflet pentru suflet. Dacă un om îl vatămă pe semenul său, să i se facă așa cum a făcut el. Lovitură pentru lovitură, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; aceeași vătămare pe care o cauzează el omului trebuie să-i fie cauzată lui. Cine a omorât un animal să dea despăgubire pentru el, dar cine a omorât un om trebuie să fie omorât negreșit. Aceeași lege să rămână valabilă pentru voi. Locuitorul străin să fie ca israelitul din naștere, fiindcă eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” – Lev. 24:17-22

Dacă un om își pierde proprietatea din cauza sărăciei, iar un altul cumpăra acea proprietate, cel ce obținea titlul putea deține acea proprietate doar până la vremea jubileului, iar apoi trebuia să i-o restituie proprietarului inițial care o pierduse din cauza sărăciei. „Să socotească anii de când a vândut-o, să-i dea înapoi omului căruia i-a vândut-o banii care se cuvin pentru restul anilor și să se întoarcă la proprietatea lui. Dar dacă mâna lui nu are suficienți bani ca să-i dea omului înapoi ce se cuvine, atunci partea pe care a vândut-o să rămână în posesia cumpărătorului până la anul Jubileului. Ea să fie înapoiată la Jubileu, iar el să se întoarcă la proprietatea lui.” – Lev. 25:27,28.

Legea lui Dumnezeu este dreaptă; de aceea, Dumnezeu a stabilit prin legea sa că dreptatea cere să se facă o despăgubirea acolo unde era necesar.

Despăgubirea este o manifestare a îndurării lui Dumnezeu față de creaturile sale. Îndurarea lui Dumnezeu dăinuie pentru totdeauna. (Ps. 118:1) Această regulă divină a fost făcută cunoscută în acțiunea lui Dumnezeu față de națiunea Israel. Acest popor a încălcat de repetate ori legământul pe care îl făcuse Dumnezeu cu el. Pentru a-și face clare regulile de acțiune și ca o manifestare a îndurării sale, Dumnezeu l-a trimis pe profetul său la israeliți și i-a invitat să se împace cu el. „Întoarce-te, o, necredincioasă Israel”, zice Domnul”. “Nu mă voi uita la voi cu fața plină de mânie, fiindcă eu sunt credincios”, zice Domnul.” “Nu voi fi indignat pe veșnicie. “Întoarceți-vă, fii necredincioși”, zice Domnul . . . “Întoarceți-vă, fii necredincioși, și vă voi vindeca de necredința voastră!” “Iată-ne! Am venit la tine, căci tu, o, Iehova, ești Dumnezeul nostru.” (Ier. 3:12,14,22) Prin profetul său, Dumnezeu și-a anunțat scopul de a avea milă de cei ce greșiseră și de a le oferi ocazia de a primi unele binecuvântări de împăcare. „Să renunțe cel rău la calea lui și răufăcătorul la gândurile lui. Să se întoarcă la Domnul, care se va îndura de el, și la Dumnezeul nostru, căci el va ierta cu mărinimie.” (Isa. 55:7) Aici este dovedită îndurarea și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu față de oameni și faptul că restatornicirea la viață va fi o minunată manifestare a dreptății și îndurării sale.

Darul mărinimos al lui Dumnezeu pentru om este viața. Un copil se naște, crește până la maturitate, suferă multe necazuri și dureri, se îmbolnăvește, îmbătrânește și moare. Mulți oameni mor prematur; alții ajung la vârsta de șaiszeci

de ani sau mai mult, iar apoi mor și ei. Prin comparație, doar un număr mic de oameni au trăit jumătate de secol. Marea majoritate a oamenilor mor când sunt tineri. Atunci când Dumnezeu l-a inspirat pe Moise să scrie „Tu îl întorci pe omul muritor în țărână și spui: "Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!"” (Ps. 90:3), ce semnificație au avut aceste cuvinte? De ce sunt ei invitați să se întoarcă? Răspunsul corect la aceste întrebări arată clar marele adevăr al binecuvântărilor împăcării pe care a furnizat-o Dumnezeu pentru omenire. Răspunsul corect se găsește numai în Cuvântul de adevăr al lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Creatorul cerurilor și al pământului. „Al Domnului este pământul și tot ce este pe el.” (Isa. 42:5; Ps. 24:1) Dumnezeu a creat pământul pentru om și omul pentru pământ. (Isa. 45:12,18) Dumnezeu a creat mai întâi pământul, iar apoi „l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu”. (Gen. 2:7) Mijlocul prin care i-a dat Dumnezeu viață omului este arătat limpede aici. El nu i-a dat un suflet nemuritor. El a făcut omul o creatură, o persoană conștientă, care respiră și care este un suflet. În armonie cu acestea, Iov a scris: „Domnul a dat și Domnul a luat; binecuvântat să fie numele Domnului.” (Iov 1:21) În armonie cu aceasta, Moise a spus că Dumnezeu îl întoarce pe om dinspre distrugere. Dar de ce i-a luat Dumnezeu omului ceea ce tot el i-a dat, și anume viața pe pământ?

Legea lui Dumnezeu înseamnă regula sa de acțiune, porunca de a se face ceea ce este drept și stipularea unei pedepse pentru înfăptuirea a ceea ce este rău. Legea nu ar putea fi aplicată împotriva răufăcătorilor dacă nu ar fi și o pedeapsă stabilită pentru încălcarea ei. Indiferent dacă fapta rea este de mică sau de mare importanță, ea este o încălcare a legii. Deoarece legea este exactă, pedeapsa trebuie să fie aplicată așa cum este stabilit. Dumnezeu a creat o minunată grădină și a numit-o Eden, după care l-a creat pe om și l-a pus în acea grădină ca să o îngrijească și să o amenajeze. Aceasta era grădina lui Dumnezeu, și nu a omului. De aceea, a fost cu totul drept ca Dumnezeu să facă o lege sau o regulă de acțiune care să îl guverneze pe om și acțiunile sale în acea grădină. Așadar, este scris: „Și Domnul Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: "Din orice pom din grădină poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri."” – Gen. 2:16,17.

Scopul declarat al lui Dumnezeu era să îl învețe pe om că pentru a continua să trăiască era nevoie să respecte în totul legea Creatorului său. Încălcarea voită a legii lui Dumnezeu însemna pierderea dreptului de a trăi. Dumnezeu nu i-a cerut omului să facă vreo muncă grea și istovitoare ca să poată respecta legea. El nu i-a cerut decât să se abțină de la un anumit lucru. Acel lucru era ceva neimportant, iar Adam s-ar fi putut abține ușor de la a face lucrul pe care i se poruncise să nu îl facă. Prin neascultarea voită a acelei legi, Adam a dovedit lipsă de apreciere pentru viață și lipsă de iubire și de apreciere pentru Dumnezeu, marele Dătător al vieții. Dacă Adam a putut nesocoti fără nici o remușcare legea lui Dumnezeu mâncând din fructul care îi fusese interzis, atunci el ar fi putut comite cu tot atâta libertate și

alte fapte rele. Dacă Adam l-ar fi iubit pe Dumnezeu, nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să încalce legea sa. Adam a arătat prin conduita sa că era extrem de egoist. El a preferat să aibă ceea ce era interzis decât să primească aprobarea lui Dumnezeu. El nu numai că l-a nesocotit pe Dumnezeu mâncând din fructul oprit, ci el a și acuzat-o pe soția sa de acest lucru și l-a învinuit și pe Dumnezeu, care i-o dăduse pe soția sa.

Mai presus de orice alte motive este acesta: Dumnezeu și-a enunțat legea și pedeapsa care trebuia suportată pentru neascultarea de acea lege. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă putere. Trebuie să fie și este consecvent. Nu ar fi consecvent ca el să facă o lege, să permită ca ea să fie încălcată iar apoi să nu aplice pedeapsa pe care a stabilit-o. Aplicarea legii însemna că el trebuia să îi ia lui Adam viața pe care i-o dăduse. Dreptul la acea viață depindea de ascultarea lui de Dătătorul ei. Luarea acelei vieți s-a datorat neascultării lui Adam. De aceea, Dumnezeu l-a condamnat pe Adam să sufere pedeapsa prestabilită a legii. Cuvintele aceluia decret divin arată clar că Adam a fost făcut din țărână și i s-a dat viață, și că apoi acea viață trebuia să-i fie luată iar el trebuia să se întoarcă în țărână. – Gen. 3:17-19

Aplicarea aceluia decret divin a acoperit o perioadă de aproximativ 930 de ani. La data când a fost enunțat decretul, dreptul la viață i s-a luat lui Adam. Omul a fost alungat din grădina Eden, grădina Domnului, a fost obligat să se hrănească cu hrana imperfectă dinafara grădinii, s-a îmbolnăvit, iar la sfârșitul celor 930 de ani a murit. În perioada de timp în care s-a aplicat acea sentință la moarte, s-au născut și copiii lui Adam. Dumnezeu îi dăduse lui Adam puterea de a le transmite viața urmașilor săi, însă *dreptul* la viață i-a fost luat lui Adam înainte de a avea copii, astfel că era imposibil ca el să le transmită acest drept urmașilor săi. Deoarece el însuși se afla sub condamnarea morții și era astfel un păcătos, și copiii săi au fost născuți păcătoși. Această regulă a fost enunțată de profetul Domnului în cuvintele: „Iată că în nelegiuire am fost adus pe lume și în păcat m-a conceput mama mea.” – Ps. 51:5

Viața omului i-a fost așadar luată pe drept. Pentru aceasta, toți oamenii s-au născut fără a avea dreptul la viață. Toți au viață pe pământ numai fiindcă Dumnezeu a permis acest lucru. Pentru ca omul să aibă viață vreodată și dreptul la ea, numai Dumnezeu este singurul care poate asigura acest lucru. Faptul că el l-a inspirat pe Moise să scrie profeția referitoare la întoarcerea, sau restatornicirea, omului este în ea însăși o dovadă că Dumnezeu va face un astfel de aranjament.

După ce Iov a spus „Domnul a dat și Domnul a luat, binecuvântat fie numele Domnului”, el a mai spus: „Dacă omul moare, poate el trăi din nou? Voi aștepta în toate zilele muncii mele, până-mi va veni alinarea. Tu vei chema și eu îți voi răspunde. Îți va fi dor de lucrarea mâinilor tale.” (Iov 14:14,15) Aceasta, fiind o parte a Cuvântului lui Dumnezeu, este încă o dovadă care arată că scopul lui Dumnezeu este să îl readucă pe om la viață.

Încercarea profeților falși și adevărați

Samuel, ultimul dintre judecătorii națiunii Israel, a marcat începutul liniei de profeți pe care i-a trimis Dumnezeu acestei națiuni. Apostolul Petru ne aduce dovada acestui lucru, spunând: „De fapt, toți profeții, începând cu Samuel și cei care au urmat, toți cei care au vorbit, au prezis și aceste zile”. (Fap. 3:24) Samuel nu a prezis evenimente viitoare, însă el a servit atât pentru, cât și pentru oamenii din zilele sale. Samuel a fost cel care, sub puterea și îndrumarea lui Iehova Dumnezeu, a făcut pregătiri pentru regatul Israelului. În zilele sale și în generația sa, el a fost folosit în mod special de Domnul Dumnezeu pentru a-i servi. Înainte de Samuel, primul serv și profet important al lui Dumnezeu a fost Moise. Deși lucrarea lui Moise a fost folosită pentru a îndruma poporul Israel, ea a avut și o aplicare mai largă deoarece a prezis unele lucruri viitoare. A prezis ce avea să se întâmple cu Israelul. Vorbind în numele lui Iehova, el a spus unele dintre cele mai importante cuvinte profetice care s-au consemnat vreodată. El a profetit despre venirea marelui Profet pe care el, Moise, îl reprezenta. El a prezis că acest mare Profet avea să fie înălțat dintre frații săi, adică trebuia să fie un israelit, și că oamenii trebuiau să îl asculte în toate lucrurile dacă voiau să îi fie pe plac lui Dumnezeu. (Deut. 18:15,18) Moise și Samuel au fost amândoi purtători de cuvânt pentru Iehova. Totuși, a fi purtător de cuvânt pentru Domnul nu este singurul lucru care se cere pentru a fi profet. Vorbind pentru Domnul și pentru serviciul poporului său și interpretând voința lui Dumnezeu cu privire la el, Samuel a fost ceea ce Scripturile numesc un „văzător” înainte de a deveni cunoscut ca profet.

Cu privire la acest ultim aspect, Scripturile menționează o ocazie în care tânărul Saul și slujitorul său îl căutau pe Samuel și spune: „(Odinioară, în Israel, așa spunea omul care se ducea să-l caute pe Dumnezeu: "Haideți să mergem la văzător!" Căci profetul de astăzi era numit odinioară văzător.) Atunci Saul i-a zis slujitorului său: "Cuvântul tău este bun. Hai să mergem!" Și s-au dus la orașul unde era omul adevăratului Dumnezeu. În timp ce urcau panta care duce spre oraș, au întâlnit niște fete care ieșeau să scoată apă. Și le-au zis: "Este aici văzătorul?" Iar Samuel i-a răspuns lui Saul și a zis: "Eu sunt văzătorul. Urcă înaintea mea la locul înalt. Astăzi trebuie să mâncați cu mine, iar dimineață am să te las să pleci și-ți voi spune tot ce este în inima ta.” – 1 Sam. 9:9-11,19

Israelul a fost poporul ales al lui Dumnezeu și a fost folosit ca o ilustrare pentru a dezvălui scopurile lui Dumnezeu pentru poporul său din timpurile viitoare. Astfel, Israelul a fost folosit pentru a prezice viitorul Israelului spiritual, adică cei ce trebuiau să devină fiii lui Dumnezeu în timpul erei creștine datorită credinței lor și consacrării lor lui Dumnezeu spre a face voința sa. Israelul a fost, așadar, folosit pentru a prezice evenimente din viitor care aveau să afecteze toate popoarele și națiunile de pe pământ. Întâmplările prin care a trecut Israelul au fost în așa fel aranjate în cât ele au furnizat o importantă rezervă de cunoștință pentru viitor. În formarea planetei noastre, Dumnezeu a făcut să se acumuleze o mare

rezervă de cărbune și petrol și minerale și metale pentru om. În istoria Israelului, Dumnezeu a furnizat o mare rezervă de cunoștință și adevăr pentru cei ce vor să caute adevărul.

Dumnezeu i-a transmis mesaje prin servii și profeții săi aceluiași popor, mesaje care au fost consemnate spre folosul celor care aveau să vină după ei, și mai ales spre folosul tuturor urmașilor adevărați ai lui Isus Cristos. Mesajele astfel trimise, deși aveau deseori intenția de a fi folosite imediat, au avut mai ales o aplicare viitoare. Multe dintre ele nu au putut fi folosite la data când au fost rostite și nu au fost înțelese nici măcar de profeți înșiși. Au putut fi înțelese numai la timpul fixat al lui Dumnezeu. Se pare că acum a venit timpul fixat al lui Dumnezeu ca ele să fie înțelese și de aceea e timpul să studiem cu multă atenție profețiile divine.

Ziua profeților literari, după cum s-ar putea numi grupul de șaisprezece profeți de la Isaia la Maleahi, se întinde din timpul când regatul Israelului urma să fie distrămat și oamenii împrăștiați și până la data întoarcerii lor din Babilon, unde Dumnezeu a trimis ultimul mesaj prin profetul său Maleahi. Putem să știm sigur că acei profeți menționați în Biblie de la Isaia la Maleahi au fost servi ai lui Dumnezeu pentru propria lor generație. Totuși, prin scrierile lor reiese înțelegerea generală a cuvântului „profet”, deoarece ei au vorbit mai ales despre evenimente viitoare. Cei ce au trăit înainte de exilul Israelului în Babilonul din vechime au prezis distrugerea puterii asiriene și au vorbit și despre puterea babiloniană care încă nu fusese distrusă. Ei au prezis și distrugerea Ierusalimului, ceea ce trebuie să fi fost un lucru dureros pentru ei. Ei au vorbit și despre un timp din viitorul îndepărtat când israeliții disprețuiți, împrăștiați și persecutați aveau să fie readuși și primiți din nou în țara lor natală, primind din nou favoarea lui Dumnezeu. Ei au prezis și lucruri care se vor întâmpla în aceste timpuri și care sunt văzute de toți cei ce observă evenimentele din prezent.

Deoarece aceste profeții sunt parțial împlinite și în curs de împlinire, cei ce sunt acum de partea Domnului pot să vadă cu o anumită siguranță ceea ce se va întâmpla în viitorul apropiat. Aceste lucruri afectează întreaga rasă umană. De aceea, studierea profeției în această perioadă anume a istoriei lumii este cât se poate de impresionant, minunat și uimitor. Aceste profeții ne pot conferi o mai largă concepție a Celui Preaînalt și să ne ajute să vedem unele dintre înălțimile și adâncimile minunatei iubiri a lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor.

Profeții din Israel au afirmat că vorbesc în numele lui Iehova. Ei și-au început mesajul spunând: „Așa vorbește Iehova”. Și alți oameni au ieșit și le-au vorbit oamenilor, pretinzând că vorbesc în numele Domnului și cu autoritatea sa, dar fără ca Domnul să îi fi însărcinat să vorbească. A fost necesar ca oamenii să poată ști dacă un profet era adevărat sau fals. Dumnezeu a furnizat un test prin care oamenii să poată ști, iar acest test, sau regulă se aplică oricând. Acesta este descris în Scripturi prin următoarele cuvinte: „Și dacă vei zice în inima ta: "Cum vom recunoaște cuvântul pe care nu l-a spus Iehova?" Când profetul vorbește în numele lui Iehova și cuvântul nu se adevărește sau nu se împlinește, atunci cuvântul acesta

nu l-a spus Iehova. Profetul l-a spus din înfumurare. Să nu te temi de el". (Deut. 18:21,22) „Dacă un profet sau un visător care a avut un vis se ridică în mijlocul vostru și îți prezintă un semn sau o minune și dacă se împlinește semnul sau minunea despre care ți-a vorbit când a zis: "Să umblăm după alți dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut, și să le slujim", să nu ascuți cuvintele aceluia profet, nici pe visătorul care a avut visul acela, fiindcă Iehova, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă îl iubiți pe Iehova, Dumnezeul vostru, cu toată inima voastră și cu tot sufletul vostru . . . Iar profetul acela sau visătorul acela care a avut visul trebuie să fie omorât, fiindcă a vorbit de răzvrătire împotriva lui Iehova, Dumnezeul vostru . . . Să îndepărtezi ce este rău din mijlocul tău.” – Deut. 13:1-5

Din aceste și alte versete vom putea observa că e nevoie de trei lucruri pentru a se dovedi că cel ce vorbește este cu adevărat profetul și reprezentantul lui Dumnezeu: în primul rând el trebuie să vorbească în numele Domnului; în al doilea rând, profeția care se aplică viitorului imediat trebuie să se împlinească și, în al treilea rând, cuvintele sale nu trebuie să încerce să îi întoarcă pe oameni de la Dumnezeu, ci să îi învețe să îi fie credincioși și loiali lui Iehova. Chiar dacă un pretins profet vorbea în numele lui Iehova și profeția sa se împlinea, totuși dacă se vedea că cele spuse de el îi fac pe oameni să se îndepărteze de Iehova Dumnezeu, atunci el era un profet fals și trebuia îndepărtat de oameni și ucis.

Se menționează și un astfel de caz în Biblie. Ieremia, profetul lui Dumnezeu, le-a profetizat celor din Israel că aveau să fie luați captivi și duși în Israel și că Babilonul avea să domine toate națiunile. Hanania a pretins și el că este un profet al lui Dumnezeu și a profetizat exact contrariul cuvintelor lui Ieremia și le-a spus oamenilor că vor avea pace. Apoi Ieremia a răspuns și a spus: „Dar dacă un profet profetește despre pace, numai când cuvântul lui se va împlini va fi cunoscut ca profet cu adevărat trimis de Domnul.” (Ier. 28:9) Astfel, Ieremia a enunțat din nou regula divină. Dumnezeu îl trimisese deja pe profetul Ieremia înaintea oamenilor pentru a fi profetul său adevărat. După care și Hanania a încercat să se dovedească un profet adevărat. „Atunci profetul Hanania a luat jugul de pe gâtul profetului Ieremia și l-a rupt. Și Hanania a spus înaintea ochilor întregului popor: "Iată ce a zis Iehova: "Așa voi rupe, de azi în doi ani, jugul lui Nebucadnețar, regele Babilonului, de pe gâtul tuturor națiunilor". Și profetul Ieremia a plecat.” (Ier. 28:10,11) Cuvintele spuse de Hanania au fost contrare cuvintelor lui Ieremia și i-ar fi făcut pe oameni să se întoarcă de la Dumnezeu.

Domnul l-a îndemnat atunci pe profetul său să profetească: „Du-te și spune-i lui Hanania: "Iată ce a zis Domnul: "Ai rupt un jug de lemn, dar în locul lui va trebui să faci un jug de fier". Căci iată ce a spus Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: "Voi pune un jug de fier pe gâtul tuturor acestor națiuni, ca să-i slujească lui Nebucadnețar, regele Babilonului, și ele îi vor sluji. Îi voi da până și fiarele câmpului". Și profetul Ieremia i-a mai spus profetului Hanania: "Ascultă, te rog, Hanania! Nu te-a trimis Domnul, ci tu ai făcut poporul acesta să se încreadă într-o minciună. De aceea, așa a spus Domnul: "Iată, te voi înlătura de pe fața pământului. Anul acesta vei muri, fiindcă ai vorbit împotriva Domnului,

răzvrătindu-te fățiș". Și profetul Hanania a murit în anul acela, în luna a șaptea.” (Ier. 28:13-17) Hanania a fost omorât deoarece s-a văzut că era un profet fals.

La fel stau lucrurile și în prezent. Clericii de astăzi pretind că vorbesc în numele lui Iehova Dumnezeu. Dar cuvintele lor dovedesc că ei sunt niște reprezentanți falși și mincinoși. Scripturile arată că Dumnezeu este iubire. Clericii le spun oamenilor că Dumnezeu a creat un mare iaz de foc și pucioasă în care îi chinuie pentru totdeauna pe cei ce nu sunt în armonie cu ceea ce se învață în bisericile. Cuvintele lor îi întorc, așadar, pe oameni de la Dumnezeu. Clericii le spun oamenilor că mulți sunt în purgatoriu și că este posibil să se roage pentru ca ei să iasă de acolo și că ei sunt cei ce pot face acest lucru. Aceste cuvinte sunt false și îi îndepărtează de Dumnezeu pe oamenii sinceri care nu doresc să cunoască un Dumnezeu care ar tortura o creatură, iar apoi ar elibera-o la rugăciunea unui om imperfect.

Clericii le spun oamenilor că sângele lui Isus nu a avut nici o valoare de răscumpărare și că oamenii se pot salva numai dacă îl privesc pe Isus ca pe un om bun și dacă devin membrii ai bisericii, urmând ceea ce învață biserica. Aceste cuvinte nu sunt adevărate și îi întorc pe oameni de la Dumnezeu, așa cum îl reprezintă clerul. Alții din cler le spun oamenilor că Dumnezeu nu l-a creat pe om perfect, că omul nu a păcătuit și a căzut și că nu există nici o valoare de răscumpărare. Ei le spun că omul este o creatură a evoluției și că poate să ajungă la perfecțiune prin propriile sale eforturi. Aceste cuvinte sunt false și îi îndepărtează pe oameni de la Dumnezeu.

Astfel, chiar și numai din aceste învățături ale lor se poate vedea că clericii creștinătății au căzut acest test și nu sunt nimic altceva decât profeți falși și îndrumători spirituali nepotriviți pentru oameni.

Război și guvernare

Anul 1914 a marcat un punct de răscruce în istoria oamenilor. De atunci, ca niciodată, oamenii au început să aprecieze necesitatea unui guvern stabil. Înainte de această dată, popoarele națiunilor conducătoare au fost făcute să creadă că toate războaiele s-au cam terminat. Argumentele aduse erau că interesele comerciale ale popoarelor din diferite națiuni erau de așa natură încât nici o națiune nu ar îndrăzni să îi declare război alteia. Dintr-o dată, în o mie nouă sute paisprezece, toate focurile războiului s-au aprins și, într-o perioadă foarte scurtă de timp, milioane de oameni erau pe câmpul de luptă ucigându-se unii pe alții. Nimeni nu a reușit să le explice de ce au ajuns ei acolo.

În trecut războaiele se făceau între triburi din cauza unor daune reale sau presupuse sau între unele comunități din cauza unor diferențe religioase sau între popoare din cauza posesiei unor teritorii. În războiul din 1914 au participat toate națiunile conducătoare ale pământului și care făceau parte din creștinătate, iar asta

fără să știe de ce. Unele dintre națiuni nu au luat parte efectiv la lupte, însă au avut de suferit la fel de mult ca cele care au făcut-o. Acest război nu s-a asemănat cu niciun altul din istoria oamenilor.

Fiecărei părți a fiecărei națiuni implicate i s-a cerut să își facă partea. Pe front au ieșit bărbați și femei. Bărbații luptau în timp ce femeile conduceau mașini cu motor, serveau la cantine și se îngrijeau de cei bolnavi și răniți. Luptele se duceau pe pământ, sub pământ, pe mare, în mare și în aer, iar asta a continuat până când milioane de oameni și-au pierdut viața. Acasă, oamenii fabricau arme, muniție, avioane și alte instrumente de război. Rezerva de hrană a mai multor guverne a fost preluată de cei cu autoritate, iar oamenilor li s-a limitat consumul de hrană. Chiar și bebelușii și-au făcut partea lor, căci porțiile lor de hrană au trebuit să fie reduse pentru ca bărbații de pe front să poată fi mai bine hrăniți. Oamenii erau obligați să își aducă banii și să îi schimbe pentru obligațiunile scrise ale guvernelor lor respective. Bărbații tineri erau obligați prin lege să meargă pe front și să îșiucidă semenii, în timp ce proprietatea lor era preluată pentru a fi folosită în război. A fost efectiv un război în care ”națiune s-a ridicat contra națiune și regat contra regat”. Timp de patru ani, acesta s-a dezlănțuit cu o furie de nedescris, iar apoi în 1918 luptele au încetat dintr-o dată și niciun popor sau națiune nu a obținut o victorie clară, și nimeni nu a putut să spună de ce au încetat luptele.

Cu aproape nouă sute de ani înainte de începutul aceluia război mondial, teribilul conflict a fost prezis într-o profeție. O profeție poate fi înțeleasă atunci când se împlinește iar evenimentele fizice se potrivesc cuvintelor profetice. Marea profeție spusă de Isus din Nazaret în 33 e.n. s-a împlinit din 1914 până în 1918. Atunci când fumul aceluia război s-a împrăștiat într-o oarecare măsură, atunci oamenii cu mintea sănătoasă au început să analizeze motivul și semnificația aceluia război. Ei află ceva și vor continua să afle și vor trage foloase din cercetarea lor.

O democrație este un guvern al oamenilor, compus din oameni și pentru oameni. Sloganul războiului mondial a fost: ”Războiul va face lumea sigură pentru democrație.” Acest slogan a fost adoptat și folosit de repetate ori pentru a face oamenii să lupte. Popoarele națiunilor au răspuns la acest strigăt de luptă. și de ce? Deoarece își doreau mult un guvern care să fie administrat pentru și în interesul oamenilor. Ei au realizat necesitatea de a avea un guvern stabil în care să poată fi păzite drepturile oamenilor.

Popoarele fiecărei națiuni știu bine acum că sloganul ”democrației” a fost unul înșelător. Războiul nu a făcut lumea sigură pentru democrație. Nu a dus la progresul niciunui popor sau națiune de sub soare. Să admitem, de dragul discuției, că oamenii răspunzători pentru război și pornirea lui au făcut tot ce au putut, dar chiar și așa toți trebuie să recunoaștem că rezultatele războiului au fost și sunt unele nesatisfăcătoare. Cu aproape un deceniu după război, politicienii conducători ai lumii și-au exprimat dezamăgirea cauzată de consecințele războiului. Ramsay MacDonald, din Marea Britanie, dă glas sentimentelor multora când spune:

”Nu s-a rezolvat nimic în Europa. Nu este pace în Europa. Guvernele nu pot să facă nimic. Le este teamă să facă ceva și stau deoparte și permit ca lucrurile să meargă din rău în mai rău.”

Privind cu realism situația în care ne aflăm la mult timp după război, domnul Lloyd George a afirmat:

”Începe un nou capitol în istoria Europei și a lumii, cu un punct culminant mai groaznic decât a văzut vreodată omenirea.”

În loc ca războiul să facă lumea un loc sigur pentru democrație, multe națiuni sunt acum conduse de dictatori militari, iar oamenii nu au niciun drept de decizie în guvern. Multe dintre guverne sunt aspru și cu cruzime de mâini asupritoare. Probabil că cele mai rele și crude guverne sunt cele din statele mici din Balcani. Unele dintre aceste guverne, contrar legii lui Dumnezeu și drepturilor omului, au adoptat o religie de stat care îi obligă pe oameni să adopte anumite forme de închinare. Dacă vreun cetățean care îl iubește pe Dumnezeu și dorește să le vorbească oamenilor despre iubirea lui Dumnezeu și despre bunătatea sa față de oameni încearcă să predea aceste lucruri, este arestat și aruncat în închisoare. Gardienii cruzi din închisoare îi bat pe deținuți cu bastoane, îi maltratează și abuzează. Celor acuzați nu li se permite să aibă un proces corect în fața unui juriu compus din conaționali ai săi, ci este aruncat înaintea unei curți marțiale și judecat în grabă. Este pedepsit nu pentru că le-ar fi făcut vreun rău semenilor săi, ci fiindcă și-a exprimat dorința de a-i lumina și a-i ajuta. Este pedepsit deoarece adevărul pe care vrea să îl spună intervine în planurile guvernelor asupritoare sub conducerea cărora trebuie să trăiască. Oameni și oficialitățile națiunilor mai liberale sunt șocați de pedepsele crude și neobișnuite care se aplică din cauza credințelor și învățăturilor unor oameni, însă nu au nici o putere de a ajuta. Fiecare dintre aceste guverne fanatice pretinde dreptul de a pedepsi pe oricine din cadrul granițelor sale care îndrăznește să creadă altceva decât ceea ce spune religia de stat despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Odată cu războiul și după el au izbucnit revoluții care au fost în realitate expresia dorinței oamenilor pentru o guvernare mai bună și mai liberală. Îmboldiți de o dorință egoistă, revoluționarii au înrăutățit de obicei necazurile oamenilor, mai degrabă decât să le îmbunătățească. Bolșevismul, care este în special un protest împotriva guvernelor de care au fost conduse unele națiuni, predomină acum în acestea. Toți cei ce gândesc cu calm și sânge rece evoluția evenimentelor știu bine că bolșevismul nu poate duce nicidecum la o guvernare satisfăcătoare a oamenilor. Bolșevismul este condamnat să eșueze. Același lucru se poate spune și despre comunism. Aceste mișcări radicale pentru instituirea unei guvernări a oamenilor nu poate aduce niciodată pace, prosperitate și fericire pentru popoare. Multe alte națiuni ale lumii se tem foarte mult de bolșevism și pe bună dreptate. Orice formă de guvernare care neagă drepturile și privilegiile unora și le acordă favori speciale altora va sfârși cu siguranță dezastruos. Monarhiile au fost dure, crude și asupritoare cu oamenii, însă bolșevismul și comunismul sunt chiar mai

rele. Niciun guvern nu le poate aduce fericire oamenilor, decât dacă este fondat pe sinceritate și administrat în dreptate.

Se spune că guvernul Statelor Unite ale Americii se apropie cel mai mult, dintre toate guvernele de pe pământ de guvernarea ideală. Niciun om sincer care înțelege situația din Statele Unite nu poate pretinde că acesta este un guvern satisfăcător. Este adevărat că fondatorii săi au declarat că toți oamenii sunt înzestrați cu drepturi inalienabile la viață, libertate și căutarea fericirii, însă acest ideal nu a fost niciodată atins de oameni. E adevărat și că fondatorii acestui guvern au primit consimțământul oamenilor, însă acum acesta nu mai este nici cerut și nici obținut. La câțiva ani după ce a fost întemeiat, s-a făcut o încercare de a pune în aplicare principiile enunțate de guvernare, însă nu s-a reușit. Legile fundamentale ale țării stipulează că oamenii vor avea libertate de exprimare, dreptul la întrunire pașnică, libertatea conștiinței fără presiuni și privilegiu de a se închina lui Dumnezeu în modul în care dictează conștiința fiecăruia. Aceste reguli de acțiune sunt ideale, însă ele sunt negate în fiecare zi de cei care dețin și exercită puterea de guvernare. Oficialitățile guvernului Statelor Unite jură solemn să păzească și ocrotească interesele oamenilor, dar acest jurământ este încălcat de repetate ori de oficialități, atât cele înalte, cât și cele cu funcții mai modeste.

Ai ridicat un stindard pentru cei ce se tem de tine, ca să fugă în stânga și-n dreapta dinaintea arcului. Sela. Dumnezeu a vorbit în sfințenia sa: Mă voi bucura . . . căci zadarnic este ajutorul oamenilor. De la Dumnezeu vom primi putere și el îi va călca în picioare pe vrăjmașii noștri. David.

Scrisori

”A APĂRUT MARELE PĂSTOR”

Dragă frate Rutherford:

După ce am citit cu atenție numărul fin 1 februarie 1932 al *Turnului de Veghere* am fost impresionat de scrisoarea pe care am găsit-o la pagina 47 referitor la bătrâni. Deoarece scrisoarea a fost publicată pentru a fi analizată și din cauza unor experiențe recente, mă simt obligat să fac niște comentarii în sprijinul acesteia.

Se ridică întrebarea: De ce să alegem sau să numim anumiți frați ca bătrâni dacă întreaga adunare are aceeași poziție înaintea lui Iehova, după cum se spune în Ioel 2:28,29 și dacă 1 Petru 5:2 îi îndeamnă pe bătrâni să „hrănească turma”, dacă de când a venit Domnul la templul său, el declară: ”și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova și mare va fi pacea fiilor tăi”? (Isa. 54:13) Și deoarece a apărut marele Păstor, este o dovadă de îngâmfare să avem doi păstori care să îngrijească turma. Cum ar putea astfel să predomine pacea și armonia în adunare?

Deoarece faptul că marele Păstor a preluat controlul, aceasta implică o schimbare de administrație, astfel că nu mai e nevoie de prezenții păstori, astfel ei devin falși păstori care ocupă o poziție care îi aparține deja adevăratului Păstor.

Având în vedere faptul că la pagina 263 a *Turnului de Veghere* din 1 septembrie 1930, paragrafele 25 la 27 dovedesc limpede că funcția bătrânilor și a servilor de adunare ar trebui abolită, Domnul a îndrumat mințile fraților pentru a atrage atenția la faptul că Domnul Isus îi folosește pe îngeri pentru a dirija fiecare etapă a lucrării rămășiței.

Văd acum de ce a fost în ultima vreme atât de dificil să determinăm care este voința Domnului, între opinia bătrânilor și sfaturile Societății. Mai este evident și că, deoarece Domnul Isus însoțit de îngerii săi, a început să-i supravegheze în mod special pe cei ce fac parte din ”servul ales”, bătrânii sunt eliberați din funcția de supraveghetori; de fapt, poziția de bătrân li s-a urcat la cap unora: în loc să fie supraveghetori, ei au luat guvernarea adunării în mâinile lor și au devenit asupritori, etalând greșelile și slăbiciunile fraților și folosindu-se de simpatia celor mai slabi pentru a fi realeși și deoarece o moțiune poate fi întocmită numai de bătrâni, este evident că ei pot sta în calea progresului și să constituie astfel cel mai problematic și reacționar element din adunare.

Nu de mult timp am studiat Psalmul douăzeci și trei, în numărul din 15 ianuarie 1931 al *Turnului de Veghere*, care, mai ales în paragrafele 18 și 19 dovedește și el că bătrânii nu mai sunt necesari.

Dacă comitetul de directori a găsit că este necesar să renunțe la comitetul editorial și să se folosească în loc de cele scrise în Isaia 54:13, de ce nu s-ar aplica această regulă și bătrânilor?

Referitor la scrisoarea menționată mai sus, din 1 februarie, adunările s-ar bucura de o schimbare ca cea sugerată în ultimul paragraf.

Cu iubire creștină, prin îndurarea sa, rămân,
Fratele vostru,
F. B. Lorenz

”ÎNROLAȚI-VĂ NECONDIȚIONAT”

Dragă frate Rutherford:

Am fost destul de uimit de o scrisoare publicată în ultimul *Turn de Veghere* de un frate care făcea o sugestie referitor la alegerea bătrânilor și servilor de adunare. Îmi pare rău că nu pot cita data revistei, însă sunt sigur că veți ști la ce mă refer.

Nu știu dacă această scrisoare a fost trimisă în urma unei instruirii sau dacă această persoană credea că trebuie să se facă aceste lucruri și voia să aibă mintea Domnului în această privință, dar presupunând că a doua variantă este adevărul și că ați dori unele comentarii pe marginea acestei sugestii, mă voi exprima și eu ca fiind în deplină armonie cu ea. Ideea exprimată pare să fie sănătoasă și corectă și singura rezonabilă, acum că suntem în templu. De fapt,

aceasta s-a arătat aproape la fel de mult, deși poate nu atât de clar, și în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie 1931, pagina 261, paragrafele 14 la 16.

Și eu consider că am putea să mai facem un pas și să spunem că toți frații, tineri sau bătrâni, bărbați sau femei, sau în orice fel de situație, de orice naționalitate sau capacitate, pot și ar trebui să își ofere acum serviciile Societății, ca fiind reprezentantul de drept al Domnului pe pământ și să o facă necondiționat, spunând exact care este situația lor în ceea ce privește familia, sănătatea sau alte obligații. Dacă realizăm că Domnul este la templul său și că Societatea este canalul pe care îl folosește el, acest mod de a proceda pare să fie singurul logic și rezonabil.

Fie ca Domnul să decidă acum, prin intermediul Societății, cu privire la ce să se folosească pentru a se decide asupra serviciului oricărui frate sau surori. A nu ne oferi în acest fel ar însemna, după părerea mea umilă, să ne exercităm propria voință în loc de voința Domnului. Fie ca toți soldații în Cristos să se înroleze necondiționat în formația de luptă a Domnului! Să fim primii care vor intra în împărăție!

Aceasta nu înseamnă neapărat că orice ofertă va fi acceptată. Dispoziția de a servi pe cât de bine putem ar putea fi declarată din când în când, să spunem o dată pe an, și să se ia, desigur, în considerare orice infirmitate sau boală pentru ca acestea să nu împiedice pe nimeni să se ofere în acest fel.

Pe măsură ce scriu mi se pare că acesta ar fi un pas preliminar necesar care să se facă înaintea Societății pentru a se putea folosi în mod potrivit serviciile cuiva în orice fel sau sub orice formă. Cu siguranță că dispoziția condiționată de a servi nu este de mare folos!

Mi-am exprimat opiniile astfel, simțind că trebuie desigur să fie oarecum dificil pentru voi să inițiați o astfel de schimbare majoră. Pot să îmi imaginez foarte bine urlete și furia pe care le va declanșa aceasta la unii, asemănându-i papalității. Totuși, puteți fi siguri că acestea vor veni numai de la cei ce nu sunt în "prezentul adevăr". Toți cei ce *sunt* în templu vor sta acum umăr la umăr cu voi în rândurile oștirii de voluntari a Domnului!

Sper că nu v-am obosit și dacă am spus ceva nepotrivit vă rog să mă iertați. Vă asigur că eu unul sunt necondiționat la dispoziția Societății pentru a mă folosi în orice fel ar găsi de cuviință.

Îi mulțumesc mereu Domnului pentru modul minunat în care îi conduce poporul și mă rog ca el să continue să te binecuvânteze și să te folosească spre lauda și gloria sa. Cu multă iubire, ca întotdeauna, rămân,

Al vostru în serviciul lui Iehova,
H. F. Gabler, *Spania*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

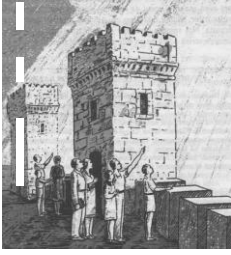
1 MAI 1932

Nr. 9

Cuprins:

VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA PARTEA A IV-A	- Pag.225
CEL PEAÎNALT	- Pag.237
DUMNEZEUL ADEVĂRULUI	- Pag.239
NEVOIA DE UN GUVERN DREPT	- Pag.243
DE PE TEREN	- Pag.247

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Mai 1932

Nr. 9

Vestirea numelui lui Iehova

“Binecuvântat să fie Domnul Suveran! Zi de zi, ne duce sarcina: Dumnezeu însuși este salvarea noastră – Ps. 68:19, *Roth*.”

PARTEA a V-a

Iehova este puterea poporului său; ceea ce înseamnă că le duce greutățile, sarcinile. *Versiunea Autorizată* a Bibliei traduce următorul text într-un mod destul de diferit de felul citat mai sus. Aceasta spune: “Binecuvântat fie Domnul, care ne încarcă zilnic cu binefaceri.” Cuvintele “cu binefaceri” au fost adăugate, și deci nu transmit sensul corect. *Versiunea Revizuită* spune “care ne poartă poverile”, iar această traducere și cea din *Rotherham* sunt în deplină armonie cu adevărul. Iehova se împovărează cu, și pentru poporul său și le duce poverile. Puterea lui este folosită în numele celor care acționează dezinteresat, fără egoism, supunându-se voinței sale. Prin Iehova, ei sunt sprijiniți fără încetare: “Dumnezeul timpurilor străvechi este ascunzătoarea ta, și dedesubtul tău sunt brațele veșnice. El îl va alunga pe dușman dinaintea ta și va zice: "Nimicește-!" – Deut. 33:27.

2. Așa cum i-a vorbit lui Iacob, Iehova vorbește acum rămășiței sale credincioase de pe pământ: “Ascultați-mă, casă a lui Iacob și toți cei rămași ai lui Israel, pe care v-am purtat încă din pântecul mamei voastre, pe care v-am purtat încă de la sân! Până la bătrânețea voastră eu sunt Același și până la căruntețea voastră eu însumi vă voi sprijini. Eu însumi voi acționa ca să vă port, ca să vă sprijin și ca să vă salvez.” (Isa. 46:3, 4) Aceste scripturi arată că Iehova poartă povara pentru poporul său și în prezent. Pe măsură ce aceia din rămășița credincioasă, numiți din îndurarea sa și trimiși ca martori ai lui Iehova, merg din loc în loc ca să depună mărturia cu privire la Împărăție, aceștia află că poverile lor ar fi prea grele de purtat de unii singuri. Dar, cu încredere totală, ei caută către Iehova și cântă cuvintele puse de el pe buzele lor: “Iehova este puterea și scutul meu. În el mi s-a încrezut inima și am fost ajutat, de aceea inima mea exultă și cu cântecul meu îl voi lăuda. Iehova este tăria poporului său și o fortăreață care-i aduce o mare salvare unsului său.” – Ps. 28:7, 8.

3. Cam la vremea venirii Domnului la templul său, povara care apăsa pe umerii poporului lui Dumnezeu era foarte grea, și erau obosiți și îndurerați în încercarea lor de a continua lucrul ce le-a fost încredințat de Dumnezeu. La puțin timp după aceea, rămășița a început să aprecieze cuvintele prețioase din acest text: “Dumnezeu însuși este salvarea noastră”. Umiliți, oprimați și intimidați de organizația adversarului, a căror asuprire a fost și mai severă din cauza condițiilor

prilejuite de Războiul Mondial, poporul credincios al lui Dumnezeu au fost descurajat și, pentru o vreme, au încetat aproape cu totul să depună mărturie despre scopurile lui Dumnezeu. Iehova i-a înviorat luând povara asupra lui, și atunci ei au început să cânte bucură: “Îți mulțumesc, o, Iehova, că, deși te-ai mâniat pe mine, mânia ta s-a întors în cele din urmă și m-ai mângâiat. Iată, Dumnezeu este salvarea mea! Voi avea încredere și nu-mi va fi frică, pentru că Domnul Iehova este forța și puterea mea și el a devenit salvarea mea.” – Isa. 12: 1, 2.

4. Toate națiunile “creștinătății”, fiind agenții lui Satan, au aruncat poveri peste poveri pe umerii poporului lui Dumnezeu, iar aceste condiții și cele ce le-au urmat în scurtă vreme au fost prefigurate și prezise în cuvintele profetului lui Dumnezeu: “Toate națiunile m-au înconjurat. În numele Domnului, le-am ținut departe. M-au îmbrâncit, ca să cad, dar Domnul m-a ajutat. Domnul este adăpostul meu și puterea mea și el va deveni salvarea mea.” (Ps. 118:10, 13, 14) Rămășița a început atunci să aprecieze pe deplin Împărăția lui Dumnezeu și privilegiul lor de a-i servi, iar această clasă a “servului credincios” a rostit cuvintele puse pe buzele lor de profetul lui Dumnezeu: “Deschideți-mi porțile dreptății! Voi intra pe ele, îl voi lăuda pe Aceasta este poarta lui Iehova. Pe ea vor intra cei dreți. Te voi lăuda, căci mi-ai răspuns și ai devenit salvarea mea. Piatra pe care au respins-o zidarii a devenit capul unghiului. De la Iehova a venit lucrul acesta și este minunat în ochii noștri.” – Ps. 118:19-23.

5. În 1922, poporul devotat al lui Dumnezeu au început să-și dea seama că există o mare lucrare de depunere a mărturiei de dus la capăt, și că Domnul le-a încredințat lor, acestor servi credincioși privilegiul de a depune mărturia sa înaintea oamenilor. De aceea, ei cântă: “Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul. Să ne înveselim și să ne bucurăm în ea!” – Ps. 118:24.

6. Știind că dușmanul îi va copleși cu săgețile sale otrăvitoare și că va urma o luptă crâncenă; dar știind și că se pot încrede pe deplin în Iehova, care le va purta povara, cei credincioși continuă să se roage: “Salvează-ne, Doamne, te rugăm! Ah, Doamne, dă-ne izbândă, te rugăm!” – Ps. 118:25.

7. S-a văzut că vremea izbândii depline a dreptății este foarte aproape, și de atunci până acum, credincioși au cântat precum acest Psalm: “Binecuvântat să fie numele lui Iehova de acum și pe veșnicie!. – Ps. 113:2.

8. Așa cum munții ce înconjoară Ierusalimul au oferit o protecție naturală pentru oraș, tot astfel rămășița credincioasă a văzut că Împărăția, ce este întărită acum pe pământ le va oferi protecție completă, din îndurarea lui Dumnezeu, de atunci și pe veșnicie: “Cei ce se încred în Iehova sunt ca muntele Sion, care nu se clatină, ci rămâne veșnic. Ierusalim! Așa cum sunt munții de jur împrejurul lui, așa este Iehova de jur împrejurul poporului său, de acum și pe veșnicie.” –Ps. 125:1, 2.

DUMNEZEU PENTRU NOI

9. Viața Regelui David a fost una de militant. El a fost asuprit dureros de dușmanul ce nu contenea. David putea deci foarte bine spune despre sine și despre poporul lui Israel, pe care îl reprezenta, cele scrise în versetul 20 al acestui Psalm,

și anume: “Dumnezeul nostru este Dumnezeul salvării, și doar Domnul Dumnezeu are scăparea din moarte.” O altă traducere a acestui text îl face chiar mai adecvat pentru urmașii credincioși ai lui Isus Cristos, pe care David l-a prefigurat: “Adevăratul Dumnezeu este pentru noi un Dumnezeu al izbăvirilor; ale lui IEHOVA, Domnul, sunt căile de ieșire din moarte.” (R.V.) “Dumnezeu însuși este pentru noi un Dumnezeu al faptelor de salvare, și ale Domnului Suveran Iehova sunt căile de scăpare din moarte.” – *Roth*.

10. Experiențele prin care a trecut poporul lui Dumnezeu din 1917 până aproape de finalul lui 1919 au fost foarte severe și pline de încercări. După salvarea care a venit pentru ei în 1919, poporul care aveau încredere deplină în Iehova și Regele lui erau îndreptățit să zică: “Adevăratul Dumnezeu este pentru noi un Dumnezeu al faptelor de salvare.” Cei credincioși au fost salvați de păcat și de moarte prin valoarea sângelui vărsat de Isus Cristos (Rom. 8:1) Nu doar că acest lucru era adevărat, dar au fost eliberați și de sub organizația lui Satan și din moartea prin care cel rău și organizația lui intenționau să-i nimicească. Iehova a demascat organizația cea rea și hidoasă a lui Satan înaintea acestor oameni credincioși. Ei au văzut-o și au detestat-o cu o ură sfântă, și au devenit nerăbdători să-i dea în vileag răutatea înaintea întregii omeniri. Ei au văzut organizația lui Iehova și s-au bucurat pentru că au fost primiți în ea, și au primit veșmintele salvării, care îi identificau drept membrii ai organizației lui Dumnezeu, și au acoperiți cu mantia dreptății, care denotă că au fost aprobați de Iehova. Ei eu intrat în bucuria Domnului lor, și apoi au început să cânte cântarea veselă de laudă a numelui lui Iehova.

11. Doar Domnului Suveran Iehova îi aparțin căile de ieșire din moarte. După încercările și experiențele teribile din timpul Războiului Mondial, aceste cuvinte au fost și au rămas foarte potrivite să fie rostite de rămășița credincioasă. Lucrarea lor de mărturie a fost oprită, și au părut ca morți pentru mulți. “Și cadavrele lor vor fi pe drumul cel mare al marelui oraș.” Dar Iehova a pregătit o scăpare sau cale de ieșire din acea stare de moarte, iar una dintre acestea a fost cea dezvăluită de Dumnezeu în Revelație: “După cele trei zile și jumătate, în ei a intrat spirit de viață de la Dumnezeu și s-au ridicat în picioare, iar cei care îi vedeau au fost cuprinși de o mare teamă.” (Rev. 11:11) (Vezi *Lumina*, vol. I, pg. 205)

12. În prezent, clasa Haman conspiră și cooperează cu Satan și alte părți ale organizației sale rele pentru a pricinui moartea rămășiței credincioase, simbolizată de Mardoheu și Estera. Mai târziu, poporul lui Dumnezeu, când va fi persecutat chiar mai sever, va putea spune că “Dumnezeu însuși este cu noi; lui îi aparțin căile de ieșire din moarte, iar această scăpare a fost prezisă de Iehova prin distrugerea lui Haman; iar salvarea poporului său va veni o dată cu distrugerea clasei reprezentate de Haman, iar această cale se va deschide la Armagedon. Salvarea, ieșirea deplină este, cu toate acestea, reprezentată de victoria celor credincioși asupra morții și mormântului, atunci când vor fi părtași la înviere, precum Isus Cristos. Așteptând cu nerăbdare acea scăpare sau ieșire din moarte, apostolul Pavel a exclamat: “Ah, de-aș putea în vreun fel să ajung la învierea

timpurie din morți!” (Fil. 3:11) Iehova Dumnezeu este de partea celor care îl iubesc, și pe toți aceștia îi va păstra și ocroti. (Ps. 145:20) “Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? (Rom. 8:31) “Iehova este de partea mea, nu mă voi teme. Ce poate să-mi facă omul pământean? Iehova este de partea mea, printre cei ce mă ajută, astfel că îi voi privi triumfător pe cei ce mă urăsc. Mai bine să te refugiezi în Iehova decât să te încrezi în omul pământean.” (Ps. 118:6-8) Aceste prețioase promisiuni nu doar că încurajează rămășița, dar sporesc bucuria lor, iar aceștia se bucură să ducă lupta până la porți și o vor face fără teamă de om sau Diavol. Cei credincioși știu că Împărăția lui Dumnezeu este aici și că el își va justifica acum numele și că toți cei care își vor păstra integritatea față de el vor primi de la el binecuvântarea și salvarea deplină.

CREDESCIOȘII

13. Dușmanul trebuie învins, dar nu de mâna omului. “Dumnezeu va zdrobi capul dușmanilor săi, creștetul cu păr al celui ce umblă în vinovăția lui.” (vers. 21). Satan este marele dușman și capul puternicei sale organizații, care este compusă din creaturi vizibile și invizibile, toate fiind dușmanii Domnului. Nu doar că Satan va fi înfrânt în bătălia Armagedonului, dar capul său, capul tuturor dușmanilor lui Dumnezeu care alcătuiesc organizația cea rea, va fi zdrobit. Isus Cristos și oștirea sa, nevăzută pentru ochii omenești, vor duce lupta, iar Iehova va fi la dreapta lui și în sprijinul lui veșnic. De aceea este scris în Psalmul 110:5, 6 – “La dreapta ta, Iehova va zdrobi regi în ziua mâniei sale. Va judeca printre națiuni, va umple totul cu corpuri moarte. Va sfărâma capul unei țări cu mulți locuitori.” Poporul lui Dumnezeu este pe deplin încredințat că victoria va fi de partea lui Iehova și a iubitului său Rege, și, spre încurajarea lor, Dumnezeu a făcut să se scrie următoarele cuvinte: “Iată, vijelia, furia, a ieșit de la Iehova, o furtună care mătură totul! Ea se abate ca un vârtej peste capul celor răi. Iehova nu se va întoarce din mânia sa aprinsă până nu-și va realiza și nu-și va duce la îndeplinire gândurile inimii. La sfârșitul zilelor veți lua aminte la acest lucru.” – Ier. 30:23, 24.

14. A doua jumătate a versetului 21 (din Ps. 68) spune, conform traducerii *Rotherham*: “Coroana din părul celui ce stăruie în faptele sale vinovate”. Acest lucru îl descrie în particular pe Satan, dar include și agențiile sale umane principale de pe pământ. “[Ei] nu știu și nu înțeleg [deși le-a fost explicat], umblă în întuneric; toate temeliile pământului se clatină.” Ei atacă într-o goană mai oarbă și mai turbată decât până acum. Ei fac spume la gură și bat pământul cu picioarele. Acest lucru este dovedit și mai mult de faptul că, de când broșura *Împărăția* a fost distribuită în rândul clerului, aceștia sunt mai furioși și mai vehemenți în discursurile lor în care denunță Împărăția lui Dumnezeu decât oricând până acum. Acest lucru e dovedit și de faptul că, de când judecata Domnului a început, în 1918, crimele și asuprirea au crescut pe pământ, și mai ales în țările “creștinătății”. Cuvintele “coroana din părul celui ce stăruie” arată că aceste capete ale organizația lui Satan, incluzându-l pe Diavol însuși, nu au dat ascultare avertismentelor repetate pe care le-au primit și că nu arată niciun fel de remușcări pentru păcatele

și faptele lor vinovate, care ar fi fost simbolizată de tunderea părului. (Ier. 7:29) “Ei nu s-au căit de omorurile lor, nici de practicile lor spiritiste, nici de curvia lor, nici de hoțiile lor.” (Rev. 9:21) Și, deși au fost avertizați repetat, nu s-au căit, ci “l-au hulit pe Dumnezeu cerului pentru durerile și rănile lor și nu s-au căit de faptele lor.” (Rev. 16:11) Atunci când avertismentul pentru organizația inamică a fost dat în întregime, cei care au refuzat să asculte vor purta întreaga răspundere. Ei se fac vinovați de sângele lor, sângele lor e asupra capetelor lor (Ezechiel 3:19) Mai sunt și aceia care pretind că sunt devotați Domnului, dar care dau greș și refuză să se alăture lucrării de avertizare și depunere a mărturiei, lucrare poruncită de Dumnezeu, și nu vor să spună despre judecata lui Iehova care va cădea asupra organizației rele; despre aceștia, este scris: “Dacă îi zic celui rău: "Vei muri negreșit", iar tu nu-l avertizezi și nu vorbești ca să-l avertizezi pe cel rău cu privire la calea lui rea și să rămână în viață, atunci el, fiind rău, va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere înapoi din mâna ta.” (Ezechiel 3:18) (Vezi *Justificare*) Iehova Dumnezeu a dat “Cuvântul” său, care include mesajul cu privire la ziua răzbunării sale, iar martorii săi credincioși trebuie să vestească acel Cuvânt, pentru a-și putea menține integritatea față de Iehova Dumnezeu și pentru a se dovedi credincioși până la capăt. Isus arată foarte clar că, atunci când această lucrare va fi încheiată, “Dumnezeu va zdrobi capetele dușmanilor săi”, scaldând pământul în sânge, așa cum nu s-a mai petrecut niciodată, și nici nu se va mai petrece.

ELIBERAREA

15. Basan a fost o țară a oprimării și îl simbolizează pe Satan și organizația sa rea, asupritoare. Poporul lui Dumnezeu s-a aflat multă vreme în acea țară, în acea stare de asuprire, și au fost supuși multor fapte de oprimare, împreună cu alții. Dumnezeu va salva, va elibera mai întâi poporul său; de aceea, psalmistul spune: “Îi voi aduce înapoi [din nou] din Basan, îi voi aduce înapoi [din nou] din adâncurile mării.” – vers. 22, *R. V.*

16. Folosirea de două ori cuvântului “din nou” în acest verset arată că se referă al rămășiță, sau la clasa “servului” uns al lui Dumnezeu. Prima dată când Dumnezeu și-a eliberat poporul din Basan este descrisă în Numeri 21:33, 34, când Domnul, prin mâinile lui Moise, a luptat la Edrei și a eliminat dușmanii. Eliberarea “din nou” a poporului său din Basan trebuie să se refere deci la eliberarea poporului său – începând cu 1918 – de sub organizația lui Satan, simbolizată de Basan. El îi aduce pe oameni pe “drumul său cel mare” în organizația sa. Așa cum Dumnezeu i-a dat Israelului biruința asupra lui Og, regele Basanului, tot astfel rămășița, sub conducerea lui Cristos și prin îndurarea lui Dumnezeu a fost izbăvită de sub organizația lui Satan și a obținut deja victoria asupra fiarei, imaginii ei, semnului său și numărului numelui său. (Rev. 15:2, vezi *Lumina* vol. 2, pag. 14, 15) Cei din rămășiță se aflau în templu când au început să discearnă acest mare adevăr, și, deci, și-au ridicat glasurile în cântări de laudă pentru Iehova.

17. Atunci când Iehova i-a condus pe Israeliți prin Moise afară din Egipt, i-a salvat de adâncurile Mării Roșii, de aceea cuvintele Psalmului spun: “din nou din

adâncurile mării”. Acest lucru arată că va mai exista o salvare, o eliberare, care a fost prefigurată de eliberarea Israelului. Această eliberare de pe “calea largă” a început după 1919, când poporul lui Dumnezeu au văzut cele două mari organizații ce se confruntă și au luat poziție fermă de partea Domnului și au devenit parte din organizația sa. Dumnezeu le-a oferit drumul, de aceea este scris: “Și din Asiria va fi un drum mare pentru rămășița poporului său, care va mai rămâne, așa cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului.” (Isaia 11:16). Atunci când oamenii ai început să conștientizeze această izbăvire, au început și să cânte: “În ziua aceea vei spune: “Îți mulțumesc, o, Iehova, că, deși te-ai mâniat pe mine, mânia ta s-a întors în cele din urmă și m-ai mângâiat.” (Isa. 12:1) Din nou, profetul lui Dumnezeu proclamă această izbăvire a rămășiței, în cuvintele: “Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu puterea, braț al lui Iehova! Trezește-te ca în zilele de odinioară, ca în generațiile din timpuri străvechi! Nu ești tu cel care ai făcut bucați Rahavul [Egiptul, organizația lui Satan], care ai străpuns balaurul [din Nil]? Nu ești tu cel care a secat marea, apele adâncului imens? Cel care a prefăcut adâncurile mării [Roșii] într-un drum pe care să treacă cei răscumpărați? Atunci cei răscumpărați ai lui Iehova se vor întoarce [din Basan, Babilon, organizația lui Satan] și vor veni la Sion [organizația lui Dumnezeu] cu strigăte de bucurie și o bucurie veșnică le va încununa capul. Vor găsi bucurie și veselie. Durerea și suspinul vor dispărea. Eu, eu sunt Cel care vă mângâie. "Cine ești tu, ca să te temi de omul muritor, care va muri, și de fiul omului, care ajunge ca iarba verde.” (Isa. 51:9-12) Rămășița este acum în fața „drumului mare”, cântând cântări de laudă lui Iehova Dumnezeu și Împărăției sale și vestind popoarelor lumii că Iehova este unicul Dumnezeu și că Împărăția sa este singura lor speranță.

18. Faptul că Dumnezeu i-a adus pe poporul său consacrat în Sion arată că scopul său este de a le oferi un rol în justificarea numelui său. De aceea, cântecul din Psalm spune: “ca să-ți speli [scalzi] piciorul în sânge și limba câinilor tăi să lingă sângele dușmanilor” (vers. 23, *R.V.*) Fără îndoială aici se face referire la Cristos și corespunde cu Revelația 19:13: “era îmbrăcat cu o mantie stropită cu sânge, iar numele cu care este numit este Cuvântul lui Dumnezeu.” Ultimii membri ai corpului Cristosului de pe pământ sunt tocmai rămășița, iar aceștia sunt reprezentați aici fără echivoc prin “picior”, părând să fie o altă indicație a faptului că rămășița, sau cel puțin o parte din ea, va fi pe pământ în timpul marii lupte a Armagedonului și vor fi martori la vărsarea de sânge care va avea loc pentru că Isus Cristos va ucide dușmanul. În armonie cu acestea, se scrie despre Isus Cristos: “Calci în picioare teascu mânia lui Dumnezeu” (Isa. 63:1-6) Rămășița, văzând clar răzbușnarea lui Dumnezeu abătută asupra dușmanului vor avea alte motive să se bucure din plin și să-i laude numele: “Cel drept se va bucura că a văzut răzbușnarea; își va scâlta picioarele în sângele celui rău. Oamenii vor spune: "Da, există un rod pentru cel drept. Da, există un Dumnezeu care judecă pe pământ” – Ps. 58:10, 11.

19. În loc ca vărsarea de sânge de la Armagedon să fie pur și simplu simbolică, așa cum spun și și-ar dori să fie cei ce trăiesc azi liniștiți și nepăsători,

aceasta va fi cât se poate de reală și de mare, după cum se arată în această scriptură și în altele: “Voi aduce necaz asupra oamenilor și vor umbla ca niște orbi, fiindcă au păcătuit împotriva lui Iehova. Și sângele lor va fi vărsat ca țărâna, iar măruntaiele lor, ca baliga”. (Țefania 1:17) “Cei uciși dintre ai lor vor fi aruncați afară. Un miros greu se va ridica din cadavrele lor și munții [puterile mondiale ale lui Satan] se vor topi de sângele lor.” – Isaia 34:3.

20. Faptul că măcelul îngrozitor de pe pământ va fi mai teribil ca niciodată este sugerat și mai în profunzime de fraza: “limba câinilor tăi să lingă sângele dușmanilor”. Avem toate motivele să credem că acest lucru se va împlini literalmente și cu multe implicații, atunci când câinii sălbatici vor turba. Dușmanii lui Dumnezeu vor fi hrană pentru animalele ce se hrănesc cu hoituri. Legea lui Dumnezeu spune: “Să nu mâncați carne care a fost sfășiată pe câmp de o fiară. S-o aruncați la câini.” (Ex. 22:31) Această carne nu este considerată sfântă, iar moartea acestora nu este importantă înaintea lui Iehova Dumnezeu. Soarta Izabelei sprijină și ea această concluzie. Izabela a prefigurat organizația rea a lui Satan, și este scris că Iehu a spus despre ea: “Cine este cu mine? Cine?” Imediat, doi sau trei demnitari de la curte s-au uitat la el. Atunci el a spus: “Aruncați-o jos!” Și ei au aruncat-o jos, astfel că sângele ei a stropit zidul și caii; și el a călcat-o în picioare. După aceea a intrat, a mâncat și a băut, apoi a zis: “Aveți grijă, vă rog, de blestemata asta și îngropați-o, pentru că este fiică de rege”. Când s-au dus s-o îngroape, n-au mai găsit din ea decât craniul, picioarele și palmele mâinilor. Când s-au întors să-l anunțe, el a zis: “Acesta este cuvântul lui Iehova pe care l-a rostit prin slujitorul său Ilie, țîșbitul, spunând: “Câinii vor mânca pe terenul Izreelului carnea Izabelei.” – 2 Regi 9:32-36.

PROCESIUNEA

21. Martorii lui Iehova sunt acum pe drum, și înaintând fac să răsunе cântecul lor: “Ei [oamenii] au văzut procesiunile tale, o, Dumnezeule, procesiunile Dumnezeului meu, Regele meu, intrând în locul sfânt!” (vers. 24, *R.V.*) Așa cum am observat înainte, în versetul 17 al acestui Psalm – conform traducerii *Rotherham* – citim: “Domnul Suveran a venit din Sinai în locul sfânt”, adică Iehova s-a mutat de pe muntele Sinai simbolic pe muntele Sion, adevărata locație a Împărăției sale și a templului său. Atunci, profeția s-a împlinit în tip, la scară mică. Însă acum are loc adevărata și completa împlinire a profeției. Atunci când israeliții au mărșăluit de la Sinai prin diferite deșerturi și țări până în țara promisă, acolo unde se afla muntele Domnului, preoții au purtat chivotul legământului pe umerii lor, arătând că Iehova călătorește în fruntea poporului său, îndeplinind faptele de salvare vădite în numele poporului său. Apoi națiunile, după cum spune și Psalmul “au văzut procesiunea ta, o, Dumnezeule!” Mai târziu, când Regele David a adus chivotul legământului și l-a așezat în tabernacolul de pe Muntele Sion, și, însoțit de o mare procesiune, un mare alai de oameni cântând bucurăși, aceștia au văzut, la scară mică “procesiunea Dumnezeului meu, Regelui meu, spre locul sfânt”, lucru care a prefigurat împlinirea ulterioară la scară mai mare.

22. Lucrurile văzute atunci au fost o împlinire la scară mică, iar acum se împlinesc la o scară mondială. Deși anul 1918 a marcat venirea lui Iehova la templu prin Reprezentantul său Principal, Isus Cristos, preoții încă mășăluiesc cu zel și bucurie sporită. Clasa rămășiței, care stă cu fața spre Muntele Sion intră pe porțile Împărăției și se revarsă în diferite țări ale lumii, unde vestește cu bucurie că Iehova este în templul său sfânt și deci, toată lumea ar trebui să păstreze tăcerea înaintea lui. (Hab. 2:20) Deci, rămășița, compusă din creaturi cu organisme umane, sunt primii care vor vedea “procesiunea” lui Iehova și a Mesagerului legământului său în locul sfânt. Acestea au început să fie văzute de rămășiță în jurul anului 1922. (Vezi Isaia 6:1, 2) Și alții trebuie să vadă mai târziu această procesiune măreață. Procesiunea cetii lui Dumnezeu mășăluind bucuroasă este descrisă în următorul verset: “Cântăreții mergeau în față, cei care cântau la instrumente cu coarde, după ei, iar în mijloc erau fetele care băteau în tamburine.” – vers. 25, *R. V.*

23. Procesiunea simbolică este descrisă în următoarele cuvinte: “Atunci David le-a spus căpeteniilor leviților să-i așeze în ordine pe frații lor, cântăreții, cu instrumentele de acompaniat: lire, harpe și cimbale, ca să cânte cu toată puterea, făcând să se înalțe glas de bucurie. Și David era îmbrăcat cu o tunică fără mâneci dintr-o țesătură fină și, la fel, toți leviții care purtau chivotul și cântăreții și Chenania, căpetenia cântăreților care o purtau; David avea pe el un efod de in. Toți israeliții urcau chivotul legământului lui Iehova cu strigăte de bucurie, cu sunete de corn, cu trompete și cu cimbale, cântând cu toată puterea la lire și la harpe.” – 1 Cronici 15:16, 27, 28.

24. Versetul 27 afirmă că David purta o tunică (un efod) dintr-o țesătură fină. Acest lucru reprezintă mantia dreptății, a aprobării divine cu care sunt înveșmântați acum cei unși. Cântăreții, ca grup, aveau de cântat un mesaj, și cântau împreună laude cu pricepere, după cum este scris: “Căci Dumnezeu este Rege al întregului pământ. Cântați cântări și purtați-vă cu pricepere” (Ps. 47:7) A cânta fără pricepere înseamnă a face pur și simplu zgomot. Poporul lui Dumnezeu ce se află cum în templu și în procesiune, mergând către Împărăție, cântă cu pricepere; deci, ei au mesajul Domnului și îl cântă la unison; este o cântare veselă de laudă în armonie.

25. Această profetie despre procesiune descrie simbolic dar corect evenimentele care se petrec în prezent. Venirea Domnului la templu din 1918, a fost și este pentru judecată, este un prilej nu de întristare, ci de mare bucurie pentru toți cei care iubesc dreptatea. Această bucurie începe pentru ei de îndată de ajuns să cunoască faptul că Isus Cristos și-a luat marea sa putere și a și-a început domnia și că, astfel, Iehova începe să judece organizația lui Satan și să întărească guvernul său, guvernul dreptății. De aceea, psalmistul cântă: “Să se bucure cerurile și să se înveselească pământul! Să urle marea și tot ce este în ea! Să exulte câmpia și tot ce este pe ea! Toți copacii pădurii să izbucnească în strigăte de bucurie înaintea lui Iehova, căci a venit, căci a venit să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu credincioșia sa” (Ps. 96:11-13) (vezi și Psalmul 98:6-9) Cântăreții din prezent își unesc eforturile sub forma unui efort mondial de a vesti

lauda lui Iehova și de mărturisi despre numele său și lucrările sale minunate. Procesiunea de cântăreți face publică Împărăția și numele său. “Bucuria Domnului” le oferă putere pentru a reuși să facă asta. Pe măsură ce procesiunea înaintează, se apropie de justificarea numelui lui Iehova.

26. Atunci când filistenii au capturat chivotul legământului, acest lucru a fost o insultă la adresa numelui lui Iehova (1 Sam. 4:10, 11, 22). Chivotul legământului a fost o plagă, o nenorocire pentru filistenii și l-au redat în scurt timp în posesia israeliților; dar nu a fost așezat în tabernacolul pe care Moise, sub îndrumarea lui Iehova, l-a construit pentru el, ci a rămas altundeva pentru o perioadă de peste 60 de ani. Tot acest timp, a rămas în casa lui Abinadab din Iuda și a lui Obed-edom, și în tot acest timp numele lui Iehova s-a aflat încă sub insultă și nu a fost justificat, pentru că chivotul legământului nu se afla în templul său. Dar, atunci când a fost adus într-o procesiune triumfală și așezat pe Muntele Sion, dealul cel mai important din Ierusalim, în cortul sau tabernacolul regal, atunci numele lui Iehova a fost justificat în acea măsură. Chivotul de acolo, reprezentând prezența lui Iehova, simboliza ridicarea Sionului și apariția, manifestarea lui Iehova în toată gloria sa, timp care va fi marcat de cântări de laudă și multă bucurie. (Ps. 102:16, 21) Iehova iubește porțile Sionului pentru că, fiind simbolizat de femeia sa, reprezintă organizația sa care se ocupă cu justificarea numelui și cuvântului său. “Iehova iubește porțile Sionului mai mult decât toate corturile lui Iacob. Despre cetatea Sion se va spune: "Toți s-au născut în ea". Și Cel Preaînalt o va întări. Vor fi și cântăreți, și dansatori și se va spune: "Toate izvoarele mele sunt în tine".” – Ps. 87:2, 5, 7.

27. În Cântecul din Psalmul 68:25 se menționează “fete care băteau în tamburine”, lucru care dovedește de fapt că mare lucrare de mărturie mondială trebuie să fie făcută “în ziua aceea”, în care aflăm acum, și că nu trebuie să fie intonată de cântăreți de sex bărbătesc, de bărbați ca martori ai Domnului, ci va fi și este, de fapt, făcută de femei. Adevărul este că acum multe fete sau femei, surori în Domnul s-au implicat activ și zilnic în serviciul său și formează o parte din procesiunea (reală, și nu cea tipică) a cântăreților ce mășăluiesc și cântă spre lauda numelui lui Iehova. Aceasta este încă o confirmare a profeției care spune că “spiritul lui Dumnezeu va fi turnat peste toată carnea”, indiferent de sex, și că “fiicele” ca și “fiii” se vor implica în lucrarea de profeție sau vestire a numelui lui Iehova și a Împărăției sale. Dovezile fizice, concrete sunt fidele cuvintelor din profeție; iar cei care îl iubesc pe Domnul văd acum că aceste evenimente se potrivesc perfect celor din profeție, iar acest lucru este încă o încurajare și un motiv de bucurie sporită pentru ei.

SĂRBĂTORIREA

28. Va veni negreșit timpul când unșii lui Dumnezeu vor intra “în unitate de credință (...) ca să nu mai fim niște copii mici, aruncați în toate părțile ca de valuri și purtați încoace și-ncolo de orice vânt de învățătură prin șiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiurii; ci, spunând adevărul, să creștem

prin iubire în toate lucrurile în cel care este capul, Cristos.” (Efeseni 4:13-15) Această condiție va fi obținută în mod cert după venirea Domnului la templul său, dar înainte ca rămășița să fie luată de pe pământ. Acel timp a sosit acum; și deci trebuie ca rămășița lui Dumnezeu, oriunde s-ar afla, să fie în unitate de credință și unitate în acțiune. Acest lucru înseamnă că întreaga adunare a celor uniși va înainta umăr la umăr, făcând cu bucurie lucrul pe care Dumnezeu la încredințat.

29. Ici și colo, chiar și în zilele acestea, în adunarea lui Dumnezeu se ridică unii care doresc să monopolizeze cu cuvintele lor întrunirile adunării și să-și folosească influența pentru a întârzia și încetini activitatea de teren. Ei vor să domina întrunirile de serviciu, dar nu și serviciu propriu-zis. Aceștia nu au spiritul Domnului și este clar că nu sunt născuți din organizația lui Dumnezeu, și, deci, nu sunt în unitate cu Capul organizația lui Dumnezeu, Isus Cristos. Dacă ar fi fost co-moștenitori ai Împărăției, atunci s-ar fi aflat deja în deplină armonie și nu ar fi fost dornici “doar în ziua Domnului”, ci ar fi participat integral la lucrul de vestire a glorioșului nume al lui Iehova și a Împărăției sale. Cei care au intrat în unitatea de credință, așa cum sunt descriși și de apostol, nu doar că se văd ochi în ochi în întruniri, ci sunt nerăbdători să lucreze în deplină armonie pentru a respecta și pune în aplicare poruncile lui Dumnezeu.

30. Paragraful precedent, cu privire la unitatea celor aleși este pe deplin sprijinit de versetul 26 din Psalm, care spune (*R.V.*): “În mulțimi adunate, binecuvântați-l pe Dumnezeu, pe Iehova, voi, cei din Izvorul lui Israel!” Aceste adunări menționate aici de psalmist ca aparținând de Israel, se întruneau și formau în curte, înaintea tabernacolului, în care se afla chivotul legământului, simbolizându-i astfel pe cei adunați acum de Isus Cristos lângă el, în templu. (Ioan 14:1-3; 2 Tes. 2:1) Lucrarea clasei templului, care constă depunerea de mărturie despre numele lui Iehova trebuie să fie, deci, realizată la unison de o mulțime adunată, unită. Temelia Israelului este Iehova, “izvorul de apă vie” (Ier. 2:13; 17:13). Iehova este marele “izvor de salvare” din care Israelul lui Dumnezeu, adică clasa “servului credincios” scoate acum apele salvării. (Isa. 12:3) Clasa “servului ales” este alcătuită din fii lui Iehova, care sunt membrii templului regal. Această familie regală se întrunește în templu. Ei sunt născuți din Sion, și, astfel, cântă împreună: “Toate izvoarele noastre sunt în tine” (Ps. 87:7) Toți cei din templu sărbătoresc starea fericită, și fac acest lucru vorbind despre și înspre gloria lui Dumnezeu (Ps. 29:9) Ei nu vorbesc despre gloria și onoarea altor creaturi, mai ales despre a altor bătrâni care au dorit să strălucească și să se bucure de onorurile aduse de oameni. Toți aceștia ar trebui să ia seamă de această declarație limpede din Scripturi, iar aceia care au dorit, în ambiția lor, să strălucească înaintea oamenilor să-și corecteze calea și să îngroașe rândurile serviciului activ, de teren, și să își aducă aminte că nu există nici o deosebire între cei ce lucrează acum în serviciul lui Iehova, căci sunt toți împreună, acționând ca unul, în unitate. Toți aceștia îl binecuvântează împreună într-un glas pe Iehova sau îl laudă, și fac acest lucru supunându-se cu credință poruncilor lui.

31. Versetul 27 din Psalm ne dă dovezi în plus că toți cei care sunt acum în Cristos trebuie să fie în deplină armonie și să acționeze la unison, împreună. “Acolo este micul Benjamin, care stăpânește peste oameni, prinții lui Iuda cu sfatul lor care strigă, prinții lui Zabulon, prinții lui Neftali.” (R.V.) Cuvântul “sfat” sau “consiliu” este redat “adunare, mulțime” în nota marginală. După *Rotherham*, versetul 27 este: “Acolo este Benjamin cel Mic, conducându-i (notă marginală – “conducătorul”)”. Benjamin a fost numit de Saul (care era din seminția aceasta) “cel mai mic dintre semințiile lui Israel”. (1 Sam. 9:21) Deci, câtă vreme Saul a condus în Israel, Benjamin a fost conducătorul Israelului prin reprezentantul său; și probabil din acest motiv Iehova l-a inspirat pe David și l-a menționat pe Benjamin în Cântarea din Psalm. Între cei 144.000 care vor alcătui casa regală a lui Iehova, și care vor sta cu Isus Cristos pe Muntele Sion se află, conform scripturii, 12.000 reprezentați de seminția lui Benjamin, toți aceștia trebuind să fie, negreșit, “victorioși” sau “mai mult decât biruitori” în Isus Cristos (Rom. 8:37) Despre toți aceștia, este scris: “Și de la tron a ieșit un glas care a zis: “Lăudați-l pe Dumnezeuul nostru, voi, toți sclavii săi, care vă temeți de el, mici și mari!” (Rev. 19:5) Toți cei care sunt Iudei adevărați trebuie să se afle în rândurile mulțimii celor aprobați de Dumnezeu și trebuie să aducă laudă numelui lui Iehova.

32. Psalmul menționează și semințiile lui Zabulon și Neftali. Pământul alocat acestor două seminții este cunoscut sub numele de Galileea, iar acolo Isus a început să predice „Împărăția cerurilor care este aproape”. Isaia a profetizat despre Isus, vorbind despre „o mare lumină care va veni în țara lui Zabulon și a lui Neftali”, iar Isus a împlinit acea profecie. “Când a auzit că Ioan fusese arestat, s-a dus în Galileea. Din acel moment, Isus a început să predice și să spună: “Căiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat!” (Matei 4:12-17) Deci, menționarea acestor două seminții în legătură cu lucrarea de predicare a lui Isus după decapitarea lui Ioan Botezătorul delimitează și fixează perioada când profetia va fi împlinită, și e foarte posibil să-i reprezinte pe toți cei care au auzit și au cunoscut adevărul și au devenit parte din rămășiță după 1919.

33. Iuda și Benjamin corespund și reprezintă foarte bine clasa Mardoheu, care a rămas loială Împărăției atunci când alții au părăsit-o și au mers pe calea lor egoistă, în timp ce Zabulon și Neftali pot foarte bine reprezenta clasa Esterei care a ajuns să se bucure de cunoștința a adevărului și în Cristos după decapitarea propriu-zisă (nu prefigurată) a lui Ioan Botezătorul. Semințiile Zabulon și Neftali se aflau spre nordul extrem al Palestinei, iar Iuda și Benjamin aveau partea sudică, iar celelalte seminții se aflau pe pământurile dintre acestea. Acest lucru ar putea sugera că toate cele 12 seminții spirituale se află în această adunare care sărbătorește venirea Domnului la templul său, și că toți vestesc cuvinte de laudă lui Iehova Dumnezeu și vestesc numele și Împărăția sa.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. Folosindu-vă de scripturi, explicați puterea și bucuria poporului lui Iehova ce este reînnoită zilnic.
- 3, 4. Descrieți situația în care puterea salvatoare a lui Iehova s-a manifestat cu precădere și a fost evidentă prin faptul că el a purtat poverile unșilor săi.
- 5-8. Care a fost perspectiva minunată pe care Dumnezeu a așternut-o înaintea poporului său devotat în 1922? Citați alte scripturi care se aplică atunci și începând cu atunci.
- 9-12. Arătați când și cum s-a bucurat “David” de împlinirea versetului 20 al acestui Psalm. Explicați “căile de ieșire din moarte” menționate aici.
- 13, 14. Identificați “coroana” menționată în versetul 21. Dovediți cum acela “stăruie în faptele sale vinovate”. Cum și când va “zdrobi” Dumnezeu, așa cum este prezis aici?
- 15-17. Relatați cum Dumnezeu a scos poporul legământului său din Bashan, și din adâncurile mării. Aplicați cuvântul “din nou” pentru a explica folosirea lui aici, în versetul 22.
- 18-20. Folosindu-vă de scripturi cu legături directe, arătați că declarația din versetul 23 găsește aici un context potrivit.
- 21, 22. Cum și când s-a împlinit versetul 24? Explicați afirmația “Ți-au văzut procesiunea, o, Doamne!” cu referire la națiunea Israelului. Arătați care este aplicarea sa profetică.
- 23-25. În descrierea consemnată în 1 Cronici 15:27, ce semnificație are faptul că David purta un efod de țesătură fină? Ce înseamnă “a cânta cântări de laudă cu pricepere”? Care este, în particular natura și scopul efortului depus acum de cântăreți? Arătați care este sursa ce le dă putere să facă ceea ce le-a poruncit Iehova.
26. Explicați de ce filistenii au înapoiat israeliților chivotul legământului. Explicați dacă a fost suficient doar ca chivotul să fie în posesia Israelului. Ce lucru a fost prefigurată de aducerea lui, însoțit de o procesiune triumfătoare și așezarea pe Muntele Sion? Explicați marea iubire a lui Iehova pentru “porțile Sionului”.
27. Explicați ce simbolizează “fetele care băteau în tamburine”.
- 28-30. Aplicați Efeseni 4:13-15. Explicați lipsa de spirit de unitate din partea unora din adunarea poporului lui Dumnezeu. Arătați cum concluzia precedentă este în concordanță cu versetul 26 al acestui Psalm.
- 31, 32. Legat de semnificația profetică, clarificați (a) identitatea lui Benjamin, conducătorul, (b) a “prinților lui Iuda și a sfatului lor” și (c) “a prinților lui Zabulon și Neftali”.
33. Ce două clase - și cui corespund ele - sunt sugerate prin menționarea lui Iuda și Benjamin împreună cu Zabulon și Neftali din versetul 27?

Cel Preaînalt

Iehova Dumnezeu este suprem. De la el vine toată autoritatea de drept (Rom. 13:1). Cuvântul său este adevărul (Ioan 17:17). El este Cauza Primă și Creatorul cerului și al pământului (Isa. 42:5) El a creat pământul cu puterea sa. (Ier. 10:12) El este Dumnezeu cel Atotputernic, ceea ce înseamnă că puterea sa nu are limite. (Gen. 17:1-3; 35:11) El este, deci, Cel Preaînalt, cel mai presus de tot. – Ps. 91:1; Efes. 4:10.

Iehova Dumnezeu este drept. El practică dreptatea și hotărârile și judecățile sale sunt mereu corecte. (Ps. 89:14) „[El este] Stânca - lucrările sale sunt perfecte, căci toate căile sale sunt dreptate. Un Dumnezeu al credincioșiei, în care nu este nedreptate; el este drept și nepărtinitor.” (Deut. 32:4) El e un Dumnezeu drept și puternic, cum nu mai este altul. (Isa. 42:51) Fiind just la modul absolut, nu poate face niciun lucru greșit și, deci, nu poate arăta favoruri speciale cuiva discriminând pe alții. În el nu se găsește părtinirea. – Iacob 3:17.

Iehova Dumnezeu este înțelept. Înțelepciunea lui este perfectă. Cu ea, a creat cerurile și pământul, și toate lucrurile din ele. (Ps. 104:10-24; 136:5; Prov. 3:19) El este izvorul înțelepciunii. – Prov. 2:6, 7.

Iehova Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4:16) Acțiunile sale exprimă lipsa de egoism, un altruism desăvârșit. În Dumnezeu se găsește expresia completă a lipsei de egoism. Dumnezeu urăște tot ce este rău, mai ales mândria, minciunile, falsa mărturie, și mâna care varsă sânge nevinovat, și tot ce este asupritor. (Prov. 6:16-19; Ps. 97:10) Toate căile Domnului sunt bune și drepte. Toate căile Domnului sunt egale. (Ps. 33:4) „Lucrarea sa este plină de glorie și splendoare, dreptatea sa dăinuie pentru totdeauna. El a făcut ca lucrările lui minunate să fie păstrate în amintire. Iehova este binevoitor și îndurător.” – Ps. 111:3, 4.

Cele patru attribute primare ale lui Iehova Dumnezeu sunt, deci: puterea, dreptatea, înțelepciunea și iubirea. Acestea acționează în armonie perfectă, și spre binele final al întregii sale creații.

Puterea supremă care controlează guvernele pământului a fost dintotdeauna nevăzută pentru om, și așa va fi în continuare. Întreaga organizație este numită „lume”. Există o parte invizibilă a lumii; iar acea parte invizibilă exercită puterea supremă. „Lumea” sau „sistemul” înseamnă oameni organizați în forme de guvernare sub supravegherea unui guvernator invizibil, care exercită puterea de a controla. O creatură spirituală este invizibilă pentru ochii omenești. (Ioan 3:6) Iehova Dumnezeu este Marele Spirit invizibil ochilor omenești. (2 Cor. 3:17; 1 Tim. 6:16) Deși Iehova Dumnezeu este suprem, iar în el se găsește puterea și autoritatea supremă; din când în când delegă putere și autoritate creaturilor lui. O asemenea putere delegată, pentru a fi folosită și exercitată corect, trebuie să fie exercitată în armonie cu voința lui Iehova Dumnezeu. Dacă este exercitată contrar voinței lui, atunci e greșit exercitată. Aceste adevăruri de nealterat pe care le-am afirmat trebuie să fie analizate în legătură cu cauza guvernelor nesatisfăcătoare de pe pământ, și remediul pentru ele.

Dumnezeu l-a creat pe om, pe care l-a numit Adam, în stare perfectă. Conducătorul nevăzut al omului perfect era Iehova, Creatorul său. Acelui om perfect, Dumnezeu i-a dat stăpânire peste pământ și peste creația sa animală. Acceptând aceste favoruri și binecuvântări, a intrat în vigoare un legământ implicit din partea omului, de a se supune poruncilor lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a numit un supraveghetor pentru un, și anume pe fiul său Lucifer, o creatură spirituală nevăzută omului, și desemnată în Scripturi ca unul dintre „luceferi”, „stelele dimineții”. (Iov 38:7) Iehova Dumnezeu i-a delegat lui Lucifer puterea și autoritatea de a fi supraveghetor omului perfect; dar acea putere și autoritate delegată, pentru a fi corect și drept exercitată, trebuia exercitată în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu; iar guvernatorul trebuia să-i fie loial lui Iehova Dumnezeu. Aranjamentul divin cerea ca atât omul, cât și Lucifer să se supună legilor lui Dumnezeu. Atât Lucifer, cât și omul perfect știau că asta se cere de la ei. Amândoi știau că Dumnezeu a anunțat că omul va fi pedepsit cu moartea dacă va încălca în mod intenționat legea lui Dumnezeu. (Gen. 2:17) Lucifer a avut dorința ambițioasă de a-l avea pe om doar pentru sine, ca să primească închinarea și venerarea lui, pentru a fi asemeni și egal lui Iehova Dumnezeu. El i-a sugerat Evei că pedeapsa cu moartea pentru încălcarea legii lui Dumnezeu nu a fost adevărată. El a făcut-o pe Eva să încalce acea lege. Prin Eva, Adam a fost făcut și el să încalce legea. Dumnezeu trebuie să fie consecvent și să-și apere legea. Prin fapta greșită și rea a lui Lucifer, omul a fost înstrăinat și separat de Dumnezeu (Gen. 3:3-19). Omul și-a pierdut deci stăpânirea și dreptul de a trăi și a fost izgonit din casa lui perfectă. După aceea, Lucifer a primit patru nume: Balaurul, Satan, Șarpele și Diavolul, nume care înseamnă că este un devorator, dușmanul și potrivnicul lui Dumnezeu, un mincinos și un amăgitor, și un calomniator al lui Dumnezeu și al tuturor care încearcă să practice dreptatea.

Atunci când cineva are un tron, înseamnă că este investit cu o anume putere și autoritate. Despre Lucifer, care a fost de atunci numit Satan Diavolul, se scrie: „Tu ai zis în inima ta: "Voi urca la ceruri. Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi sta pe muntele întâlnirii, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului. Voi urca mai presus de înălțimile norilor, mă voi face asemenea Celui Preaînalt” (Isa. 14:13, 14) Această scriptură dovedește că Lucifer avea un tron și era deci investit cu o anume autoritate și putere. Deoarece și-a primit autoritatea și puterea de la Iehova Dumnezeu, el va continua să o exercite până când îi va fi luată de cel care i-a dat-o. Scripturile dovedesc în continuare că această autoritate era peste om, care se afla pe atunci în grădina Edenului, grădina lui Dumnezeu, și această autoritate a fost delegată de Iehova. „Tu ești heruvimul uns, ocrotitor, eu te-am numit. Erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu. Umblai printre pietre de foc. Ai fost ireproșabil în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine.” – Ez. 28:14-15.

Aceste scripturi dovedesc că toată puterea supremă stă în Iehova Dumnezeu, că Dumnezeu i-a delegat lui Lucifer puterea și autoritatea de supraveghetor al omului; că Lucifer a fost și este nevăzut pentru om; că după aceea

Lucifer a devenit Satan și este numit astfel, ca și cu celelalte nume ale sale; și că va continua să exercite această putere și autoritate delegată până când Dumnezeu o retrage și i-o ia.

Desigur că Dumnezeu ar fi putut să-i retragă lui Satan toată puterea și autoritatea imediat după răzvrătirea sa, și să nu-i permită să-l mai influențeze pe om. Dar înțelepciunea lui l-a îndreptat spre altă cale. Omul s-a îndepărtat voit și cu încăpățănare de mare său Creator iubitor și și-a pierdut dreptul de a trăi și de a stăpâni. Avea oare omul să caute acum să se întoarcă în grația lui Iehova, sau va prefera să cedeze influenței lui Satan. De atunci înainte, marea chestiune a devenit: Cine este suprem, Iehova Dumnezeu sau Satan Diavolul? Dumnezeu avea să îi dea omului șansa de a alege între El, Cel Drept, și Satan, cel rău. Adam l-a ales pe Satan Diavolul. Toți copiii săi s-au născut în păcat și au fost modelați în nelegiuire, și deci înstrăinați de Dumnezeu din cauza faptei greșite a lui Adam. (Ps. 51:5; Rom. 5:12) Totuși, unii dintre urmașii lui Adam, au ales să i se spună și să-l servească pe Dumnezeu. Abel, Enoh și Noe au fost dintre cei care au dorit dreptatea. Dar majoritatea oamenilor au fost îndreptați de Satan spre a se opune lui Dumnezeu.

Se pune acum întrebarea: Cine este răspunzător de guvernele oamenilor care au existat și există acum pe pământ. Această întrebare poate primi cel mai bun răspuns printr-o scurtă examinare a guvernelor care au condus pământul. Faptele arată că, doar cu 2 excepții, nici unul dintre aceste guverne nu a fost a lui Dumnezeu, și că au fost toate controlate în chip nevăzut de Satan Diavolul. Este adevărat că mereu au existat câțiva oameni care au dorit să se supună lui Dumnezeu, dar aceștia au fost mereu o minoritate. Prin fraudă și înșelăciune, Satan i-a făcut pe mulți să creadă că măcar o parte din guvernele acestei lumi au fost ale lui Dumnezeu, și deci să-l facă pe Iehova responsabil de ele. Văzând că Dumnezeu este cel care posedă puterea absolută, că este drept și just, că înțelepciunea lui este perfectă, că este iubire, rezultă că, orice guvern ar fi stabilit Dumnezeu, trebuia să fie consecvent cu firea lui, căci Dumnezeu nu poate fi inconsecvent, nici nu se poate contrazice. (Mal. 3:6) Dacă dovezile arată că guvernele au fost fondate și conduse contrar căii arătate de Dumnezeu, atunci acest lucru în sine este o dovadă că Dumnezeu nu este răspunzător de aceste guverne, și că nu este autorul lor.

Dumnezeul adevărului

Unii oameni, care pretind că sunt creștini și că predică și vestesc Cuvântul lui Dumnezeu susțin deschis teoria evoluției omului. Făcând acest lucru, au devenit instrumentele lui Satan Diavolul. Ei sunt folosiți de către Satan pentru a îndepărta de Iehova mințile oamenilor. Aceste marionete ale lui Satan au împins într-un loc de frunte teoria evoluției în instituțiile de învățământ superior și chiar și în școlile publice. Făcând astfel, au reușit în mare parte să distrugă credința în Iehova și Cuvântul său pentru generațiile în creștere.

Acesta este un alt motiv viclean pentru care Diavolul îndepărtează mințile oamenilor de la marele Creator.

Satan este marele dușman rău, care orbește mințile oamenilor, ca adevărul să nu poată străluci în inimile lor. Dacă un creștin se angajează într-o discuție serioasă despre adevărul sau falsitatea unei asemenea teorii, înseamnă că dă atenție și îl ia în seamă pe Diavol și calea sa cea rea. Un om care s-a consacrat lui Dumnezeu și care a aflat despre adevărurile neprețuite dezvăluite în Cuvântul său, și care trece apoi la evoluție și o apără ca posibilă explicație a originii omului devine prin fapta aceasta un copil al lui Satan. A încuraja o asemenea persoană într-o dezbatere despre faptul că omul este sau nu un rod al evoluției este un păcat. Profetul lui Dumnezeu, care a vorbit ca reprezentant al creștinilor, a spus: „Îmi voi păzi căile ca să nu păcătuiesc cu limba. Îmi voi pune frâu ca pază gurii mele cât timp este cel rău înaintea mea.” – Ps. 39:1.

Datoria unui creștin este de a-i învăța pe oameni adevărul și nici măcar să nu asculte minciunile împotriva lui Iehova, cu atât mai puțin să se implice într-o discuție despre cât de adevărate sau false sunt. Dumnezeu i-a desemnat și uns pe creștini pentru a proclama vestea bună despre aranjamentele sale de restatornicire pentru cei care doresc să învețe și care vor să audă. El i-a însărcinat pe aceștia ca să-i mângâie pe cei cu inimile rănite care plâng și care doresc să fie alinați. (Isa. 61:1, 2) Ar fi deci imposibil ca un creștin să îndeplinească această misiune dacă nu crede că Dumnezeu l-a creat pe om perfect și că amărăciunea, durerea, boala și moartea au fost consecințe ale păcatului; că Dumnezeu, în bunătatea sa iubitoare, a oferit o cale de restatornicire pentru om prin moartea și învierea Fiului său iubit; și că la timpul fixat al lui Dumnezeu îi va readuce pe cei supuși din rândul oamenilor la starea de perfecțiune de care se bucura omul pe care l-a creat El.

Creștinul este chemat să fie un martor sincer și credincios pentru Dumnezeu, și nu să ajute, fie direct sau indirect la promulgarea unui lucru care este o repudiare, o lepădare de Iehova.

Teoria evoluției omului este nu doar rea, ci nu merită să aibă un loc în mintea unui copil al lui Dumnezeu, nici măcar pentru o clipă, și trebuie respinsă de toți cei care sunt credincioși lui Dumnezeu. Calea potrivită pentru un creștin în chestiuni ce țin de o asemenea filosofie rea este arătată clar de apostol: „Luați seama să nu vă fure cineva prin filozofie și amăgire deșartă, potrivit tradiției oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii și nu potrivit lui Cristos.” – Col 2:8.

În aceeași privință, creștinul este instruit: „Primiți drept prieten un om cu credință slabă, dar nu pentru a decide simple chestiuni de opinie” (Rom. 14:1, *Weymouth*). O altă traducere redă astfel acest text: „Primiți-i la voi pe cei slabi de credință, dar nu pentru raționamente îndoielnice.” (Rom. 14:1, *Diaglott*). Tot în acest sens, profetul lui Dumnezeu a scris aceste cuvinte, ce se potrivesc creștinilor de acum: „Fiindcă bunătatea ta iubitoare este în fața ochilor mei și umblu în adevărul tău. Nu stau cu oamenii mincinoși și nu mă însoțesc cu cei care ascund ceea ce sunt. Urăsc adunarea răufăcătorilor și nu stau cu cei răi.” – Ps. 26:3-5.

Nimeni nu poate intra într-o discuție despre originea omului cu un adept al evoluționismului fără să încalce această scriptură. Un asemenea om care dispută Cuvântul lui Dumnezeu este o persoană vanitoasă. Este un răufăcător, mai ales dacă a fost cândva luminat și apoi apără evoluția – atunci este un om rău. Apoi, psalmistul adaugă: „Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție și voi umbla în jurul altarului tău, o, Iehova, ca să fac să răsunе mulțumirile mele și să vestesc toate lucrările tale minunate!” – Ps. 26:6, 7.

În același sens, profetul a scris: „Îți urăsc pe cei cu inima nehotărâtă, dar eu iubesc legea ta.” – Ps. 119:113. Și același profet declară apoi lucrul potrivit pentru meditația și atenția creștinului: „Voi medita la poruncile tale și voi fi atent la căile tale.” – Ps. 119:15.

Dar se va ridica întrebarea: Dar nu cumva majoritatea clericilor sprijină teoria evoluției omului? Nu sunt oare acești clerici oameni învățați, și din acest motiv, nu este oare teoria pe care o sprijină îndreptătită să primească întreaga susținere?

Spre rușinea lor susțin și apără evoluția. Dacă sunt învățați, atunci sunt învățați în filosofii inutile și nu în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă au fost învățați cândva din cuvântul lui Dumnezeu și apoi au adoptat teoria evoluției, acest fapt în sine este o dovadă că au devenit răi în sensul scriptural și sunt deci instrumente ale Diavolului și dușmani ai lui Dumnezeu. Din cauza presupusei lor înalte învățături și reputații în rândul oamenilor, clerici au făcut mai mult rău decât oricare altă clasă în sensul distrugerii credinței în Biblie, în calitatea ei de Cuvânt al lui Dumnezeu.

De la Eden până acum, politica lui Satan a fost de a-i îndepărta pe oameni de Iehova. Pentru a-și îndeplini scopurile, a recurs la tot felul de filosofii false și raționamente nebunești. Prin acestea, i-a făcut pe oameni să se creadă înțelepți. Ei au ambiția de a apărea drept inteligenți în fața semenilor lor. Dumnezeu ar fi putut preveni ca Satan să-i influențeze astfel pe oameni sau l-ar fi putut distruge și pe el, și falsă lui teorie. Faptul că nu a făcut asta dovedește însă că nu a venit timpul să facă asta. Dumnezeu declară însă că la timpul său fixat îi va distruge pe toți cei răi. Faptul că Dumnezeu nu a prevenit promulgarea acestei doctrine rele este un motiv suficient pentru a înțelege că datoria de acum a unui creștin nu este de a intra în discuții pe aceste subiecte cu oamenii, despre adevărul sau falsitatea lor, cu speranța sau așteptarea de a distruge ei înșiși acea doctrină rea.

Evoluția omului este unul dintre lucrurile rele pe care oamenii le-au învățat de la Diavol; iar Dumnezeu nu a prevenit acest lucru. Acum a sosit ziua în care creștinii trebuie să declare mesajul Împărăției lui Dumnezeu și să le spună oamenilor că la timpul său fixat Dumnezeu va curăța pământul de toate teoriile și practicile rele.

Niciun creștin să nu își risipească acum timpul și eforturile fiind atras într-o controversă cu agenții Diavolului, despre faptul că Dumnezeu este sau nu mincinos.

Un creștin trebuie să vestească acum cu răsunet mesajul adevărului, spre lauda numelui lui Iehova. Fie ca fiecare creștin să se mulțumească cu a le spune oamenilor că teoria evoluției despre om este una dintre minciunile Diavolului și să o demaște ca fiind distructivă pentru credința în Dumnezeu și Cuvântul său.

Creștinul trebuie să facă știut că stă ferm de partea Cuvântului lui Dumnezeu și că refuză să intre într-o polemică sau discuție cu oricine l-ar nega pe Iehova și cuvântul său adevărat. Înaintea unora ca aceștia, el trebuie să-și zăvorască buzele sau să rămână tăcut.

În zilele lui Enos, care era doar la o generație distanță de Adam, Diavolul i-a organizat pe oameni în secte sau grupuri care pretindeau a fi în numele lui Dumnezeu (Gen. 4:26, *margin.*) Acesta a fost începutul ipocriziei, pentru că acești oameni se numeau a fi în numele lui Dumnezeu, luându-l în derâdere pe marele Iehova.

Satan a urmărit ca ipocrizia să crească în rândul oamenilor. Fără îndoială, nu a existat nicicând atâta ipocrizie în lume ca în prezent. În marea lor parte, clericii de azi pozează ca reprezentanți ai lui Iehova și se numesc predicatori ai Cuvântului lui Dumnezeu, și se prezintă ca fiind singurii învățători ai adevăratei religii, dar, în același timp, apără în mod deschis doctrina Diavolului.

Clericul care stă la amvonul său și se prezintă în fața oamenilor ca servul lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos, dar, în același timp, apără teoria evoluției omului, îi învață pe față pe oameni minciuna lui Satan și practică falsitatea. Acești oameni au urechi care se hrănesc cu laude, și doresc să se spună despre ei că sunt mari și înțelepți. Egoismul, mândria și ambiția lor i-au condus în capcana lui Satan.

Trebuie să notăm faptul că teoria că omul este o creatură a evoluției este o teorie modernă, avansată de clerici moderni care se intitulează „moderniști”.

Știind dinainte că această plagă va afecta creștinii, Dumnezeu a făcut ca martorii săi inspirați să scrie aceasta: „Căci va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, potrivit dorințelor lor, își vor strânge învățători care să le gădile urechile și își vor întoarce urechea de la adevăr, îndreptându-se spre istorisirii neadevărate. Tu însă rămâi lucid în toate lucrurile, suferă răul, fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuiește-ți pe deplin serviciul!” - 2 Tim. 4:3-5.

Nu există aici niciun dubiu despre calea corectă a unui adevărat creștin din vremea aceasta și care trebuie să fie atitudinea sa potrivită față de asemenea instrumente ale răului. Despre ei, se scrie clar: „De aceștia, îndepărtează-te!” Un creștin care se supune acestei porunci nu își poate îngădui discuții despre teoria evoluției omului. Despre același subiect, apostolul inspirat a scris:

„Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, blasfematori, neascultători de părinți, nerecunoscători, neloiali, fără afecțiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, umflați de mândrie, mai degrabă iubitori

de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoțiune sfântă, dar negându-i puterea; și de aceștia depărtează-te.” – 2 Tim. 3:1-5.

Acești savanți moderni sunt beți de dorința de a se bucura de aprobarea oamenilor și de a avea putere asupra lor. Mândria și ambiția lor i-au orbit. Și să fi avut cândva o viziune a scopului lui Dumnezeu, acum au pierdut-o. În rândul lor, își zic: „Dumnezeu nu l-a creat pe om, ci omul s-a creat pe sine. Suntem mai înțelepți decât ignoranții care au scris Biblia. Ne exprimăm acum înțelepciunea. Nici omul, nici Dumnezeu nu pot pune la îndoială înțelepciunea noastră.” Nesăbuința acestor înțelepți autointitulați a îndepărtat milioane de minți de adevăratul Dumnezeu.

Nu ar fi putut oare Dumnezeu preveni o asemenea influență rea a Diavolului și oprit pe acești oameni să predea asemenea lucruri false?

Sigur că ar fi putut; dar a permis ca răul să se petreacă, căci știa de dinainte și a prezis calea pe care acești evoluționiști o vor urma, și de aceea a făcut ca profetul său să scrie aceste cuvinte, care se aplică foarte bine în prezent: „Rămâneți înmărmuriți și uimiți! Orbiți-vă ca să nu mai vedeți! S-au îmbătat, dar nu cu vin, se clatină, dar nu din cauza băuturii ameteitoare. Căci Iehova a turnat peste voi un spirit de somn adânc. El vă închide ochii, profeții, și v-a acoperit capetele, vizionarii. Pentru voi, viziunea oricărui lucru este asemenea cuvintelor unei cărți sigilate, care i se dă unuia care știe să citească, spunându-i-se: "Citește-o, te rog, cu voce tare", iar el spune: "Nu pot, fiindcă este sigilată". Și cartea i se dă unuia care nu știe să citească, spunându-i-se: "Citește, te rog, cu voce tare", iar el spune: "Nu știu să citesc". Și Iehova spune: "Fiindcă poporul acesta se apropie cu gura și mă glorifică doar cu buzele, fiindcă și-a îndepărtat inima de mine și teama de mine este o poruncă omenească, predată de oameni, de aceea, iată-mă! Voi acționa din nou într-un mod minunat față de poporul acesta, într-un mod minunat și cu ceva minunat. Înțelepciunea înțelepților lui va pieri, iar priceperea oamenilor lui prevăzători se va ascunde". Vai de cei ce își ascund foarte adânc planurile dinaintea lui Iehova și care își săvârșesc faptele într-un loc întunecos, în timp ce spun: "Cine ne vede și cine ne cunoaște?" Cât de degradați sunteți! Trebuie oare socotit olarul ca lutul? Căci poate lucrul făcut să spună despre cel ce l-a întocmit: "Nu m-a făcut"? Și poate lucrul întocmit să spună despre cel ce l-a întocmit: "N-a avut pricepere"?" – Isa. 29:9-16.

În această profeție, Domnul a prezis că înțelepciunea acestor moderniști este scurtă. A venit timpul ca numele lui Iehova Dumnezeu să fie slăvit pe pământ.

Nevoia de un guvern drept

Războiul Mondial a cauzat un dezastru atât de teribil, încât oamenii au fost nerăbdători să adopte o metodă de a preveni un alt mare război. Oamenii pe umerii cărora apăsa responsabilitatea de a face ceva au ajuns la concluzia că o ligă sau un

bloc compact al principalelor națiuni va îndeplini rezultatul dorit. Multe națiuni au intrat în această alianță, în timp ce altele au refuzat să intre în ea, și s-au făcut eforturi astfel încât toate relațiile dintre națiuni să poată fi rezolvate fără război. Liga Națiunilor nu a făcut însă lumea mai bună. Nu poate face guvernele mai bune, și nici nu poate preveni războiul. Nu a reușit până acum să stabilească o condiție ideală între popoarele pământului, și nici nu poate.

Acționând în acord cu scopul anunțat al Ligii Națiunilor, s-au ținut conferințe care urmăresc dezarmarea diferitelor națiuni și țări, pentru a face astfel imposibil războiul. Statele Unite nu au intrat deschis în Liga Națiunilor, dar au fost de acord, în conferințe, cu distrugerea navelor sale de război în valoare de 500 de milioane de dolari, bani plătiți de popor. Acum, că Liga există de mai bine de un deceniu, kongresul Statelor Unite a luat în considerare un program de cheltuieli de 700 de milioane de dolari pentru a construi o flotă mai puternică decât au avut vreodată în istorie. De asemenea, se cheltuiesc milioane de dolari pentru a se construi flote de aeronave care pot intra într-un război nimicitor din aer. Mișcarea de dezarmare s-a prăbușit, efectiv.

Alte națiuni, atât din Europa, cât și din Orient, își cresc constant puterea militară, a flotelor și a flotei aeriene. Deși au trecut ani de la încetarea Războiului Mondial și formarea Ligii Națiunilor, diferitele națiuni au rămas înarmate, în ciuda pretențiilor politicianilor. Grupurile de interese conduse din spate de Satan nu vor permite dezarmarea. Unul dintre cei mai buni redactori ai unei publicații, discutând despre una dintre conferințele ținute la Geneva urmărind dezarmarea și prevenirea războiului, a spus foarte bine că:

„În teorie, toți delegații s-au întrunit pentru a duce la împlinire voința popoarelor lor. Dar, de fapt, nu au putut să facă nimic din cauza șefilor mari, din motivele lor personale, din cauza propriilor lor târguieli, și au căzut de acord că nu se poate face nimic. Speranța de dezarmare a Europei a fost tăgăduită din cauza faptului că protocolul era contrar intereselor materiale ale unei mari puteri.”

Pregătirea pentru un alt mare război continuă, iar popoarele suferă povara. Pregătirea continuă pentru război indică clar faptul că națiunile se așteaptă să se implice într-un alt război. Omul care poartă o armă asupra lui o va folosi în mod sigur, în primul moment în care consideră că este provocat suficient. Națiunile sunt compuse din oameni cu pasiuni ca acestea; iar atunci când guvernele sunt controlat de oameni egoiști și ambițioși, iar acești oameni înarmează țările, armele sunt folosite oriunde interesele egoiste cred că e necesar. Faptele arată că la mult timp după ce a Liga Națiunilor a fost înființată și s-au ținut conferințele de dezarmare, aceste conferințe au părăsit acest deziderat și pregătirea pentru război continuă. Conducătorii lumii trăiesc în confuzie și uimire și se tem de ce va aduce viitorul. Unii oameni sinceri din viața publică, cărora le-ar plăcea să-i vadă pe oameni într-o condiție îmbunătățită, nu mai știu nici ei ce se poate face. Vom cita păreri de câtorva din ei, păreri care sunt împărtășite de milioane de persoane îngândurate.

Fred B. Smith, un binecunoscut apărător al păcii, a spus:

„Trăim într-un fel de paradis al nebunilor. Sub sloganul pregătirii, militarității de peste tot adună din nou picătură cu picătură potopul unui alt război.”

Frederick J. Libby afirmă:

„Avioane, gaz otrăvitor și ură, toate amestecate compun condamnarea civilizației la piere. America se pregătește pentru război la o scară atât de colosală, încât nu cunoaște seamăn în întreaga istorie a lumii. Civilizația noastră va pieri dacă nu ne străduim din răzputeri pentru pacea mondială.”

W.L. Warden, de la *London Daily Mail*, a declarat:

„Războiul viitor va dura doar câteva zile; căci cu atacurile aeriene și cu gaze care au fost plănuite din birourile militare, Londra și Parisul vor fi șterse de pe fața pământului într-o noapte.”

Viscount Grey a spus:

„Părerea mea certă este că dacă va mai fi un război de asemenea proporții, civilizația nu își va reveni niciodată după el.”

Lloyd George a spus:

„Mă tem că dacă nu intervine ceva, lumea va fi pustiiată de o nouă catastrofă, dar nu ca precedentă. Următorul război e foarte posibil să distrugă civilizația dacă cineva nu face ceva, sau dacă nu se petrece ceva.”

Pe pământ sunt numeroase și diferite națiuni, mari și mici. Însă toți oamenii din toate națiunile sunt făcuți din același sânge. Drepturile tuturor ar trebui să fie egale. Privilegiile de care se bucură oamenii sunt însă inegale sub fiecare guvern de pe pământ. Dacă ar exista o democrație mondială, iar oamenii ar fi perfecți, atunci lumea ar fi un loc prielnic și sigur pentru democrație, iar atunci privilegiile tuturor ar fi egale. Dar știm bine că oamenii nu sunt într-o stare de egalitate.

De ce ar trebui ca germanii să lupte împotriva americanilor? Dar englezii împotriva francezilor? Și de ce ar trebui oamenii, din oricare națiune ar fi, să se implice într-un conflict mortal împotriva oamenilor altei națiuni? Există o cauză justă sau o scuză pentru a proceda așa?

Guvernele respective acestor națiuni stabilesc o linie imaginară sau o graniță și încearcă să-i țină pe oamenii din fiecare națiune între aceste granițe. Dacă o persoană călătorește dintr-o țară în alta, trebuie să obțină consimțământul guvernului sub care trăiește și aprobarea guvernului de unde merge. Guvernul controlează de fapt poporul, și nu invers.

Dacă intervine o dispută între națiuni sau puterile care le guvernează, poporul sau supușii lor sunt chemați la luptă împotriva semenilor lor din cealaltă națiune, de sub celălalt guvern. Pentru a-i face pe acești oameni să lupte unul împotriva celuilalt, este invocat patriotismul. Însă este invocat în mod greșit, nedrept. Patriotismul înseamnă dragostea de țară și de popor. Dragostea este o dorință altruistă de a face bine, și de a depune eforturi pentru îndeplinirea acestei dorințe. Adevăratul patriotism ar trebui deci să se străduiască să îi facă pe oameni să se ajute; și dacă adevăratul patriotism ar fi invocat, nu ar mai avea loc lupte între popoare. Căci popoarele sunt din același sânge și au fost făcute să locuiască pe pământ, iar dacă ar fi determinate de adevărat patriotism ar încerca să se ajute

cu altruism, dezinteresat, în loc să se omoare. Demagogii sunt cei care își agită brațele și fac apel la oameni să-și arate patriotismul mergând la război și ucigându-se. Ca regulă generală, aceia care fac atâta zgomot despre patriotism nu merg niciodată ei înșiși în războaie, ci rămân ascunși și se bucură de foloase, de prăzile aduse acasă. Atunci când băieții care duc greul războiului se întorc răniți și schingiuiți pe viață, profitorii și demagogii uită de acești cetățeni loiali, și nu le oferă niciun fel de alinare, ci îi lasă să ducă o existență mizerabilă până la sfârșitul zilelor lor. Adevăratul patriotism ar trebui cel puțin să aducă ajutor, alinare și sprijin celor care au fost afectați sau chiar reduși la neputință de îndeplinirea serviciului pe care au fost convinși să-l îndeplinească.

Fiecare persoană rațională vede că după mii de ani de eforturi ale oamenilor de a stabili societăți și guverne ideale, civilizația este în pragul colapsului. Aceasta este punctul de vedere pe care îl exprimă mulți oameni de stat din lume. Popoarele pământului au ajuns într-un punct sever, extrem. Acesta pare a fi necesar pentru a-i face pe oameni să vadă motivul adevărat al condițiilor nesatisfăcătoare și să caute un remediu adevărat. Condiția din prezent a civilizației silește orice persoană rațională să fie de acord că e mare nevoie de un guvern stabil și just pentru toate popoarele pământului.

Un guvern just este unul fondat pe onestitate și altruism, administrat în spiritul dreptății. Modul de acțiune al acestui guvern trebuie să fie egal cu toți. Toate persoanele oneste sunt fără îndoială de acord că este o nevoie capitală de un asemenea guvern, dacă popoarele pământului vor să se bucure de pace, prosperitate, viață, libertate și fericire. Într-un asemenea guvern, puterea de guvernare supremă trebuie să se centreze în jurul unei entități oneste, drepte și bune, și trebuie să se exprime prin ea.

Dacă popoarele pământului vor să primească și să se bucure de cele mai mari beneficii posibile de la guvernul lor, mințile lor trebuie să găsească o cauză justă pentru a fi în asentimentul puterii exercitate asupra lor. Atunci când oamenii văd că guvernatorul este drept și sincer și că domnește în dreptate, locuitorii vor învăța și ei să facă bine și să locuiască împreună în pace. Trebuie deci să acceptăm că nici unul dintre guvernatorii lumii nu au reușit să fie satisfăcători pentru om, nici în trecut, și nici în prezent.

Scopul aici este să dovedim, cu argumente indiscutabile, că puterea de guvernare supremă exercitată asupra lumii în ultimii 6000 de ani a fost nedreaptă; că a venit timpul pentru o mare schimbare, și că începuturile acestui timp sunt marcate de anul 1914; că de atunci înainte puterea de guvernare peste popoarele pământului va fi exercitată de Cel în care stă adevărata supremație; și că acea putere de guvernare va fie exercitată cu dreptate pentru beneficiul oamenilor.

Unii vor spune că această afirmație este fantezistă, utopică, pentru că ce-a fost și este va continua să fie. Răspunsul nostru pentru ei este: Până acum, omul a dat greș în a instaura un guvern drept pe pământ; guvernele lumii sunt acum bolnave de moarte; trebuie să existe un motiv pentru o asemenea condiție, iar omul trebuie să încerce să determine acel motiv. De aceea, va merita să examinăm

dovezile și să determinăm dacă există sau nu speranțe pentru un guvern mai bun. Dacă avem motive să sperăm, atunci fiecare persoană onestă trebuie să dorească să cunoască aceste motive. Trebuie să acceptăm cu toții că este nevoie de un guvern onest și drept. Mai mult, avem siguranța că un guvern drept va fi instaurat pe pământ, și este în interesul fiecăruia să examineze calm, fără impulsuri sau părtinire dovezile despre acest lucru, spre beneficiul său și al semenilor săi.

De pe teren

ACUM IEHOVA PRIMEȘTE TOATE LAUDELE!

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele lui Iehova și al Reprezentantului său Principal, ce înaintează mereu în bătălie. Veți fi încântat să aflați că soldații din acest colț de front umblă zilnic după îndrumarea Domnului; și se bucură pe calea lor; căci cum am putea oare să nu ne bucurăm în această zi a luptei? Cu siguranță este o vreme când „ne păstrăm sufletele în răbdare” dar totuși Domnul este atât de bun încât de încurajează dacă continuăm cu credință.

Niciodată nu ne-a fost atât de greu să plasăm literatură, după cum bine o confirmă ultimul nostru *Informator*, dar acest lucru nu împlânzește zelul și curajul rămășiței lui Dumnezeu niciun pic. De fapt, cred că efectul este tocmai opus. Atunci când citeam versetul Isaia 6 despre acea zi de seamă și ne gândeam la Cedar Point, cu aproape 10 ani în urmă, ne întrebam cum s-ar putea oare ca acestor oameni să le surzească auzul. Dar acum e lesne de observat cum. Am făcut atât de multe vizite, încât, după cuvintele lui Ezechiel, oamenii spun: „e o cântare foarte plăcută” dar „nu, nu ne interesează” și, după cum a spus-o cu ceva timp în urmă un grec: „Cu cât văd mai mult, cu atât cred mai mult”. Pur și simplu, asta e situația.

Dar, indiferent de atitudinea oamenilor, este o bucurie să fi membru al organizației lui Dumnezeu, să fi parte din această fericită frăție a Sionului. Și ce potop de adevăr s-a revărsat peste noi! Bineînțeles că nu mai umblăm în beznă, ci avem „lumina vieții”. Și ne pare atât de logic, mai ales când rememorăm și ne dăm seama cum lucrurile s-au petrecut spre încurajarea noastră chiar la timpul potrivit. Acest lucru dovedește cât se poate de hotărâtor că întreaga lucrare este a lui Iehova prin îngerii săi din Sion. Deseori, mă gândesc că și inima voastră se bucură când vedeți cum vă este confirmată credința după ce se scrie un articol despre un pasaj Scriptural important și vedeți bunele sale rezultate, care duc la binele tuturor.

Iată un alt lucru important pe care l-am învățat: maiestatea, unitatea și spiritul iubitor care înconjoară Sionul, și totuși cât de neînsemnat și nevrednic de laudă e orice om. Acest lucru este cu siguranță minunat; căci acum Iehova primește toate laudele. Membrii credincioși sunt foarte iubiți, iar cursul lor de acțiune este o încurajare, dar lauda aparține lui Iehova.

Niciodată adunarea noastră nu a cunoscut o asemenea pace. Lucrarea merge ca unsă. Aproape toți cârtitorii au plecat de mult; au rămas câțiva leneși, dar încercăm să încurajăm toate „brațele slabe și genunchii firavi”. Studiem cu grijă articolele din *Turnuri* și în fiecare lună bătrânii se întâlnesc pentru un studiu meticolos al ultimelor ediții. Acest lucru este cât se poate de profitabil, căci obiectivul este de a vedea clar toate aspectele, pentru ca toți prietenii să fie ajutați și ei să vadă clar.

Ei bine, ar fi lesne să continui să vă scriu, spunându-vă despre toate lucrurile bune spre lauda lui Iehova, dar voi încheia. Cu multă iubire,

Un serv în Sion,

H.L. PHILBRICK, *Massachusetts*.

LUMINA LA TIMPUL CUVENIT

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Astăzi am plăcerea de a vă trimite raportul de studii al Betelului din Helsinki pentru februarie 1932.

În timpul acestei luni, am inițiat studiile din *Lumina*. Nu am ajuns prea departe; am studiat doar cap. I, dar toate aceste „pregătiri” arată deja că este *lumină* la timpul cuvenit.

Cât de clar este acum că diferitele „adunări” sunt doar trăsături diferite în cadrul adunării în ansamblu, începând cu 1879 și după aceea! Putem simți și vedea atât de bine relația strânsă dintre Dumnezeu și rămășiță, atunci când observăm căci cu secole în urmă, El a făcut să fie scrise aceste lucruri care s-au împlinit chiar acum, înaintea ochilor noștri, și se vor împlini în continuare, la o scară chiar mai grandioasă. Însetăm și flămânzim de adevăr, de lucrurile ce ne vor fi revelate mai în detaliu prin *Lumina*.

Prezența a fost următoarea: 2 feb. – 13 persoane; 9 feb – 12; 16 feb. – 16; și 23 feb. – 15.

Dorindu-vă să fiți sub grija lui Dumnezeu și să ajutați cu curaj la vestirea mesajului Împărăției, rămân.

Tânărul vostru frate în minunatul Său serviciu,
EERO NIKONEN, *Secretar*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

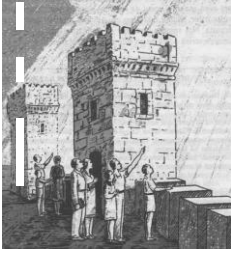
15 MAI 1932

Nr. 10

Cuprins:

VESTIREA NUMELUI LUI IEHOVA
PARTEA A IV-A	- Pag.251
ASCULTAREA ADUCE APROBARE	- Pag.263
CREAREA LUI LUCIFER ȘI A OMULUI	- Pag.266
DE PE TEREN	- Pag.270

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Mai 1932

Nr. 10

Vestirea numelui lui Iehova

”Recunoașteți-i lui Dumnezeu puterea! Măreția sa este peste Israel și puterea sa este în nori.” – Psalmul 68:34, *Roth*.

PARTEA a VI-a

Iehova este Cel Atotputernic, Cel Preaînalt, și Dătătorul oricărui lucru bun. Toți cei ce vor să primească viață trebuie să cunoască acest mare adevăr, să-l creadă și să-l accepte pe deplin. Cei răzvrătiți vor fi obligați să li se anunțe acest mare adevăr și, deoarece vor refuza să audă și să îi dea ascultare, răspunderea va fi a lor. Acum e timpul când rămășița, care e compusă din martorii lui Iehova, trebuie să vestească aceste mari adevăruri pentru a se putea achita de obligația pe care o are față de Iehova și pentru a-și menține integritatea față de el. De aceea, psalmistul i se adresează clasei ”servului credincios” al lui Dumnezeu în acest Psalm (68:28), care spune: ”Dumnezeul tău a poruncit să ți se dea putere. Arată-ți puterea, o, Dumnezeule, tu, care ai înfăptuit lucrări pentru noi!”

2. Iehova a îndrumat toată puterea clasei ”servului” său în acest timp și de aceea, membrii acesteia trebuie să îl iubească cu toată forța lor, însă nu aceasta este principala idee exprimată de psalmist aici. Potrivit versiunii *Rotherham*, textul este după cum urmează: ”Tăria, o, Dumnezeule, pe care ai dat-o pentru noi.” Aceasta arată că tot meritul pentru adevăr și pentru lucrarea care s-a făcut pentru a le face cunoscut altora adevărul și tot ce s-a făcut și trebuie să se mai facă trebuie să îi fie atribuit lui Iehova Dumnezeu, și nu vreunei creaturi. Acest lucru este scos în evidență de repetate ori în Scripturi, arătându-i-se astfel importanța și marea necesitate ca unșii lui Dumnezeu să dea ascultare acestor lucruri și să acționeze în consecință. Este scris: ”căci tu ai făcut pentru noi toate lucrările noastre”. (Isa. 26:12) Cei care au răspuns chemării la Împărăție și care au fost favorizați cu o cunoaștere a Împărăției și care își exercită judecata sănătoasă nu le vor acorda oamenilor meritul pentru adevăr și pentru lucrarea legată de acesta; iar dacă aceștia sunt cu adevărat și pe deplin devotați lui Dumnezeu ei îi vor acorda lui Dumnezeu tot meritul și onoarea pentru adevăr și pentru tot ce s-a realizat până acum. ”Bunătatea Domnului, Dumnezeului nostru, să fie peste noi! Și întărește lucrarea mâinilor noastre! Da, întărește lucrarea mâinilor noastre!” (Ps. 90:17) Toți aceștia vor avea aprecierea potrivită pentru cuvintele lui Isus, care a declarat că înălțarea oamenilor înaintea lui Iehova Dumnezeu este o urâciune pentru Cel Preaînalt.

3. Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Israel în zilele lui David a fost împărăția pe care a adus-o el din seminția lui Iuda; iar el l-a pus pe David pe tronul lui Dumnezeu, pe muntele cel sfânt din Sion, reprezentat de prezența sa de la arca legământului de acolo. (1 Cor. 14:2; 16:1) Ceea ce ‘Dumnezeu a făcut pentru noi’, poporul său uns din aceste zile, este ‘nașterea copilului de parte bărbătească’, Împărăția, întronarea Regelui său pe muntele său cel sfânt din Sion, iar Regele, Domnul Isus le-a încredințat interesele acestei Împărății, reprezentate de ”bunurile sale” ”servului credincios și înțelept” de la venirea sa la templu. Această clasă a ”servului” trebuie să se întărească și să meargă înainte cu puterea Domnului. De aceea, rămășița se roagă, cu cuvintele psalmului, pentru progresul Împărăției și pentru interesele ei de pe pământ; iar Iehova le dă putere, așa cum este scris: ”Domnia princiară se va întinde până departe și pacea nu va avea sfârșit pe tronul lui David și în regatul său, ca să-l întărească și să-l mențină prin justiție și prin dreptate, de acum și pe timp veșnic. Iată ce va face zelul Domnului oștirilor.” – Isa. 9:7

4. ”Din cauza templului tău de la Ierusalim, regii îți vor aduce daruri”. (vs. 29) În timpul cât tabernacolul Domnului a rămas la Gabaon, preoții Israelului au adus jertfe acolo. (1 Cron. 16:39-42) La vremea când a fost compus și cântat acest psalm-cântare (68), chivotul legământului era în cortul de pe muntele Sion de la Ierusalim, unde poruncise David să fie instalat. Aceasta sugerează că, în ceea ce privește Sionul, adevăratul templu al lui Dumnezeu nu a fost întemeiat decât în 1918, când Domnul Isus a venit iar sfinții adormiți au fost sculați și aduși în Sion, iar cei credincioși care au rămas pe pământ au fost aduși și ei la templu. De atunci înainte trebuiau să înceapă laudele lui Iehova și să fie cântate în națiuni și în auzul prezenților conducători ai pământului. Acesta este motivul pentru care puternica lucrare de depunere de mărturie a început după 1918 și mai ales din 1922 încoace.

5. Atunci cine sunt ”regii (care) îți aduc daruri”, după cum se spune în versetul douăzeci și nouă al psalmului? Cu siguranță că nu regii din organizația lui Satan, deoarece ei nu fac nimic de acest gen. Cuvintele psalmului trebuie să se refere, așadar, la rămășiță, unșii pentru Împărăție cu Isus Cristos. Această concluzie este sprijinită și de Revelația 21:24, și anume: ”Și regii pământului își vor aduce gloria și onoarea în el”. Membrii rămășiței credincioase au încheiat un legământ pentru o Împărăție și îi aduc acum daruri Domnului în sensul că se prezintă pe sine ca jertfe vii pentru a aduce onoare și laudă numelui și Împărăției Celui Preaînalt. ”Faceți-i o făgăduință Domnului, Dumnezeul vostru, și împliniți-o, voi, toți cei din jurul său! Ei să-i aducă un dar cu teamă! El va umili spiritul conducătorilor; el este de temut pentru regii pământului (pământului satanic).” – Ps. 76:11,12

6. Poporul lui Dumnezeu a fost multă vreme persecutat, împrăștiat și chinuit, iar acum ne aflăm în acel timp sau zi pe care le-a făcut Domnul pentru sine și el i-a adus în locul său sigur. ”În timpul acela, Domnului oștirilor i se va aduce un dar de la un popor de oameni înalți, cu pielea netedă, de la un popor care este pretutindeni de temut, o națiune călită și călcată în picioare și al cărei pământ a

fost spălat de râuri; se va aduce la locul numelui Domnului oștirilor, la muntele Sion.” – Isa. 18:7

MUSTRAREA FIARELOR SĂLBATICE

7. Redarea *Versiunii Autorizate* a versetului treizeci al psalmului pare să fie greșită. *Versiunea Revizuită* ne oferă o mai bună traducere a textului. ”Muștră fiara dintre trestii, cireada de tauri puternici cu vițeei popoarelor, fiecare călcând în picioare bucăți de argint. El împrăștie popoarele care-și găsesc plăcerea în lupte.” – *Roth*.

8. ‘Fiarele sălbatice dintre trestii’ se referă, evident, la organizația lui Satan, simbolizată de ”fiara” râului Nil din Egipt. (vezi Ezechiel 29:3) Aceste ‘fiare’ reprezintă mai ales aripa comercial-militară a organizației lui Satan, care administrează finanțele națiunilor lumii, încercând să mențină un standard pentru a putea controla mai ușor comerțul și a-i ține pe oameni sub stăpânirea sa. Această mulțime rea și aliații lor ar distruge poporul uns al lui Dumnezeu, dacă Domnul nu i-ar apăra și nu i-ar ocroti. Aceste ”fiare sălbatice” îl reprezintă pe Satan, care depune toate eforturile de a împiedica vestirea mesajului despre numele și Împărăția lui Iehova. ”Apoi mi l-a arătat pe marele preot Iosua, care stătea în fața îngerului lui Iehova, și pe Satan, care stătea la dreapta lui ca să i se împotrivescă. Atunci îngerul lui Iehova i-a spus lui Satan: ”Domnul să te mustre, Satan, da, să te certe Domnul, care alege Ierusalimul! Nu este acesta un trunchi smuls din foc?”” – Zah. 3:1,2

9. Aici Domnul este invocată pentru a-l muștra pe Satan. Iehova a muștrat mulțimea de ”fiare” atunci când i-a adus pe cei credincioși ai săi sub mantia dreptății și le-a dat astfel aprobarea sa. Mâna puternică și protectoare a lui Iehova este peste rămășița sa, în timp ce membrii acesteia vorbesc cuvintele pe care le-a pus el în gura lor. (Isa. 51:16) Aceasta este o altă muștrare pentru ”fiarele sălbatice”. Dar totuși, cea mai aspră muștrare o vor primi la Armaghedon, muștrare care va dăinui pentru totdeauna. Textul menționează ”mulțimea de tauri”. Aceștia sunt asemenea taurilor din Basan și reprezintă organizația rea și asupritoare a lui Satan, pe care Domnul o va distruge și despre care profetul scrie: ”Iehova are o sabie, care va fi plină de sânge, va fi unsă cu grăsime, cu sângele berbecilor tineri și al țapilor, cu grăsimea rinichilor berbecilor. Căci Iehova are o jertfă în Boțra și un mare măcel în țara Edomului. Taurii sălbatici vor coborî cu ei și taurii tineri, cu cei puternici. Țara lor va fi înmuiată în sânge, iar țărâna lor va fi unsă cu grăsime.” (Isa. 34:6,7) Acești tauri au persecutat poporul uns al lui Dumnezeu și au încercat să îl distrugă. În armonie cu acestea, este scris: ”Mulți tauri tineri m-au împresurat, taurii puternici din Basan m-au încercuit.” (Ps. 22:12) Totuși, acești tauri vor linge în curând țărâna.

10. În continuare, versetul treizeci spune: ”Mulțimea de tauri cu vițeei popoarelor”. *Rotherham* redă aceste ultime cuvinte ”printre vițeei popoarelor”, expresie care pare să fie mai armonizată cu faptele. Cei puternici din organizația lui Satan îi împing, înghesuie și împung cu coarnele pe oamenii de rând, care sunt

asemănați cu vițeei printre taurii aroganți. Oamenii de rând sunt acum teribil de asupriți, pe jumătate înfometati și tremură de frig, dar ei trebuie să audă mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu, care este singura lor speranță. Trebuie să li se spună că după Armagedon, oamenii de rând nu vor mai trebui să se teamă de tauri, deoarece atunci nu vor mai fi tauri care să îi împingă și împungă cu coarnele. Cei care aud acum mesajul Domnului și care iau poziție de partea lui Iehova pot avea speranța că vor crește și vor ajunge vițeei îngrășați și sănătoși, bine îngrijiți, după cum se exprimă profetul lui Dumnezeu: ”Dar pentru voi, care vă temeți de numele meu, va străluci soarele dreptății, având vindecarea în aripile sale. Veți ieși și veți zburda ca vițeei îngrășați.” (Mal. 4:2) Vițeei din staule sunt păstrați curați, iar aceasta indică faptul că popoarele pământului trebuie să se curețe, să se pună cu totul de partea Domnului și să pregătească ”drumul mare” care duce la Împărăția sa.

11. Cuvintele din psalm, ”calcă în picioare bucăți de argint” (*R.V.*) se referă și la organizația lui Satan și la cei sus-puși din cadrul acesteia. Ei nu au nici o considerație sau apreciere pentru valoarea asemenea celei pe care o reprezintă argintul în Scripturi. Literal vorbind, ei au călcat argint în picioare atunci când au adoptat standardul universal al aurului, iar acum ei încep să culeagă unele dintre roadele acțiunii lor egoiste. În Scripturi, argintul simbolizează sau reprezintă cuvintele divine ale adevărului. Taurii încăpățânați nu prețuiesc deloc aceste adevăruri ci, dimpotrivă, le calcă aroganți în picioare. În ultimele zile, Cuvântul Domnului cu privire la Iehova și Împărăția sa le-a fost prezentat multora dintre acești tauri, în special clerului, precum și altor tauri din organizația lui Satan, iar mulți dintre acești tauri încăpățânați au călcat la propriu adevărul în picioare. Asemenea porcilor, ei au călcat în picioare lucrurile prețioase ale Domnului iar apoi s-au întors și împotriva martorilor lui Iehova. (Mat. 7:6) Deși ar fi fost nepotrivit ca înainte de venirea Domnului la templul său urmașii lui Isus Cristos să spună adevărul înaintea acestor ”porci”, așa cum se face acum, totuși acum a venit ziua judecării lui Dumnezeu. Cristos este la templul său pentru judecată, iar Dumnezeu le-a poruncit ca acestor ”tauri” și ”porci” să li se anunțe scopul său de a-i îndepărta de pe pământ. – Isa. 61:2; Ezech. 3:4,11

”CARE ÎȘI GĂSESC PLĂCEREA ÎN RĂZBOI”

12. Cuvintele subtitlului de mai sus sunt citate din ultima parte a versetului treizeci al psalmului și se referă și ele la membrii organizației lui Satan. Totuși, ele nu se referă la războaiele care izbucnesc între națiuni, ci la războiul pe care organizația lui Satan îl face cu Sionul, care este organizația lui Iehova și ai căror membrii care mai sunt pe pământ li se poruncește să vestească numele lui Iehova. Satan duce războiul acesta cu scopul de a distruge rămășița lui Dumnezeu. (Rev. 12:17) Cei care ”își găsesc plăcerea în război” trebuie să-i includă și pe ”omul păcatului”, ”fiul distrugerii”, clasa ”servului rău” care continuă să atace rămășița prin înșelătorie și minciuni. Ei vorbesc mios, iar cuvintele lor sunt dulci, dar în inima lor se găsește înșelătoria și, asemenea labei moi a tigrului, ei își

mângâie ușor victima până când se ivește ocazia de o zgâria și sfâșia. ”Cuvintele gurii lui sunt mai moi decât untul, dar inima lui vrea luptă. Cuvintele lui sunt mai alunecoase decât uleiul, dar sunt niște săbii scoase.” (Ps. 55:21) Această mulțime de dușmani sunt anti-Dumnezeu, anti-Împărăție, anti-Cristos și astfel împotriva rămășiței lui Dumnezeu și fac parte din organizația lui Satan, pe care Dumnezeu o va distruge. Lucrarea ”omului păcatului” este asemenea tatălui său, Satan, care se folosește de fraudă și înșelăciuni și declară deschis că este de partea lui Dumnezeu și a poporului său și neagă vehement că ar lua parte la o conspirație împotriva poporului lui Dumnezeu, dar totuși operează pentru a împiedica lucrarea pe care o face Domnul cu unșii săi pe pământ.

CĂUTÂND SIONUL

13. Psalmistul descrie apoi clasa de oameni care ies din lumea pe care o prefigura Egiptul. *Versiunea Autorizată* a versetului treizeci și unu traduce: ”Prinți vor veni din Egipt; Etiopia se va grăbi să-și întindă mâinile spre Dumnezeu.” *Rotherham*, în loc să spună ”prinți” folosește cuvântul ”înalți mesageri”. Cuvântul acesta trebuie să se refere la unii oameni care erau parte din lume dar care au ieșit din ea, oameni care au fost supuși organizației lui Satan dar care nu sunt o parte oficială a acesteia. Domnul l-a făcut pe profetul Isaia să scrie despre această clasă de oameni care le vor fi supuși conducătorilor din organizația lui Satan dar care după Armagedon vor căuta să vină la Iehova și să se alătore organizației sale; de aceea, profetul spune: ”Domnul se va face cunoscut egiptenilor și, în ziua aceea, egiptenii îl vor cunoaște pe Domnul. Îi vor oferi jertfe și daruri, îi vor face Domnului o făgăduință și o vor împlini. Domnul va lovi Egiptul. Vor fi loviți și vor fi vindecați. Se vor întoarce la Domnul, iar el le va asculta implorările și îi va vindeca. În ziua aceea va fi un drum mare care va duce din Egipt în Asiria; Asiria va intra în Egipt, iar Egiptul în Asiria. Și Egiptul va sluji împreună cu Asiria . . . pe care Domnul oștirilor îi va binecuvânta, spunând: ”Binecuvântat să fie poporul meu, Egiptul, și lucrarea mâinilor mele, Asiria, și moștenirea mea, Israelul!”” - Isa. 19:21-25

14. Pare sigur acum că împlinirea acestei profeții va avea loc după bătălia Armagedonului. Forțele lui Satan nu vor considera că armata puternică a lui Iehova este pre puternică pentru Satan și forțele sale și de aceea nu vor face nici o tentativă de a se împăca cu el. (Luca 14:31,32) Fiecare parte a organizației lui Satan trebuie să ‘bea paharul mâniei lui Iehova’. (Ier. 25:19-26) Acest lucru se referă în special la partea oficială a guvernului sau națiunii lor.

15. Așadar, psalmistul trebuie să se refere în citatul de mai sus la oamenii Egiptului sau Etiopiei simbolice, lumea, care se află sub mâna asupritoare a organizației lui Satan dar care nu simpatizează deloc cu ea, și nu simpatizează deloc nici cu cei din organizația dușmanului care își găsesc plăcerea în ”războiul” purtat împotriva poporului lui Dumnezeu. Astăzi sunt milioane de astfel de oameni pe pământ, printre care unii sunt mai sus-puși decât alții. De aceea, acești ”înalți mesageri” trebuie să fie reprezentanți ai oamenilor săraci și oprimați peste care au

domnit cu cruzime agenții oficiali ai lui Satan. Chiar și în prezent, unii dintre cei săraci, atât literal cât și spiritual, ”se grăbesc să își întindă mâinile” pentru literatura care le vorbește despre Iehova Dumnezeu și despre Împărăția sa. Spre exemplu, Germania este una dintre cele mai asuprite popoare ale ”creștinătății” și aici, unde există atât de multă suferință și oprimare, într-o săptămână din ultima parte a anului 1931 le-au fost distribuite oamenilor un milion o sută cincizeci și șase de mii nouă sute patruzeci și unu de exemplare ale broșurii *Împărăția, speranța lumii*.

16. După ce Armagedonul va fi distrus complet organizația rea a lui Satan, iar taurii și cei ce își găsesc plăcerea în război vor zăcea morți pe pământ, oamenii de rând vor ști că mâna lui Iehova Dumnezeu a făcut această lucrare puternică și, potrivit profetiei rostite de psalmist ”înălții mesageri” vor ieși din Egipt și vor căuta calea spre Sion. (Ier. 50:5) Membrii clasei rămășiței de pe pământ vor avea atunci, prin îndurarea Domnului, privilegiul de a le da un ajutor valoros celor care caută cu sinceritate calea spre Sion.

INVITAȚIE

17. ”Cântați-i laude Domnului, voi regate ale pământului; o, cântați-i laude Domnului.” (vr. 32) Martorii lui Iehova, ca o dovadă de ascultare de porunca sa, îi avertizează și invită acum pe oameni să fugă de la organizația lui Satan și să se alătore cântării de laudă pentru Iehova. Acest lucru este adevărat mai ales cu privire la liderii religioși, clerul, și la cei din fruntea turmei lor și care doresc să țină turma laolaltă pentru scopuri egoiste. Acest verset (32) al psalmului șaiszeci și opt este o dovadă că mesajul de avertizare și de mărturie trebuie să le fie transmis de martorii lui Iehova factorilor conducători ai pământului și de asemenea și oamenilor de rând.

18. Cei aroganți, mândri și egoiști vor continua să meargă pe calea lor rea și numai cei cu inima sinceră dintre oameni vor lua poziție de partea lui Iehova Dumnezeu și se vor alătura cântării, ”aducându-i laude Domnului”. Domnul le arată dinainte celor din poporul său ce se va întâmpla. De aceea, ei știu că lucrarea sa de mărturie și avertizare nu este făcută potrivit înțelepciunii omului, ci este poruncită și condusă direct de Domnul și trebuie să se facă potrivit voinței sale. Rămășița credincioasă își găsește plăcerea în împlinirea ei, deoarece ea este voința exprimată a lui Dumnezeu și fiindcă duce la justificarea numelui său,. Ei îi invită pe regii, conducătorii și popoarele pământului să se alătore cântării și vor continua să facă acest lucru până când Domnul va spune că s-a sfârșit.

CARUL TRONULUI

19. Ziua salvării este aici, și a veni timpul pentru a acționa. Văzând progresul glorioasei sale Împărății, rămășița cântă: ”Celui care călărește pe străvechiul cer al cerurilor! Iată! El face să răsunе glasul său, un glas puternic.” (vs. 33) Iehova nu este acum pe un tron nemișcat ci, așa cum arată psalmistul, el este simbolizat ca fiind pe ”carul tronului” său, mergând înainte și conducându-și

organizația. El merge pe acest "car al tronului" său direct spre atacul organizației lui Satan, care se mobilizează pentru Armagedon. Iehova nu vine singur. El vine pe "cerurile străvechi", "din timpuri străvechi" sau "cerurile din timpurile vechi). (*Roth.*, nota marg.) Satan conduce un grup de trădători și rebeli împotriva lui Dumnezeu. Nu toți cei din ceruri s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu ci, dimpotrivă, sunt miriade de oștiri cerești care i-au rămas fidele, menținându-și integritatea față de Dumnezeu din timpuri străvechi. Iehova vine pe "cerurile cerurilor", ceea ce se referă fără îndoială la capitala sau cea mai înaltă parte a organizației lui, și anume, Isus Cristos, Regele gloriei. Deoarece Cristos a fost prefigurat de Melhisedec și este Reprezentantul Principal al lui Iehova și Preot în felul lui Melhisedec, el este și cel mai mare peste "cerurile din timpuri străvechi". (Prov. 8:22-30) Iehova vine peste toate acestea, deoarece el este Cel Preaînalt și deoarece Capul lui Cristos este Dumnezeu. – 1 Cor. 11:3

20. *Versiunea Revizuită* spune: "Iată că el vorbește cu glasul său: și ce glas puternic!" Acesta este mesajul de avertizare și un strigăt de luptă: "Națiunile s-au agitat, regatele s-au clătinat; el a făcut să-i răsune glasul, pământul s-a topit." (Ps. 46:6) Este strigătul de luptă care umple de groază inima dușmanului, deoarece ea înseamnă distrugerea lui. "Domnul însuși va răzni din înălțimi și își va înălța glasul din locuința sa sfântă. El va răzni împotriva locașului său, va scoate un strigăt împotriva tuturor locuitorilor pământului, ca strigătul celor ce calcă strugurii în teasc." – Ier. 25:30

21. Acest glas care avertizează răsună chiar înainte de marea bătălie de la Armagedon. Iehova se folosește acum de instrumentele sale pe care le-a uns și în gurile cărora a pus cuvintele sale pentru ca ele să le vestească în public. Domnul a făcut să crească în fiecare an puterea mesajului său trimitând și mai multe publicații oamenilor, iar asta prin intermediul eforturilor martorilor cărora Iehova le-a dat putere. Arhanghelul lui Iehova, care este Reprezentantul său Principal, conduce puternica sa oștire, invizibilă pentru om, dar care se alătură glasului lui Iehova Dumnezeu și care este recunoscută acum de cei credincioși ai săi. (1 Tes. 4:16) Marea bătălie a zilei Dumnezeului celui Atotputernic se apropie cu rapiditate. Toți trebuie să audă avertismentul.

CEL ATOTPUTERNIC

22. Nu există nici o putere pe drept exercitată în afară de cea care provine de la Iehova Dumnezeu. El este Atotputernicul și de aceea psalmistul (68:34, *R.V.*) spune: "Recunoașteți-i lui Dumnezeu puterea! Măreția sa este peste Israel și puterea sa este în nori." Rămășița unsă face acum acest lucru. Membrii ei spun acum: "În Domnul IEHOVA este puterea veșnică." (Isa. 26:4) Dar regii pământului, sfătuiți de cler, care sunt reprezentanții religioși ai organizației lui Satan, se alătură unei Ligi a Națiunilor și se încred în ea și în inteligența omului pentru a salva lumea confuză și suferindă din problemele prezente. Acești oameni aroganți vor să își păstreze pozițiile influente, dar vor eșua. Cei ce sunt înțelepți îi atribuie întreaga tărie și putere Dumnezeului celui Atotputernic. "Dați-i Domnului,

o, fii ai celor puternici, dați-i Domnului glorie și recunoașteți-i tăria!” (Ps. 29:1) Cât de neînțelepți și de nechibzuiți sunt cei ce pretind că îl cunosc și iubesc pe Dumnezeu dar care continuă să le dea onoare și laudă oamenilor și să îi preamărească! *Turnul de Veghere* este scris și publicat prin oameni, însă nu este nici un cuvânt de adevăr din paginile lui care să îi poată fi atribuit pe drept vreunui om. Iehova Dumnezeu este cel ce le dă cuvântul și mesajul său și care îi hrănește pe oamenii cu lucrurile de care au nevoie. Niciunul dintre membrii *rămășiței credincioase* nu va spune de acum înainte: ”Sunt sigur că fratele Highway James a scris acest articol din *Turnul de Veghere*. Ce om minunat este! Știu sigur că el a scris articolul fiindcă îi recunosc stilul.” Nimeni din poporul lui Dumnezeu să nu cadă pradă nechibzuinței. Acesta este un timp pentru studiu și acțiune temeinice în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care au căzut în trecut din cauza mândriei sau a preamăririi oamenilor ar trebui să fie o atenționare suficient de evidentă pentru toți cei ce declară că îi servesc lui Dumnezeu pentru a umbla înaintea lui cu smerenie și umilință. Isus a refuzat să-i atribuie oricui, în afară de Iehova, meritul pentru adevăr. Toți cei credincioși vor face acum la fel. ”Peste Israel este măreția sa”. (*Roth.*) Iehova Dumnezeu i-a dat poporului legământului său, Israelul, numele Ieșurun, iar acest nume înseamnă ”drept”. ”Nu este nimeni ca adevăratul Dumnezeu al lui Ieșurun, care călărește pe cer ca să vină în ajutorul tău și pe cerurile înnorate, în măreția sa.” (Deut. 33:26) ”Israel” se referă în acest text la Cristos, și nu mai este nimeni ca Dumnezeul lui Cristos. Rămășița credincioasă recunoaște acest lucru și îl vestește cu bucurie. Iehova vine acum maiestuos, iar supremația sa este peste tot și toți, inclusiv Cristos, și de aceea Cristos vorbește despre el ca ”Regele Veșniciei, Dumnezeul și Regele meu”. Acum că Iehova a venit la templul său și a acoperit rămășița cu umbra mâinilor sale, supremația sa este peste Israelul lui Dumnezeu pentru a-l ocroti și astfel ‘gloria lui Dumnezeu s-a ridicat deasupra ta’, de aceea Psalmul spune: ”Cel care locuiește în locul tainic al Celui Preaînalt va găsi adăpost la umbra Celui Atotputernic.” (Ps. 91:1) Iehova vorbește despre cei sfințiți ai săi ca ”cei ce se bucură pentru numele meu”. (Isa. 13:3) Israelul lui Dumnezeu de pe pământ, clasa ”servului credincios” își găsește plăcerea în a vesti numele său și a se bucura pentru acesta.

23. Ultima parte a versetului treizeci și patru, potrivit *Versiunii Revizuite*, spune: ”Și puterea sa este în ceruri.” Aceasta înseamnă că el este cu mult mai presus de orice fel de putere și că nu mai este nimeni ca el. ”Ridică-ți ochii spre cer și privește, uită-te la nori: ei sunt mai sus decât tine!” (Iov 35:5) ”Poți tu să bați cerurile împreună cu el și să le faci tari ca o oglindă turnată?” (Iov 37:18) Concluzia corectă care se poate trage din cuvintele ”puterea sa este în nori” sau ”în ceruri” este că marea demonstrație a puterii lui Iehova va avea loc în cerurile pline de nori și va fi văzută de toată creația. Norii simbolizează prezența Domnului. Iehova va fi prezent la Armagedon, reprezentat de Isus Cristos, Reprezentantul său Principal. Armagedonul trebuie de aceea să fie, și va fi, o demonstrație a puterii lui Iehova pentru ca toată creația să vadă și să știe că Iehova Dumnezeu este cel ce face această minunată și neobișnuită lucrare.

24. În sprijinul acestei concluzii, în Revelația 1:7 sunt consemnate următoarele: ”Iată că el vine cu norii și orice ochi îl va vedea, chiar și cei ce l-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor bate în piept de durere din cauza lui.” Cuvântul grecesc folosit aici și tradus prin ”a vedea” înseamnă, potrivit experților în domeniu, ”a privi cu ochii mari deschiși la ceva remarcabil”. ”Fapta ciudată” menționată de profet va fi remarcabilă și minunată. (Isa. 28:21) Ea va avea loc, după cum arată Scripturi, la Armaghedon. Atunci oamenii vor realiza că cei din rămășița credincioasă sunt ”picioarele lui” și la străpungerea căruia au ajutat și toate popoarele vor plânge și se vor jeli din cauza lucrurilor teribile și uimitoare pe care le vor vedea atunci. Iehova spune prin profetul său: ”Norii au turnat apă tunând, cerurile înorate au făcut să se audă un zgomot. Săgețile tale zburau încoace și-ncolo. Zgomotul tunetului tău era ca al roților de car, fulgerele au luminat solul, pământul s-a cutremurat și s-a zguduit.” – Ps. 77:17,18.

25. Potopul din zilele lui Noe a prefigurat marea și înfricoșătoarea zi a Dumnezeului celui Atotputernic și a fost o manifestare a puterii lui Iehova în nori. ”Când a întărit norii sus, când a întărit izvoarele adâncului de ape.” (Prov. 8:28) Este rezonabil, așadar, să tragem concluzia că la bătălia Armaghedonului va fi o asemenea demonstrație a puterii lui Iehova în ceruri încât toți vor fi cuprinși de groază. ”Atunci el a aplecat cerurile și a coborât. Sub picioarele lui era beznă adâncă. Venea pe un heruvim, venea zburând, venea zburând repede, pe aripile unui spirit. Atunci din întuneric și-a făcut ascunzătoare și, de jur împrejurul lui, un cort din ape întunecate și nori groși. Din strălucirea care era înaintea lui au ieșit nori, grindină și cărbuni aprinși.” (Ps. 18:9-12) Astfel, prezența Domnului se va manifesta în ceruri, sau în nori, într-un timp de necaz cum nu s-a mai văzut și ochii întregului univers o va privi și toate semințiile pământului vor plânge.

ÎNFRICOȘĂTOR

26. Cântecele psalmului (șaiszeci și opt) se încheie cu cuvintele versetului treizeci și cinci: ”O, Dumnezeule, tu ești de temut din sanctuarul tău grandios! Dumnezeul lui Israel dă poporului putere, da, forță. Binecuvântat să fie Dumnezeu!” Iehova Dumnezeu a venit acum în locul său sfânt, sanctuarul sau templul său din Sion, iar acest text dovedește că el se va revela acolo prin fapte înfricoșătoare la bătălia Armaghedon, când aceste fapte vor putea ‘face să se zbârlească părul de pe corp’, așa cum s-a întâmplat cu unul din falșii prieteni ai lui Iov. (Iov 4:14,15) La inaugurarea legii legământului de la Sinai scena văzută de ochii celor prezenți a fost una înspăimântătoare, atât de înspăimântătoare încât toți au urlat de frică. (Evr. 12:19) La inaugurarea noului legământ, sau imediat după aceea, ceea ce vor vedea oamenii va fi la fel de înfricoșător sau chiar mai înfricoșător decât cele ce s-au petrecut la muntele Sinai. (Ex. 34:10) Trebuie să vină timpul când popoarele pământului vor realiza că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. ”Căci Domnul, Cel Preaînalt, este de temut, un mare Rege peste tot pământul.” (Ps. 47:2) Atunci dușmanii lui Dumnezeu vor ști că el este Iehova. (Ezec. 6:10) ”Spuneți-i lui Dumnezeu: ”Cât de înfricoșătoare sunt lucrările

tale! Datorită mării tale puteri, dușmanii tăi vor veni plecându-se înaintea ta" . . . Veniți și vedeți lucrările lui Dumnezeu! Faptele lui față de fiii oamenilor sunt înfricoșătoare." (Ps. 66:3-5) Conducătorii pământului trebuie să cadă și ei vor ști chiar înainte să se întâmple aceste lucruri că mâna lui Dumnezeu este cea care îi va face să cadă. "El va umili spiritul conducătorilor; el este de temut pentru regii pământului." – Ps. 76:12

27. De aceea, este mai mult decât o nechibzuință să tragem concluzia căci cuvântul "înfricoșător" menționat în text și în alte texte care menționează teribila bătălie a lui Iehova, ar însemna numai "care inspiră respect". Organizația pe care o va aduce Iehova împotriva dușmanului este comparată în Ezechiel cu "cele mai rele dintre (națiunile) păgâne". Aceasta indică faptul că va fi cel mai înfricoșător lucru pe care l-au privit vreodată ochii oamenilor. Profetul Ioel descrie acel timp ca "ziua cea mare și înfricoșătoare a lui Iehova", și așa trebuie să fie. (Ioel 2:31) Profetul ne face o descriere a Armagedonului, care arată că oamenii îl vor privi cu o groază de nedescris. (Hab. 3:1-14) Moise a fost îngrozit de ceea ce a văzut la Sinai. "Și privesc era atât de înfricoșătoare, încât Moise a zis: "Sunt înspăimântat și tremur"." (Evr. 12:21) La fel va fi și cu rămășița de pe muntele Sion la Armagedon. Membrii aceștia se vor umple de groază, deși vor ști că prin îndurarea lui Dumnezeu vor fi salvați. Isus Cristos, Reprezentantul Principal al lui Iehova, va executa aceste "fapte înfricoșătoare", după cum arată psalmistul: "În splendoarea ta mergi spre victorie, înaintează călare pentru adevăr, umilintă și dreptate, iar dreapta ta (Iehova) te va învăța lucruri înfricoșătoare." (Ps. 45:4) "Venirea Domnului Isus" la bătălia Armagedonului va fi, deci, în nori și toți vor privi cu groază ceea ce va apărea.

28. "Dumnezeu lui Israel este cel care îi dă putere și forță poporului său." Fără această putere, cei unși nu ar putea sta în picioare niciun moment, iar de aceea ei cântă: "Iehova este tăria și cântecul meu." (Isa. 12:2) "Domnul este tăria poporului său și o fortăreață care-i aduce o mare salvare unsului său." (Ps. 28:8) "În ziua în care am strigat, mi-ai răspuns, m-ai încurajat în sufletul meu și mi-ai dat putere." (Ps. 138:3) Se apropie ziua mării bătălii, iar Iehova cheamă rămășița sa unsă, care face parte din organizația sa, și spune: "Trezește-te, trezește-te, ia-ți puterea, o, Sion!" Iehova Dumnezeu le va da putere celor din poporul său.

29. Rămășița credincioasă se apropie de sfârșitul pelerinajului ei pământesc. În curând ea va vedea manifestarea puterii lui Iehova spre justificarea numelui său. Dușmanul depune cele mai mari eforturi ale sale împotriva rămășiței, iar apostolul, referindu-se în special la aceste zile, a scris despre ea: "În sfârșit, întăriți-vă în Domnul și în tăria puterii sale!" (Ef. 6:10) Cei ce rămân loiali și credincioși și își mențin integritatea față de Iehova nu au de ce să se teamă deoarece el promite: "Domnul va da putere poporului său. Domnul îl va binecuvânta pe poporul său cu pace." – Ps. 29:11

LUCRAREA

30. Martorii lui Iehova au mult de lucru la vestirea numelui și Împărăției lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost așa, Iehova ar irosi putere și tărie cu poporul său, și știm că Iehova nu este risipitor. Scopul său exprimat este de a-i da un avertisment dușmanului înainte de a-l distruge împreună cu organizația sa, și de asemenea de a-i anunța și pe oameni pentru ca cei cu inima sinceră să poată lua poziție de partea sa și să trăiască. El le-a încredințat această lucrare membrilor rămășiței de pe pământ, care sunt un popor luat din lume pentru numele său, pentru a-i aduce laude. Acest grup de oameni este mic la număr și slab în putere. Ei sunt slabi trupește și nu au decât puține posesiuni lumești și nu multă influență printre oameni, însă ei sunt uniți pentru serviciul lui Iehova, iar el le dă putere. Având aceste lucruri în minte, apostolul a scris: ”Totuși, comoara aceasta o avem în vase de lut, pentru ca puterea care depășește normalul să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Cor. 4:7) ”Tăria mea este făcută perfectă în slăbiciune.” – 2 Cor. 12:9

31. Niciunul dintre martorii lui Iehova să nu se descurajeze și să nu-i slăbească inima! Cea mai mare favoare oferită vreodată creaturilor este aceea de a fi martori adevărați și loiali ai lui Iehova. Această favoare care ni s-a acordat este și mai mare când realizăm că Dumnezeu a ales lucrurile slabe, care nu au nimic, pentru a reduce la nimic lucrurile care sunt acum. (1 Cor. 1:28) Partea noastră în această lucrare măreață este să proclamăm ”această veste bună a Împărăției ca mărturie pentru toate națiunile”, iar când această lucrare se va fi sfârșit, Armagedon va sosi asupra dușmanului și îi va șterge din existență pe el și organizația sa.

32. Timp de multe secole, oamenii au suferit sub mâna crudă a asupritorului. Zilele de suferință și oprimare au devenit acum și mai rele, iar Satan încearcă prin agenții săi să îi facă pe oameni să creadă că toate suferințele lor vin de la Dumnezeu fiindcă ei își neglijează obligațiile bisericesti, scopul lui fiind acela de a-i îndepărta pe oameni de la Iehova și de a-i face să-l blesteme. Dumnezeu le poruncește martorilor săi, astfel, să meargă și să le spună oamenilor să prezentele lor neazuri și suferințe vin de la Diavol, deoarece el a fost aruncat jos pe pământ și știe că nu are decât puțin timp să se pregătească pentru războiul final. (Rev. 12:12) El le poruncește să îi informeze pe oameni că Iehova este singurul Dumnezeu și că Împărăția sa este aici și că în curând Împărăția sa va distruge dușmanul și va institui dreptatea pe pământ.

33. Cu mult timp în urmă Dumnezeu a făcut să se scrie psalmul șaiszeci și opt, iar acum el le arată celor din poporul său minunatele adevăruri care sunt ascunse aici și le revelează celor care îl iubesc. Astfel, el își hrănește poporul cu hrană potrivită pentru ei și le dă toată puterea de care au nevoie pentru a duce mai departe lucrarea pe care le-a încredințat-o. Având în vedere acest psalm-cântare și adevărurile profunde conținute în el, rămășița credincioasă a lui Dumnezeu exclamă spontan, precum psalmistul: ”Binecuvântat să fie Dumnezeu!” Clasa ”servului credincios” îl binecuvântează pe Iehova (adică îl laudă) vestind în lume

măreția și numele său. Pentru a face acest lucru, ei trebuie să lucreze. ”Toate lucrările tale te vor lăuda, o, Iehova, și cei credincioși ție te vor binecuvânta! Vor vorbi despre gloria domniei tale și vor anunța puterea ta, ca să le facă cunoscute fiilor oamenilor faptele lui de putere și gloria splendorii domniei sale.” – Ps. 145:10-12

34. A venit timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Împărăția sa va face această lucrare. Prezenta lucrare încredințată clasei ”servului credincios”, care a compusă din martorii lui Iehova, este de a i se vesti public numele și Împărăția. Punctul culminant al tuturor acestor lucruri va fi când, la timpul fixat, toate popoarele pământului, toată creația, de fapt tot ce a avut și are suflare de viață, îl va lăuda pe Iehova Dumnezeu. ”Gura mea va rosti lauda Domnului. Toată carnea să binecuvânteze sfântul său nume pe timp veșnic, da, pentru totdeauna” (Ps. 145:21) ”Tot ce are suflare să-l laude pe Domnul! Lăudați-l pe Domnul!”

Întrebări pentru studiu

1. Cât de important este adevărul că Iehova este suprem și că el e Dătătorul oricărui lucru bun? Cine va ajunge la o cunoștință a acestui adevăr? Cu ce rezultate? Care este poziția rămășiței față de acest adevăr?
- 2,3. Arătați care este lecția importantă conținută în versetul 28 al acestui psalm și cum se armonizează el cu Psalmul 90:17. La ce se referă expresia ”ceea ce ai făcut pentru noi” (a) în ceea ce privește Israelul din zilele lui David (b) cu privire la poporul uns al lui Dumnezeu din prezent?
- 4,5. Care au fost împrejurările în care se găsea chivotul legământului la data când a fost scris psalmul-cântare? Ce se sugerează prin acestea? Cu versete, arătați care este identitatea ”regilor (care) îți aduc daruri”.
6. Identificați ”poporul risipit și împrăștiat”. De ce se face referire la el ca ”darul adus Domnului oștirilor”?
- 7-9. Descrieți situația care face necesară ”muștrarea” menționată în versetul 30. Cum și când va administra Domnul Dumnezeu această muștrare?
10. Cum simbolizează expresia ”mulțimea taurilor din mijlocul vițeilor” situația din prezent a oamenilor de rând?
11. Cine sunt cei ce ”calcă în picioare bucăți de argint”? Cum au făcut ei lucrul acesta? De ce trebuie să i se spună acum adevărul acestei clase?
12. La cine se referă expresia ”cei ce își găsesc plăcerea în război”? Ce război? Descrieți activitățile de ”război”.
- 13-16. Cine sunt ”prinții” menționați în versetul 31? Cum vor ”ieși (ei) din Egipt”? Aplicați afirmația ”Etiopia își va întinde mâinile către Dumnezeu”. Ce spune profeția lui Isaia cu privire la acești ”egipteni” și ”asirieni”? Când și cum se va împlini această profeție și cea din versetul 31 al Psalmului? În legătură cu acestea, care este mărețul privilegiu care o așteaptă pe rămășița credincioasă?

- 17,18. Cui îi sunt adresate cuvintele versetului 32? Cum se va face această ”cântare”? Căror scopuri le servește faptul că rămășița transmite acest mesaj de avertisment? Vor trage foloase cei cărora li dă avertismentul?
- 19-21. Ce importanță are cuvântul ”vine pe (sau călărește)” din versetul 33? Ce înseamnă faptul că el vine pe ”cerurile străvechi ale cerurilor”? Cum ”își trimite el glasul”? Cu ce rezultat?
22. Cu privire la ”atribuirea meritului lui Dumnezeu”, arătați că sunt două clase care se evidențiază clar în prezent.
- 23-25. Folosindu-vă de citate biblice, arătați cum se aplică afirmația ”puterea sa este în ceruri”.
- 26,27. Explicați expresia ”Tu ești înfricoșător în locul tău sfânt”.
- 28,29. Ce semnifică afirmația ”Dumnezeul Israelului este cel ce îi dă putere poporului său”? Citați alte asigurări care se aplică în mod special la zilele noastre.
- 30,31. Ce lucrare li s-a încredințat martorilor lui Iehova? Luând în considerare numărul lor, puterea și mijloacele de care dispun, arătați motivul pentru care lucrarea pe care o împlinesc este atât de vastă. Ce încurajare dă în acest sens apostolul Pavel?
32. Descrieți starea prezentă a oamenilor care doresc asigurarea unei adevărate salvări.
33. Cum se îngrijește acum Iehova de nevoile rămășiței sale credincioase? Cum reacționează ea?
34. Atunci care este prezenta lucrare care îi este încredințată ”servului credincios”? Care vor fi rezultatele glorioase ale operațiunilor împărăției, pe care le vedem deja în desfășurare?

Ridică-te, Doamne

*Să se împrăstie dușmanii tăi
Da, să fugă dinaintea lui cei ce îl urăsc
Ca fumul ce e suflat departe
Să fie alungați de la el;
Cum se topește ceara înaintea focului,
Să piară cei necurați dinaintea lui Dumnezeu,
Dar să se bucure cei drepți
Să jubileze înaintea lui Dumnezeu
Da, să exulte plini de bucurie.*

Ascultarea aduce aprobare

De la nașterea sa și până la vârsta de treizeci de ani nu ni se spun decât foarte puține lucruri despre Isus. La vârsta aceea, el a ajuns la maturitate și de atunci a început lucrarea sa pe pământ. Astfel, el s-a dus de îndată la Ioan și i-a cerut să îl boteze în apele râului Iordan.

Ungerea este un simbol de putere și autoritate delegate unei persoane. Atunci când Iehova a vrut să arate că i-a conferit lui David autoritatea de a fi rege, el l-a făcut pe profetul său să-l ungă pe David cu ulei. (1 Sam. 16:13) ”L-am găsit pe David, slujitorul meu, l-am uns cu uleiul meu sfânt.” (Psalm 89:20). ”Atunci Natan i-a spus lui David: ”Tu ești omul acela! Iată ce a zis Iehova, Dumnezeuul lui Israel: ”Eu te-am uns rege peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul”.” – 2 Sam. 12:7

De fiecare dată când Scripturile vorbesc despre ”unul Domnului” termenul la se referă aproape exclusiv la un conducător sau guvernator. (Ps. 2:2; Plân. 4:20) Titlurile Mesia și Cristos înseamnă ”Cel Uns” sau ”Unul”. Titlul este folosit mai ales cu referire la domnie, sau guvernare.

Profetul Daniel a vorbit despre Mesia, sau Cel Uns, ca ”Prințul” sau Cel ce domnește. (Dan. 9:25) Evreii înțelegeau termenul Mesia ca însemnând ”Cel ce trebuie să domnească”. Evreii așteptau un rege sau un conducător care să îi scape de sub jugul romanilor și să întemeieze un guvern drept și corect. Atunci când unii dintre israeliții credincioși au aflat de la Ioan despre Isus și l-au văzut pe Isus le-au spus fraților lor: ”Noi l-am găsit pe Mesia (care, tradus, înseamnă ”Cristos”).” (Ioan 1:41) Profetul lui Dumnezeu a arătat că Unul este Conducătorul de drept al pământului: ”M-am uitat în viziunile nopții și iată: cu norii cerurilor venea cineva ca un fiu al omului. El a primit permisiunea să intre la Cel Bătrân de zile și a fost adus aproape, înaintea Lui. Și i s-a dat stăpânire, demnitate și o Împărăție, pentru ca popoarele, națiunile și oamenii de toate limbile să-i slujească cu toții. Stăpânirea lui este o stăpânire de durată veșnică, care nu va trece, și Împărăția lui este e Împărăție care nu va fi nimicită.” – Dan. 7:13,14

Botezul lui Isus în apele Iordanului confirma în mod simbolic faptul că el acceptase să fie cu totul supus voinței lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu și-a anunțat atunci aprobarea față de Isus. ”După ce a fost botezat, Isus s-a ridicat imediat din apă. Și iată că cerurile s-au deschis și el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Și iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: ”Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat”.” (Mat. 3:16,17) La scurt timp după aceea, el a fost uns de Iehova cu spiritul și puterea sa. Dovada scripturală a acestui lucru este că ungera sa a arătat că el era investit cu puterea de a distruge organizația rea a Diavolului la timpul fixat.

”Cum Dumnezeu l-a uns pe Isus din Nazaret cu spirit sfânt și cu putere și cum el a străbătut țara făcând bine și vindecându-i pe toți cei asupriți de Diavol, pentru că Dumnezeu era cu el.” (Fap. 10:38) ”Cine practică păcatul provine de la Diavol, pentru că Diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta a fost dezvăluit Fiul lui Dumnezeu: ca să distrugă lucrările Diavolului.” – 1 Ioan 3:8

Atunci când l-a uns pe Isus, Dumnezeu i-a conferit autoritatea și puterea de a fi Preotul și Prințul lui Dumnezeu. El a fost numit atunci în funcția de Preot și Prinț pentru totdeauna în felul lui Melhisedec. (Ps. 110:4; Evr. 6:20; 7:17) Să nu uităm că Melhisedec a fost un preot pe tronul său. Ca preot, el a fost un serv al Celui Preaînalt, și de aceea și reprezentant al său, iar ca prinț el a fost conducătorul

care a acționat cu autoritatea primită de la Cel Preaînalt. Melhisedec a fost un anti-tip de mare Conducător care va domni peste lume cu drept și autoritate divină. Atunci când a fost botezat, lui Isus i s-a conferit autoritatea de a fi Rege, sau Conducător.

Ungerea lui Isus aducea cu ea puterea și autoritatea și obligația de a le vorbi oamenilor care voiau să asculte despre guvernul pe care urma să îl instituie Dumnezeu și despre cum pot fi eliberați oameni de sub domnia lui Satan. La scurt timp de la ungerea sa în Iordan, el a spus în prezența fariseilor și a oamenilor: "Spiritul Domnului este peste mine, pentru că el m-a uns să le anunț săracilor vestea bună, m-a trimis să le vestesc captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să vestesc anul de bunăvoință al Domnului." (Luca 4:18,19) Cu acea ocazie, el cita din profetul Isaia, care prezisese ce avea să se întâmple cu Unsul Domnului când avea să fie pe pământ. (Isa. 61:1-3) El a spus atunci că în ziua aceea a început împlinirea profetiei acesteia.

"Din acel moment, Isus a început să vestească și să spună: "Căți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat!" (Mat. 4:17) În timpul celor trei ani și jumătate de serviciu care au urmat, Isus Cristos a insistat asupra faptului că Împărăția sau guvernul de dreptate al lui Dumnezeu trebuia să fie instituit spre binele omului.

Iar acum să examinăm scopul cu care a fost ispitit Isus.

Trebuie să existe o lucrare de pregătire în ceea ce îl privește pe el ca și Conducător de drept al pământului. Chiar în timpul lucrării sale, Isus a fost supus unor mari ispite, sau încercări. El petrecuse patruzeci de zile și nopți în pustiu fără să aibă hrană. Ispita a venit la el la sfârșitul acelor patruzeci de zile de post. Dar de ce s-a dus el în acel loc?

Scripturile ne răspund: "Atunci Isus a fost dus de spirit în pustiu ca să fie ispitit de Diavol." (Mat. 4:1) Putem să fim siguri că spiritul lui Iehova a fost cel ce l-a condus pe Isus în pustiu, deoarece el acceptase să înfăptuiască voința lui Iehova și era condus de puterea lui Iehova. Dar de ce ar permite Iehova Dumnezeu ca Fiul său iubit să fie încercat de Satan Diavolul și pus la încercare? Pe scurt, răspunsul este că Isus, rezistând ispitei sau încercării putea să își dovedească loialitatea și credința față de Dumnezeu.

A fi încercat înseamnă a fi supus unui test. Iehova avea să-l ungă pe fiul său, Isus Cristos, pentru a fi Rege sau Conducător, iar înainte de această ungere trebuia ca Isus să își manifeste credința printr-o încercare grea. Isus i-a fost întotdeauna loial și credincios Tatălui său, dar acum el urma să fie uns pentru a fi marele Rege și Prinț al lui Dumnezeu care să conducă lumea, iar Dumnezeu avea să dovedească credința Fiului său astfel.

Desigur, scopul pentru care l-a ispitit Satan pe Isus a fost să îl facă să încalce înțelegerea pe care o făcuse cu Iehova, ceea ce ar fi dus la distrugerea lui Isus. Dacă el ar fi încălcat înțelegerea pe care o făcuse cu Iehova de a-i fi ascultător, ar fi murit și desigur că nu ar mai fi primit poziția de Conducător al lumii. Dacă Isus avea să-și dovedească loialitatea și credința pentru Dumnezeu în fața ispitei, el avea să se dovedească demn de a i se încredința marea autoritate și

putere de a fi Conducătorul lumii. Astfel, Dumnezeu i-a permis dușmanului Satan să îi pună înaintea această încercare și Dumnezeu a văzut că aceasta s-a sfârșit spre lauda și gloria sa.

Subtilul și vicleanul dușman Satan l-a ispitit pe Isus. El știa că Isus, după ce postise patruzeci de zile, era înfometat. El i-a spus: "Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește-le acestor pietre să se prefacă în pâine." Isus a răspuns astfel: "Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu." Moise le spusese, în esență, același lucru israeliților: că viața lor depindea de loialitatea cu care aveau să respecte legământul făcut cu Dumnezeu. (Deut. 8:3) Isus a ținut ferm la această regulă. El i-a rezistat ispititorului și și-a dovedit credința față de Dumnezeu.

Satan, știind că Dumnezeu avea scopul de a-l unge pe Isus pentru a fi Conducător și cunoscând opoziția cu care se confrunta Isus printre farisei, s-a gândit să-l prindă în capcană pe Isus făcându-l să facă un act spectaculos și îndrăzneț. S-a gândit să apeleze la mândria lui. De aceea, el i-a spus, în esență, lui Isus: 'De ce nu te urci pe templu și nu sari de acolo în vale? Îngerii lui Dumnezeu te vor purta pe brațe ca să nu te lovești; iar oamenii, văzând acest miracol, se vor convinge că nu ești doar un om obișnuit și te vor susține.' Această propunere era ademenitoare, diplomatică, politică și crudă. Isus a răspuns: "Să nu îl pui la încercare pe Domnul Dumnezeuul tău".

Diavolul a pretins atunci că domnește peste toate regatele lumii. Isus nu a negat această afirmație. De fapt, Satan era și atunci dumnezeul întregii lumi. Apoi Diavolul i-a spus lui Isus că avea să abdice și să îi predea lui domnia peste întreaga lume dacă Isus avea să i se închine lui. Dacă Isus ar fi făcut acest lucru, el ar fi dat dovadă de necredință și lipsă de loialitate față de Dumnezeu și ar fi fost distrus. Dar răspunsul său a fost: "Să te închini lui (Iehova) Dumnezeuul tău și numai lui să-i servești".

În această mare încercare Satan a pierdut. Isus a câștigat și Dumnezeu a dovedit că Fiul său este loial, credincios și fidel. (Mat. 4:1-10; Luca 4:1-13) Atunci Diavolul l-a lăsat pe Isus pentru un timp. Satan nu a pierdut nici o ocazie de a încerca să îl prindă în capcană pe Isus și a-l distruge, în toți cei trei ani și jumătate de serviciu pământesc al său. Ispitele pe care i le-a pus el înainte au fost diverse și numeroase și bine gândite, în mod viclean și subtil. Isus și-a dovedit deplină devoțiune pentru Tatăl cu fiecare dintre ele. Aceasta a fost o parte a lucrării de pregătire pentru domnie.

Crearea lui Lucifer și a omului

Printre creaturile puternice ale lui Iehova Dumnezeu este și una care se numea la început "Lucifer". Numele său înseamnă purtător de lumină sau "stea a dimineții". Profetul lui Dumnezeu, Isaia (14:12) vorbește despre el ca "fiul dimineții". Ar fi greu să găsim cuvinte care să descrie mai bine decât acestea

frumusețea. Locul lui Lucifer era în domeniul ceresc și el era, de aceea, în Împărăția sfântă a lui Dumnezeu și făcea parte din organizația sa, iar descrierea profetică a sa arată că el strălucea în mijlocul celorlalți din acel loc glorios. Această descriere arată că el era mai spectaculos decât alte creaturi din ceruri. Se scrie despre el că "Erai împodobit cu toate pietrele prețioase: rubin, topaz, jasp, crisolit, onix, jad, safir, turcoază și smarald, iar monturile lor erau din aur. Ele au fost pregătite în ziua creării tale. Tu ești heruvimul uns, ocrotitor, eu te-am numit. Erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu. Umblai printre pietre de foc. Ai fost ireproșabil în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine." – Ezech. 28:13-15

Logosul, agentul activ al lui Iehova Dumnezeu la crearea tuturor lucrurilor l-a creat, bineînțeles, și pe Lucifer, căci apostolul Ioan ne spune acest lucru: "La început era Cuvântul (Logosul) și Cuvântul (Logosul) era cu Dumnezeu și Cuvântul (Logosul) era un dumnezeu. (Potrivit textului grecesc) El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute de el (Logosul) și fără el n-a venit nimic în existență." (Ioan 1:1-3) Aceste două creaturi ale lui Dumnezeu, Lucifer și Logosul sunt numite în Scripturi "stelele dimineții". Logosul a fost mereu încântarea Celui Veșnic datorită credinței sale. Deoarece Scripturile declară că toată creația lui Dumnezeu este perfectă (Deut. 32:4), presupunem că toate aceste creaturi din ceruri erau frumoase și glorioase, locuind împreună în pace și armonie și aducându-i toate glorie și laude lui Iehova Dumnezeu.

În cursul timpului, Cel Veșnic a găsit de cuviință să pregătească un loc pentru a-i servi ca locuință omului, pe care și-a propus să îl creeze. Relatarea sacră ne spune următoarele: "La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul" și "i-a pus norul ca veșmânt și bezna groasă ca învelitoare". (Iov 38:4,9) În ceruri, aceste creaturi, Logosul și Lucifer, precum și heruvimii, serafimii și îngerii fără îndoială că au fost informați că planeta pământ era pregătită ca locuință pentru om, pe care Dumnezeu avea să-l creeze după chipul său, iar această cunoștință trebuie să fi bucurat mult toate creaturile cerești ale lui Dumnezeu. Este consemnat că atunci când Dumnezeu a pus temeliiile pământului, "stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie." – Iov 38:4-9

Scripturile ne învață clar că au fost două creaturi puternice numite "stele ale dimineții", și anume Logosul și Lucifer. La începutul creării pământului trebuie să fi avut loc o mare convocare a glorioaselor creaturi din ceruri, iar la această convocare ele au fost anunțate de Creatorul lor că își propusese să pregătească o locuință pentru om și să creeze omul, și că aceste creaturi puternice, "stelele dimineții" cântau împreună o cântare de laudă pentru Cel Veșnic și fiecare dintre fiii lui Dumnezeu strigau împreună de bucurie. Din câte știi oamenii, nu există nici o altă planetă locuită. Crearea pământului pentru om trebuia să fie, așadar, de cel mai mare interes pentru creaturile din domeniul ceresc.

A fost creat pământul și pe el au fost puse plante și ierburi, animale și păsări, fructe și flori. Dar încă nu era niciun om să lucreze pământul sau să se bucure de roadele lui. (Gen. 2:5) Dumnezeu trebuie să-i fi vorbit cuiva despre

scopul său de a crea omul și este rezonabil să credem că Logosul, Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, a fost cel căruia i-a vorbit el. Este scris: ”Și Dumnezeu a mai zis: ”Să facem om după chipul și asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul și peste toate celelalte creaturi care se mișcă pe pământ”. Și Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc și de sex femeiesc. Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: ”Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul, supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ”. – Gen. 1:26-28

Pare destul de clar că expresiile ”chip” și ”asemănare” de aici nu înseamnă formă sau organism. Cele patru calități divine de bază ale lui Iehova sunt înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea. Omul perfect, creatură inteligentă, trebuie să fi fost înzestrat și el cu aceste însușiri și așa cum Dumnezeu stăpânește peste tot universul, tot așa omului i s-a dat stăpânirea peste toate creaturile pământului și a fost învestit cu puterea de a-și reproduce specia, de a umple pământul și de a-l supune.

Dumnezeu nu a creat omul, dându-i după aceea un suflet nemuritor, cum au fost făcuți să creadă mulți oameni. Cuvintele ”suflet”, ”creatură” și ”om” înseamnă același lucru. Fiecare om este un suflet dar niciun om nu poate deține un suflet. Afirmația sau metoda de creare este transcrisă în Scripturi: ”Și Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu.” – Gen. 2:7

Apoi Dumnezeu a făcut ca toate fiarele câmpului să treacă prin fața lui Adam iar el le-a dat câte un nume fiecăreia dintre ele. Fiecare animal și-a găsit perechea și soiul. ”Dar nu s-a găsit niciun ajutor potrivit pentru Adam.” ”Și Domnul Dumnezeu a spus: Nu este bine ca omul să fie singur. Voi face un ajutor potrivit pentru el.” (Gen. 2:18-20) Apoi a fost făcută femeia și i-a fost adusă omului.

Partea pământului unde a văzut omul pentru prima oară lumina trebuie să fi fost peste măsură de frumoasă. Numele ”Eden” înseamnă paradis. În partea estică a Edenului Dumnezeu a plantat o grădină și l-a pus acolo pe om, pe care îl crease, pentru a o cultiva și îngriji. Aceasta era casa lui Adam și a soției sale.

Luând ca sursă de bază de informație această relatare, despre care știm că este adevărată deoarece a fost consemnată sub supraveghere divină, putem să ne imaginăm unele lucruri. În ceruri se afla o mare și fericită mulțime de îngeri, puternici, viguroși și frumoși. Erau heruvimi și serafimi, care dețineau poziții de responsabilitate și încredere. Mai era Lucifer, cel strălucitor, care îi întrecea pe toți ceilalți în splendoare. Și mai era Logosul, marele și puternicul braț drept al lui Iehova Dumnezeu, prin care au fost create toate lucrurile. Toate creaturile îl încântau pe Puternicul Creator, mai ales Logosul. Până atunci toți îi fuseseră loiali și credincioși lui Dumnezeu.

Pe pământ exista acum și omul perfect, frumos și puternic; cu ochii atât de ageri încât nu cunoșteau întunecimea, și la fel de agil și de sprinten ca un cerb sălbatic. Iar împreună cu el era și soția sa, de o grație și frumusețe cum nu mai există la niciun om acum pe pământ, căci era perfectă. Fără îndoială că exista un mijloc de comunicare între cei din ceruri și creaturile perfecte de pe pământ.

Bărbatul și femeia erau înzestrați cu puterea și autoritatea de a avea copii și de a umple pământul cu descendenții lor, iar creaturile cerești trebuie să fi observat acest lucru cu mult interes și bucurie. Nu avem nici o dovadă care să ateste că vreuna dintre creaturile cerești ar fi avut puterea de a produce urmași. Răspândirea rasei abia începuse atunci, și toate creaturile cerești trebuie să fi așteptat și urmărit cu cea mai profundă preocupare pentru timpul când omul avea să umple pământul cu o rasă fericită de creaturi asemenea lui, care aveau să îl laude și venereze toate pe mărețul Iehova Dumnezeu. În ceruri și pe pământ domnea fericirea. Totul era frumos, plăcut pentru ochi, o bucurie pentru inimă, și totul spre lauda Dumnezeului Veșnic, Creatorul.

Fiecare creatură perfectă trebuie să fie un agent liber din punct de vedere moral. Creatura trebuie să aibă libertatea de a-și exercita puterea spre bine sau spre rău, oricum ar alege. Ea nu poate fi pusă la încercare decât în acest fel. Dumnezeu ar fi putut face toate creaturile sale în așa fel încât ele să nu poată face răul dar dacă ar fi făcut astfel, acest lucru le-ar fi împiedicat să își exercite liber capacitățile iar Dumnezeu nu ar mai fi putut atunci să le pună la încercare și să le dovedească integritatea.

Inima este sediul emoțiilor și al motivațiilor. Ea este acea facultate a creaturii care o determină să acționeze. Dacă necurăția ajunge în inimă, este aproape sigur că va urma și necurăția în acțiune. De aceea este scris: "Păzește-ți inima mai mult decât orice trebuie păzit, căci din ea ies izvoarele vieții." – Prov. 4:23

Iubirea este una din calitățile divine. Ea este expresia perfectă a lipsei de egoism. Egoismul, opusul iubirii, începe cu motivația secretă a inimii. Egoismul îndepărtează iubirea. Atunci când dispare iubirea, inima devine rea. Creatura care are o inimă rea este extrem de egoistă, nu are nici o considerație pentru datoria sau obligația față de alții și vrea întotdeauna să își împlinească doar propriile scopuri, indiferent ce rău le-ar putea face acestea altora.

Gloria și frumusețea creaturilor cerești, perfecțiunea primei perechi umane în casa lor din Eden și puterea și autoritatea omului de a umple pământul cu specia sa au furnizat posibilitatea de a se exercita fie egoismul, fie iubirea. Încercarea a venit, iar unele dintre creaturile puternice din ceruri au căzut. Bucuria cerurilor și a pământului s-a transformat într-o mare jale. Dar nu pentru totdeauna. Căci atunci nu numai că justiția divină a intervenit pentru a judeca, ci iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu au dus la conceperea marelui său scop pentru justificarea numelui și cuvântului său la timpul său fixat de pace și ordine și bucurie în ceruri și pe pământ prin distrugerea tuturor celor răi. Atotputernicul Dumnezeu va reuși această măreață justificare prin intermediul Împărăției sale.

De pe teren

DARURI DIVINE ACORDATE RĂMĂȘITEI

Dragi servi în serviciul regal:

Adunarea martorilor lui Iehova din Zurich (Elveția) s-a întrunit pe data de 31 decembrie 1931 pentru a face o declarație. Am considerat potrivit ca în această zi să ne amintim unii altora de grija cu care Tatăl nostru ceresc și Regele său le-au acordat membrilor rămășiței daruri divine în toate cele douăzeci și patru de numere ale *Turnului de Veghere* de anul trecut și în cărțile *Lumină*, tipărite în limba germană. De aceea, acea seară a fost una plină de bucurie și binecuvântări.

A fost propusă și acceptată în unanimitate următoarea rezoluție:

REZOLUȚIE:

”Noi, adunarea martorilor lui Iehova din Zurich, recunoaștem plini de apreciere și mulțumire nenumăratele binecuvântări primite pe parcursul anului trecut și jubilăm pentru noul nume primit de la Iehova.

Am hotărât ferm să nu luăm în zadar acest nou nume, ci să participăm cu și mai multe eforturi la justificarea numelui și cuvântului lui Iehova.”

OSPĂȚUL MARILOR ADEVĂRURI REVELATE

Dragă frate Rutherford:

Adevărații lucrători ai Domnului nu cer în zadar pâine în acest timp de lucrare intensă pe teren, iar noi, aici la filială, ne ospătam cu adevărat cu marile adevăruri care ne sunt revelate în studiile primite de la casa Betel. În februarie la aceste întruniri au participat 12, 13, 13 și respectiv, 10 frați.

Cu cât mai multe necazuri suferă organizația Diavolului, cu atât mai bine. Suntem cu totul alături de voi în acest război agresiv.

Frații voștri,
FAMILIA BETEL DIN STOCKHOLM.

”FACE SĂ NE CREASCĂ CURAJUL”

Dragă frate Rutherford:

Nu dorim să consumăm mult din timpul tău cu această scrisoare, dar nu putem să nu ne exprimăm mulțumirile pentru darul minunat pe care l-am primit, *Anuarul*. Acesta face să ne crească curajul când aflăm că binecuvântatul adevăr ajunge la toate popoarele pământului atât de repede și suntem foarte recunoscători pentru că avem privilegiul de a lua parte la această măreață lucrare.

Îi mulțumim Tatălui nostru ceresc în fiecare zi pentru credința ta față de el și pentru ”hrana potrivită” pe care o dă el rămășiței în prezent.

Cărțile *Viață* și *Profeție* ne-au adus o bucurie la fel de mare ca cea pe care am simțit-o atunci când am ajuns la cunoștința adevărului. Dar volumele 1 și 2 ale cărții *Lumină* ne-am umplut de încântare. Cât de incredibil este să fim considerați demni de a ști și a cunoaște marea viziune pe care i-a arătat-o Domnul apostolului Ioan pe insula Patmos! Aceasta a fost cea mai minunată dintre toate și am simțit că aceasta a fost cea din urmă și că sfârșitul este aproape. Apoi au venit articolele din cartea *Estera* iar apoi *Justificare*. Fiecare *Turn de Veghere* conține exact hrana de care avem nevoie, și de aceea simțim că este imposibil să ne exprimăm în cuvinte mulțumirile, dar încercăm să o facem făcându-ne partea în lucrarea de vestire a Împărăției.

Suntem peste măsură de recunoscători pentru că Domnul a îndepărtat toate obstacolele care ne stăteau în cale și ne-a permis să participăm la congresul din Columbus. Faptul că am fost acolo când ni s-a dat noul nume este o binecuvântare pe care nu o vom uita niciodată. Iar atunci când depunem mărturie și spunem că suntem ”martorii lui Iehova” le dăm oamenilor de gândit, iar aceștia nu mai întreabă: ”Sunteți russeliți?”!

Ne rugăm ca Domnul să continue să îți dea putere și binecuvântări în fiecare zi. Suntem, prin îndurarea sa,

Doi dintre martorii lui Iehova,
LEONA ALEE și DOVIE NELSON, *Pionieri*.

”O MARE ÎNCURAJARE”

DRAGĂ ȘI IUBITE FRATE RUTHERFORD:

Dorim să vă transmitem mulțumirile și recunoștința noastră pentru generosul dvs. dar pentru pionieri, care constă în cartea *Justificare*. Lectura ei este un puternic stimul și o încurajare pentru noi să ne străduim în continuare ca martori ai lui Iehova; ne arată atât de clar privilegiul de care se bucură rămășița în acest moment, mai ales în capitolul despre „Bărbatul cu călimara.”

Am participat la această lucrare de mulți ani, dar niciodată nu am simțit o bucurie mai mare decât în prezent.

Vă amintim numele amândoi în rugăciunile noastre zilnice, cerându-i Tatălui să vă copleșească cu cele mai bogate binecuvântări ale sale, și ca puterea sa să vă susțină în orice v-ați dori; și vă mulțumim pentru fidelitatea și loialitatea dvs. Am apreciat mult șansa de a vă vedea și auzi la Paris și în Londra; și de a auzi, prin prețuitul nostru frate Burton despre minunata lucrare care se petrece în America.

Ne bucurăm când ne dăm seama că suntem în deplină armonie cu canalul folosit de Dumnezeu cu atâta putere în acest moment, și ne bucurăm că putem lua parte la depunerea mărturiei înaintea conducătorilor și a celor conduși.

Anticipăm că vom avea momente deosebit de bune când vom plasa broșura *Împărăția*.

Cu caldă afecțiune în Domnul, suntem,

Doi dintre martorii lui Iehova,
D-NA A. BUCKINGHAM ȘI D-ȘOARA S. BICKLEY, *Anglia*

„NE VOM IMPLICA CU BUCURIE ÎN SERVICIUL SĂU”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

De multe ori am avut dorința de a vă scrie și a vă spune despre cât de mult apreciez lumina care radiază continuu prin *Turnul de Veghere*; dar, nefiind capabilă să o exprim în cuvinte, și știind că sunteți extrem de ocupat, m-a abținut de la a o face, mulțumindu-mă cu gândul că Domnul cunoaște dorința inimii mele, și că faptul de a mă implica cu bucurie în serviciul său, cu altruism pentru gloria sa este un mod mai bun de a-mi exprima iubirea pentru el și pentru dvs., servul lui.

Noua carte, *Justificare*, este într-adevăr o revelație de la Iehova și, pe măsură ce am citit-o, inima mea a fost copleșită de recunoștință față de el, pentru marele privilegiu de a-mi fi îngăduit să trăiesc și să particip la lucrarea ce se face acum spre lauda și onoarea marelui său nume. Cei ce nu văd și nu apreciază privilegiul de a-i servi lui Iehova în aceste timpuri arată că nu au viziunea lui Ezechiel sau a clasei servului. Aștept cu bucurie timpul convenit, la care Dumnezeu ne va da volumul II al *Justificării*.

Sora Jeringan și cu mine lucrăm împreună cu adunarea din Norfolk și suntem în deplină armonie cu *Turnul de Veghere*. Articolul din 15 decembrie, „Testul decisiv” este o dovadă suficientă pentru a demonstra că, în aceste timpuri, Domnul nu poate accepta o devoțiune mai puțin decât totală. Mă rog sincer să pot fi totdeauna pregătită și dornică să-i împlinesc voința cu bucurie, așa cum mi-o va arăta El.

Mă rog ca Iehova să continue să vă dea putere și curaj, și să vă binecuvânteze în lucrarea dvs. iubitoare și altruistă.

Prin îndurarea lui,
L.D. JERNIGAN, *Virginia*.

PUTERE ȘI ZEL ÎNNOITE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

În luna februarie s-au ținut patru întruniri, la fiecare dintre ele participând cinci frați. AM terminat studiul articolelor „Esteră și Mardoheu”. Aceste articole au fost, într-adevăr, foarte interesante și încurajatoare pentru noi, și ne-au dat putere și zel înnoite pentru marea lucrare a Împărăției pe care suntem pe cale să o începem. Este un lucru copleșitor să vedem manifestarea iubirii și înțelepciunii lui

Dumnezeu în faptul că a oferit cartea Estera spre beneficiul poporului său ce trăiește azi pe pământ. Pentru toate acestea, îl laudăm și onorăm pe Cel Preaînalt.

Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze pe Dumnezeu și lucrarea iubirii pe care o împliniți.

Sora și colaboratoarea voastră, prin îndurarea Sa,
H. ANZ, *Secretar, Tallinn, Estonia.*

ÎNCURAJAT SĂ DEPUN MĂRTURIE

DRAGĂ FRATE,

Salutări în numele lui Iehova!

Tocmai am terminat de citit articolul din *Turnul* din 15 ianuarie, „Șovăitor sau credincios”. Oricine citește acest articol, și îl studiază cu multă grijă, dar care nu iese apoi să depună mărturie, putem fi siguri că nu iubește adevărul. Fiecare articol din *Turnul de Veghere* pare să fie tot mai important și este, în mod sigur, o încurajare pentru noi să depunem mărturie în numele lui Iehova.

Am privilegiul de a fi director aici și pot spune că fiecare prieten este în armonie cu serviciul. Toți bătrânii ies pe teren pentru a depune mărturie. Unii dintre ei, care nu pot călători în cursul săptămânii, ies duminica și călătoresc de obicei 50-75 de mile până la teritoriile lor. Stau, în general, 8-10 ore pe teren și se bucură bineînțeles de acest minunat privilegiu. Nimeni nu poate servi ca bătrân în adunarea de martori ai lui Iehova din Pueblo dacă nu este în deplină armonie cu lucrarea, așa cum Societatea ne informează că trebuie îndeplinită și dacă nu iese în serviciu.

Ne-am bucurat, desigur, când am fost informați că ne vom schimba numele în „martori ai lui Iehova”. Am adoptat imediat noul nostru nume în unanimitate.

Ne-am stabilit o normă de 50.000 de mărturii și 12.000 de cărți și broșuri, și, cu ajutorul Domnului, vom încerca să o depășim.

Fratele și servul vostru colaborator în Sion,
JOHN F. SUCKLE, *Colorado.*

IMPULS LA ACTIVITATE ȘI MAI INTESĂ

DRAGI COLABORATORI DE LA BETEL,

Adunarea de martori ai lui Iehova din Gary (Indiana) dorește să vă transmită câteva rânduri ca să vă asigure de cooperarea noastră din toată inima pentru promovarea minunatului mesaj al Împărăției.

Avem aici adunări de cinci limbi diferite (engleză, lituaniană, poloneză, slavă și greacă) care lucrează însă în unitate, ca un singur corp spre gloria

cuvântului și numelui lui Iehova. Am fost cu toții foarte bucuroși să acceptăm noul nume, „martorii lui Iehova” și dorim să fim vrednici de el.

Hrana ce ne-a fost oferită în ultimele cărți și *Turnuri* este cât se poate de consistentă, și ne impulsionează la o activitate și mai intensă legată de mărturie și de Iehova Dumnezeu și Împărăția lui.

Ne rugăm neîncetat ca Domnul să vă binecuvânteze strădaniile.

PLĂCEREA DE A NE HRĂNI ȘI A DA MAI DEPARTE ADEVĂRUL

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

În februarie, am ținut cinci întruniri în zilele de luni. Au participat 52 de membri. Fratele Oman a coordonat toate întrunirile. Lunea următoare, vom avea de studiat „A patra trâmbiță”, cap. 8 din Revelație, prezentat în *Lumina*. Ne face mare plăcere să ne hrănim cu adevărul și să-l dăm mai departe, să-l transmitem și celorlalți.

Măine, ediția norvegiană a *Împărăției*, *Speranța Lumii* va intra în posesia noastră. Prietenii așteaptă cu plăcere acest lucru și au făcut pregătiri.

Toți cei din birou vă trimit salutările lor inimoase și iubirea lor.

Cu multă dragoste creștinească,
Sora dvs. în Domnul,
OTTILIE MYDLAND, *Norvegia*.

COORDONATORI DE SERVICIU ȘI DIRECTOR DE SERVICIU REGIONAL

În luna mai a fiecărui an, adunărilor de martori ai lui Iehova din Statele Unite li s-a cerut să-ți reînnoiască propunerile și solicitările de coordonatori de serviciu pentru anul următor.

Societatea nu mai trimite coordonatori de serviciu decât într-un mod foarte limitat și la intervale neregulate. Directorii de serviciu regionali, totuși, servesc în serviciul tuturor adunărilor din Statele Unite care sunt organizate pentru serviciu, cel puțin o dată pe an.

Din moment ce toți suntem membrii unui singur corp, unși pentru a-i servi Domnului, Societatea dorește să mențină contactul cu fiecare adunare. În acest scop, cerem ca secretarii să aducă acest lucru în atenția adunărilor lor și să ne furnizeze următoarele informații, răspunzând, dacă este posibil, la toate întrebările, și trimițând răspunsurile la Departamentul de Serviciu. Îi rugăm și pe frații izolați să facă același lucru.

Numerotați fiecare răspuns pentru a corespunde numărului întrebării. Scrieți clar, și dați adresa străzii acolo unde este posibil, căci telegramele nu pot fi livrate la un oficiu sau casuță poștală.

- (a) Precizați numărul de frați din adunarea voastră care sunt în armonie cu Societatea și cu lucrarea pe care aceasta o face.
- (b) Se țin întruniri săptămânale?
- (c) La ce ore se țin întrunirile de duminică?
- (d) Există în adunarea voastră condiții propice pentru a susține un coordonator de serviciu sau un director de serviciu regional.
- (e) Sunt cei interesați de lucrarea Împărăției organizați pentru serviciu?
- (f) Dacă nu, ați dori să fiți asistați de un director de serviciu regional pentru a vă ajuta să vă organizați?
- (g) Dați numele complet și adresa secretarului adunării.
- (h) Dați numele și adresa altcuiva pe care l-am putea aviza.
- (i) Dați numele stației de cale ferată proxime.
- (j) Dacă sunteți la țară, precizați distanța de la gară și dacă fratele va fi întâmpinat.

SPERANȚE BUNE PENTRU 1932-1933

Lucrarea Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere este de a proclama vestea bună a Împărăției lui Iehova. Fiecare fiu consacrat al lui Dumnezeu are privilegiul de a participa la această lucrare. Din moment ce în fiecare an de la organizarea societății lucrul a fost trasat în linii mari proporțional cu banii oferiți de Domnul prin fii lui consacrați, vom continua să urmăm acel exemplu, ca fiind potrivit în sânul adunării.

Fiecare dintre cei care au fost luminați de adevăr apreciază faptul că această binecuvântare a sosit ca un dar generos; iar dacă aceștia au zel pentru Domnul, apreciază privilegiile sale de a-și folosi timpul, energia și banii pentru a le transmite mesajul celorlalți. Unii care depun atâta lucrare de mărturie din ușă-n ușă pe cât le îngăduie timpul sunt binecuvântați totodată cu niște bani pe care doresc să îl folosească în serviciul Domnului, cu scopul ca sufletele flămânde la care nu pot ajunge personal să fie hrănite cu prețioasa veste bună a Împărăției.

Obiceiul de a pune deoparte în fiecare săptămână cât de mult poate fi folosit în serviciul Domnului s-a dovedit mereu benefic pentru cel care oferă. O notă trimisă Societății, în care ne spuneți cât de mult sperați să puteți oferi, ne permite să trasăm în linii mari lucrarea, bazându-ne pe ce ne așteptăm.

La primirea acestui număr din *Turnul de Veghere*, vă rugăm să scrieți două cărți poștale identice. Puneți una dintre ele deoparte pentru dvs. ca să țineți evidența promisiunii; pe cealaltă trimiteți-ne-o nouă. Dacă preferați, o puteți trimite și sub formă de scrisoare, păstrând o copie a ei pentru dvs. Sugerăm să fie scurtă și să nu conțină altceva, în afară de următorul text.

Din îndurarea Domnului sper să pot oferi pentru lucrarea sa de răspândire a veștii bune în următorul an suma de ... \$ pe care îi cantitatea și la intervalele de timp pe care le găsesc convenabile, după cum mă va binecuvânta Domnul. (Semnătură)

Rugăm să adresați această carte poștală către:
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE
Departamentul Financiar
Strada Adams nr. 117, Brooklyn, New York.

Frații care locuiesc în afara Statelor Unite ar trebui să se scrie birourilor respective din țările unde locuiesc, și să trimită „Bunele lor speranțe” acestor birouri de filială.

Nu putem face nimic de unii singuri, dar suntem siguri că rugăciunile celor dreپți înseamnă și ajută mult. De aceea, le cerem fraților să ne amintească zilnic înaintea tronului grației cerești, ca să ni se poată da înțelepciunea și grația de a folosi bani în cel mai avantajos scop pentru răspândirea veștii bune, spre gloria Domnului și pentru a duce la îndeplinire lucrarea care ne-a fost încredințată.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

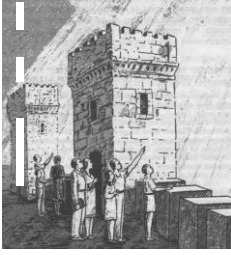
1 Iunie 1932

Nr. 11

Cuprins:

FARAON ȘI SATAN	- Pag.279
RĂZVRĂTIREA LUI LUCIFER	- Pag.292
IZVORUL ADEVĂRATEI ÎNȚELEPCIUNI	- Pag.296
DE PE TEREN	- Pag.300

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucurători să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Iunie 1932

Nr. 11

Faraon și Satan

“Dar, de aceea te-am ridicat, ca să-ți arăt puterea mea, iar numele meu să fie vestit pe tot pământul.” – Exod 9:16.

Numele lui Iehova este defăimat astăzi în “creștinătate” mai mult decât în oricare alt loc de pe pământ. Oamenii din interiorul granițelor creștinătății au fost mai favorizați decât oricare alte popoare, căci Cuvântul lui Dumnezeu a fost între ei și s-a depus multă mărturie despre Dumnezeu și scopurile sale înaintea lor, și continuă să fie depusă. În țara “creștinătății” oamenii au pretins că-i servesc lui Dumnezeu și lui Cristos, numindu-se “creștini” și pretinzând că sunt “națiuni creștine”. Desigur, această pretenție este neîntemeiată, dar pe umerii celor care știu, probabil adevărul dar care, în același timp au mers pe calea ipocriziei în acțiunile lor apasă o mare răspundere, iar această răspundere este cu mult mai mare decât a celor care au fost și sunt ignoranți în necunoștință de cauză și fără voia lor. Oamenii din interiorul granițelor “creștinătății” suferă acum de multe neplăceri, panică și necazuri. Clerul creștinătății vrea ca oamenii să creadă că Dumnezeu îi face să sufere din cauza lipsei de sprijin pentru organizațiile bisericesti, care s-au folosit pe nedrept de numele lui Dumnezeu și al Cristosului său. Este deci, foarte important ca martorii lui Iehova să vadă clar situația, cauza sau motivul pentru această stare nefericită, și să știe care este remediul și să le spună celorlalți adevărul, fie că vor sau nu să audă. Este vădit că aceasta este voința lui Dumnezeu în acest moment pentru poporul său.

2. În Biblie apar multe pasaje ilustrative, și este clar că motivul pentru care acestea sunt prezente este ilustrarea, pentru poporul lui Dumnezeu, a desfășurării scopurilor lui. Iehova a folosit evreii pentru a face multe exemple sau reprezentări, și le spune clar unșilor săi că lucrurile care s-au petrecut au fost consemnate în Cuvântul său pentru beneficiul lor: “Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple și au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârșitul sistemelor.” (1 Cor. 10:11). Consemnarea Divină arată și că alte creaturi sau popoare au avut relații cu sămânța lui Avraam, și trebuie să fie deci adevărat că acele consemnări despre ei au fost făcute și păstrate spre beneficiul rămășiței. Această concluzie este confirmată de cuvintele apostolului: “Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverența noastră și prin mângâierea din Scripturi să avem speranță.” (Rom. 15:4) Avem acum din abundență dovezi că suntem aproape de sfârșitul sistemului, al lumii și că rămășița poporului lui

Dumnezeu ce se mai află acum pe pământ au primit o lumină mai bogată și mai limpede decât cea primită până acum de poporul lui Dumnezeu chiar din mâna lui, și aceasta a fost dată în special spre beneficiul celor care sunt acum din clasa templului. Din acest motiv, poporul devotat al lui Dumnezeu primește acum o viziune mai clară asupra scopurilor lui Iehova și a datoriei lui actuală față de Domnul. Nu ar fi niciun motiv ca aceste fapte să fie confirmate în Biblie doar dintr-o rațiune istorică. Acestea sunt pentru o luminare specială, pentru sprijinul și mângâierea rămășiței.

3. Faraon, regele Egiptului, primește un loc proeminent în ilustrațiile din Biblie, ca și "mulțimea" sa sau susținătorii săi oficiali. Lucrurile legate de Egipt pe care Biblia pune accentul sunt acestea: puterea sa de conducere politică, cu care era investit și pe care o exercita regele și familia lui oficială; religia țării, practică de popor, a cărei conducători erau preoții; comerțul din Egipt, care se făcea pe teritorii întinse sub îndrumarea regelui și sprijinit cu abilitate de marele mecanism militar al acelei puteri mondiale. Aceste lucruri sunt prezentate mai ales în relație cu israeliții, descendenții lui Avraam și deci poporul lui Dumnezeu. Aceasta indică faptul că aceste ilustrații conțin lecții importante pentru poporul din prezent al lui Dumnezeu. Totuși, cei care pretind că sunt urmași ai lui Isus Cristos nu vor cu niciun chip să învețe și să aprecieze aceste lecții, pentru că nu toți cei care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu sunt de fapt poporul său. În concordanță cu acest lucru, apostolul spune: "Dar aceasta nu înseamnă că a dat greș cuvântul lui Dumnezeu. Fiindcă nu toți cei care provin din Israel sunt cu adevărat "Israel". Nici nu sunt toți copiii, doar fiindcă sunt sămânța lui Avraam, ci: "Ceea ce se va numi "sămânța ta" va veni prin Isaac." (Rom. 9:6, 7) Isaac prefigurează în particular pe unsul lui Dumnezeu, numit Isus Cristos și membrii corpului său. – Gal. 4:28-31.

4. Valea Nilului este un pământ foarte bogat și fertil, iar apele fluviului fac ca pământul să producă din abundență lucrurile necesare pentru hrănirea locuitorilor acelei țări. Apele fluviului au oferit și o cale comercială. Apele fluviului reprezintă simbolic pe oamenii pe care oficialitățile îi exploatează și îi folosesc pentru scopurile lor. Că împăratul Egiptului a susținut că este un domnitor atotputernic, este evidențiat prin afirmația că: "Faraon regele Egiptului... a zis: Râul meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!" (Ezec. 29:3). Toate celelalte grupe stăpânitoare a Egiptului își exercitau slujbele după dorința regelui. Egiptul a devenit o stăpânire mondială; aceasta înseamnă natural, că Faraon, regele și slujbașii lui de sub conducerea lui au cârmuit și stăpânit lumea. Regele din Egipt, este asemănat cu un „leu tânăr”, prin care fapt este exprimat în mod simbolic, că atât el, cât și poporul său s-a ținut tare și puternic. (vezi Ez. 32:2) Precum leul este regele pădurii, tot astfel această domnie tiranică a fost exercitată de un conducător cu o putere aparte.

5. Religia Egiptului era diavolească, demonică, și, astfel, împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru este atestat ca fiind cert de declarația lui Iehova chiar de dinainte de exodul israeliților: "voi executa judecăți asupra tuturor dumnezeilor Egiptului." (Ex. 12:12) Puterile politice erau și ele împotriva lui Iehova

Dumnezeu, și deci instrumentele Diavolului, acest lucru fiind scos în evidență de cuvintele Faraonului, care a spus: “Cine este Domnul [Iehova] ca să ascult de glasul lui?” Preoții care practicau religia falsă sau demonică mâncau din mâna regelui, arătând că de fapt regele era cel care reglementa practicile religioase. – Gen. 47:22.

6. Comerțul era cel mai puternic factor al puterii mondiale egiptene. Acest lucru înseamnă că Egiptul avea o politică de acumulare de proprietăți, indiferent dacă erau obținute prin metode oneste sau nu; aceasta era principala ocupație în Egipt; și alte porțiuni ale organizației guvernamentale erau subsidiare și la partea ei comercială. Pentru a sprijini și a duce mai departe marele său comerț și schemele comerciale a fost pusă la dispoziție o puternică armată, sau aripă militară a guvernului. Regele avea o oștire de care de luptă și de cai pentru scopuri războinice. “Voi, călăreți, înhămați caii și încălecați! Puneți-vă coiful și ocupați-vă locul! Lustruiți lăncile! Îmbrăcați-vă cu cămașa de zale! Egiptul urcă asemenea Nilului și apele se rostogolesc asemenea fluviilor. Și zice: "Voi urca, voi acoperi pământul. Voi distruge cu ușurință orașul și pe cei ce locuiesc în el". Urcați, cailor, înaintați nebunește, carelor! Să iasă vitejii, Cuș și Put, care mânuiesc scutul, și ludimii, care mânuiesc și încordează arcul!” (Ier. 46:4, 8, 9) Etiopienii, libienii și lidienii erau aliații Egiptului. Ei locuiau lângă granița Egiptului și îl sprijineau în cuceriri sau războaie de jaf. Egiptenii au construit mari orașe-tezaur, lucru care dovedește că erau mari constructori și că națiunea se folosea de arhitecți și de oameni de știință pentru a-și spori și mai mult puterea comercială. Dorința națiunii era să acumuleze mai multă avere fără să dea nimic în schimb, iar acest lucru i-a făcut pe egipteni să-i facă sclavi pe israeliți și să oblige acest popor al lui Dumnezeu să le construiască orașele-tezaur (sau “orașe-depozit”) – Ex. 1:11.

7. Deci, se vede clar că întreaga națiune a Egiptului, adică Faraon regele, elementul religios – condus de preoți, și elementul comercial – care întreținea o armată, erau cu toții împotriva lui Dumnezeu și împotriva poporului lui Dumnezeu. Egipt era o putere rea, crudă și asupritoare, și totuși în motto-ul acestui text este scris că Iehova a spus despre regele ei: “Dar (tocmai) de aceea te-am lăsat în viață.”

DIAVOLUL

8. Nu poate să existe niciun dubiu asupra faptului că Iehova a făcut ilustrările și consemnările despre Egipt și regele său Faraon cu scopul de a reprezenta sau ilustra Diavolul și organizația sa rea și asupritoare. Numele ebraic al Egiptului este Mizrain, care înseamnă “cel ce cuprinde marea”. Marea reprezintă simbolic omenirea înstrăinată de Dumnezeu (Rev. 13:1, vezi *Lumina*, vol. I, pg. 259). Faraon, regele Egiptului era păstorul propriei sale organizații, și îl reprezenta astfel pe Satan, care păstorește și are grijă de organizația sa rea. Omenirea, simbolizată de mare, înstrăinată de Dumnezeu, a fost cuprinsă, vândută și prefăcută într-un mijloc rău pentru interesele și beneficiul elementului comercial al lui Satan, și mai ales pentru a face mai puternică organizația lui Satan, în general.

Referindu-se la Mizraim (Egipt) profetul îl numește “o țară de negoț” și “un oraș de negustori”. – Ez. 17:4.

9. Despre Satan se scrie: “Pentru că ai făcut mult comerț, te-ai umplut de violență și ai început să păcătuiești. Te voi alunga de pe muntele lui Dumnezeu fiindcă te-ai profanat și te voi nimici din mijlocul pietrelor de foc, o, heruvim ocrotitor! (Ez. 28:16) Pare sigur că Satan și-a început păcatele cu dorința sa de “marfă”, de avuție, adică de a-i poseda pe Adam și Eva și pe toți urmașii loc. Fiind Lucifer, și având autoritate peste Eden, a prevăzut marea cea vastă de oameni care va izvorî de la Adam și Eva și va umple întreg pământul, iar dorința sa nelegiuită de a poseda acea “mare”, a găsit loc în inima lui și l-a purtat pe drumul lui greșit. ““Oh, tu, care stai pe ape mari și ai o mulțime de comori, ți-a venit sfârșitul, ție și câștigurilor tale nedrepte!” – Ier. 51:13.

10. Această dorință de câștig nedrept l-a făcut pe Satan să comită fapte violente, și de aceea Dumnezeu spune despre cel că, prin mulțimea mărfurilor sale, s-a umplut de violență, el și organizația lui. Satan i-a înstrăinat pe Adam și Eva de Dumnezeu. Apoi. Apoi, pentru a putea amăgi oamenii și a-i înstrăina de Dumnezeu, a instaurat o religie falsă și rea, Nimrod fiind conducătorul ei vizibil. El a introdus această falsă religie în rândul egiptenilor pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu, și apoi a construit o mare putere comercială și militară și i-a convins pe oameni să sprijine negoțul său și planurile sale comerciale și i-a făcut să creadă prin aceasta să creadă că negoțul le va satisface dorințele egoiste. Partea comercială a organizației lui Satan a fost de fapt adevăratul mijloc prin care acesta a umplut pământul de violență și a adus mari suferințe și asupra omenirii. Militarismul a fost necesar pentru a duce mai departe dorințele egoiste și nelegiuite ale comerțului rău, și astfel au fost introduse în joc marile echipamente de război și au fost folosite fără scrupule de oameni egoiști. Toate războaiele de cucerire își au originile în dorința de câștig și au fost purtate de oameni egoiști care au recurs intenționat și cu premeditare la orice fel de violență pentru a se îmbogăți. Regii și ceilalți conducători și-au angajat mercenari pentru a îndeplini muncile lor crude și brutale, și aurul a fost mijlocul prin care oamenii s-au angajat să comită crimă cu premeditare. Deci, adevărata cauză pentru atât de multă violență a fost dorința nelegiuită de a obține ceea ce aparține altcuiva. “Căci bogații lui sunt plini de violență, locuitorii lui vorbesc minciuni și limba le este vicleană în gură.” (Mica 6:12) “De aceea, poartă trufia drept colier, iar violența îi învăluie ca o haină. Iată că aceștia sunt cei răi, care se bucură de tihnă pe timp veșnic. Ei și-au înmulțit averile.” – Ps. 73:6, 12.

11. Numele eclesiastic al Egiptului înseamnă “mândru, trufaș”. Clericii au arătat cu multă mândrie spre națiunile bogate și puternice ale lumii, și mai ales din “creștinătate”, națiuni care s-au îmbogățit din cuceriri și scheme comerciale de exploatare și jefuire a oamenilor. Nu e deloc obișnuit să auzim clericii și politicienii fălindu-se cu măreția acestor țări careu a devenit puternice pe spinarea oamenilor de rând, care produc de fapt toată averea.

12. Diavolul a construit pe pământ o organizație puternică, elementele ei principale fiind cel politic, religios și comercial. El se folosește de oamenii egoiști pentru a forma organizația sa vizibilă și a duce la îndeplinire scopurile sale rele și asupritoare. Satan este cel care spune despre poporul simbolizat de râu: “Râul este al meu, eu mi l-am făcut!” (Ezechiel 29:3) Pentru multă vreme, întreaga lume a stat sub tirania celui rău; căci este scris: “Și întreaga lume stă sub cel nelegiuit” (1 Ioan 5:19, *Diaglott*) Satan pretinde astfel că popoarele pământului sunt ale lui, și deci că domnește pe drept și este dumnezeul acestei lumi, acestui sistem. (2 Cor. 4:4) Reprezentanții săi politici vizibili acționează în locul său și sub îndrumarea lui subtilă. El face ca poporul să practice o religie falsă, pentru a fi ținut în ignoranță față de Iehova, adevăratul Dumnezeu. Cea mai puternică parte a organizația sale este totuși aripa ei comercială, partea pe care o folosește pentru exploatarea, jefuirea și asuprirea oamenilor.

13. Agenții egoiști de azi ai lui satan controlează practic totul în lume, atât pe mări cât și pe uscat. Acești agenți egoiști și cruzi, care operează și îndeplinesc planurile și comploturile lor egoiste se numesc “Marile Afaceri” pentru că au de-a face cu toate lucrurile de pe pământ care țin de comerț. Ei dețin navele care străbat mările; ei dețin și controlează căile marine și fluviale, căile ferate și toate celelalte mijloace de transport al mărfii și produselor de pe pământ. Marile Afaceri dețin toate mijloacele de comunicare dintre națiunile și popoarele pământului; dețin băncile și aproape toți banii din ele; dețin și controlează proviziile de hrană, facilitățile de producție, mașinile care prelucrează materialele prime și fixează prețul produselor din ferme și magazine și-l fac pe cumpărătorul și vânzătorul de rând să facă orice spun ei. Marile Afaceri dețin și controlează ziarele, revistele și toate celelalte mijloace de propagandă prin care se promovează. Dețin și controlează organismele care elaborează și aplică legi din cadrul guvernului. Dețin și controlează liceele și universitățile, instituțiile de învățământ tehnic, inginerii și constructorii, și dețin și controlează mare parte din proprietățile imobiliare. Aceștia i-au făcut pe oamenii de rând sclavi, și nu ascultă strigătele de îndurare și izbăvire ale popoarelor. Marile afaceri îi controlează pe cei ce fac propagandă religioasă, pe politicieni și pe acoliții lor care vor face orice li se cere; și de aceea oamenii de rând nu găsesc nici o cale de ușurare. Prin urmare, Diavolul are cea mai puternică organizație vizibilă vreodată pentru ochii oamenilor. Dacă Egiptul și regele său reprezintă pe Satan și organizația lui, atunci nu încapе îndoială asupra faptului că Satan este cel despre care s-a spus “de aceea te-am lăsat în viață.”

14. Nu este împotriva voinței lui Dumnezeu ca oamenii de pe pământ să facă schimburi și negoț necesar, și deci legitim, atunci când vând și cumpără lucruri necesare; dar asemenea vânzare și cumpărare trebuie să se facă cu onestitate și respectând întrutotul drepturile celuilalt. Israeliții se aflau sub legământul cu Iehova și deci au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu, lucru care înseamnă că erau datori să facă bine și să-și trateze aproapele așa cum se cuvinte, implicit să se poarte drept unul cu celălalt. Clerul acelei națiuni a devenit unealta Diavolului; și ei au cedat spiritului comercial, iar Diavolul a prefăcut casa

lui Dumnezeu într-o casă de negoț și de hoți. Diavolul știa că poate atrage de partea lui clerul tocmai în acel fel, și a făcut-o. Acesta este motivul pentru care Isus a vorbit atât de răspicat atunci când a venit să curețe templul: “Și le-a spus celor ce vindeau porumbei: "Luați de aici lucrurile acestea! Și nu mai faceți din casa Tatălui meu o casă de negoț!" (Ioan 2:16); “Și le-a zis: "Este scris: "Casa mea se va numi casă de rugăciune", dar voi faceți din ea o peșteră de tâlharii!" – Matei 21:13.

15. Adevărata regulă a comerțului și schimbului a fost vestită de Isus prin aceste cuvinte: “Vi se va turna în poală o măsură bună, îndesată, scuturată și care dă pe dinafară” (Luca 6:38) Regula pe care o invocă însă aripa comercială a organizației lui Satan este exact inversul regulii drepte, și spune “Obțineți tot ce puteți, și dați cât de puțin se poate pentru ce primiți. Obțineți ce vreți prin mijloace corecte sau incorecte, numai obțineți!”

16. Unii față de care Domnul și-a arătat favorul dându-le o cunoștință despre adevăr au fost poticniți de spiritul comercial, materialist și au căzut în fața influenței lui și “s-au înecat în mare”. Apostolul a scris adunării tocmai despre această chestiune și a spus: “Însă cei care sunt hotărâți să fie bogați cad în ispită, în cursă și în multe dorințe nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere și în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns peste tot cu multe dureri.” – 1 Tim. 6:9, 10.

17. Unii au crezut că pot continua să obțină averi prin metodele folosite de cei din Marile Afaceri și că pot totuși să intre în Împărăția lui Dumnezeu, dar acest lucru este absolut imposibil. “De fapt, este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 18:25) Aceste cuvinte ale lui Isus nu-și găsesc aplicabilitatea doar la o mică breșă din zidurile Israelului, ci înseamnă exact ceea ce spun. Orice om care recurge la metodele Marilor Afaceri nu are cum să fie în Împărăția lui Dumnezeu. Toți din această vreme care au primit de la Dumnezeu privilegiul de a servi și care, de bunăvoie, renunță sau trec pe plan secundar acel serviciu pentru simpla implicare în demersuri comerciale pentru a se îmbogăți, acumulând bani și bunuri arată că nu apreciază Împărăția, nici prezența ei. A urma un asemenea curs dovedește că persoana nu îl iubește pe Dumnezeu și Împărăția sa, și, deci, nu i se va permite să intre în ea și să fie părtaș.

RĂUTATEA ÎNGĂDUITĂ

18. Iehova Dumnezeu este drept și just, și toate căile sale sunt drepte. Ele este întrutotul lipsit de egoism, căci Dumnezeu este iubire. “Ordinele lui Iehova sunt drepte și înveselesc inima, porunca lui Iehova este curată și face să strălucească ochii. (Ps. 19:8) “Căci cuvântul lui Iehova este drept și toată lucrarea sa este înfăptuită cu fidelitate.” (Ps. 33:4) Iehova Dumnezeu iubește dreptatea și urăște nelegiuirea. “Căci Iehova este drept; el iubește faptele drepte.” (Ps. 11:7) “Iehova este binevoitor și drept, Dumnezeul nostru arată îndurare.” (Ps. 116:5)

“Șase lucruri urăște Iehova, da, șapte lucruri detestă sufletul său: ochii semeți, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri rele, picioarele care aleargă repede la rău, martorul fals care spune minciuni și cel ce stârnește vrajbă între frați.” (Prov. 6:16-19) Toate aceste lucruri rele, pe care Dumnezeu le urăște, Satan le-a făcut și continuă să le practice. La fel fac și reprezentanții săi pe pământ.

19. Egiptenii au asuprit poporul ales al lui Dumnezeu. Satan și organizația lui au asuprit poporul lui și au defăimat grav numele lui Iehova. Vreme de mai bine de 6000 de ani, Satan i-a exploatat și oprimat pe oameni, și acum, în prezent, răutatea sa și răutatea agenților săi pământești au depășit cu mult cea mai crasă răutate și oprimare care au fost cunoscute până acum. Atunci când încercăm să le spunem oamenilor din prezent despre eliberarea pe care Dumnezeu o va aduce prin Împărăția sa, aceștia întrebă firesc: “Dacă Iehova este Dumnezeul dreptății, de ce îngăduie toată această răutate pe pământ? De ce nu îl ucide Dumnezeu pe Diavol? și de ce nu l-a ucis cu mult timp în urmă? Și de ce îngăduie Dumnezeu activitatea Marilor Afaceri, a religiei false și politicienilor lipsiți de conștiință, care exploatează și jefuiesc și oprimă întreaga omenire? Nu spune oare Cuvântul lui Dumnezeu că Dumnezeu îi ține în viață pe Satan și Faraon? Și de ce a făcut asta? De ce ar vrea ca aceștia să lucreze în răutatea lor?”

20. Răspunsul la acestea întrebări a fost, în esență, acesta: Că Iehova Dumnezeu a manipulat dinastia de regi care s-au suit pe tronul Egiptului astfel încât să vină la domnie acest Faraon de o răutate aparte, pentru a-i putea oprima pe evrei și a le da o lecție; și că pentru un scop similar Dumnezeu l-a ținut în viață pe Diavol și i-a permis să continue cu răutatea sa, cu scopul de a preda întregii creații o lecție despre gravitatea păcatului; că Dumnezeu a îngăduit ca israeliții răi și cei buni să trăiască împreună până la timpul său fixat, când îi va zdrobi pe cei care merită mânia sa și îi va salva pe ceilalți. De asemeni, Dumnezeu a permis celor răi să se ridice și să-i asuprească pe cei buni până la timpul său fixat când îi va aduna la sine pe cei buni, dându-le lecțiile potrivite și apoi îi va distruge pe ceilalți. Dacă acest răspuns ar fi corect, atunci Dumnezeu ar fi părtaș și complice la răutatea de pe pământ și la asuprirea oamenilor. Știm că o asemenea concluzie nu are cum să fie corectă, pentru că Dumnezeu este drept și îi urăște pe cei răi, și tot ce face este drept.

ADEVĂRATUL RĂSPUNS

21. Răspunsul corect la întrebările de mai sus nu poate fi dat decât după ce am examinat marea dilemă sau dezbateră universală. Iehova Dumnezeu nu l-a inventat, nu l-a mobilizat pe Diavol, nu l-a făcut să se ridice, nici pe el, nici pe Faraonul cel rău al Egiptului. Lucifer a fost creat perfect și a fost instalat de Domnul într-o poziție de răspundere. Spiritul său cel lacom și invidios l-a făcut să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Dorința egoistă a sa de a dispune de marfă, adică de a folosi întreaga omenire la negoț a fost începutul răutății sale. Lucifer a declarat că Dumnezeu este mincinos, și deci a pus în dispută sinceritatea

Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a numit (pe Lucifer) Șarpe, ceea ce înseamnă mincinos și amăgitor; l-a numit Diavol, adică defăimător și deci mincinos și scornitor de neadevăruri; l-a numit Balaur, adică devorator sau distrugător a tot ce e bun; și l-a numit Satan, ceea ce înseamnă oponent, potrivnic a tot ce e drept, și, deci, adversarul lui Iehova. Satan l-a provocat apoi pe Iehova Dumnezeu să pună pe pământ un om care să-și păstreze integritatea față de Dumnezeu și să rămână fidel și credincios lui în cele mai adverse condiții. (Iov 1:10, 11; 2:4-7) Astfel, a inițiat disputa despre “Cine este suprem în univers?”

22. Numele Dumnezeului cel Atotputernic și Preaînalt reprezintă adevărata dreptate, adevărul, justiția, înțelepciunea, iubirea și puterea. Numele său înseamnă că este mai presus de tot și toate, și că toate faptele sale sunt călăuzite de altruism, iar bunătața sa iubitoare merge către toți cei care fac ceea ce este drept. Deci, și numele lui Iehova Dumnezeu a fost implicat în controversă. Dacă Dumnezeu l-ar fi ucis chiar atunci și acolo pe Diavol, nu ar fi existat nici o oportunitate de a dovedi, de a rezolva dilema inițiată de Diavol, sau de a arăta că numele lui Iehova reprezintă într-adevăr tot ceea ce se spune. De aceea, Dumnezeu i-a îngăduit lui Stan să meargă pe calea sa egoistă și rea, și i-a permis să meargă chiar până la limita ei până la timpul său fixat, pentru a demonstra întregii creații că Dumnezeu este Atotputernic, Suveran, și că numele său reprezintă iubirea, dreptatea, adevărul, înțelepciunea și puterea. Faraon a fost o ilustrație a Diavolului, reprezentându-l; și deci, cuvintele lui Dumnezeu despre Faraon atunci când i-a vorbit lui Moise se aplică mai exact lui Satan Diavolul.

23. Atunci când oamenii au tradus și publicat *Versiunea Autorizată* a Bibliei au crezut, în mod evident că Dumnezeu l-a creat pe Satan, pe cel rău și că răutatea lui era un mijloc de a le da lecții unora; și că, apoi, cei care nu vor să învețe vor fi luați de Diavol în locuința lui și chinuiți pentru totdeauna; și de aceea au tradus textul cu aceste cuvinte: “Și într-adevăr din acest motiv te-am ridicat”. Ei nu au fost totuși mulțumiți de această traducere și au plasat în nota marginală o traducere mai literală a textului: “*te-am făcut să stai pe picioare*” (adică i-a permis să mai existe). Altfel spus, înseamnă că disputa va fi rezolvată așa cum trebuie, pentru totdeauna după ce Diavolului i se va da oportunitatea deplină de a-și dovedi cazul; și, de aceea, Domnul a spus: “de aceea te-am făcut să stai pe picioare”, “de aceea te-am lăsat în viață”. Această concluzie este sprijinită și mai puternic de alte autorități în domeniu, care au redat textul după cum urmează:

24. Pentru a-i ajuta pe cei ce studiază să ajungă la concluzia corectă, vă oferim următoarele diferite traduceri ale acestui text, respectiv Exod 9:16: “Dar, de aceea te-am lăsat în viață, ca să-ți arăt puterea mea, iar numele meu să fie declarat pe tot pământul.” (*A.R.V.*) “Dar, de aceea te-am lăsat în viață, ca să-mi vezi puterea, iar numele meu să fie declarat pe tot pământul.” (*E.R.V.*) “Dar, chiar pentru acest scop te-am lăsat să rămâi (în viață), ca să-ți demonstrez puterea mea, și ca numele meu să fie celebrat pe tot întinsul pământului.” (*Rotherham*) “Dar tu ai fost păstrat tocmai pentru acest scop, ca să-ți arăt puterea mea și numele meu să fie celebrat pe tot pământul” (*Sept.*) “Dar pentru aceasta ți-am îngăduit să rămâi,

pentru a-ți arăta puterea mea, și pentru ca ei să-mi proclame numele pe tot pământul.” – *Leeser*.

25 Aceste texte rezolvă disputa dincolo de orice dubiu și dovedesc că Dumnezeu nu l-a ridicat la putere pe Diavol, nici pe Faraon, regele cel rău ale Egiptului. O declarație de acest fel din partea clerului, sau de la oricine altcineva, este o defăimare a numelui lui Dumnezeu și îl face în mod nedrept pe Dumnezeu responsabil de marea răutate și asupra care afectează acum omenirea. Dumnezeu nu l-a constrâns, totuși, pe Diavol, și i-a permis să rămână în viață, și astfel să fie cruțat până acum de nimicire, pentru propriile sale scopuri care vor fi executate la timpul său convenit și fixat, spre gloria și onoarea lui și pentru justificarea completă a numelui său. Fie ca aceia care îl iubesc pe Dumnezeu să își amintească mereu că cea mai importantă chestiune de acum și dintotdeauna este justificarea numelui lui Iehova. Se apropie timpul când Dumnezeu o va face.

NUMELE SĂU

26. Diavolul a construit Egiptul, iar Faraon îl reprezenta pe Diavol. Dumnezeu și-a trimis poporul ales în Egipt, adică în lume, în organizația Diavolului, pentru că din lume avea să-și aleagă, la timpul convenit, pe unșii săi. O dată aflat poporul în Egipt, ilustrația divină a început, Faraon cel rău și mulțimea sa asuprindu-i pe israeliți. Faraon și mulțimea sa îl reprezintă pe Satan și organizația sa. Israelii din Egipt reprezintă pe toți oamenii care se află sub mâna lui Satan și care sunt oprimați, dar sunt oameni binevoitori și sinceri, și care doresc să fie izbăviți de sub această oprire și să învețe dreptatea. Dumnezeu a auzit strigătele israeliților și l-a trimis pe Moise să-i elibereze, și, despre faptul că a fost trimis pentru a face un nume lui Iehova se consemnează: “pe care Dumnezeu s-a dus să-l elibereze pentru sine ca popor, să-și facă un nume și să înfăptuiască pentru ei lucruri mari și înfricoșătoare” (2 Sam. 7:23) Prin împlinirea acestei lucrări, Moise l-a prefigurat pe Isus Cristos, pe care Dumnezeu l-a trimis în lume pentru a răscumpăra și elibera pe aleșii săi și pentru a face un nume pentru sine. Moise a fost însoțit de Aaron; iar acești oameni au apărut înaintea lui Faraon ca să-l avertizeze despre scopul lui Dumnezeu înainte ca nimicirea să se abată peste egipteni. Tot astfel, lui Isus Cristos îi este încredințată mărturia lui Iehova ca să-i aducă la cunoștință lui Satan și organizației sale voința și scopurile sale înainte ca distrugerea să se abată asupra lor. După acest “preaviz” convenit, Dumnezeu a scos poporul său ales din Egipt și l-a distrus pe Faraon și armata sa, încându-i în mare; și prin acest lucru a prefigurat cum, după ce va avertiza pe Satan și organizația lui, îi va distruge pe cel rău și organizația lui și îi va elibera pe oamenii de bine de sub puterea lui asupritoare și din mâinile lui.

27. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-i spună lui Faraon: “Dar pentru aceasta ți-am îngăduit să rămâi.” De ce? “Pentru a-ți arăta [lui Faraon și mulțimii sale, care prefigurează pe Satan și organizația lui] puterea mea și pentru ca ei [poporul meu] să-mi proclame numele pe tot pământul.” (*Leeser*) Acest text este citat identic de apostol în Romani 9:17, unde apar aceste cuvinte: “Căci în

Scriptură i se spune faraonului: "De aceea te-am lăsat în viață, ca să-ți arăt puterea mea și ca numele meu să fie declarat pe tot pământul".

28. Faptul că textul de mai sus se referă și aplică în primul rând lui Satan și organizației sale, și că Faraon este un simplu reprezentant, un simbol este arătat de apostol în următoarea lui afirmație: "Dumnezeu, deși voind să-și arate mânia și să-și facă cunoscută puterea, a tolerat cu multă îndelungă răbdare niște vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere." (Rom. 9:22) Știm că Dumnezeu nu l-a suferit pe Faraon pentru multă vreme. A trecut doar puțin timp, și apoi Faraon a murit. Dar Dumnezeu a îndurat și l-a suferit pe Satan și organizația sa rea vreme de multe secole, și acea răutate continuă să devină chiar mai cruntă chiar și după repetate avertismente făcute de martorii lui Iehova. În prezent, organizația lui Satan a ajuns la apogeul răutății sale; și știm din Scripturi că în scurt timp Dumnezeu îl va ucide pe Satan și va distruge organizația sa, și aceasta o va face la Armagedon. Apoi, la sfârșitul Miei de Ani va șterge organizația lui Satan de pe fața pământului complet și pentru totdeauna. Satan și organizația lui, incluzând principalele sale elemente vizibili, adică cele religioase, comerciale și politice constituie asupraștii și sunt "vase ale mâniei pregătite pentru distrugere". Dumnezeu i-a îndurat de prea multă vreme și, mânat de suferință îndelungată a declarat în Cuvântul său că vor fi distruși.

29. Aceste scripturi arată dincolo de orice dubiu că Iehova Dumnezeu nu este deloc răspunzător de toată răutatea de pe pământ și că a îngăduit acest rău pentru ca poporul său primească o lecție spre folosul lor și să învețe din gravitatea peste măsură de mare a păcatului. Nici o creatură nu a învățat niciodată vreă lecție de folos practicând nelegiuirea și păcatul. Scripturile prezintă în schimb dovezi concludive că Dumnezeu nu s-a atins de cel rău și i-a permis să rămână în viață, însă doar până la timpul său fixat, pentru a rezolva pentru totdeauna disputa legată de numele său, care reprezintă supremația sa, puterea sa nelimitată, justiția absolută, altruismul său desăvârșit și înțelepciunea sa perfectă.

30. Atunci când suntem confrunțați cu această dilemă - de ce toată această răutate și asupraștie a omenirii a fost și este îngăduită - putem răspunde mai pe scurt, astfel: Satan Diavolul este răspunzător de toate aceste necazuri și asupraștie. Vreme de secole, a încercat să înstrăineze întreaga omenire de Dumnezeu, și în acest scop a construit o mare organizație alcătuită din false religii și falși propovăduitori, politicieni și conducători neloiali și fără credință și o un mare și opresiv organism comercial numit "Marile Afaceri"; și, prin intermediul lor Satan a asupraștit omenirea și i-a transformat în sclavi, așa cum Faraon i-a făcut sclavi pe evreii din Egipt. Dar Dumnezeu a auzit strigătele israeliților asuprași, iar în prezent a auzit strigătele popoarelor lumii, și va lua măsuri. Cu mult timp în urmă, Iehova a spus poporului său că în aceste zile de pe urmă, în care ne aflăm acum, se va atinge un apogeu, un mare necaz în care cel rău și organizația lui vor fi demascați și distruși. El a făcut ca martorul său credincios, totodată apostol al lui Isus, să scrie despre Satan și organizația lui, și, în special, să facă legătura în scrierea lui între religia ipocrită, Marile Afaceri sau organizația comercială, puterea celor

înstăriți și politicienii lipsiți de conștiință, toți conducând lumea împreună și asupra omenirii. Despre această alianță diabolică, apostolul a scris: “Veniți acum, voi, bogaților! Plângeți, urlați din cauza nenorocirilor care vor veni peste voi! Bogățiile voastre au putrezit și mantiile voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, iar rugină lor va fi o mărturie împotriva voastră și vă va devora carnea. V-ați adunat în zilele din urmă ceva asemănător unui foc! Iată că plata pe care o datorați lucrătorilor care v-au secerat ogoarele, dar pe care voi ați oprit-o, strigă fără încetare, iar strigătele de ajutor ale secerătorilor au ajuns la urechile Domnului lui Savaot. Ați trăit în lux pe pământ și v-ați dat plăcerilor senzuale. V-ați îngrășat inima în ziua înjunghierii. L-ați condamnat și l-ați ucis pe cel drept. El vi se împotrivesc.” (Iacob 5:1-6) Dumnezeu lui Savaot care înseamnă Domnul oștirilor, va răspunde acum acest strigăte ale celor persecutați și asupra și îl va trimite pe Isus Cristos și oștirea sa puternică să-l distrugă pe Satan și organizația sa, pentru că aceștia sunt vase ale mâniei pregătite pentru distrugere. – Rom. 9:22.

DECLARAREA NUMELUI SĂU

31. Chiar acum, lucrul aparte pentru rămășița lui Dumnezeu este “vestirea numelui lui Dumnezeu pe tot pământul.” Moise a fost însoțit în Egipt de Aaron, care a fost făcut purtător de cuvânt la îndrumarea Domnului (Ex. 4:14, 15) “Aaron a spus toate cuvintele pe care Iehova i le spusese lui Moise, iar acesta a făcut semnele sub ochii poporului” – Ex. 4:30.

32. Tot astfel, Isus Cristos a încredințat mărturia rămășiței sale credincioase de pe pământ, simbolizată de Aaron, iar Dumnezeu a poruncit ca mărturia să fie dată, că trebuie să fie dată, lucru care îl mânie foarte mult pe Satan, vechiul Balaur. (Rev. 12:17) Satan și marea sa organizație comercială, sau Marile Afaceri, sunt simbolizate în Cuvântul lui Dumnezeu de un balaur, de un crocodil în râuri. (Ezechiel 32:2) Este clar, deci, că acest lucru înseamnă că martorii lui Iehova trebuie să le spună oamenilor adevărul despre organizația lui Satan și mai ales despre faptul că „Marile Afaceri” sunt creația și unealta lui Satan, folosită pentru a asupra omenirea și a-i îndepărta pe oameni de la Dumnezeu. Există unii care pretind că au acceptat prin legământ să facă voia lui Dumnezeu și care refuză totuși să spună ceva despre organizația lui Satan. Niciunul dintre cei unși nu poate fi credincios Domnului, dar refuza să se supună poruncilor lui; iar porunca Lui pentru ei este că trebuie să „vestească ziua răzbunării Dumnezeului nostru”, iar răzbunarea lui este îndreptată împotriva organizației lui Satan, pe care o va distruge. (Isa. 61:1, 2) Această veste bună trebuie dată națiunilor. – Mat. 24:14.

33. Cuvintele lui Iehova, adresate de Moise lui Faraon spuneau în esență că Dumnezeu nu s-a atins de cel rău până la timpul său fixat, “pentru ca numele său să fie vestit pe tot pământul”; iar această declarație a numelui său trebuie făcută înainte ca mânia lui Dumnezeu să-l distrugă pe cel rău și organizația sa. Cine, atunci, vor fi cei care vor vesti numele lui Iehova? Martorii săi, desigur. Rămășița lui Dumnezeu ce se află acum pe pământ constituie oamenii la care se referă

scripturile, atunci când se spune: “Dumnezeu și-a îndreptat atenția spre națiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele său (...) După aceste lucruri mă voi întoarce și voi rezidi coliba căzută [sau “tabernacolul”] a lui David.” (Fapte 15:14-18) Dumnezeu a ales acum din rândul lumii, a scos din lume un popor pentru numele său, și i-a adus pe aceștia în templul lui Cristos, prefigurat de David și tabernacolul său, și i-a uns și i-a făcut martorii săi, spre a-i vesti numele. Acest lucru este sprijinit de declarația apostolului. “Dar voi sunteți "un neam ales, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile" celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată. Căci odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu. Erați cei cărora nu li se arătase îndurare, dar acum sunteți cei cărora li s-a arătat îndurare.” (1 Petru 2:9-10) Rămășița de acum reprezintă națiunea aleasă a lui Dumnezeu care trebuie să-l reprezinte și să se mențină întrutotul deoparte și separată de orice parte a organizației lui Satan. – Iac. 1:27.

34. Marele apogeu a fost acum atins. Dumnezeu i-a permis lui Satan și organizația sale să rămână sau să continue în răutatea ei până la timpul lui fixat când o va distruge, și acum, chiar înainte de distrugerea lor, spune: “Voi sunteți martorii mei”, zice Iehova, “da, slujitorul meu pe care l-am ales, ca să știți, ca să aveți credință în mine și să înțelegeți că eu sunt Același. Înainte de mine n-a fost făcut niciun Dumnezeu și nici după mine n-a mai fost vreunul. "Eu am vestit, am salvat și am făcut să se audă când nu era niciun dumnezeu străin printre voi. Voi sunteți deci martorii mei", zice Iehova, "iar eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10. 12) Iehova Dumnezeu a făcut cunoscut în avans unșilor săi ce înseamnă aceste scripturi și astfel le-a permis o șansă de a aprecia și a fi recunoscători pentru că i-a chemat din beznă și i-a adus în lumina sa minunată și le-a pus Cuvântul său pe buze. El le arată clar și pe deplin că Dumnezeu este tot ce spune numele său; că nu a îngăduit să existe răutatea pentru a-i învăța pe oameni gravitatea păcatului, ci că i-a permis celui său și organizației sale rele să continue până când va veni timpul să le arate oamenilor adevărul, și ca numele său să fie cunoscut în tot universul este sprijinit de declarația repetată, mai ales în profeția lui Ezechiel, dar și în alte locuri, care spune că Dumnezeu își va arăta răzbunarea față de Satan și organizația lui și că “vor ști că eu sunt Domnul”.

35. Dumnezeu a făcut ca Moise și Aaron să apară înaintea lui Faraon și să-l anunțe pe deplin. El a făcut să se abată multele plăgi asupra egiptenilor ca anunț și avertisment pentru întreaga națiune despre scopul său de a distruge acea organizație rea, și pentru a-i informa, mai presus de toate, că el (Iehova) este suprem. În această privință, Moise și Aaron îl reprezentau pe Cristos, incluzând membrii picioarelor și rămășiței de pe pământ, care anunță și avertizează pe Satan și diferitele ramuri ale organizației sale că Iehova este suprem, și că scopul lui este de a-l distruge pe Diavol și pe toți cei care i se alătură pentru a i se opune lui Dumnezeu. Plăgile abătute asupra Egiptului au prefigurată avertismentul și atenționarea pe care Dumnezeu le-a făcut și le face națiunilor pământului, și mai

ales organizației oficiale a lui Satan, care insultă numele lui Iehova și se opun martorilor săi de pe pământ.

36. Martorii lui Iehova trebuie să fie foarte activi. Ei trebuie să fie zeloși în depunerea mărturiei lui Isus Cristos care le-a fost încredințată, mărturie despre Dumnezeu și Împărăția lui. Supunându-se poruncii lui Dumnezeu, ei trebuie să dea avertismentul: “Strigă în gura mare! Nu te reține! Înălță-ți glasul ca un corn și vorbește poporului meu despre răzvrătirea lor și casei lui Iacob despre păcatele lor!” (Isa. 58:1) Acest lucru înseamnă că trebuie să-i avertizeze pe toți cei care pretind că sunt urmașii ai lui Cristos și ai casei de fii a lui Dumnezeu.

37. Toți cei care au fost luminați cu o cunoștință despre scopul lui Dumnezeu de a-l răscumpăra pe om prin sângele iubitelui său Fiu Isus Cristos, de a-și întări Împărăția cu Cristos în calitate de Cap al ei, și apoi de a-i restatornicii pe cei supuși din rândul omenirii, și despre scopul său de a-i distruge pe cei răi, dar apoi, în pofida a ceea ce au aflat se vor opune voit martorilor lui Iehova în lucrarea lor de depunere a mărturiei despre Iehova și scopurile sale vor fi nimicite în mod sigur împreună cu Satan, pentru că păcătuiesc împotriva luminii. Fie deci ca toți cei care se opun martorilor lui Iehova în lucrarea lor de depunere a mărturiei despre Împărăția lui Dumnezeu să fie avertizați că judecata lui Dumnezeu este împotriva celor răi și va fi în scurt timp executată.

38. Nici unul dintre cei care a primit cunoștință despre scopurile lui Dumnezeu, și deci despre prezentul adevăr, dar care apoi nu a reușit sau a refuzat să participe la depunerea mărturiei în numele lui Iehova nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Fie ca toți cei căldicei și neglijenți, și cei indiferenți să fie avertizați. A venit timpul când Dumnezeu va face ca numele său să fie vestit; și, pentru ca unșii săi să-și mențină integritatea și să-și dovedească loialitatea și iubirea pentru Iehova, trebuie să-i vestească numele și o vor face. Toți vor ști că Iehova este Dumnezeu cel Atotputernic și că toate binecuvântările trebuie să vină de la el.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Având în vedere cunoștința lor despre Dumnezeu și scopurile sale și responsabilitatea lor în acea privință, comparați poziția “creștinătății” cu cea a celorlalte națiuni de pe pământ. Explicați eșecul creștinătății în această privință.
2. Pentru cine și cu ce scop a oferit Dumnezeu consemnările ce include pasaje și afirmații ilustrative și evenimente istorice conținute de Biblie?
3. De ce Egiptul, conducătorul său și aspectele legate de această națiune – în special interacțiunea lor cu descendenții lui Avraam – primesc un rol proeminent în profeția ilustrativă?
4. Arătați (a) importanța naturală a fluviului din Egipt, Nilul și (b) semnificația ei profetică.
- 5, 6. Descrieți organizația guvernamentală din Egipt. Care era, în mod clar, natura și scopul elementului religios? Explicați și relatați robirea israeliților de către egipteni.

- 7, 8. Explicați semnificația numelui “Egipt”.
- 9-11. Aplicați afirmația “Pentru că ai făcut mult comerț, te-ai umplut de violență.”
- 12, 13. În ce constă acum organizația pământească a lui Satan. Descrieți modul său de operare.
- 14, 15. Puneți în opoziție felul în care operează adevărata regulă a schimbului și comerțului cu practicile la care îi supune Satan pe oameni.
- 16, 17. În ce măsură i-a afectat spiritul comercial, materialist pe cei pe care Dumnezeu i-a favorizat cu o cunoștință a adevărului?
- 18-20. Citați scripturi care arată cum Satan și reprezentanții săi au încălcat standardul divin. Explicați de ce oamenii nu au înțeles și nu au apreciat scopul lui Dumnezeu, manifestat prin faptul că nu i-a împiedicat pe cei răi să acționeze.
- 21-22. Explicați (a) existența lui Satan (b) faptul că Dumnezeu a permis atâta vreme activitățile lui Satan pe pământ.
- 23-25. Arătați dacă expresia “De aceea te-am ridicat” (din *Versiunea Autorizată*) este o traducere corectă. Explicați de ce apare astfel în *Versiunea Autorizată* a Bibliei.
26. Ce aspecte ale scopului divin au fost reprezentate prin experiențele Israelului legate de Egipt?
- 27-29. Aplicați Romani 9:17, 22. Care este lecția conținută de faptul că Dumnezeu a permis răul și răutatea pe pământ?
30. Arătați pe scurt cine este răspunzător de răutatea și oprimarea care au dominat în secolele trecute. Citați cuvintele Domnului prin apostolul său Iacob cu privire la judecata la care va fi supusă diabolica alianță care îi asuprește acum pe oameni.
- 31-33. Explicați simbolistica relației dintre Moise și Aaron, așa cum este consemnată în Exod 4:30. Când trebuie să se împlinească această imagine profetică. Cum? De ce?
- 34, 35. De ce își dezvăluie acum atât de clar Iehova numele său și scopurile sale, așa cum au fost ilustrate de relația sa cu Egiptul prin Moise și Aaron?
- 36-38. Care este deci privilegiul și responsabilitatea de acum a martorilor lui Iehova? Precizați marea importanță a faptului că ei acceptă pe deplin și cu bucurie răspunderea aceasta și se folosesc de acest privilegiu pentru a vesti numele lui Iehova.

Răzvrătirea lui Lucifer

Tragedia din grădina Edenului nu a avut vreodată seamăn. De fapt, toate celelalte crime și tragedii pot fi urmărite înapoi până la origine, iar originea este crima comisă acolo. Enormitatea sa este și mai mult sporită din cauza inteligenței și măreției celui ce a comis-o și a poziției de încredere pe care i-o dăduse Creatorul Etern. Această crimă teribilă a secătuit speranțele îngerilor și ale oamenilor, a

umplu pământul de suferință și a făcut chiar și cerurile să plângă; a pus în mișcare roțile răului și le-a făcut să se rotească, gonind prin coridoarele veacurilor, răspândind război, crimă, boală, epidemii și foamete și zdrobind astfel sângele dătător de viață a nenumărate milioane de oameni.

Acel criminal străvechi a fost atât de puternic, amăgitor și viclean, încât chiar sensibilitatea omenirii a fost amortită și amețită, iar oamenii au fost ținuți secole întregi în ignoranță cu privire la cauză și la efectele ei cu implicații adânci. Dar acum pare cert că a venit timpul ca Dumnezeu să tragă în lături cortina și să-i lase pe oameni să vadă și să înțeleagă mai bine cine este teribilul criminal și crima lui, pentru a putea fugi de sub influența celui rău și a găsi refugiu brațele Salvatorului lumii.

Iehova Dumnezeu a fost binefăcătorul și prietenul omului. El l-a creat pe Adam, i-a dat o soție, i-a oferit un cămin minunat, l-a făcut prinț peste tot ce supraveghea, l-a investit cu puterea de a umple pământul cu o rasă perfectă de oameni, pentru a-l supune și a-l conduce. Era firesc deci ca Adam să-l iubească pe Dumnezeu. În plus, a fost creat astfel încât să-l venereze instinctiv pe Cel care îi era prieten și binefăcător.

Voința lui Dumnezeu este legea lui. Atunci când voința este exprimată cu privire la om, constituie legea lui Dumnezeu prin care omul va fi guvernat. Refuzul de a se supune legii lui Dumnezeu face creatura un supus neloial. Fără lege, nu ar exista niciun mod de testare a loialității omului. Trebuie să existe o regulă de acțiune care să încurajeze ce este bun și să interzică tot ce este rău. Dumnezeu a oferit o asemenea regulă, o lege pentru om, și s-a exprimat-o în legătură cu hrana lui Adam. E evident că niciun rău nu putea proveni direct din mâncare, pentru că toată hrana era perfectă; dar răul avea să rezulte din fapta de nesupunerea față de legea lui Dumnezeu. Pentru om, a-și pierde viața însemna a pierde totul. Dumnezeu nu putea permite însă ca o creatură nelegiuită să posede viață eternă. El i-a oferit omului hrană și, legat de aceasta, i-a spus omului printr-o poruncă: “Și Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: "Din orice pom din grădină poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri”” – Gen. 2:16, 17.

Tot în spiritul prevederilor sale iubitoare față de om, Dumnezeu a numit un supraveghetor sau protector sau un sprijinitor care avea să-l ajute pe om să evite să facă ceea ce este greșit și care ar fi adus asupra lui pedeapsa pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. Cel ales dintre creaturile cerești și așezat în Eden ca protector și supraveghetor al omului a fost Lucifer, cel strălucitor. Despre el și numirea sa în această funcție de răspundere, Dumnezeu a spus, așa cum este scris în profeția lui Ezechiel (28:14) – “Tu ești heruvimul uns, ocrotitor, eu te-am numit.” Termenul “uns” înseamnă că Lucifer, heruvimul, a fost investit în numele lui Dumnezeu cu puterea și autoritatea de a face anumite lucruri și, în acest caz, a fost investit cu puterea și autoritatea de supraveghetor în “grădina lui Dumnezeu”, pentru a apăra interesele omului și a-l ține pe calea cea bună. Heruvim înseamnă un reprezentant,

o autoritatea căreia îi sunt delegate anumite puteri cerești și îndatoriri. Cuvântul “ocrotitor” (sau “care acoperă”), așa cum este folosit în profeția lui Ezechiel, înseamnă care acoperă, care păzește, care protejează. Rezultă, deci, că Lucifer a fost investit cu puterea și autoritatea de a acționa ca un paznic pentru om; de a-l păzi, ocroti și proteja de pericolul de face ceva greșit, încălcând legea lui Dumnezeu. Era deci datoria lui solemnă, atât față de Dumnezeu, cât și de om, să îndrume și influențeze omenirea pe calea cea dreaptă, pentru ca omul să-l poată onora astfel pe Dumnezeu și să-și poată prelungi viața pe pământ.

Dumnezeu l-a investit pe Lucifer și cu puterea morții, potrivit afirmației apostolului Pavel din Evrei 2:14. Deci, o parte din datoria oficială a lui Lucifer era și de a-l condamna pe om la moarte dacă ar fi încălcat legea lui Dumnezeu. Din acest motiv, Lucifer ocupa o poziție de încredere pe lângă Dumnezeu și om. În mâinile lui fusese pusă o încredere sacră de a menține guvernul proaspăt început al lui Dumnezeu de pe pământ într-o stare curată și bună. A trăda acea încredere pentru a răsturna mijloacele de guvernare numite de Dumnezeu în Eden ar însemna un act de trădare. Comiterea delictului trădării în asemenea condiții l-a umple pe făptaș de perfidie și l-ar face o creatură dezgustătoare și nelegiuită, cel mai rău dintre toți criminalii. Investit fiind în cea mai onorabilă poziție din univers, în afară de cea a Fiului unic-născut al lui Dumnezeu, Logosul, o poziție chiar diferită de cea a Logosului, căci a fost așezat ca supraveghetor și protector al unui domeniu, faptul că Lucifer a trădat această încredere este atât de teribil încât cuvintele oamenilor nu-l pot descrie întrutotul. Frumusețea, puritatea și inocența bărbatului și femeii perfecte, într-un mediu natural cu mult mai frumos decât a văzut ochiul uman de atunci înainte face și mai evidentă depravarea inimii care a putut comite teribila crimă pe care am o vom descrie de acum înainte.

Fiind una dintre “stelele dimineții” care a fost martor la creația omului și a casei sale perfecte, și fiind numit într-o poziție confidențială și de încredere ca supraveghetor al omului, Lucifer știa, desigur, că Dumnezeu l-a împuternicit pe om să-i înmulțească specia și că la timpul fixat pământul avea să fie umplut de o rasă perfectă de oameni. Știa că omul era creat astfel încât să-și venereze binefăcătorul. Știa, deci, că trebuie să distrugă, să submineze din mintea omului gândul că Dumnezeu este binefăcătorul lui. Lucifer a devenit ambițios, dorind să controleze omenirea și să primească închinarea pe care Dumnezeu o merita de drept.

Lucifer a fost atât de impresionat de frumusețea, importanța și puterea sa încât a uitat că avea o obligație față de Creatorul său. Egoismul i-a pătruns în inimă. Motivația sa era greșită iar inima sa a devenit rea. A fost impulsionat să acționeze în privința lui Adam, dar motivul său era unul rău. Despre acest scop rău, profetul Isaia (14:13, 14) consemnează aceste cuvinte despre Lucifer: “Tu ai zis în inima ta: "Voi urca la ceruri. Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi sta pe muntele întâlnirii, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului. Voi urca mai presus de înălțimile norilor, mă voi face asemenea Celui

Preaînalt".” Scripturile ne arată clar că raționamentul lui Lucifer a fost precum acesta:

„Sunt supraveghetorul omului în Eden. Am puterea de a-l condamna la moarte pe om, dar chiar și dacă omul va încălca legea lui Dumnezeu, nu îmi voi exercita acea putere. Îl voi face pe om să creadă că Dumnezeu nu este prietenul și binefăcătorul său ci, de fapt, îl amăgește și înșală pe om. În afară de acest lucru, Dumnezeu nu va putea să-l condamne pe om la moarte și să fie consecvent cu sine; căci a declarat că acel copac din mijlocul Edenului este copacul vieții, iar cine va mânca din el va trăi pentru totdeauna. Deci, îi voi duce pe om la acel copac și îl voi sfătui să mănânce, și apoi nu va muri, ci va trăi pentru totdeauna.”

„Dar, înainte să pot face asta, trebuie să-l fac pe Adam să creadă că Dumnezeu îl ține în ignoranță și îi oprește lucrurile pe care este îndreptățit să le primească. Adam își iubește soția. Mai întâi o voi face pe Eva să facă ce-i cer, și apoi, prin intermediul ei, îl voi putea controla pe Adam. Apoi voi aranja circumstanțele astfel încât și el va trebui să mănânce din pomul interzis al cunoașterii, și apoi voi refuza să-i condamn la moarte pe niciunul dintre ei. Apoi îi voi duce imediat la acel copac al vieții să mănânce din acel fruct. Apoi, ei vor trăi pentru totdeauna, și nu vor muri. Astfel, îi voi câștiga de partea mea și îi voi ține în viață pentru totdeauna. Îl voi sfida pe Dumnezeu și, în timp ce el are un tărâm de îngeri și alte creaturi care i se închină, și eu voi fi venerat precum Cel Prea Înalt, ba chiar voi fi venerat așa cum este venerat Dumnezeu.”

Scripturile arată că acesta este felul în care Lucifer și-a plănuit răzvrătirea. Schema pe care a conceput-o a fost una vicleană, dar el a crezut că este un plan înțelept. Evident, Dumnezeu știa despre ea încă de la început, dar nu s-a amestecat până când Lucifer nu a făcut gestul fățiș de a ajunge la om și a-l face să păcătuiască. Despre acest lucru, Dumnezeu a spus, prin profetul său Ezechiel: “Inima ta s-a umplut de trufie din cauza frumuseții tale. Ți-ai pierdut înțelepciunea din cauza splendorii și strălucirii tale.” (Ez. 28:17) Această meditație egoistă din inima lui Lucifer a fost începutul nedreptății în sufletul lui. Până în acel moment fusese perfect, căci Iehova Dumnezeu l-a creat perfect. Despre el Dumnezeu spune, vorbind prin profetul său Ezechiel: “Ai fost ireproșabil în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine.”(Ez. 28:15) De atunci, din acel moment datează imperfecțiunea lui Lucifer. Acesta a fost începutul răzvrătirii. Acea cugetare egoistă din inima lui Lucifer a dus la teribila crimă a trădării și la toate consecințele blestemate ce au urmat de atunci . . . Acest lucru l-a transformat pe Lucifer într-un diavol, într-un potrivnic al lui Dumnezeu. În profeție se scrie despre rezultatul teribil al faptei sale pentru Lucifer, după cum urmează: “Pentru că ai păcătit, Eu [Iehova Dumnezeu] te voi alunga de pe muntele lui Dumnezeu fiindcă te-ai pângărit și te voi nimici din mijlocul pietrelor de foc, o, heruvim ocrotitor! Inima ta s-a umplut de trufie din cauza frumuseții tale. Ți-ai pierdut înțelepciunea din cauza splendorii și strălucirii tale. Te voi arunca pe pământ. Te voi pune înaintea regilor, ca să se uite la tine (...) Te voi preface în cenușă pe pământ, sub ochii tuturor celor ce te văd. Toți cei care te cunosc printre popoare te

vor privi înmărmuriți. Vei ajunge o groază neașteptată și nu vei mai exista niciodată.” (Ez. 28:16-19) În acest fel declară Cuvântul lui Dumnezeu, infailibil și profetic, sfârșitul lui Lucifer, acum devenit Satan Diavolul – distrugere deplină sau anihilare. La timpul său fixat, Dumnezeu își va executa decretul de distrugere, și Satan Diavolul nu va mai exista în veci!

Izvorul adevăratei înțelepciuni

Pretinșii creștini, care sunt creștini doar cu numele și sunt de fapt niște ipocriți, nu se bucură de o viziune sau de o înțelegere a scopului divin. Ei îl onorează pe Domnul cu buzele lor, dar inimile lor sunt mult depărtate și înstrăinate de el. Prin învățăturile lor false, îi fac pe oameni să se teamă de moarte de ce se va petrece și, deci, să se grăbească să intre în organizațiile lor.

Totuși oamenii sunt înfometați și doresc hrană spirituală adevărată. De aceea, Domnul spune: “Voi începe o lucrare minunată în rândul acestui popor»” Înțelepciunea pretinșilor înțelepți va pieri și înțelegerea lor va fi ascunsă. Iehova începe deci, prin intermediul Fiului său iubit, Isus Cristos, o lucrare minunată. El răspândește în rândul oamenilor cunoștință exactă despre bunătatea sa și îngrijirile sale îndurătoare pentru oameni.

Un mijloc prin care această lucrare a fost îndeplinită a fost faptul că Domnul Dumnezeu a pus în acțiune radioul. Oamenii nesăbuiți, învățați doar în concepțiile lor false, nu ezită să spună că radioul este rezultatul inventivității și minții ascuțite a omului.

Afirmația lor nu este adevărată. Cu mai mult de 30 de secole în urmă, Dumnezeu a prezis că va veni timpul când își va trimite mesajul precum fulgerul, și nimic nu-i va putea sta în cale. Cei de pe pământ pe care Dumnezeu îi face martori ai săi și îndeplinesc această lucrare nu sunt dintre înțelepții pământului, sau dintre cei bogați sau puternici, dar sunt umili și dornici să învețe și apreciază marele privilegiu de a face ceva în numele lui Iehova.

Răspândirea adevărului nu este rezultatul eforturilor umane, ci însuși Domnul Dumnezeu o face prin organizațiile sale. Prin aceasta, îi anunță în avans pe oameni despre scopul său de a instaura marea sa Împărăție și de a distruge complet organizația Diavolului.

Aceasta este ziua în care Domnul înfăptuiește aceasta și în care oamenii se bucură că adevărul este cunoscut.

Din moment ce este privilegiul și datoria lor să facă cunoscut adevărul, cei dedicați lui I-ar nemulțumi pe Domnul și i-ar încălca Cuvântul și, deci, ar face un mare rău dacă și-ar permite să facă o comparație între adevărul său și o descriere detaliată a teoriei evoluției.

Însă unii vor spune, poate: “Nu se simt oare îndreptățiți creștinii să discute despre chestiunile nemuriri înnăscute și ale chinurilor veșnice, pe când acestea

sunt doctrine diabolice? Nu ar fi la fel de irațional și nedrept să discutăm despre ele cum ar fi să dezbaterem teoria evoluției?

Răspunsul este NU, pentru că oamenii care apără aceste doctrine pretind să se bazează pe Biblie și, deci, admit că Biblia este o autoritate. A intra într-o polemică bazată pe aceste chestiuni înseamnă până la urmă a determina doar dacă Biblia le sprijină sau nu.

Creștinul încearcă să arate că Biblia nu sprijină aceste doctrine diavolești. Dar moderniștii care apără teoria evoluției neagă autoritatea Bibliei și își bazează concluzia pe înțelepciunea omului. Deci, însăși declararea teoriei lor este o defăimare la adresa lui Iehova, și devine datoria fiecărui creștin să refuze să ia în seamă aceste “dovezi” făcute de om oferite de așa-ziși “oameni de știință”.

Adevărul este mijlocul care îi aduce pe oameni în armonie cu marele Creator, Iehova Dumnezeu. Fiul iubit al lui Dumnezeu a vorbit cu autoritate despre Cuvântul lui Dumnezeu, spunând “Cuvântul tău este adevărul” – Ioan 17:17.

Cuvântul lui Dumnezeu scris de oamenii sfinți din vechime a fost scris sub îndrumarea lui Iehova și este bun pentru instruirea oamenilor care vor să fie conduși pe calea cea dreaptă. (2 Pet. 1:21; 2 Tim. 3:16; Iov 32:8) Doar oamenii nesăbuiți ignoră Biblia în căutarea unei filosofii despre originile omului. Este total irațional să ne așteptăm să găsim un răspuns satisfăcător al întrebarea “Ce este omul?” în afara cazului în care omul iese din mediul său limita și caută un răspuns în Cuvântul marelui Creator.

Profetul David era cu mult mai înțelept decât savanții din timpurile moderne. Era înțelept pentru că și-a devotat viața cunoașterii și împlinirii voinței lui Dumnezeu. El a fost un om după inima lui Dumnezeu pentru că a fost mereu credincios lui Dumnezeu. A făcut unele greșeli grave din cauza slăbiciunii sale moștenite, dar inima sa a fost mereu sinceră față de Domnul, și se întorcea mereu la El. Spiritul Domnului Dumnezeu îi punea gândurile în mișcare și îl făcea să rostească adevărul. (2 Samuel 23:2) Acel serv înțelept al Domnului a scris sub inspirație: “Teama de Iehova este începutul înțelepciunii. Toți cei ce împlinesc poruncile sale au perspicacitate. Lauda sa dăinuie pentru totdeauna.” – Ps. 111:10.

Înțelepții caută să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu și se străduiesc cu credință să se conformeze acestui Cuvânt. Omul care urmează un asemenea drum primește favorul lui Dumnezeu. Dumnezeu îi înlătură de lângă el pe cei mândri și încrezuți. (1 Pet. 5:5) Cel nesăbuit este demascat în ciuda felului în care încearcă să apară. El poate pretinde cu buzele sale că este reprezentantul lui Dumnezeu dar, în același timp, prin doctrinele pe care le susține neagă însăși existența lui Iehova.

Despre acest lucru, profetul lui Dumnezeu a scris: “Nebunul spune în inima lui: Nu există Dumnezeu” (Ps. 14:1) Inima este folosită aici ca un simbol al motivațiilor unui om, care determină cursul acțiunilor sale.

Moderniștii sau evoluționiștii, autointitulându-se înțelepți, spun în esență: “Sunt un doctor în divinitate. Asculta-ți de înțelepciunea mea. Știu că omul este rezultatul procesului de evoluție și continuă să evolueze, să progreseze.”

Care este de fapt motivația unui asemenea om? A atrage atenția asupra propriei sale inteligențe. Un asemenea om este extrem de egoist și, în obrăznicia și aroganța sa, spune: “Nu există un creator al cerurilor, al pământului sau al omului. Lucrurile pe care le vedem au fost create de hazard și omul este rezultatul evoluției.”

Nebunul este mândru de sine și se bucură în “măreția” sa și este încântat să-și audă laude cântate de alții. Acești așa-ziși savanți sau moderniști “înțelepți” găsesc plăcere în a se flata reciproc. Ei se umflă în piept și vorbesc cu multă gravitate și se adresează unul altuia cu “Doctore” sau alte titluri și vorbesc frecvent despre importanța și înțelepciunea unuia din ei.

Astfel, dușmanul Satan se folosește de ei pentru a se orbi reciproc și a defăima numele marelui Dumnezeu iubitor. Ei au creat pentru sine o reputație în rândul oamenilor pentru înțelepciunea și măreția lor, și, prin influența lor, îndepărtează mințile oamenilor de Dumnezeu adevăratul Binefacător și Prieten al omenirii.

Este minunat cum, Dumnezeu a știut dinainte și a prezis aceste lucruri în Cuvântul său. Acum, un adevărat student al profeției poate citi cuvintele lui Iehova scrise cum mult timp în urmă și înțelege calea pe care merg acești savanți moderni autointitulați.

În interiorul confesiunilor religioase există unele biete suflete care sunt întristate în inimile lor din cauza aroganței și importanței de sine pe care și-o dau clericii. Aceștia strigă către Domnul, cerându-i ușurare. De aceea profetul lui Dumnezeu îi reprezintă rugându-se: “Salvează-mă, o, Doamne, pentru că cel loial a pierit, pentru că cei fideli au dispărut dintre fiii oamenilor. Aceștia își spun neadevăruri unul altuia, vorbesc cu buze mieroase, cu o inimă împărțită.”

Răspunsul la strigătul lor este: “Domnul va nimici toate buzele mieroase, limba care vorbește lucruri mari și pe cei care spun: “Vom birui cu limba noastră. Buzele noastre sunt cu noi. Cine va fi stăpânul nostru?” – Ps. 12:1-4.

În acest ceas de mare ipocrizie în sânul sistemelor eclesiastice, aceia care se întorc la Cuvântul lui Dumnezeu găsesc îmbărbătare. Cei care vor striga către Domnul, așa cum îi reprezintă aici profetul, vor auzi răspunsul din Cuvântul lui Dumnezeu: “Din cauza jefuirii celor năpăstuiți, din cauza suspinului celor săraci, mă voi ridica acum”, spune Domnul. “Îi voi pune într-un loc sigur, îi voi ocroti de cel ce suflă disprețuitor împotriva lor.” Cuvintele Domnului sunt cuvinte pure, ca argintul purificat într-un cuptor de pământ, purificat de șapte ori. Tu, Doamne, îi vei păzi! Îl vei ocroti pe fiecare de generația aceasta, pe timp veșnic.” – Ps. 12:5-7.

Cei mai aroganți dintre oameni sunt clericii din prezent. Cu ipocrizie, invocă numele Domnului, dar îi ignoră cuvântul și îi induc în eroare pe oameni dând glas doar așa-numite lor “înțelepciuni”. Aceștia sunt cei care neagă Cuvântul lui Dumnezeu și care îi învață pe oameni doctrina evoluției omului, contrară acestui Cuvânt. Ei fac parte din această lume, din acest sistem sau din organizația Diavolului, pentru că s-au aliat cu conducătorii care guvernează popoarele.

Dar Domnul declară că neascultarea lor și aroganța lor nu vor mai dura mult. “Voi face să se întoarcă peste pământul roditor răutatea lui și peste cei răi nelegiuirea lor. Voi face să înceteze mândria celor înfumurați și voi înjosi trufia tiranilor.” (Isa. 13:11) “Mândria merge înaintea căderii și spiritul trufaș înaintea poticnirii.” – Prov. 16:18.

Originea omului este un secret revelat doar de Cuvântul lui Dumnezeu. Niciun om nu poate cunoaște adevărul despre ea, decât din descoperirea lui Dumnezeu, așa cum este dată în Cuvântul său. Ar fi pe deplin imposibil ca un om sau niște oameni aflați la mii de ani distanță de începuturile rasei sale să poată spune despre originea ei, exceptând cazul în care marele Creator oferă informații consemnate. Dumnezeu, marele Creator, este bucuros să le facă cunoscut secretul său celor care îl iubesc și servesc. Secretul Domnului este cu ei. – Ps. 25:14.

David l-a iubit și l-a servit pe Iehova Dumnezeu, și spiritul Domnul Dumnezeu era asupra lui, și a scris: “O, Doamne, Domnul nostru, cât de măreț este numele tău pe tot pământul, tu, despre a cărui demnitate se vorbește mai presus de ceruri! Prin gura copiilor și a sugarilor ți-ai arătat puterea în fața vrăjmașilor tăi, ca să-l oprești pe dușman și pe cel ce se răzbună.” (Ps. 8:1, 2) Cuvintele lui David, mai ales cele din al doilea verset, sunt profetice.

Domnul știa dinainte că savanții moderni sau clerul evoluționist se vor ridica și aceștia vor fi instrumentele celui rău și, deci, inamicii săi. Drept urmare, a făcut ca David să scrie că prin gura copiilor se va arăta puterea; prin aceasta, vrând să spună că puterea Cuvântului lui Dumnezeu va fi vestită, dar nu de cei puternici și mari și înțelepții autointitulați, ci de cei care au firea umilă, dornică să învețe a unui copil. Și chiar așa și este, căci descoperim că aceștia sunt cei care vestesc mesajul bunătății lui Dumnezeu înaintea oamenilor și participă astfel la această minunată lucrare.

Pe când stătea de strajă noaptea, David privea bolta cerească și contempla unele dintre minunile creației lui Dumnezeu. Cât de minunate, mărețe și sublime sunt ele! Orice minte cu umilință divină găsește încântare în a le privi la căderea nopții. Fiecare planetă se mișcă fără zgomot pe orbita ei desemnată și chiar supunerea corpurilor cerești față de legea lui Dumnezeu vestesc laudele Creatorului etern.

Atunci când David vedea minunile creației, era copleșit de adorație și laudă. Apoi, își întorcea privirea asupra sa sau a oamenilor ca el și spunea: “Când văd cerurile tale, lucrările degetelor tale, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi spun: Ce este omul muritor ca să-ți amintești de el și fiul omului pământean ca să te îngrijești de el? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât cei de natură divină și l-ai încoronat cu glorie și cu splendoare. L-ai făcut stăpân peste lucrările mâinilor tale, ai pus totul sub picioarele sale: oi, boi și capre, pe toate, precum și animalele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor. O, Iehova, Domnul nostru, cât de măreț este numele tău pe tot pământul!” – Ps. 8:3-9.

Cât de diferite sunt cuvintele acestui profet inspirat de cele ale clericilor moderni! Este evident că aceștia din urmă sunt uneltele lui Satan, fie că o știu sau

nu, pentru că, în aroganța lor, hulesc numele lui Dumnezeu, îndepărtându-i pe oameni de el, și servesc scopurilor lui Satan. Ca o mustrare publică pentru evoluționiști, profetul lui Dumnezeu a scris: “Să știți că Iehova este Dumnezeu. El ne-a făcut, nu noi înșine. Noi suntem poporul lui și oile pășunii lui.” – Ps. 100:3.

De pe teren

RECUNOȘTIINȚĂ PENTRU IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Salutări în numele iubitului nostru Rege.

Adunarea de martori ai lui Iehova din Freetown (Sierra Leone) dorește să-și exprime recunoștința față de Iehova ca semn de apreciere al hrăniilor foarte bogate pe care a binevoit să ne-o pună la dispoziție, conținută în *Lumina* (vol. I și II), studiul cărora tocmai l-am încheiat și să adopte unanim noul nume pe care Iehova, din îndurarea sa, a binevoit să ni-l confere, și suntem de asemeni bucuroși pentru oportunitatea de a coopera cu toți oamenii săi iubiți în lucrarea de avertizarea a puternicei organizații a lui Satan de pe pământ.

Martorii de aici sprijină din toată inima privilegiul de serviciu de a duce mesajul din ușă în ușă, lucru pe care l-au făcut cu zel și cu devotament din toată inima pentru Regele lor, și lucrarea care a fost desemnată celui ce merge acum să cucerească, și va fi cuceritor, și sunt hotărâți, prin îndurarea lui, să continue împreună cu el, luptând umăr la umăr împreună cu cei de aceeași prețioasă credință până când lupta se va termina, și dușmanul și organizația lui vor fi complet distruși, iar numele și cuvântul sfânt al lui Iehova vor fi complet justificate. Ne rugăm cu sinceritate pentru toți cei care sunt implicați acum în această luptă, și mai ales pentru dvs., dragă frate, pe care Iehova l-a numit special pentru a conduce rămășița sa de pe pământ. Cu multă iubire creștinească și salutări.

IEHOVA NE IZBĂVEȘTE DE LUCRURILE DEZGUSTĂTOARE

DRAGI FRAȚI ÎN SERVICIUL DOMNULUI,

Nu pot găsi cuvintele potrivite pentru a descrie cât de bucuros sunt că mă bucur de cunoștința prezentului adevăr, pe care am dobândit-o citind broșurile date de fratele L.P.

Pentru a-mi putea exprima bucuria lăuntrică îngăduiți-mi, dragi frați, să vă povestesc despre starea demnă de milă spre care mă îndreptam încercând să intru într-o școală teologică și să devin preot, dacă Tatăl iubitor nu ar fi trimis unul dintre copiii săi să mă salveze de la distrugerea sigură.

Cu doi ani în urmă, transformasem mica mea cameră într-o biserică, umplând-o de icoane, candelă, tămâie, etc. și, de trei ori pe zi, ca și în timpul nopții, mă găseam în genunchi în fața idolilor, rugându-mă în lacrimi ca dorința inimii mele să fie împlinită. Îi mulțumesc Tatălui Ceresc Atotputernic, Iehova Dumnezeu, care poate vedea inimile noastre, pentru că m-a izbăvit de lucrurile dezgustătoare, de robele clericilor și și-a deschis brațele și mi-a dat adevărul, și încă ce adevăr!!

Rog să-mi adăugați subscripția pe lista *Turnului de Veghere* și să-mi trimiteți factura pentru a vă remite prețul.

Cel mai neînsemnat dintre frații voștri servi, într-o singură speranță,
JOHN COUCKOUMBETIS, *Egipt*.

“CREDINCIOȘI ORGANIZAȚIEI LUI IEHOVA”

IUBITRE FRATE RUTHERFORD,

Adunată în congres general la Sydney, Australia, o adunare recunoscătoare de martori ai lui Iehova vă salută în numele Regelui Etern.

Dorim să consemnăm profunda noastră recunoștință pentru Iehova Dumnezeu datorită privilegiului de a fi identificați ca membrii ai puternicei sale organizații, și să ne exprimăm aprecierea din inimă pentru dvs., în calitate de cap vizibil al acelei organizații de pe pământ, pentru lucrul vostru neobosit în numele poporului lui Iehova. Încurajările și înviorearea pe care o primim regulat, fără greș, prin coloanele *Turnului de Veghere* nu pot fi exprimate în cuvinte. Este, într-adevăr “hrana potrivită” pentru noi, și niciodată bucuria noastră nu a fost atât de deplină ca azi. În plus, mai avem și cărțile *Lumina* și *Justificare*, care conțin într-adevăr “un ospăț de bucate grase” pentru unșii lui Iehova.

Cea mai mare oștire de martori ai lui Iehova adunată vreodată în emisfera sudică s-a întrunit aici, la acest congres, și dorim, toți ca unul, să vă transmitem aprecierea lor care vine din inimă pentru eforturile pline de zel și loialitate ale fraților de la sediu și de la tipografia, care produc și ne trimit milioane de cărți și de broșuri, care ne permit să punem mesajul vieții în mâinile oamenilor într-un mod atât de clar, concis și eficient.

De asemeni, dorim să vă informăm cât de bogat a binecuvântat Domnul lucrarea prin radio în această țară, prin intermediul retransmisiunilor. Acestea sunt emise regulat, în fiecare săptămână, de peste 20 de posturi și, deși nu vă putem vedea în carne și oase, ne face plăcere să vă auzim vocea la radio, promovând mesajul glorios al Împărăției într-un mod atât de direct și convingător. În timpul congresului, un post local a emis una dintre prelegerile voastre în fiecare seară la ora șapte, împreună cu un anunț potrivit despre lucrul Societății și întrunirile congresului, acum în sesiune. În sală a fost instalat un radio, care le-a permis fraților adunați și publicului să aibă plăcerea de a asculta aceste prelegeri.

Abia după ce am fixat data congresului am observat că, printr-o coincidență, se suprapunea Perioadei Internaționale de Mărturie de Recunoștință, și am făcut mari eforturi să transmitem acest mesaj oamenilor. Am alocat, în acest scop, fiecare dimineață, de la 8 la 12. Pentru prima dată în istoria serviciului din Australia, s-a făcut un efort organizat de a ajunge la oamenii de pe străzile orașului. Succesul înregistrat de această lucrare a arătat bogata binecuvântare cu care Domnul o încuviințează. Poliția aflată la datorie a arătat multă simpatie pentru mesaj, mulți dintre ei acceptând broșura *Împărăția*. Trei asemenea eforturi coordonate s-au soldat cu o medie de 224 de lucrători pe teren cu fiecare prilej și un total de 4682 de materiale literare. Bucuria Domnului, care ne umple inimile atunci când ne întoarcem din aceste ieșiri, poate fi simțită numai de cei care sunt adevărați martori ai lui Iehova.

Raportul serviciului de teren al Congresului:

Medie lucrători per ieșire	247
Maximum de lucrători simultan pe teren	375
Total mărturii	55680
Total cărți plus broșuri	13159

Am auzit multe comentarii legate de scrisoarea care a apărut într-un număr recent din *Turnul de Veghere*, referitoare la alegerea bătrânilor și nevoia de a recunoaște și arăta mai clar că organizația lui Iehova funcționează și operează pornind de la tron, și nu din rândurile mulțimii de jos. Deși este prematur să ne pronunțăm hotărât în această chestiune, dorim să spunem că orice instrucțiuni vom primi în coloanele *Turnului de Veghere* vor fi aplicate cu bucurie, pentru că știm că vor raționale din punct de vedere scriptural.

În concluzie, iubite frate, ne afirmăm hotărârea noastră neclintită de a rămâne absolut loiali și credincioși organizației lui Iehova, și de a coopera fără ezitare cu voi la fiecare eveniment din lucrarea Domnului, așa cum ne este revelată. “Iată că ascultarea este mai bună decât jertfele și luarea aminte, mai bună decât grăsimea berbecilor” și, pentru a ne dovedi credincioșia și devotamentul pentru Dătătorul a tot ce este bun, cuvintele din inima noastră, prin îndurarea sa, vor fi mereu “Iată-mă! Trimite-mă!”

Cu cea mai caldă dragoste creștinească,

Frații voștri în serviciul Împărăției,

CONGRESUL AUSTRALO-ASIATIC AL MARTORILOR LUI IEHOVA.

„NUMELE LUI IEHOVA SĂ FIE ÎNĂLȚAT”

DRAGUL ȘI IUBITUL MEU FRATE RUTHERFORD,

Mă simt dator să vă scriu câteva rânduri de apreciere pentru privilegiile noastre legate de distribuirea cărții *Împărăția*. Acesta ne-a dăruit oportunități mărețe și foarte încurajatoare de a depune o puternică mărturie pentru marele

Iehova, și ne-a deschis uși prin care, în general, ar fi fost foarte greu de trecut. Așa că am avut o șansă de a vizita mulți lideri în ranguri foarte înalte, dându-le multora dintre ei o foarte bună mărturie despre adevăr. Printre ei, s-a găsit și președintele Finlandei. Mi s-a permis o audiență la el, și am fost primit foarte binevoitor. După ce i-a prezentat chestiunea, a spus că oamenii ar avea nevoie de aceste lucruri în această vreme de necazuri, și și-a exprimat recunoștința pentru vizită și carte.

Tot în această privință, a fost foarte încurajator să asistăm la unele împliniri ale Revelației 3:9. Unul dintre frații noștri de la birou l-a vizitat pe un anume D.D. Acesta era atât de furios încât l-a împins pe fratele nostru și a aruncat cartea pe care o lăsase. În ziua următoare, a venit la birou dorind să-l vadă pe frate, rugându-l să-l ierte și acceptând cartea. Am vizitat un pastor al unei confesiuni. Nu doar că a acceptat cartea, dar a dorit să vorbească cu mine. Drept rezultat, a venit a doua zi la mine după *Lumina* și *Profeția*. Atunci când i-am oferit întregul set, mi-a spus: “Nu voi lua toate cărțile, pentru că așa voi avea mai multe prilejuri să vă vizitez și să vă cer mai multe cărți”. Cu un viu interes, pastorul mi-a ascultat răspunsurile la întrebările sale. A admis că, între toate cărțile “religioase”, cărțile noastre sunt singurele care oferă hrană: celelalte nu dau nimic. Sigur că putem exclama, o dată cu psalmistul “moștenirea mi-a căzut în locuri plăcute”. Numele Domnului fie înălțat!

Sperând că iubitul nostru Domn va continua să vă binecuvânteze din plin și să vă îndrume în strădaniile noastre pline de credință de a mări numele Său sfânt, vă trimit cele mai calde și bune urări,

Fratele vostru recunoscător și fericit, prin minunata Lui îndurare,
KAARLO HARTEVA, *Finlanda*.

SERVICIU, STUDIU, BUCURIE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Mica adunare de aici și-a manifestat recent dorința de a accepta noul nume, “martorii lui Iehova”. Deși fiecare dintre noi a acceptat noul nume încă de când ne-a fost adus la cunoștință individual, ne-am gândit că ar fi bine să vă transmitem, ca adunare, cât de mult apreciem privilegiul de a fi martori pentru Iehova, și de a-i onora numele.

Vrem să știți și cât de mult apreciem articolele din *Turn*; acestea sunt profunde, însă o studiere atentă și în rugăciune ne aduce acea hrană spirituală bogată de care doar cei consacrați se pot bucura pe deplin, și care ne dă atâta putere în acest moment. Cu siguranță nu există confuzie și contradicții în ceea ce i se trimite acum rămășiței, lucru care arată că Domnul Iehova se folosește de același canal, de aceeași cale ca și în trecut. Chiar ni se pare, uneori, că serviciul și studiul merg mână-n mână; iar acest lucru ne aduce bucuria Domnului.

Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze și călăuzească, pe dvs. și pe toți prețuiții colaborator de la casa biblică. Aceasta este rugăciunea noastră.

MARTORII LUI IEHOVA DIN COFFEYVILLE, *Kansas*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

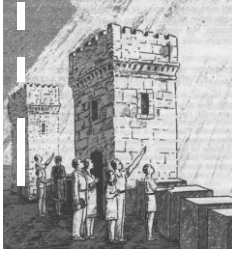
15 IUNIE 1932

Nr. 12

Cuprins:

GOG ȘI MAGOG	- Pag.307
DUȘMANII LUI DUMNEZEU SE ORGANIZEAZĂ	- Pag.321
NELEGIUIREA CONDUCĂTORILOR	- Pag.324
DE PE TEREN	- Pag.328

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Iunie 1932

Nr. 12

Gog și Magog

"Fiu al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Gog din țara lui Magog, înalta căpetenie a Meșecului și Tubalului, și profetește împotriva lui. Spune-i: "Așa a zis Domnul Suveran Iehova: "Iată că sunt împotriva ta, Gog, înaltă căpetenie a Meșecului și Tubalului!" – Ezec. 38:2,3

Iehova își va vesti atât de mult numele și își va răspândi atât de departe faima încât toate creaturile inteligente, de orice natură vor ști că nu mai este niciun Dumnezeu ca Iehova. În aceste ultime zile Iehova le descopere servilor săi, înaintea lumii, lucrurile pe care trebuie să le știe pentru a se putea fortifica împotriva atacurilor dușmanului și a se putea întări în credință. Dacă suntem aproape de sfârșitul organizației lui Satan și, deci, aproape de completarea lucrării pe care trebuie să o facă rămășița credincioasă care se află pe pământ în trup, atunci trebuie să ne așteptăm să ni se dea o înțelegere a oricărei părți a Bibliei de care este nevoie pentru încurajarea și mângâierea rămășiței până la încheierea războiului lor pământesc. – Rom. 15:4

2. Nu sunt decât două profeții în Biblie în care se menționează Gog și Magog, iar acestea sunt cele din Revelația și Ezechiel. Se pare că voința lui Iehova Dumnezeu în ceea ce o privește pe rămășița sa de pe pământ este ca ea să aibă o înțelegere a acestor două profeții. Aceasta ar include, desigur, și semnificația lui Mog și Magog. Revelația arată că Satan și susținătorii săi răi vor fi uciși la Armagedon și puși în groapă, sau mormânt, și că la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos aceștia vor fi treziți din moarte și strânși din nou. În organizația lui Satan sunt anumiți membrii numiți "cei din locuri înalte", care par să fie atât creaturi spirituale, cât și oameni: "În ziua aceea, Domnul va pedepsi armata înălțimii, din înălțime, și pe regii pământului, de pe pământ. Vor fi adunați așa cum sunt adunați prizonierii în groapă și vor fi închiși în temniță. După multe zile li se va cere socoteală." (Isa. 24:21,22) Împlinirea acestei profeții începe la Armagedon, iar la sfârșitul domniei de o mie de ani, acești membrii "din înălțime" sunt pedepsiți de Domnul și treziți, împreună cu Satan, și li se va da posibilitatea de a-și manifesta din nou răutatea care va duce la distrugerea lor veșnică.

3. Scripturile dovedesc că Ezechiel a simbolizat sau a prefigurat rămășița lui Dumnezeu de pe pământ, ai cărei membrii servesc ca martori ai săi chiar înainte de Armagedon, iar Iehova îi folosește pentru a depune mărturie despre

Isus Cristos. Această mărturie trebuie să fie completă înainte de marea bătălie a zilei Dumnezeului Atotputernic. Iehova îi spune lui Ezechiel să își întoarcă fața spre Gog, ținutul lui Magog ca să profetească împotriva lui. Aceasta trebuie să însemne că Gog este în ținutul lui Magog și că clasa rămășiței trebuie să depună mărturie împotriva acestei clase rele care defăimează numele lui Iehova Dumnezeu. Potrivit versiunii *Rotherham*, textul lui Ezechiel de mai sus spune: ”Fiu al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Gog din ținutul lui Magog, prințul din Roș, Meșec și Tubal, și profetește despre el și să spui: Așa vorbește Domnul meu Iehova: Iată că sunt împotriva ta, o, Gog, prinț al Rosului, Meșecului și Tubalului!” – Ezec. 38:2,3, *Roth*.

4. Nu ar fi deloc potrivit să se facă o afirmație dogmatică despre ce anume reprezintă Gog și ținutul lui Magog. Deoarece Iehova a promis că îi va arăta rămășiței sale ”lucruri noi . . . înainte să apară”, putem să ne așteptăm astfel ca el să le dea servilor săi o înțelegere a acestei profetii. (Isa. 42:9) Găsim aici următoarele concluzii, bazate pe anumite adevăruri care sunt revelate în Scripturi, cu privire la semnificația lui Gog și a lui Magog: Gog este unul dintre prinții din organizația lui Satan, invizibil, desigur, pentru ochii oamenilor, probabil deținând puterea de a se materializa în formă umană. Ținutul lui Magog simbolizează domeniul spiritual sau invizibil al lui Satan, și îl include pe Gog și pe toți îngerii răi din diviziunea sa, din organizația lui Satan care ”domnesc peste pământ”. Se pare că Gog formează și organizează o conspirație împotriva servilor unși ai lui Dumnezeu, conspirație în care sunt amestecate multe alte creaturi, atât oameni cât și îngeri, și îi include pe marii afaceriști, practicanții și conducătorii religiei satanice și marii lideri ai pământului; că toți aceștia conspiră și vin împotriva organizației lui Iehova, inclusiv asupra rămășiței de pe pământ; că această conspirație este împlinită prin comiterea de fapte fâțișe, iar acest lucru se face după ce Domnul vine la templu și readuce la sine servii credincioși ai lui Iehova. În continuare vom da argumentul care susține această concluzie.

5. Până aici am observat că Ezechiel, la porunca lui Iehova, a profetit împotriva organizației vizibile a lui Satan, compusă din elementele religioase, comerciale și politice și împotriva lui Satan însuși. Atunci la ce ar trebui să ne așteptăm în ceea ce-i privește pe îngerii răi care sunt asociați cu Diavolul în lucrarea sa? Aceștia au avut mult de-a face cu înjosirea și degradarea rasei umane și cu conducerea națiunilor pământului și este sigur că vor fi distruși odată cu Satan deoarece sunt dușmanii lui Iehova Dumnezeu. De aceea, este rezonabil să ne așteptăm să găsim profetii care să prevestească judecata lui Iehova și executarea ei împotriva acestor îngeri răi, sau puteri invizibile. Apostolul Pavel atrage atenția la faptul că în aceste zile din urmă, aceste puteri invizibile vor purta război împotriva poporului lui Dumnezeu. – Ef. 6:10-12

6. Profetul Daniel descrie organizația lui Satan, atât din domeniul invizibil, cât și partea vizibilă a sa, sub simbolul unui ”chip înfricoșător” (Dan. 2:30-34); că acest chip avea un cap de aur, pieptul și armele sale erau din argint, iar abdomenul din cupru, tradus în mod greșit în *Versiunea Autorizată* prin

”aramă”. Aceasta îl înfățișează pe Satan ca și conducător suprem al acestei organizații rele, și pe alte părți ale organizației sale puternice, aflate sub comanda sa. O parte a profeției lui Daniel spune: ”După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât tine, apoi o altă împărăție, a treia, de aramă, care va domni peste tot pământul.” (Dan. 2:39) Aici se atrage în mod special atenția asupra cuvintelor ”va domni peste tot pământul”. Satan este ”prințul” sau conducătorul întregii lumi și este cel mai mare peste diavoli. (Ioan 14:30; Mat. 9:34; 12:24) Aceasta susține concluzia că Satan are și alți sub-conducători în domeniul său, invizibili pentru oameni, și că aceștia au sarcina de a se ocupa de lucrurile de pe pământ. Ni se spune că acești îngeri răi sunt foarte îndârjiți împotriva servilor unși ai lui Dumnezeu. (Ef. 6:10,12) Există o legătură directă între îngerii răi, reprezentați de alama din chipul reprezentat de profeția lui Daniel, și conducătorii vizibili ai pământului. (vezi *Lumină*, volumul II, paginile 289-319). În Revelația 20:7,8 se face o distincție între Satan și Gog și Magog, ceea ce arată că profeția lui Ezechiel din capitolele 38 și 39 nu i se aplică direct lui Satan, ci se aplică anume unuia dintre reprezentanții lui Satan și celor uniți sub conducerea sa într-o divizie a organizației lui Satan. Scripturile arată că Satan și toți prinții săi vor coborî în moarte la Armagedon și vor fi treziți din nou la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Mesia, iar Revelația îi menționează în mod special pe Gog și pe Magog în legătură cu aceasta, ceea ce ar fi, de fapt, prințul Gog și toți cei răi care au activat în divizia sa. (vezi *Lumină*, volumul II, pagina 206). Profeția lui Daniel îl menționează anume pe prințul Persiei și pe cel al Greciei, membrii ai organizației rele a lui Satan care se opune poporului lui Dumnezeu. Se pare că există ranguri de conducători în organizația lui Satan.

7. Potrivit unei alte traduceri, versetul doi al capitolului treizeci și opt din cartea Ezechiel declară: ”Fiu al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Gog din țara lui Magog, înalta căpetenie a Roșului, Meșecului și Tubalului, și profetește împotriva lui.” (*Leeser*) ”Roș” înseamnă ”cap”; Meșec și Tubal făceau parte din poporul lui Iafet. (Gen. 10:2) Acesta se îndeletnicea cu exploatarea cuprului și comerțul cu acesta, precum și în negoțul de sclavi. Făceau comerț de metale prețioase și carne vie cu Tirul. (Ezec. 27:13) Deoarece Roș înseamnă ”cap”, aceasta l-ar simboliza foarte bine pe Satan însuși și puterile conducătoare de pe pământ, din cadrul organizației lui Satan. Cea mai puternică parte a organizației satanice de pe pământ sunt marii afaceriști. Profeția pare de aceea să se refere la organizația satanică de pe pământ, a cărei principală parte sunt marii comercianți și afaceriști, precum și alte părți ale acestei organizații, aflate sub supravegherea lui Gog, prințul organizației Diavolului și a acelei părți a organizației care se ocupă de lucrurile legate de pământ. Toți aceștia concep o conspirație împotriva poporului lui Iehova, iar Gog conduce executarea ei, prin fapte fățișe. Conspirația cuprinde atât îngeri răi, cât și oameni răi. Profeția arată că Gog controlează o mare forță militară care este lacomă și invidioasă și care îi vânează și îi jefuiesc pe cei neajutorați și îi persecută pe cei fără apărare. (38:4,11,12) Faptul că Ezechiel a fost îndrumat să profetească împotriva lui Gog dovedește că rămășița, pe care o

simbolizează Ezechiel, nu va fi lăsată în ignoranță cu privire la conspirație și la iminentul atac asupra organizației lui Dumnezeu care avea să aibă loc în zilele ei și că rămășița avea să depună mărturie împotriva conspiratorilor. Trebuie să ne așteptăm, așadar, ca Domnul să-i facă de cunoscut rămășiței sale ce înseamnă "Gog din ținutul lui Magog".

8. Deoarece marii afaceriști își au lăcașul principal în cea de-a șaptea putere mondială, "Roș", care înseamnă "cap", s-ar aplica foarte bine celei de-a șaptea puteri mondiale, și anume Marea Britanie, care se află la nord de țara sfântă și care domină națiunile lumii. Ne putem aștepta, așadar, ca această conspirație împotriva poporului lui Dumnezeu, concepută de Satan și îndrumată de prințul său Gog, avea să înceapă prin comiterea de fapte fâțișe pe teritoriile celei de-a șaptea puteri mondiale și să se răspândească în toate părțile pământului în care se găsesc servii lui Dumnezeu. Din Scripturi știm sigur că Gog reprezintă forțele rele care sunt anti-Dumnezeu și anti-Împărăție și care activează împotriva organizației lui Dumnezeu, inclusiv rămășița sa de pe pământ, și care ajung la un punct culminant la Armagedon. Acest lucru este sprijinit și se afirmă în profetia în care Domnul spune: "Sunt împotriva ta, o, Gog."

9. Din cauza conspirației rele îndreptate împotriva poporului său uns, Iehova declară că Gog și armata sa vor fi distruși. "Spune-i: "Așa a zis Domnul Dumnezeu: "Iată că sunt împotriva ta, Gog, înalta căpetenie (prințul din Roș) a Meșecului și Tubalului! Te voi întoarce (încurca, *Leeser*), îți voi pune cârlige în fălci și te voi scoate cu toată armata ta, cai și călăreți, toți de o eleganță desăvârșită, o adunare numeroasă, cu scuturi mari și cu scuturi mici, toți mânuind săbii; și cu ei sunt Persia, Etiopia (Cuș, *Leeser*) și Libia (Put, *Leeser*), toți cu scuturi mici și cu coifuri, Gomerul și toate trupele lui, casa lui Togarma, din regiunile cele mai îndepărtate ale nordului (oamenii îndepărtați din nord și toate armatele lui, *Roth.*), și toate trupele lui, multe popoare cu tine." – Ezec. 38:3-6

10. Profetia lui Daniel arată precis că acești prinți activează în domeniul invizibil al lui Satan și că prințul Persiei a fost atât de puternic încât numai Mihael îl putea învinge. Fără îndoială că acest prinț va lupta din nou sub conducerea lui Gog, care este prințul conducător al celor care s-au ocupat de lucrurile legate de pământ. Marea organizație militară a lui Gog operează sub îndrumarea Balaurului și poartă război împotriva rămășiței lui Dumnezeu. (Rev. 12:17) Dumnezeu își strânge forțele din toate părțile și își înconjoară poporul, respingând astfel fiecare atac organizat asupra organizației lui Iehova.

11. Iehova Dumnezeu este suprem și l-a uns pe Isus Cristos în calitate de Reprezentant Principal al său, iar el va conduce lupta forțelor sale la Armagedon. Deoarece Satan încearcă să îl imite pe Dumnezeu în tot ce a făcut el și fiindcă pretinde că el este cel suprem și că este egal cu Dumnezeu, este rezonabil să tragem concluzia că Satan a ales un ofițer special de partea sa care să conducă luptele la Armagedon, iar fiindcă Gog este numit "înalta căpetenie" din Roș, pare logic că Gog este cel ce conduce lupta la Armagedon, în timp ce Satan, ca general, rămâne în spate și îl îndrumă, așa cum Iehova îl îndrumă pe Isus Cristos.

12. În armata lui Gog și sub comanda sa vor fi toți aliații menționați în versetele de mai sus ale profeției, inclusiv îngeri și oameni, toți porniți împotriva organizației lui Dumnezeu. Acest lucru corespunde cu textul din Revelația 17:12-14: ”Cele zece coarne pe care le-ai văzut reprezintă zece regi, care n-au primit încă regat, dar primesc autoritate ca regi pentru o oră, împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând, astfel că îi dau puterea și autoritatea lor fiarei. Ei se vor lupta cu Mielul, dar, pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor, Mielul îi va învinge. Și, împreună cu el, vor învinge și cei care sunt chemați, aleși și credincioși.” (vezi *Lumină*, volumul II, pagina 106) Această mulțime amestecată pe care o aduce Gog împotriva organizației lui Dumnezeu, în măsura în care este implicată divizia ei pământescă, ne amintește de mulțimea diversificată care compune acum Liga Națiunilor, cu Imperiul Britanic aflat în nordul literal și fiind partea conducătoare a acesteia și conducând Liga Națiunilor. Această organizație a Ligii Națiunilor este numai o scuză goală și un înlocuitor pentru Împărăția lui Cristos și deoarece sunt cincizeci și șapte de națiuni în Ligă, iar rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ reprezintă Împărăția sa, acești dușmani ai Domnului îi împresoară acum pe cei din poporul lui Dumnezeu. Potrivit profeției, Gog însuși se află la nord. (38:15) Satan a declarat că își va întemeia scaunul de domnie în părțile nordului. (Isa. 14:13) Acest lucru sprijină concluzia că Gog este prințul-înger rău din organizația lui Satan care conduce bătălia și că Imperiul Britanic din nord este principalul instrument din armata vizibilă care preia conducerea executării conspirației împotriva organizației lui Dumnezeu.

13. Afirmația profeției împotriva lui Gog (38:4) este aceasta: ”Îți voi pune cârlige în fălci”, ceea ce înseamnă că Dumnezeu îi va conduce pe el și pe organizația sa ca ”prizonieri” spre distrugere. (Isa. 37:29; Ezech. 29:4; Iov 41:1) ”El (dușmanul) își va pregăti instrumentele morții, își va face săgețile arzătoare. A săpat o groapă, a făcut-o adâncă, dar va cădea în groapa pe care a făcut-o.” (Ps. 7:13,15, R.V.) ”Națiunile s-au afundat în groapa pe care au făcut-o, li s-a prins piciorul în lațul pe care l-au ascuns. Domnul s-a făcut cunoscut prin judecata pe care a executat-o. Cel rău a fost prins în cursă prin faptele mâinilor lui Higaion. Sela” – Ps. 9:15,16.

14. Înainte să înceapă lupta, Domnul le dă celor din armata Diavolului un avertisment clar și le spune: ”Fii gata, fă pregătiri, tu și toată adunarea ta, cei strânși lângă tine; și vei fi comandantul lor.” (38:7) Aceasta se aplică întregii armate a lui Gog. Liga Națiunilor se presupune a fi garda specială care păzește siguranța și integritatea teritorială a națiunilor membre ale Ligii, iar Marea Britanie are poziția cea mai înaltă în Liga Națiunilor. Iehova își declară prin profetul său scopul de a-și îndrepta atenția asupra acestei organizații rele, iar atunci când se va întâmpla acest lucru ea va fi distrusă: ”După multe zile îmi voi îndrepta atenția asupra ta. La sfârșitul anilor vei intra în țara al cărei popor a fost adus înapoi de la sabie, a fost adunat din multe popoare și adus pe munții lui Israel, care au fost multă vreme un loc devastat. Oamenii acestei țări au fost scoși dintre popoare și locuiesc cu toții în siguranță.” (38:8) ”În zilele din urmă” Gog vine ”în ținutul

rămășiței aduse înapoi de la sabie”. (*Roth.*) Aceasta stabilește precis timpul când trebuie aplicată profeția, anume după ce poporul rămășiței lui Dumnezeu va fi strâns laolaltă din nou din starea răzlețită în care era cu ocazia războiului mondial, readus în starea de favoare și făcută o parte a organizației lui Iehova, și acuma și-a primit domiciliul în organizația lui Iehova. ”Căci iată că în zilele acelea și în timpul acela, când îi voi aduce înapoi pe captivii lui Iuda și ai Ierusalimului, voi aduna toate națiunile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo mă voi judeca cu ele datorită lui Israel, poporul și moștenirea mea, pe care au împrăștiat-o printre națiuni. Mi-au împărțit țara.” (Ioel 3:1,2; Ezech. 34:25; 37:25,26; Ps. 125:2) Până la timpul restatornicirii rămășiței poporului lui Dumnezeu după războiul mondial, poporul său este descris în profeție ca ”munții lui Israel, care au fost mereu pustii” și împotriva cărora conduce acum Gog lupta.

15. Se pare că dușmanul se va aștepta să îi înfricoșeze foarte tare pe cei din poporul lui Dumnezeu și să îi învingă cu ușurință. ”Și vei urca în mod sigur. Vei intra ca o furtună. Vei fi ca niște nori ce acoperă țara, tu și toate trupele tale și multe popoare cu tine.” (38:9) Forțele dușmanului vor fi ca madianiții atunci când ”veneau mulți ca lăcustele; nici ei, nici cămilele lor nu se puteau număra. Și intrau în țară ca s-o devasteze”. (Jud. 6:5) Această parte a profeției este evident dată pentru a-i avertiza dinainte pe cei din poporul lui Dumnezeu. A fi avertizat dinainte de Domnul înseamnă a fi înarmat dinainte.

16. O conspirație este un plan rău conceput pentru a le face rău altora. Această profeție arată căci conspirația este formată împotriva poporului uns al lui Dumnezeu cu scopul de a-l distruge. ”Iată ce a zis Domnul Dumnezeu: ”În ziua aceea, niște gânduri îți vor veni în inimă și vei pune la cale un plan cumplit.” (38:10) Aceasta este încă o dovadă care arată că această conspirație formată împotriva poporului lui Dumnezeu este dirijată de Satan prin intermediul lui Gog. Această concluzie este susținută și de Psalmul 83:2-5: ”Căci iată că dușmanii tăi se agită și cei ce te urăsc cu înverșunare și-au ridicat capul. Ei vorbesc în secret cu viclenie împotriva poporului tău și complotază împotriva celor pe care îi ascunzi. Ei au spus: ”Veniți, să-i ștergem din existență, ca să nu mai fie o națiune, ca să nu-și mai amintească nimeni de numele lui Israel”. Căci s-au sfătuit împreună, cu o inimă, ba chiar au încheiat un legământ împotriva ta.” Domnul arată că această conspirație va eșua: ”Domnul a dejucat planul națiunilor, a zădărnicit gândurile popoarelor.” (Ps. 33:10) Se spune că spiritele rele asemănătoare broaștelor își vor strânge forțele la Armagedon. Fără îndoială că orăcăitul broaștelor are mult de-a face cu conspirația. După ce este conceput acest plan rău, broaștele fac propagandă printre popoare și pregătesc scena pentru luptă. – Rev. 16:13; vezi *Lumină*, volumul II, pagina 42.

17. Apoi profetul ne spune care sunt acele gânduri rele ale dușmanului, dar evident că dușmanul nu îi dă ascultare. ”Și vei zice: ”Voi urca împotriva țării cu sate deschise, fără ziduri. Voi veni asupra celor care trăiesc în liniște, care locuiesc în siguranță, care locuiesc cu toții fără ziduri și nu au nici zăvoare, nici porți.” (38:11) Aceasta arată că profeția se aplică rămășiței lui Dumnezeu de după

războiul mondial, și nu evreilor din Palestina, de atunci. Rămășița lui Dumnezeu, așa cum le apare ea dușmanilor, nu are pe nimeni să o protejeze, căci locuiește ”fără ziduri și nu au nici gratii și nici porți”. Organizația lui Satan, și în special instrumentul său principal, nu dau deloc ascultare cuvintelor lui Dumnezeu. Ei nu cred că Dumnezeu își ocrotește poporul și de aceea nu apreciază cuvintele sale adresate Sionului, și anume: ”Laudă-l pe Domnul, o, Ierusalime! Laudă-l pe Dumnezeul tău, o, Sionule! Căci el a întărit zăvoarele porților tale, i-a binecuvântat pe fiii tăi în mijlocul tău. El aduce pace pe teritoriul tău, te satură cu grăsimea grâului. Își trimite porunca pe pământ; cuvintele sale aleargă cu iuțeală.” (Ps. 147:12-15) Rămășița lui Dumnezeu se încrede în el, știind bine că ”Dacă nu construiește Domnul casa, degeaba trudes la ea constructorii. Dacă nu păzește Domnul orașul, degeaba veghează paznicul”. – Ps. 127:1

18. Iehova și-a binecuvântat și sprijinit enorm poporul în împlinirea lucrării Împărăției din 1922 încoace, fapt care este evidențiat și simbolizat de bunurile de servi pe care acesta le deține, astfel că dușmanul condus de Gog conspiră să pustiască poporul lui Dumnezeu. ”Și toate acestea ca să iei o mare pradă și să jefuiești mult, ca să-ți îndrepti mâna împotriva unor locuri devastate, care sunt locuite din nou, și împotriva unui popor adunat din națiuni, care strânge averi și proprietăți și care locuiește în mijlocul pământului.” (38:12) Lucrarea de depunere de mărturie a poporului lui Dumnezeu, care ia o anvergură mai mare și se face cu un entuziasm mereu crescând, îi atrage atenția chiar și Meșecului și Tubalului, peste care Gog este prinț, sau conducător. ”Voi pune printre ei un semn și pe unii dintre cei scăpați (rămășița credincioasă) îi voi trimite la națiuni, la Tarsis, la Pul, la Lud, la cei care trag cu arcul, la Tubal și la Iavan, în insulele îndepărtate, care n-au auzit vestea despre mine și n-au văzut gloria mea. Ei vor vorbi despre gloria mea printre națiuni.” (Isa. 66:19) Marii afaceriști sunt acel grup de oameni care au întotdeauna grijă numai de ei înșiși, indiferenți la interesele altora. Începând cu 1931, mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu ca singură speranță a lumii a ajuns la națiuni la care nu s-a mai ajuns vreodată, și s-a depus temeinic mărturie în toată ”creștinătatea”, și mai ales în teritoriile celei de-a șaptea puteri mondiale. Această prosperitate și aceste binecuvântări primite de poporul lui Dumnezeu iscă furia dușmanului și îl fac să acționeze. Gog se teme pentru Liga Națiunilor. El și aliații săi văd că mesajul Împărăției începe să se audă la radio, care ajunge în multe țări și la multe popoare și observă și mărturia din casă în casă pe care o face rămășița, și fără îndoială că națiunile conducătoare vor deveni asemenea fariseilor când faima lui Isus a început să le fie cunoscută oamenilor, și care au spus apoi: ”Voi nu știți nimic și nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor și să nu fie distrusă toată națiunea.” – Ioan 11:49,50.

19. Un timp mesajul i-a fost spus numai elementului religios. Acum, el ajunge și la aripa comercială a organizației lui Satan, care pretinde a fi, și în realitate chiar este, adevăratul conducător. ”Șeba și Dedanul, precum și negustorii din Tarsis și toți leii săi puternici îți vor zice: ”Vii ca să iei o mare pradă? Ți-ai

strâns adunarea ca să jefuiești mult, ca să duci argint și aur, ca să iei averi și proprietăți, ca să iei foarte multă pradă?” (38:13) Aceste națiuni menționate aici sunt cele care făceau schimburi comerciale cu Tirul, care îi reprezintă pe marii afaceriști. (Ezec. 27:12-25) Fără îndoială că acel centru comercial făcea afaceri și cu Meșecul, Tubalul și Iavanul. O notă marginală la acest verset, din versiunea *Leeser*, spune: Aceștia sunt ”negustori activi care au obiceiul de a merge și a vizita toate țările ca niște lei tineri și știu de unde se pot câștiga bogății”. Putem fi siguri că marii afaceriști sunt pe deplin conștienți că atacul acesta trebuie să fie împotriva organizației lui Dumnezeu. Diavolul și cel mai mare prinț al său, Gog, se vor îngriji ca fiecare parte a organizației lui Satan să intre în acțiune. Cu toate acestea, magnații comerciali, care completează și conspiră să le facă rău și să îi distrugă pe membrii rămășiței lui Dumnezeu, nu le vor aduce niciun avantaj. Chiar și dacă vor trăi, ei trebuie să devină supuși ai Regelui glorios al pământului. Profeția ne înfățișează acum armata lui Gog venind pentru a distruge organizația lui Dumnezeu.

20. Pare sigur că Dumnezeu nu îi va permite dușmanului să spună că nu a știut că rămășița vestei Împărăția sa glorioasă, iar astfel el îl îndrumă pe profetul său să scrie: ”De aceea, profețește, fiu al omului, și spune-i lui Gog: ”Iată ce a zis Domnul Dumnezeu: ”În ziua aceea, când poporul meu, Israel, va locui în siguranță, nu vei ști tu oare?” (38:14) Iehova nu face nimic în ascuns, iar forțele lui Gog vor avea posibilitatea de a ști că el face ca Împărăția sa să fie vestită și să se depună mărturie despre manifestarea răzbunării lui Iehova asupra organizației lui Satan. Iehova le poruncește în mod expres membrilor rămășiței organizației sale să vestească ziua răzbunării sale și să vestească lucrările sale pe pământ și să spună că Împărăția sa este aproape. (Isa. 61:1,2; 12:16) ”Spuneți printre națiuni: ”Domnul a devenit rege. Pământul este ferm întemeiat, nu poate să se clatine. El va apăra cu dreptate cauza popoarelor.” – Ps. 96:10

21. Prosperitatea rămășiței și zelul lor pentru cauza Împărăției lui Dumnezeu va fi suficient pentru a-l face pe Gog și armata sa să se grăbească spre bătălie. Dumnezeu se îngrijește ca dușmanul să fie avertizat, iar de aceea rămășița trebuie să îi anunțe acum pe toți potrivit poruncii lui Dumnezeu.

NECAZUL LUI IACOV

22. În Scripturi, Iacov îi reprezintă pe servii aleși ai lui Dumnezeu și în special rămășița reunită după risipirea lor din 1918. Pare destul de clar că ”necazul lui Iacov” se referă la încercarea instrumentelor folosite de Satan de a distruge rămășița și la timpul când aceasta va fi salvată de mâna Domnului. (Ier. 30:3-11) Prin profeția lui Ezechiel, Dumnezeu mai arată și conspirația și încercările fățișe ale dușmanului de a-i distruge rămășița fidelă care vestesc acum mesajul Împărăției. Astfel, el l-a făcut pe Ezechiel să scrie: ”Și vei veni din locul tău, din regiunile cele mai îndepărtate ale nordului, tu și multe popoare cu tine, toți călare pe cai, o mare adunare, da, o armată numeroasă. Și vei urca în mod sigur împotriva poporului meu, Israel, ca niște nori care acoperă țara. Lucrul acesta se va întâmpla

la sfârșitul zilelor; da, te voi aduce împotriva țării mele, ca să mă cunoască națiunile când mă voi sfinți prin tine înaintea ochilor lor, Gog!” (38:15,16) Tocmai această conspirație și desfășurarea ei sunt simbolizate în Scripturi: ”Și el (ele, *Sinaitic MS*) le-a (i-au) adunat în locul care în ebraică se numește Har-Maghedon.” (Rev. 16:16) ”Și am văzut fiara și pe regii pământului și armatele lor adunați ca să facă război împotriva celui ce stătea pe cal și împotriva armatei sale.” (Rev. 19:19) În ultimii ani, rămășița a desfășurat o campanie intensivă de vestire în numele Domnului, vorbindu-le oamenilor despre organizația rea a lui Satan și despre scopul lui Dumnezeu de a o distruge. Rămășița nu a folosit și nu va folosi nici o armă carnală împotriva organizației Diavolului, ci ea vestește și va continua să vestească mesajul acesta împotriva ei. De aceea, profeția referitoare la violență trebuie să se refere la Gog, care vine cu o mare furie împotriva poporului lui Dumnezeu. Rămășița poporului lui Dumnezeu lucrează din greu încă de la războiul mondial pentru ”a zidi țara” care reprezintă partea care le revine lor din lucrarea Împărăției. Aceasta este ”țara sfântă” sau starea sfântă în care se află acum poporul lui Dumnezeu de pe pământ, care se străduiește din greu să sprijine și să facă să crească aceste interese ale Împărăției. Ei nu s-au amestecat în politică sau în afacerile comerciale ale lumii. Nu au făcut altceva decât să spună adevărul despre întreaga organizație a lui Satan și despre organizația lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia spusă națiunilor și este o mărturie mai completă decât ar putea fi vreodată înfrumusețarea propriu-zisă a ținutului Palestinei o mărturie pentru națiunile păgâne. Profeția arată că ieșirea dușmanului împotriva poporului lui Dumnezeu din „zilele de pe urmă” este atunci când Domnul va fi prezent, aducându-le prosperitate servilor săi și când Dumnezeu îi va face să știe că el este Domnul suprem. Gog și aliații săi nu se vor căi și nu se vor întoarce la Iehova, ci, așa cum arată Scripturile, Domnul Dumnezeu va face din ei un exemplu și își va justifica numele înaintea întregii creații. Iehova este ocrotitorul rămășiței sale și de aceea faptul că Gog se pregătește să pornească război împotriva ei îl face pe Dumnezeu să intervină în luptă, deoarece Dumnezeu și rămășița sunt inseparabili. Dușmanul ”se atinge de lumina ochilor Săi” și de aceea, urmează bătălia. Gog și conspiratorii lui nu cred că Iehova Dumnezeu este Cel Suprem și că rămășița este ocrotită de el, și de aceea se hotărăsc să o șteargă de pe fața pământului. Ocazia atacului acestei puternice armate a lui Gog va fi pentru Dumnezeu ocazia de a-și sfinți numele și a-l justifica, ceea ce va și face.

23. În timpurile din vechime Dumnezeu a făcut să fie scrise aceste profeții, iar rămășița credincioasă poate identifica acum organizația Diavolului și poate ști că Dumnezeu vorbește împotriva acesteia prin profeții săi. Iehova spune acum: ”Iată ce a zis Domnul Suveran Iehova: ”Nu ești tu acela despre care am vorbit în zilele de odinioară prin slujitorii mei, profeții lui Israel, care în zilele acelea - an de an - profețeau că te voi aduce împotriva lor?” (38:17) Pare sigur că Diavolul va încerca să conducă un atac-surpriză împotriva rămășiței poporului lui Dumnezeu, însă, deoarece ei sunt avertizați și se încred în Iehova, nu trebuie să se

teamă. Victoria va fi a lui Iehova și el își va justifica numele și îi va păstra în viață pe cei ce îl iubesc.

24. Poporul rămășiței, martorii lui Iehova, să fie deci curajoși și să vestească cu îndrăzneală mesajul Împărăției, știind că Dumnezeu îl va lovi pe dușman la timpul potrivit! ”Și, în același timp (în ziua aceea, *Roth.*), în ziua când Gog va veni pe pământul lui Israel”, zice Domnul Suveran Iehova, ”mi se va sui în nări furia.” (38:18) Acesta este un avertisment pentru dușman și un mesaj de mângâiere pentru rămășiță, dându-i acesteia putere, astfel că nu va da înapoi și nu va încetini. Unii vor tinde să devină temători și să se tulbure, dar să nu uităm că Iehova este la conducere, că Isus Cristos comandă forțele sale și că el va dobândi victoria. Iehova a făcut să fie scris Cuvântul său pentru încurajarea și mângâierea unșilor săi, iar una dintre promisiunile pe care le face acestora este: ”În necazul meu l-am chemat pe Domnul și am strigat după ajutor la Dumnezeul meu. Din templul său el mi-a auzit glasul, iar strigătul de ajutor pe care-l înălțam înaintea lui i-a ajuns la urechi. Pământul a început să se clatine și să se zguduie, temeliile munților s-au cutremurat și s-au clătinat, pentru că el se mâniase. Un fum i s-a ridicat din nări și un foc mistuitor i-a ieșit din gură, cărbuni aprinși au ieșit de la el. Atunci el a aplecat cerurile și a coborât. Sub picioarele lui era beznă adâncă. Venea pe un heruvim, venea zburând, venea zburând repede, pe aripile unui spirit. Atunci din întuneric și-a făcut ascunzătoare și, de jur împrejurul lui, un cort din ape întunecate și nori groși.” – Ps. 18:6-11

25. Isus Cristos și toată oștirea sa puternică vor lupta împotriva dușmanului. ”Voi chema sabia împotriva lui în toată regiunea mea muntoasă”, zice Domnul Dumnezeu. ”Sabia fiecăruia va fi îndreptată împotriva fratelui său.” (38:21) Gog și hoardele lui vor realiza că luptă împotriva unui adversar care nu poate fi învins. Potrivit versiunii *Rotherham*, acest verset spune: ”Atunci voi chema împotriva lui (a dușmanului) toată groaza, declară Domnul meu Iehova.” Dușmanul iese pentru a face război împotriva lui Isus Cristos și a oștirii sale, însă dușmanul va eșua. (Rev. 17:14) ”Spune-i lui Zorobabel, guvernatorul lui Iuda: ”Voi zgudui cerurile și pământul. Voi răsturna tronurile regatelor și voi nimici tăria regatelor națiunilor, le voi distruge carele și călăreții, iar caii și călăreții lor vor cădea fiecare lovit de sabia fratelui său.” – Hag. 2:21,22

26. Gog conduce forțele împotriva poporului lui Iehova pentru a putea lua pradă din mijlocul lui. El a înconjurat rămășița și se așteaptă să o distrugă și să pună pe fugă întreaga organizație a lui Iehova. Dumnezeu permite ca această luptă să aibă loc pentru a-și putea justifica numele. Totuși, el nu îi cere rămășiței sale să ducă vreo luptă propriu-zisă. El îi spune să stea neclintită și ”vezi salvarea Domnului care este cu tine.” (2 Cron. 20:15-17) În acea luptă, rămășița va fi ocrotită, așa cum a declarat Dumnezeu: ”Iată că vine o zi - ziua Domnului -, și prada ta va fi împărțită în mijlocul tău. Voi strânge toate națiunile împotriva Ierusalimului pentru război; orașul va fi cucerit, casele vor fi prădate și femeile vor fi siluite. Jumătate din oraș va pleca în exil, dar rămășița poporului nu va fi

nimicită din oraș. Domnul va ieși și va lupta împotriva acestor națiuni ca în ziua războiului său, ca în ziua bătăliei.” – Zah. 14:1-3

27. Forțele dușmanului, deși sunt toate hotărâte să distrugă poporul lui Dumnezeu, aliate în conspirația lor rea și acționând în unitate, vor fi la început incluse în eroare de puterea lui Iehova și vor fi făcute să se lupte unele cu altele. Într-un mod asemănător, Dumnezeu a creat confuzie la turnul Babel și a făcut ca dușmanii să se distrugă unii pe alții când Ghedeon a început să se lupte cu ei. – Gen. 11:7,8; Jud. 7:22; 2 Cron. 20:22,23

28. Întreaga creație va ști atunci că Atotputernicul Dumnezeu își manifestă puterea împotriva dușmanului. ”Mă voi judeca cu el prin ciumă și (vărsare de) sânge; voi face să cadă o ploaie năprasnică, grindină, foc și sulf peste el, peste trupele lui și peste popoarele cele multe care vor fi cu el.” – 38:22, *Leeser*.

29. Aceasta este exprimarea judecății lui Iehova împotriva lui Gog și a forțelor sale. (Ioel 3:12) ”Iată plaga cu care Domnul va lovi toate popoarele care vor veni înarmate împotriva Ierusalimului: le va putrezi carnea stând în picioare, le vor putrezi ochii în orbite și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, va fi printre ei o mare confuzie de la Domnul; fiecare va apuca mâna tovarășului său și mâna fiecăruia se va ridica împotriva mâinii tovarășului său . . . Iar plaga care va veni peste cai, peste catâri, peste cămile, peste măgari și peste animalele domestice de tot felul care se vor afla în taberele acelea va fi cum a fost cealaltă plagă.” – Zah. 14:12,13,15.

30. Iehova va face să plouă cu proiectile distrugătoare din ceruri peste dușman, așa cum a făcut cu Sisera prin apele de la Meghido. (Jud. 4:15; 5:4,20,21) ”Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera, ca lui Iabin în valea Chison.” (Ps. 83:9) Și cum a făcut Dumnezeu la prima bătălie de la Perațim. (2 Sam. 5:20,21) Și la bătălia lui Ghedeon. (Ios. 10:10-14) Și cum le-a făcut Sodomei și Gomorei. (Gen. 19:24) Dușmanul cunoaște aceste exemple care prefigurează Armagedonul dar nu le acordă atenție. Va veni bătălia finală iar Domnul va face un spectacol din aceasta. (Ps. 11:5,6; Hab. 3:5) Satan își va vedea forțele complet zdrobite înainte de a fi legat, iar apoi va coborî în abis. – Rev. 19:19,20.

31. Se pare că unii îngeri răi sunt lăsați în urmă ca rezervă și, aparent, pentru securitate. Acest lucru sprijină concluzia că ”ținutul lui Magog” este domeniul hoardelor invizibile rele: ”Voi trimite foc peste Magog și peste cei ce locuiesc fără grijă (în siguranță, *R.V.*) pe insule; și vor ști că eu sunt Domnul.” (39:6) În ținutul lui Magog a început conspirația, iar acum Domnul atacă baza de operațiuni a dușmanului, atât cea vizibilă cât și cea invizibilă, care duc răul război împotriva organizației lui Dumnezeu. Acest lucru este în armonie cu cuvintele apostolului: ”Dar, prin același cuvânt, cerurile și pământul de acum sunt păstrate pentru foc și sunt rezervate pentru ziua de judecată și de distrugere a oamenilor nelegiuți. . . Totuși, ziua Domnului va veni ca un hoț și în ziua aceasta cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele se vor topi și pământul și lucrările de pe el vor fi descoperite.” – 2 Pet. 3:7,10

32. Iehova va pune capăt răutății pentru ca numele său sfânt să nu mai fie niciodată profanat: ”Îmi voi face cunoscut sfântul nume în mijlocul poporului meu, Israel, și nu voi mai permite ca sfântul meu nume să fie profanat; și națiunile vor ști cu siguranță că eu sunt Domnul, Sfântul din Israel!” (39:7) Iehova nu va mai permite ca poporul său să fie luat în captivitate spre umilirea numelui său. El nu va mai permite ca numele său sfânt să fie profanat de dușman în vreun fel. Aceasta presupune credință din partea tuturor celor care primesc viață. Când va vedea că bătălia de la Armagedon completează victoria lui Iehova și salvarea celor care îl iubesc, poporul lui Dumnezeu îl vor aprecia mai mult ca niciodată. Celor ce nu sunt urmași ai lui Cristos, păgânilor, li s-a spus de repetate ori adevărul însă ei nu i-au acordat atenție. Armagedonul va face ca toți să știe că Iehova este Cel Preaînalt.

33. Înțelegerea acestei profeții le va aduce cu siguranță multă bucurie unșilor și îi va face să meargă pe drumul înalt cu teamă și tremur: ”Iată! Lucrul acesta se va întâmpla în mod sigur și se va realiza”, zice Domnul Suveran Iehova. ”Aceasta este ziua despre care am vorbit.” (39:8) Scripturile sugerează că atunci când profeția este înțeleasă, împlinirea ei este aproape. ”Aceasta este ziua”, iar în Scripturi se arată că acest timp este foarte important. ”Ziua” sau perioada la care fac referire toți profeții sfinți marchează o epocă măreață în univers deoarece acesta este timpul când Iehova își justifică numele. Ea e importantă pentru întregul univers, nu doar pentru pământ. Cei ce iubesc dreptatea se bucură să știe că a venit acea zi și că ea este ziua pe care a ales-o Iehova pentru justificarea numelui său.

FAPTE RELEVANTE

34. În prezent au loc evenimente care sprijină concluzia că profeția de mai sus referitoare la Gog și Magog este deja în curs de împlinire, în ceea ce privește conspirația. Cea de-a șaptea putere mondială cuprinde Anglia, Canada, Statele Unite, Australia și alte țări. Cei ”din locuri înalte” ai Angliei, care îi includ desigur pe marii afaceriști ca principală parte a organizației vizibile a lui Satan, împreună cu clerul și politicienii, s-au împotrivit ca mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu să fie vestit în acele teritorii. Recent, clerul din Canada a pornit o campanie deschisă cu scopul de a împiedica transmiterea mesajului Împărăției la radio în acea țară. Aceștia au invocat și ceea ce se numește ”ACTUL ZILEI DOMNULUI”, o lege ratificată acum câțiva ani pentru a proteja, după cum zic ei, ziua de sabbat și a-i împiedica pe oameni să o pângărească. Ei invocă acum acest act pentru a nu permite să se vestească în zilele de duminică mesajul de adevăr referitor la Împărăția lui Dumnezeu și au provocat arestarea și condamnarea multor martori ai lui Iehova pe acest temei. Ei își arată astfel ipocrizia și faptul că sunt împotriva lui Dumnezeu și a Împărăției sale. Un cleric din Boston a vorbit recent suficient de mult cât să se asemene cu Gog și Satan și, în graba lui de a spune ce ar trebui să se facă, el a zis despre martorii lui Iehova: ”Noi (adică predicatorii și aliații lor) am pornit pe urma lor și de data asta o să îi prindem.” În Australia clerul

desfășoară o mișcare organizată pentru a împiedica vestirea mesajului de adevăr despre Împărăția lui Dumnezeu.

35. În multe părți ale Statelor Unite, clerul invocă reguli orășenești care au fost ratificate pentru a dirija munca vânzătorilor ambulanți și încearcă să îi aducă pe martorii lui Iehova sub incidența acestor ordonanțe pentru a-i împiedica să vestească vestea bună a Împărăției din casă în casă. Recent, ei au provocat arestarea multor martori ai lui Iehova, i-au acuzat de încălcarea acelor ordonanțe și au făcut să fie încarcerati. Ei îi acuză în mod fals pe martorii lui Iehova de ”propagandă înșelătoare” deși știi că acești oameni credincioși își câștigă traiul lucrând și își petrec timpul liber, mai ales duminicile, mergând din casă în casă pentru a proclama vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu. Toți cei care îl cunosc pe Domnul știi că aceste eforturi ale lor de a împiedica proclamarea veștii bune are scopul de a nu permite ca oamenii să afle adevărul despre Împărăția lui Dumnezeu. Putem să fim siguri, deci, că Satan este în spatele acestor procedee nelegiuite și că principalul său reprezentant, Gog, conduce conspirația. Domnul a prezis această conspirație în textele citate aici și în următorul: ”Regii pământului se ridică și demnitarii se adună ca un singur om împotriva Domnului și împotriva unsului său, zicând: ”Să le rupem legăturile și să aruncăm de pe noi funiile lor!” Cel ce stă în ceruri va râde, Domnul își va bate joc de ei.” – Ps. 2:2-4

36. Împărăția este aici și trebuie să se depună mărturie despre ea deoarece aceasta este voința lui Iehova Dumnezeu! Conspirația care s-a format deja, fiind condusă de Gog, unul dintre prinții lui Satan, se apropie în forță pentru a-i împresura pe unșii lui Dumnezeu. Lupta a început și victoria va fi a celor dreți! Fie ca nimeni dintre membrii rămășitei să nu se descurajeze, ci să prindă mare putere! Iehova le arată unșilor săi care este semnificația acestor profeții scrise cu mult timp în urmă tocmai cu scopul de a-i încuraja. Iehova le vorbește acum prin gura profeților săi celor ce îi sunt pe deplin devotați și le dă asigurarea că va învinge dușmanul. Iehova a făcut ca profetul său să le spună lui Gog și tuturor forțelor sale rele: ”Îți voi doborî arcul din mâna stângă și voi face să-ți cadă săgețile din mâna dreaptă.” (39:3) Martorilor săi credincioși, Iehova le spune acum: ”Nici o armă pregătită împotriva ta nu va reuși și orice limbă care se va ridica împotriva ta la judecată o vei condamna. Aceasta este moștenirea slujitorilor Domnului, iar dreptatea lor vine de la mine”, zice Domnul.” (Isa. 54:17) Fiți curajoși și duceți bătaia la porți! Știm că avem dreptate și că victoria este sigură!

(Examinat mai în detaliu în cartea *Justificare*, volumul II)

Întrebări pentru studiu

1. Care este semnificația faptului că Iehova își revelează atât de clar în prezent scopurile? Cine sunt cei favorizați de primirea acestei revelații și cu ce scop?
2. De ce este acum de un interes deosebit profeția despre Gog și Magog?
3. Aplicați expresia (a) ”fiu al omului”, folosită aici. (b) ”Întoarce-ți fața împotriva . . . și profetește”.

4-6. Care pare să fie concluzia rezonabilă (a) referitor la ceea ce reprezintă Gog și ținutul lui Magog? (b) Referitor la natura conspirației lor? Ce spune Dumnezeu prin martorii săi inspirați Daniel și Pavel în sprijinul acestei concluzii?

7. Cum servește expresia ”prinții din Roș, ai Meșecului și Tubalului” pentru a-i identifica pe Gog și Magog și a dezvălui care este scopul lor? Ce lecție desprindem din faptul că Ezechiel a fost îndrumat să profetească împotriva lui Gog?

8-10. Cum este implicat Roș în activitățile lui Gog? Ce judecată îi așteaptă pe Gog și pe armata sa? Cărui scop îi servește în studiul acestei profeții referința lui Daniel la ”prințul Persiei”?

11. Cum ne ajută relatarea despre ambiția lui Satan de a ”fi ca Cel Preaînalt” să îl identificăm pe Gog?

12. Cum confirmă Revelația 17:12-14 și Ezechiel 38.15 identitatea lui Gog și a principalului instrument din armata sa vizibilă?

13. Citați Scripturile care arată ce îl așteaptă pe Gog și pe organizația sa.

14,15. Cui îi sunt adresate cuvintele din versetul 7? Cu versete relevante, arătați cum și când își are aplicarea versetul 7. Cum servește versetul 9 la avertizarea a poporului lui Dumnezeu?

16,17. În lumina citatelor din Psalmul 83:2-5 și 33:10, care este ”gândul cumplit” care apare în mintea lui Gog? Citați versetele care arată rezultatul încercărilor sale de a-și duce la îndeplinire scopul nelegiuit.

18. Aplicați versetul 12, în lumina pasajului din Isaia 66:19 și Ioan 11:49,50.

19. Cine sunt ”Șeba și Dedan și negustorii din Tarsis cu toți leii lor puternici”, menționați în versetul 13? Descrieți situația care ridică întrebările din acest verset?

20,21. Cu versete, arătați că dușmanului nu i se va permite să pretindă că nu a cunoscut poziția și activitățile rămășiței.

22. Descrieți ce constituie ”necazul lui Iacov”. Cum va fi Iehova ”sfințit prin Gog”, după cum se menționează în versetul 16?

23,24. Ce sugerează afirmația din versetul 17, ca un avertisment pentru rămășiță? Atunci ce semnificație are pentru rămășiță afirmația lui Dumnezeu din versetul 18? Ce imploră psalmistul și care este răspunsul Domnului la această implorare?

25-27. Potrivit relatărilor profetice din Geneza 11:7,8, Judecători 7:22 și 2 Cronici 20:22,23, cum își va împlini Domnul scopul declarat în Ezechiel 38:21?

28,29. Ce altă judecată execută Iehova împotriva dușmanului, potrivit versetului 22 și cuvintelor profetului Zaharia?

30. Descrieți (a) evenimentul profetic la care se face referire în Psalmul 83:9. (b) Prima bătălia de la Perațim. (cristos) Bătălia lui Ghedeon. (d) Modul în care a procedat Domnul împotriva Sodomei și Gomorei. Ce au simbolizat aceste evenimente?

31-33. Explicați Ezechiel 39:6. Ce spune Petru despre această judecată împotriva organizației lui Satan? Potrivit versetului 7, care este scopul pentru care face

Iehova această lucrare de distrugere? Cum vor răspunde cei unși la faptul că el le dă o înțelegere a acestei profeții?

34,35. Relatați unele dintre faptele care arată că această profeție este deja în curs de împlinire.

36. Atunci, care este scopul clar al lui Iehova pentru care le dezvăluie unșilor săi semnificația acestei profeții? Ce spune el despre siguranța martorilor săi credincioși și despre rezultatul conflictului care este acum aproape?

NU TĂCEA!

O, Dumnezeule, nu tăcea! Nu rămâne mut și nu sta liniștit, o, tu, Cel Divin! Căci iată că dușmanii tăi se agită și cei ce te urăsc cu înverșunare și-au ridicat capul . . . O, Dumnezeul meu, fă-i ca un vârtej de scaieti, ca paiele înaintea vântului! Ca un foc ce mistuie pădurea și ca o flacără ce pârlă munții, așa să-i urmărești tu cu furtuna ta și să-i înspăimânți cu vijelia ta . . . ; ca să se știe că tu, al cărui nume este IEHOVA, numai tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul! - Psalmul 83.

Dușmanii lui Dumnezeu se organizează

În zilele lui Noe, pământul a fost năpăstuit de un mare potop, ale cărui efecte se văd și astăzi în multe părți ale planetei. Numai opt persoane au supraviețuit aceluși potop, iar asta refugiindu-se sub ocrotirea lui Dumnezeu în marea arcă pe care îl instruiseră Dumnezeu pe Noe să o construiască pentru siguranța sa și a familiei sale apropiate. Aceștia au fost duși în siguranță din vechea lume care a pierit. Apostolul Pavel a scris cu privire la acest lucru în a doua sa epistolă, capitolul doi, versetul cinci și capitolul trei, versetul șase, următoarele: "(Dumnezeu) nu s-a reținut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptății, împreună cu alți șapte, când a adus potopul peste o lume de oameni nelegiuți." "Prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă." Acest lucru a prefigurat faptul că lumea care începea atunci trebuia să treacă și ea și că din această lume mulți oameni vor fi duși în lumea cea nouă, care va fi întemeiată atunci de marele Eliberator care se va afla la conducere, iar aceștia vor învăța de la el calea spre viața veșnică. Noe și familia sa au fost exemple vii ale puterii lui Dumnezeu de a-i salva pe cei ce se încred în el. Noe l-a

iubit pe Dumnezeu și i-a fost credincios, iar prin experiența potopului Dumnezeu voia să le învețe pe creaturile sale inteligente că cei răi nu vor prospera pentru totdeauna, ci că vor pieri la timpul stabilit de el și numai cei *credincioși* vor fi binecuvântați cu viață veșnică. Această regulă este enunțată de profet în Psalmul 145, versetul 20, astfel: "Domnul îi păzește pe toți cei ce-l iubesc, dar îi va nimici pe toți cei răi."

După potop, Dumnezeu a început din nou lucrarea de populare a pământului pe care l-a creat pentru om. Geneza capitolul 9, versetele 1 și 7 spune: "Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: "Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul . . . Iar voi fiți roditori și înmulțiți-vă, răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el."

Noe a trăit pe pământ timp de trei sute cincizeci de ani după potop, iar copiii și nepoții săi au crescut la număr. Deoarece Noe l-a iubit pe Dumnezeu și i-a servit, cu siguranță că el i-a învățat și pe fiii săi să-l iubească pe Domnul și să-i servească ca singurului Dumnezeu viu și adevărat. Satan a fost răspunzător pentru rătăcirea fiilor îngerești ai lui Dumnezeu, care, materializându-se în creaturi omenști și căsătorindu-se cu fiicele oamenilor și-au părăsit starea de la început, încălcând legea Domnului, și au atras astfel furia sa asupra lor. Apoi marele dușman al lui Dumnezeu a văzut și a realizat ce produsese conduita sa rea. După ce a văzut că toți cei răi de pe pământ au fost distruși, și toți îngerii care și-au părăsit cerurile au fost puși în închisoare, ar fi trebuit să fie suficient pentru ca Satan să învețe că nu putea să lupte împotriva lui Dumnezeu și să câștige. Dar el nu a învățat această lecție. Egoist și arogant, el a continuat să meargă pe calea lui rea. În timpul cât Noe a fost pe pământ, învățându-i pe fiii și nepoții săi să-l iubească pe Dumnezeu și să-i servească, Satan nu a făcut mari progrese în coruperea omenirii.

Apoi Nimrod, strănepotul lui Noe, a apărut pe scena lumii și a devenit un vânător puternic de fiare sălbatice. Și Diavolul a început să îi facă pe oameni să i se închine lui Nimrod. Satan făcea orice pentru a reuși să-i întoarcă pe oameni de la Domnul Iehova. Fiind o creatură spirituală puternică, Satan și-a exercitat puterea pentru a influența gândurile oamenilor, punându-le în minte gânduri rele. El a făcut acest lucru pentru a putea să controleze rasa umană și a îndepărta-o de Dumnezeu.

Din relatare se pare că următoarea încercare a lui Satan a fost să-i organizeze pe oameni într-un guvern, sau corp, mare, compact pentru a-i putea controla și dirija mai ușor, potrivit dorințelor lui egoiste. Relatarea scripturală a acestor lucruri, din Geneza capitolul unsprezece, primele patru versete, descrie: "Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Mergând spre est, ei au descoperit o câmpie în țara Șinearului și s-au stabilit acolo. Și și-au zis unul altuia: "Hai să facem cărămizi și să le ardem". Astfel, cărămida le-a servit drept piatră, iar bitumul le-a servit drept mortar. Apoi au zis: "Hai să ne construim un oraș și un turn cu vârful până la cer și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului"."

Aceasta a fost prima încercare de după potop a Diavolului de a-i organiza pe oameni într-un guvern sau putere mondială. Un oraș este exprimarea simbolică a unui guvern, iar cu ocazia menționată mai sus Satan i-a făcut pe oameni să decidă că trebuie să construiască un oraș și un turn. Ei au început să facă acest lucru. Turnul din Babel, construit de oameni, sub influența lui Satan, a fost o sfidare din partea Diavolului la adresa Dumnezeului Atotputernic. Este clar că aceasta a fost metoda sa de a pune în mințile oamenilor ideea că nu au nevoie de Dumnezeu și că prin propriile lor eforturi pot să își stabilească propria lor închinare și propria lor înălțare și că ar putea să se salveze dacă ar fi nevoie, ceea ce a fost un alt plan nelegiuit prin care să îi întoarcă de la Dumnezeul adevărat. Diavolul nu și-a schimbat metodele nici până în prezent.

Construirea turnului Babel are o paralelă în conduita evoluționiștilor și moderniștilor. Ei spun: ”Nu avem nevoie de Dumnezeu și nici de un Salvator. Nu avem nevoie de Biblie. Înțelepciunea noastră întrece înțelepciunea tuturor oamenilor din trecut. Venerăm puterea și propria noastră capacitate de a progresa.” Astfel, Diavolul, folosindu-se de savanți și de oamenii auto-proclamați înțelepți, întoarce mulțimi de oameni de la Dumnezeul viu și adevărat.

Din timpul acela și până acum, Satan a urmat o strategie similară, de a organiza popoarele pământului în puteri mondiale și, prin intermediul câtorva oameni, să controleze masele. El a reușit să-i facă ignoranți la marele plan al lui Dumnezeu pentru salvarea și îndreptarea lor pe calea care duce la viață. El a implantat lăcomia și egoismul în mințile factorilor guvernanți ai puterilor mondiale și, folosindu-se de un sistem de religie falsă, implementat cu ajutorul brațului puternic al armatei, i-a înspăimântat pe oameni suficient de mult încât aceștia să cadă sub influența rea a factorilor guvernanți.

Dumnezeu i-a permis poporului din câmpiile Șinearului să meargă până la limita nebuniei lor. Ei construiau acel turn pentru a putea să-și facă un nume, lucru despre care Diavolul i-a făcut să creadă că putea să-i ajute să nu fie împrăștiați pe toată fața pământului. Desigur că el se aștepta să îi țină în jurul turnului și al orașului, făcând din acesta o Mecca, sau un loc de închinare la care să vină toate popoarele pământului pentru a fi instruite; și astfel putea să le controleze. Aproape că a reușit să întoarcă mințile oamenilor de la Dumnezeu pentru ca ei să nu se mai încreadă în el. Fără îndoială că Satan s-a gândit că a obținut victoria împotriva lui Dumnezeu și că putea acum să îi păstreze pe oameni supuși lui și să aibă închinarea lor.

Atunci Domnul Iehova a luat măsuri spre binele omenirii. Văzând că Satan a început din nou să întoarcă mințile oamenilor de la Domnul, el a știut că aceștia aveau să cadă sub influența adversarului, astfel că avea să le dea o lecție care să îi învețe că nu Satan era adevăratul Dumnezeu și că numai Domnul putea să îi ajute. Aici, relatarea biblică arată că Dumnezeu a coborât pentru a le vedea organizația și puterea iar apoi, spre binele oamenilor, el le-a schimbat limba. Se va observa că, potrivit textului ebraic al Vechiului Testament, toți oamenii aveau o singură limbă. Geneza 11:1, potrivit notei marginale, spune: ”Și întregul pământ

vorbea o singură limbă și un singur grai (sau cuvinte).” Limbajul lor trebuie să fi fost format în același fel și toți vorbeau aceeași limbă.

Domnul, prin acțiunea pe care a întreprins-o, și-a demonstrat supremația. Relatarea scripturală din Geneza 11:5-9 afirmă: ”Și Domnul a coborât să vadă orașul și turnul pe care le construiau fiii oamenilor. Apoi Domnul a zis: "Iată! Ei sunt un singur popor și toți au o singură limbă. Și iată ce-au început să facă! Acum nimic din ce-și pun în gând nu le va fi imposibil. Hai să coborâm și să le încurcăm limba ca să nu-și mai înțeleagă limba unul altuia". Astfel, Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului și, în cele din urmă, au încetat să mai construiască orașul. De aceea i s-a pus numele Babel, pentru că acolo Domnul încurcase limba întregului pământ și de acolo Iehova îi împrăștiase pe toată fața pământului.”

Prin această experiență, unii dintre oameni poate că au început să nutrească ideea că există un Dumnezeu mareț care este mai presus de oricine și care este Atotputernic. Dar vor învăța vreodată oamenii că nu pot să aibă încredere în Diavol? Vor învăța ei vreodată că numai mărețul Iehova Dumnezeu este singurul care poate da viață veșnică și binecuvântări?

Nelegiuirea conducătorilor

Astăzi, mai mult ca niciodată, bărbații și femeile din fiecare etapă a vieții sunt obligați să înfrunte realitatea. Uneori, evenimentele care au loc sunt neplăcute. Nimeni nu mai neagă acest lucru, căci chiar și dacă ar încerca, realitatea rămâne. De aceea, scopul acestui articol este să îndemnăm la gândire și să pregătim calea pentru analizarea remediului adevărat și permanent.

Cele trei ramuri principale ale guvernului Statelor Unite sunt cea legislativă, executivă și judiciară. Se știe că fraudă și corupția fac ravagii în fiecare dintre aceste ramuri. Este adevărat că în ele se găsesc și oameni cinstiți care fac ce știu ei mai bine, însă cei cinstiți nu au putere, deoarece cei necinstiți controlează toate lucrurile. Un membru al senatului Statelor Unite a exclamat public:

”Cea mai importantă chestiune acum pentru poporul american este să scoată guvernul din mâinile șarlatanilor, escrocilor și funcționarilor corupți și să plaseze puterea în mâinile oamenilor.”

Se cunoaște public acuzația potrivit căreia un înalt funcționar al cabinetului președintelui a aplicat asupra legea interzicerii băuturilor alcoolice împotriva unor infractori care au fost prinși, deși același funcționar a câștigat sume imense de bani din traficul ilegal cu băuturi alcoolice. Sunt două clase de persoane care încalcă legea: cei ce sunt prinși și cei care nu sunt prinși. Cei mai slabi sunt prinși și folosiți ostentativ pentru a da un exemplu altora. Cei mai puternici și mai influenți nu sunt prinși deoarece nu se dorește să fie oprți din activitățile lor ilegale. Este evident că oficialitățile guvernului nu sunt imparțiale în această privință.

În același cabinet al președintelui, o altă persoană, a cărei datorie prin lege este să pedepsească orice infracțiune, îi pedepsește cu asprime pe cei ce îndrăznesc să își exercite drepturile lor constituționale de libertate de exprimare, în timp ce ea însăși are mâinile murdare de corupție, datorită mitei pe care o primește de infractori notorii care astfel scapă nepedepsiți. Modul de acțiune al oficialităților guvernamentale sunt foarte inegale în această privință.

O altă oficialitate de la cabinet, care a jurat să protejeze și să păzească interesele proprietății oamenilor, participă la o conspirație cu profitorii nelegiuți pentru a-i priva pe nedrept pe oameni de proprietatea lor, iar pentru aceasta, el primește mită.

Șarlatanii lipsiți de conștiință obțin sume imense de bani, din care folosesc o parte pentru a-i corupe pe votanți și pe funcționarii publici pentru a putea să continue în lucrarea lor rea. Acești oameni corupți și răi sunt în realitate puterea din spatele guvernului. Astfel, puterea de guvernare este în mâinile câtorva oameni al căror dumnezeu sunt banii. Ei controlează politicienii lipsiți de conștiință care pozează în oameni de stat și sunt ajutați și susținuți în aceasta de organizația numită "biserica" și în special de clericii acesteia. Guvernul fondat ca democrație a devenit o oligarhie deoarece puterea supremă de guvernare le revine acum acestui număr restrâns de oameni. Puterea acestora a devenit de nouă ori mai mare după războiul mondial. Mariile corporații numite "trusturi", deținute și controlate de câțiva oameni lipsiți de scrupule care distrug comerțul cinstit, corup autoritățile publice și folosesc așa-zisa "religie creștină organizată" ca paravan în spatele căruia își desfășoară lucrările rele. Oamenii de rând suferă, plătesc taxele și strigă în zadar după ajutor. Un membru al senatului Statelor Unite a spus în 1928 într-un discurs public:

"Trusturile se înmulțesc iar președintele Statelor Unite alege să nu se amestece; monopolul crește tot mai mult și președintele nu vrea să se implice; se fac combinații și se urmează cu aroganță metodele lor sub protecția guvernului iar președintele decide să aprobe acest lucru." Modurile de acțiune ale acestui guvern nu sunt imparțiale.

Pentru a se putea duce mai departe războiul mondial, povara taxelor de pe spatele oamenilor a fost făcută și mai grea. Costul traiului a crescut și el foarte mult. De când a început războiul, taxele au continuat să crească, și costul vieții la fel. Administrarea nesăbuită a afacerilor oamenilor produce costuri mari pentru ei și nu le aduce răsplăți pe măsură. Puțini sunt favorizați în timp ce cea mai mare parte a oamenilor suferă. Astfel, modul în care tratează guvernul nu este imparțial.

Biroul de patente ale Statelor Unite este deschis pentru public. Arhivele sale pot fi cercetate de orice cetățean. Aceste arhive arată că s-au inventat și patentat mașinării cu ajutorul cărora imensa putere produsă de valurile oceanului ar putea fi exploatată și folosită pentru a produce toată lumina, căldura și electricitatea de care au nevoie oameni, iar asta la un cost foarte scăzut. Dar aceste mașinării au fost oprite și s-a împiedicat punerea lor în funcțiune. Ce ar însemna pentru oameni folosirea lor? Ar însemna că oamenii nu ar mai fi nevoiți să își

petreacă zile și nopți întregi sub pământ, săpând după cărbune. Ar însemna că nu ar mai fi greve ale minerilor care să ducă la înfometarea familiilor, în timp ce milioane de alți oameni suferă din cauza lipsei de combustibil. Ar însemna o mai mare mulțumire pentru oameni și locuri de muncă pentru oameni care să lucreze la suprafața pământului, lucrând solul pentru a putea produce hrană mai ieftină pentru toți oamenii. Ar mai însemna că giganticele corporații care prelucrează combustibilii și electricitatea și îi jefuiesc pe oameni pentru a le da voie să le folosească ar da faliment sau ar trebui să le furnizeze oamenilor combustibili, lumină și electricitate la un preț rezonabil. Ar însemna că armata de oameni care sapă după cărbune pentru a produce căldura necesară pentru mașinăriile din comerț ar putea găsi locuri de muncă mai bune și să aibă mai multă pace și fericire în viață. Ar însemna că femeile care stau în fața cuptorului nu ar mai suferi de căldură în timp ce gătesc mesele familiei. Folosirea acestor mașinării pentru valorificarea puterii oceanului ar însemna că toți oamenii ar putea avea lumină și căldură în case, la un preț foarte redus.

De ce nu sunt folosite aceste aparate pentru a valorifica această energie și a o folosi spre binele omului? Deoarece marile și egoistele interese ale corporațiilor care dețin și operează minele de cărbune și puțurile de petrol și fabricile de combustibili și cele electrice au o putere și influență suficient de mari pentru a le suprima și împiedica folosirea lor. Iar oamenii suferă.

Este un fapt binecunoscut că există un aparat patentat cu ajutorul căruia automobilele pot fi operate foarte ieftin prin folosirea unei cantități mici de benzină, iar altele chiar fără benzină (sau alți combustibili). Aceste invenții au fost abandonate în grămezile de cenușă deoarece cei ce dețin și operează marile companii petrolifere au reușit să le suprima pentru propriile lor interese egoiste. În consecință, oamenii suferă.

Cu câțva timp în urmă s-a adus în atenția oamenilor o invenție cu ajutorul căreia telegramele să se poată trimite prin fire la un cost foarte mic. Invenția permite transmiterea mesajelor prin același fire în direcții opuse în același timp și la o rată de aproximativ o mie de cuvinte pe minut. Pentru a se dovedi că această invenție este practică s-a construit și s-a pus în funcțiune o linie de telegraf pe o distanță de peste o sută șazeci de kilometri. Ar fi trebuit să fie suficient de satisfăcător. Dacă s-ar fi folosit această invenție, s-ar fi revoluționat telegrafia și costurile impuse de ea, iar marile corporații care controlează acum această metodă de transmisie ar fi fost private de câștigurile lor necinstite. Au avut puterea și influența de a suprima folosirea și operarea acestei invenții și au făcut-o. Iar oamenii au de suferit ca urmare.

Guvernul îi eliberează fiecărui inventator un patent pentru astfel de invenții, iar apoi stă deoparte și privește cum câțiva oameni egoiști îi privează pe oameni de beneficiile oferite de ele. În această privință, guvernul nu este imparțial.

Un membru al cabinetului prezidențial acceptă mită pentru a face o faptă rea. Cel ce dă mita încearcă să influențeze în mod greșit un juriu pentru a provoca

achitarea unui răufăcător. Referindu-se la acest lucru pe 26 februarie 1928, Arthur Brisbane, un binecunoscut scriitor de presă publică, a spus:

Un anumit om bogat, acuzat că ar fi mituit funcționarul unui cabinet, este condamnat pentru influențarea juriului și condamnat la șase luni de închisoare. Cetățenii de rând citesc ziarele și spun: „Prostii! Nu au să reușească niciodată să îl pună pe EL în închisoare!” Ziarul din ziua următoare anunță că prosperul domn plănuiește să facă o excursie în Europa, asigurat de avocați buni că nu trebuie să se îngrijoreze pentru că nu o să stea nici un an în închisoare, ba poate chiar deloc. Dacă ar fi fost sărac și acuzat de furtul unui palton, ar fi în închisoare acum și ar sta mai mult de șase luni.”

Resursele naturale ale Statelor Unite ale Americii o fac cea mai bogată țară de sub soare. Câmpurile sale întinse și fertile produc suficientă hrană pentru a hrăni oamenii de pe pământ. Dar totuși, o marte parte a terenului este nefolosit și necultivat. În februarie 1928 a fost introdusă în Casa de Reprezentanți a Statelor Unite, care se ocupă de ocuparea forțelor de muncă, o rezoluție. Atunci s-a raportat că patru milioane de persoane din Statele Unite nu au un loc de muncă. Există suficient teren pentru a fi folosite fiecare dintre ele, dacă toate condițiile ar fi făcute mai favorabile pentru ca ele să fie compensate în schimbul muncii lor. Profitorii egoiști și cruzi fac imposibil ca mai mulți să cultive pământul și să își poată câștiga traiul. Marile trusturi împrumută bani pentru terenuri la rate cămătărești. Ele manipulează prețul produselor ce pot fi puse pe piață în așa fel încât producătorii care își cultivă recoltele să nu își poată vinde produsele la un preț rezonabil, neputând astfel să își plătească ipoteca pentru teren și pierzându-l. Ei sunt astfel descurajați și caută alte metode de a-și câștiga traiul. Corporațiile obțin pământul, iar apoi cei ce îl cultivă devin doar sclavi care îl lucrează, și nu proprietari. Guvernul nu îi ajută pe producători. Astfel, guvernul nu este drept.

Câțiva oameni cinstiți din cadrul Congresului încearcă să ratifice o lege care să se ocupe de irigarea și reclamarea altor terenuri. Deschiderea acestora spre ocupare și cultivare le-ar permite multor oameni să se apuce de cultivarea pământului. Marii afaceriști, cu câștigurile lor necinstite, controlează corpul legislativ și au puterea de a împiedica ratificarea legii irigării și reclamării, iar oamenii au de suferit pentru aceasta.

La fiecare patru ani, cetățenii Statelor Unite sunt invitați să aleagă un președinte. Există două partide politice majore care propun candidați pentru această funcție. Ambele sunt controlate de interese egoiste și părtinitoare. Candidații propuși de aceștia sunt aleși de marii afaceriști, deseori în ascuns în spatele ușilor închise, iar decizia oamenilor este apoi manipulată pentru a face să fie aleși anumiți candidați.

Oamenii merg și votează, însă bogații și afaceriștii câștigă, indiferent cine este ales. Apoi guvernul merge mai departe în interesul unui număr mic de oameni și în defavoarea majorității. Este departe de a fi o democrație,

Acestea sunt unele dintre cele mai nesatisfăcătoare condiții care există în Statele Unite. S-ar putea admite că, așa cum s-a pretins, Statele Unite au cel mai

bun guvern de pe pământ. Dacă acest lucru este adevărat și totuși atât de nesatisfăcător, atunci ce se poate spune despre guvernele care sunt și mai puțin favorabile pentru interesele oamenilor?

Fără îndoială că Marea Britanie deține cel mai puternic guvern de pe pământ. În clasa sa conducătoare sunt oameni capabili, însă și aceștia sunt imperfecti și influențați de alți oameni. Guvernul este mai puțin satisfăcător pentru popoarele multor colonii care compun imperiul. India este o țară condusă de guvernul britanic. Este o țară vastă care se întinde pe un milion opt sute de mii de mile și are o populație de peste trei sute de milioane de oameni. India nu a avut niciodată un guvern satisfăcător. Poporul său nu a fost niciodată unit. Sistemul de castă ce există aici a creat mereu o prăpastie largă între conducători și cei conduși. Unii din castele superioare au inițiat mișcări pentru auto-guvernare și pentru independență față de imperiul britanic. Aceasta este o problemă cu care se confruntă guvernul britanic. Marea Britanie nu a instituit și nu poate institui niciodată un guvern satisfăcător în India. Dacă s-ar retrage și i-ar lăsa Indiei toate puterile de guvernare, casta superioară le-as asupra și persecuta pe celelalte.

Acasă la el, guvernul britanic a avut un număr imens de persoane fără un loc de muncă de la război încoace. Au avut loc multe greve și alte exprimări de nemulțumire împotriva guvernului. Nu se poate spune nici despre guvernul-mamă și nici despre părțile externe ale guvernului că ar fi satisfăcătoare.

Popoarele lumii cunosc cel puțin într-o oarecare măsură situația guvernelor lor. Se poate analiza fiecare dintre ele, de la cel mai mic până la cel mai mare, și se va observa că niciun guvern de sub soare nu este ideal și satisfăcător pentru majoritatea oamenilor pe care îi conduce. Nu spunem aceste lucruri pentru a produce indignare, ci acestea sunt pur și simplu descrierea realității, pentru ca oamenii care meditează să analizeze care este cauza și care poate fi remediul. Dacă am fi sinceri cu noi înșine și cu cei din jurul nostru am vrea să cunoaștem faptele reale și să analizăm rațional ce s-ar putea face pentru binele omenirii.

De pe teren

CONDUCÂND ÎNTRUNIRI DE STUDIU

Dragă frate Rutherford:

În timp ce călătoream în diferite părți ale țării am observat cât de dificil este pentru unele adunări mici să tragă cât mai multe foloase din studiile *Turnului de Veghere* din cauza lipsei de ordine.

Dacă regulile de desfășurare a întrunirilor de studiu, sugerate în volumul 6 al *Studiilor din Scripturi*, nu mai sunt de actualitate, nu ați putea să ne dați unele sfaturi cu privire la cea mai bună cale de a coopera cu fratele care conduce întrunirea astfel încât să putem folosi cât mai bine ora stabilită pentru studiu?

Sunt sigură că pe tot cuprinsul țării sunt mulți frați ce conduc studii care s-ar bucura să primească sugestiile dumneavoastră utile în acest sens.

Sperând că nu v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră prețios, rămân,

Sora voastră în serviciul Împărăției,
Julie Hoffmeyer, *Pionieră*.

Ca răspuns la scrisoarea de mai sus, sfatul nostru este că metoda de la casa Betel de conducere de studiu, care se folosește de destul de multă vreme, este cea mai bună. Întrunirea este condusă de un frate, de obicei președintele Societății, atunci când acesta este prezent. Trei frați care pot citi cursiv și clar în limba engleză sunt rugați să stea în față și să citească pe rând câte unul sau două paragrafe despre subiectul în discuție, iar apoi cel ce conduce studiul pune întrebările corespunzătoare paragrafelor citite.

Sunt puse întrebările și mai multe persoane sunt invitate să răspundă la el, după care cel ce conduce studiul rezumă printr-o explicație succintă ideea analizată, dacă mai este nevoie de această explicație. Nimeni nu vorbește înainte de a fi invitat de cel ce conduce studiul. Astfel se poate menține ordine deplină, iar tema în discuție poate fi analizată în mod corespunzător. Prin citirea primului paragraf, cei din adunare pot primi o înțelegere de ansamblu a chestiunii analizate, dar dacă înțelegerea lor nu este clară, oricine are dreptul de a pune întrebări.

Scopul unui studiu este acela de a înțelege mai clar Scripturile și examinarea lor. Acesta este considerat cel mai eficient mod de a conduce un studiu și, într-adevăr, preferabil punerii întrebărilor și apoi citirea paragrafelor la sfârșitul discuției. Cu toate acestea, majoritatea adunărilor sunt mici în comparație cu familia Betel. Într-o adunare mică, cei ce pot citi cursiv și clar ar trebui să citească paragrafele. Acest lucru ar putea fi făcut chiar de cel ce conduce studiul, care, după ce citește un paragraf sau două, ar trebui să spună: "Are cineva vreo întrebare referitoare la paragrafele citite?" Toți trebuie să aibă ocazia de a pune întrebări despre ideile dezbătute, dacă simt nevoia, iar apoi ar trebui să se continue cu exprimările de mai sus. Întrebările trebuie să fie întotdeauna legate de paragraf și să nu devieze la alte probleme.

HOTĂRĂȚI SĂ RĂMÂNĂ CREDINCIOȘI

Dragi frați:

La o întrunire de afaceri recentă s-a căzut de acord să vă trimitem o scrisoare în care să vă spunem cât de încurajați suntem de *Turnul de Veghere* să ne menținem integritatea ca grup unit în oștirea lui Dumnezeu, căci este limpede că lumea are nevoie de Împărăție mai mult ca niciodată, pentru ca toată organizația lui Satan să fie distrusă.

Știind că noi, dintre toate popoarele lumii, avem cunoștința despre instituirea acestei Împărății, vrem să vă asigurăm de dorința noastră de a coopera loial cu voi la proclamarea veștii bune a Împărăției care va justifica numele Dumnezeuului și Tatălui nostru, marele Iehova.

Hotărârea noastră fermă este să rămânem credincioși până la sfârșit și, purtând noul nume de "martorii lui Iehova", vom încerca să arătăm prin mărturia noastră în serviciul său și prin laudele aduse lui că apreciem faptul că suntem membrii ai organizației lui Dumnezeu, care continuă să cucerească.

Rugându-ne ca puterea și binecuvântările divine să fie ale voastre în timp ce căutați să îi conduceți poporul spre a împlini voința sa, rămânem,

Frații voștri în Sion,

ADUNAREA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN LINCOLN (Anglia)

"ALTE NOI FRUMUSEȚI"

Dragă frate Rutherford:

Am citit fiecare articol al *Turnului de Veghere* din ultimii douăzeci de ani. Am vrut de sute de ori să vă scriu, iar acum nu mă voi mai reține să o fac. Vreau să știți cât de mult a fost îmbogățită viața mea de minunata hrană pentru suflet pe care am primit-o în ultima vreme.

Mereu mi s-a părut de prisos să vă scriu, căci știu că sutele de scrisori pe care fără îndoială că trebuie să le primiți, pe lângă imensa sarcină de a conduce cea mai măreață organizație creștină care există, poate consuma cu siguranță imens din psihicul și puterea mentală a oricărei creaturi umane. Pentru aceste motive m-am reținut să vă scriu.

M-am săturat să îmi tot spun "acesta e cel mai bun articol pe care l-am citit vreodată". *Turnul* din 15 octombrie, pe care îl citesc acum pentru a treia oară, abundă în binecuvântări. Numai Domnul ar fi putut dezvălui aceste lucruri. Îmi place coperta și prima pagină foarte mult. Un studiu atent va dezvălui că acesta este plin de adevăruri puternice care le sunt date spre înțelegere rămășiței în aceste timpuri, prin îndurarea lui Dumnezeu. În jurnalism această schimbare ar putea fi numită o "pălărie nouă", dar pentru noi nu este doar un simbol al noului nostru nume, ci reprezintă concepția artistului despre interpretările biblice bazate pe evenimente reale, prezente și trecute, și relația lor probabilă cu unele evenimente viitoare. Sunt în deplin acord cu toate acestea. Observ și că "turnul de veghere" înlocuiește "farul".

Iată că organizația lui Dumnezeu a "stat de veghe" în toți acești ani, iar acum știm „ce ne-a spus el”, căci la ultimul congres din Columbus li s-a dat răspuns în chip fulgerător celor ce ni se opun. Iar acum, aprinzându-ne imaginația și adâncindu-ne viziunea prin întărirea credinței cu care vestim cel mai important mesaj de la înviere, a sosit și articolul "Rămășița în frunte". "Alte noi frumuseți și lumină mereu crescândă".

Pe parcursul ultimilor șapte ani am fost ajutat să văd că Scripturile pe care aceia dintre noi (de mult la adevăr) credeam că le înțelegem bine erau cele pe care le înțelegeam cel mai puțin. În pas cu strălucirile de lumină de la templu, capitolul 35 din Isaia arată limpede că unii membrii ai rămășiței au inima temătoare: genunchii lor sunt tremurători și mâinile lor au nevoie să fie întărite.

Lăudați-l pe Iehova pentru că le dă cunoștință ”celor simpli” și ”omului călător” și ”o cale”. Până acum am cântat ”o mie pot să cadă la dreapta mea”, etc., fără să am o înțelegere corectă a acestor lucruri. Acum pot să spun că nu mai am nici o scuză să nu îl urmez pe Miel oriunde m-ar conduce , deși poate că mulți sugerează contrariul. Sunt de partea Domnului. Fie ca îndurarea Domnului să se înmulțească asupra voastră pe măsură ce continuați să depuneți mărturie pentru Iehova până când numele său va fi pe deplin justificat pe pământ.

Un martor împreună cu voi spre lauda sa,
Felix B. Boyce, *New Jersey*.

”STRĂLUCIRILE DE LUMINĂ NE IMPULSIONEAZĂ”

Dragă frate Rutherford:

La o întrunire recentă a martorilor lui Iehova a fost citită și adoptată în unanimitate următoarea rezoluție:

”Noi, ca adunare de martori ai lui Iehova, susținem din toată inima rezoluția enunțată la congresul din 26 iulie 1931 de la Columbus (Ohio). De asemenea, dorim să renegăm orice alte nume pe care le-am folosit noi sau alții în trecut, și să fim astfel cunoscuți și chemați pe noul nume care ni se revelat de Domnul, și anume ”martorii lui Iehova”.

Adunarea martorilor lui Iehova din Tacoma (Wash.) dorește să își exprime acum mulțumirile pentru eforturile voastre neobosite în serviciul Domnului și pentru strălucirile de lumină care vin de la templu. Aceste străluciri de lumină ne impulsionează la o și mai intensă activitate spre marea responsabilitate de a le spune vestea buna a Împărăției și altora.

Adunarea din Tacoma este mai mică la număr de când a venit Domnul la templul său, dar suntem bucuroși să putem spune că ne bucurăm de o pace, armonie și unitate în scop mai mari ca niciodată.

Vă amintim în fiecare zi în rugăciunile noastre pe voi și pe cei ce lucrează împreună cu voi.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

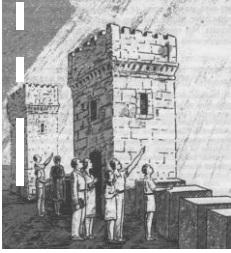
1 IULIE 1932

Nr. 13

Cuprins:

RĂZBUNĂTORUL LUI IEHOVA
PARTEA I	- Pag.335
CREAREA BOLȚII CEREȘTI ȘI A
PĂMÂNTULUI	- Pag.349
VICTORIE PRIN SUPUNERE	- Pag.353
SCRISORI	- Pag.357

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Iulie 1932

Nr. 13

Răzbunătorul lui Iehova

“Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a încredințat-o Fiului. Și i-a dat autoritate să judece, pentru că este Fiul omului.” – Ioan 5:22, 27

PARTEA I

Iehova trebuie să-i judece și îi va judeca și condamna pe toți dușmanii săi pentru ca numele său sfânt, faima și buna sa reputație să dăinuiască în veci. Universul nu ar putea fi curățat în alt mod, ca numele lui Iehova să ocupe locul care i se cuvine în inimile și mințile creaturilor sale. Judecățile și sentințele sale împotriva dușmanilor săi sunt deja scrise. Pentru a executa aceste judecăți, Iehova se folosește de unele dintre creaturile sale, care sunt loiale, sincere și credincioase lui. Cel ce execută judecata pune în aplicare o judecată legală conform cu documentele ce îi atestă autoritatea sau însărcinarea. Cel care face judecata și dă sentința este responsabil pentru ea. Dar cel ce o execută este doar brațul legii, al autorității supreme. Sentința lui Iehova împotriva dușmanilor săi declară că aceștia vor fi distruși. (Ps. 145:20): “Mâna ta îi va găsi pe toți dușmanii tăi, dreapta ta îi va găsi pe cei ce te urăsc. Îi vei face ca un cuptor aprins la timpul fixat, când te vei arăta. În mânia sa, Iehova îi va înghiți, iar focul îi va mistui. Căci au uneltit răul împotriva ta, au urzit planuri pe care nu sunt în stare să le împlinească. Căci îi vei face să-și întoarcă spatele, punându-i pe fugă cu corzile arcurilor tale pe care le pregătești împotriva feței lor.” (Ps. 21:8, 9, 11, 12). Cel ce execută judecățile justifică și răzbună numele lui Dumnezeu. “Atunci când îmi voi ascuți sabia scânteietoare și mâna mea va apuca judecata, voi aduce răzbunarea asupra vrăjmașilor mei și le voi plăti celor ce mă urăsc cu înverșunare.” – Deut. 32:41.

2. Care sunt dușmanii lui Dumnezeu. Dușmanul său principal este Satan Diavolul, și împreună cu el oștirea sa de creaturi rele. Dorința sa lăcomă de a transforma omenirea în marfă l-a făcut să conceapă un plan pentru înstrăinarea omenirii de Dumnezeu. Acest plan se bazează pe o religie falsă, adică închinarea a oricui îl va înstrăina pe om de Iehova. Scopul declarat al lui Iehova este să distrugă falsele scheme religioase ale lui Satan și lucrurile la care au dat naștere, iar Iehova face acest scop foarte clar cunoscut atunci când spune: “Voi executa judecăți asupra tuturor dumnezeilor Egiptului”(Ex. 12:12) Pe cine va folosi însă Iehova pentru a executa judecățile sale? Dumnezeu a început să ilustreze și să prefigureze judecățile sale și pe Executantul lor prin poporul lui Israel. “David făcea judecată și dreptate pentru tot poporul său” (2 Sam. 8:15) David era o icoana a lui Cristos

Isus. Solomon a fost împluternicit, ca să execute judecățile lui Iehova (1Regi 6:12). David a fost și un anti-tip al lui Isus Cristos, atâta vreme cât a rămas credincios lui Iehova “Casă a lui David, așa vorbește Domnul: “În fiecare dimineață să dați sentințe drepte și să-l scăpați pe cel jefuit din mâna celui ce înșală, ca nu cumva, din cauza răutății faptelor voastre, furia mea să izbucnească asemenea unui foc, să ardă și nimeni să n-o stingă” (Ier. 21:12) “Iată că vin zile”, zice Domnul, “când îi voi ridica lui David un vlăstar drept. Și un rege va domni, va acționa cu pricepere și va aplica normele justiției și ale dreptății în țară. În zilele sale Iuda va fi salvat și Israel va locui în siguranță. Iată numele cu care va fi numit: DOMNUL ESTE DREPTATEA NOASTRĂ””. (Ier. 23:5, 6) Aceste scripturi îl prefigurează pe Isus Cristos. “Cu mânie, cu furie mă voi răzbuna [*KJV*, se traduce literalmente “îmi voi executa răzbunarea”] pe națiunile care n-au ascultat.” (Mica 5:15) Această profeție anticipează lucrarea lui Isus Cristos. Isus însuși a spus că lui îi este încredințată judecata și executarea ei. (Ioan 5:22, 27) Aceste scripturi dovedesc în mod clar că Isus Cristos este Executantul lui Iehova și sprijină concluzia că israeliții numiți de Iehova pentru a-i executa judecățile îl prefigurează sau simbolizează pe Isus Cristos. Prin voința lui Iehova Dumnezeu, Isus Cristos lucrează împreună cu alții ca el pentru executarea judecăților lui Iehova. Împreună, aceștia constituie “stăpâniri înalte” rânduite de Dumnezeu. “Pentru că el este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, că să-l răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.” (Rom. 13:1-4) Mai mult, această idee este susținută de afirmația: “Iată că Iehova a venit cu miriadele sale sfinte ca să execute judecata împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei nelegiuți pentru toate faptele nelegiuite pe care le-au comis într-un mod nelegiuit și pentru toate lucrurile revoltătoare pe care păcătoșii nelegiuți le-au rostit împotriva lui.” (Iuda 14, 15) Această scriptură se referă la executarea sentinței finale. Cât despre cei care se alătură lui Isus Cristos la îndeplinirea lucrării, “ca să execute asupra lor hotărârea judecătorească scrisă; o astfel de glorie este pentru toți cei loiali lui! Lăudați-l pe Domnul!” – Ps. 149:9.

IEHU

3. Având în vedere ideile anterioare, care sunt stabilite clar de Scripturi, trebuie să examinăm acum pe cine a prefigurat sau simbolizat Iehu. Din moment ce Scripturile arată că suntem aproape de marele conflict în care Iehova își va arăta mânia asupra dușmanilor săi, putem apela cu încredere la el pentru a primi înțelegere în ceea ce privește chestiunea lui Iehova și lucrul său de distrugere, “măcelul” despre care Scripturile vorbesc explicit. Faptul că Iehu era un executant al judecăților, un “executor” al lui Iehova este neîndoielnic, căci în 2Cronici 22:7, 8 se scrie: “Dar prin voia lui Dumnezeu și spre propria lui cădere s-a dus Ahazia la Ioram. Când a sosit, el a ieșit cu Ioram până la Iehu, nepotul lui Nimși, pe care Iehova îl unse pentru a nimici casa lui Ahab. Și, de îndată ce Iehu a început judecata împotriva casei lui Ahab, i-a găsit pe prinții lui Iuda și pe fiii fraților lui

Ahazia, slujitorii lui Ahazia, și i-a omorât.” Pe cine a prefigurat Iehu? La ce se referă “lucrarea Iehu?”

4. Mai întâi, pentru a ne putea folosi mai bine de dovada scripturală, vom da răspunsul la întrebarea precedentă – pe cine a prefigurat Iehu - și apoi vom aduce un argument bazat pe Scripturi în sprijinul răspunsului. Acest lucru îi va permite studentului să progreseze cu studiul, pentru a determina dacă răspunsul este corect sau nu. Răspunsul este următorul: Din momentul ungerii lui Iehova și până când a terminat de executat misiunea sa încredințată de divinitate el a prefigurat sau ilustrat lucrarea execuției ce va avea loc în “ziua Domnului”, îndeplinită de Isus Cristos, Reprezentantul Principal al lui Iehova, lucrare la care membrii corpului său în glorie, rămășița – adică membrii corpului aflați pe pământ și oștirea sa de îngeri sfinți vor lua parte cu toții. Lucrarea Iehu merge în paralel cu lucrarea prefigurată de profeția lui Ezechiel, care apare în capitolele 9 și 10, referindu-se la “bărbatul îmbrăcat cu pânză de in, care avea călimara la brâu” dar și cu lucrarea de însemnare a frunților oamenilor și împrăștierii de cărbuni aprinși peste oraș, și a celor șase oameni care l-au urmat (pe bărbatul cu călimara) purtând arme distrugătoare, și distrugerea orașului. Din moment ce Domnul a descoperit poporului său sensul capitolelor 9 și 10 din profeția lui Ezechiel, cât și alte părți ale ei, și din moment ce lucrarea lui Iehu este legată în mod direct de aceasta, pare că a sosit timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a permite poporului său să înțeleagă ilustrația dată prin Iehu și lucrarea pe care a îndeplinit-o. Lucrarea lui Iehu a fost împlinită spre justificarea numelui lui Iehova, și, deci, este just să o analizăm în conexiune cu studiul profeției lui Ezechiel.

5. Ilie a prefigurat lucrarea de ambasadori, de martori pe care o va face poporul lui Dumnezeu în timpul în care au “pregătit calea înaintea Domnului”. Aceasta a fost și o lucrare de restatornicire, după cum a declarat Isus, fapt care arată deci că și în perioada Ilie a adunării s-a desfășurat o lucrare similară. (Mat. 17:11) Lucrarea sa a căutat și să justifice numele lui Iehova. Elisei a fost uns pentru a termina lucrarea începută de Ilie, deci și lucrarea sa a fost una de ambasador sau de martor. Dar, mai mult, despre el se scrie: ” Astfel, pe acela care va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu, iar pe acela care va scăpa de sabia lui Iehu îl va omorî Elisei.” Acest lucru arată că lucrarea Elisei este legată direct de executarea, de distrugerea inamicilor lui Iehova (1 Regi 19:17). Iehu ilustrează o execuție sau o lucrare de distrugere spre justificarea numelui lui Iehova. Tot astfel, și Elisei prefigurează o lucrare de răzbunare, de justificare, fapt care arată că persoanele implicate în lucrarea Elisei sunt implicate totodată și în lucrarea Iehu. Elisei a fost uns cu mult timp înainte ca Iehu să-și primească ungeri; lucru care arată că lucrarea de depunere a mărturiei este cea ce trebuie făcută mai întâi, și apoi să fie urmată de cea de distrugere, așa cum se arată în Ezechiel, capitolul 9.

DOVEZI ISTORICE

6. În acest moment, ar putea prezenta interes unele dovezi și evenimente istorice legate de conducătorii lui Israel, în care este menționat și Iehu. Zece

seminții ale lui Israel s-au răzvrătit împotriva casei lui David și și-au ales propriul lor rege. Asa a fost rege al lui Iuda și a domnit în Ierusalim în jurul anului 979 î.e.n. Cele zece seminții se aflau în nordul Palestinei. Omri, un căpitan din armata lui Israel, a obținut cu forța tronul Israelului, și s-a proclamat rege. Mai târziu, a cumpărat terenul Samariei și și-a construit acolo palatul regal, de unde a domnit peste cele zece seminții ale lui Israel. (1 Regi 16:16-24). Ahab i-a urmat la tron ca rege lui Omri. Ahab s-a căsătorit cu Izabela, fiica lui Ethbaal. Li s-a născut o fiică, numită Atalia. După ceva timp, Ilie a profetizat despre venirea celor 3 ani și jumătate de foamete. După aceea, Ahab a fost ucis în război și la tron i-a urmat fiul său Ahazia (1 Regi. 22:34-40). Ilie l-a uns pe Elisei în locul său. Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei s-a căsătorit cu Ieroam, moștenitorul tronului peste Iuda. Acesta a început să domnească în Ierusalim în jurul anului 913 î.e.n. (2 Cron. 21:1). Succesorul lui a fost Ahazia, fiul Ataliei, care era nepot Izabelei. Ioram (sau Iehoram), fiul lui Ahab i-a urmat la tronul Israelului fratelui său Ahazia. Ilie a fost răpit la ceruri, și i-a urmat profetul Elisei. Apoi Iehu, fiul lui Iehosafat, fiul lui Nimși, a fost uns rege peste Israel (2 Regi 9:1-6). Curând după aceea, Iehu l-a ucis pe Ioram (2 Regi 9:24). Apoi, Iehu a șters de pe fața pământului întreaga casă a lui Ahab.

CHEIA

7. Scopul lui Iehova pentru care a făcut ca întreaga casă a lui Ahab să fie distrusă ne oferă principala cheie pentru a înțelege lucrarea îndeplinită de Iehu și ce lucru a prefigurat aceasta. Ahab l-a simbolizat pe Satan, acel Șarpe din vechime și Diavolul. Izabela, soția lui, a prefigurat femeia sau organizația lui Satan. Urmașii sau “sămânța” lor simbolizează “sămânța Șarpelui” care trebuie să fie stârpită pentru că este împotriva lui Dumnezeu, a Cristosului și a Împărăției. Lucrarea lui Iehu ilustrează felul în care Iehova va proceda când va distruge pe cei care au adus depravare și degradarea morală în sânul rasei umane și au dezonorat numele lui Iehova.

8. Principalul eveniment care a dus la lucrarea de distrugere făcută de Iehova a fost închinarea la Baal, ceea ce înseamnă de fapt venerarea Diavolului. Numele Baal înseamnă “a fi stăpân; și derivate - a se căsători, a fi soțul, la figurat – proprietarul”. Închinarea la Baal pare deci să fie închinarea la Diavol prin alăturarea la organizația a cărei stăpân, soț și proprietar este chiar el și acceptarea lui, a Diavolului, ca domn și cap. “Baal-peor” înseamnă practica acestei religii diavolești în compania unor femei josnice și imorale. Acesta era un mijloc de seducere prin care bărbații erau îndepărtați de Iehova Dumnezeu.

9. Balaam, ghicitorul din Mesopotamia, l-a învățat pe Balac regele moabiților cum să-i amăgească pe israeliți cu această religie demonică a lui Baal-peor. Faptul că Iehova ura acest lucru detestabil și dezgustător este arătat de următoarele cuvinte: “Pe atunci Israel locuia în Sitim. Și poporul a început să aibă relații imorale cu fiicele Moabului. Femeile au venit să cheme poporul la jertfele aduse dumnezeilor lor și poporul a început să mănânce și să se plece înaintea

dumnezeilor lor. Astfel, Israel s-a închinat lui Baal-Peor și mânia lui Iehova s-a aprins împotriva lui Israel. De aceea, Iehova i-a zis lui Moise: "Ia toate căpeteniile poporului și atârnă-le corpurile înaintea lui Iehova, în fața soarelui, pentru ca mânia aprinsă a lui Iehova să se întoarcă de la Israel". Atunci Moise le-a zis judecătorilor lui Israel: "Fiecare să-i omoare pe aceia dintre oamenii lui care s-au închinat lui Baal-Peor." (Num. 25:1-5) Balaam cel rău a fost ucis cu sabia la porunca dată de Dumnezeu lui Moise. – Num. 31:8.

10. Ghedeon a fost credincios Domnului și a fost, de asemeni, folosit pentru a executa sentința Domnului împotriva închinătorilor la Baal. (Jud. 6:24-32) După moartea lui Ghedeon, israeliții au căzut din nou în păcatul închinării la Baal. "Și Samuel i-a spus întregii case a lui Israel: "Dacă vă întoarceți la Iehova cu toată inima voastră, îndepărtați din mijlocul vostru dumnezeii străini și chipurile lui Aștoret și îndreptați-vă cu hotărâre inima spre Iehova. Slujiți-i numai lui și el vă va scăpa din mâna filistenilor". Atunci fiii lui Israel au îndepărtat Baalii și chipurile lui Aștoret și au început să-i slujească numai lui Iehova."- 1 Sam. 7:3, 4.

11. David i-a fost credincios lui Iehova și "nu i-a căutat pe Baali, ci l-a căutat pe Dumnezeul tatălui său și a umblat după porunca lui, nu după faptele lui Israel." (2 Cronici 17:3, 4) Iehova a fost îndelung îndurător cu israeliții, și când se căiau îi ierta și îi binecuvânta în continuare cu favorurile lui.

12. După ce cele zece seminții s-au retras din Iuda și și-au întemeiat propriul regat cu centrul în Samaria, Omri a fost cel care a sancționat oficial închinarea la demoni a israeliților. Ahab i-a urmat la tron, iar despre el este scris: "Ahab, fiul lui Omri, a făcut mai mult rău în ochii lui Iehova decât toți cei ce fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai și luat-o de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, regele sidonienilor, și s-a dus să-i slujească lui Baal și să se plece înaintea lui. Pe lângă aceasta, i-a ridicat un altar lui Baal în casa lui Baal, pe care a construit-o în Samaria. Ahab a făcut apoi stâlpul sacru. Și Ahab a făcut mai mult rău pentru a-l mânia pe Iehova, Dumnezeul lui Israel, decât toți regii lui Israel care fuseseră înaintea lui." – 1 Regi 16:30-33.

13. Apoi, foametea de trei ani și jumătate profețită de Ilie s-a abătut asupra Israelului. Cam spre sfârșitul ei, Ilie s-a întâlnit cu Ahab și atunci și acolo i-a spus în față lui Ahab că faptul că practica religia demonică a fost adevărata cauză a necazurilor ce s-au abătut asupra Israelului. "Când l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: "Tu ești, tu, cel care aduci nenorocire asupra lui Israel?" El a răspuns: "Nu eu am adus nenorocire asupra lui Israel, ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați nesocotit poruncile lui Iehova și i-ați urmat pe Baali." – 1 Regi. 18:17, 18.

14. Ahab și Israel i-au menținut și susținut pe profeții lui Baal prin intermediul cărora israeliții se degradau moral și se îndepărtau de Iehova. Iehova Dumnezeu l-a folosit pe Ilie pentru a executa sentința sa împotriva acestor 450 de profeți ai lui Baal. Mai târziu, când Iehu se adresa unei mulțimi de oameni, acesta le-a zis: "Ahab i-a slujit lui Baal," (2Regi 10:18). Aceste scripturi arată clar că Ahab era dedat întrutotul închinării la Diavol.

15. În timpul domniei lui Ahab, Iehu era ofițer în armata lui. Era căpitan și conducea un car de război. Atunci când Iehova i-a spus lui Ilie că Iehu și Elisei trebuie unși, a mai spus și că: “Am lăsat în Israel șapte mii de bărbați, toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal și toate gurile care nu l-au sărutat.” (1 Regi 19:18) Pare, deci, destul de logic că, deși Iehu servea în armata lui Ahab, era totuși printre cei șapte mii de israeliți care nu s-au dedat închinării la Diavol sau cultului lui Baal.

16. Ahazia i-a urmat la tron tatălui său, Ahab. Acesta a fost rănit de o căzătură și a trimis mesageri să-l întrebe pe Baal-Zebub, adică zeul demonic al Ecronului despre însănătoșirea lui: “Atunci Ahazia a căzut prin grilajul camerei sale de pe acoperișul casei din Samaria și s-a îmbolnăvit. A trimis niște mesageri și le-a zis: "Duceți-vă și întrebați-l pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, dacă mă voi vindeca de această boală". Îngerul lui Iehova i-a spus lui Ilie, tișbitul: "Ridică-te, urcă în întâmpinarea mesagerilor regelui Samariei și spune-le: "Oare nu este niciun Dumnezeu în Israel de vă duceți să-l întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea, iată ce a zis Iehova: "Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai urcat, fiindcă vei muri negreșit". Și Ilie a plecat.” – 2 Regi 1:2-4.

17. Ioram (sau Iehoram) a fost cel ce i-a urmat la tron lui Azahia; și, deși nu era la fel de rău ca Ahab, închinarea la Baal a continuat în Israel în timpul domniei sale. Tot pe atunci, bătrâna Izabela încă trăia și continua să susțină închinarea la Diavol. (2 Regi 3:1-3) După aceea, s-a scris despre Iehu: “Astfel, Iehu l-a nimicit pe Baal din mijlocul Israelului.” (2 Regi 10:28) În acest moment se încheie episodul ilustrativ al lui Iehu. Lucrurile consemnate ulterior despre el nu prefigurează în niciun fel vreo lucrare a unui serv de-al lui Iehova.

18. Iehu a intrat în contact cu profetul Ilie și a trăit mai bine de 28 de ani în vremea lucrării profetice a lui Elisei. Aceste date sprijină puternic concluzia că “oștirea” prefigurată de Iehu pe care Iehova a început să o adune și să o pregătească pentru justificarea numelui său în perioada lucrării Elisei și că pe aceia care s-au dovedit credincioși în acea perioadă i-a introdus în clasa “servului ales”. Iehova ia de la Lucifer, acum Satan, domnia asupra lumii și i-o dă Fiului său iubit Isus Cristos, Conducătorul de drept al pământului. Această mare lucrare a fost ilustrată de el luând domnia de la Saul și dându-i-o lui David, pe care îl iubea și care îl prefigura pe Isus Cristos. (1 Sam. 15:28) Tot astfel, în ilustrația simbolică în care apare Iehu, Domnul ia domnia de la Ahab și i-o dă lui Iehu. Același regulă se aplică și celor cărora le-a fost dată oportunitatea de a face parte din Împărăție și care nu s-au dovedit credincioși, ci neloiali lui Iehova. “Iată de ce vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luat de la voi și va fi dat unei națiuni care va face roadele lui.” (Matei 21:43) Acest lucru poartă arăta că rămășița lui Iehova va fi cuprinsă în acea reprezentare a lucrării lui Iehu. Prin aceasta, Iehu l-a simbolizat pe Isus Cristos, Regele legiuit al pământului, și pe toți membrii corpului său care sunt părtași cu el la Împărăție, și care include în mod necesar rămășița, ca și pe îngerii lui sfinți care îi servesc mereu în Împărăție.

OBIECȚII

19. Pentru că unii ar putea ridica obiecții la concluzia că Iehova a ilustrat clasa “servului” credincios al lui Iehova, vom analiza aici cele mai puternice obiecții în acest sens. În primul rând, se poate face obiecția că Iehu nu putea reprezenta clasa “servului” lui Iehova pentru că Iehu era căpitan de care în armata lui Ahab, ca și a succesorului său, care se închinau la Baal, armata căruia este alcătuită din cele zece seminții care s-au rupt de Iuda. Această obiecție nu poate fi bine primită, din motivul că Dumnezeu l-a aprobat pe David, care a luptat în armata necredinciosului rege Saul, dar nu pentru că David a luptat în armată, ci pentru că David a fost credincios lui Iehova. Practic, toți membrii de acum ai clasei rămășiței de pe pământ au fost cândva implicați, mai mult sau mai puțin, în sistemele “creștinătății” și au crezut pe atunci cu onestitate că guvernanții și conducătorii “creștinătății” ipocrite și veneratoare de demoni constituiau “stăpânirile înalte” menționate de apostol, cărora sunt îndemnați să li se supună. (1 Rom. 13:1-4). Desigur, greșiseră în această privință, dar nu i-au fost necredincioși lui Dumnezeu.

20. Se mai ridică o altă obiecție, cauzată de declarația împotriva casei lui Iehu, așa cum a fost rostită de profetul său, și anume: “Apoi Iehova i-a zis lui Osea: "Pune-i numele Izreel, căci încă puțin și-i voi cere socoteală casei lui Iehu pentru vărsările de sânge de la Izreel și voi face să înceteze domnia casei lui Israel.” (Osea 1:4) Această obiecție nu poate fi logică, pentru că această profecție a lui Osea a fost rostită cam la 50 de ani după moartea lui Iehu. Sentința a fost rostită împotriva “casei lui Iehu” din cauza drumului rău pe care l-au luat fii și nepoții lui care i-au urmat la tron. Răzbunarea lui Dumnezeu nu s-a abătut asupra casei lui Iehu decât după mai bine de 80 de ani de la moartea sa; de aceea, Iehu nu a văzut sau suferit mai mult răzbunarea lui Iehova asupra casei sale decât Regele Solomon; și în cazul lui, aceasta a avut loc la ani după moartea sa.

21. Se mai ridică și o altă obiecție pe temeiul că, în timpul domniei lui Iehu s-au petrecut evenimente legate de închinarea la vițeei de aur de la Betel și Dan. “Dar Iehu nu s-a îndepărtat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, prin care acesta îl făcuse pe Israel să păcătuiască, adică a urmat vițeei de aur, pe cel din Betel și pe cel din Dan.” (2 Regi 10:29) Această obiecție nu este consistentă și trebuie respinsă din motivul că Iehova nu l-a însărcinat pe Iehu să distrugă din mijlocul lui Israel închinarea la vițeei. Vițeeii de aur așezați de Ieroboam la Betel și Dan reprezentau închinarea eroilor în care s-au complăcut cu ignoranță mulți din poporul lui Dumnezeu, și au continuat să se complacă până în anii recentii pentru că nu știau ce este mai bine. (Vezi *Turnul de Veghere*, 1930, pag. 116). Misiunea încredințată lui Iehu de Iehova îl îndruma să distrugă întreaga casă a lui Ahab și a Izabelei (2 Regi 9:5-10; 2 Cronici 22:7, 8) Iehu a îndeplinit această misiune, și după ce a făcut aceasta ni se oferă o consemnare a aprobării sale, și anume: “De aceea, Iehova i-a spus lui Iehu: "Pentru că ai făcut bine, înfăptuind ce este drept în ochii mei, și pentru că ai făcut casei lui Ahab potrivit cu tot ce era în inima mea, fiii tăi vor sta pe tronul lui Israel până la a patra generație.” (2 Regi 10:30)

Dumnezeu l-a aprobat pentru îndeplinirea cu credință a lucrării pe care i-a încredințat-o. În acest moment ilustrația oferită de Iehu trebuie să se termine. Scripturile arată că Dumnezeu a folosit unii oameni pentru împlinirea scopurilor sale, chiar dacă aceștia nu erau întrutotul devotați lui. Un asemenea exemplu este Nebucadnetar, regele Babilonului.

ARGUMENTE PRO

22. În sprijinul concluziei că Iehu a prefigurat clasa “servului ales” al lui Iehova se aduce următorul argument: Iehu s-a născut sub legământul legii, și era deci israelit, în relație de legământ cu Iehova, lucruri dovedite de Scripturi și de felul în care Dumnezeu a interacționat cu el. (2 Regi 13:1-6; 14:23-27) Faptul că era împotriva închinării la Baal este încă o dovadă că era în favoarea Domnului Dumnezeu.

23. Numele Iehu înseamnă “El este Iehova”. Numele are un caracter autoritar și atrage atenția asupra faptului că Iehova este Cel Suprem, Suveranul; asupra acestui adevăr atrage atenția oamenilor și “clasa servului”, incluzându-i pe martorii lui Iehova din rămășiță. Numele tatălui și bunicului său au și ele însemnătate. Iehu era fiul lui Iehosafat, care era la rândul lui fiul lui Nimși. (2 Regi 9:2, 14) “Nimși”, numele bunicului său înseamnă “cel scăpat, cel scos” și provine probabil din radicalul *mashah*, rădăcina primitivă care înseamnă “a extrage, a scoate”; din același radical provine și numele Moise. “Iehosafat”, numele tatălui lui Iehu, înseamnă “Iehova a judecat, adică a fost răzbunat”. Ultima parte a numelui său, *saphat*, înseamnă “a judecat sau a pronunța o judecată sau o sentință, fie în favoarea, fie împotriva cuiva și, prin extindere, a governa, a conduce sau a răzbuna, a restabili.” Acest Iehosafat, fiul lui Nimși, nu este unul și același cu acela menționat în 1 Regi 15:24, ca fiind fiul lui Asa. Deci, aceste două nume, Nimși și Iehosafat, pot reprezenta pe cei care sunt scoși, scăpați din rândul “lumii” și folosiți pentru justificarea numelui lui Iehova.

24. Iehova este cel care a poruncit ca Iehu să fie uns rege peste Israel, și deci a fost uns de Iehova. Ahab nu a fost niciodată uns de Iehova. Din câte dezvăluie consemnarea, Iehu a fost singurul bărbat uns vreodată la porunca lui Iehova rege peste Israel, regatul celor zece seminții. Consemnarea spune: “Pe Iehu, nepotul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israel.” (1 Regi 19:16) Acționând sub îndrumarea și instruirea primită de la Domnul, Elisei l-a călăuzit pe tânărul său să meargă și să officieze ungerea: “Când vei ajunge acolo, caută-l pe Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși. Să intri, să-l ridici din mijlocul fraților lui și să-l duci în camera cea mai dosnică. Să iei urciorul cu ulei, să-l torni pe capul lui și să zici: "Iată ce a spus Iehova: "Te ung rege peste Israel". Apoi să deschizi ușa și să fugi fără să mai aștepți!" Acesta s-a ridicat și a intrat în casă, iar el i-a turnat uleiul pe cap și i-a zis: "Iată ce a spus Iehova, Dumnezeul lui Israel: "Te ung rege peste poporul lui Iehova, peste Israel.” – 2 Regi 9:2, 3, 6.

25. Iehu a fost astfel uns și i s-a încredințat funcția de executant al sentinței lui Iehova pentru a-l extermina, a-l stârpi pe Baal sau închinarea la Diavol din

mijlocul lui Israel. Misiunea lui divină spune: ” Să lovești casa lui Ahab, domnul tău, iar eu voi răzbuna sângele slujitorilor mei profeți și sângele tuturor slujitorilor lui Iehova din mâna Izabelei. Toată casa lui Ahab trebuie să piară. Voi nimici orice bărbat din casa lui Ahab, chiar și pe cel neputincios și neînsemnat din Israel. Voi face casa lui Ahab asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și asemenea casei lui Baesa, fiul lui Ahia. Câinii o vor mânca pe Izabela pe terenul Izreelului și nu va fi nimeni care s-o înmormânteze”. Apoi a deschis ușa și a fugit.” - 2 Regi 9:7-10.

26. Iehu și-a îndeplinit misiunea. “Și, de îndată ce Iehu a început judecata împotriva casei lui Ahab” (2Cron. 22:7, 8); cuvinte care dovedesc că era un “executor”, un executant al sentinței; Îndeplinindu-și misiunea încredințată de Domnul, Iehu a câștigat aprobarea lui Iehova, și, din acel motiv Iehova a încheiat cu Iehu un legământ ca fii săi să continue să domnească pe tron. (2 Regi 10:30) Această declarație spune că aceștia vor domni vreme de patru generații sau o succesiune completă la tron. Iehu și casa sa au ocupat tronul Israelului vreme de 100 de ani. Iehu însuși a domnit 28 de ani. (2 Regi 10:36). Iehoahaz, prima sa generație a domnit vreme de 17 ani, și, în vremea aceea, Dumnezeu și arătat favorul pentru Israel (2 Regi 13:4, 5) Ioas, sau Iehoas, nepotul lui Iehu a fost pe tronul lui Israel în vremea morții lui Elisei, și s-a bucurat de favoarea profetului lui Iehova. – 2 Regi. 13:14-23.

27. Iehu a luat lângă sine pe Ionadab, fiul lui Recab, al cărui descendenți, recabiții, au câștigat favoarea lui Iehova în zilele lui Ieremia. (2 Regi 10:15, 16; Ieremia 35:8, 18, 19). Iehu l-a invitat pe Ionadab să meargă cu el în carul său și să vadă zelul său pentru Domnul. – 2 Regi 10:16.

28. Pe muntele Carmel, Ilie a ucis 450 de preoți ai lui Baal; iar Iehu a dublat această lucrare de distrugere, dar la o scară cu mult mai mare. (1 Regi 18:40; 2 Regi 10:18-25) Ilie a dat startul lucrării de distrugere a închinării la Baal, iar Iehu a desăvârșit această lucrare. (2 Regi 10:28). Un alt argument în favoarea sa este că Iehu era împotriva Izabelei. El avea și a manifestat un spirit similar celui pe care îl are poporul aprobat al lui Dumnezeu care, la rândul lor, au și manifestă spiritul anti-Izabela, așa cum este descris în Revelația 2:20-23. El s-a năpustit cu multă ură asupra Izabelei și a călcat-o în picioare până la moarte. Iehu a fost un justificator al cuvântului lui Iehova în această privință, pentru că a îndeplinit cuvântul lui Iehova rostit de profetul său Ilie împotriva lui Ahab și a Izabelei. În acest sens, a desăvârșit ceea ce a început Ilie. Ilie a chemat foc din ceruri în prezența profetilor lui Baal și a lui Ahab pe Muntele Carmel. Rugăciunea lui a fost: “Răspunde-mi, o, Iehova, răspunde-mi, pentru ca poporul acesta să știe că tu, Iehova, ești adevăratul Dumnezeu și că tu le întorci inima înapoi!” (1 Regi 18:37) Aceasta a constituit o restabilire, o justificare a reputației lui Iehova, dar nu a fost suficientă pentru face ca Ahab și Izabela să se căiască, să se schimbe. Închinarea la Baal a continuat, iar Domnul Dumnezeu s-a folosit de Iehu pentru a justifica Cuvântul său și numele său împotriva închinării la Baal. (2 Regi 9:25-37; 10:9-11) Acestea sunt simple mențiuni ale unor evenimente istorice care arată că Iehu a fost folosit de Iehova pentru a îndeplini lucrarea de executare a sentinței lui Dumnezeu

împotriva lui Satan și a organizației lui, lucru care Scripturile arată clar că va fi făcut de Isus Cristos și cei ce-l însoțesc; drept urmare, aceste date susțin pe deplin concluzia pe care am menționat-o din start – referitor la cel pe care îl prefigurează Iehu. Vom lua în considerare și alte date și dovezi în argumentul care urmează.

ARGUMENT

29. Iehu era un luptător. Făcea parte din divizia de care de luptă și era căpitan în oștirea lui Israel. Oricând Iehova favoriza oștirea lui Israel, aceasta era victorioasă în fața dușmanului, și, astfel, oștirea devenea și era armata lui Iehova al oștirilor; acest lucru fiind adevărat, îl face pe Iehu căpitan în armata Domnului oștirilor. (1 Regi 20:1-30; 2 Regi 3:5-25; 6:24 – 7:16). Iehu era cunoscut pentru cât de iute își mâna carul “ca un nebun” (2 Regi 9:16, 20 – nota marginală) Faptul că Iehu era legat de carele de război ale Israelului par să sugereze că aceia pe care îi prefigurează Iehu vor avea de-a face și vor fi în legătură cu “carul heruvimilor” (1 Cron. 28:18) care simbolizează carul colosal al organizației lui Iehova, văzut de profetul Ezechiel în viziunea lui și pe care clasa Ezechiel îl consideră un simbol al marii organizații a lui Iehova. (Ez. 1:10) “Carele de război ale lui Dumnezeu sunt cu zecile de mii, mii și mii. Iehova a venit de la muntele Sinai în locul sfânt. (Ps. 68:17) “Scutul vitejilor lui este vopsit în roșu, bărbații lui puternici sunt îmbrăcați în stacojiu. Părțile de fier ale carului de război scânteiază ca focul în ziua în care el este gata de luptă, iar sulilele de ienupăr încep să se învâртеască.” (Naum 2:3) “Oare împotriva râurilor, o, Iehova, oare împotriva râurilor te-ai aprins de mânie sau împotriva mării ți-ai vărsat furia? Căci ai încălecat pe caii tăi și carele tale au fost salvare?” (Hab. 3:8) “Tu ești Cel care își construiește din grinzi camerele de sus, în ape, care își face carul din nori, care umblă pe aripile vântului.” – Ps. 104:3.

NABOT

30. Asupra faptului că Ahab și Izabela reprezentau și simbolizau organizația Diavolului depun mărturie faptele în sine. Ahab conducea poporul legământului lui Dumnezeu, dar, precum Satan, și-a folosit toată puterea și autoritatea în scopuri rele. Izabela, soția lui, simboliza “soția” sau “femeia” Diavolului, deci organizația lui Satan. Drept urmare, sămânța lui Ahab și a Izabelei reprezentau neîndoielnic “sămânța Șarpelui”. Ahab și Izabela, precum Satan și reprezentanții lui, erau vinovați de lăcomie, ipocrizie, minciună, furt, oprimare comercială și crimă, și au adus mari ocări la adresa numelui lui Iehova prin practicarea religiei Diavolului. În vremea aceea trăia un om din Izreel pe nume Nabot, care era proprietarul unei vii situate aproape de reședința regelui Ahab. “Izreel”, numele orașului în care trăia Nabot, înseamnă “Dumnezeu este săditorul” sau “Dumnezeu va sădi”. Numele provine din cuvintele ebraice care înseamnă “Dumnezeu” și “sămânță”, și pare deci să se refere la “sămânța lui Dumnezeu”, adică la casa sa regală pe care o va sădi și face să răsără în mare număr, adică sămânța lui Dumnezeu după promisiunea lui Avraam. (Gen. 22:15-18, Ioan 12:24) “Nabot” înseamnă “fructe, roade”. “Pământul va răspunde cerealelor, vinului nou

și uleiului, iar acestea vor răspunde Izreelului "Dumnezeu va semăna sămânța". O voi semăna în pământ ca sămânță pentru mine, îi voi arăta îndurare celei căreia nu i s-a arătat îndurare și le voi spune celor ce nu erau poporul meu: "Tu ești poporul meu", iar ei vor spune: "Tu ești Dumnezeul meu." – Osea 2:22, 23.

31. După legea lui Iehova în privința moștenirii, via a intrat în posesia lui Nabot, care era deci proprietarul de drept, și, din acest motiv, dorea să o păstreze. (Lev. 25:23; Num. 36:7) Ahab râvnea la averea lui Nabot. Regele a văzut grădina, i-a plăcut și a vrut ca Nabot să i-o dea, propunere refuzată de Nabot. Ahab a fost foarte nemulțumit și i-a povestit soției sale, Izabela, despre întâmplare. Aceștia au elaborat o conspirație împotriva lui Nabot pentru a intra în posesia viei sale; iar această conspirație este întocmai precum cele elaborate și duse la îndeplinire de Diavol.

32. Nabot a fost acuzat de revoltă și de hulă împotriva lui Dumnezeu. Au fost plătiți martori falși pentru a jura strâmb împotriva lui, și, pe baza acestei mărturii false, obținută la ideea Izabelei, Nabot a fost condamnat și ucis cu pietre. Apoi, Ahab și Izabela au pus mâna pe via lui, pe temeiul că averea unui criminal condamnat revine în proprietatea statului. (1 Re. 21:1-15). Atât Ahab, cât și Izabela se făceau, deci, vinovați de lăcomie. (Ex. 20:17) Conspirând pentru a intra într-un mod nelegiuit în posesia viei lui Nabot, aceștia s-au făcut vinovați de furt și încălcare a legii. (Ez. 20:16) Erau vinovați și de crimă, care constituia o încălcare a legământului veșnic al lui Dumnezeu. (Ex. 20:13; Gen. 9:6) Atât Ahab, cât și Izabela erau la fel de responsabili pentru aceste crime înaintea Domnului. – Num. 30:6, 7, 10, 11, 14.

33. Satan și organizația lui au acționat în mod repetat într-un mod similar față de alții, iar acest lucru este cu precădere adevărat când vine vorba despre acțiunile lui Satan și ale organizației sale împotriva lui Isus Cristos și a adeptilor lui credincioși. Isus Cristos este "adevărata vie" și moștenitorul lui Dumnezeu, stăpânul viei. Deci, Isus Cristos stăpânea via după legea moștenirii dată de Dumnezeu. Isus a rodit pentru Iehova, așa cum și numele de Nabot înseamnă "a rodi", și astfel Nabot l-a prefigurat pe Isus Cristos. Satan i-a incitat pe evrei, și mai ales clerul și alți conducători la violență împotriva lui Isus Cristos. Scopul a fost de a obține Împărăția sau via, adică puterea, autoritatea de a conduce, și a fost dus la îndeplinire de către evrei acuzându-l pe nedrept pe Isus de răzvrătire și hulă împotriva lui Dumnezeu. Pe baza unei false mărturii, l-au condamnat și răstignit pe Isus, iar modul în care a fost ucis era infam; astfel, acest lucru reprezenta că tot ce posedea el avea să revină organizației Diavolului reprezentată de Ahab și Izabela. Precum Izabela, clericii și conducătorii evreilor au fost principalii responsabili de comiterea aceste crime împotriva Fiului iubit al lui Dumnezeu, stăpânul de drept al viei. Isus a relatat în prezența acestor clerici și conducători o parabolă, în cuvintele căreia arată că știa că tocmai lucrurile făcute împotriva lui Nabot vor fi făcute și împotriva sa: "Văzându-l pe fiu, viticultorii au zis între ei: "Acesta este moștenitorul. Haideți să-l omorâm și să-i luăm moștenirea!" Și l-au luat, l-au aruncat afară din vie și l-au omorât. Așadar, când va veni proprietarul viei, ce le va

face el acelor viticultori?" Ei i-au zis: "Fiindcă sunt răi, va aduce asupra lor o distrugere cumplită și va arenda via altor viticultori, care îi vor da roadele la timpul cuvenit". Isus le-a zis: "N-ați citit niciodată în Scripturi: "Piatra pe care au respins-o zidarii a devenit piatra din capul unghiului; de la Iehova a venit lucrul acesta și este minunat în ochii noștri"? Iată de ce vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luat de la voi și va fi dat unei națiuni care va face roadele lui." – Mat. 21:38-43.

34. În timpul Războiului Mondial, clasa guvernanților "creștinătății", la îndemnul clerului, a capturat clasa "servului" lui Dumnezeu, clasă care rodea atunci pentru Domnul fructele Împărăției, legată de "adevărata vie" a lui Iehova, și nume Isus Cristos. Acești urmași credincioși ai lui Cristos au fost maltratați, acuzați de răzvrătire și hulă, condamnați pe baza unor mărturii false și închiși, iar unii dintre ei chiar uciși, iar lucrarea cu care se ocupau, și anume lucrarea Ilie a fost "ucisă" sau stopată. (Rev. 11:3-10) Pentru a obține sau a ocupa "via" imperială, aceeași mulțime a organizației Diavolului a format și a instituit Liga Națiunilor, și acum fac ca acest "lucru dezgustător să stea în locul sfânt", adică să posede ceea ce aparține de drept Domnului. – Mat. 24:15.

35. Atunci când Ahab a intrat în posesia viei care a fost furată de la Nabot, Dumnezeu a făcut ca Ilie să se ducă acolo și să se întâlnească cu Ahab și să-i spună în față ce se va abate asupra lui și a Izabelei, ceea ce Ilie a și făcut. "Să-i vorbești astfel: "Iată ce a spus Iehova: "După ce că ai ucis, ai mai și luat în stăpânire?" Apoi să-i vorbești astfel: "Iată ce a spus Iehova: "Acolo unde câinii au lins sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii și sângele tău!" Ahab i-a zis lui Ilie: "M-ai găsit, dușmanule?" El a răspuns: "Te-am găsit. "Pentru că te-ai vândut ca să faci ce este rău în ochii lui Iehova, iată că aduc nenorocirea asupra ta: te voi mătura cu totul și voi nimici orice bărbat din casa lui Ahab, chiar și pe cel neputincios și neînsemnat din Israel. Și voi face casa ta asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și asemenea casei lui Baeșa, fiul lui Ahia, pentru că m-ai mâniat și pentru că l-ai făcut apoi pe Israel să păcătuiască." Și Iehova a vorbit și cu privire la Izabela, zicând: "Câinii o vor mânca pe Izabela pe bucata de pământ a Izreelului. Pe acela din casa lui Ahab care moare în oraș, câinii îl vor mânca, iar pe acela care moare pe câmp, păsările cerurilor îl vor mânca." –1 Regi 21:19-24.

36. Fără îndoială Ahab și Izabela aveau de față un regiment înarmat care să aibă grijă ca nimeni și nimic să nu se amestece atunci când aceștia au preluat controlul asupra viei pe care au furat-o de la Nabot. Dovezile, cel puțin, arată neîndoielnic că Iehu, căpitan și conducător de care, era prezent și l-a auzit pe Ilie denunțându-l pe Ahab. Chiar cuvintele lui Iehu dovedesc acest fapt, după cum vor fi consemnate mai târziu. (2 Regi 9:25-26) Acela a fost momentul când Iehu a intrat în contact cu Ilie și a auzit denunțurile sale împotriva lui Ahab și a Izabelei; iar acest lucru arată că clasa pe care Iehu o simbolizează a început să se formeze în perioada lucrării Ilie, iar cei credincioși din rândul adunării au fost incluși în clasa "servului credincios și înțelept."

37. Pentru ceva vreme, înainte de 1918, imaginea simbolică a lui Iehu era o chestiune foarte controversată, și era deseori analizată și discutată de poporul

Domnului, care doreau să cunoască semnificația ei. De atunci, poporul lui Dumnezeu a încercat cu zel și sârguință să determine sensul acestei imagini. Pare să fi sosit însă timpul fixat al lui Dumnezeu, în care acestea îngăduie poporului său să înțeleagă semnificația lucrării Iehu. Aceste dovezi susțin și mai mult concluzia că Iehu, înainte să fie uns, corespundea clasei reprezentate de Mardoheu înainte ca Estera să fie aleasă pe tron, iar după aceea Mardoheu și Estera au reprezentat împreună rămășița lui Dumnezeu. (Estera 2:5-7) Pe măsură ce ne apropiem acum de ziua executării finale a justificării lui Iehova împotriva organizației lui Satan, se pare că îi este plăcut lui Dumnezeu să arate oamenilor săi sensul ilustrației date prin Iehu și ceea ce prefigurează ea; iar aceasta este încă o dovadă că această execuție finală va avea loc în viitorul foarte apropiat.

38. Iehu a fost de față la via lui Nabot, pentru a auzi sentința judecării lui Dumnezeu pronunțată asupra lui Ahab și Izabela, iar prezența sa a fost foarte oportună și semnificativă. Din moment ce Nabot a fost ucis, Dumnezeu a declarat că ucigașii trebuie să moară, iar moartea lor să vină prin mâinile celui căruia Iehova i-a dat Împărăția. (1 Regi 21:19-23) Atât Ilie cât și Elisei știau că Dumnezeu a hotărât ca regatul să fie luat lui Ahab și dat lui Iehu, dar Iehu nu știa acest lucru pe atunci. (1 Regi 19:16) Iehu trebuia să aștepte până la timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a pune în aplicare sentința, distrugându-i pe Ahab și Izabela, și abia atunci avea să afle, și atunci a fost informat. Tot astfel, Isus Cristos trebuie să aștepte vreme de multe secole până la timpul fixat al lui Dumnezeu, când acesta îl va trimite spre justificarea numelui său. Dar oare care va fi rolul rămășiței, și cum va lua ea parte la lucrarea Iehu?

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce sentință a proclamat Iehova împotriva dușmanilor săi, după cum este consemnată în Cuvântul său? De ce va lua asemenea măsuri împotriva lor? Cum își execută el sentințele?
2. Cine sunt dușmanii lui Dumnezeu? În ce măsură a reușit Satan să înstrăineze creaturile de Dumnezeu? Prin ce mijloace a realizat aceasta? Citați scripturi care arată cine va executa sentințele lui Iehova? Identificați “stăpânirile înalte”. Folosindu-vă de scripturi, identificați cine mai este implicat în lucrarea de judecată.
- 3, 4. De ce este rațional acum să ne așteptăm la o înțelegere a imaginii simbolizate de Iehu și lucrarea lui? Ce se arată în 2 Cron. 22:7, 8 legat de misiunea încredințată de Dumnezeu lui Iehu? Pe cine a prefigurat Iehu? La ce se referă, ce înseamnă lucrarea Iehu? Cum este aceasta legată de lucrarea descrisă în cap. 9 și 10 ale profeției lui Ezechiel.
5. Evidențiați (a) natura (b) semnificația profetică a lucrării îndeplinite de Ilie; de Elisei; de Iehu.

6. Relatați niște evenimente istorice importante care ajută la a identifica profetic principalele personaje implicate în lucrarea Ilie, Elisei și Iehu.
7. Care este principala cheie de înțelegere a consemnării profetice despre Iehu? Cine sunt cei reprezentativi simbolici de casa lui Ahab? Ce a simbolizat lucrarea lui Iehu?
8. Distrugerea casei lui Ahab de către Iehu a fost justă. De ce?
9. Descrieți (a) felul în care Diavolul i-a amăgit pe israeliți prin reprezentantul său, Balaam. (b) Sentința judecătii Domnului asupra lui Israel, executată prin servul său, Moise.
10. Descrieți cum au fost folosiți de Iehova alți servi credincioși ai lui pentru a executa sentințele împotriva dușmanilor săi.
11. Ce spune consemnarea despre credința și loialitatea lui David față de Iehova? Cum s-a arătat îndelunga răbdare a lui Iehova față de israeliți?
- 12-14. Descrieți (a) cum a devenit neascultător și desfrânat Israelul în zilele lui Ahab (b) Prilejul care a dus la rezolvarea chestiunii (c) Cum și-a folosit Iehova servul pentru a executa sentința sa împotriva dușmanului.
15. Explicați de ce s-a bucurat Iehu de favoarea lui Iehova, deși servea în armata lui Ahab.
- 16, 17. Cine era Ahazia? Cum a atras el judecata aspră a Domnului asupra sa? Ce se poate spune, în această privință, despre domnia lui Ioram?
18. Ce concluzie putem trage pe baza faptului că Iehu a intrat în contact atât cu Ilie, cât și cu Elisei și lucrarea lor profetică? Drept urmare, pe cine prefigura Iehu?
- 19-21. Explicați dacă faptul că Iehu simbolizează clasa “servului” credincios al lui Iehova poate fi infirmat (a) de activitatea sa anterioară în care a servit în armata dușmanului (b) de declarația lui Iehova cu privire la casa lui Iehu, consemnată în Osea 1:4 (b) de ce se spune despre Iehu în consemnarea din 2 Regi 10:29. Cum îl absolvesc pe Iehu de răspunderea pentru idolatria practică de israeliți în timpul domniei lui lucrarea îndeplinită de el și cea cu care l-a însărcinat Domnul, împreună cu cuvintele Domnului despre el?
- 22, 23. Prezentați dovezi scripturale care pentru a arăta că Iehu era în legământ cu Iehova și că se bucura de aprobarea lui. Ce semnificație are numele “Iehu”, ca și numele tatălui și bunicului său?
- 24, 25. Comparați ungera lui Iehu cu cea a lui Ahab, ca răspuns la chestiunea aprobării de către Iehova. Ce declară Scripturile despre scopul ungerii lui Iehu, și natura misiunii lui?
- 26-28. Evidențiați dovezile care arată că Iehu și-a îndeplinit misiunea, și că lucrarea sa a fost un gest de justificare a numelui și cuvântului lui Iehova. Ce relevanță au aceste fapte concrete în privința concluziei despre cine este prefigurat de Iehu?
29. Dovediți că Iehu era de fapt un căpitan în armata lui Iehova al oștirilor.
- 30-33. Comparați acțiunile luate de Ahab și Izabela împotriva lui Nabot cu cele întreprinse de Satan, pentru a arăta pe cine reprezentau Ahab și Izabela. Identificați sămânța lui Ahab și a Izabelei.

34. Descrieți activitățile lui “Ahab și ale Izabelei” în timpul războiului mondial.
- 35, 36. Evidențiați dovezile care arată că clasa Iehu a început să se formeze în timpul perioadei Ilie a lucrării adunării, și că a devenit clasa “servului credincios și înțelept.”
- 37, 38. Care este corespondența profetică dintre Iehu și clasa Mardoheu? Ce semnificație importantă are faptul că Iehova ne revelează acum semnificația acestor imagini profetice? Comparați cunoștința lui Iehu despre judecata abătută asupra lui Ahab și Izabelei cu cea a lui Ilie și Elisei. Ce ilustrează acest fapt?

Crearea bolții cerești și a pământului

Dumnezeu a împărțit lucrarea de pregătire a pământului pentru a fi locuit de oameni în perioade de timp numite “zile”, care sunt numerotate în ordin, de la prima zi până la a șaptea. Pe baza sfintelor Scripturi se dovedește însă clar că formarea materiei pământului a avut loc cu mult înainte de începutul acestor epoci sau zile ale creației. Cu mult timp înainte de începutul acestor șapte zile, masa topită a pământului nostru a început să arunce mari cantități de substanțe minerale în formă de vapori, iar acestea au format inele, ce pluteau în suspensie în jurul pământului.

Marile mase de vapori fierbinți erau grele din cauza carbonului, fapt care făcea ca “un întuneric dens” să înconjoare pământul. Fără îndoială, această beznă s-a întins la mulți kilometri dincolo de pământ și în jurul său. În profeția lui Iov se găsesc consemnate informații cu privire la începutul perioadei de creație care se corelează cu relatarea din Genesa; Dumnezeu i-a vorbit lui Iov și i-a zis: ” Cine a stăvilat cu porți marea, care a ieșit țâșnind din pântecul mamei, când i-am pus norul ca veșmânt și bezna groasă ca scutec, când am așezat-o între hotarele pe care i le stabilisem și i-am pus zăvoare și porți.” – Iov 38:8-10.

Această “beznă groasă” ce se întindea pretutindeni în jurul pământului a format “scutecul” și acest lucru corespunde afirmației din Genesa, cum că “pe suprafața adâncului de ape era întuneric”. Niciun fel de lumină nu răzbătea până la pământ. Înconjurat fiind de numeroase inele sau bolți, straturi compuse din vapori saturați de carbon și alte elemente minerale, era imposibil ca lumina să pătrundă prin acea bandă de întuneric dens care înconjura pământul.

“Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Și a fost lumină.” Această declarație trebuie să se refere la lumina care a venit de la sfera cerească (sau soarele) care lumina inelele din jurul pământului dar nu ajungea până la el. Lumina există deodată cu Iehova Dumnezeu. Despre acest lucru se scrie în Cuvântul lui Dumnezeu: ” Dumnezeu este lumină și că în el nu este nicidecum întuneric.” (1 Ioan 1:5) “Binecuvântează-l pe Iehova, suflete al meu! O, Iehova, Dumnezeul meu, tu ești nespus de mare. Te-ai îmbrăcat în demnitate și splendoare,

înfășurându-te în lumină ca într-un veșmânt și întinzând cerurile ca pe o pânză de cort.” – PS. 104:1, 2.

Soarele trebuie să fi fost creat cu mult timp înainte ca pământul să prindă formă, pentru că soarele este centrul de atracție al sistemului nostru solar. Lumina de la soare strălucea, propagându-se prin spațiu, dar nu strălucise încă pe fața pământului din cauza “scutecului” cu care era înconjurat. A fost nevoie doar ca Dumnezeu să-și exprime voința, iar lucrurile s-au petrecut. A venit timpul ca lumina să lumineze straturile ce înconjurau pământul. “Și Dumnezeu a zis: "Să fie lumină!" Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și Dumnezeu a separat lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi” – Gen. 1:3-5.

Înainte de începutul primei zile de creație, așa cum se descrie în consemnarea din Geneză, unele dintre inelele din jurul pământului ar fi putut cădea, sau nu. Este foarte clar, totuși, că multe au rămas în suspensie. O dată cu începutul primei zile sau perioade a creației, după cum spune și Scriptura: “pe suprafața adâncului de ape era întuneric; și forța activă a lui Dumnezeu se mișca înapoi și încolo pe suprafața apelor.”

Ce vor să spună expresiile “adâncul de ape” și “suprafața apelor” (sau “fața apei”)? Fără îndoială existau ape deasupra pământului și pe suprafața lui. Acest lucru pare să rezulte din afirmația din Genesa. Marele adânc, deci, trebuie să se refere la apele de deasupra pământului, care ar fi putut fi susținute în acea poziție doar prin faptul că se învârtteau foarte rapid, orbitând în jurul lui. De îndată ce au devenit inactive, au trebuit să cadă. Cel mai ușor dintre aceste inele trebuia neapărat să se afle cel mai departe de pământ și mai aproape de soare.

A venit timpul când spiritul Domnului Dumnezeu, adică puterea sa, exercitată după voința sa suverană, s-a mișcat sau a trecut la acțiune pe suprafața apei, iar lumina a pătruns prin acest mare adânc sau boltă ce înconjura pământul. De fapt, acest lucru vrea să însemne că Dumnezeu a făcut ca razele globului solar să strălucească pe suprafața apelor sau a marelui adânc, luminându-le. Dumnezeu a declarat că lumina este bună, și a numit-o “zi”, și a numit întunericul “noapte”, iar Dumnezeu a separat lumina de întuneric. Acesta a fost începutul împărțirii în zile și nopți. Din câte dezvăluie consemnarea sacră, aceasta a fost lucrul din prima zi de creație, căci consemnarea se încheie cu cuvintele: “Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.” Nu avem nici o dovadă care să ne îngăduie concluzia că în acest moment lumina a ajuns până pe pământ.

Bolta cerească vizibilă, pe care o vedem atunci când ne ridicăm privirea, este numită și firmament. Este o un spațiu aerian mare în care se află atmosfera și eterul care înconjoară pământul. Lucrarea din a doua zi de creație a fost devotată pregătirii acestei mari bolți și a separării apelor. Firmamentul sau bolta cerească este numită “cerurile” pentru că se află sus, la înălțime, deasupra pământului. “Și Dumnezeu a mai zis: "Să fie o întindere între ape și să se separe apele de ape!" Dumnezeu a făcut întinderea și a separat apele care erau dedesubtul întinderii

de apele care erau deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea Cer. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.” – Gen. 1:6-8.

Toate inelele formate din vaporii care s-au înălțat și care înconjurau pământul conțineau, în mod necesar, cantități foarte mari de apă, ca și de carbon și alte substanțe minerale. Acestea se învârt mai rapid lângă ecuator și se întind ca o boltă spre poli până când învelesc tot pământul. Pe măsură ce aceste inele se apropiau de polii pământului, mișcarea lor era încetinită, și atât greutatea, cât și viteza mică le făceau să cadă. Pe măsură ce fiecare dintre ele cădea, mari lacuri sau întineri de apă se precipitau asupra pământului. Toate substanțele minerale incluse în soluția lichidă au coborât mai întâi la poli și au curs cu viteză spre ecuator.

Astfel, avea să fie apoi apă pe pământ și ape deasupra pământului. Profetul lui Dumnezeu susține această concluzie în Cuvântul inspirat atunci când spune: “Un adânc de ape cheamă alt adânc de ape la vuietul șuvoaielor tale de apă. Toate talazurile și toate valurile tale au trecut peste mine.” (Ps. 42:7) “L-ai acoperit cu adâncul de ape cum l-ai acoperi cu un veșmânt. Apele stăteau deasupra munților.” (Ps. 104:6; Prov. 8:27, 28; Iov 38:9-11) Prin căderea acestor inele sau straturi apoase pe pământ s-au format oceanele, iar aceste mari întineri de apă de pe pământ au fost separate de adâncul de deasupra pământului de bolta cerească, de cer. Cerul nu susținea apa; căci marele adânc de deasupra pământului era ținut acolo în virtutea faptului că se rotea foarte rapid pe orbita lui; în același fel în care un aparat de zbor rămâne în aer deasupra pământului când se află în mișcare, dar, când încetează să înainteze, cade.

Bolta a servit doar pentru a forma o despărțire între apele de pe suprafața pământului și marele adânc din exterior, care înconjoară pământul. Credem că acestea s-au format aproximativ în acest mod: Mai întâi pământul, apoi cerul sau atmosfera pământului; și, dincolo de aceasta multele inele care conțin carbon greu și alte minerale și sublimați, inelele mai ușoare care conțin hidrocarburi fiind și mai departe de pământ, iar cel mai exterior inel conținând în preponderență apă. Bolta de deasupra pământului a fost numită de Dumnezeu “cer”.

Uscatul a apărut într-a treia zi sau epocă a creației. Oamenii au avansat diferite teorii despre cum a apărut acesta. Pământul uscat ar fi putut fi creat de presiunea apei care a făcut ca unele bucați să se scufunde și altele să se ridice, sau poate de apele care au curs în crevasele de rocă încinsă, ceea ce a cauzat mari mișcări de ridicare. Oricum s-a petrecut, Domnul Dumnezeu spune că s-a făcut după voia lui. Aici se termină controversile. Dumnezeu a adunat apoi apele de pe pământ pentru ca alte porțiuni de uscat să nu fie acoperite de apă, căci este scris: “Și Dumnezeu a mai zis: "Să se adune la un loc apele de sub ceruri și să apară uscatul!" Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul Pământ, iar apele adunate le-a numit Mări. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.” – Gen. 1:9, 10.

Pentru prima dată, Scripturile se referă la apele de pe pământ sub numele de “mări”. Există deci o dovadă scripturală concludivă în sensul că a existat un mare adânc deasupra pământului, separat și distinct de apele de pe suprafața

pământului. Apele de deasupra pământului sunt numite în Scripturi “adânc”; în timp ce apele pe suprafața pământului sunt numite “mări” sau oceane.

Lucrul de pregătire a continuat să progreseze. Uscatul nu a apărut brusc, ci treptat, și fără îndoială apariția lui a ocupat o mare parte din durata celei de-a treia zile. În acea perioadă de timp, pământul a dat iarbă și plante cu sămânță, fiecare dând semințe și fructe după felul său. Un anume fel de sămânță nu producea o plantă cu un alt fel de sămânță; ci fiecare își producea propria sămânță, care, la timpul convenit, producea altă iarbă și alte plante. “Și Dumnezeu a mai zis: "Să dea pământul iarbă, plante cu sămânță, pomi roditori care dau rod cu sămânță în el, după specia lor, pe pământ!" Și așa a fost. Pământul a început să dea iarbă, plante cu sămânță după specia lor și pomi care dau rod cu sămânță în el, după specia lui. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia” - Genesa 1:11-13.

Datorită inelelor sau straturilor care înconjurau pământul, temperatura și condițiile de pe pământ au fost favorabile creșterii plantelor. Se pare că plantele creșteau foarte rapid și foarte mari în acea perioadă. Unii geologi pretind că din aceste plante cu o creștere fenomenală s-au format straturile de cărbuni; că aceste plante și mușchii au fost acoperite de nisip și argilă și că, în cursul timpului, au rezultat zăcămintele de cărbune. Alții propun o teorie mult mai rezonabilă, și anume că masa incandescentă sau topită care forma pământul a expulzat mari cantități de vapori încărcate cu carbon, vapori care au format straturi sau inele în jurul pământului, fiecare dintre ele conținând mari cantități de carbon; că aceste inele, căzând în diferite intervale de timp pe pământ au depozitat mari cantități de carbon; și că așa s-au format zăcămintele de cărbuni, care se găsesc azi pe pământ la diferite adâncimi.

Cărbunele este carbon. Deci, prin urmare, fumul și gazele emanate de pământ conțineau carbon, și ar fi mult mai rezonabil să crede că atunci când s-au precipitat înapoi pe pământ, aceste depozite de carbon au format zăcămintele de cărbuni decât să credem că acesta a fost mai întâi convertit în plante și apoi acestea s-au dezintegrat formând zăcămintele. Chiar și în cele mai vechi straturi ale pământului se găsesc mari cantități de carbon, care trebuie să fi existat înaintea oricăror plante, din câte știm.

Pare, de asemenea, rațional să credem că petrolul uleiul mineral vin din aceeași sursă. Toate aceste elemente se aflau în rocile încinse sau lavă înainte să fie expulzate cu forță în afara pământului; și vom folosi aceeași deducție rezonabilă pentru a arăta că petrolul și cărbunele de pe pământ s-au constituit în depozite formate prin căderea inelelor, cu mult timp înainte să existe vreo plantă sau formă de vegetație pe pământ.

Greutatea autorității nu sprijină teoria că zăcămintele de carbon și țiței nu s-au acumulat în urma morții vegetalelor sau animalelor, ci că aceste elemente se aflau în masa de rocă incandescentă și au fost plasate acolo de marele Creator. Atunci când au fost duse la exterior sub formă de vapori, care au format inelele din jurul pământului, acestea au căzut la timpul convenit înapoi pe pământ, în diferite

regiuni, și s-au depozitat acolo, formând zăcămintele de cărbune și câmpurile petrolifere la diferite adâncimi. În loc, deci, să fi fost create într-o zi sau epocă a creației, pare mai rezonabil să tragem concluzia că s-au format înainte de această zi. – vezi. *Sistemul de inele al pământului*, Isaac N. Vail, pag. 398, 399.

LĂUDAȚI-L PE IEHOVA!

... Căci Iehova își găsește plăcerea în poporul său ... Cântările care-l laudă pe Dumnezeu să fie pe buzele lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, ca să se războne pe națiuni, să mustre popoarele, ca să-i lege pe regii lor cu lanțuri și pe oamenii lor glorioși cu obezi de fier, ca să execute asupra lor hotărârea judecătorească scrisă. O astfel de glorie este pentru toți cei credincioși lui! Lăudați-l pe Iehova!

Victorie prin supunere

Dispreț, batjocură și cea mai crudă și înveninată de ură persecuție pe care a suferit-o vreodată un om – pe toate acestea le-a îndurat Isus când se afla pe pământ. De ce? Atunci când și-a încheiat buna sa lucrare a fost răstignit. De ce?

Cât timp s-a aflat pe pământ, Isus a fost ținta săgeților otrăvite ale dușmanului lui Dumnezeu, Satan.

A existat o tentativă de a-l ucide pe Isus chiar înainte ca Maria să-l nască. Încercarea a fost făcută de Iron care a vrut să-l distrugă pe copilul Isus și, pentru a-și îndeplini scopul, a ordonat ca toți copiii sub 2 ani din Betleem să fie uciși. (Mat. 2:16) Mîntea diabolică a lui Satan a plus la punct acest plan pentru distrugerea copilului. Atunci când Satan a aflat că nu-l poate abate pe Isus de la calea dreptății și a completului devotament față de Tatăl său, a instituit un sistem de persecuție crudă împotriva lui. Dumnezeu l-ar fi putut împiedica, dar a permis aceasta.

Începând cu zilele lui Enos, când oamenii își luau în derâdere, sub oblăduirea lui Satan, numele Domnului, Satan a continuat să-l sfideze și ocărăscă pe Dumnezeu. Atunci când Iehova și-a trimis iubitul său Fiu pe pământ și l-a uns ca Rege sau conducător, Satan a aruncat asupra fiului ocările pe care le strânsese împotriva Tatălui. Este scris: “Am ajuns un necunoscut pentru frații mei și un străin pentru fiii mamei mele. Căci zelul pentru casa ta m-a mistuit și batjocurile aduse de cei ce te batjocoresc au căzut asupra mea.” – Ps. 69:8, 9.

Isus s-a născut evreu, supus deci termenilor legii legământului cu evreii. Dumnezeu l-a trimis în rândul evreilor pentru a îndeplini o lucrare legată de viitorul său guvern, și, în special, pentru a-i informa pe evrei despre acesta. Liderii Israelului, și anume clerul și fruntașii semințiilor, au condus persecuțiile împotriva lui Isus; iar Satan a fost geniul rău din spatele întregii acțiuni.

Au existat și niște evrei credincioși care l-au recunoscut pe Isus ca fiind Unsul lui Dumnezeu, și Dumnezeu i-a binecuvântat cu favoarea lui specială: “El a venit la casa lui, dar ai lui nu l-au primit. Dar tuturor celor ce l-au primit, el le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, fiindcă au manifestat credință în numele său.” (Ioan 1:11, 12) Ceilalți s-au străduit din răspuțeri să-i împovăreze existența și să-l distrugă. Aceste experiențe ale lui Isus au fost în deplină concordanță cu ce s-a profetit despre el. “El era disprețuit și ocolit de oameni, un om făcut pentru dureri și pentru a cunoaște boala. Era ca unul de la care ne întorceam fața. Era disprețuit și îl socoteam un nimic.” – Isa. 53:3.

Isus era perfect, sfânt, fără defecte și fără păcat, și nu a făcut rău nimănui. Faptul că a fost persecutat și disprețuit este dovadă că Satan, cel rău, cauza toată această persecuție din motivul că Isus a fost uns Rege al lumii.

Isus avea pentru evrei un mesaj de o importanță specială, foarte benefic pentru ei. Ei erau frații lui, iar el a venit să-i ajute. Satan i-a făcut însă să-l disprețuiască, să-l respingă și să-l persecute. Gândiți-vă mereu că oamenii folosiți de Satan pentru a conduce persecuția împotriva lui Isus, și care i-au pricinuit mari dureri și suferință au fost clericii din acea vreme, care pretindeau că sunt reprezentanții lui Dumnezeu. Acest lucru dovedește că clericii și fruntașii semințiilor, adică liderii de grup erau fii Diavolului și nu ai lui Dumnezeu. Isus le-a spus clar că erau ai Diavolului, după cum citim în Ioan 8:43-44.

Isus era un om “al durerii și obișnuit cu suferința”; iar un motiv pentru aceasta era că a văzut oameni care pretindeau că îl reprezintă pe Tatăl său, dar care zilnic îl reprezentau greșit și îi defăimau numele său sfânt, și îl acuzau cu dispreț pe Isus pentru că venise din partea lui Dumnezeu și îl reprezenta pe pământ. Aceste instrumente ale lui Satan îl urau pe Isus fără vreo cauză sau un pretext: “ei ce mă urăsc fără motiv sunt mai mulți chiar decât perii capului meu. Cei ce mă reduc la tăcere, dușmanii mei fără motiv, s-au înmulțit. Am dat atunci înapoi ce nu luasem prin jaf.” – Ps. 69:4.

Dumnezeu, prin profeții săi sfinți, le-a spus în mod repetat evreilor spre venirea Celui pe care l-au prefigurat Moise și David. Isus venise atunci, spre împlinirea acestor cuvinte profetice. El a dat ample dovezi ca liderii Israelului să știe că el era Unsul lui Dumnezeu. Acești clerici israeliți cunoșteau legea și profeții, și totuși au continuat să-l persecute pe Isus și i-au adus tot felul de învinuiri și ocări. Ei l-au acuzat pe Isus că este lacom, bețiv și păcătos pentru că a băut și a mâncat după nevoile sale și pentru că a arătat bunătate față de colecții de taxe și față de păcătoși. (Mat. 11:19) Pentru că Isus i-a scăpat pe unii oameni de suferințele lor induse unora chiar de Diavol, izgonind demonii din ei, clerul l-a acuzat pe Isus că este “conducătorul demonilor” (Mat. 12:24) Ei l-au acuzat de hulă pentru că le-a spus adevărul despre sine, adevăr pe care trebuiau să-l cunoască, pentru că au citit profețiile. – Ioan 10:36.

Apoi Isus a vorbit într-o parabolă clerului, parabolă care era de fapt o profeție și vorbea despre faptul că Iehova a plantat o vie și a încredințat-o evreilor, mai ales liderilor Israelului; că Iehova și-a trimis la ei profeții iar ei i-au bătut și

ucis cu pietre; și că acum, în cele din urmă, le-a trimis pe Fiul său, și atunci când l-au văzut pe Fiul, acești oameni cu gânduri rele au spus: „Să-l ucidem și să punem mâna pe moștenire.” (Mat. 21:33-41) E cert, deci, că Satan a indus persecutarea lui Isus în sânul și prin intermediul clerului, iar Isus le spunea că fac voința lui Satan.

Satan se putea folosi de cler pentru că l-au părăsit pe Dumnezeu și s-au plecat în fața domniei nevăzute a Diavolului. Ei au preferat să se bucure de încuviințarea oamenilor și de puțină putere pe care o aveau, în loc să-i fie credincioși Domnului. Deși pretindeau că îl reprezintă pe Dumnezeu, erau de fapt reprezentanții Diavolului, așa cum le-a spus și Isus; și pentru că le-a spus adevărul, ei au căutat să îl omoare.

Vreme de mai bine de trei ani, persecuțiile împotriva lui Isus au continuat neobosite, fără încetare, și, la sfârșitul serviciului său pe pământ, reprezentații poporului lui Israel, adică clerul, fariseii și politicienii s-au alăturat într-o conspirație pentru a-l condamna pe Isus la moarte. (Mat. 26:3-5) Ducând la îndeplinire acea conspirație, au făcut ca Isus să fie arestat, au adus martori falși, au ținut o judecată ce contravenea propriilor lor legi, l-au silit pe acuzat să mărturisească împotriva propriei sale persoane, contrar legii lor; și, fără nici o dovadă reală și fără vreo cauză justă sau măcar un pretext, Isus a fost găsit vinovat, s-a emis o sentință împotriva lui și fost condamnat la o moarte infamă pe stâlpul de tortură. A murit ca un păcătos.

Profetul a scris cuvintele ce se aflau pe buzele lui Isus: “Tu cunoști batjocura mea, rușinea mea și umilirea mea. Toți dușmanii mei sunt înaintea ta. Batjocura mi-a frânt inima, iar rana este de nevindecă. Speram să-mi arate cineva compasiune, dar n-a fost nimeni, speram să am mângâietori, dar n-am găsit niciunul.” – Ps. 69:19, 20.

Nu ar fi putut oare Iehova Dumnezeu preveni persecutarea și suferința și moartea infamă a Fiului său iubit? Sigur că ar fi putut, pentru că este Atotputernic; puterile sale nu au limite. Dar atunci de ce a îngăduit Dumnezeu cel Atotputernic ca Fiul său să fie persecutat și să sufere în acest fel?

Martorul inspirat ne răspunde la această întrebare: ”Deși era Fiu, a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit.” (Evrei 5:8) Din nou, Dumnezeu pune accentul pe importanța supunerii, a ascultării. În zilele lui Saul, Dumnezeu a spus prin profetul său: “Iată că ascultarea este mai bună decât jertfele și luarea aminte, mai bună decât grăsimea berbecilor, căci spiritul de răzvrătire este la fel ca păcatul ghicitoriei și a o lua înainte cu înfumurare este la fel ca a folosi puterea magică și idolatria.” – 1 Sam. 15:22, 23.

Dumnezeu l-a uns pe fiul său Lucifer pentru a fi un heruvim ocrotitor, și acel fiu s-a dovedit necredincios și neloyal. Dumnezeu l-a uns acum pe iubitul său Fiu Isus Cristos să fie Capul marelui guvern al dreptății pe care îl va instaura; și, înainte să-l ridice în înalta poziție și să-i permită să conducă în fapt, Dumnezeu avea să-l încerce pe Fiul său iubit îngăduind să fie supus la cele mai severe teste. Persecuțiile ce s-au strâns împotriva lui i-au dat prilejul de a învăța supunerea.

Prin aceste experiențe Isus a învățat supunerea și a dovedit că este vrednic să i se încredințeze pe veci lucrarea. Isus a fost atât de perfect devotat Tatălui său și lucrului cu care fusese însărcinat încât a spus: “Eu nu pot face nimic de la mine.” (Ioan 5:30) Acest lucru nu însemna că nu avea capacitatea, ci pur și simplu că legământul său cu Iehova nu îi permitea să facă nimic contrar voinței lui Dumnezeu. Astfel, Isus subliniază lecția pe care Dumnezeu vrea să o învețe toate creaturile sale inteligente: că supunerea are cea mai mare importanță. Cei care nu se supun cad sub influența celui rău, iar încăpățânarea lor cu care refuză să asculte ordinele este nelegiuire care duce la închinarea la diavol. Din moment ce această regulă a fost atât de puternic și amănunțit instituită în experiența lui Isus care l-a pregătit pentru înalta sa poziție, o putem considera o dovadă concludentă că Dumnezeu va cere supunere de la fiecare pe care îl va înălța. În acest sens, este scris: “Umiliți-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca el să vă înalțe la timpul potrivit: fiindcă Dumnezeu li se împotrivesc celor trufași, dar le dă bunătate [îndurare] nemeritată celor umili [supuși].” – 1 Petru 5:6, 5.

Sub inspirație, Pavel spune că Isus nu a căutat să apuce mai mult decât i se cuvenea, nici nu a acționat contrar voinței lui Dumnezeu. El se supunea de bunăvoie voinței Tatălui său și, știind că niciun fel de încercări, persecuții sau suferințe nu se pot abate asupra lui fără permisiunea Tatălui său, s-a supus cu bucurie acestora, deși i-au adus multă suferință și durere și regret și l-au dus către o moarte infamă. Dar, prin toate aceste experiențe a învățat să fie supus, și, pentru că a învățat în acest fel supunerea, Iehova l-a ridicat pe cea mai înaltă poziție din univers. “Păstrați în voi acest mod de gândire care era și în Cristos Isus, cel care, deși avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfățișare s-a găsit ca om, s-a umilit și a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, și Dumnezeu l-a ridicat într-o poziție înălțată și i-a dat cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl.” – Filipeni 2:5-11, *R.V.*

Isus a fost condamnat la moarte pe stâlp, a fost coborât și îngropat, și în a treia zi Dumnezeu l-a sculat din morți. La 40 de zile după aceea, Isus a urcat la ceruri. Ca Rege sau Conducător al guvernului drept al lui Dumnezeu, va fi oare Isus Cristos, Unsul, vizibil sau invizibil pentru oameni? Va fi invizibil, pentru că a fost condamnat ca om și a fost înviat creatură spirituală (1 Pet. 3:18) Ochii umani nu pot privi un spirit. Pentru oameni, un spirit este precum vântul. Îi pot vedea efectele și îl pot auzi, chiar simți, dar nu pot, folosindu-se de văzul lor, să vadă vântul în sine. Acesta este, în esență, lucrul pe care Isus i l-a spus lui Nicodim despre creaturile spirituale. (Ioan 3:5-8) Isus a fost născut spirit la învierea sa din moarte. După aceea, li s-a arătat discipolilor săi în formă umană și în diferite corpuri. Este clar că trupul de la fiecare apariție a fost creat pentru acel scop. El nu

a apărut, totuși, niciodată în corpul său spiritual glorios. Pavel a fost cel mai aproape dintre toți de a-i vedea corpul său spiritual glorios. Pavel a văzut doar reflexia luminii lui, și strălucirea acelei lumini depășea strălucirea soarelui la amiază. (Fapte 9:3; 26:13) Acest lucru este în armonie deplină cu ceea ce spune Isus discipolilor săi despre lume: “Încă puțin timp și lumea nu mă va mai vedea.” – Ioan 14:19.

Scrisori

“LUMINAȚI DE CREATOR”

DRAGĂ DOMN ȘI FRATE ÎN CRISTOS,

Sper să nu vă displacă să-mi îngăduiți acest deranj al meu din timpul dvs. prețios. Cu ceva vreme în urmă, am auzit oamenii voștri prezentând minunata lucrare de dezvăluire sprijinită de Domnul sub figura și lucrul dvs. Aflându-mă sub influența necuvenită a diavolului, nu am fost atent mai înainte la mesajul vital, ci eram un simplu protestant care mergea la biserică din când în când, citind Biblia, dar fără să simtă sau să înțeleagă ce se spune acolo.

Aceasta este ziua în care încetez să fiu membru al acestei biserici și o declar o alianță lipsită de integritate, un simplu club de distracții al lui Satan Diavolul, dușmanul omului și al Creatorului. Sunt convins pe deplin de comentariul Scripturii pe care mi l-a făcut un prieten de-al meu, care servește sub credința dvs., și din expunerea lui, că această carte este singurul mijloc de alinare și speranță pentru om. A trebuie să fiu luminat și să mi se deschidă ochii la privilegiul și înțelepciunea cu care Creatorul Universului v-a înzestrat pe dvs. și întreaga Societate pentru a funcționa cu acest superb devotament în spiritul Domnului, pentru a vedea că sunteți în poziția de a vesti mângâierea pentru această lume a păcatului, depresiei, calamităților și tristeții.

Prietenul îmi oferă câteva cărți ale dvs., și simt într-adevăr o exactitate remarcabilă în lucrări. Bineînțeles, nu mă pot abține să spun: Dumnezeu este iubire! și Dumnezeu vă iubește mult! Îmi pare foarte rău de vălul pe care dușmanul mi l-a pus pe ochi până acum prin intermediul bisericii. Oh, da! Vă sunt recunoscător ca unui doctor suficient de priceput cât să prescrie medicamente bune pentru boala mea. Doctorul competent este mereu preferatul celor bolnavi. Simțim cu asuprirea crește până la apogeu în această țară, ca și în altele. Fără îndoială, nimeni altcineva decât martorii credincioși ai lui Iehova nu pot spune care este cauza. Am dedus cunoștințele martorilor lui Iehova și cred întrutotul că Satan nu dorește să abdice, și că oamenii se încred în puterea prezentei organizații; de aceea confuzia din afacerile și activitățile oamenilor devine tot mai pregnantă.

În acest punct de cotitură, problemele nu pot fi rezolvate decât de partea ce se află în armonie cu Domnul.

Vi se cuvin mulțumiri dvs. și Societății pentru că v-ați dovedit vrednici de alinare pentru supușii lumii. Din moment de Biblia este singurul izvor de mângâiere pentru cei umili, fie ca Domnul să ne îngăduie să izgonim organizația dușmanului și să-l ovaționăm pe Prințul ce va fi în final victorios.

Doresc în mod particular să intru în posesia cărților pe care le-am listat pe o foaie de hârtie separată. Tânjesc să fiu hrănit cu Adevăr prin intermediul dvs. Sper să nu aveți nici o obiecție la faptul că mi-am adresat direct dvs. prima mea scrisoare. Am nevoie să mi se prezinte sistemul prin care întrețineți corespondența în străinătate.

Sper să mă gratificați cu atenția dvs. și să mă luminați în privința termenilor și perioadelor din profetația lui Daniel 9:24-27 și corespondențele lor ce se aplică în prezent.

Dragă frate în Domnul, vă iubesc împreună cu întreaga Societate, și prețuiesc serviciul vostru dat de Dumnezeu.

Servul vostru supus.
A.A.EVORTEFE, *Coasta de Aur, Africa.*

“PLĂCEREA DE A-I SERVI DOMNULUI NOSTRU”

DRAGUL NOSTRU FRATE RUTHERFORD:

Vă scriem într-adevăr cu multă plăcere aceste câteva rânduri pentru a vă anunța că adunarea de aici a votat unanim pentru acceptarea darului iubitor al lui Dumnezeu pentru noi, noul nostru nume, iar vechea noastră siglă (I.B.S.A.) a fost dată jos și înlocuită de noul nostru nume.

Ne dăm, de asemeni, seama că nu trebuie să primim în zadar numele Domnului; așa că ne străduim să mergem în mărturie ca un front solid de martor; și nu cu frică, ci cu plăcere să-i servim Domnului nostru pentru că am intrat în bucuria Domnului și ne face plăcere să-i păstrăm poruncile.

Ne dăm seama și că Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere este organizația lui Dumnezeu pe pământ, și, de asemeni, și că tot adevărul pe care Iehova Dumnezeu ni-l dă trebuie să vină prin *Turnul de Veghere*. Știm că Împărăția s-a născut, că Isus a venit la templul său și că vrea ca noi să depunem această mărturie; deci vom merge să însemnăm pe toți cei din clasa oilor înainte de marele măcel.

Oh, ce bucurie avem acum, și vom avea pentru toată veșnicia, de a-i cânta și vesti spre lauda lui Iehova!

Fratele vostru iubitor, prin îndurarea Lui,
WILBERT E. HOUSEMAN – *Canada.*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

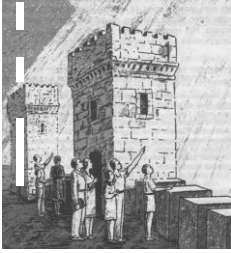
15 IULIE 1932

Nr. 14

Cuprins:

JUDECĂTORUL LUI IEHOVA PARTEA a II-a	- Pag.361
DE CE GUVERNELE SUNT NEDREPTE	- Pag.373
TREI ISPITIRI ALE OMULUI	- Pag.376
LUCIFER ȘI POMUL VIEȚII	- Pag.380
DE PE TEREN	- Pag.383

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Iulie 1932

Nr. 14

Judecătorul lui Iehova

“Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a încredințat-o Fiului. Și i-a dat autoritate să judece, pentru că este Fiul omului.” – Ioan 5:22,27

PARTEA a II-a

Legea de răsplătire sau pedepsire a lui Iehova este justă și dreaptă. Violența trebuie să fie pedepsită cu violență de același fel. “Ochi pentru ochi, suflet pentru suflet” (Ex. 21:24; Deut. 19:21) Datoria lui Lucifer era de a i se închina lui Iehova; dar, în loc să facă asta, a pus la cale o formă prin care să i se aducă doar lui închinare, iar acest lucru l-a făcut să comită o crimă. Satan și organizația sa au continuat vreme de secole să ocărăscă numele lui Iehova și să verse sânge nevinovat. Datoria lui Ahab era de a-l venera pe Dumnezeu; dar Ahab a adoptat și a practicat închinarea la demoni, fapt care l-a făcut să comită o crimă. Dumnezeu a declarat că Satan și organizația sa vor fi distruși și toate avuțiile sale vor fi date lui Isus Cristos. Decretul lui Dumnezeu, cum că Ahab și Izabela și întreaga lor casă trebuie nimiciți și împărăția trebuie dat lui Iehu prefigurează trecerea pământului în posesia lui Isus Cristos. Atunci când Ilie se afla pe Muntele Horeb, Dumnezeu l-a instruit să îl ungă pe Iehu pentru împărăție. Uciderea lui Ahab și a Izabelei îndeplinea cerințele legii lui Dumnezeu ca răzbunare a uciderii lui Nabot; deci, în continuare, este neîndoielnic că Dumnezeu a decretat ca împărăția să fie luată de la Ahab și dată lui Iehu din cauza introducerii cultului lui Baal în Israel. Ilie, tot sub îndrumarea Domnului, nu i-a dat lui Ahab informația că împărăția avea să fie dată lui Iehu, care era prezent acolo, de față.; pentru că, dacă Ahab ar fi cunoscut acest lucru, el și Izabela ar fi încercat să îlucidă pe Iehu și probabil ar fi și reușit.

2. Au trecut mai bine de 14 ani de când Ilie a fost îndrumat să-l ungă pe Iehu până la ungerea propriu-zisă. Imediat după aceea Iehu a plecat și a „mânat ca un nebun” ca să execute planul lui Iehova împotriva dușmanului. Acest lucru ilustrează cum Isus trebuie să aștepte până la timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a-și începe acțiunile împotriva dușmanului și cum, de îndată ce va primi ordinul de la Iehova, va trece la executarea aceluși ordin izgonindu-l pe Satan din ceruri și continuând îndeplinirea ordinelor sale. – Ps. 110:1, 2.

3. Fără îndoială că Ilie și Elisei se întrebau deseori când Iehova va da ordinul de ungere a lui Iehu și executarea lucrului care i-a fost atribuit. Cei din rândul adunării, simbolizați de Ilie și Elisei s-au întrebat deseori care este sensul lucrării Iehu și când va începe și dacă vor lua sau nu parte în vreun fel la ea. Pentru poporul lui Dumnezeu este o mângâiere să afle că Iehova îi îndrumă la timpul său

c convenit pe unșii săi să înceapă execuția lucrării sale. Aceasta este executată după voia lui, și nu după voia oamenilor. “Când au vorbit cele șapte tunete, eu mă pregăteam să scriu, dar am auzit un glas din cer care zicea: "Sigilează lucrurile spuse de cele șapte tunete și nu le scrie!" – Rev. 10:4; vezi *Lumina*, vol. I, pag. 177, 178.

IEHU ESTE UNS

4. La timpul fixat, a sosit ziua convenită pentru ungerea lui Iehu și Dumnezeu l-a îndemnat pe Elisei să o facă. Așadar, Elisei a trimis un tânăr, unul din fiii profeților, să execute ungerea lui Iehu. Acest lucru s-a întâmplat pe când Iehu se războia în Ramot-Galaad. Acest nume înseamnă “înălțimile mărturiei”. (2 Regi 9:1-10) Acest lucru pare să sugereze că ungerea lui Iehu și începutul lucrării sale se vor petrece într-o vreme când poporul lui Dumnezeu vor depune mărturie împotriva organizației lui Satan. Ungerea lui Iehu a fost făcută în secret și nu a fost observată nici măcar de membrii personalului său militar, și a fost făcută în grabă. Elisei a fost cel care l-a trimis pe acest tânăr să officieze ungerea. În măsura în care ilustrația dată prin Iehu se leagă de martorii credincioși ai lui Iehova de azi, de pe pământ, acest lucru arată că ungerea clasei Iehu va avea loc în perioada lucrării Elisei a adunării, de după 1919. Faptele și evenimentele ne indică spre data de septembrie 1922, care marchează începutul revărsării celor șapte “plăgi” peste “creștinătate”, atât asupra bisericii, cât și a statului, adică a organizației Diavolului. Așa cum personalul militar al lui Iehu nu a știut ce se petrecea, și a trebuie să întrebe, tot astfel rămășița oștirii lui Iehu de pe pământ ia parte la îndeplinirea profeției din îndurarea Domnului, dar nu știe de ungerea clasei Iehu, și că lucrarea Iehu este dusă la îndeplinire iar ei participă la ea.

5. Ungerea lui Iehu a fost de fapt officiată de Iehova, iar Elisei și tânărul pe care l-a trimis erau simple simboluri vizibile ale acestei lucrări. (1 Regi 19:16; 2 Regi 9:3-6) Tânărul menționat aici pare foarte bine să corespundă lucrului simbolizat și de regina Estera, și anume aducerea altor oameni în serviciul lui Iehova alături de Mardoheu, după ce Mardoheu se afla de ceva vreme în serviciul Domnului. De asemeni, faptul că omul care îndeplinit această lucrare este numit “tânăr” sugerează că evenimentele se desfășurau într-o vreme când, după cum spun profeții “tinerii aveau viziuni.” (Ioel 2:28, 29) Toate acestea ne îndrumă spre concluzia că ungerea și începerea lucrării Iehu trebuie să aibă loc în timpul perioadei sau lucrării Elisei a adunării, timp în care Dumnezeu l-a ales și ridicat pe “tânărul său” pentru această ocazie. Acest fapt dovedește și mai mult că Dumnezeu va dezvălui actul ungerii și misiunea pe care o implică prin descoperirea sensului profețiilor pentru cei ce îi sunt devotați. Este un lucru binecunoscut de către poporul lui Dumnezeu că acesta a îngăduit dezlegarea sensurilor profețiilor sale pentru poporul său în ultimii ani. De asemeni, acest fapt sugerează și că Iehova se folosește de membrii ai clasei Elisei pentru a aduce problema în atenția altora, care sunt membrii ai clasei simbolizate de Iehu. Isus Cristos este Capul oștirii lui Iehu. Nu trebuie, deci, să facem greșeala de a concluziona că tânărul care officiază

ungerea ar reprezenta rămășița care îl informează pe Isus că a sosit timpul să înceapă lucrarea Iehu. Din contră, acest lucru arată doar că ungera este făcută în armonie cu voința lui Dumnezeu, și spusele tânărului către Iehu au fost doar un anunț care îl atenționa ce trebuie făcut, similar celui dat de înger, așa cum este reprezentat în Revelația 14:18. (Vezi *Lumina*, vol. I, pag. 340) Isus este cel care este Capul adunării Elisei, și el informează rămășița despre Iehu, misiunea lui și lucrarea care trebuie făcută. Trebuie să ne amintim că atât Elisei, cât și tânărul erau unelte în mâinile Domnului.

ÎNSĂRCINAREA

6. Însărcinarea reprezintă o conferire formală de autoritate care definește ce trebuie să execute cel căruia îi este încredințată, și care acordă anumite puteri și autoritate pentru a îndeplini datoriile specificate în cadrul ei. Nu este deloc rațional să credem că Iehova ar unge și însărcina pe cineva să facă un lucru pe care acea creatură nu îl dorește, cu care nu simpatizează și nu este în armonie. Evenimentele ne arată că, în cei 14 (sau mai mulți) ani de la moartea lui Nabot, Iehu nu a uitat de denunțul lui Ilie, profetul lui Iehova, împotriva lui Ahab și a Izabelei. Atunci când Ahab a luptat cu sirienii și a fost ucis, Iehu a fost martor la o împlinire parțială a decretului lui Iehova împotriva casei lui Ahab dar, așa cum arată consemnarea, aceasta nu era nicidecum finală. (1 Regi 22:37, 38) Iehu se împotriva, neîndoielnic, închinării la Baal, altminteri Dumnezeu nu l-ar fi uns și însărcinat să îndeplinească lucrarea pe care a executat-o. Iehu a tras, probabil, concluzia că atunci când va sosi timpul fixat al lui Dumnezeu, își va ocupa poziția de partea lui Iehova și va face orice îl va porunci Iehova. Iehova i-a spus lui Ilie că mai avea în Israel încă 7000 de credincioși care nu au îngenuncheat înaintea lui Baal, iar acțiunile întreprinse de Iehu susțin puternic concluzia că Iehu era unul din acei 7000. Acest lucru ar întări și mai mult concluzia că împlinirea ilustrației date prin Iehu include rămășița, martorii lui Iehova aflați acum pe pământ, care sunt reprezentați de cei 7000. – Vezi Rev. 11:13; *Lumina*, vol. I, pg. 214.

7. Însărcinarea sau conferirea de autoritate de la Iehova pentru Iehu spune: “Să lovești casa lui Ahab, domnul tău, iar eu voi răzbuna sângele slujitorilor mei profeți și sângele tuturor slujitorilor lui Iehova din mâna Izabelei. Toată casa lui Ahab trebuie să piară. Voi nimici orice bărbat din casa lui Ahab, chiar și pe cel neputincios și neînsemnat din Israel. Voi face casa lui Ahab asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și asemenea casei lui Baeșa, fiul lui Ahia. Căinii o vor mânca pe Izabela pe terenul Izreelului și nu va fi nimeni care s-o înmormânteze.” – 2 Regi 9:7-10.

8. Tovarășii lui Iehu din armată erau nerăbdători să afle care era misiunea “tânărului” care a venit și a plecat cu atâta grabă, așa că l-au întrebat pe Iehu. Aflând de la el că a fost uns ca rege al Israelului, acești oameni s-au grăbit să anunțe ungera regelui. Cuvintele profetului, pe care, desigur, Iehu s-a mulțumit doar să le repete pentru ei, constituiau o autoritate suficientă să îl aclame ca rege. Faptele concrete arată că la congresul de la Cedar Point din 1922, când poporului

lui Dumnezeu le-a fost deschiși ochii spre înțelegerea marilor adevăruri – Iehova Dumnezeu l-a însărcinat pe Isus Cristos să distrugă puterea lui Satan și organizația lui universală; că Isus Cristos se afla la templul lui Iehova pentru judecată; că judecata începuse și că se cuvenea acum să se desfășoare o mare lucrare de depunere a mărturiei pe pământ de către unșii lui Dumnezeu, și că acest lucru va avea lor sub îndrumarea Regelui din templu – poporul de acolo au declamat sloganul: “Vestiți Regele și Împărăția”. Ordonanțele lui Iehu au suflat îndelung în trompete și au strigat “Iehu este rege.”. Tot astfel, unșii lui Dumnezeu care au participat la congres, atunci când au aflat că Regele se afla în templu, au strigat de bucurie și au început imediat să acționeze în consecință. S-a inițiat o mișcare organizată pentru depunerea mărturiei, iar cei care au înțeles și apreciat ce trebuie făcut și-au manifestat dorința zeloasă și nerăbdarea de a-și îndeplini partea de lucrare în acea zi a puterii lui Dumnezeu. (Ps. 110:3) „Toată puterea în cer și pe pământ este dată lui Isus Cristos”, lucru inclus în însărcinarea sa, care include și autoritatea și puterea deplină de a-l distruge pe Diavol și organizația sa. – Mat. 28:18; Evr. 2:14; 2 Tes. 2:8; 1 Ioan 3:8; Rev. 11:17, 18.

IEHU ÎNCEPE LUCRAREA

9. Imediat după ungerea sa și primirea însărcinării, Iehu a făcut demersuri spre executarea lucrării și a dus-o la îndeplinire. El a “conspirat” sau, în fapt, i-a atras la el pe alții, care și-au unit eforturile cu el în mișcarea sa împotriva lui Ioram. Tot astfel, imediat după ce au aflat despre însărcinarea lui Isus Cristos, dar și de faptul că trebuie să se desfășoare o lucrare de mărturie legată de acest lucru, poporul lui Dumnezeu s-au grupat împreună într-o mișcare organizată, pentru a efectua această lucrare.

10. Iehu întocmise niște planuri și nu voia ca niciun închinător la Baal sau trădător să se amestece în îndeplinirea misiunii lui. El a hotărât, prin urmare, să acționeze în secret și să surprindă dușmanul. Acest lucru arată că este în armonie cu voința lui Dumnezeu ca poporul său să-și îndeplinească activitățile fără să atragă atenția asupra lor. Iehu a poruncit ca nimeni să nu iasă sau să-i fie îngăduit să scape din oraș ca să meargă să-i spună lui Ioram și Izabelei despre mișcarea pe care a inițiat-o. Iehoram (sau Ioram) se lupta cu sirienii conduși de Hazael, care îi executa la rândul lui pe israeliții nelegiuți, iar Ioram a fost rănit și a mers la Izabela ca să-i fie vindecate rănilile. El stătea aproape de via pe care tatăl său a furat-o de la Nabot, ucigându-l. E foarte probabil chiar ca aceea să fi fost un loc foarte frumos în care Ioram făcea băi de soare și se bucura de această desfătare ca să se recupereze. Acest Ioram (sau Iehoram) era un om rău; tot de despre el, Elisei a spus: “Ați văzut cum acest fiu de ucigaș a trimis să mi se taie capul? (2 Regi 6:32) În timpul Războiului Mondial, și conducătorii creștinătății s-au umplut desul de rău de răni și vânătăi, și, de atunci, au stat aproape de Liga Națiunilor, scaldându-se în lumina ei și încercând să-și revină, exact așa cum făcea Ioran. Dar nu își vor reveni.

11. Pe atunci, regele lui Iuda din Ierusalim era Ahazia. Era nepot al lui Ahab, pentru că Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei s-a căsătorit cu Ioram al Ierusalimului, tatăl lui Ahazia. Ahab avea un fiu pe care îl chema tot Ioram, și i-a urmat lui Ahab ca rege al Samariei. Pe lângă asta, Ahab mai avea încă 70 de fii încă în viață în Samaria. (2 Regi 10:1) Desigur, pe atunci Izabela era deja foarte bătrână, dar la fel de rea ca totdeauna. Ahazia, regele lui Iuda, avea în subordinea lui anumiți prinți și fii ai rudelor sale. Decretul lui Dumnezeu a fost ca toată casa lui Ahab, care reprezenta organizația lui Satan să fie nimicită. Iehu a început să o elimine cu totul.

12. Chiar pe când Iehu începuse să-și execute însărcinarea, acești doi regi din casa lui Isarel și a lui Iuda, adică regele lui Iuda din Ierusalim, care era Ahazia și regele celor 10 seminții ale Samariei, care era Ioram, se aflau împreună în Izreel. Ahazia a mers acolo să-și vindece unchiul deoarece se simțea rău, și, fără îndoială, pentru a-l consola pe când îi erau bandajate rănilor. (2 Cron. 22:6) Acești doi regi, prezenți acolo în acel moment constituiau puterile de guvernare ale tuturor celor 12 seminții ale lui Israel, și amândoi erau necredincioși Domnului și aveau să meargă pe calea strămoșului lor, Ahab. Despre Ahazia, regele lui Iuda, este scris: "Ahazia avea douăzeci și doi de ani când a început să domnească și a domnit un an la Ierusalim. Numele mamei lui era Atalia, nepoata lui Omri. El a umblat pe căile casei lui Ahab, căci mama lui îi era sfătuitoare la rău. Și a făcut ce este rău în ochii lui Iehova, asemenea casei lui Ahab, căci, după moartea tatălui său, ei i-au devenit sfătuitoare, spre pieirea lui. A umblat după sfatul lor, mergând cu Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, la război împotriva lui Hazael, regele Siriei, la Ramot-Galaad. În acest război, arcașii l-au lovit pe Ioram." – 2 Cronici 22:2-5.

13. Acești doi conducători au fost influențați de două femei rele, Atalia și Izabela și au prefăcut casa Domnului din Ierusalim într-un loc de închinare la Baal. "Căci fiii Ataliei, ai femeii aceleia nelegiuite, au intrat cu forța în casa adevăratului Dumnezeu și au oferit Baalilor toate lucrurile sfinte ale casei lui Iehova." (2 Cron. 24:7; 2 Regi 8:26) Fără îndoială că Dumnezeu a potrivit lucrurile astfel încât cei doi regi să se găsească împreună la Izreel astfel încât Iehu să îi prindă pe amândoi și să-și execute iute însărcinarea cu privire la ei. Aceasta este o dovadă a faptului că oștirea Iehu, al cărei Cap este Isus Cristos va mătura cu totul de pe fața pământului puterile de guvernare ale "creștinătății" și pe aliații lor care conspiră împreună împotriva poporului lui Dumnezeu. Și, în acest sens, este interesant să observăm felul în care Iehu și-a îndeplinit misiunea.

14. Iehu s-a urcat în carul său și, împreună cu ajutoarele sale de încredere, și-a început lucrarea de execuție. "Apoi Iehu a urcat în car și s-a dus la Izreel, căci Ioram zăcea acolo, iar Ahazia, regele lui Iuda, coborâse să-l vadă pe Ioram." (2 Regi 9:16) Este evident că Ioram era neliniștit, pentru că avea un om în turnul de veghe care observa ce se întâmpla; dar acest om nu obținut prea multe informații pentru stăpânul său, în afară de faptul că Iehu era cel care gonea. "Străjerul stătea în turnul din Izreel și l-a văzut pe Iehu apropiindu-se împreună cu mulțimea agitată a oamenilor lui. Și imediat a spus: "Văd o mulțime agitată de oameni". Atunci

Ioram a zis: "Ia un călăreț, trimite-l în întâmpinarea lor și el să zică: "Este pace?" (2 Regi. 9:17) Acest lucru corespunde foarte bine cu ceea ce întreprind puterile vizibile de guvernare ale creștinătății în privința supravegherii martorilor lui Iehova. Fără îndoială că reprezentantul principal al mulțimii Diavolului care se ocupă cu lucrurile pământești și se află sub comanda directă a Diavolului însuși, este implicat în supravegherea și direcționarea mișcărilor oștiri sale pământești. Călărețul simbolizează echipamentul și mișcarea forței militare. Regele a ordonat atunci să fie trimis un călăreț care să afle scopul cu care avansa carul lui Iehu. Atunci când mesagerul s-a grăbit spre Iehu și l-a abordat, Iehu l-a lăsat în urmă și nu l-a lăsat să se întoarcă. Apoi a fost trimis un al doilea mesager, care să întrebe dacă venea pentru pace sau război. Iehu i-a spus să-i iasă din cale și să-i rămână în urmă, și așa a făcut și al doilea mesager. (2 Regi. 9:18, 19) Cei doi regi deveneau neliniștiți: "Și străjerul a dat de veste, spunând: "A ajuns până la ei, dar nu s-a mai întors. Felul de a conduce este ca al lui Iehu, nepotul lui Nimși, căci conduce ca un nebun [notă marginală]" (2 Regi 9:20) Conducătorii îl recunoșteau acum pe Iehu, dar nu știau de faptul că Dumnezeu l-a uns pe Iehu și că sfârșitul lor era aproape. Faptul că se făceau vinovați de crime îi apăsa. Propria lor răutate i-a transformat în lași pe acești regi: "Cei răi fug fără să-i urmărească nimeni, dar cei dreți sunt curajoși ca un leu tânăr" – Prov. 28:1.

15. Acești doi regi, care sigur tremurau deja și erau abătuți, au ieșit afară să-l întâlnească pe Iehu, cel ce conducea nebunește, și Domnul s-a îngrijit ca întâlnirea lor să aibă loc tocmai în via lui Nabot. "Atunci Ioram a spus: "Înhamă!" I s-au înhamat deci caii la carul său de război și Ioram, regele lui Israel, și Ahazia, regele lui Iuda, au plecat, fiecare în carul lui de război. Ieșind în întâmpinarea lui Iehu, l-au găsit pe terenul lui Nabot, izreelitul."(2 Regi 9:21) Atunci când acești fii ai criminalilor lui Nabot s-au apropiat, Iehu avea neîndoielnic în gând cuvintele prin care Ilie îl denunța pe Ahab. Regele Ioram era neliniștit și nerăbdător să afle misiunea lui Iehu. "De îndată ce l-a văzut pe Iehu, Ioram a spus: "Este pace, Iehu?" Dar el a zis: "Ce pace să fie cât timp există curvia Izabelei, mama ta, și multele ei vrăjitorii?" (2 Regi 9:22) Imediat după ce acești regi vinovați au văzut că Iehu îi urmărea, au strigat "Trădare!" și au fugit: "Imediat Ioram a întors ca să poată fugi și i-a spus lui Ahazia: "E o înșelătorie, Ahazia!" (2 Regi 9:23) Acest lucru dovedește că religia demonică era principalul motiv pentru lucrarea de ucidere a lui Iehu, căci aceasta a ocărât numele lui Iehova; și, tot astfel, practicile ipocrite ale "creștinătății" au fost principalul motiv al ocărilor la adresa numelui lui Iehova și acest lucru a făcut posibilă existența puterilor comerciale și politice rele, care au condus și conduc lumea. Iehu a numit practicile acestor regi și ale bătrânei Izabela "curvii" și "vrăjitorii"; tot astfel, organizația Diavolului, mai ales "creștinătatea" care se face vinovată înaintea lui Dumnezeu. Pe când acești regi fugeau, Iehu l-a ales mai întâi pe Ioram: "Dar Iehu a pus mâna pe arc și a tras în Ioram, lovindu-l între umeri, astfel că săgeata i-a ieșit prin inimă, iar el s-a prăbușit în carul lui de război." (2 Regi 9:24) Priviți cât de bine corespunde acest lucru profeției despre săgețile lui Isus care vor străpunge inimile dușmanilor. "Săgețile tale sunt ascuțite

- sub tine cad popoare - în inima dușmanilor regelui.” (Ps. 45:5) Iehu avea un arc, și l-a folosit. Tot astfel, Mai-Marele Iehu, Isus Cristos, va folosi o armă distrugătoare: “M-am uitat și iată: un cal alb! Cel ce stătea pe el avea un arc. I s-a dat o coroană și a ieșit victorios ca să-și desăvârșească victoria.” (Rev. 6:2) Așa cum Iehu era sprijinit de soldații săi, tot astfel Domnul ia și pe alții la luptă cu el: “Oștirile din cer îl urmau pe cai albi și erau îmbrăcate în în fin, alb și curat. Din gura lui ieșea o sabie lungă și ascuțită, ca să lovească națiunile cu ea, și el le va păstori cu un toiag de fier. El calcă în picioare teascul furiei mâniei Dumnezeului cel Atotputernic. Pe mantia lui, da, pe coapsa lui, are scris un nume: REGELE REGILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR.” – Rev. 19:14-16.

16. Iată aici dovada că Iehu se afla aproape de Ilie și l-a auzit când l-a denunțat pe Ahab pentru furtul viei și uciderea lui Nabot: “Atunci Iehu i-a spus lui Bidcar, aghiotantul lui: "Ridică-l și aruncă-l pe terenul lui Nabot, izreelitul. Pentru că, adu-ți aminte, când conduceam cu tine niște care trase de doi cai în urma tatălui său, Ahab, Iehova a rostit împotriva lui această judecată: "Am văzut ieri sângele lui Nabot și sângele fiilor lui", zice Iehova, "și-ți voi plăti în terenul acesta", zice Iehova". Acum ridică-l și aruncă-l pe teren, după cuvântul lui Iehova."” (2 Regi 9:25, 26) Acest lucru dovedește că Domnul l-a ales pe Iehu pe vremea când era comandant în armata lui Ahab tocmai pentru lucrarea pe care a îndeplinit-o cu acest prilej și că aceasta prefigurează executarea reprezentanților lui Satan de pe pământ de către Domnul Isus. Dumnezeu a decretat că păsările și câinii se vor hrăni cu carnea celor din casa lui Ahab, și așa s-a petrecut, cu siguranță, și cu trupul lui Ioram. (1 Regi 21:19-24) Acest lucru a constituit o împlinire în parte a profeției despre justificarea numelui lui Iehova, și a simbolizat începutul unei lucrări de măcel, unei lucrări distrugătoare care trebuie executată de către oștirea Domnului, pe care Ezechiel a reprezentat-o simbolic prin cei “șase bărbați cu arme distrugătoare.” (Ez. 9:1-6) Iehu executa decretul lui Iehova; iar Mai-Marele Iehu, Isus Cristos, va executa și el decretul lui Iehova la Armagedon.

17. După aceea, Iehu a trecut la executarea altuia din urmașii lui Ahab, “sămânța șarpelui.” Ahazia a fugit și s-a ascuns în Samaria, dar a fost scos din ascunziș și ucis. “Ahazia, regele lui Iuda, a văzut lucrul acesta și a luat-o la fugă pe drumul care duce la casa din grădină. Mai târziu, Iehu a plecat în urmărirea lui și a spus: "Loviți-l și pe el!" Astfel, l-au lovit în timp ce se afla în car pe drumul ce urcă la Gur, care este lângă Ibleam. El a fugit la Meghido și a murit acolo.” – 2 Regi 9:27.

18. Relatarea divină arată că această execuție a fost făcută în dreptate și la porunca lui Iehova: ”Dar prin voia lui Dumnezeu și spre propria lui cădere s-a dus Ahazia la Ioram. Când a sosit, el a ieșit cu Ioram până la Iehu, nepotul lui Nimși, pe care Iehova îl unsese pentru a nimici casa lui Ahab.” (2 Cron. 22:7) Această alianță și cooperare dintre cei doi regi în lucrarea lor rea, și faptul că au fost uciși unul în apropierea celuilalt, sugerează că împlinirea profeției va cădea asupra forțelor combinate ale organizației lui Satan, mai ales cele din ținutul

”creștinătății”, și că această execuție va fi împlinită de Cristos și oștirea sa și că toate puterile conducătoare vor cădea înainte de marșul său victorios.

EXECUȚIA CONTINUĂ

19. Iehu nu terminase încă lucrarea care i se încredințase. El ucisese doi regi, dar Ahab avea mai mulți fii; de fapt, el avea șaptezeci de fii de la numeroasele sale soții și concubine, fii care erau cu toți închinători ai Diavolului. Putem fi siguri că până în acest moment se anunțase în tot ținutul că Iehu era rege și că urma să execute casa lui Ahab. El avea să-i anunțe pe conducători și pe fiii lor pentru a le da ocazia de a lupta. Astfel, el le-a trimis vorbă să se pregătească pentru ceea ce urma. ”Ahab avea șaptezeci de fii în Samaria. Iehu a scris scrisori și le-a trimis la Samaria, prinților lui Izreel, bătrânilor și tutorilor aflați în serviciul lui Ahab, spunând: ”Acum, când ajunge la voi această scrisoare, îi aveți cu voi pe fiii domnului vostru și aveți carele de război, caii, un oraș fortificat și armele. Vedeți care este cel mai bun și mai corect dintre fiii domnului vostru și puneți-l pe tronul tatălui său. Apoi luptați pentru casa domnului vostru.” – 2 Regi 10:1-3

20. Iehu nu avea să își refuze datoria evitând să lupte. El era sigur că însărcinarea sa venea de la Iehova și că Iehova avea să îi dea victoria asupra oricine i-ar fi disputat dreptul la tronul Israelului. Astfel, el avea să le dea oponentilor săi oportunitatea de a-i strânge pe cei mai buni oameni ai lor și a se pregăti pentru lupta care era inevitabilă și pe care el intenționa să o poarte. În același fel, Isus Cristos, cel pe care l-a prefigurat Iehu, a luptat împotriva lui Satan Diavolul și a reprezentanților săi și i-a alungat din ceruri. De asemenea, modul în care a acționat Iehu a prefigurat faptul că Isus Cristos îi permite acum lui Satan să își strângă forțele și să se pregătească pentru bătălia decisivă de la Armaghedon care este iminentă. Așa cum Iehu le-a trimis scrisori dușmanilor, tot așa și Iehova, prin intermediul Regelui său uns, Isus Cristos, face ca rămășița, căreia îi este încredințată obligația de a depune mărturie, să le anunțe și avertizeze pe armatele lui Satan. În armonie cu acest lucru, profetul a scris: ”Anunțați aceasta printre națiuni: ”Sfințiți războiul! Treziți-i pe bărbații puternici! Să se apropie și să urce toți bărbații de război! Făuriți-vă săbii din pluguri și lănci din cosoare! Cel slab să spună: ”Sunt un bărbat puternic”. Veniți să dați ajutor, voi, toate națiunile dimprejur, și adunați-vă!” Coboară-i acolo pe puternicii tăi, o, Doamne!” – Ioel 3:9-12

21. Isus Cristos nu a făcut încă puterile conducătoare ale lumii să i se supună. El le permite națiunilor să se alieze în ligi iar apoi să îi aleagă pe cei mai buni oameni ai lor pentru luptă. Toți aceștia sunt fiii Diavolului, pe care i-a simbolizat Ahab, iar Domnul îi anunță că va lupta împotriva celor mai puternici dintre ei și împotriva oricui și tuturor celor care pun la îndoială dreptul său la tronul lumii.

22. Scrisorile lui Iehu au fost într-adevăr o provocare pentru toți ceilalți pretendenți la tron, și le-au pus oamenilor problema: ”De partea cui sunteți? Sunteți de partea lui Ahab sau stați de partea regelui uns al lui Iehova?” În mod

asemănător, Domnul Isus îl provoacă pe dușman și ridică acum aceeași întrebare înaintea națiunilor și conducătorilor lumii. Martorii lui Iehova sunt o parte a "servului" uns și ales al lui Dumnezeu și ei iau parte la această lucrare prin intermediul mesajelor transmise la radio și a milioanele de cărți și a vestirii din casă în casă, pe care o face acum rămășița. Provocarea Domnului pentru organizația lui Satan este transmisă, iar conducătorilor și oamenilor li se pune întrebarea: "De partea cui sunteți? Cine este Dumnezeul vostru? Cine vreți să conducă lumea?"

23. Atunci când liderii și conducătorii menționați în textul de mai sus au primit scrisorile lui Iehu, ei s-au înfricoșat foarte tare și au pretins a fi dispuși să facă orice le spunea Iehu. Isus a spus că după războiul mondial, cei ce conduc lumea aveau să fie cuprinși de teamă: "Oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit, pentru că puterile cerurilor vor fi zguduite." (Luca 21:26) Această profetie este acum în curs de împlinire. Clerul "creștinătății" și aliații lor pretind în mod fals că sunt de partea Domnului, și chiar se prezintă astfel înaintea oamenilor, așa cum și oamenii din Israel pretindeau că sunt de partea lui Iehu. Dar cuvintele nu au contat pentru Iehu, atât timp cât acești șaptezeci de fii ai lui Ahab erau în viață. Iehova dăduse decretul, așa că ei trebuiau să fie executați. De aceea, Iehu le-a scris încă o scrisoare acestor bătrâni și conducători, cerându-le să spună de ce parte sunt. "Atunci el le-a scris o a doua scrisoare, spunând: "Dacă sunteți ai mei și ascultați de glasul meu, luați capetele bărbaților care sunt fiii domnului vostru, iar mâine, pe vremea asta, veniți la mine, la Izreel". Fiii regelui, șaptezeci de bărbați, erau cu oamenii de seamă ai orașului care îi crescuseră. De îndată ce a sosit la ei scrisoarea, i-au luat pe fiii regelui, șaptezeci de bărbați, și i-au omorât, le-au pus capetele în coșuri și i le-au trimis la Izreel. Atunci mesagerul a intrat și l-a înștiințat, spunând: "Au adus capetele fiilor regelui". Și el a zis: "Puneți-le în două grămezi la intrarea porții, până dimineață"." (2 Regi 10:6-8) Nu putem să afirmăm că acest text înseamnă că oamenii care trăiesc în "creștinătate" trebuie să-i ucidă pe conducători. Chestiunea de importanță vitală în această imagine simbolică este distrugerea casei lui Ahab, care îi include pe acești șaptezeci de fii și a care a prefigurat organizația lui Satan, care trebuie să fie distrusă. Iehova i-a încredințat lui Iehu obligația de a face ca acești șaptezeci de fii să fie uciși și nu conta dacă îi ucidea Iehu în persoană sau altcineva. Faptul că Iehu a hotărât ca acest lucru să fie a făcut a fost ceea ce a condus la uciderea acestor fii de către alții. El era pregătit de luptă, iar dacă ei s-ar fi luptat cu el, Iehu ar fi ieșit victorios iar cei șaptezeci de fii tot ar fi fost uciși, împreună cu alții. Adevărata idee a acestei părți a imaginii profetice este că corespondentul modern al casei lui Ahab, care conduce lumea, trebuie să fie distrus, direct sau indirect, de Executantul lui Iehova, Isus Cristos. Nu contează dacă acest lucru este făcut de Isus Cristos sau de unii membrii ai oștirii sale, sau chiar de unii din organizația lui Satan.

24. Un alt lucru important din această prefigurare este acesta: În lume sunt astăzi mulți oameni care au legături politice, comerciale și religioase cu

organizația lui Satan care conduce și controlează lumea. Aceștia au semnul fiarei pe frunțile și mâinile lor. Dacă vor să ia poziție de partea Domnului, trebuie să își rupă toate legăturile pe care le au cu domnia fiarei și pentru ei organizația lui Satan trebuie să devină ca moartă, iar sprijinul lor pentru aceasta trebuie să înceteze și să îi fie dat Domnului. Trebuie să facă acest lucru dacă vor să primească ocrotirea simbolicului Iehu, Isus Cristos, marele Executant care va împlini judecățile lui Iehova la Armagedon. Uciderea celor șaptezeci de fii ai lui Ahab îi corespunde cuvintelor psalmistului: "Va judeca printre națiuni, va umple totul cu corpuri moarte. Va sfârâma capul unei țări cu mulți locuitori." (Ps. 110:6) Capii care conduc diviziile organizației lui Satan vor fi zdrobiți de marele Executant, Isus Cristos. Aceasta va fi și ea o justificare a numelui lui Iehova.

25. Iehu i-a declarat poporului că decretul lui Iehova avea să fie respectat în cele mai mici detalii: "Dimineață, el a ieșit, apoi s-a oprit și a zis întregului popor: "Voi sunteți dreți. Iată că eu am complotat împotriva domnului meu și l-am omorât, dar pe toți aceștia cine i-a nimicit? Să știți deci că nimic din cuvântul lui Iehova, pe care Iehova l-a rostit împotriva casei lui Ahab, nu va cădea la pământ neîmplinit. Iehova însuși a făcut ce a spus prin slujitorul său Ilie". – 2 Regi 10:9,10

26. Iehova a făcut ca cuvintele sale să fie spuse prin profetul Ilie, cu privire la casa lui Ahab, iar Iehova avea să demonstreze că profetul său a spus adevărul și că el va face toate acele lucruri spre justificarea cuvântului și numelui său. Nu există nici o relatare care să arate că aceștia șaptezeci de fii au avut parte de a înmormântare obișnuită, și se presupune că decretul lui Iehova care spunea că trupurile și carnea lor trebuiau să fie consumate de fiare și de păsări a fost urmat întocmai. Acest lucru corespunde declarației profetului Domnului cu privire la distrugerea organizației lui Satan și despre soarta cadavrelor. (Ezec. 39:17) Iehu s-a achitat de această sarcină ocupându-se de toată casa lui Ahab. "Și Iehu i-a omorât pe toți cei ce rămăseseră din casa lui Ahab la Izreel, pe toți oamenii lui de seamă, pe cunoscuții și pe preoții lui, până n-a mai lăsat pe nimeni în viață dintre ai săi." (2 Regi 10:11) Scripturile arată clar că Iehova Dumnezeu va face ca marele său Executant, Isus Cristos, împreună cu oștirea sa, să distrugă cu totul toate puterile conducătoare ale lumii care au domnit sub îndrumarea lui Satan și care au asuprit rasa umană și i-au persecutat mai ales pe unșii săi, nu numai pe cei simbolizați de conducătorii Israelului, ci și de cei simbolizați de conducătorii Iudei, care erau și ei agenți ai lui Satan Diavolul.

27. Ahazia, regele Iudei, a adoptat închinarea la Baal. El era un strănepot al lui Ahab și Izabela. Nu a fost ucis numai Ahazia, ci li cei ce îl susțineau pe acesta. "Și el s-a ridicat și a pornit la drum spre Samaria. Pe drum se afla casa păstorilor, unde se legau oile. Și Iehu s-a întâlnit cu frații lui Ahazia, regele lui Iuda. El i-a întrebat: "Cine sunteți?", iar ei au răspuns: "Suntem frații lui Ahazia și coborâm ca să întrebăm dacă totul este bine cu fiii regelui și cu fiii reginei". El a zis imediat: "Prindeți-i de vii!" Atunci i-au prins de vii și i-au înjunghiat la rezervorul de apă de lângă casa unde se legau oile: patruzeci și doi de oameni. N-a lăsat să scape

niciunul dintre ei.” (2 Regi 10:12-14) Relatarea aceluiași eveniment din Cronici dovedește mai presus de orice îndoială că Iehu executa în acel moment decretul lui Iehova și că, de aceea, el l-a prefigurat pe Isus și oștirile sale. (2 Cron. 22:8) E probabil că aceste patruzeci și două de cadavre descrise în textul de mai sus au fost devorate de câini și de păsări, în armonie cu decretul lui Iehova referitor la casa lui Ahab.

28. Iehu, ucigându-i pe prinții Iudei, se poate să fi provocat un război cu acest ținut. Dar evident că el nu a luat acest lucru în serios și nu a permis ca acesta să îl împiedice să își facă datoria. El știa doar că Iehova îi dăduse o însărcinare și era hotărât să își ducă sarcina la bun sfârșit. Știa că Dumnezeu decretase ca acei conducători răi și închinători la Diavol trebuiau să moară și că decretul trebuia respectat. Era orb la orice altceva. În această privință, el corespunde lucrării lui Isus Cristos și a urmașilor săi credincioși despre care este scris: ”Cine este orb, dacă nu slujitorul meu, și cine este surd ca mesagerul meu pe care îl trimit? Cine este orb ca acela care este răsplătit sau orb ca slujitorul Domnului? Tu ai văzut multe, dar n-ai luat aminte. Urechile ți s-au deschis, dar n-ai ascultat. În dreptatea sa, Domnul și-a găsit plăcerea în a preamări legea și în a o face măreață.” (Isa. 42:19-21) Iehova i-a încredințat Fiului său preaiubit măreața lucrare de executare a dușmanului pentru ca numele lui Iehova să poată fi pe deplin justificat, iar Cristos este orb la orice altceva care ar interveni în orice fel în împlinirea completă a datoriei sale. Acest lucru li se aplică celor care îi sunt cu adevărat devotați Domnului Dumnezeu și care îl iubesc și îi servesc lui și Împărăției sale. Faptul că el anunță curajos adevărul tinde să atragă acum mânia tuturor agenților lui Satan asupra capetelor martorilor lui Iehova. Cu toate acestea, niciun fel de teamă personală sau alte interese egoiste nu îi va împiedica pe servii credincioși ai lui Dumnezeu să își facă datoria așa cum li s-a poruncit. Trebuie să fie dată acum mărturia prin care frunțile celor care suspină și plâng după eliberare, iar acest lucru trebuie să se facă înainte de începerea lucrării de execuție. În împlinirea acestei lucrării de mărturie, rămășița ia și ea parte la executarea judecăților scrise ale Domnului, iar de îndată ce este completată lucrarea de mărturie, trebuie să urmeze lucrarea de execuție, așa cum a spus Domnul că trebuie să se întâmple, prin intermediul oștirii lui Cristos simbolizată de cei șase bărbați cu arme de distrugere. – Ezec. 9:5,6.

29. Numele Ahab înseamnă ”frate (sau prieten) al tatălui (său)”. Omri a fost tatăl lui Ahab, și el este cel ce a luat tronul Israelului, și era o creatură peste măsură de rea. (1 Re. 16:25,26) El era un serv și reprezentant al Diavolului. De aceea, numele lui Ahab îndreaptă atenția spre faptul că puterile conducătoare ale națiunilor lumii, mai ales cele din creștinătate, sunt prieteni ai tatălui lor Diavolul, a cărui voință o împlinesc. Ei fac parte din „sămânța șarpelui”, pe care o va distruge Iehova prin executantul său. – Ioan 8:44

30. Acum Iehova a adus rămășița sa credincioasă la templu, le-a dat veșmintele salvării și i-a adus sub mantia dreptății, dându-le ”un nume nou, pe care l-a spus gura Domnului”. Membrii rămășiței trebuie să îi fie acum cu totul devotați

lui Iehova și să îi aducă laude, vestind judecățile scrise ale lui Iehova împotriva dușmanilor săi. (Ps. 149:6) Acești servi credincioși din rămășița au în mâinile lor Cuvântul lui Dumnezeu, care este sabia, și trebuie să folosească această sabie a adevărului cu forță și putere. În această privință, ei iau parte la lucrarea Iehu deoarece sunt în Cristos și fac parte din "servul" lui Iehova. Acum este ziua răzbunării lui Iehova, iar el îi poruncește rămășiței sale credincioase să le declare adevărurile sale națiunilor lumii. "Cântările care-l laudă pe Dumnezeu să fie pe buzele lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, ca să se răzbune pe națiuni, să mustre popoarele, ca să-i lege pe regii lor cu lanțuri și pe oamenii lor glorioși cu obezi de fier, ca să execute asupra lor hotărârea judecătorească scrisă. O astfel de glorie este pentru toți cei loiali lui! Lăudați-l pe Iah!" – Ps. 149:6-9

31. Pentru a aprecia mijloacele pe care le folosește Domnul pentru a-și împlini scopurile, trebuie să păstrăm mereu în minte faptul că cea mai importantă chestiune este justificarea numelui lui Iehova. Lucrarea Iehu de executare a însărcinării date lui de Iehova arată că Mai-marele Iehu al lui Dumnezeu, din care face parte și rămășița, încă mai are de făcut o parte din lucrarea pe care i-a încredințat-o Iehova. Rămășița încă mai are puțin de lucru.

(*Va urma*)

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1. Menționați legea cu privire la pedepsire dată de Iehova. Arătați cum se aplică (a) în cazul lui Lucifer (b) al lui Ahab. Arătați că uciderea lui Ahab a reprezentat executarea sentinței lui Iehova. Explicați de ce Ahab nu trebuia să știe despre ungerea lui Iehu.

2, 3. Ce reprezintă perioada de timp care a trecut până la ungerea lui Iehu. Ce a reprezentat acțiunea lui eficientă și imediată, de după ungere?

4, 5. Descrieți ungerea lui Iehu. În ce fel se leagă imaginea simbolică a lui Iehu de martorii credincioși ai lui Iehova din prezent? Ce simboliza faptul că a fost făcută în secret? Dar că un "tânăr" a fost desemnat să o officieze?

6, 7. Definiți termenul "însărcinare". Iehu era activ în serviciul armatei lui Ahab; cum explicăm atunci rațional de ce i s-a dat autoritate să execute sentința lui Iehova? Explicați cu cuvintele voastre însărcinarea pe care Iehu a primit-o de la Iehova.

8. Cum au acționat tovarășii de oștire ai lui Iehu când au aflat că a fost uns rege? Arătați care este împlinirea acestei imagini profetice. Descrieți cum a procedat Iehu. Aplicați această ilustrație simbolică.

9, 10. Ce paralelă se găsește la promptitudinea cu care a acționat Iehu? Ce pas preliminar a făcut Iehu pentru a preîntâmpina și exclude orice fel de amestec în atingerea scopului său? Explicați prezența lui Ioram în Izreel.

11. Din cine era constituită casa lui Ahab?

12, 13. Cum a fost favorizată ocazia de prezența ambilor regi ai Isarelului la Izreel? Arătați că erau acolo pentru ca sentința lui Iehova să fie executată asupra lor.

14, 15. Descrieți neliniștea lui Ioram, și precauțiile pe care le-a luat. Ce trăda această neliniște? Cum a acționat imediat Ioram? Relatați de a avut loc când s-a întâlnit cu Iehu și imediat după aceea. Subliniați împlinirea acestei părți din imaginea profetică.

16. Ce lucruri dovedea ordinul lui Iehu cu privire la cadavrul lui Ioram? În ce fel era acesta o împlinire a unei profeții, și ce lucru a simbolizat?

17, 18. Relatați ce a avut loc mai apoi. Ce dovadă avem că aceasta a constituit o executare a sentinței lui Iehova? Ce semnificație profetică are uciderea unul după altul a acestor doi regi ai Israelului?

19-22. Descrieți următoarea procedură a lui Iehu. De ce trebuia să-i ofere dușmanului oportunitatea deplină de a se pregăti pentru a se apăra? Cum își găsește acest lucru împlinirea profetică?

23, 24. Care era natura și scopul scrisorilor scrise și trimise de Iehu conducătorilor și liderilor aflați în legături cu casa lui Ahab? Care a fost efectul acestor scrisori asupra celor implicați? Cum și-a găsit acest eveniment împlinire? Care a fost subiectul principal și scopul celei de-a doua scrisori a lui Iehu? Dar răspunsul la ea? Evidențiați semnificația acestei părți a ilustrației. Explicați o altă chestiune importantă din această imagine simbolică.

25, 26. Cum i-a informat Iehu pe oameni cu privire la uciderea fiilor lui Ahab? Ce lucru era prefigurat prin acest aspect al ilustrației?

27. Ce urma să facă Iehu în îndeplinirea însărcinării lui? Ce dovedește această consemnare, împreună cu relatarea pe aceeași temă din Cronici, despre natura lucrării Iehu și despre cel pe care îl prefigurează Iehu?

28. Explicați curajul lui Iehu și neabaterea de la scopul lui. Ce lecție se găsește în acestea pentru poporul credincios al lui Dumnezeu de acum?

29. Explicați semnificația numelui “Ahab”.

30. Cum participă acum credincioșii la lucrarea Iehu?

31. Cum se poate acum ca doar rămășița să aprecieze agențiile pe care le folosește Domnul, și lucrarea Iehu ce va fi executată curând, și în care va avea, probabil, un rol?

De ce guvernele sunt nedrepte

Răul predomină în fiecare guvern din lume, inclusiv în cel al Statelor Unite, despre care se spune că este cel mai aproape de ideal dintre toate guvernele lumii. Trebuie să fie, deci, evident, pentru oricare minte rațională că aceste rele nu vin de la marele Iehova Dumnezeu. Le menționăm aici cu scopul de a arăta că națiunea sau guvernul Statelor Unite nu este o națiune creștină și că Iehova nu este Dumnezeul acestei națiuni.

Guvernul SUA este condus de oameni imperfecti, care se află sub influența și controlul conducătorului lor invizibil, Satan Diavolul. Acest lucru este absolut adevărat, fie că o știu, fie că nu. “Niciun om nu poate sluji la doi stăpâni” (Mat.

6:24) Acești oameni nu pot servi unui guvern rău care oprimă și nedreptățește poporul, și, în același timp, și lui Dumnezeu. Este scris cu autoritate: “Nu știți că, dacă vă prezentați cuiva ca sclavi ca să ascultați de el, sunteți sclavii lui fiindcă ascultați de el, fie ai păcatului, pentru moarte, fie ai ascultării, pentru dreptate?” (Rom. 6:16) Dumnezeu nu este responsabil pentru niciun guvern nedrept. Dacă Satan este conducătorul nevăzut al guvernului Statelor Unite, despre care unii susțin că este cel mai aproape de ideal, atunci ce putem spune despre celelalte guverne de pe pământ.

Dacă Iehova Dumnezeu este suprem, nu ar putea să-l împiedice pe Satan să exercite un control rău asupra guvernelor pământului și să facă posibil ca oamenii să se bucure de o guvernare dreaptă, integră? Da, ar putea face asta; de fapt, e pe cale să facă tocmai acest lucru. Scopul nostru aici este să punem datele adevărate înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă ce are loc acum și care va fi rezultatul final, spre binele lor. Le este atrasă atenția asupra răului care conduce lumea pentru a-i convinge pe oameni că Iehova Dumnezeu nu este Dumnezeu națiunilor pământului.

Dorim să afirmăm foarte clar că scopul pentru care menționăm aici cruzimea și răutatea guvernelor pământului nu este pentru a stârni revolte împotriva lor, ci doar pentru a-i atenționa pe oameni că liderul invizibil al acestor națiuni și guverne este și a fost dintotdeauna Satan Diavolul.

Aceste lucruri sunt menționate cu scopul final de a le vesti oamenilor că salvarea lor trebuie să vină prin trecerea lor de partea lui Iehova Dumnezeu, învățând și supunându-se legilor lui.

Fără îndoială, în aceste guverne ale pământului sunt mulți oameni care au o dorință sinceră de a îmbunătăți condițiile în care trăiesc oamenii. Totuși, ei lucrează pornind de la premiza greșită că omul poate realiza această îmbunătățire prin forțe proprii. Ei sunt cu totul orbi la adevărul că “dumnezeul” sau conducătorul nevăzut al acestei lumi este Satan Diavolul.

Faptul că Satan a influențat mințile oamenilor și i-a îndepărtat de adevăr și dreptate este ignorat de liderii națiunilor. Milioane de oameni de pe pământ nici măcar nu știu de existența Diavolului și de scopurile lui Dumnezeu în vederea instituirii unui guvern drept pe pământ. Ignoranța lor a fost cauzată în mare măsură de clerici, care nu i-au învățat adevărul că Satan este conducătorul nevăzut al acestei lumi.

Mulți dintre acești clerici ignoră voit acest adevăr dar, fie că o fac voit sau nu, nu i-au învățat pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu despre dușmanul comun al omenirii. Din contră, i-au învățat pe oameni că națiunile care conduc pământul sunt creștine și aceste națiuni pot fi numite pe bună dreptate reprezentanții Domnului. Trebuiau să știe mai bine decât atât.

Iehova Dumnezeu cel drept, înțelept, iubitor și Atotputernic și dorește un guvern drept și înțelept și benefic pentru popoare. Faptul că guvernele sunt tocmai opusul acestui lucru, sunt asupritoare și că oamenii suferă sub guvernarea lor arată că asupra lor se exercită o influență rea.

Unul din profeții lui Dumnezeu a scris: “Fericită este națiunea al cărei Dumnezeu este Iehova, poporul pe care și l-a ales ca moștenire.” (Ps. 33:12) Este un lucru binecunoscut că națiunile și popoarele pământului nu sunt nicidecum binecuvântate acum, și știm că națiunile nu îl recunosc pe Iehova ca marele lor Dumnezeu. De fapt, puțini din rândul oficialilor din guverne știu măcar la cine se referă numele Iehova.

Acum, după multe secole de eforturi laborioase al oamenilor pentru a institui un guvern care să-i mulțumească, oamenii văd acum nu doar că guvernele pământului sunt nesatisfăcătoare, ci sunt nedrepte. Oamenii trebuie să afle acum adevărul despre și cu privire la influența rea care a făcut guvernele acestui pământ să fie aspre și asupritoare și nedrepte. A sosit timpul lui Dumnezeu ca acestea să afle.

Unele persoane aflate în poziții de autoritate, când vor auzi aceste declarații, vor fi înclinate să facă eforturi să le mușamalizeze, să le suprime, pentru ca oamenii să nu afle. Tocmai această acțiune va dovedi influența tiranică exercitată de Satan. Dar Domnul se va îngriji ca oamenii să aibă acum o șansă de a primi adevărul; și binecuvântat este cel sau cei care își iau pe umerii lor sarcina de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă adevărul.

Fie ca aceia care se opun să știe dinainte că Dumnezeu nu va îngădui ca oamenii să mai fie ținuți în ignoranță!

Văzând că Iehova Dumnezeu este suprem, ne întrebăm: Poate el să-și exercite puterea lui supremă pentru a-l înlănțui pe Satan și să instaureze un guvern drept spre binecuvântarea popoarelor?

Da! Și exact asta va face. Oamenii trebuie să fie acum capabili să vadă că omul nu are nici abilitatea, nici puterea de a instaura o domnie dreaptă pe pământ. Ei trebuie să înțeleagă că o putere supranaturală trebuie să intervină în sprijinul omului. Timpul fixat al lui Dumnezeu când puterea sa va interveni să instaureze dreptatea este aproape.

Melhisedec era preot al Dumnezeului Preaînalt. (Gen. 14:18) “Preaînalt” înseamnă că Dumnezeu este deasupra tuturor. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: “Umblă înaintea mea și fii ireproșabil.” El nu l-a obligat pe Avraam să se supună, dar i-a arătat că este suveran și l-a invitat apoi să meargă înaintea Domnului în dreptate și să primească aprobarea sa. Acest lucru stabilește regula că Dumnezeu propune omenirii ca, la timpul lui fixat, să se bucure de o lecție perfectă de dreptate, pentru ca oamenii să poată alege să acționeze drept și să primească aprobarea și favoarea lui Dumnezeu.

Profetul său scrie despre marele Iehova: “Iată! Națiunile sunt ca o picătură de apă dintr-o găleată, ca un strat fin de praf pe o balanță. Iată! El ridică insulele ca pe un fir de praf. Înaintea lui, toate națiunile sunt ca un lucru inexistent. Pentru el sunt un nimic, o deșertăciune. Cu cine îl puteți asemăna pe Dumnezeu și cu ce îl puteți compara? El este Cel care locuiește deasupra cercului pământului și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste, Cel care întinde cerurile ca un văl fin, care le desface ca pe un cort de locuit, Cel care îi reduce pe demnitari la nimic, care îi face

pe judecătorii pământului o deșertăciune. "Dar cu cine mă veți asemăna, ca să fiu egalul lui?", spune Cel Sfânt. N-ai știut? N-ai auzit? Iehova, Creatorul marginilor pământului, este un Dumnezeu veșnic. El nu obosește și nu se istovește. Priceperea lui nu poate fi pătrunsă." – Isaia 40:15, 17, 22, 23, 25, 28.

Scripturile stabilesc și întăresc fără nici o îndoială supremația lui Iehova. Faptul că este Atotputernic nu însemnă nicidecum că este răspunzător de răul din această lume. Chestiunea dominației răului este una de mare importanță pentru fiecare bărbat și femeie care reflectează, și putem avea răspunsul clar la acea întrebare.

Cât despre prezent, ne putem, întreba, totuși. Va instaura Dumnezeu cel Atotputernic un guvern drept pentru oameni? și îl va pune în lanțuri pe Satan ca să nu perturbe activitățile guvernului său drept?

Da. Avem acum dovezi abundente că Dumnezeu va face tocmai acel lucru. Dovezile le vor permite tuturor celor care caută adevărul să vadă că anul 1914 marchează punctul de cotitură în eforturile pentru îmbunătățirea stării omului. Interesele tuturor popoarelor de pe pământ coincid în această privință pentru că Dumnezeu i-a făcut pe toți dintr-un singur sânge, pentru a locui pământul. (Fapte 17:26) Fie ca toate popoarele pământului să-și înceteze, așadar, toate conflictele și certurile, să lase deoparte toate prejudecățile și, într-un singur țel, să învețe și să cunoască adevărul, să examineze cu zel și răbdare faptele ce se află înaintea lor, care sunt acum evidente în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Dovezile arată că Iehova Dumnezeu este Cel Suprem, și că este drept, iubitor, înțelept și Atotputernic. În mod necesar, atunci, rezultă că nu se poate instaura un guvern drept al oamenilor altfel decât așa cum va fi rânduit de Dumnezeu.

Trei ispitiri ale omului

Marele ispititor la rău este Satan Diavolul, care era, la început, heruvimul perfect, credincios și sfânt numit Lucifer. După căderea sa în fărâdelege și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, Diavolul a căutat să atragă și căderea altora. El a reușit acest lucru cu Adam și Eva, primii părinți ai omenirii. Cu acel prilej, Iehova Dumnezeu a pronunța sentința de nimicire împotriva lui Satan, și apoi sentința morții împotriva vinovatului Adam. Drept urmare, Adam a fost izgonit din grădina Edenului. Consemnarea Domnului dezvăluie că doar Edenul era complet și perfect, iar celelalte părți ale pământului erau neterminate. Pronunțarea sentinței lui Dumnezeu împotriva lui Adam, și anume „Blestemat este pământul din vina ta” înseamnă că pământul era neterminat din vina lui. Dar de ce din vina omului? Pentru că acesta trebuia acum să meargă în acea parte neterminată a pământului care dădea doar ciulini și măcăci, și să-și câștige prin propriile sale eforturi hrana ce-i era necesară. Munca a fost dintotdeauna un mare favor pentru om. O persoană

care stă degeaba nu este de niciun folos sieși sau celorlalți. Deci, faptul că i-a oferit munca omului a fost un act de bunătate iubitoare din partea lui Dumnezeu.

Dumnezeu l-a expulzat pe Adam din Eden în acea parte neterminată a pământului și i-a dat de lucru acolo pentru o perioadă de 930 de ani, și în acel timp ar fi avut un răgaz îndelungat să se gândească la teribila greșeală pe care a făcut-o. De-a lungul acelei perioade, Adam era tot mai vulnerabil morții, iar la sfârșitul acelei perioade a murit. Desigur, Dumnezeu l-ar fi putut ucide pe Adam imediat, dar nu i-a fost pe plac să facă asta; iar descoperirile ulterioare ale scopului lui Dumnezeu arată că moartea treptată a lui Adam va conduce în cele din urmă la binele omenirii și gloria lui Dumnezeu.

În Eden se afla un copac numit “pomul vieții”, pentru că acesta era numele dat de Dumnezeu; și este evident că dacă Dumnezeu îi permite unei creaturi să mănânce din fructele lui, acea creatură va trăi și nu va muri. Valoarea vieții nu se afla în fructele aceluia copac. Copacul și fructele lui erau simbolurile vieții, și legea lui Dumnezeu era și este că dacă cineva se dovedește vrednic să mănânce din fructele lui, acela va trăi pentru totdeauna și nu va cunoaște moartea. Dacă Adam s-a fi dovedit credincios trecând încercarea la care a fost supus, fără îndoială că i-ar fi fost permis, la timpul convenit, să mănânce din fructele aceluia copac al vieții, și, prin acest lucru, Dumnezeu ar fi atestat că Adam era credincios și loial și, drept urmare, avea dreptul la viață veșnică pe pământ.

Legea sau principiul după care acționează Dumnezeu nu se schimbă niciodată. În această privință, principiul legii sale este declarat în Relevația, capitolul 2, versetul 7, care spune: “Cine are urechi să audă ce le spune adunărilor spiritul: Celui care învinge îi voi da voie să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu.” Această regulă înseamnă că oricine din familia umană, care dorește, oricare ar fi condițiile, să obțină viața veșnică, trebuie să fie supus la încercare, și trebuie să fie biruatori sau învingători în această încercare; obținând astfel victoria, vor obține și dreptul la viața veșnică. Aceasta este încă o dovadă că arborele vieții este un simbol al vieții, pe care doar cei supuși lui Dumnezeu, și nimeni în afară de ei, o vor primi.

Organismul uman este făcut din carne. Minte reprezintă inteligența, sau facultatea creaturii prin care raționează, judecă și ajunge la o concluzie. “Voința” este acea facultate a creaturii prin care aceasta determină dacă să facă sau nu un anumit lucru. Tentația din Eden a fost pusă înaintea Evei în trei forme și anume o încercare a cărnii, o încercare a minții și una a voinței. Ea a văzut că arborele dădea fructe bune de mâncat; și a judecat: „Acestea ar putea fi bune pentru corpul meu. Îmi voi folosi acum puterile pentru binele și astâmpărarea poftelor corpului meu.”

Apoi, a văzut că fructul avea un aspect plăcut ochiului. Acesta îi stimula fantezia, și a fost încântată de aspectul lui exterior. Era frumos de privit, așa că și l-a dorit. Așadar, a spus „Voi avea acest foarte frumos fruct.” Ea a mai observat și că acel arbore care face pe cineva înțelept era un lucru de dorit. Acest lucru a făcut apel la mândria ei, la importanța și valoarea de sine, și s-a dorit să fie înțeleaptă

chiar dacă era înainte de timpul stabilit de Dumnezeu. Ea s-a hotărât să se folosească de voința ei într-un fel contrar voinței lui Dumnezeu. De aceea, a spus: „Voi mânca și voi deveni mai înțeleaptă decât celelalte creaturi, da, chiar la fel de înțeleaptă ca Dumnezeu însuși.”

Eva a fost ispitită în toate aceste 3 privințe, și a cedat și căzut pradă fiecăreia. A fost atât de impresionată de falsa importanță de sine, încât i-a dat fructul soțului ei, iar acesta a mâncat din el. Adam nu voia să fie despărțit de ea. Știa că lucrul pe care l-a făcut Eva avea s-o separe de Dumnezeu, și a preferat să cedeze dorinței cărnii decât să se supună lui Dumnezeu, așa că a mâncat. El a văzut că Eva era frumoasă, plăcută ochilor lui; și a dorit să o aibă și să fie cu ea; așa că a cedat în această privință. Știa că voința lui Dumnezeu era ca ei să nu mănânce din fruct. Știa că își putea exercita voința proprie, contrară voinței lui Dumnezeu și astfel, să o ia înaintea lui Iehova. Fără îndoială că Dumnezeu plănuia să-l lase cândva să mănânce din acel fruct. Folosindu-se în mod egoist de voința sa, Adam a cedat din acest punct de vedere. Omul a căzut și a cedat în fața tuturor celor 3 ispite.

Revelările ulterioare ale Cuvântului lui Dumnezeu arată că Dumnezeu nu a împiedicat sau s-a împotrivit acestor trei metode de a-l face pe om să cadă în ispită, și i-a permis lui Satan să pretindă într-un mod subtil în fața fiecăruia din familia umană că este în armonie cu Dumnezeu. În cuvântul său, în prima epistolă a lui Ioan, capitolul al doilea, versetele 16-17 este scris că: “pentru că tot ce este în lume - dorința cărnii, dorința ochilor și etalarea ostentativă a mijloacelor de existență - nu provine de la Tatăl, ci provine din lume; și lumea trece și dorința ei la fel, dar cine face voința lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” Aceasta este încă o dovadă că oricine din familia umană care dorește să primească vreodată viața veșnică trebuie să fie supus la încercare, și să-și dovedească sub încercare credința și loialitatea față de Iehova.

Adam și Eva au fost izgoniți din căminul lor paradisiac. Au plecat condamnați la moarte și căzuți în dizgrație înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a pus paznici la intrarea în grădină pentru a-i împiedica să se întoarcă, Adam și Eva au încălcat cu premeditare legea lui Dumnezeu, și au început să-și execute sentința proclamată împotriva lor. Atunci când se aflau în Eden, hrana lor era perfectă. În afara Edenului creșteau ciulini și măcăcini, și copaci cu roade otrăvitoare. Din aceștia, cu multă strădanie, trebuiau acum să-și obțină hrana care, în timp, avea să îi otrăvească, să îi slăbească și să îi facă să moară. Ziua când au plecat din Eden a fost una neagră, și zilele lor au continuat să fie sumbre. La sfârșitul a 930 de ani, Adam a coborât în groapă în beznă și păcat, și pământul s-a închis deasupra lui, acoperindu-l.

O altă pară a sentinței lui Dumnezeu a fost, după cum se spune în Genesa 3:16: “Femeii i-a zis: "Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naște copii și dorința ta se va ține după soțul tău, iar el va stăpâni peste tine.”” Vreme de 6000 de ani, suferința femeii la naștere a atestat din plin această aplicare a sentinței lui Dumnezeu. Domnul a avut motive solide să dea

această sentință și la timpul potrivit se va dovedi a fi de fapt o binecuvântare pentru om. Acolo s-a declarat, ca lege a lui Dumnezeu, că femeia trebuie să se supună bărbatului. Și această regulă avea motive foarte solide, dar încălcarea atât de frecventă a ei a atras multă suferință, și multe familii s-au destrămat.

Lecțiile valoroase au de obicei un preț mare. Dumnezeu dorește ca creaturile sale să învețe pentru propriul lor bine legile pe care le-a prevăzut pentru ele. La timpul cuvenit, toți oamenii trebuie să afle că Iehova face totul într-un mod ordonat, sistematic. Ei vor învăța că bărbatul este capul femeii, că Isus Cristos este Capul adunării sale, care este mireasa lui, și că Iehova Dumnezeu este Capul lui Cristos, Dumnezeu cel Preaînalt, mai presus de toți și toate. Ocupația dușmanului Satan a fost ca regula lui Dumnezeu să fie încălcată în aproape toate căminele. El l-a transformat pe soț într-un tiran vicios și bestial, și astfel a reușit cu ușurință să o facă pe femeie să creadă că nu ar trebui să i se supună. Rezultatul: discordie și suferință.

Atunci când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, a spus: “Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul.” Prin aceasta, și-a exprimat dorința ca oamenii să producă o rasă după felul lor, iar Dumnezeu a creat pământul tocmai pentru o asemenea rasă umană. Atunci când Adam și Eva au părăsit Edenul, nu își exercitaseră încă această funcție primită de la divinitate. Mai târziu, după cum arată Geneza 4:1, 2, au început să li se nască copii. Ce fel de copiii ne-am putea aștepta să ne nască din părinți imperfecti, condamnați la moarte. Trebuie să ne reamintim că Adam nu avea dreptul la viață, și deci nu îl putea transmite urmașilor săi. Pe lângă absența dreptului la viață, Adam era supus procesului morții, rezultând deci că urmașii săi nu putea fi perfecți în asemenea circumstanțe.

Atât Adam cât și Eva erau păcătoși. Deci, copiii lor aveau, în mod necesar, să se nască în păcat. Mai târziu, unul dintre profeți a consemnat regula instituită de Iehova care guvernează toate aceste cazuri, regulă menționată în Psalmul 51:5, după cum urmează: “Iată că în nelegiuire am fost adus pe lume, în durerile nașterii și în păcat m-a conceput mama mea.” Tot despre acest subiect, un alt martor inspirat al lui Dumnezeu a scris în Romani 5:12 următoarele: “De aceea, așa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuit.” Aceste scripturi, care afirmă regula lui Iehova, explică de ce toți copiii s-au născut imperfecti și fără dreptul la viață, și de ce, în timp, s-au îmbolnăvit și au murit.

Toate aceste neazuri au fost cauzate de păcat. Și ce este păcatul? În prima epistolă a lui Ioan, ni se răspunde că păcatul constituie o încălcare a legii lui Dumnezeu. Orice fel de nelegiuire este, deci, păcat. A fi nelegiuit înseamnă a fi necredincios, lipsit de loialitate față de Dumnezeu. Adam știa care este pedeapsa stipulată prin lege, dar a încălcat legea. Plata sau pedeapsa păcatului este moartea, așa se spune în Romani 6:44. Nu există nici o excepție de la această regulă, pentru că Dumnezeu nu se schimbă – Maleahi 3:6.

Lucifer și pomul vieții

Lucifer a fost heruvimul sfânt pe care Iehova Dumnezeu l-a așezat în grădina Edenului ca supraveghetor și guvernator nevăzut al omului perfect, Adam. Fiind ambițios, Lucifer a început să mediteze la moduri în care s-ar putea înălța la un rag divin, ca să devină precum Iehova Dumnezeu Cel Preaînalt. După ce și-a plănuțit cu grijă crima, a început să o ducă la îndeplinire. Pentru a face acest lucru, a recurs la fraudă, înșelăciune și minciună. Atunci când Logosul, Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, se afla pe pământ a spus că Lucifer "este mincinos și tatăl minciunii" (Ioan 8:44), arătând prin aceasta că Lucifer a rostit prima minciună spusă vreodată. Acea minciună a fost "În mod sigur nu veți muri" și, începând de atunci, ambasadorii celui rău i-au amăgit pe oameni cu această minciună.

Lucifer s-a folosit de șarpe pentru a-și duce la îndeplinire planul, pentru că șarpele era cel mai prudent, mai viclean dintre animalele sălbatice create de Dumnezeu. Așadar, Lucifer a vorbit prin intermediul șarpelui și i-a spus Evei, femeii perfecte: "'Este adevărat că Dumnezeu a spus să nu mâncați din toți pomii din grădină?" Femeia i-a răspuns șarpelui: "Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: "Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți". Atunci șarpele i-a zis femeii: "În mod sigur nu veți muri. Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul". Atunci femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și că încânta ochii, da, că pomul era plăcut de privit. A luat deci din rodul lui și a mâncat. Apoi i-a dat și soțului ei, când a fost cu ea, și el a mâncat." – Gen. 3:1-6.

Dumnezeu și-a dat cuvântul atunci când a spus că roadele acestui pom sporesc cunoștința celui care mănâncă din el. Rezultatul a fost că atunci când Ada și Eva au mâncat din acest fruct interzis cunoștința lor a fost sporită, în armonie cu legea anunțată a lui Dumnezeu. Ei erau conștienți acum de greșeala lor, pentru că s-au ascuns de Dumnezeu între copacii din grădină. El i-a adus înaintea lui. Aceștia și-au mărturisit vinovăția, mărturisindu-și greșeala, și Dumnezeu le-a dat următoarea sentință:

"Femeii i-a zis: "Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naște copii și dorința ta se va ține după soțul tău, iar el va stăpâni peste tine". Și lui Adam i-a zis: "Fiindcă ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: "Să nu mănânci din el", blestemat să fie pământul din cauza ta! Cu trudă îi vei mânca roadele în toate zilele vieții tale. Spini și măracini îți va da și vei mânca plantele câmpului. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce." – Gen. 3:16-19.

Scripturile menționează trei feluri de arbori roditori aflați în grădina Edenului, și anume: (primul fel, în ordinea menționării) copacii plăcuți la vedere și buni de mâncare; (al doilea) pomul vieții din mijlocul grădinii și (al treilea) pomul cunoașterii binelui și răului. (Gen. 2:9) Dumnezeu i-a spus lui Adam că poate

mânca din toți pomii care sunt buni pentru el. Consemnarea spune: "Iehova Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca să o cultive și să o îngrijească. Și Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: "Din orice pom din grădină poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri"." – Gen. 2:15-17.

Nu există nici o dovadă că Adam ar fi știut despre pomul vieții aflat în mijlocul Edenului. Din contră, nu știa nimic de existența lui, pentru că nu i s-a dat nici o poruncă anume cu privire la acest pom. Lucifer, fiind delegatul răspunzător, și fiind investit cu puterea morții și fiindu-i încredințată înalta funcție de supraveghetor al omului trebuia, desigur, să fi știut de pomul vieții. Faptul că Dumnezeu i-a dat lui Adam porunci cu privire la ceilalți pomi din grădină și nu a spus nimic despre pomul vieții este o dovadă a faptului că omul nu știa nimic despre acest arbore. Este evident însă că roadele pomului cunoașterii binelui și răului i-ar fi deschis neîndoielnic calea lui Adam să afle despre pomul vieții. Dar iată acum dovada care arată în mod decisiv că Adam nu a avut nici o șansă să mănânce din pomul vieții, și, deci, a fost neștiutor în privința lui până imediat după izgonirea lui din Eden.

Dumnezeu i-a convocat pe vinovați înaintea lui și, după ce a examinat în întregime faptele, a rostit sentința împotriva femeii și bărbatului și șarpelui pe care Lucifer (acum Satan) l-a folosit pentru a o amăgi pe Eva. Sentința finală împotriva lui Lucifer sau Satan este prezentată în profeția lui Ezechiel, și dovedește că la timpul convenit acesta va fi distrus și nu va mai fi. (Ez. 28:11-19) Imediat după pronunțarea sentinței împotriva omului, Dumnezeu s-a adresat cuiva care era de față – pare aproape sigur că acesta era Logosul, Fiul său loial și de încredere. Citim: "Apoi Iehova Dumnezeu a zis: "Iată că omul a devenit ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Acum, ca nu cumva să-și întindă mâna și să ia și din rodul pomului vieții, să mănânce și să trăiască veșnic ..." (Gen. 3:22) Observați cuvintele lui Iehova consemnate aici "omul a devenit ca unul din noi, *cunoscând* binele și răul."

Știind că situația era critică, se pare că Dumnezeu a acționat imediat, înainte ca omul să aibă o șansă de a ajunge la pomul vieții și a mânca din el, și chiar înainte ca Lucifer să aibă timp să-l informeze pe om despre locul unde se afla pomul. Cuvintele adresate Logosului au fost întrerupte brusc; fraza pare a se opri la mijloc, rămânând neterminată, și anume: "Acum, ca nu cumva să-și întindă mâna și să ia și din rodul pomului vieții, să mănânce și să trăiască veșnic ...". Observați consemnarea. Dumnezeu nu a mai rostit niciun cuvânt, ci a acționat imediat; și acțiunea sa este consemnată în următorul verset, care spune: "Și Iehova Dumnezeu l-a dat afară din grădina Edenului, ca să cultive pământul din care fusese luat. L-a izgonit deci pe om, iar la estul grădinii Edenului a pus heruvimi și lama în flăcări a unei săbii care se rotea încontinuu ca să păzească drumul spre pomul vieții." – Gen. 3:23, 24.

Fără îndoială, scopul lui Dumnezeu era să permită cândva omului să mănânce din pomul vieții și să trăiască pentru totdeauna; dacă s-ar fi dovedit credincios sub încercare, aceasta i-a fi fost răsplata. De aceea, Lucifer l-a făcut să pice testul, nereușind să obțină răsplata vieții, și l-a făcut pe om să aducă asupra sa și a tuturor urmașilor săi marea suferință și necazurile care au apăsât omenirea de-a lungul secolelor.

Lucifer își manifestare necredința și trădarea și, fără îndoială, intenționa să acționeze cât mai rapid posibil și să-l conducă pe om spre pomul vieții și să-i permită să mănânce din fruct. Știa că Dumnezeu și-a dat cuvântul că fructul aceluia arbore era fructul vieții, și dacă omul mânca din el, avea să trăiască, și nu va muri. Așadar, Lucifer a gândit că ar fi putut să-i dovedească lui Adam și Evei că Dumnezeu îi mințea intenționat și îi ținea în necunoștință și departe de șansa vieții; și că el, Lucifer, le spunea adevărul și aducea o mare binecuvântare asupra lor, și prin aceasta, ar fi fost îndreptățit să primească închinare de la ei și toți urmașii lor.

Dacă Adam ar fi mâncat imediat din acel fruct al pomului vieții, nu ar fi putut fi condamnat la moarte de Iehova însuși, pentru că Dumnezeu nu poate fi neconsecvent. Dumnezeu și-a dat cuvântul că acest arbore este arborele vieții, și dacă i-ar fi îngăduit omului să mănânce din el și apoi să-l condamne la moarte, și-ar fi încălcat propriul cuvânt, lucru imposibil din partea lui Dumnezeu. (Ps. 138:2; Isa. 46:11; 55:11) Așadar, pentru ca Dumnezeu să își poată menține cuvântul nepătat, și pentru a executa sentința sa împotriva lui Adam, i-a izgonit imediat pe Adam și Eva din Eden și a pus să stea de pază câte un puternic reprezentant al său și o sabie de foc care se mișca în fiecare direcție, pentru ca omul să nu mai intre în Eden și să nu mai aibă acces la pomul vieții.

De ce nu l-a ucis Dumnezeu pe Lucifer chiar în acel moment? Alte scripturi ne arată că scopul lui Dumnezeu era și este ca toate creaturile sale inteligente să observe și să învețe marele adevăr, și anume că el, Iehova, este izvorul vieții și al adevărului, și că Lucifer și păcatul său vor servi ca mijloc de a pune alte creaturi la încercare, pentru a-și dovedi integritatea față de Dumnezeu. La timpul cuvenit, fiecare creatură inteligentă a lui Dumnezeu va avea o șansă, în condiții prielnice și corecte, fie de a merge pe calea lui Lucifer și a suferi consecințele sau de a respecta poruncile drepte ale lui Dumnezeu și a primi răsplata, care constă în permisiunea de a mânca din arborele vieții și a trăi pentru totdeauna.

De ce un l-a ucis Dumnezeu pe om imediat? Alte scripturi ne arată că, la acel moment, omul nu își exercitase puterile de a da naștere la copii. Niciun copil nu se născuse până atunci. Mai mult, Scripturile arată că scopul lui Dumnezeu este de a-și justifica numele glorios și de a dovedi întregii creații că poate pune pe acest pământ un om sau niște oameni care să-și mențină integritatea față de el într-un climat de mare răutate, ispite și suferințe de dragul dreptății. De aceea, Iehova i-a permis lui Adam să își continue viața pe pământ încă 930 de ani, timp în care și conceput și crescut copiii. Prin aceasta, a permis să treacă o perioadă suficient de mare de timp cât să se nască suficienți urmași ai lui Adam pentru a popula pământul. Toți aceștia au suferit de pe urma efectelor năpăstuitoare ale păcatului,

care duc la moarte; dar, la timpul său fixat, aceștia vor ieși din aceasta stare și li se va oferi o înțelegere a adevărului, pentru ca aceștia să știe că Dumnezeu cel Preaînalt este Iehova, și să cunoască motivul pentru care au suferit. Ei vor avea o șansă, fie de a rămâne în păcat și de a suferi distrugerea eternă, sau de a urma poruncile drepte ale lui Dumnezeu și de a trăi pentru totdeauna. Altfel spus, scopul lui Dumnezeu este de a învăța întreaga omenire adevărul suprem, că doar Iehova este Dumnezeu și singurul izvor al vieții, pentru ca numele său să fie justificat.

Adam a fost condamnat la moarte. Această sentință a fost aplicată împotriva lui obligându-l să se hrănească cu roadele părții neterminate a pământului, fapt care a dus treptat la moartea lui. În acea perioadă de 930 de ani i s-au născut copiii. Deși aceștia nu au fost condamnați formal la moarte, s-au născut cu toții păcătoși. Adam cel imperfect, fiind supus condamnării la moarte, nu avea cum să dea naștere unor copii perfecți. De aceea, psalmistul scrie: “Iată că în nelegiuire am fost adus pe lume, în durerile nașterii și în păcat m-a conceput mama mea.” (Ps. 51:5) Același sens are și afirmația apostolului Pavel din scrisoarea sa către Romani, capitolul 5, versetul 12: “De aceea, așa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuit.” Așa se văd efectele teribile și profunde ale acestei răzvrățiri. Aceasta a adus pentru toți suferință și regret, boală și moarte, războaie, foamete și molime pe care omenirea le-a îndurat în ultimii 6000 de ani. Înșuși primul născut al lui Adam a fost un criminal, și Lucifer Diavolul l-a făcut să comită crima. Lucifer este vinovat de toate crimele comise vreodată pe acest pământ. În sentința pronunțată în grădina Edenului, Iehova Dumnezeu a declarat că sfârșitul lui Lucifer va fi distrugerea sa deplină.

De pe teren

“VOR FACE VOIA DOMNULUI”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD:

Salutări în Sion!

Ne-am gândit de ceva vreme să vă trimitem mulțumirile și aprecierea noastră pentru iubirea pe care ne-a arătat-o Domnul, și pentru că v-a folosit pe dvs. ca unealtă în serviciul său, prezentându-ne cartea *Justificare* și *Anuarul*.

Oh cât de minunat este umplută masa Domnului cu hrana potrivită, și asta chiar înainte de Armagedon!

Am avut privilegiul de a fi prezenți la congresul din Columbus și am adoptat fără rezerve rezoluția și, din îndurarea Domnului Isus Cristos și a Tatălui nostru ceresc, primim și purtăm cu bucurie numele dat nouă de Iehova, de “martori ai lui Iehova”.

Vom face voia Domnului în ceea ce privește avertizarea conducătorilor. Suntem atât de recunoscători pentru acest privilegiu și de vom îngriji de datoria

noastră, de a da avertismentele. Acest lucru atrage persecuție împotriva noastră, dar suntem atât de recunoscători că suntem persecutați împreună cu Capul nostru. Prin îndurarea Domnului, vom rămâne fiii săi supuși, respectându-i poruncile. Făcând aceasta, cântăm cântări de laudă numelui, onoarei și gloriei sale.

Fără îndoială căci clasa Haman plănuiește acum înfrângerea noastră; dar nu va exista înfrângere pentru cei care își pun toată încrederea în Domnul nostru și în Iehova și care caută salvarea deplină, chiar dacă asta înseamnă că la moarte vom cânta spre lauda și onoarea numelui său.

În ilustrația de pe Calendarul pe acest an putem vedea două armate aflate față în față.; și, din câte se pare, mica oștire a lui Iehova are o putere neînsemnată din punct de vedere fizic, material. Dar, privit din punct de vedere spiritual, nu există un lucru care să ne miște mai profund, pe noi, cei din oștirea Domnului. Așa cum, în episodul ilustrativ în care Israelul a fost înconjurat de armata asiriană, aceasta fiind ucisă peste noapte, nădăjduim să regăsim același lucru în nimicirea care se apropie. V-am scris aceste cuvinte pentru a ne arăta aprecierea și loialitatea deplină în serviciul Domnului.

Ne rugăm ca El să ne dea putere tuturor.

Iubirea noastră pentru dvs. și întreaga familie,

Doi simpli martori ai lui Iehova,
FRATELE ȘI SORA A.H: SAMPLEY, *Oklahoma*

“MI S-A SPUS DESPRE SCOPUL LUI DUMNEZEU”

DRAGUL MEU JUDECĂTOR RUTHERFORD:

Tocmai a sosit exemplarul meu din *Epoca de Aur*, și am aflat despre provocarea la o dezbatere pe care ați lansat-o către Federația Bisericilor. Mă tem însă că sunt prea lași, știind că nu mai au mult timp.

Fără intervenția unuia dintre martorii lui Iehova, m-aș fi aflat azi în abisul disperării. Mi-am îngropat iubita fetiță de 3 ani acum un an; și după trei luni de suferință în care niciun preot nu a putut să mă aline cu adevărat, unul dintre martori s-a oprit la ușa mea și, cu un zâmbet frumos, mi-a spus despre minunatul scop al lui Dumnezeu. Când mă gândesc că am căutat 20 de ani adevărul în biserici!

Așadar, cărțile dvs, împreună cu Biblia mea, au devenit hrană pentru un suflet înfometat; și am la dispoziție mereu o provizie de cărți și broșuri, pentru a le oferi celor triști și descurajați și care se întrebă ce e cu lumea.

Cu iubire creștinească
D-NA J.C. DUFFIELD, *Illinois*.

REZOLUȚIE

Știind că Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, încă de la înființarea ei, a fost singura organizație folosită de Domnul pentru a-și hrăni și

îndruma poporul de pe pământ și a-i ajuta astfel să găsească comorile ce trebuie dobândite din Cuvântul său; activitățile sale de pe parcursul acestor mulți ani permițându-le multor oameni să-l cunoască pe Iehova, și știind că și în ziua de azi poporul lui Dumnezeu primește învățătură cu privire la el prin acest aranjament;

Facem cunoscut că am acceptat noul nostru nume și că suntem în deplină armonie cu lucrarea și cu toate instrucțiunile pe care le primim acum prin *Turnul de Veghere*, buletinele informative și scrisorile de la sediul central;

Luăm hotărârea că, prin îndurarea lui Iehova, vom coopera cu bucurie la lucrarea de depunere a mărturiei ce se desfășoară acum și suntem gata să ne alăturăm serviciilor ce vor trebui prestate. Vom fi bucuroși să primim instrucțiuni de la sediul central despre alegerea liderilor adunărilor, cunoscuți acum ca bătrâni, și, până atunci, vom continua după aranjamentele din prezent.

Vă transmitem iubirea noastră și aprecierea pentru lucrările voastre iubitoare în folosul nostru.

MARTORII LUI IEHOVA DIN BALTIMORE.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

1 AUGUST 1932

Nr. 15

Cuprins:

JUDECĂTORUL LUI IEHOVA
PARTEA a III-a

- Pag.389

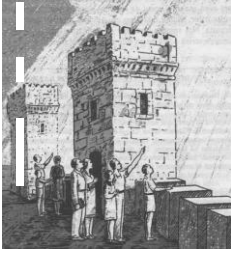
TREI MARI ÎNCERCĂRI PENTRU OM

- Pag.406

ESTE OMUL NEMURITOR?

- Pag.409

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 August 1932

Nr. 15

JUDECĂTORUL LUI IEHOVA

“Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a încredințat-o Fiului. Și i-a dat autoritate să judece, pentru că este Fiul omului.” – Ioan 5:22, 27

PARTEA a III-a

Lui Iehova i-a fost plăcut să folosească o femeie ca simbol al organizației sale universale, femeie care dă naștere organizației sale capitale. El a făcut ca, în vechime, această ilustrație simbolică să fie dată prin Avraam și soția sa, Sara, precum și prin fiul său Isaac, prin care a prefigurat casa sa regală, care va conduce lumea în dreptate. În acea reprezentare simbolică, Avraam îl reprezenta pe Iehova Dumnezeu, Sara reprezenta organizația universală a lui Dumnezeu, iar Isaac reprezenta casa regală, al cărui Cap este Isus Cristos. Iehova o numește pe femeia sau organizația sa, “Sion”. Așa cum Sara a fost stearpă multă vreme, tot astfel Sionul a fost sterp pentru multă vreme. Însă, atunci când Domnul apare la templu, Sionul este ridicat și i se nasc copii, lucru care înseamnă că Împărăția începe și cei care constituie casa regală sunt aduși în templu sau în casa Domnului. Copiii lui Iehova, născuți din femeia sa, Sionul, sunt învățați despre Dumnezeu și se bucură de o mare pace. Aceasta este și situația din prezent a rămășiței lui Dumnezeu. (Isa. 54:1-13) Copiii lui Iehova născuți de Sion, adică Cristosul, sunt cei care constituie executantul judecăților lui Iehova, pentru că despre ei se scrie: “Nici o armă pregătită împotriva ta nu va reuși și orice limbă care se va ridica împotriva ta la judecată o vei condamna. Aceasta este moștenirea slujitorilor Domnului, iar dreptatea lor vine de la mine”, spune Domnul” (Isa. 54:17).

2. Satan, având ca scop înșelarea omenirii și înstrăinarea ei de la Iehova Dumnezeu, l-a imitat pe Iehova simulându-i organizația, ca și în alte privințe. Femeia lui Satan se numește Babilon. Așa cum Sion dă naștere adevăraților adoratori ai lui Iehova, Babilonul dă naștere religiilor false, al căror tată este Satan Diavolul, și tuturor celor care se închină Diavolului și sistemului său nedrept și nelegiuit. Organizația sau femeia lui Satan este ipocrită, necurată, dezgustătoare și vărsătoare a sângelui celor drepti. Ea își laudă și etalează înfățișarea exterioară, pretinzând că este dreaptă, dar este de o răutate disperată: “Pe fruntea ei era scris un nume, un mister: ”BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI A LUCRURILOR DEZGUSTĂTOARE DE PE PĂMÂNT” și am văzut că femeia era beată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat foarte mult.” – Rev. 17:5, 6.

3. Fiind israelit, Ahab era obligat de legământul său să i se închine și să-i servească lui Iehova, așa cum Lucifer era dator să i se închine și să-i servească. Ahab a încălcat legământul și, nesocotind legea lui Dumnezeu s-a căsătorit cu Izabela, acea femeie din Sidon și adoptat religia închinării la demoni a lui Baal. Sidonienii erau un lucru dezgustător în ochii lui Iehova. (2 Regi 23:13) “Ahab, fiul lui Omri, a făcut mai mult rău în ochii lui Iehova decât toți cei ce fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai și luat-o de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, regele sidonienilor, și s-a dus să-i slujească lui Baal și să se plece înaintea lui.” – 1 Regi 16:30, 31.

4. Izabela este cea care a adus religia demonică în casa lui Ahab, prin care numele lui Iehova a fost defăimat în Israel. Era o criminală crudă, lacomă și infamă. Precum femeia Diavolului, Babilonul, era „beată de sângele dreptilor lui Dumnezeu, vărsat pe nedrept.” Ahab și Izabela au dat naștere la copii răi, care au defăimat, la rândul lor, numele sfânt al lui Dumnezeu. Deci Ahab îl reprezenta simbolic pe Diavol, iar Izabela a simbolizat sau reprezentat organizația Diavolului, și copiii lui “sămânța Șarpelui”. La începutul începuturilor, Dumnezeu a spus: “Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul. (Gen. 3:15) Iehova l-a numit pe Iehu reprezentant al său, pentru a distruge casa lui Ahab și închinarea la demoni, la Baali. În această privință, Iehu l-a prefigurat pe Isus Cristos, care va zdrobi capul lui Satan și îi va distruge organizația. – Rom. 16:20.

5. Iehu i-a distrus pe regi, iar acum venea rândul bătrânei Izabela. Ea știa că trebuie să se aștepte la o vizită de la Iehu, și, în îngâmfarea ei, a crezut că-l poate îmbuna pe Iehu cu înfățișarea ei. “În cele din urmă, Iehu a venit la Izreel, iar Izabela a auzit lucrul acesta. S-a vopsit la ochi cu negru, și-a împodobit capul și s-a uitat pe fereastră.” (2 Regi 9:30) Izabela era bunica regelui Ahazia, care fusese deja executat. Era, fără îndoială, bătrână și urâtă, dar a recurs la vopseluri și alte mijloace artificiale, s-a împodobit frumos și și-a arătat capul și bustul pe fereastră. De multă vreme, ea dicta politica Israelului, și acum se gândea că noul rege uns, Iehu, nu avea niciun motiv să o îndepărteze pe ea și pe asociații ei cruzi, lacomi și comercianți, și că însăși înfățișarea ei îl va uimi și fermeca atât de mult pe rege, încât îi va da un loc în împărăție și îi va permite să-și desfășoare activitățile în continuare.

6. Cât de bine ilustrează acest lucru sistemele diavolești care au dominat atât de multă vreme lumea, și, în particular, acest lucru este foarte valabil în privința “creștinătății”. Așa-numitul “creștinismul organizat” este dominat de un spirit lacom, materialist, iar Marile Afaceri au o poziție de conducere în consiliile lui și constituie partea organizației lui Satan care se folosește de “creștinismul organizat” sau “creștinătate” pentru scopuri comerciale. “Creștinismul organizat” sau “creștinătatea”, care se aliază cu a șaptea putere mondială, se consideră atât de importantă încât crede că nu va fi niciodată detronată sau scoasă din funcție, și că noul Rege al pământului, Isus Cristos va avea de nevoie de ea pentru a governa și controla lucrurile; și, astfel, îi folosește pe cei din avangarda ei, clericii, pentru a le

spune oamenilor că “Vom face din lume un loc potrivit pentru om, și apoi Cristos va putea veni să o viziteze”. Precum bătrâna Izabela, se îmbracă la patru ace și se așează la fereastra ei cu zăbrele propunându-și să-l “farmece” pe Rege. Atât de încrezători și siguri sunt agenții organizației vizibile a lui Satan că sunt intangibili în pozițiile lor încât spun oamenilor că doar ei pot face această lume o casă potrivită. Ei se auto-consideră “stăpâniri înalte”, cărora trebuie să li se supună toți ceilalți. Ei i-au făcut pe mulți care s-au consacrat Domnului să creadă acest fals grosolan. Unii cred asta atât de mult, încât spun “Nu trebuie să facem nimic care să jighească autoritățile sau puterile de conducere ale națiunilor.”

7. Izabela a considerat că poate să-i arată Iehu că, dacă se aștepta să continue să domnească în pace, nu trebuie să fie împotriva ei și a celor în căldășie cu ea. Cu câțiva ani înainte, Zimri și-a ucis stăpânul (1 Regi 16:8-20), și, pentru a-și impune argumentul, i-a spus lui Iehu acestea: “Atunci ea a spus: “I-a mers bine lui Zimri, ucigașul domnului său?”” – 2 Regi 9:31.

8. Clerul “creștinătății” și fruntașii turmelor lor spun, în esență, același lucru viitorului Rege Isus Cristos. În cele din urmă, spun rămășiței de martori a lui Iehova, care-l reprezintă pe Domnul, Mai-Marele Iehu, ceea ce, în esență, i-a spus Izabela lui Iehu. Ei țin următorul discurs: “Vă veți bucura oare de pace dacă vă întoarceți împotriva celor ce sunt “stăpâniri înalte”, și care sunt numiți de Dumnezeu? Căci este scris că nu există altă putere în afară de cea de la Dumnezeu, iar aceasta înseamnă conducătorii lumii. Vă înșelați, neîndoielnic, atunci când vestiți un mesaj împotriva conducătorilor “creștinătății” și spuneți că Regele uns al lui Dumnezeu va distruge “creștinătatea” la Armageddon. Veți suferi, în mod sigur, soarta tuturor celor care s-au răzvrătit împotriva guvernului în trecut.” Clericii și aliații lor încearcă să le facă probleme martorilor lui Iehova și caută să îi distrugă. Ei încearcă să stingă zelul înfocat a rămășiței declarând că aproape toți martorii lui Iehova sunt marionete și persoane pervertite implicate într-o strategie de vânzare a cărților pentru scopurile unor oameni egoiști. O mostră din aceste strigăte dezarticulate apare în *Cronica Bisericească* din diocesa de Ballarat, Australia, în 15 noiembrie 1931, unul dintre organele bisericesti oficiale ale celei de-a șaptea puteri mondiale. Acest ziar dedică 3 pagini jumătate unei tirade împotriva martorilor lui Iehova; iar acest lucru este doar o mostră a ceea ce fac, mai în secret, în alte locuri, și care marchează începutul unei conspirații împotriva organizației lui Dumnezeu.

9. Iehu nu a fost impresionat sau influențat de cuvintele îngâmfate ale Izabelei, și nu s-a speriat deloc de ce a spus ea. Iehu a refuzat să-i slăbească mâna când venea vorba de îndeplinirea misiunii sale. Știa că era uns de Iehova pentru a îndeplini această lucrare. Iehu a preluat imediat controlul situației după ce a văzut-o pe bătrână și i-a auzit cuvintele: “El și-a ridicat fața spre fereastră și a zis: “Cine este cu mine? Cine?” Imediat, doi sau trei demnitari de la curte s-au uitat la el.” – 2 Regi 9:32.

10. Martorii lui Iehova pun azi aceeași întrebare în rândul “creștinătății”. După cum a spus și Iehu, ei întreabă: “Cine este de partea Domnului? Cine?” Prin

intermediul radioului, cărților și borșurilor, mesajul ajunge la oameni, iar acestora li se spune că speranța lumii este Împărăția lui Iehova și că dacă doresc să se bucure de binecuvântările lui trebuie să ia poziție de partea lui Iehova. De aici, și întrebarea: “Cine este de partea lui Iehova?” Sistemele religioase, în particular, au în rândul lor mulți oameni care trebuie să aibă o șansă de a auzi și de a fi anunțați despre scopurile lui Dumnezeu. Prin publicarea unor mărturii false, precum cele din ziarul menționat mai sus, *Cronica Bisericească*, mulțimea de complici ai Izabelei recunosc faptul că au primit vestea de la Domnul, veste care le-a fost dată de rămășița sa. Deși mulți dintre ei au încercat să evite să primească vestea, refuzând să accepte literatura, prin însăși purtarea lor recunosc, de fapt, că au fost anunțați. Alții stau deoparte, momentan, dar și aceștia trebuie să aibă o șansă de a spune dacă sunt sau nu de partea Domnului.

11. Sus, în acea casă, se aflau câțiva demnitari eunuci care s-au aplecat pe fereastră pentru a vedea cine se afla pe stradă și punea întrebarea “Cine e de partea Domnului?” Nu știm cine erau acei demnitari, și nu acesta este lucrul relevant. Ei se aflau acolo doar pentru a juca un anumit rol în ilustrația simbolică. Ei nu erau israeliți, pentru că legea lui Dumnezeu interzicea castrarea bărbaților. (Deut. 23:1) Probabil acești eunuci erau sclavi capturați de elementul comercial care activa sub conducerea lui Ahab și a Izabelei, și au fost făcuți eunuci și au fost însărcinați să o slujească pe bătrână și casa ei. În orice caz, acești eunuci erau suficient de inteligenți cât să se implice imediat atunci când l-au auzit pe Iehu, cuceritorul, strigând și întrebând “Cine e de partea mea?” Acești eunuci reprezintă foarte bine acele popoare ale creștinătății cărora le-a fost furată bărbăția, curajul, și averea lor și au fost forțate să stea la mâna “bătrânei”, adică a vechii organizații rele a lui Satan, care domină și oprimă popoarele pământului și se face vinovată de multe acte de prostituție și vrăjitorie, și, pe poalele hainei căreia se găsește sângele profeților, martorilor credincioși ai lui Iehova Dumnezeu. (2 Regi 9:22; 1 Regi 19:10; 18:4; Rev. 17:6). Dumnezeu oștirilor, acționând prin Mai-Marele Iehu, acționează tocmai în numele acestei clase. – Iacob 5:1-5.

12. Iehu a poruncit ce să i se facă bătrânei. “Atunci el a spus: “Aruncați-o jos!” Și ei au aruncat-o jos, astfel că sângele ei a stropit zidul și caii; și el a călcat-o în picioare.” (2 Regi 9:33) Astăzi, Mai Marele Iehu, Domnul Isus Cristos spune tuturor celor care vor sta de partea lui Iehova și împotriva femeii bătrâne a Diavolului, adică organizația sa rea: “Aruncați-o jos!”. Aruncați la pământ organizația Diavolului și pe toți acoliții ei. Doborâți-o îndepărtându-vă și scăpând din mijlocul ei și lăsând-o să cadă. Domnul spune acum “marii mulțimi”: “Mergeți și arătați-vă!” (Isa. 49:9), iar oamenilor sinceri le spune despre organizația lui Satan: “Părăsiți-o și lăsați-o să fie călcată în picioare sub copitele cailor Regelui.” - Rev. 19:14-16; Ier. 51:6; Isa. 63:1-5.

13. Așa cum a fost aruncată jos Izabela, tot astfel va fi doborâtă și acea mare cetate, adică organizația lui Satan. (Rev. 18:21) Iehu a fost cel răspunzător de moartea bătrânei Izabela, iar Mai-Marele Iehu, Isus Cristos va fi răspunzător de moartea organizației lui Satan. Deci, eunucii îi simbolizează mai precis pe cei care

vor arunca în lături lucrul diavolesc părăsindu-l și abandonându-l, eliberându-se de sub robia lui. Oștirea Domnului va fi cea care va călca în picioare organizația satanică reprezentată de Izabela. Acest lucru a fost ilustrat în profeția lui Ezechiel de cei “șase bărbați cu arme distrugătoare”, care constituiau oștirea luptătoare a Domnului; iar aceștia vor fi cei care vor prilejui distrugerea organizației lui Satan. Aceștia își vor începe lucrarea de execuție cu clericii și conducătorii religiilor și continua de acolo în jos, curățând deplin întregul lucru rău și dezgustător. (Ezechiel 9:5-7) În prezent, martorii lui Iehova, simbolizație de “bărbatul cu călimara, îmbrăcat în pânză de in”, merg pe tot pământul, însemnându-i pe cei care simpatizează cu cauza Domnului, dar nu pun niciun fel de însemne pe organizația lui Satan, și astfel vor fi executați cei din organizația lui Satan. Așa cum bătrâna Izabela se gătea, tot astfel și organizația lui Satan se gătește pentru distrugere. Așa cum Haman a fost spânzurat, tot astfel și organizația cea rea va fi atârnată de un stâlp înalt. – Estera 7:9, 10.

14. Izabela era reprezentanta lui Satan, și, deci, fiica unui rege; de aceea Iehu a dat următoarele ordine cu privire la ea: “După aceea a intrat, a mâncat și a băut, apoi a zis: "Aveți grijă, vă rog, de blestemata asta și îngropați-o, pentru că este fiică de rege". Când s-au dus s-o îngroape, n-au mai găsit din ea decât craniul, picioarele și palmele mâinilor.” (2 Regi 9:34, 35) Această parte a consemnării arată că Izabela a fost eliminată fără o înmormântare onorabilă, ca un lucru rău și căzut în dizgrație. Tot astfel, organizația lui Satan va fi eliminată și risipită în țărână, pentru ca păsările și câinii să se hrănească cu cadavrul ei. Atunci când cei trimiși după trupul Izabelei au ajuns la locul faptei, tot ce au mai găsit din bătrână era craniul ei, cu care a conceput planuri nelegiuite; picioarele, cu care a mers pe calea rea a tatălui său, Satan; și palmele mâinilor ei, cu care a comis fapte rele și violente. Acest lucru este în deplin acord cu ce se va petrece cu organizația lui Satan, așa cum spun profeții (Rev. 19:17-21) “În ce te privește, fiu al omului, iată ce a zis Domnul Suveran Iehova: "Spune-le păsărilor de tot felul și tuturor fiarelor câmpului: "Adunați-vă și veniți! Strângeți-vă de jur împrejur la jertfa mea, pe care o jertfesc pentru voi, la marea jertfă de pe munții lui Israel! Și veți mânca negreșit carne și veți bea sânge” (Ez. 39:17) Organizația lui Satan, reprezentată de Izabela, se va prăbuși alături de ceilalți sidonieni (Ezechiel 32:30) Pentru că rămășița de martori ai lui Iehova fac parte din clasa “servului”, și deci, din rândul celor ce vor executa judecata, prefigurați de Iehu, se pare că rămășița va vedea cum organizația rea este aruncată la pământ de oștirea Domnului.

13. Bătrâna rea, Izabela, a ajuns la finalul domniei ei, o domnie a terorii, și tot astfel organizația lui Satan se apropie de sfârșitul domniei. Iehu acționa sub îndrumarea Domnului, asemeni lui Isus Cristos, care va acționa la porunca lui Iehova, și care va distruge organizația lui Satan. Consemnările spun că atunci când faptele i-au fost povestite lui Iehu, acesta a atras atenția asupra profeției lui Ilie: “Când s-au întors să-l anunțe, el a zis: "Acesta este cuvântul lui Iehova pe care l-a rostit prin slujitorul său Ilie, tișbitul, spunând: "Câinii vor mânca pe terenul Izreelului carnea Izabelei. Da, corpul mort al Izabelei va fi ca bălegarul pe fața

ogorului, pe terenul Izreelului, ca să nu se poată spune: "Aceasta este Izabela" (2 Regi 9:36, 37) Acest lucru a marcat împlinirea profeției rostite de Ilie sub inspirația lui Iehova și a dovedit că Ilie era adevăratul profet al Domnului. "Și Iehova a vorbit și cu privire la Izabela, zicând: "Câinii o vor mânca pe Izabela pe bucata de pământ a Izreelului." (1 Regi 21:23) Împlinirea la scară mai mare a acestei profeții pare să aibă loc în viitorul apropiat.

14. Cuvântul lui Iehova cu privire la casa lui Ahab și a Izabelei a fost justificat și împlinit deplin o dată cu nimicirea acelei case. La timpul său fixat, Iehova Dumnezeu își va justifica complet cuvântul și numele său înaintea lui Satan și organizația sa, prin nimicirea lor cu totul. Iehu a îndeplinit bine lucrul legat de casa lui Ahab și a Izabelei, dar nu treminase încă execuțiile ce-i fuseseră încredințate. Mai avea încă ceva de făcut.

ZEL PENTRU IEHOVA

17. Iehu avea mult zel pentru Iehova, iar acesta este încă un motiv pentru care l-a reprezentat simbolic pe Isus Cristos, Executantul Regal. Despre Domnul Isus, este scris: "Căci zelul pentru casa ta m-a mistuit și bațjocurile aduse de cei ce te bațjocoresc au căzut asupra mea." (Ps. 69:9) Acesta este zelul specific casei regale și, deci, plăcut lui Iehova. Ilie a arătat un zel pe măsură pentru Domnul oștirilor. După ce i-a ucis pe profeții lui Baal, și apoi a mers să se ascundă într-o peșteră din Muntele Horeb, ca răspuns la întrebarea Domnului – de ce se afla acolo? – Ilie a spus: "Am fost cu adevărat gelos pentru Dumnezeul oștirilor." (1 Regi 19:10) Cuvântul "gelos" de aici are același sens ca "zelos" din Ps. 69:9. Cele două cuvinte au aceeași origine. „Iehova este un Dumnezeu gelos [zelos]" (Ex. 20:5; Deut. 5:9) "Domnul Dumnezeuul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos" (Deut. 4:24) Referitor la instaurarea guvernului drept sub Cristos Regele, se scriu următoarele: „Iată ce va face râvna Domnului oștirilor [Domnul luptelor]" (Isa. 9:7) Cuvintele "gelos" și "zelos", așa cum sunt folosite în Noul Testament, provin din același radical: "Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie ca a lui Dumnezeu, fiindcă eu însumi v-am promis în căsătorie unui soț, lui Cristos, și vreau să vă prezint ca pe o fecioară castă: " (2 Cor. 11:2) Atunci când Pavel se apăra înaintea evreilor, a spus despre sine: "Am fost învățat după în spiritul legii perfecte a părinților, și zelos pentru Dumnezeu, așa cum sunteți toți astăzi." (Fapte 22:3; Filipeni 3:6; Col. 4:13) Rămășița lui Dumnezeu, care este unsă spre a efectua lucrul său, trebuie să aibă același zel pentru Iehova. "care s-a dat pe sine pentru noi ca să ne elibereze de orice fel de nelegiuire și să-și curețe un popor care să fie al lui, zelos pentru lucrări bune." (Tit 2:14) Cuvintele "zelos" și "gelos" folosite în scripturile de mai sus nu înseamnă o voință rea sau ură sau invidie, ci semnifică o dorință puternică, o hotărâre de neclintit de a duce la îndeplinire scopul drept al Domnului. Acestea înseamnă o dârzenie neînfrântă de a duce la realizare misiunea care i-a fost încredințată de Domnul. Iehu era identificat după felul nebunesc în care își conducea carul. El mâna "ca un nebun" și era mânat de o hotărâre de neclintit și nestrămutată de a nu permite ca nimeni și nimic să-l împiedice să

îndeplinească scopul pentru care a fost ales. Chiar în ceasul în care a primit misiunea sa, a pornit la executarea ei împreună cu personalul său militar. Atunci când mesagerii regilor s-au apropiat de el și l-au întrebat de ce își mîna așa carul, le-a spus: "Ieșiți din calea mea, rămâneți în spatele meu. Nu am timp de irosit cu voi." Tot astfel, când Isus Cristos a primit de la Iehova poruncă să intre în acțiune și să domnească în mijlocul dușmanului, acesta a început războiul în ceruri și l-a izgonit pe Satan și pe îngerii săi din cer și i-a aruncat pe pămînt. Scripturile arată că, de îndată ce lucrarea de depunere a mărturiei, ce este acum în curs de desfășurare, va fi împlinită, după voia lui Iehova Isus va porni fără întârziere și nu va lăsa să-i stea nimic în cale atunci când va executa dușmanul. (Ps. 110:1-6; Rev. 11:17-19; 12:7-12; Matei 24:14, 21, 22; Ps. 45:3, 4) Membrii corpului lui Cristos, inclusiv rămășița ce se află acum pe pămînt, trebuie să aibă același zel pe care l-a arătat Iehu. Pentru a vedea și a aprecia faptul că Împărăția este aici, rămășița trebuie să își îndeplinească lucrul cu sârguință, până când ultimul vestigiu al organizației dușmanului se va prăbuși. (Isa. 6:9-12). Iehova a poruncit ca lucrarea de depunere a mărturiei, care include și "însemnarea" oamenilor să fie dusă la îndeplinire înainte de începutul lucrării de distrugere, iar rămășița face acest lucru cu zel, hotărâți pe deplin ca, prin îndurarea lui Dumnezeu, nimic să nu-i împiedice să îndeplinească misiunea cu credință. "Am reflectat la căile mele, ca să-mi întorc pașii spre aducerile tale aminte. M-am grăbit și n-am întârziat să respect poruncile tale. Zelul meu mă mistuie, pentru că vrăjmașii mei au uitat cuvintele tale." – Ps. 119:59, 60, 139.

18. Executând acest lucru în numele lui Iehova al oștirilor, rămășița trebuie să mîne iute, și mulți îi consideră niște perversi nebuni pentru că fac asta. Dar nu contează ce spune inamicul; ei o fac cu bucurie. Atunci când David a pornit la luptă în oștirea Domnului, a spus: "Lucrul regelui este urgent." (1 Sam. 21:8) Atunci când unșii Domnului văd și apreciază faptul că Împărăția este aici, văd și că este timpul să se grăbească să se supună poruncilor lui Dumnezeu. Ei se străduiesc cu sârg să se asigure de chemarea și alegerea lor. (2 Pet. 1:11) Ei se implică în serviciul Domnului cu un zel specific casei lui Iehova. "În ziua aceea, i se va spune Ierusalimului: "Nu te teme, Sionule! Să nu-ți slăbească mâinile!" - Țef. 3:16.

IONADAB

19. Iehu a continuat lucrarea sa de execuție și i-a ucis pe prinții și fii lui Ahab și pe alții și, atunci când a terminat cu cei 42 de acoliți ai lui Ahazia, s-a întâlnit cu Ionadab. Iehu l-a întrebat pe Ionadab: "Ești sau nu de partea mea?" Până atunci, Ionadab trebuie să fi auzit despre ce făcea Iehu, sau probabil Iehu i-a spus că voia să stărpească închinarea la Baal din mijlocul Israelului, altminteri Ionadab nu ar fi înțeles întrebarea pe care i-a pus-o Iehu: "Plecând de acolo, l-a întâlnit pe Ionadab, fiul lui Recab, care venea în întâmpinarea lui. Atunci l-a binecuvântat și i-a spus: "Este inima ta dreaptă față de mine, cum este inima mea față de inima ta?" Ionadab a răspuns: "Este". "Dacă este, dă-mi mîna." Și el i-a dat mîna. Atunci Iehu l-a urcat cu el în car." (2 Regi 10:15) Este clar că Iehova i-a îngăduit lui

Ionadab să apară în această ilustrație pentru un scop bun, iar acel scop, când este cunoscut, va fi un lucru încurajator și mângâietor pentru rămășiță. Totuși, în consemnare nu apare ca Ionadab să fi realizat ceva în lucrul de execuție. Atunci, pe cine sau ce reprezintă Ionadab în această ilustrație?

20. Ionadab reprezintă sau prefigurează acea clasă de oameni ce se află acum pe pământ, în timpul lucrării Iehu, și sunt binevoitori, nu sunt în armonie cu organizația lui Satan și care iau poziție de partea dreptății, și sunt cei pe care Domnul îi va păstra și ocroti în timpul Armagedonului, îi va trece prin acest mare necaz și le va da viață eternă pe pământ. Aceștia constituie clasa “oilor” sprijină și acordă favoruri unșilor lui Dumnezeu, pentru că aceștia știu că unșii îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu. În sprijinul acestei concluzii, adăugăm următoarele.

21. Ionadab nu era evreu, nici nu fusese uns să îndeplinească o lucrare în numele lui Iehova, și deci nu avea cum să reprezinte clasa unșilor. Era, în schimb, un urmaș de-al lui Avraam prin soția sa Chetura (Gen. 25:1, 2; Ex. 2:16; Num. 10:29; Jud. 4:11; 1 Cronici 2:55) Ionadab era fiul lui Recab, chenitul. Chetura i-a născut șase fii lui Avraam după moartea Sarei. Chetura a ilustrat legământul cel nou, sămânța sau urmașii căreia este clasa care va fi restatornicită care va trăi în veci (vezi *Reconcilierea*, pg. 270, 325) “Mai târziu, Avraam i-a dat lui Isaac tot ce avea.” (Gen. 25:5) Isaac simboliza “sămânța”, adică pe unșii lui Iehova. “Noi însă, fraților, suntem copii ai promisiunii, cum a fost Isaac” (Gal. 4:28) Fiii Cheturei închipuie pe clasa care va fi restatornicită: Ionadab asemenea închipuie pe aceiaș clasă.

22. Numele “Ionadab” înseamnă (după *Strong*) “Mărinimie ca a lui Iehova”, adică generos, îngăduitor, îndestulat. Alte autorități susțin că numele înseamnă “Iehova este îmbelșugat”. Numele său sugerează deci că Ionadab reprezenta clasa cu care Iehova este foarte generos. Recabiții respectau foarte strict ceea ce credeau că este corect, căci așa fuseserăm învățați. Scripturile ne arată că Ionadab urma calea onestității și a umilinței, și făcea ceea ce credea că este drept, și i-a învățat pe copiii săi dreptatea și aceștia au mers pe un drum similar. Urmașii lui Ionadab au primit o poruncă de la un om, dar nu de la Iehova, care spune să nu bea niciodată vin și să nu-și ridice case, ci să locuiască în corturi. Acest lucru însemna că trebuiau să ducă o viață simplă, în care să se abțină. Dumnezeu s-a folosit de fidelitatea, de credința cu care făceau ceea ce au fost învățați pentru că înțelegeau că este drept, pentru a o compara cu necredința Israelului care nu a făcut ceea ce Iehova le porunca. Dumnezeu le-a poruncit israeliților să nu mănânce la masa Diavolului, ceea ce însemna că nu trebuia să aibă nimic de-a face cu închinarea la demoni, iar israeliții au nesocotit această poruncă și au trecut la cultul lui Baal sau închinarea la Diavol. Astăzi, așa-zisul “creștinism organizat” încalcă și nesocotește cu totul poruncile Domnului și încearcă să mănânce și să bea la masa lui, și în același timp să ia parte și la masa Diavolului. “Nu puteți să beți paharul lui Iehova și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la "masa lui Iehova" și la masa demonilor.” – 1 Cor. 10:21.

23. Pentru a arăta că urmașii lui Ionadab erau mai plăcuți Domnului Iehova decât israeliții, el i-a poruncit lui Ieremia să pună înaintea recabiților ulcele cu vin și să le ceară să bea. Ieremia a făcut aceasta, iar ei au refuzat să bea, motivând că Ionadab, fiul lui Recab, le-a poruncit să nu bea niciodată vin. (Ier. 35:1-10) Prin comparație, Domnul l-a îndrumat mai apoi pe Ieremia să le spună evreilor: ”Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, au fost urmate. El le-a poruncit fiilor lui să nu bea vin, și ei n-au băut până în ziua de azi, fiindcă au ascultat de porunca strămoșului lor. Dar eu v-am vorbit, da, m-am sculat devreme și am vorbit, și voi nu m-ați ascultat.” (Ier. 35:14) Iehova i-a trimis pe profeții săi să îi învețe pe evrei și să îi atenționeze să facă ceea ce este drept, dar ei nu i s-au supus. Dar copiii lui Ionadab au făcut ceea ce au fost învățați că este drept, iar învățătura lor venea de la un simplu om. (Ier. 35:15-17) Ei erau, deci, mai credincioși decât poporul lui Dumnezeu prin legământ. Astăzi mai sunt încă pe pământ mulți oameni binevoitori, care nu au nici o pretenție cum că ar fi membrii ai “creștinismului organizat”, dar care se străduiesc să acționeze drept și care cred în Dumnezeu și Cuvântul său, și în Isus Cristos și care studiază adevărul și i se închină lui Iehova.

24. Ionadab era împotriva închinării la demoni practică în cultul lui Baal. Atunci când Iehu i-a spus: “Este inima ta dreaptă față de lucrarea mea?” Ionadab a răspuns afirmativ. Ionadab știa că Iehu ducea la îndeplinire lucrarea Domnului, și că era o lucrare glorioasă, și era pe deplin de acord cu ea. Chiar și azi, popoarele binevoitoare de pe pământ cred că martorii lui Iehova fac un lucru drept în numele lui Iehova, și inima lor e dreaptă, e în deplină simpatie cu această lucrare; ba mai mult, le spun și celorlalți despre asta. Iehu i-a întins apoi mâna lui Ionadab și l-a suit în carul său. Aceasta era o invitație de a veni cu el și de a se asocia clasei Iehu pentru a face lucrul Domnului. Acest lucru corespunde faptului că mulți oameni sinceri din ziua de azi, auzind adevărul, participă la congresele poporului lui Dumnezeu și sprijină martorii lui Iehova, simpatizându-i din toată inima, ba chiar se asociază unșilor care fac lucrul Domnului și iau parte și la lucrarea de depunere a mărturiei.

25. Apoi Iehu i-a spus clar lui Ionadab ce avea de gând să facă: “Și a zis: Vino cu mine, și vei vedea zelul meu pentru Domnul. Și Ionadab a fost luat în carul de război al lui Iehu.” (2 Regi 10:16) Iehu nu se lăuda în vânt cu zelul său. El era cunoscut drept un om mânat de o hotărâre sinceră și era foarte activ pe când lupta în armata lui Ahab, așa cum și Pavel era un om foarte zelos în aplicarea legii înainte să-l cunoască pe Cristos. Cuvintele lui Iehu înseamnă, deci, doar că avea de gând să împlinească scopul lui Dumnezeu, și l-a invitat pe Ionadab să vină și să vadă dacă o va face în numele Domnului, și dacă o va face cu credință; de aceea, el spune: „Vino să vezi ce voi face” “Și Ionadab a fost luat în carul de război al lui Iehu.” Acest lucru sugerează că acum clasa Iehu este însoțită de o clasă de oameni binevoitori care merg alături de organizația lui Dumnezeu, dar care nu sunt născuți sau unși cu spirit sfânt.

26. Prin faptul că i-a întins mâna lui Ionadab, Iehu a declarat, simbolic: “Îmi voi folosi puterea pentru tine și te voi ajuta.” Iehu era implicat în uciderea

închinătorilor la Diavol, dar arăta bunăvoință față de toți cei care luau poziție de partea lui Iehova. Astăzi, martorilor lui Iehova le este poruncit să declare că ziua răzbunării lui Dumnezeu este aproape și să le spună celor care sunt umili și cinstiți și care iubesc dreptatea să ia poziție de partea Domnului, iar acestora Domnul le spune: “Înainte ca lucrurile hotărâte să aibă loc, înainte ca ziua să treacă așa cum trece pleava, înainte să vină asupra voastră mânia aprinsă a lui Iehova, înainte să vină asupra voastră ziua mâniei lui Iehova, căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care îndepliniți hotărârile sale judecătorești. Căutați dreptatea, căutați smerenia. Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” (Țef. 2:2, 3) Cei din clasa Ionadab sunt umili, sunt smeriți, adică sunt dornici să învețe și caută să facă ceea ce este drept și sunt nerăbdători ca Împărăția să fie instaurată, iar această clasă, după cum arată Cuvântul lui Dumnezeu, va fi ajutată să treacă prin necazul de la Armagedon. Legat de aceasta, observați cuvintele inspirate de Dumnezeu lui Ieremia despre descendenții lui Ionadab: “Și Ieremia a spus casei recabiților: "Iată ce a zis Iehova al oștirilor, Dumnezeul lui Israel: "Pentru că ați ascultat de porunca lui Ionadab, strămoșul vostru, și continuați să respectați toate poruncile lui și să faceți tot ce v-a poruncit, de aceea, așa a spus Iehova al oștirilor, Dumnezeul lui Israel: "Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit de un bărbat [*notă marginală*, nu i se va lua bărbatul] care să stea întotdeauna înaintea mea” (Ier. 35:18, 19) Acest lucru susține concluzia că aceștia vor fi protejați și ajutați să treacă în siguranță prin Armagedon.

27. “Bărbatului cu călimara la brâu”, care reprezintă clasa “servului credincios” al lui Iehova, rămășița, i s-a dat porunca de a „merge prin oraș și a însemna frunțile celor care oftează și strigă din pricina tuturor lucrurilor dezgustătoare săvârșite în mijlocul lor”. (Nu era oare închinarea la Baal un lucru dezgustător în mintea lui Ionadab? și nu a spus oare că simpatiza întrutotul lucrarea lui Iehu, de a-i distruge pe închinătorii la demoni?) Atunci când o asemenea lucrare de mărturie se îndeplinește, Iehova îi trimite apoi pe “cei șase bărbați cu arme distrugătoare” ca să facă lucrul de ucidere, de nimicire, iar lor le spune: “Treceți după el prin oraș și loviți. Ochiul vostru să fie fără milă și să nu aveți îndurare (...) Dar să nu vă apropiați de niciun om care are semnul.” (Ez. 9:4-6) Clasa Ionadab este cea însemnată, iar ei vor fi cei cruțați.

28. Atunci când Iehu a intrat în templul lui Baal pentru a face inspecția de dinaintea măcelului care avea să înceapă acolo, Ionadab era cu el și a observat ceea ce făcea, iar acest lucru sugerează că acea clasă “cu semnul pe frunte” se asociază azi cu martorii lui Iehova și știu ce fac ei și simpatizează deplin lucrul lor. Asociindu-se cu Iehu și întrând în casa lui Baal, Ionadab i-a anunțat pe ceilalți că era de partea Domnului. Tot astfel, astăzi, popoarele binevoitoare care iau poziție de partea lui Iehova, asociindu-se și sprijinind martorii lui Iehova fac cunoscut prin modul lor de acțiune că sunt împotriva organizației lui Satan. Clasa reprezentată de Ionadab pare să corespundă exact clasei “oilor” menționată de Domnul, clasă care oferă ajutor, mângâiere și sprijin martorilor unși ai lui Dumnezeu pentru că îndeplinesc lucrul Domnului. Despre aceștia, Isus a spus: “Căci mi-a fost foame și

mi-ați dat să mănânc, mi-a fost sete și mi-ați dat să beau. Am fost străin și m-ați primit cu ospitalitate.” (Mat. 25:35) Astfel, belșugul și bunătatea lui Iehova se arată acestei clase, conform cu semnificația numelui Ionadab. Precedentele adevăruri sunt o confirmare a Scripturilor, dovedind că milioane de oameni ce trăiesc acum nu vor muri niciodată și arată că unșii Domnului au avut dreptate când au declarat acest adevăr.

29. Martorii lui Iehova au acum un zel precum al lui Iehu și trebuie să încurajeze clasa Iehonadab să vină cu iei și să ia parte la lucrarea de anunțare a celorlalți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. “Spiritul și mireasa continuă să zică: "Vino!" Și oricine aude să zică: "Vino!" Și oricui îi este sete să vină și oricine vrea, să ia apa vieții fără plată.” (Rev. 22:17) Fie ca unșii să-i încurajeze pe toți cei care vor fi părtași la proclamarea veștii bune a Împărăției. Eu nu trebuie să fie unși de Domnul pentru a-i vesti mesajul. Este o mare alinare pentru martorii lui Iehova să știe acum că le este îngăduit să ducă apa vieții la o clasă de oameni, pentru ca aceștia să fie trecuți cu viață prin Armagedon și să li se dea viață veșnică pe pământ grație bunătății îmbelșugate a lui Iehova. – Rom. 15:4.

ÎNCHINĂTORII LA BAAL

30. Multe popoare din zilele noastre sunt atrase în practica închinării satanice sub diferite forme. Una dintre cele mai subtile strategii pervertite de închinare este cea a așa-zisei “Științe Creștine”. Aceasta este, bineînțeles, o denumire care induce în eroare, pentru că învățăturile, în sine, ale acestei clase resping sângele lui Isus Cristos. Sunt multe alte forme de închinare la Diavol. Rămășița are o datorie de îndeplinit, iar aceasta constă în a le spune oamenilor despre organizația satanică și cum i-a înșelat și asuprit pe oameni și, de asemenea, de a le spune despre Împărăția lui Dumnezeu și despre alinarea și binecuvântările pe care le va aduce, și, mai presus de toate, despre justificarea numelui lui Iehova. Iehu a acționat, informându-i pe oameni că este necesar să adopte o cale de acțiune care îi va separa pe închinătorii la Baal de cei care sunt de partea Domnului. “Apoi Iehu a adunat tot poporul și i-a zis: "Ahab s-a închinat la Baal puțin, dar Iehu i se va închina mult.” (2 Regi 10:18) Aceasta nu este o înșelătorie sau un plan mincinos din partea lui Iehu. El se folosea, pur și simplu, de prudență, de istețime, mergând pe o cale înțeleaptă, în deplină armonie cu ceea ce Isus le-a spus mai târziu adeptilor săi (Matei 10:16) Estera și Mardoheu au folosit o cale similară, ascunzându-și identitatea până la momentul prielnic în care să și-o dezvăluie. Scopul lui Iehu era de a-i aduna pe practicanții cultului lui Baal într-un loc și de a-i face să se identifice clar.; de aceea le-a trimis vorbă să se adune. Astăzi, toate religiile lumii merg laolaltă. Catolicii și protestanții, evreii, adeptii “științei creștine”, teozofii și alții sunt ca unul pe lângă tatăl lor, Diavolul. Reprezentanții Marilor Afaceri în persoană au încercat să pună uzul exclusiv al radioului în mâna aceste clii de clerici. Oamenii trebuie să fie informați chiar acum. Iehu făcea cunoscut, în vremea lui, că Ahab l-a mâniat pe Iehova slujindu-i lui Baal, și, cu

șiretenie, a spus "Iehu îl va servi mult". Aceasta era, bineînțeles, o declarație ironică.

31. Iehu a cerut ca toți predicatorii, preoții și profeții, indiferent de vârstă, naționalitate și cui au slujit înainte să se adune într-un singur corp în casa lui Baal. "Și acum chemați-i la mine pe toți profeții lui Baal, pe toți închinătorii lui și pe toți preoții lui. Să nu lipsească niciunul, căci îi voi aduce o mare jertfă lui Baal. Cine va lipsi nu va rămâne în viață". Dar Iehu lucra cu viclenie, ca să-i omoare pe închinătorii lui Baal. Și Iehu a mai spus: "Sfințiți o adunare solemnă pentru Baal!" Atunci ei au anunțat-o. Apoi Iehu a trimis mesageri în tot Israelul, astfel că au venit toți închinătorii lui Baal. N-a rămas niciunul care să nu fi venit. Au intrat în casa lui Baal, iar casa lui Baal s-a umplut de la un capăt la altul." (2 Regi 10:19-21) Și astfel, i-a adunat pe toți într-un loc.

32. Astăzi Domnul face, într-un mod asemănător, ca clasa "servului" să vestească în lung și-n lat marele adevăr, și anume că aceasta este ziua decisivă, și că Diavolul își adună armatele pentru conflictul final, și că oamenii ar trebui să treacă fie de o parte, fie de cealaltă. Dacă vor să-i slujească Diavolului, să treacă de partea lui și să facă asta, dar să o arate deschis. Dacă sunt pentru Iehova Dumnezeu, să-l urmeze și să i se supună poruncilor lui; să ia poziție de partea lui. Astăzi, martorii lui Iehova spun ce spunea și Ilie: "Dacă Iehova este adevăratul Dumnezeu, urmați-l pe el, dar dacă este Baal, urmați-l pe el!" (1 Regi 18:21) Să se tragă clar o linie despărțitoare.

33. Atunci când a venit vremea să fie distruși anumiți oameni din Egipt, Iehova a făcut ca aceștia să fie însemnați și numiți "întâi-născuți". Întâi-născuții lui Israel au fost salvați doar în virtutea faptului că s-au supus poruncilor Domnului. Tot astfel, Iehu a îndeplinit ordinele lui Dumnezeu de a-i însemna pe toți închinătorii la Diavol – preoții, profeți, predicatori – pe toți. Aceștia s-au însemnat ei singuri prin acțiunile lor: "Atunci el i-a spus celui numit peste camera veșmintelor: "Adu veșminte pentru toți închinătorii lui Baal!" Și el le-a adus veșminte." (2 Regi 10:22) Atunci când acești adoratori ai lui Baal s-au îmbrăcat cu aceste veșminte, au recunoscut direct, deschis că se închină la Diavol. Tot astfel, Domnul îngăduie tuturor închinătorilor la Diavol să se identifice, să se arate. Ei fac acest lucru luând poziție de partea Diavolului după ce au fost avertizați corect și deplin, și prin aceasta se însemnează pe ei înșiși pentru distrugere. Martorii lui Iehova poartă răspunderea de a da acest avertisment, așa cum Dumnezeu l-a făcut răspunzător pe Ezechiel, iar nereușita lor atrage judecata potrivnică a lui Dumnezeu asupra lor. (Ez. 3:7-21). Cei ce nu iau aminte la avertismentul martorilor lui Iehova nu sunt "însemnați", nu sunt distinși printr-o înțelegere inteligentă și o apreciere a Împărăției, și, astfel trec de partea adunării Diavolului. În deplină concordanță cu această concluzie, este scris: "Și a urmat un alt înger, al treilea, care zicea cu glas tare: "Dacă se închină cineva fiarei și imaginii ei și primește un semn pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat nediluat în paharul mâniei sale, și va fi chinuit cu foc și sulf sub privirile sfinților îngeri și sub privirile Mielului." – Rev. 14:9, 10.

34. După ce închinătorii la Diavol s-au îmbrăcat cu veșmintele lor festive, Iehu l-a luat pe Ionadab și a intrat în casa lui Baal ca să vadă dacă această capcană fusese întinsă bine și în întregime. "Apoi Iehu a intrat cu Ionadab, fiul lui Recab, în casa lui Baal și le-a spus închinătorilor lui Baal: "Căutați cu atenție și vedeți să nu fie aici cu voi niciunul dintre închinătorii lui Iehova, ci numai închinătorii lui Baal!" – 2 Regi 10:23.

35. Iehu voia mai ales să vadă dacă în acea casă nu a rămas nimeni și nu a luat nimeni parte la închinarea la Diavol în afară de cei care erau de partea lui Baal. Astăzi, martorii lui Iehova merg chiar în mijlocul "cultiștilor organizați" care i se închină lui Satan și îi avertizează pe cei care pretind că se închină Domnului, pentru ca nimeni să nu fie uitat sau lăsat acolo fără avertisment. Acest avertisment este dat ducând la oameni mesajul adevărului și făcând apel la ei să ia poziție de partea Domnului sau de partea Diavolului. Acest lucru a început cu precădere în ziua de 26 iulie 1931 (vezi Rezoluția adoptată la congresul de la Columbus din data de mai sus). Lucrarea de mărturie avansează și îi însemnează și separă pe oameni. Iehova îi îndrumă pe cei „șase bărbați cu arme distrugătoare” să înceapă lucrarea de măcel după ce lucrarea de mărturie s-a încheiat, și îi atenționează să nu-i rănească pe aceia care au pe frunte semnul, dar să-iucidă pe toți ceilalți. În timp ce lucrarea de "însemnare" se desfășoară, clasa "servului credincios", martorii lui Iehova, formând o parte din oștirea lui Iehu, adună și ei cărbuni încinși de pe altar și îi răspândesc peste întreg orașul, și, în scurt timp, măcelul va începe. – Ez. 9:6; 10:2.

36. Este interesant să observăm cât de bine se îmbină ilustrația dată prin Iehu și profeția lui Ezechiel, cât de bine se corelează una cu cealaltă. După cum se arată în viziunea lui Ezechiel, Domnul trimite "șase bărbați" să execute lucrarea de distrugere, și se pare că Iehu s-a folosit de un grup de optzeci de bărbați care să nu lase să scape niciun închinător la Baal. Acest lucru arată că scopul lui Dumnezeu este să curețe în întregime pământul de religia satanică. "În cele din urmă, ei au intrat să aducă jertfe și ofrande arse, iar Iehu a pus afară, la dispoziția lui, optzeci de bărbați și le-a spus: "Dacă va scăpa vreunul dintre oamenii pe care îi dau în mâinile voastre, se va plăti cu suflet pentru sufletul lui!" (2 Regi 10:24) Iehu a spus clar că nu era permis niciun eșec, nici o greșeală în îndeplinirea datoriei, ca atunci când Saul a dat greș când i s-a poruncit să-iucidă pe amalechiți. Metoda folosită de Iehu a identificat clar pe fiecare adept al lui Baal, permițându-le să își aleagă propriul mijloc de identificare, lucru pe care l-au făcut când s-au îmbrăcat cu veșmintele lui Baal. Tot astfel, acest lucru arată cum Iehova îi lasă, prin intermediul lui Isus Cristos, pe închinătorii la Satan să își aleagă amăgirile pentru ca să își dea arama pe față și să arate deschis că sunt de partea Diavolului.

37. Iehu a așteptat până când toți închinătorii la Baal din templu au terminat de adus ofrande arse și își arătau devoțiunea pentru Diavol, și apoi și-a trimis oamenii să-i elimine. "De îndată ce a terminat de adus ofranda arsă, Iehu le-a spus alergătorilor și aghiotaților: "Intrați și loviți-i! Unul să nu iasă!" Atunci alergătorii și aghiotații i-au lovit cu ascuțișul sabiei și i-au aruncat afară. Au mers

până la orașul casei lui Baal.” (2 Regi 10:25) Acest lucru corespunde exact măcelului dus la îndeplinire de cei “șase bărbați” din profetația lui Ezechiel (9:5-8) Moise a îndeplinit și el un lucru similar (Num. 25:5). Fiecare închinător la Baal a fost nimicit și trupurile lor au fost aruncate afară. Fără îndoială că păsările și câinii s-au hrănit cu cadavrele lor.

38. Iehu a poruncit apoi ca toți idolii de lemn, care sunt idolii zeităților mai puțin însemnate, și cei de piatră să fie arși, distruși și fărâmați, și casa lui Baal distrusă: “Apoi au scos afară coloanele sacre ale casei lui Baal și le-au ars pe fiecare în parte. Pe urmă au dărâmat coloana sacră a lui Baal, au dărâmat casa lui Baal și au făcut din ea latrine, până în ziua de azi.” (2 Regi 10:26, 27) După *Rotherham*: “Și au sfărâmat stâlpii lui Baal și au dărâmat casa lui Baal, și au făcut din ea o hazna de gunoi.”

39. Aceste scripturi sugerează cu tărie că Isus Cristos și oștirea lui, Mai-Marele Iehu, vor cuceri baza de unde operează inamicul și vor intra chiar în sediul organizației Diavolului, și vor distruge tot ce este legat de ea, inclusiv pe conspiratorii organizației sale invizibile, ca și întreaga parte evidentă a organizației și închinării la Diavol de pe pământ. (Ez. 28:17-19) Acest lucru este susținut adițional de profetația lui Ezechiel, 39:6: “Voi trimite foc peste Magog și peste cei ce locuiesc fără griji [în siguranță, *R.V.*] pe insule; și vor ști că eu sunt Iehova.” Acest lucru simbolizează târâmurile organizației invizibile a lui Satan. Domnul va nimic în întregime întreaga răutate, și îl va folosi pe Mai-Marele Iehu, adică Cristos și oștirea lui pentru a duce la îndeplinire acest scop.

40. Templul lui Baal reprezenta partea religioasă a organizației lui Satan. Totuși, religiile Diavolului, erau organizate și practicate cu un anumit scop. Lăcomia lui Satan de a exploata omenirea l-a dus la răutatea lui nemăsurată, după cum este scris: “Pentru că ai făcut mult comerț, te-ai umplut de violență și ai început să păcătuiești.” (Ez. 28:16) Spiritul lacom al Diavolului, care dorea să facă negoț cu omenirea l-a dus pe drumul spre fraudă, înșelătorie, amăgire, jaf, crimă și alte delictе. Cultul lui Baal slujea scopului de a înstrăina omenirea de Dumnezeu pentru a putea să-și construiască organizația sa tiranică pe pământ (“fiara”), să-i țină pe oameni într-o stare de ignoranță și departe de Iehova Dumnezeu, și apoi, prin intermediul Marilor Afaceri sau al mașinațiunilor comerciale să îi despoaie de bunurile lor prețioase și, mai presus de toate, de devotamentul lor pentru Iehova. Distrugerea religiei demonice va deschide ochii celor orbiți și, deci, îi va scoate de sub puterea lui Satan. Prin religiile sale rele, Satan a căpătat controlul asupra israeliților și a făcut negoț în casa lui Dumnezeu, așa cum declara și Isus în zilele sale: “Și le-a spus celor ce vindeau porumbei: "Luați de aici lucrurile acestea! Și nu mai faceți din casa Tatălui meu o casă de negoț!" Discipolii săi și-au amintit că este scris: "Zelul pentru casa ta mă va mistui"” – Ioan 2:16, 17.

41. Ahab și Isabela s-au folosit de cultul demonic al lui Baal ca de un mijloc prin care să-i poată înstrăina pe israeliți de Dumnezeu și jefui, așa cum este ilustrat prin felul în care au furat via lui Nabot și au comis crimă ca să o obțină. Domnul l-a folosit pe Iehu pentru a distruge casa lui Ahab și a Izabelei, și pe

protejații și acoliții lor, și pe toți preoții și profetii lui Baal. De aceea, este scris: "Astfel, Iehu l-a nimicit pe Baal din mijlocul Israelului." – 2 Regi 10:28.

42. Aici se încheie ilustrația dată prin Iehu, și îl pierdem întrutotul din vedere în ceea ce privește înfăptuirea unei lucrări în numele Domnului, sau care ar prefigura lucrurile mai mari pe care le va îndeplini Cristos și organizația sa. Lucrarea lui Iehu a fost o justificare a numelui lui Iehova, și doar în acest scop lucrul său a fost consemnat în Scripturi. Iehu a terminat lucrarea ce i-a fost încredințată și, când a terminat-o, Dumnezeu i-a spus: "Pentru că ai făcut bine, înfăptuind ce este drept în ochii mei, și pentru că ai făcut casei lui Ahab potrivit cu tot ce era în inima mea, fiii tăi vor sta pe tronul lui Israel până la a patra generație. – 2 Regi 10:30.

43. Lucrarea dusă la îndeplinire de Iehu, care prefigurează rolul pe care îl va juca rămășița, este aceea de a declara sentințele lui Iehova. Atunci când Iehu și-a încheiat lucrarea, a dat raportul; exact ceea ce a făcut și omul cu călimara la brâu din profetia lui Ezechiel: "Și iată că bărbatul îmbrăcat în pânză de in, care avea călimara la șold, a adus următorul răspuns: "Am făcut așa cum mi-ai poruncit" – Ez. 9:11

REZUMAT

44. Fie acum ca toți aceia care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu o dorință sinceră și onestă de a-l înțelege să își amintească mereu de chestiunea pe care o dezbatem, care are o importanță de căpătâi, și anume justificarea numelui și cuvântului lui Iehova. Orice alt lucru este subscris acesteia și este important doar dacă ajută la justificarea numelui lui Iehova. Indivizii nu au niciun fel de importanță în sine, ci doar ca instrumente în mâna Domnului.

45. Profetul Ilie a fost martor pentru Iehova, iar lucrarea lui prefigurează mărturia dată de Isus pe când se afla pe pământ, pregătind drumul pentru Iehova. Lucrarea sa de pe Muntele Carmel, când s-a rugat ca Dumnezeu să trimită foc din ceruri, a avut scopul de a le permite oamenilor să-l cunoască pe Dumnezeu și să-și întoarcă inimile spre el. Acea lucrare a fost una de justificare. "Răspunde-mi, o, Iehova, răspunde-mi, pentru ca poporul acesta să știe că tu, Iehova, ești adevăratul Dumnezeu și că tu le întorci inima înapoi!" (1 Regi 18:37) Ilie a îndeplinit și o lucrare de distrugere prin uciderea profetilor lui Baal, și astfel a prefigurat simbolic cum doctrinele satanice ale creștinătății vor fi distruse prin promulgarea adevărului înainte de 1918. Cultul lui Baal a continuat în Israel și după ce Ilie a fost răpit la cer. Religia satanică a continuat în sânul creștinătății și după finalul lucrării Ilie. Această lucrare a fost importantă, dar Ilie în sine nu a fost important.

46. Elisei a fost uns să continue lucrarea începută de Ilie. Elisei a făcut un lucru de mărturisire, care a fost și un lucru de justificare. Lucrarea sa nu a fost una de restatornicire. Miracolele pe care Dumnezeu i-a îngăduit să le îndeplinească au avut scopul clar de a întări credința oamenilor în el, ca profet și martor al lui Dumnezeu. Elisei nu era important în sine, dar lucrarea lui era importantă, atât timp cât ajută la justificarea numelui lui Iehova. Lucrarea Elisei îndeplinită de

adunare este o lucrare de mărturie pentru justificarea numelui lui Iehova. Elisei nu a avut de îndeplinit nici o lucrare sângeroasă, dar l-a însărcinat pe Iehu cu îndeplinirea ei la timpul său și, prin aceasta, Elisei a avut un rol în cadrul ei. Elisei a trăit mai mult decât Iehu, lucru care pare să sugereze că cei care depun mărturie în cadrul lucrării Elisei vor continua să trăiască după Armagedon. Clasa Elisei, fiind parte a Cristosului, a Mai-Marelui Iehu, ia parte la lucrarea distrugătoare de pronunțare și executare a sentinței asupra organizației inamicului. – Ps. 149:7-9.

47. Iehova a făcut ca Hazael să fie numit rege în Siria (1 Regi 19:15) Hazael nu era evreu, ci siriac. Este clar că a fost folosit de Domnul pentru a îndeplini o lucrare de distrugere, un măcel și de a-i pedepsi prin intermediul său pe israeliți pentru faptele lor rele, așa cum Domnul l-a folosit pe Nebucadnetar. Hazael nu era important în sine. Lucrul lui a prefigurat o lucrare importantă care avea să fie îndeplinită de uneltele din mâinile Domnului.

48. Iehu a fost un israelit ales de Domnul pentru a face o anumită lucrare în numele său. Iehu nu era important, dar lucrarea lui era importantă atât timp când justifica numele Domnului. Lucrarea prefigurată de Iehu este îndeplinită în timpul perioadei Elisei a adunării și, deci, clasa prefigurată de Elisei joacă și ea un rol în lucrarea de distrugere sau de răzbunare, nu direct, ci vestind sentința și vorbind despre executarea ei. Iehu era un executant al sentinței, un executor. (2 Cronici 22:8) Isus Cristos este marele Executant al lui Iehova (Ioan 5:27) Iehu și-a îndeplinit lucrarea cu sânge, grabă și fără să contenească. La fel o va face și Domnul Isus. Iehu și-a executat misiunea distrugând casa lui Ahab din următoarele motive: defăimarea numelui lui Dumnezeu prin instituirea cultului lui Baal, prin care Ahab și Izabela și-au îndeplinit planurile lor lacome, care au dus la uciderea lui Nabot. Acest lucru simbolizează religiile demonice instituite de Diavol pentru defăimarea numelui lui Iehova, prin care i-a îndepărtat pe oameni de Dumnezeu și care au dus la uciderea lui Isus. Distrugerea casei lui Ahab și a Izabelei de către Iehu simbolizează distrugerea lui Satan și a organizației sale de către Isus Cristos, și predarea domniei lumii în mâinile lui Cristos. (Rev. 12:9-11) Cei care sunt credincioși Domnului, și care poartă roadele Împărăției până la sfârșit vor fi părtași la Împărăția sa cu Isus Cristos. (Mat. 21:43) Iehu și lucrarea sa de distrugere a prefigurat deci pe Cristos și oștirea sa, executând sentința asupra lui Satan și a organizației sale, onoarea participării revenindu-le și tuturor sfinților. Rezultatul net este justificarea și răzbunarea numelui lui Iehova.

49. Faptul că Iehova Dumnezeu dezvăluie acum poporului sensul ilustrației simbolice date prin Iehu este o dovadă a faptului că nu mai este mult până la împlinirea ei. Aceste adevăruri aduc acum alinare și mângâiere rămășiței lui Dumnezeu, pentru că îi încredințează și mai mult de iubirea și grija lui Iehova pentru cei ce îl iubesc și care apreciază faptul că Împărăția lui a început să domnească, și că, curând, sfântul nume al lui Iehova va fi justificat pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1. Explicați imaginea profetică prin care Iehova a prefigurat casa sa regală. Cum servește Isaia 54:17 la identificarea executantului lui Iehova?
2. Descrieți felul în care Satan l-a imitat pe Iehova și organizația sa.
- 3, 4. Arătați că Ahab era călăuzit de Satan. Arătați cum se face Izabela responsabilă de defăimarea numelui lui Iehova în Israel. Pe cine sau ce reprezentau Ahab și Izabela.
- 5, 6. Descrieți cum a procedat Izabela în așteptarea vizitei lui Iehu. Aplicați ilustrația în privința corespondentului ei din prezent.
- 7, 8. Care era scopul întrebării puse de Izabela pe când Iehu intra pe poartă? Arătați că și clerul “creștinătății” s-a folosit de aceleași tactici ca și Izabela.
- 9, 10. Cum a privit Iehu tentativa Izabelei de a-l intimida? Arătați paralela la care trimite acest lucru.
11. Explicați prezența cu acest prilej a eunucilor. Ce reprezintă eunucii?
- 12, 13. Ce le-a poruncit atunci Iehu eunucilor să facă? Ce răspuns a primit, și ce rezultat? Aplicați această parte a imaginii profetice. Comparați-o (a) cu profeția lui Ezechiel despre aceeași lucrare, și împlinirea ei (b) cu povestea lui Haman.
- 14-16. Explicați 2 Regi 9:34, 35, evidențiind împlinirea acestei profeții. De asemeni, 2 Regi 9:36, 37. Arătați armonia dintre profeția din Revelație și cea din Ezechiel, ambele referitoare la această lucrare de distrugere, de execuție.
- 17, 18. Evidențiați unele ilustrații profetice ale zelului lui Iehova care ies în evidență, și ce lucruri au prefigurat acestea.
- 19-21. Relatați ce a avut loc când Iehu l-a întâlnit pe Ionadab. Explicați această întâmplare. Pe cine prefigura Ionadab? În ce fel sprijină consemnarea despre genealogia lui Ionadab concluzia referitoare la cei pe care îi prefigura?
- 22, 23. Ce semnificație are numele “Ionadab”. Relatați consemnarea despre recabiți (Ier. 35:1-17) și, comparați-i cu israeliții în privința credinței, a fidelității și a tentațiilor la care au fost supuși. Arătați că se poate face o comparație similară între cele două clase a căror existență este evidentă în prezent.
- 24, 25. Descrieți situația din prezent care corespunde episodului în care Iehu l-a invitat pe Ionadab să-l însoțească, și răspunsul lui Ionadab.
- 26, 27. Care era natura lucrării pe care o îndeplinea Iehu? Atunci, care era semnificația invitației sale adresate lui Ionadab? Identificați clasa Ionadab. Cum sunt aceste lucruri legate de profeția consemnată în cap. 9 din Ezechiel?
28. Cărui lucru din prezent pare să îi corespundă episodul în care Ionadab l-a însoțit pe Iehu în templul lui Baal, și a observat și aprobat ceea ce făcea Iehu?
29. Ce lecție se găsește pentru clasa reprezentată de Iehu în faptul că i-a dat imediat lui Ionadab prilejul de a-l urma?
30. Subliniați înțelepciunea vădită de procedeul prin care Iehu i-a separat pe închinătorii la Baal de restul oamenilor. Ce lecție poate învăța rămășița din acest lucru?
- 31, 32. Care a fost următorul pas al lui Iehu? Ce rezultat a avut? Aplicați ilustrația profetică.

33. Ce avantaj prezenta următorul pas făcut (versetul 22)? Arătați cum o identificare similară are loc azi.
- 34, 35. Care era următorul lucru de făcut? De ce? Cum își găsește expresia această precauție aparte a lui Iehu în activitățile clasei pe care o prefigura? Comparați acest lucru cu lucrarea prezisă în Ezechiel 9.
36. Care era următorul lucru din programul misiunii lui Iehu? (versetul 24)? Ce fapt important este revelat prin metoda lui Iehu de identificare a închinătorilor la baal?
- 37, 38. Ce eveniment vedem că se petrece mai apoi? Descrieți lucrarea de distrugere care a urmat. Comparați această ilustrație cu cea prezentată în Ezechiel 9.
39. Ce sugerează distrugerea completă adusă de Iehova prin reprezentantul său, Iehu, despre natura și amploarea lucrării pe care o va îndeplini prin Cel Mai-Mare-decât-Iehu?
- 40, 41. De către cine și cu ce scop a fost instituit și organizat cultul lui Baal și alte religii false? În ce măsură au servit ele aceluși scop?
- 42, 43. Cum putem ști că Iehu a dus la îndeplinire această lucrare de execuție, de măcel prin autoritatea lui Iehova, și dacă lucrarea lui a fost întrutotul îndeplinită?
44. Menționați marea chestiune pe care o dezbatem, în folosul căreia trebuie să fie, în mod evident, orice fel de lucrare, dacă este făcută cu adevărat în numele lui Iehova?
- 45-48. Pentru a arăta că trece acest test, arătați natura lucrării îndeplinite de Ilie, și ce prefigura ea. Idem, pentru lucrarea lui Elisei, Hazael și Iehu.
49. Care este marea însemnătate a faptului că Iehova revelează acum sensul ilustrației date prin Iehu? Cărui scop îndurător slujește acest lucru?

Trei mari încercări pentru om

Zile fericite! Așa erau zilele când primul cuplu de oameni, Adam și Eva, își petreceau timpul în inocența lor în căminul lor paradisiac din Eden. Perfecti fizic și psihic, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înconjurați de toate lucrurile care bucură simțurile umane, și mai ales de un Tată și Dumnezeu loial care veghea asupra lor și îi binecuvânta, părinților noștri originari li s-a pus în față posibilitatea de a se bucura de o viață eternă fericită pe acest pământ. Dar un dușman viclean și rău a adus trei mari ispite asupra lor, și le-a rătăcit pașii de pe poteca spre viața veșnică pe drumul larg ce duce la nimicire.

Dar de ce ar permite Dumnezeu ca un dușman atât de viclean, de subtil, să amăgească această pereche perfectă, de ce să se amestece în fericirea lor? Dumnezeu nu a creat acea creatură ca un dușman. Numele creaturii era Lucifer, și era unul dintre fiii spirituali ai lui Dumnezeu, care se alăturase fiului unic-născut al lui Dumnezeu, Logosul, în acea cântare cerească minunată intonată atunci când a fost așternută temeliea pământului. El se afla, în chip nevăzut, în Eden, grădina

Domnului, unde locuia omul. Dumnezeu l-a numit în poziția de onoare și răspundere de supraveghetor al omului, și i-a dat îndatoririle sale în Edenul cel perfect. Consemnarea scripturală a acestui lucru este prezentată în profeția lui Ezechiel, cap. 28:13-14.

Fiind o creatură spirituală, Lucifer era invizibil pentru om, dar se putea folosi de alte mijloace pentru a conversa cu Adam și soția lui. Șarpele era un animal viclean și șiret, și, pe vremea aceea mergea pe picioare, ca și alte animale. Era frumos și grațios. Lucifer s-a folosit de șarpe pentru a atrage atenția Evei, și l-a făcut mijlocul prin care putea vorbi cu ea. Se deduce clar din Scripturi că animalele puteau să-i transmită omului gândurile lor și să îl înțeleagă pe om. În această privință, consultați Geneza 2:20 și 3:1, 2.

Lucifer știa că Dumnezeu i-a înzestrat pe Adam și Eva cu puterea de a procrea.; adică de a naște, de a se înmulți după specia lor. El mai știa și că, în timp, ei se vor folosi de această putere și vor naște copii, și că pământul va fi umplut de o rasă de oameni care îl vor lăuda cu toții pe Iehova Dumnezeu. Atunci, fărădelegea și nedreptatea i-a pătruns în inimă.

Datoriile lui Lucifer erau stabilite clar de legea lui Dumnezeu, dar el nutrea o dorință de a depăși aceste îndatoriri și de a o lua înaintea lui Dumnezeu, făcând lucrurile după propriul său plac. Lucifer s-a gândit astfel: „De ce să nu fiu precum Dumnezeu Cel Preaînalt? El are autoritate peste tot pământul și tot cerul. Eu sunt însărcinat ca supraveghetor al omului, cea mai inteligentă creatură de pe pământ; de ce să nu fiu părtaș cu Dumnezeu la această glorie?” Rezultatul acestei inspirații rele a fost că s-a hotărât să își ducă la îndeplinire dorința și să își instaureze propriu tron într-un loc înalt și să fie egalul lui Dumnezeu Cel Preaînalt. Versetele 13 și 14 din capitolul 14 din Isaia se adresează lui Lucifer, și spun: “Tu ai zis în inima ta: "Voi urca la ceruri. Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi sta pe muntele întâlnirii, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului. Voi urca mai presus de înălțimile norilor, mă voi face asemenea Celui Preaînalt".” Acest lucru a marcat începutul timpului când fărădelegea și păcatul i s-au strecurat în inimă și au fost descoperite în el de către Iehova. El a devenit din acea clipă dușmanul lui Dumnezeu, și dușmanul ascuns al omului. Pe când omul se plimba în pace prin minunata grădină a Edenului, nu cunoștea intențiile rele care bântuiau mintea lui Lucifer.

Desigur, Iehova l-a fi putut împiedica pe Lucifer să-și ducă la îndeplinire planul său viclean, dar nu dorea asta. Omul, creatura perfectă, trebuia pusă la încercare, ca să dovedească dacă va rămâne loial lui Dumnezeu sau se va îndepărta de Dumnezeu. Dacă își iubea cu adevărat marele său Creator și îl aprecia așa cum se cuvine, atunci omul avea să reziste tuturor încercărilor de a-l îndepărta de Dumnezeu, și, dacă supus la această încercare avea să se dovedească loial și credincios, atunci s-ar fi dovedit vrednic de poziția pe care o ocupa, și vrednic să se bucure, în timp, de viața veșnică. Omul trebuia, deci, pus la încercare, și supunerea lui la un test nu era ceva nedrept față de el. Prin urmare, Iehova a

îngăduit ca Lucifer să-și continue planul rău, pentru ca omul să se confrunte cu încercarea.

Dumnezeu i-a dat legea lui Adam înainte ca Eva, soția lui, să fie creată. Neîndoielnic Adam i-a spus Evei despre această lege a lui Dumnezeu, pentru că, atunci când problema i-a fost supusă atenției, Eva cunoștea înțelesul legii, și l-a declarat. Desigur, și Lucifer știa legea pe care Dumnezeu a dat-o omului, și a considerat că trebuia să profite de acea lege pentru a duce la împlinire scopul său rău. El a tras concluzia că i-ar fi mai ușor să o convingă pe Eva de corectitudinea punctului său de vedere decât să-l convingă pe Adam.; și, o dată ce o are pe Eva de partea sa, bătălia va fi mai mult decât pe jumătate câștigată, căci ea îl va ajuta să-l facă pe Adam să li se alăture, decât să fie despărțit de ea. Lucifer știa cât de mult o dorea Adam pe Eva și cunoștea influența pe care ea o exercita asupra lui. Folosindu-se de șarpe în scopurile sale, Lucifer s-a apropiat de Eva și a început să vorbească cu ea. După Scripturi, dialogul lor a fost, în esență, acesta:

„Ce casă frumoasă aveți aici, cu toți copacii aceștia, fructele și florile minunate. Totuși, nu puteți mânca din toate fructele, nu? Și asta pentru că Dumnezeu a spus că nu trebuie să mâncați din fiecare copac, nu-i așa?”

Eva a răspuns: „Putem mânca din roadele copacilor din grădină; dar nu și din roadele celui din mijlocul grădinii, căci Dumnezeu a spus “Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” – Gen. 3:2, 3.

Următorul pas al lui Lucifer a fost să o convingă pe Eva că el, Lucifer, era adevăratul prieten al ei și al soțului ei.; și că Dumnezeu era de fapt dușmanul lor, și îi ținea în ignoranță din egoism, nepermițându-le să afle de multe lucruri minunate pe care s-ar cuveni să le cunoască. Argumentul pe care l-a adus Evei a fost că acel copac pe care l-a menționat dădea roade bune și sănătoase, ba chiar frumoase, și râvnite de oricine dorea să fie înțelept. Așa că i-a spus: “În mod sigur nu veți muri. Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” – Gen. 3:4, 5.

Eva a cedat influenței amăgitoare a lui Satan, a luat din fruct și a mâncat. Apoi i-a arătat lui Adam ce a făcut, și Adam a mâncat și el din fruct. Aceasta constituia o încălcare a legii rostite clar de Dumnezeu, și, prin faptele lor, atât Adam și Eva au încălcat deliberat acea lege. Din acel moment, Adam a devenit un om rău, la fel și soția lui. Conștiința i-a mustrat, așa că s-au ascuns. Ei au fost puși la încercare, iar ea s-a lăsat coruptă de influența nelegiuită a celui rău, când ar fi trebuit să adopte o altă purtare; iar prin faptele lor s-au dovedit neloiali lui Dumnezeu, Creatorul lor.

Ce era de făcut atunci? Iehova Dumnezeu este drept, ceea ce înseamnă că are mereu dreptate și este drept. Dacă i-ar fi îngăduit creaturii sale neloiale să continue să trăiască pe pământ și să fie prințul acestei lumi, Dumnezeu ar fi greșit, pentru că un asemenea comportament ar fi făcut nulă legea lui. În plus, dacă omul, în condiții ideale, așa cum erau cele de care era înconjurat, a arătat nesupunere față de Dumnezeu, însemna că avea să-i fie neloial în orice alte circumstanțe, și le va face și pe celelalte creaturi să fie rele pentru totdeauna. Deci, atât pentru binele

omului, cât și pentru a menține autoritatea legii sale, acesta trebuia să sufere pedeapsa fixată prin lege.

Justiția cerea ca legea să fie aplicată. Adam și Eva au admis că au încălcat legea lui Dumnezeu. Amândoi știau că aceasta spunea: "În ziua în care veți mânca din el, în mod sigur veți muri." Dumnezeu trebuia să ia anumite măsuri din cauza comportamentului lor. Decretul lui judiciar sau sentința dată în acest caz trebuia să fie în armonie cu legea sa, de aceea Iehova a declarat următoarea sentință, consemnată în Geneza cap. 3:

"Femeii i-a zis: "Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naște copii și dorința ta se va ține după soțul tău, iar el va stăpâni peste tine". Și lui Adam i-a zis: "Fiindcă ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: "Să nu mănânci din el", blestemat să fie pământul din cauza ta! Cu trudă îi vei mânca roadele în toate zilele vieții tale. Spini și măcăciuni îți va da și vei mânca plantele câmpului. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce". După aceea, Adam i-a pus soției lui numele Eva, pentru că ea avea să fie mama tuturor celor vii. Și Iehova Dumnezeu a făcut veșminte lungi de piele pentru Adam și pentru soția lui și i-a îmbrăcat. Apoi Iehova Dumnezeu a zis: "Iată că omul a devenit ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Acum, ca nu cumva să-și întindă mâna și să ia și din rodul pomului vieții, să mănânce și să trăiască veșnic . . ." Și Iehova Dumnezeu l-a dat afară din grădina Edenului, ca să cultive pământul din care fusese luat. L-a izgonit deci pe om, iar la estul grădinii Edenului a pus heruvimi și lama în flăcări a unei săbii care se rotea încontinuu ca să păzească drumul spre pomul vieții."

Legea și sentința lui Dumnezeu dovedesc că acesta nu l-a creat pe om cu un suflet nemuritor, nici nu i-a dat unul. Legea spunea: "În ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri." (Gen. 2:17, *notă marginală*) Sentința lui Dumnezeu dată împotriva omului era în armonie perfectă și deplină cu acea lege. Într-adevăr, nu ar fi putut fi altcumva, pentru că Dumnezeu este mereu consecvent. Cântărirea judecății lui Dumnezeu, adică sentința lui, spune astfel: „Omul a fost făcut din țărână, deci trebuie să se întoarcă în țărână.” (Gen. 3:19) Omul a fost luat din pământ și trebuie să se întoarcă în pământ, sub forma materiei neînsuflețite.

Astfel, bărbatul Adam și soția sa, Eva, au cedat celor trei mari ispite, și anume "- dorința cărnii, dorința ochilor și mândria vieții" și consecințele amarnice ale acestei fapte s-au abătut astfel asupra lor.

Este omul nemuritor?

Mulți oameni au reflectat dacă omul este nemuritor și, deci, conștient după moarte, dar acest lucru a rămas o enigmă pentru ei. Însă ce are de spus Biblia despre acest subiect?

Conform Scripturilor, doar Iehova are nemurirea. El este etern și există dintotdeauna.

Deci doar Iehova poate da oricui ar dori nemurirea. Cuvântul său dovedește că voința sa este să ofere nemurirea doar celor care au trecut printr-un test sever și și-au dovedit loialitatea și credință în el până la moarte.

Atunci când Isus se afla pe pământ, a spus: “Pentru că, așa cum Tatăl are viață în sine, așa a făcut ca și Fiul să aibă viață în sine” (Ioan 5:26) Acest lucru dovedește că în acea vreme Isus nu era nemuritor. Viața de la sine, sau viața înăscută înseamnă nemurire, iar Isus a declarat că scopul lui Dumnezeu era să îi dea această viață în sine.

Scripturile declară deschis că “Dumnezeu, și doar el, are nemurirea.” (1 Tim. 6:16) Datorită credinței lui Isus, chiar și supus celei mai aspre încercări, chiar și unei morți infame, Dumnezeu l-a sculat din moarte oferindu-i marea răsplată a nemuririi. Moartea nu va mai avea niciodată vreo putere asupra lui. (Filipeni 2:9-11; 1 Cor. 15:53; Rev. 1:18) Aceste scripturi dovedesc că Isus nu era nemuritor, nu avea nemurirea înainte de învierea sa, înviere prin care a fost ridicat la o natură divină. Isus Logosul era începutul creației lui Dumnezeu. Nimeni nu era mai presus ca el. Dacă Dumnezeu nu i-a dat din start nemurirea primei sale creaturi, marele său Fiu, Logosul, este ilogic să crede că l-ar fi făcut nemuritor pe om.

Aceste declarații scripturale categorice reduc la tăcere teoria evoluționistă a creării omului. De asemenea, dezaprobă hotărâtor pretenția clerului că omul are o parte umană și una divină. Adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna armonios. Acesta declară că Dumnezeu a făcut pământul pentru om și l-a făcut pe om din elementele pământului. Fiind o creatură a lui Iehova, primul om era perfect, și i s-a dat un domeniu peste care să aibă autoritate și a fost făcut prințul pământului.

În relatarea din Genesa se fac două afirmații despre crearea omului. Prima este o afirmație generală, care atestă că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea lui. A doua este o afirmație mai precisă, care descrie modul sau metoda prin care a fost creat. Ambele afirmații sunt simple, și sunt în perfectă armonie una cu cealaltă. Dumnezeu l-a făcut pe om o creatură pământeană, și menită exclusiv pentru pământ, fără vreo speranță sau perspectivă de a trăi în ceruri. Natura lui era adaptată exclusiv pământului. Omul era făcut din carne, oase și sânge; iar scripturile atestă că sângele, oasele și carnea nu se vor găsi în ceruri, adică în partea nevăzută a lumii lui Dumnezeu. – Luca 24:39; 1 Cor. 15:50.

Fiind făcut după chipul și asemănarea Creatorului său, și fiind perfect, omul avea, în mod necesar următoarele atribute sau calități esențiale: dreptatea, înțelepciunea, iubirea și puterea. El a fost creat inteligent. El știa că încălcarea legii lui Dumnezeu este un lucru greșit. Omul din Eden era deci responsabil înaintea lui Dumnezeu. Încălcarea deliberată a voinței exprimate clar de Dumnezeu atrăgea în mod necesar pedeapsa. Dumnezeu și-a declarat voința înaintea omului, atunci când a zis “în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri.” Această declarație l-a pus la încercare pe om. Prințul Edenului putea face orice lucru plăcut pentru el,

dar nu trebuia să nesocotească voința exprimată clar de Iehova. Atât prințul, cât și prințesa lui erau într-o perioadă de test și au fost preveniți în avans despre pedeapsa pe care o atrăgea greșeala. Indiferent de cât de mult l-a durut pe Iehova să pedepsească cu moartea această pereche perfectă, trebuia să o facă, căci era în joc cuvântul său. Atunci când au recunoscut încălcarea legii, singurul lucru care mai era de făcut era executarea sentinței.

Dumnezeu a pronunțat imediat pedeapsa, dar a amânat aplicarea ei completă vreme de mulți ani. După pronunțarea pedepsei și în timpul aplicării ei complete, au fost aduși în existență urmașii primei perechi.

Satan și agenții lui de pe pământ au dorit să-l facă pe om să creadă că Dumnezeu l-a condamnat pe om la un iaz de foc și pucioasă, unde el și urmașii săi vor fi chinuiți – fiind conștienți – pentru totdeauna. Dumnezeu nu putea elibera o asemenea sentință împotriva omului, nici nu-l putea tortura atât de crud. Dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi însemnat că Dumnezeu a schimbat pedeapsa prevăzută de legea sa după ce crima a fost comisă, lucru nedrept. Dumnezeu nu poate fi nedrept, pentru că dreptatea este temelie tronului său. (Ps. 89:14) Chinuirea conștientă nu ar fi putut duce la niciun fel de lucru bun. Mai mult, doar un dușman ar fi putut aplica o asemenea pedeapsă crudă. Dumnezeu este iubire, ceea ce este tocmai opusul dușmăniei. Satan a dorit ca oamenii să creadă că Dumnezeu este un mare monstru, și scopul acestei reprezentări greșite este de a îndepărta mințile oamenilor de Dumnezeu și a-i face să-l deteste. Mai mult, dacă pedeapsa aplicată omului a fost și este chinul veșnic, atunci reconcilierea omului cu Dumnezeu ar fi absolut imposibilă. Dacă omul este readus în armonie deplină cu Dumnezeu, acest lucru în sine dezaproabă teoria chinurilor veșnice. Pare straniu cum oamenii inteligenți întâmpină dificultăți în înțelegerea acestui lucru.

O altă teorie falsă susținută de mulți preținși creștini este că toți urmașii lui Adam au fost implicați în judecata originală împotriva lui Adam și au fost condamnați la aceeași pedeapsă ca și tatăl lor.

Judecând pe baza acestui principiu, s-a ajuns al concluzia că toți merg, în mod necesar, să sufere chinuri veșnice, exceptând cazul în care are loc o intervenție divină în numele lor. Dar sentința lui Dumnezeu împotriva lui Adam nu este și împotriva copiilor săi. La momentul judecării lui Adam, copiii săi nu se născuseră încă, și, deci, nu puteau ști nimic despre judecată. Nu ar fi fost consecvent din partea lui Iehova și a justiției pe care o practică să emită sentință împotriva cuiva fără ca acesta să știe. Atunci de ce au murit copiii lui Adam, și de ce continuă să moară?

În Romani 5:14 este scris: “Totuși, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar și peste cei ce nu comiseseră un păcat cum a fost încălcarea de lege a lui Adam, cel care se aseamănă cu cel ce urma să vină.” Moise a marcat momentul când legea a fost dată israeliților. Încălcarea acelei legi însemna moartea celor care erau supuși acelei legi. Dar, înainte de aceasta, oamenii au murit chiar și dacă nu au comis un păcat deliberat, precum Adam. De ce, atunci, dacă sentința nu îi implică direct, trebuie să moară copii lui Adam?

Moartea copiilor lui Adam a fost rezultatul natural al fărâdelegii lui. Adam, pe când era perfect, nu a procreat niciun copil. Doar după ce a fost condamnat la moarte a conceput copii. Adam era imperfect pe atunci, și nu putea, deci, să dea naștere unor urmași perfecți. Rezultatul acestui fapt a fost că toți copiii lui erau imperfecti. Dumnezeu nu poate aproba un lucru imperfect. Din acest motiv, copii lui, fiind născuți imperfecti, erau păcătoși și se aflau sub condamnare sau dezaprobare din cauza păcatului. Ei erau păcătoși, dar nu pentru că așa aleseseră, așa cum a făcut Adam, ci pentru că nu puteau evita acest lucru. S-au născut păcătoși pentru că părinții lor erau imperfecti. – Ps. 51:5.

Desigur, existe diferite grade ale păcatului la oameni. Unii sunt foarte depravați și sunt o povară pentru sine și semenii lor. Alți oameni, prin natura lor, sunt mult peste medie ca onestitate, curăție a gândurilor și a faptelor. Ei sunt numiți nobili și buni între semenii lor; dar atât cei foarte depravați cât și cei nobili sunt păcătoși în ochii lui Dumnezeu și s-au născut în această stare. Fiecare nou-născut moștenește păcatul, așa cum consemnează scriitorul inspirat al scripturii (Rom. 5:12) Fiecare păcătos sau creatură imperfectă este înstrăinată de Dumnezeu pentru că Dumnezeu nu poate aproba păcatul, care este vădit la toate creaturile imperfecte, căci păcatul reprezintă o încălcare a legii sale. (Hab. 1:13; 1 Ioan 3:4) Nici o creatură nu poate trăi pentru totdeauna fără aprobarea lui Dumnezeu, căci toată viața vine de la Iehova. Din moment ce întreaga omenire s-a născut imperfectă din cauza păcatului lui Adam, rezultă că întreaga omenire trebuie să piară, dacă nu se iau niște măsuri ajutătoare pentru a o reconcilia cu Iehova.

Reconcilierea, împăcarea dintre om și Dumnezeu înseamnă omul trebuie făcut drept înaintea lui Dumnezeu și adus în deplină armonie și pace cu marele Creator. Acest lucru înseamnă justificarea omului, devenirea lui ca om drept. Niciun om nu poate lua măsuri în acest sens. Niciun om nu se poate face, prin propriile eforturi, drept înaintea lui Dumnezeu. Trebuie ca autorul reconcilierii să fie o ființă competentă, și să se îngrijească de prevederi pentru Împăcarea omului cu Dumnezeu, iar termenii și prevederile reconcilierii trebuie să corespundă voinței lui Iehova.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

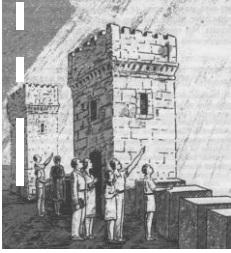
15 AUGUST 1932

Nr. 16

Cuprins:

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA
PARTEA I	- Pag.415
PRIMA PUTERE MONDIALĂ ÎMPOTRIVA
LUI DUMNEZEU	- Pag.428
ELIBERAREA POPORULUI SĂU	- Pag.431
SĂ-ȘI FACĂ UN NUME	- Pag.435

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CA EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 August 1932

Nr. 16

Organizația lui Iehova

”Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp - pe fiecare dintre ele - așa cum i-a plăcut.” – 1 Cor. 12:18

PARTEA I

Iehova este Dumnezeuul ordinii, iar acest lucru este în sine însuși o dovadă că el are o organizație. Iehova este suprem, Cel Preaînalt și Suveranul absolut al organizației sale. Cel mai mare din organizația sa, următorul după Iehova ca autoritate, este Isus Cristos, Fiul său preaiubit, Regele numit și uns al organizației sale sfinte. Asociați cu Isus Cristos ca membrii subordonați ai acestei organizații sunt 144.000 de persoane care sunt numiți membrii ai corpului lui Cristos. În acest corp, sau grup organizat, Iehova îi pune pe respectivii membrii așa cum crede el de cuviință. Cristosul constituie capitala organizația lui Iehova, iar această organizație este construită potrivit voinței lui Dumnezeu. O organizație de creaturi care nu este formată potrivit voinței lui Dumnezeu nu ar putea face parte din organizația lui Iehova. În lume există multe grupuri organizate de creaturi care au luat numele Cristosului lui Dumnezeu dar care sunt formate contrar voinței lui Dumnezeu și de aceea nu fac parte din organizația lui Iehova. Prin Cuvântul lui Iehova putem cunoaște voința sa. Astfel, orice organizație care nu este formată potrivit termenilor Cuvântului său este contrară voinței sale și nu face parte din organizația sa.

BĂTRÂNI

2. Toate stăpânirile drepte sunt numite de Iehova și vin de la el, astfel creaturile primite în organizația lui Dumnezeu trebuie să se supună ”Înaltelor Stăpâniri” (Rom. 13:1) Aceste ”Înalte Stăpâniri” sunt Iehova Dumnezeu, Isus Cristos, și alții cărora Iehova le-a dat autoritatea de a acționa oficial în numele său. (Ef. 2:20) Până aici am discutat despre teoria că termenul ”bătrâni” în adunare înseamnă o poziție oficială în care sunt aleși sau numiți unii bărbați, iar astfel, pentru ca cineva să fie bătrân, el trebuie să fie mai întâi ales într-o funcție care este desemnată ca funcția de ”bătrân”. Nu pare să fie nici o autoritate scripturală pentru această concluzie. Nu se poate crea, ocupa și exercita în mod potrivit nici o funcție în biserică fără ca Iehova să dispună acest lucru prin Isus Cristos. Se obișnuiește de multă vreme în adunările servilor lui Dumnezeu să se aleagă anumiți bărbați dintre membrii lor și să se aleagă prin vot acești bărbați spre a fi bătrâni. De ceva

timp încoace, printre servii consacrați ai lui Dumnezeu s-a pus și analizat întrebarea: este scriptural și potrivit ca o adunare de martori ai lui Iehova să continue să aleagă și să instaleze bătrâni în această funcție? Pare un timp potrivit ca *Turnul de Veghere* să analizeze această chestiune. La întrebare se poate răspunde în mod potrivit numai dacă răspunsul este pe deplin susținut de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea este necesar să analizăm textele care se referă la bătrâni, atât din Vechiul Testament cât și din cel Nou.

3. Termenul "bătrâni" apare pentru prima oară în Biblie în Geneza 50:7, iar aici termenul pare să se aplice casei lui faraon și întregului ținut al Egiptului. Pare clar că termenul nu face nici o referință la pozițiile oficiale în care se alegeau unii oameni. Bărbații în vârstă din casa faraonului și din ținutul Egiptului l-au însoțit pe Iosif la înmormântarea tatălui său, iar acești bărbați în vârstă se numeau "bătrânii Egiptului". În toate locurile din Vechiul Testament unde apare cuvântul "bătrâni", el are același sens, și anume, oameni în vârstă, oameni bătrâni, maturi.

4. După moartea lui Iacov, israeliții au fost organizați în seminții. Ei erau poporul anti-tipic al lui Dumnezeu și, astfel, constituiau organizația anti-tipică a lui Dumnezeu. După aceea, Scripturile vorbesc deseori despre anumiți oameni ca "bătrânii Israelului", dar în niciunul dintre cazuri nu există vreo dovadă că acei oameni erau numiți astfel fiindcă ar fi fost aleși în vreo funcție sau poziție de autoritate. Iehova l-a însărcinat în mod special pe Moise să se prezinte înaintea regelui Egiptului și i-a spus: "tu și bătrânii lui Israel să vă duceți". Moise și Aaron i-au strâns apoi laolaltă pe "bătrânii fiilor lui Israel" și le-au vorbit despre scopul lui Iehova. (Ex. 3:18; 4:29-31) Acești oameni, numiți "bătrâni" nu au fost aleși într-o anumită funcție. Ei erau bărbații mai în vârstă din seminții și numiți bătrâni în special din cauza vârstei lor și a faptului că aveau o judecată mai matură. În fiecare pasaj scriptural din Vechiul Testament, termenul "bătrâni" înseamnă bărbați în vârstă sau maturi.

5. Oamenii obișnuiesc să definească anumite cuvinte sau anumiți termeni potrivit propriei lor înțelegeri umane, iar multe dintre aceste definiții sunt greșite deoarece nu sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când Iehova definește un cuvânt sau un termen, acesta este definit în mod potrivit, iar despre acest lucru nu poate încăpea nici cea mai mică îndoială. Lexicografii teologi definesc termenul "bătrâni" ca: "Persoane însărcinate să inspecteze și să stabilească chestiuni ce aparțin de religie și disciplinei și care, împreună cu preotul principal, compun comitetul bisericii". Această definiție este nescripturală și, de aceea, greșită. Iehova definește prin profetul său Ioel, în capitolul 2:28 termenul "bătrâni" ca "bărbați în vârstă", iar această definiție este corectă. Aceștia nu sunt bătrâni datorită faptului că ar fi fost numiți sau aleși într-o anumită funcție, ci sunt cei mai avansați ca vârstă și experiență și de aceea mai maturi în gândire și judecată. Atunci când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să urce pe munte, el a ales șaptezeci de bărbați "dintre bătrâni" care să-l însoțească. (Ex. 24:1) Este evident că acest lucru înseamnă aici că dintre toți bărbații în vârstă din semințiile Israelului, lui Moise i s-a poruncit să ia cu el șaptezeci care să fie martori alături de el. Cu

acea ocazie, Moise a însărcinat ”bărbați tineri” să se ocupe de un anumit serviciu, iar apoi a luat ”șaptezeci dintre bătrâni”, adică bărbați în vârstă, cu el pe munte. – Ex. 24:9,10.

6. Israelul a mărșăluit prin deșert și a fost organizat ca o oaste militară și, ca atare, avea ofițeri. (Deut. 1:15) Acești ofițeri erau ”comandanți” și erau deseori aleși dintre bărbații mai vârstnici, numiți ”bătrâni”. Atunci când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să se pregătească să-i hrănească pe oameni în pustiu, el i-a spus să ia ”șaptezeci de bărbați dintre bătrânii Israelului” precum și ofițeri care să servească la tabernacol. (Num. 11:16, 25) Asupra unora dintre aceștia, el (Iehova) și-a pus spiritul, iar ei profețeau, dar nu fiindcă ar fi fost aleși în funcția de bătrâni, ci fiindcă *erau* deja bătrâni, sau bărbați cu minți mature, atunci când au fost aleși să ia parte la acest serviciu. Scripturile arată clar că termenul ”bătrâni” nu se referă la o funcție, iar acestea fac o distincție clară între bătrâni și conducători. (Deut. 29:10; Ios. 8:33) Madianiții și moabiții și alte națiuni din jurul Israelului aveau și ele bătrânii lor, sau bărbații lor maturi, iar ei sunt numiți astfel în Scripturi, fapt care arată și mai mult că termenul ”bătrân” nu trebuie să îi fie aplicat unei funcții din organizația lui Dumnezeu. – Num. 22:7

7. Ca o dovadă în plus că termenul ”bătrâni” nu se referă la o funcție de serviciu, cităm următoarele: Atunci când Ierusalimul era pe cale de a fi atacat de armata lui Sanherib, Ezechia a trimis bătrâni la Isaia să-i spună profetului, iar despre acestea se scrie: ”Apoi i-a trimis la profetul Isaia, fiul lui Amoț, pe Eliachim, care era numit peste casă, pe Șebna, secretarul, și pe bătrânii preoților, acoperiți cu pânză de sac.” (Isa. 37:2) Sensul clar al acestui text este acela că existau bărbați între preoți care erau mai bătrâni decât alții și de aceea ei erau numiți ”bătrânii dintre preoți.” Fără nici o excepție, termenul ”bătrâni”, folosit în Scripturile Ebraice, înseamnă bărbați în vârstă și, deci, bărbați cu o mai mare maturitate a minții și o experiență mai mare, care trebuie să aibă de aceea o judecată mai sănătoasă decât bărbații mai tineri, cu mai puțină experiență. Aceștia nu au devenit bătrâni deoarece au fost aleși în vreo funcție sau poziție, și că siguranță că nu orice creatură ar fi avut puterea sau autoritatea de a-i numi bătrâni. Un om care posedă un discernământ sănătos și putere de judecată și care este chibzuit, serios și calculat, este numit în general un om bătrân. Unii pot fi mai bătrâni ca vârstă decât alții și totuși să fie mai puțin înțelepți și chibzuiți și să aibă o putere de discernământ inferioară datorită faptului că nu au tras foloase din ceea ce au învățat de-a lungul vieții. Pentru israeliții era obligatoriu să învețe legea lui Dumnezeu. Părinților li se porunca să îi învețe pe copiii lor legea, iar preoții trebuiau să le citească regulat legea oamenilor din popor. Aceia dintre israeliți care progresau în învățarea a ceea ce le transmitea Dumnezeu și care după ani de experiență dădeau dovadă de judecată sănătoasă erau numiți în mod potrivit ”bătrâni” ai Israelului. Este evident, atunci, că sensul scriptural al termenului ”bătrâni” este acela de clasă de oameni care sunt mai maturi în gândire și în judecată.

NOUL TESTAMENT

8. În Noul Testament, sensul termenului ”bătrâni” este identic cu cel din Vechiul Testament. Cuvântul grecesc redat aici prin ”bătrâni” este *presbyteroi* și înseamnă literalmente ”cei în vârstă” sau vârstnici. Atunci când o persoană i se dăruiește pe deplin Domnului, este acceptată și născută de Iehova, ea devine astfel un fiu al lui Dumnezeu și este numită în Scripturi un ”copil mic”. Dacă îi face pe plac lui Dumnezeu, acea persoană trebuie să crească de la copilărie la maturitate, după care devine fermă în credință și în învățătură și nu mai este un copil ușor influențabil și tulburat de orice cuvânt sau învățătură a celor care pretind a fi învățători. (Ef. 4:14-16) Un copilăș al lui Dumnezeu progresa până la două alte etape, iar apostolul le definește pe toate trei astfel: ”Vă scriu, copilașilor, pentru că păcatele v-au fost iertate datorită numelui său. Vă scriu, taților, pentru că ați ajuns să-l cunoașteți pe cel care este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău. Vă scriu, copilașilor, pentru că ați ajuns să-l cunoașteți pe Tatăl. Vă scriu, taților, pentru că ați ajuns să-l cunoașteți pe cel care este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și l-ați învins pe cel rău.” – 1 Ioan 2:12-14

9. Iehova Dumnezeu asigură hrana potrivită pentru copiii săi. Dacă un copilăș al lui Dumnezeu își însușește această hrană și trage foloase de pe urma ei, el crește în cunoștință și în favoarea lui Dumnezeu. El trebuie să crească în cunoștință iar apoi, aplicând în mod corect acea cunoștință, crește în înțelepciune. Pentru aceasta, apostolul, sfătuindu-i pe copiii lui Dumnezeu, spune: ”Și, ca niște prunci nou-născuți, să doriți cu ardoare laptele nefalsificat al cuvântului, pentru ca prin el să creșteți spre salvare.” (1 Pet. 2:2) Mai târziu, același apostol i-a sfătuit pe cei ce fuseseră astfel instruiți și învățaseră: ”Nu, ci continuați să creșteți în bunătatea nemeritată și în cunoașterea Domnului și Salvatorului nostru Isus Cristos. A lui să fie gloria acum și până în ziua eternității!” – 2 Pet. 3:18

10. Apostolul Pavel recunoaște acest progres al fiilor ascultători ai lui Dumnezeu când spune: ”Când eram copil mic, vorbeam ca un copil mic, gândeam ca un copil mic, judecam ca un copil mic, dar, când am devenit bărbat, am înlăturat trăsăturile de copil mic.” (1 Cor. 13:11) A trecut o perioadă considerabilă de timp de la data convertirii lui Pavel și până când s-a asociat el cu alți apostoli în serviciul lor, iar presupunerea cea mai rezonabilă este aceea că, de-a lungul timpului, el a crescut, sau a progresat, în cunoștința și înțelepciunea lui Isus Cristos, Domnul nostru. Ideea principală desprinsă de aici este că Scripturile fac o distincție clară între copilașii lui Dumnezeu, tinerii și cei bătrâni, care sunt numiți ”tați” în Cristos, iar mai târziu sunt numiți în Scripturi ”bătrâni”. O persoană poate atinge acest stadiu de frate bătrân mult mai devreme decât alta prin virtutea faptului că este zelos în a face să-i crească cunoștința și trage foloase din ea, fiind ascultător și zelos în studierea Cuvântului lui Dumnezeu și în serviciul său, în timp ce respectă Cuvântul său.

11. Să observăm aici acest lucru: Atunci când apostolii au primit în ziua de Rusalii spiritul sfânt și au ieșit și li l-au vestit oamenilor pe Isus Cristos, Fiul lui

Dumnezeu și Salvatorul lumii și Regele de drept al pământului , Scripturile spun că ”în jur de trei sute de suflete au crezut și au acceptat adevărul, iar apoi au rămas fermi în învățătură”. (Fap. 2:41,42) Dar următorul lucru, și mai semnificativ, este că *cu peste opt ani* mai târziu se face prima mențiune a bătrânilor, în legătură cu adunarea. Claudius Cezar a devenit conducătorul roman în ianuarie, 41 e.n., eveniment care a avut loc la opt ani după Rusalii, și evident *cândva după aceea* și în timpul domniei acestui Cezar au fost menționați pentru prima oară bătrânii în legătură cu biserica. ”Unul dintre ei, pe nume Agab, s-a ridicat și a început să arate, prin spirit, că o mare foamete se va abate asupra întregului pământ locuit. Și așa s-a și întâmplat pe vremea lui Claudiu. Atunci discipolii aceștia au hotărât să trimită câte ceva, fiecare după posibilități, ca ajutor pentru frații care locuiau în Iudeea, ceea ce au și făcut, trimițând lucrurile la bătrâni prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.” (Fap. 11:28-30) Fără îndoială că trebuie să fi fost și unii oameni mai vârstnici printre cei ce au crezut la Rusalii, însă la începutul credinței lor ei au fost numai copii ai lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Ei au trebuit să crească în cunoștință și înțelepciune. Faptul că după mai mult de opt ani unii dintre aceștia au fost numiți ”bătrâni” arată că ei au făcut progrese. Ei au avansat de la stadiul de copilași la cel de maturitate și au dovedit că erau maturi în învățătură și în serviciul pentru Domnul. Aceasta este o dovadă a faptului că termenul ”bătrâni” care le este aplicat urmașilor lui Isus Cristos se referă la cei ce au progresat până la punctul de maturitate în Cristos și nu înseamnă nicidecum că ei sunt bătrâni deoarece au fost votați pentru o anumită funcție sau poziție de către alții.

ÎNCEPUTUL

12. Începutul organizației principale a lui Iehova a fost Fiul său preaiubit născut și uns spre a fi Regele lumii. El a devenit atunci marele Învățător, Predicator și Supraveghetor al urmașilor săi și Martorul adevărului, iar imediat după ungerea sa el a început lucrarea care i-a fost încredințată vestind mesajul: ”Împărăția cerurilor s-a apropiat”. (Mat. 4:17) Pe parcursul celor trei ani și jumătate care au urmat, Isus a învățat multe persoane, dar a ales și a instruit în mod special doar doisprezece discipoli. În acei trei ani și jumătate, discipolii săi credincioși nu au reușit să înțeleagă pe deplin scopurile lui Iehova, mai ales cele legate de Împărăție, deoarece nu primiseră ungerea cu spirit sfânt. Chiar înainte de plecarea sa, Isus i-a învățat pe discipolii săi unele adevăruri foarte importante pe care ei nu le-au putut aprecia atunci. El le-a spus: ”Mai am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteți purta. Însă, când va veni spiritul adevărului, el vă va călăuzi în tot adevărul, fiindcă nu va vorbi de la el însuși, ci va spune ce aude și vă va anunța lucrurile viitoare.” (Ioan 16:12,13) Spiritul sfânt avea să fie mângâietorul, îndrumătorul și ajutorul lor începând de la Rusalii.

13. Atunci când Iehova l-a ridicat pe Isus din morți și l-a înălțat la ceruri, mai presus de orice puteri și autorități, Isus Cristos a devenit Regele și Capul marelui și dreptului guvern al lui Iehova care îi va justifica numele și îi va binecuvânta pe toți cei ce i se dedică Celui Preaînalt. Fără îndoială că Isus și-ar fi

putut începe domnia ca Rege chiar atunci și l-ar fi putut învinge pe dușman și să instituie Împărăția lui Dumnezeu, dar încă nu venise timpul fixat al lui Iehova, astfel că el i-a spus lui Isus: ”Stai la dreapta mea până îi voi pune pe dușmanii tăi așternut pentru picioarele tale.” (Ps. 110:1) Voința exprimată a lui Dumnezeu este ca împreună cu Isus Cristos în Împărăția sa să mai fie asociate alte 144.000 de persoane, luate dintre oamenii imperfecti iar apoi aduse la maturitate în Cristos. Discipolii credincioși au început să înțeleagă acest mare adevăr după ce au primit ungera cu spirit sfânt de la Rusalii. Ei au învățat că Iehova a pus temelia Împărăției sau organizației sale principale. După aceea, Pavel, care a devenit apostol al lui Isus Cristos, adresându-se adunării din Efes, a spus: ”Cu siguranță deci, voi nu mai sunteți străini, nici locuitori străini, ci concetățeni ai sfinților și membrii ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, Cristos Isus însuși fiind piatra unghiulară de temelie. În unitate cu el, întreaga clădire, armonios îmbinată, crește ca să fie un templu sfânt pentru Domnul. În unitate cu el, și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un loc în care să locuiască Dumnezeu prin spirit.” (Ef. 2:19-22) Aceasta arată dezvoltarea Împărăției sau organizației principale. Zidirea Împărăției a început la Rusalii și trebuie să progreseze până când toți membrii ei sunt aduși maturitate, sau unitate în Cristos.

DARURI

14. Pentru a-și atinge scopul cu privire la Împărăția sa, Iehova i-a dat Fiului său preaiubit anumite daruri care au fost prezise de profetul lui Iehova în următoarele cuvinte: ”Tu ai urcat în înălțimi, ai dus cu tine captivi, ai luat oameni ca daruri, chiar și pe cei încăpățânați, ca să locuiești printre ei, o, Iah Dumnezeu!” (Ps. 68:18) O altă traducere redă o parte a acestui text astfel: ” Tu . . . ai acceptat daruri sub formă de oameni.” (*Roth.*) Aceste daruri primite de Isus de la Tatăl său nu au fost primite în mod egoist, ci cu scopul de a dezvolta Împărăția sau organizația principală. Toți cei ce vor să facă parte din această Împărăție trebuie să fie aduși la unitate sau armonie deplină. Iehova i-a ales pe cei doisprezece discipoli pentru Isus, iar atunci când Isus a urcat la ceruri și și-a prezentat sângele răscumpărător înaintea lui Iehova, acel dar al discipolilor a fost complet. Unsprezece dintre aceștia s-au dovedit credincioși, iar unul s-a pierdut din cauza necredinței lui. Această concluzie este susținută și de următoarele cuvinte ale lui Isus: ”Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau și tu mi i-ai dat, iar ei au respectat cuvântul tău. Eu mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care mi i-ai dat, fiindcă sunt ai tăi și toate lucrurile mele sunt ale tale și lucrurile tale sunt ale mele; și am fost glorificat în mijlocul lor. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, iar eu vin la tine. Tată sfânt, veghează asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat, pentru ca ei să fie una, așa cum și noi suntem una. Când eram cu ei, vegheam asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat. I-am păzit și niciunul dintre ei n-a fost distrus, decât fiul distrugerii, pentru a se împlini cuvântul Scripturii.” – Ioan 17:6, 9-12

15. Așa cum Iehova l-a trimis pe Isus în lume ca Primul său Martor, tot așa Isus îi trimite acum pe discipolii săi credincioși să fie martori pentru numele și Cuvântul lui Iehova Dumnezeu. Ei au început această lucrare de mărturie în ziua de Rusalii. Iehova i-a dat lui Isus toate lucrurile legate de Împărăție, iar el a declarat că le va împărtăși pe acestea cu cei ce vor deveni una cu el în Împărăția sa. – Ioan 16:15

16. Mai târziu, apostolul Pavel, ales în mod special să le depună mărturie neamurilor și căruia i s-a dat autoritate de sus să scrie, a făcut o afirmație asemănătoare cu cea care apare în Psalmul 68:18. Afirmația lui Pavel arată că printre darurile pe care le-a primit Isus de la Tatăl său erau oameni și că Isus Cristos, în armonie cu voința Tatălui său, i-a dat pe aceștia pentru perfecționarea organizației principale a lui Iehova. "Este un singur corp și un singur spirit, așa cum este și o singură speranță la care ați fost chemați. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți, prin toți și în toți." (Ef. 4:4-6) Următoarea afirmație a apostolului arată că aceste daruri îi aparțin Împărăției, sau organizației principale a lui Iehova: "De aceea, el spune: "Când a urcat în înălțimi, a dus cu el captivi. A dat oameni ca daruri". El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeți, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori și învățători, în vederea îndreptării sfinților, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, până când vom ajunge toți la unitate în credință și în cunoașterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Cristos, ca să nu mai fim niște copii mici, aruncați în toate părțile ca de valuri și purtați încoace și-ncolo de orice vânt de învățătură prin șiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiurii. Ci, spunând adevărul, să creștem prin iubire în toate lucrurile în cel care este capul, Cristos. Din el, tot corpul - armonios îmbinat și făcut să colaboreze prin toate încheieturile care dau ce este necesar, după lucrarea fiecărui mădular în măsura potrivită - contribuie la creșterea corpului, pentru ca acesta să se zidească pe sine în iubire." (Ef. 4:8,11-16, *A.R.V.*) Aceste versete arată că Isus Cristos a primit darurile de la Iehova și a dat daruri ca oameni și că aceste daruri au avut scopul expres de a perfecționa organizația principală a lui Iehova. Acest adevăr important trebuie să fie păstrat mereu în minte, atunci când analizăm pasajele referitoare la servii din adunare.

17. Cu alte cuvinte, Isus Cristos, Capul organizației, prin voința Tatălui său, a creat anumite funcții de ale căror îndatoriri trebuie să se îngrijească oameni pe care îi califică spiritul lui Dumnezeu să servească și să ocupe acele numiri de serviciu. Cuvintele apostolului Pavel din Efeseni 4:11, *A.R.V.* arată ce funcții au fost create, și anume: apostoli, profeți, evanghelizatori, păstori și învățători; dar să observăm că nu s-a creat și nici nu s-a menționat funcția de bătrân. Nu există niciun text în Biblie care să arate că Iehova ar fi creat prin autoritatea sa sau prin Isus Cristos ca Reprezentant Principal al său *funcția* de bătrân.

BĂTRÂNI ÎN FUNCȚIE

18. Nu este scriptural ca funcția de bătrân să fie ocupată prin numiri sau prin vot. Dar toți cei ce devin membrii ai corpului lui Cristos trebuie de fapt să devină bătrâni potrivit sensului scriptural al acestui termen. Înțelegerea greșită a termenului "bătrâni" în adunare a dus la multă confuzie și necazuri; iar dacă funcția de bătrân ar fi fost creată de Domnul, iar apoi ocupată tot în modul ales de Domnul, o astfel de confuzie și de necazuri nu ar mai fi apărut. Termenul "bătrâni" este un termen scriptural, însă nu cu referire la o poziție numită sau aleasă prin vot. Admitem, desigur, că Domnul, creând funcțiile de apostoli, evanghelizatori, păstori și profeti și învățători, s-a îngrijit și de ocuparea acestor funcții în adunare. Deoarece apostolii erau ambasadorii oficiali ai Domnului, investiți cu puteri extraordinare, vom admite și că dacă ei, acționând sub îndrumarea Domnului, au creat alte funcții în adunare, atunci acestea sunt potrivite și ocupate în mod scriptural de cei potriviți pentru aceasta. Isus le-a spus discipolilor săi: "Adevărat vă spun că tot ce veți lega pe pământ va fi deja legat în cer și tot ce veți dezlega pe pământ va fi deja dezlegat în cer." (Mat. 18:18) Aceasta ar însemna că ei sunt îndrumați de Domnul și că acțiunile lor ca ambasadori speciali ai săi sunt confirmate de Domnul.

19. În epistola sa către Timotei, Pavel menționează funcția de supraveghetori și definește însușirile necesare persoanei care ocupă această numire. "Cuvântul acesta este adevărat. Dacă cineva aspiră la sarcina de supraveghetor, dorește o lucrare bună. De aceea, supraveghetorul trebuie să fie ireproșabil, soțul unei singure soții, cumpătat în obiceiuri, cu o minte sănătoasă, ordonat, ospitalier, capabil să predea, să nu fie un bețiv scandalagiu, nici bătăuș, ci rezonabil, nu certăreț, nici iubitor de bani, să fie un om care-și conduce bine familia, care-și ține copiii în supunere cu toată seriozitatea (de fapt, dacă cineva nu știe să-și conducă propria familie, cum se va îngriji de adunarea lui Dumnezeu?). Să nu fie un om convertit de curând, ca nu cumva să se umfle de mândrie și să cadă în condamnarea pronunțată împotriva Diavolului. Pe lângă aceasta, trebuie să aibă o bună mărturie de la cei de afară, ca să nu cadă în defăimare și într-o cursă a Diavolului." (1 Tim. 3:1-7) Supraveghetorii sunt menționați și în alte părți. (Fil. 1:1; Tit 1:7) S-a presupus că funcția de supraveghetor și cea de bătrân sunt una și aceeași, însă această presupunere nu este corectă. Dovezile scripturale arată că o persoană trebuie să fie mai întâi *un bătrân* pentru a putea fi calificat să fie supraveghetor.

20. Deoarece Scripturile nu prevăd funcția de bătrân, tragem concluzia că nimeni nu poate fi numit în mod scriptural și corect în funcția de bătrân. Deoarece Scripturile prevăd, însă, anumite funcții în cadrul adunării, și deoarece bărbații bătrâni sunt cei maturi ca și urmași ai lui Isus Cristos, atunci reiese că numirile din adunare sunt ocupate în mod potrivit de acești bărbați. Pavel i-a dat următoarele îndrumări lui Tit: "Să numești (alegi, desemnezi) bătrâni (greacă presbyterous) în fiecare oraș, așa cum ți-am poruncit." (Tit 1:5) Cu alte cuvinte, nu se pot numi ca servi în adunare persoane care sunt copii mici, adică persoane fără experiență, ci se

pot numi numai oameni bătrâni, sau maturi, pentru a servi. Tit era un supraveghetor al bisericii pe vremea aceea și fără îndoială că el avea spiritul Domnului și crescuse la maturitate în Cristos și de aceea era pe drept "un bătrân", iar Pavel, văzând acest lucru, l-a ales pe Tit ca supraveghetor. În mod asemănător, trebuie să se aleagă supraveghetori în fiecare adunare, așa cum a îndrumat Pavel, oriunde sunt bărbați suficient de maturi. Următoarele sale cuvinte arată că Pavel s-a referit la funcția de supraveghetor și nu la cea de bătrân: "Căci supraveghetorul trebuie să fie liber de acuzație ca administrator al lui Dumnezeu." – Tit. 1:7

21. Cine i-a făcut pe acești bărbați supraveghetori în cadrul adunării? Cuvintele lui Pavel ne răspund la această întrebare astfel: "Totuși, de la Milet a trimis vorbă la Efes și i-a chemat pe bătrânii[*R.V., margin*, presbyters; literal, oameni în vârstă sau maturi] adunării. Când au ajuns la el, le-a zis: "Voi știți bine cum, din prima zi în care am pus piciorul în provincia Asiei, am fost tot timpul cu voi . . . și nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos și să vă învăț în public și din casă în casă. Fiindcă nu m-am reținut să vă spun toată voința lui Dumnezeu." (Fap. 20:17-20,27) Aceasta dovedește că acești oameni au primit îndrumări detaliate după ce au primit spiritul Domnului și trebuie să presupunem că au crescut în cunoștința și favoarea lui Dumnezeu. Astfel că se spune pe bună dreptate despre acești oameni maturi în Cristos că ei erau bătrâni sau prezbiteri și, adresându-li-se, Pavel a spus: "Fiți atenți la voi înșivă și la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriți adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu propriul său sânge." (Fap. 20:28) Nu se poate ca Pavel să se fi referit prin aceste cuvinte la faptul că spiritul sfânt i-ar fi numit sau desemnat în mod direct pe acei bărbați ca supraveghetori. Cu puțin timp înainte de acestea, Pavel fusese la Efes și îi alesese chiar pe acești bărbați. Ei erau atunci ucenici, urmași, discipoli sau învățați ai lui Isus Cristos și încă nu primiseră spiritul sfânt. Ca răspuns la întrebarea lui Pavel dacă primiseră sau nu spiritul sfânt, ei au răspuns: "Dar nici n-am auzit că există spirit sfânt." Atunci Pavel i-a instruit și "ei s-au botezat în numele Domnului Isus (Cristos). Când Pavel și-a pus mâinile peste ei, spiritul sfânt a venit peste ei și au început să vorbească în limbi și să profetească. Cu toții erau cam doisprezece bărbați." (Fap. 19:1-7) Fără îndoială că acești bărbați au fost unși chiar atunci și acolo cu spiritul sfânt iar această ungere i-a calificat să anunțe vestea bună și să servească în adunare. (Isa. 61:1,2) Spiritul sfânt a fost cel ce i-a făcut supraveghetori, iar aceasta după ce ei au devenit prezbiteri sau bătrâni. Aceasta dovedește că nimeni nu este calificat să ocupe funcția de supraveghetor în adunare fără să primească mai întâi ungerea cu spirit sfânt, fiind avansat în cunoștința și în spiritul Domnului.

22. Era atunci un grup de discipoli ai lui Cristos în Antiohia și în alte locuri din apropiere. Pavel și Barnaba călătoreau împreună instruindu-i pe frații din acel oraș și din altele, inclusiv orașul Derbe. „Și după ce au proclamat vestea bună în acel oraș și i-au învățat pe mulți, s-au întors din nou la Listra și la Iconium și Antiohia, întărind sufletele discipolilor și îndemnându-i să continue în credință, pentru că prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Și după

ce au numit bătrâni în fiecare adunare și s-au rugat postind, i-au lăsat în grija Domnului, în care credeau.” (Fap. 14:1-23) Evident că în toate aceste adunări de discipoli ai lui Cristos, erau unii care crescuseră în cunoștință și în spiritul Domnului și care au dovedit că primiseră spiritul sfânt, și tocmai dintre aceștia care dădeau dovadă de un mare grad de maturitate au fost aleși unii și, fiind mai întâi bătrâni, eu fost desemnați sau aleși ca supraveghetori. Nu se spune că Pavel ar fi luat problema în propriile mâini și că i-ar fi numit pe acești bărbați. Potrivit *Versiunii Revizuite* acest text spune: ”Și după ce au numit (greacă *cheirotoneo*, care înseamnă a fi cei ce ridică mâna, sau votanți prin ridicarea mâinii) bătrâni pentru ei (prezbiteri, bărbați în vârstă) în fiecare adunare.” Este clar că aceasta înseamnă că dintre cei maturi sau bătrâni au fost aleși și numiți unii bărbați să servească în adunare. Această numire nu a fost făcută de Pavel sau de Barnaba prin excluderea restului adunării ci, dimpotrivă, toți cei din adunare care primiseră spiritul sfânt, și putem să fim siguri că aceștia îi includeau și pe Pavel și pe Barnaba, și-au exprimat alegerea personală cu privire la cine trebuia să servească, și au făcut acest lucru prin ridicarea mâinii. Ca dovadă a faptului că adunarea a fost implicată în numirea de bătrâni, citim următoarele: ”Mulțumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu că a pus în inima lui Tit aceeași străduință pentru voi. Cu el îl trimitem însă și pe fratele a cărui laudă (greacă, *cheirotoneo*) în legătură cu vestea bună s-a răspândit prin toate adunările. Și nu numai atât, dar a și fost numit de adunări să ne fie tovarăș de călătorie pentru a duce acest dar generos, care trebuie administrat de noi spre gloria Domnului și ca dovadă că suntem gata să-i ajutăm pe alții.” (2 Cor. 8:16,18,19, *A.R.V.*) Este evident că aceasta înseamnă că această adunare de urmași ai lui Isus Cristos care au fost îndrumați de spiritul sfânt, inclusiv Pavel și Barnaba, și-au exprimat alegerea cu privire la ce bărbați erau bătrâni, pentru a fi aleși ca servi ai fraților.

ACȚIUNEA SPIRITULUI SFÂNT

23. Potrivit promisiunii date discipolilor săi, Isus s-a rugat Tatălui, care a trimis spiritul sfânt să le servească celor consacrați ca mângâietor, ajutor și susținător în timpul absenței Domnului Isus. (Ioan 14:16-18) Isus le-a spus acestora: ”Însă, când va veni spiritul adevărului, el vă va călăuzi în tot adevărul, fiindcă nu va vorbi de la el însuși, ci va spune ce aude și vă va anunța lucrurile viitoare.” (Ioan 16:13) Dacă spiritul sfânt a ales prin intervenție directă oameni în funcția de bătrâni, atunci trebuie admis și că spiritul sfânt a făcut multe greșeli cumplite. Însă spiritul sfânt nu acționa în acest fel. El acționa asupra minților celor consacrați Domnul pentru ce aceștia, fiind îndrumați de spirit și având aceleași gânduri, să fie îndrumați pe calea cea bună. În absența lui Isus, spiritul sfânt, trimis în numele său și venind în contact cu cei ce aveau o dorință sinceră de a fi în armonie cu Dumnezeu, avea să dirijeze treburile adunării. Un exemplu al acestui mod de acțiune al spiritului sfânt îl găsim în relatarea referitoare la întrunirea apostolilor la Ierusalim. Iacob, adresându-se celor prezenți, printre care apostoli, bătrâni și alții din adunare, a spus: ”De aceea, hotărârea mea este să nu-i tulburăm

pe aceia din națiuni care se întorc la Dumnezeu, ci să le scriem . . . Atunci apostolii, bătrânii și toată adunarea au considerat că este bine să trimită la Antiohia, împreună cu Pavel și Barnaba; . . . Și au scris cu mâna lor: "Apostolii și bătrânii, frații voștri, către frații din Antiohia . . . spiritul sfânt și noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nici o altă povară, decât următoarele lucruri necesare." – Fap. 15:19-28, *A.R.V.*

24. Observați că se fac aici o diferență între "spiritul sfânt" și "noi". Evident că acest lucru este deoarece spiritul sfânt reprezenta în această situație puterea infailibilă care opera în mințile celor care aveau spiritul Domnului, iar aceștia, adică apostolii, frații bătrâni și toți cei din adunare, acționau în armonie cu acesta.

25. Un alt exemplu al modului în care acționează spiritul se găsește în relatarea din Faptele 13:2-4. În adunarea din Antiohia erau anumiți învățători. Aceștia se întruniseră cu adunarea. "În timp ce slujeau pentru Domnul și posteau, spiritul sfânt a zis: "Dintre toți, puneți-mi-i deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat". Atunci au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Astfel, bărbații aceștia, trimiși de spiritul sfânt, au coborât la Seleucia, iar de acolo au plecat cu corabia spre Cipru." (Fap. 13:2-4, *Diag.*) De aici înțelegem că, deoarece acești bărbați credincioși aveau aceeași minte, erau devotați lui Dumnezeu și doreau să îi împlinească voința, și deoarece i-au cerut Domnului în rugăciune să îi îndrume, spiritul sfânt a acționat asupra fiecăruia dintre ei în acest scop iar ei au acționat. Trebuie să tragem concluzia, așadar, că spiritul sfânt i-a făcut pe unii bărbați supraveghetori peste adunare, bărbați care erau deja bătrâni, sau maturi, deoarece progresaseră în cunoștința și favoarea Domnului. Membrii adunării care aveau spiritul Domnului, și care prin rugăciune și acțiune armonioasă căutau să fie îndrumați de spiritul sfânt ca ajutor și susținător al lor, au fost îndrumați astfel și au avut privilegiul de a indica prin voturile lor cine dintre frații lor bătrâni trebuia să le servească și să se îngrijească de treburile adunării. Cei ce au acționat astfel sub îndrumarea și instruirea spiritului sfânt au fost în unitate și fără îndoială că au fost uniți cu spirit. Apostolii au fost uniți și au fost uniți și alții, astfel că ei au putut fi în unitate.

CAUZA NECAZURILOR

26. Se știe că cea mai mare parte a necazurilor care au apărut în adunările poporului Domnului sunt cauzate de cei ca dețin funcțiile de "bătrâni". Motivul le este acum cât de poate de clar celor ce sunt învățați de Dumnezeu. În timpul cât apostolii erau în carne, Domnul a început o lucrare de aducere a adunării la "unitatea în credință și în cunoștință a Fiului lui Dumnezeu." După moartea apostolilor și a învățătorilor din timpurile de început ale adunării, adevărul a fost întunecat mult de Satan. Apoi a urmat o lungă perioadă de timp în care nu a mai existat acțiune unită în adunare ca un corp, iar spiritul sfânt a acționat asupra minții fiecărui urmaș individual al lui Isus Cristos ce a căutat cu sârguință să cunoască voința lui Dumnezeu și să o împlinească. Aceștia au păstrat unitatea spiritului, însă

nu exista unitate de acțiune în toată adunarea. Motivul pentru acest lucru era că au început să se alătore adunării unii oameni egoiști și ambițioși. Fiind egoiști și ambițioși, ei aveau spiritul anticristului și anti-Împărăției și căutau să fie ei onorați mai degrabă decât să progreseze Împărăția Domnului. Aceștia au început să lucreze chiar din zilele apostolului Ioan. (1 Ioan 2:18) După aceea, la alegerea bărbaților în funcția de ”bătrân” sau ”bătrâni” au început să se folosească metode politice. La timpul ales pentru numirea celor care să ocupe această funcție, în adunare erau aduși bărbați și femei care nu aveau deloc spiritul Domnului și li se permitea să voteze. Spre deosebire de cei credincioși din zilele de început, ei nu s-au devotat rugăciunii și postului pentru a putea descoperi care era voința Domnului. Astfel, în adunare au fost instalați și numiți unii oameni ca ”bătrâni” din cauza aparenței lor inteligente sau din cauza influenței lor personale și a altor motive egoiste. Putem fi siguri că spiritul sfânt nu avea să-i îndrume și susțină și ajute pe cei ce erau conduși de astfel de dorințe egoiste și ambițioase. Atunci când sunt puși în funcții de supraveghetori ai adunării oameni care nu sunt pe deplin devotați Domnului și Împărăției sale, necazurile apar întotdeauna. Este lăsată o ușă deschisă pentru Adversar, iar astfel el poate să se interpună în calea celor care încearcă să îi servească lui Dumnezeu, iar cei egoiști și ambițioși, conduși de spiritul Adversarului, cauzează multe necazuri și dezbinare. Dar atunci când cei (și numai cei) ce sunt pe deplin consacrați și devotați Domnului se întrunesc laolaltă și se dedică rugăciunii, postului și cererilor, dorind cu ardoare să fie îndrumați de Domnul, și care dau deoparte orice dorințe egoiste sau ambițioase, iar apoi acționează și spiritul sfânt îi îndrumă în alegerea celor care trebuie să servească, se nasc lucruri bune iar adunarea se zidește potrivit scopului lui Iehova Dumnezeu.

27. Nu ne putem aștepta deci ca spiritul sfânt să călăuzească și să ajute pe oricine devine membru al unei adunări de urmași declarați ai lui Isus. În mod clar, Scripturile ne arată că spiritul sfânt acționează ca un susținător și ghid și ajutor pentru cei care au primit chemarea Împărăției și i-au răspuns (și doar pentru aceștia). Deseori s-a găsit că majoritatea celor care au participat la alegerea bătrânilor prin vot nu au răspuns chemării Împărăției. Unii care au răspuns acelei chemări și așteptau să moștenească Împărăția s-au lăsat controlați de egoism și, urmându-și calea egoistă și ambițioasă, spiritul sfânt nu i-a mai putut călăuzi. Frecvent, aceștia au fost aleși pe pozițiile de bătrâni în cadrul adunărilor, și tot aceștia sunt cei care au pricinuit necazuri în sânul adunării.

BUN ȘI RĂU

28. În adunare au fost și servi buni, și servi răi, și ambele categorii au putut purta denumirea de „bătrâni”. Bătrânii buni, care au rămas credincioși și fideli Domnului, nu au devenit bătrâni pentru că au fost aleși în această funcție. Probabil aproape toți, dacă nu chiar toți, dintre cei răi care ocupă poziția de bătrâni, și care au pricinuit necazuri în adunare, nu au devenit niciodată de fapt bătrâni adevărați, așa cum o cer Scripturile, ci au fost desemnați doar pentru că au fost aleși în această „funcție”. Apostolii erau bătrâni în cadrul adunării; așa este

scris și în 1 Petru 5:1. Erau bătrâni nu în virtutea alegerii lor, ci pentru că erau maturi în Cristos, ajungând în deplină unitate cu el. Toți acești oameni credincioși din adunare au primit numele potrivit de bătrâni sau prezbiteri. E nevoie de perspicacitate, cunoștință și spirit al Domnului pentru a deveni bătrân, și nu de vouturile ființelor umane.

DATORII

29. Datoriile celor din adunare care sunt bătrâni adevărați sau prezbiteri după Scripturi, și care au fost numiți în serviciu sunt clar definite după cum urmează: Să prezideze întrunirile adunării de creștini și să lucreze în cadrul lucrului pe care Domnul l-a dat adunării (1 Timotei 5:17); să se roage pentru cei bolnavi spiritual, la cerere (Iacob 5:14, 15); să acționeze ca supraveghetori ai adunării și să sprijine și să se îngrijească de acțiunile ei; (Fapte 20:28, 35); să hrănească turma lui Dumnezeu și să o păzească (1 Pet. 5:1, 2; Fapte 20:28); să servească ca supraveghetori ai turmei lui Dumnezeu și să fie apți să îi învețe pentru că s-au maturizat în cunoașterea și favoarea Domnului (1 Tim. 3:2; Tit 1:9); să fie exemple pentru turma lui Dumnezeu (Fapte 20:35; 1 Petru 5:3) Ei au îndeplinit aceste datorii nu pentru că au fost aleși în funcție ca „bătrâni”, ci pentru că sunt fii ai lui Dumnezeu care au răspuns la chemarea Împărăției și care îl servesc cu credință pe Dumnezeu în unitate cu Cristos.

30. Domnul Isus a venit acum la templul lui Dumnezeu și spiritul sfânt a încetat să acționeze în funcția lui de sfătuitor. Cei din adunare nu mai sunt precum orfanii, pentru că acum Isus Cristos este cu ai săi. Întrebările pe care trebuie să le supunem acum atenție sunt: Cine sunt acum bătrâni? Va mai trebui adunarea să continue să aleagă oameni în funcția de bătrâni? Ce reprezentanți sau servi să fie desemnați și aleși de adunări? Ne vom strădui să răspundem acestor întrebări conform cu Scripturile în următoarea ediție a *Turnului de veghere*.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce lucru important este dovedit de faptul că Iehova este Dumnezeul ordinii? Pe cine a făcut Iehova să constituie organizația lui, și, în particular, capitala organizației? Cum putem determina dacă o companie, o adunare organizată de creaturi este parte din organizația lui Iehova?

2. Identificați „Înaltele Stăpâniri”. Bazându-ne pe care principiu trebuie ca fiecare creatură primită în organizația lui Dumnezeu să se supună și acestor „Înalte Stăpâniri”? Ce întrebare importantă ridică acest fapt? Care este singurul mod potrivit în care se poate răspunde la această întrebare?

3, 4. Explicați sensul termenului „bătrâni”, așa cum este folosit în Vechiul Testament. Oferiți ilustrații.

5-7. Comparați definiția „teologică” a termenului cu cea indicată în Scripturi. Dovediți, pe baza Vechiului Testament dacă termenul „bătrâni” se referă la o funcție.

8-10. Arătați că sensul termenului „bătrâni” din Noul Testament este în concordanță cu cel din Vechiul Testament.

11. În ce sens ne oferă afirmația lui Pavel din Fapte 11:28-30 mai multe dovezi în acest sens?

12, 13. Urmăriți evoluția organizației principale a lui Iehova.

14-17. Explicați (a) „darurile” la care se face referire în Psalmul 68:18; (b) cele menționate de Pavel în Efeseni 4:8 (c) scopul acestor daruri. Sugerează vreuna din aceste scripturi existența unei „funcții” de „bătrân”?

18. Care este sensul scriptural al termenului de „bătrân”? Arătați dacă apostolii aveau autoritatea de a crea și de a ocupa alte funcții în adunare, și dacă au procedat astfel.

19, 20. Ce spune Pavel despre funcția și calificările unui supraveghetor? Care este diferența dintre „bătrân” și „supraveghetor”? Explicați, apoi, ce voia să spună Pavel în Tit 1:5. Ce dovedește Tit 1:7?

21. În cel fel servesc cuvintele lui Pavel din Fapte 20:28 pentru a prezenta calificările supraveghetorilor în adunare, și autoritatea prin care s-au constituit?

22. Explicați cuvintele lui Pavel: „au numit bătrâni” din Fapte 14:23. Cum s-a realizat această „numire”?

23-25. Indicați modul de operare al spiritului sfânt, și dați exemple în acest sens. Care este distincția importantă din cuvintele apostolului cu privire la „spiritul sfânt și noi”.

26, 27. Explicați crearea „funcției” de „bătrân” începând cu zilele apostolilor. Din moment ce spiritul sfânt a fost trimis ca susținător, îndrumător și ajutor, cum putem explica necazurile care au apărut și dominat în sânul unor adunări de urmași declarați ai lui Cristos?

28. Cum putem explica rațional faptul că au existat atât servi buni și răi în biserică, și ambii s-au numit „bătrâni”?

29. Care sunt datoriile acelor bătrâni care au fost unși în serviciul bisericii? Explicați dacă au îndeplinit aceste datorii grație faptului că au fost unși „bătrâni”

30. Ce schimbare de situație aduce după sine venirea Domnului Isus la templul lui Dumnezeu. Ce chestiuni importante trebuie acum analizate?

Prima putere mondială împotriva lui Dumnezeu

După căderea Turnului Babel și împrăștierea oamenilor pe tot întinsul pământului, aceștia s-au adunat în triburi în diferite regiuni. Mulți dintre aceștia și-au găsit sălaș în Egipt, și acolo Satan a început ascensiunea primii sale mari puteri mondiale. Fără să fie stânjeniți de Dumnezeu și, deci, cu permisiunea sa, oamenii au construit acolo o mare putere mondială. Acest stat s-a dovedit a fi un puternic sistem militar și un mare asupritor al popoarelor. Era un imperiu al bogățiilor,

învățămintului și religiei; iar aceste trei elemente s-au combinat spre a-i conduce pe oameni și a le pune pe umeri poveri grele și dureros de cărat.

Între timp, Dumnezeu era în relație cu strămoșii națiunii evreilor, și anume Avraam, Isaac și Iacob, și-și ducea la îndeplinire marele său scop pe care îl întocmise de la început. La timpul cuvenit, Iosif, fiul iubit al lui Iacob, a fost vântul unui grup de nomazi, și a fost dus de ei în Egipt. Atât Iosif, cât și tatăl său slujeau lui Iehova Dumnezeu și Domnul Dumnezeu a îngăduit ca Iosif să fie răpit și dus. După o vreme, Iosif a fost dus la închisoare pe baza unei acuzații false, și avea să rămână acolo pe timp nedefinit. Apoi, regele Egiptului a avut un vis pe care nu îl putea înțelege și pe care nimeni nu i-l putea interpreta. I-a chemat pe magicieni, reprezentanții Diavolului pe pământ, ca să-i explice visul, dar nu au putut. I s-a spus despre Iosif, aflat în închisoare, și regele a trimis după el și Iosif a fost adus înaintea lui. Aici, din nou, Domnul Iehova l-a răsplătit pe servul său credincios. Din îndurarea Domnului, Iosif a interpretat visul Domnului, prezicând că asupra Egiptului se vor abate șapte ani de bunăstare și apoi șapte ani de foamete; și l-a sfătuit pe rege să pună deoparte mari cantități de hrană în timpul celor șapte ani îndestulați. Iosif s-a dovedit a fi un martor adevărat și credincios al singurului Dumnezeu adevărat, și Dumnezeu l-a răsplătit pentru loialitatea sa. Dumnezeu îi răsplătește întotdeauna pe cei credincioși lui.

Apoi regele l-a făcut pe Iosif al doilea om în stat după el, și Iosif a devenit de atunci conducătorul activ al Egiptului. Textul din Geneza 41:38-40 spune: "De aceea, faraonul le-a zis slujitorilor săi: "Mai poate fi găsit un om ca acesta, în care să fie spiritul lui Dumnezeu?" Și faraonul i-a spus lui Iosif: "Fiindcă Dumnezeu te-a făcut să cunoști toate acestea, nu este nimeni atât de prevăzător și de înțelept ca tine. Tu vei fi peste casa mea și tot poporul meu te va asculta întru totul. Numai în ce privește tronul voi fi mai mare decât tine"."

Iosif a fost un martor puternic și bun pentru poporul Egiptului. El le-a prezentat în linii mari oamenilor prin acțiunile sale profetice marele scop al lui Iehova Dumnezeu, de a-i răscumpăra și de a-i elibera și binecuvânta. Desigur, ei nu au înțeles atunci, dar acest lucru a fost scris îndeosebi spre beneficiul oamenilor de acum căroră le este îngăduit să înțeleagă scopul divin.

În timpul celor șapte ani de prosperitate, Iosif, având putere absolută, a strâns mari provizii de grâne. Atunci când foametea bântuia pământul, oamenii aveau mare nevoie. Iosif a cumpărat tot porumbul lor pentru rege. Anul următor, oamenii s-au întors și i-au spus lui Iosif: "Nu mai avem porumb de vânzare." Iosif le-a spus atunci: "Vindeți-mi vitele voastre". Și a cumpărat toate vitele oamenilor pentru rege. Anul următor, când foametea a continuat și oamenii au venit la el și au spus "Nu avem nici porumb, nici vite", Iosif le-a spus: "Vindeți-mi pământul vostru.". Și a cumpărat tot pământul pentru rege. Foametea a continuat și, anul următor, când s-au întors, oamenii i-au spus lui Iosif "Nu avem nici porumb, nici vite, nici pământ, dar ne vom vinde de bunăvoie și deveni sclavii lui Faraon regele." Astfel oamenii au renunțat la tot ce aveau ca să poată primi pâine din

măinile lui Iosif. Citiți descrierea acestor evenimente în Genesa, capitolul 47, versetele 14-23.

Acest lucru simbolizează cum oamenii vor deveni, la timpul cuvenit, servi de bunăvoie ai celui prefigurat de Iosif, Domnul dreptății, pentru a primi pâinea vieții și a trăi. Iosif a redresat situația Egiptului și oamenii erau mulțumiți. Astfel, Dumnezeu le-a arătat oamenilor cum bunătatea și credința atrag după sine răsplata păcii și binecuvântării. Iosif era deci un martor puternic și mare pentru Domnul în țara Egiptului.

După moartea lui Iosif, pe tronul Egiptului a urcat un faraon nou, care a căzut ușor pradă vicleniilor lui Satan Diavolul. Versetul 8 al primului capitol din Exod surprinde această schimbare a monarhilor, spunând: “După un timp s-a ridicat peste Egipt un nou faraon, care nu-l cunoscuse pe Iosif.” Sub domnia acestui instrument arogant al lui Satan, oamenii au uitat curând bunătatea pe care au primit-o de la Iehova prin mâinile lui Iosif, servul său credincios. Egipt s-a dezvoltat și a devenit o mare și înstărită putere mondială, așa cum pământul nu mai cunoscuse până atunci. Diavolul ajunsese acum la oameni, iar aceștia au uitat de Dumnezeu și venerau fiare cu patru picioare și târâtoare în locul lui. Au căzut ușor pradă planului său rău de guvernare.

Cei putred de bogați au devenit sponsorii armatei, învățații au început să țeasă intrigi politice, iar preoții cultului demonic i-au atras pe oameni în capcana venerării necugetate a Diavolului și a obiectelor pe care acesta le-a creat ca să li se închine. Aceste trei elemente, factorii politic, comercial și eclesastic organizați de Satan au operat împreună pentru a forma puterea mondială prin care controla oamenii. O asemenea putere mondială este foarte potrivit reprezentată în Scripturi de o fiară. Guvernul, și prin asta ne referim la factorii de conducere, a devenit arogant și s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, și a devenit un mare asupritor al poporului. Imagini idolatre ale faraonilor sunt păstrate și până în ziua de azi, și pe chipurile lor putem vedea expresia de aroganță, sfidătoare și disprețuitoare. Satan a instituit în rândul acestor oameni imagini și falși zei și i-a făcut să se închine la ei; urmând astfel tactica sa obișnuită de a pune înaintea omenirii tot ce o poate îndepărta de adevăratul Dumnezeu viu, pentru ca oamenii să nu afle despre scopurile divine.

În tot acest timp, lui Dumnezeu nu i-au lipsit totuși martorii în această țară. Iosif l-a adus pe tatăl său și pe frații săi în Egipt. Urmașii lor s-au înmulțit din plin, și acum în țara Egiptului se afla o mare mulțime de israeliți. Aceștia erau poporul lui Dumnezeu care se închinau adevăratului Dumnezeu cel viu, și, încă de la moartea lui Iacob, au fost recunoscuți de Iehova ca fiind poporul său ales pe pământ. Din acest motiv, Diavolul a uneltit spre a fi foarte persecutați. El dorea să le pricinuiască nimicirea completă, dacă Domnul nu i-ar fi protejat. Fără îndoială, Domnul a îngăduit ca poporul său să locuiască pentru o vreme în Egipt pentru a-i învăța, în calitatea de făpturi inteligente ale sale, anumite lecții de care aveau nevoie și pe care, la timpul cuvenit, vor începe să le înțeleagă. Atunci când Iacob se afla pe patul său de moarte, a profețit că din seminția lui Iuda se va ridica Cel

puternic care va fi marele Eliberator al poporului, și oamenii se vor aduna în jurul lui. Cuvintele sale, așa cum au fost păstrate pentru noi în capitolul 49 al Genezei, versetul 10, sunt: “Sceptra nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele”. Diavolul știa, bineînțeles, despre această profeție. A început imediat să elaboreze planuri de distrugere a Celui promis. Copiii lui Israel au continuat să locuiască în Egipt, și urmașii lor s-au înmulțit mai mult decât egiptenii. Drept urmare, regele a dat instrucțiuni ca moașele să fie anunțate atunci când evreicele nășteau, și dacă nășteau un fiu acesta să fie ucis, dar dacă nășteau o fiică să fie lăsată să trăiască. În mod clar, aceasta era o strategie a Diavolului; dorea ca toți copiii de sex bărbătesc să fie uciși pentru ca să fie sigur că îl va ucide pe Cel care se va ridica din seminția lui Iuda. Diavolul nu voia să-și asume niciun risc în privința nașterii Celui puternic, și nu voia să-i îngăduie să trăiască. Dar, desigur, nu avea puterea de a înfrânge planurile lui Dumnezeu, chiar dacă în egoismul lui credea că poate.

Dumnezeu le-a ajutat însă pe femeile israelite, și copiii evrei au continua să se nască. În cele din urmă, s-a născut și Moise, și, printr-un miracol al lui Dumnezeu, a fost salvat de la moarte. A fost luat în casa familiei regale, sau mai degrabă în casa regală, și acolo a primit toate privilegiile. Puteți citi cu ochii voștri asta în primele 10 versete al capitolului al doilea din Exod. Domnul s-a îngrijit ca Moise să fie ocrotit, pentru că din și prin Moise avea să creeze o ilustrație profetică a marelui Eliberator care avea să vină; și vom vedea de acum înainte cum Diavolul s-a folosit de aceeași strategie pentru a-l distruge pe Salvator ca și pe Moise. Moise avea credință în Dumnezeu. Mărturia în acest sens, scrisă de apostolul Pavel în Evrei, cap. 11, versetele 24 și 25, declară: “Prin credință, Moise, când a crescut, a refuzat să fie numit fiul fiicei faraonului, alegând mai degrabă să sufere cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerea trecătoare a păcatului.” Moise ar fi preferat să riște de partea poporului său și să-i slujească adevăratului Dumnezeu cel viu decât să se bucure de tot confortul și ușurința traiului și onoare pe care i-ar fi putut-o conferi Diavolul și puterea sa mondială. Dumnezeu a continuat, între timp, să supravegheze și să modeleze condițiile poporului său ales pentru ca, la timpul său fixat, acesta să poată depună înaintea oamenilor o mărturie despre mărinimia și bunătatea sa iubitoare.

Eliberarea poporului său

În vremea nașterii lui Moise, evreii trăiau deja de aproape 150 de ani în țara Egiptului. Din cauza măsurilor discriminatoare aplicate de faraon, conducătorul Egiptului, viața în acea țară străină a devenit aproape insuportabilă pentru evrei. Pe când se maturiza, Moise simpatiza cu poporul său împovărat și a decis să li se alăture. Credința lui în Iehova l-a făcut să facă asta. – Evr. 11:24, 25.

Au apărut condiții de așa natură încât Moise a trebuit să plece să trăiască în altă țară. Măsurile opresive folosite de faraon împotriva Israelului au devenit tot mai rele. Strigătele lor se înălțau către Dumnezeu cel Atotputernic. Capitolul 3 din Exod, în versetele 7-10, ne spune: “Domnul a adăugat: "Am văzut, într-adevăr, asuprirea poporului meu care este în Egipt și am auzit strigătul lor pricinuit de cei ce îi obligă să muncească, deoarece cunosc bine durerile pe care le îndură. Cobor să-i eliberez din mâna egiptenilor și să-i duc din țara aceea într-o țară bună și întinsă, într-o țară în care curge lapte și miere, unde locuiesc canaanii, hetii, amoriții, fereziții, heviții și iebusiții. Și acum, iată că strigătul fiilor lui Israel a ajuns până la mine și am văzut cum îi asupresc egiptenii. Acum vino să te trimit la faraon și să-l scoți din Egipt pe poporul meu, pe fiii lui Israel.”

Moise a plecat, îndrumat de Iehova, să acționeze în favoarea oamenilor lui Israel, și Aaron, fratele său, a fost trimis de Domnul să-l ajute pe Moise. Supuși poruncii Domnului, Moise și Aaron s-au înfățișat înaintea lui Faraon și au spus: “Iată ce a spus Domnul Dumnezeul lui Israel: "Lasă-l pe poporul meu să plece ca să țină o sărbătoare în pustiu!”. Egiptul era acum o mare putere mondială, iar Diavolul era conducătorul ei nevăzut. Mai egoist și mai rău decât se poate spune în cuvinte, Satan a făcut ca reprezentantul său vizibil, regele Egiptului, să arate cel mai înalt grad de aroganță și sfidare a lui Dumnezeu cel Atotputernic. La cererea lui Moise, conducătorul Egiptului, reprezentantul Diavolului, a răspuns: “Dar faraonul a zis: "Cine este Iehova, ca să ascult de glasul lui și să-l las pe Israel să plece? Eu nu-l cunosc pe Iehova și nu-l voi lăsa pe Israel să plece” – Ex. 5:2.

Poverile asuprii israeliților au sporit și mai mult atunci. Dumnezeu i-a spus, în esență, lui Moise. „Îi voi arăta faraonului cine sunt. Vei vedea acum ce-i voi face faraonului.” (Ex. 6:1) Asuprirea și nedreptatea cu care erau copleșiți israeliții din țara Egiptului i-au dat lui Dumnezeu un prilej de a-și demonstra puterea, și de a depune din nou mărturie înaintea omului că Domnul este Dumnezeu cel etern și Atotputernic, că este Dumnezeul dreptății, înțelepciunii, iubirii și puterii. Oamenii au uitat de Dumnezeu, și a sosit acum timpul ca Dumnezeu să se coboare în Egipt și, prin reprezentantul său vizibil să facă un nume pentru sine. Ulterior, referindu-se la acest eveniment din Egipt, profetul a scris (2 Sam. 7:23): “Există oare pe pământ vreo națiune ca poporul tău, Israel, pe care Dumnezeu s-a dus să-l elibereze pentru sine ca popor, să-și facă un nume și să înfăptuiască pentru ei lucruri mari și înfricoșătoare - izgonind națiunile și dumnezeii lor pentru poporul tău, pe care ți l-ai eliberat din Egipt?” Apoi Dumnezeu i-a spus lui Moise: “Și egiptenii vor ști că eu sunt Domnul când îmi voi întinde mâna împotriva Egiptului și îi voi scoate pe fiii lui Israel din mijlocul lor.” – Ex. 7:5.

Pentru a-și duce la împlinire voința și scopurile sale, Dumnezeu i-a trimis din nou pe Moise și Aaron înaintea regelui Egiptului și a cerut să li se permită israeliților să părăsească Egiptul. Această solicitare a fost întâmpinată cu refuz. Apoi Dumnezeu a trimis plăgi asupra Egiptului. Nilul s-a prefăcut în sânge. Apoi a

urmat invazia broaștelor, a țânțarilor și a tăunilor. Faraon se căia și promite că-i lasă să plece pe copiii lui Israel, doar ca să se răzgândească și să refuze arogant.

Apoi Dumnezeu i-a spus lui Moise: “Voi mai aduce o plagă asupra faraonului și asupra Egiptului. Apoi el vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați cu totul, vă va izgoni de aici.” (Ex. 11:1) Domnul a început acum să facă pregătiri pentru o mare demonstrație de putere prin care avea să îi învețe pe oameni și pe toate creaturile inteligente că el este marele Iehova Dumnezeu. Domnul l-a îndrumat pe Moise să-i adune laolaltă pe conducătorii Israelului și să le dea instrucțiuni ca fiecare familie, în a zecea zi a lunii Nisan, prima lună, să ia din turmă un miel fără defecte, un mascul de un an, și să-l păstreze până în a paisprezecea zi a acelei luni, și atunci să-l sacrifice și să ungă cu sângele lui cei doi ușori și tocul de sus al ușii. Acest lucru a fost rânduit ca o măsură pe protecție pentru israeliții care vor respecta această lege; după cum se consemnează în Exod, cap. 12, versetele 12 și 13, Domnul a zis: “În noaptea aceea voi trece prin țara Egiptului, voi lovi pe fiecare întâi născut din țara Egiptului, de la om până la animal, și voi executa judecăți asupra tuturor dumnezeilor Egiptului. Eu sunt Iehova. Sângele vă va servi drept semn pe casele în care veți fi. Eu am să văd sângele și am să trec pe deasupra voastră, iar plaga nimicitoare nu va veni peste voi când voi lovi țara Egiptului.”

Moise a făcut ca israeliții să îndeplinească instrucțiunile, și totul era pregătit pentru acea noapte. Fiecare familie care a sacrificat mielul și a uns ușorii ușii cu sângele lui a intrat înăuntru și a așteptat. În acea noapte însemnată, pe când regele arogant și alți supuși egipteni ai Diavolului care credeau că zeii răi îi vor proteja dormeau, marele Dumnezeu al întregului univers a făcut ca îngerul său să treacă peste țară, să le doboare dumnezeii falși și să lovească cu moarte pe fiecare dintre primii născuți ai Egiptului. Nimeni un a fost cruțat, în afară de israeliții care s-au supus Domnul și au uns cu sânge ușorii ușii. Uciderea a inclus atât copii de sex bărbătesc cât și masculii animalelor, de la fiul regelui până la cel mai umil băiat din țară. În toiul nopții, regele s-a trezit și și-a găsit întâiul-născut mort. S-a dat alarma și s-au auzit multe plânsete și vaiete în întreaga țară, căci nu exista nici măcar o casă a vreunui egiptean fără un mort.

Regele i-a chemat pe Moise și Aaron și a poruncit ca toți fiii lor să părăsească țara imediat. Conform Exodului, cap. 12, versetele 32 și 33, regele a spus: “Luați-vă și turmele și cirezile, așa cum ați spus, și duceți-vă! Și binecuvântați-mă și pe mine”. Egiptenii grăbeau poporul, fiindcă voiau să-i scoată mai repede din țară, "căci", ziceau ei, "suntem cu toții ca morți!" Astfel Dumnezeu, respectându-și promisiunea, i-a dat faraonului un motiv puternic să știe cine este Dumnezeu, ca răspuns la întrebarea sa arogantă și sfidătoare: “Cine este DOMNUL [Iehova]?” (Ex. 5:2) Domnul a lovit și a distrus toți idoli și dumnezeii falși din întreaga țară a Egiptului, și a umplut țara de plânset și vaiet. În Numeri 33:4 se consemnează că “În acest timp, egiptenii îi înmormântau pe cei pe care Iehova îi lovise din rândurile lor, adică pe toți întâii născuți. Și Iehova executase judecăți asupra dumnezeilor lor.”

S-ar fi părut că acest dezastru teribil care i-a lovit pe întâii născuți din Egipt și care a distrus și prăbușit toți zeii lor falși era o lecție suficientă pentru faraon, și chiar și pentru superiorul lui, Diavolul, o lecție că este inutil să lupți împotriva lui Dumnezeu. Dar egoismul și aroganța celui rău nu par să cunoască vreo limită. Dumnezeu știa ce se va petrece în inima faraonului, și ce-l va îndemna Satan să facă. Așa că și-a propus să le mai dea o lecție, după cum spune Exodul în cap. 14, versetul 4: “Și egiptenii vor ști că eu sunt Domnul”.

O mare mulțime de Israeliiți – 600.000, doar bărbații - și așezat tabăra pe malurile Mării Roșii. După ce regele Egiptului și-a plâns o vreme fiul, și și-a dat seama de faptul că israeliții au plecat, a poruncit armatei sale de care și pedestrași să-i urmărească pe israeliți și să-i distrugă. Egiptenii s-au năpustit asupra israeliților care tocmai își așezaseră tabăra. Israeliiți se temeau foarte mult, și au strigat către Domnul și i-au reproșat lui Moise că i-a adus până aici doar ca să fie uciși de egipteni. “Atunci Moise a zis poporului: "Nu vă temeți! Rămâneți neclintiți și veți vedea salvarea lui Iehova, pe care o va înfăptui azi pentru voi! Căci pe egiptenii pe care-i vedeți azi nu-i veți mai vedea niciodată. Iehova însuși va lupta pentru voi, iar voi veți sta liniștiți!”

Priviți acum imensa putere a lui Dumnezeu. El a făcut ca îngerul său să coboare în tabăra Israelului și să facă un stâlp de nor să stea între israeliți și egipteni, dar le-a dat lumină israeliților. Apoi Moise, la porunca Domnului, și-a întins mâinile peste mare și Dumnezeu a împins marea înapoi cu un vânt puternic de la est în toată acea noapte, și a prefăcut marea în uscat, și apele au fost despărțite – Ex. 14:13, 14, 21-31.

Fiind trecuți în siguranță prin mijlocul mării și aduși pe țărmurile estice ale Mării Roșii, salvați de hoardele egiptenilor, copiii lui Israel au intonat o cântare de salvare. Exodul consemnează în cap. 15, primele trei versete: “Atunci Moise și fiii lui Israel au început să-i cânte lui Iehova această cântare și să zică: "Să-i cânt Domnului, căci mare a ajuns gloria sa. A aruncat în mare pe cal și pe călăreț. Forța și puterea mea este Iah, căci el este salvarea mea. El este Dumnezeul meu și eu îl voi lauda, Dumnezeul tatălui meu și eu îl voi înălța. Domnul este un războinic viteaz. Numele său este Iehova.”

Astfel a luat sfârșit prima putere mondială a Diavolului, precum o piatră grea de moară, ar fi fost aruncată în mare. Astfel Dumnezeu și-a executat judecata împotriva falșilor dumnezeu și și-a înălțat numele. (Ex. 12:12) Voința Domnului a fost ca oamenii să-și aducă aminte de această zi pentru binele lor. În acest scop, i-a făcut pe profeți să consemneze acest mare eveniment pentru scopurile sale bune. După cum este scris în Exod, cap. 18, versetele 10 și 11. “Și Ietro a zis: "Binecuvântat să fie Iehova, care v-a eliberat din mâna Egiptului și din mâna faraonului și care a eliberat poporul din mâna Egiptului! Acum știu că Iehova este mai mare decât toți ceilalți dumnezei, căci lucrul acesta s-a văzut când egiptenii s-au purtat cu înfumurare față de Israel.” Neemia, în cap. 9, versetele 6, 9 și 10 spune: “Tu ești Iehova, numai tu; tu ai făcut cerurile, da, cerurile cerurilor, și toată oștirea lor, pământul și tot ce este pe el, mările și tot ce este în ele! Tu le păstrezi

pe toate în viață și oștirea cerurilor se pleacă înaintea ta. Tu ai văzut asuprirea strămoșilor noștri în Egipt și ai auzit strigătul lor la Marea Roșie. Ai făcut semne și miracole împotriva faraonului, împotriva tuturor slujitorilor lui și împotriva întregului popor din țara lui, căci știai că s-au purtat cu înfumurare față de ei. Și ți-ai făcut un nume ca în ziua aceasta.” De asemeni, Psalmul 106 spune despre Iehova în versetul 8: “Și el i-a salvat de dragul numelui său, pentru a-și face cunoscută puterea.”

Iehova a fost bun cu națiunea și oamenii Egiptului prin administrația servului său credincios, Iosif. Egiptenii nu au apreciat însă această bunătate, și au refuzat să ia seama de Dumnezeu; ci, din contră, l-au urmat pe Diavol și reprezentanții lui. Dumnezeu și-a exprimat indignarea împotriva lui Satan și a puterii mondiale pe care a construit-o, și, în același timp, a ilustrat lucrurile și mai mari care au să vină.

Să-și facă un nume

Cu multe secole în urmă, când numărul evreilor nu era decât de 70, aceștia au mers să locuiască în Egipt. Printr-unul din acești evrei, pe nume Iosif, care era un serv credincios al Domnului, acesta și-a arătat bunătatea față de egipteni salvându-i de efectele dezastruoase ale unei secte de șapte ani. Evreii s-au înmulțit mult în Egipt, și, în lipsa lor de recunoștință, Egiptenii s-au întors împotriva lor și i-au înrobit și au luat măsuri pentru a-i extermina. Pentru a-i elibera pe evrei din Egipt, a devenit necesar ca Dumnezeu să intervină și să trimită mari plăgi, mai dezastru asupra egiptenilor, inclusiv moartea întâilor lor născuți și înecarea armatei de care trimisă de faraon după evreii fugari în apele Mării Roșii.

Egiptul simbolizează sfârșitul lumii, și reprezintă organizația puterilor mondiale din prezent, care se vor prăbuși într-o teribilă vreme a marelui necaz. (Rev. 18:21-24) Bunătatea lui Dumnezeu a fost arătată cât se poate de clar și minunat popoarelor acestei lumi. Bunătatea sa a fost sfidată, iar acest lucru s-a petrecut din cauza lui Satan dușmanul. Lucrurile care au lovit Egiptul în zilele lui Moise, profetul lui Dumnezeu, se vor repeta, dar la o scară cu mult mai mare. În evanghelia după Matei, cap. 24, versetele 21 și 22, Isus spune, profetind despre acea perioadă: “Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, și nici nu va mai fi. Și, dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nici o carne n-ar fi salvată, dar, de dragul celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.”

Dar de ce să-i ucidă Dumnezeu pe primii-născuți ai Egiptului și apoi să copleșească întreaga lor armată cu apele mării? A fost acest lucru doar un gest răzbunător al lui Dumnezeu, și dintr-un motiv egoist? Totuși, Dumnezeu nu a dat în niciun fel dovadă de egoism. Viața este un dar de la Dumnezeu (Rom. 6:23) Întreaga omenire, din cauza păcatului lui Adam, trăiește doar din îndurarea lui Dumnezeu, căci nu are niciun drept să trăiască. Planul lui Dumnezeu prevede ca în viitor să-i scoale din moarte și să le dea individual o șansă la viață în condiții

favorabile. Fiecare dintre cei care guvernau Egiptul era foarte atașat de primul său născut. Moartea lor, ca pedeapsă pentru sfidarea lui Dumnezeu, trebuia să-i învețe pe acești guvernanți ai Egiptului că dumnezeii lor erau falși și nu aveau puterea de a le da viață, sau de a i se împotrivi marelui Iehova Dumnezeu.

Scripturile declară că această mare demonstrație de putere a avut scopul ca Dumnezeu să-și facă un nume. Cartea lui Neemia, cap. 9, versetele 9 și 10, declară: ” [Tu, Iehova] ai văzut asuprirea strămoșilor noștri în Egipt și ai auzit strigătul lor la Marea Roșie. Ai făcut semne și miracole împotriva faraonului, împotriva tuturor slujitorilor lui și împotriva întregului popor din țara lui, căci știai că s-au purtat cu înfumurare față de ei. Și ți-ai făcut un nume ca în ziua aceasta.” Profetul David, comentând despre același lucru, spune: “Există oare pe pământ vreo națiune ca poporul tău, Israel, pe care Dumnezeu s-a dus să-l elibereze pentru sine ca popor, să-și facă un nume și să înfăptuiască pentru ei lucruri mari și înfricoșătoare - izgonind națiunile și dumnezeii lor pentru poporul tău, pe care ți l-ai eliberat din Egipt?” (2 Sam. 7:23) Înaintea cui a dorit Dumnezeu să fie mărit și să-și facă un nume. Nu înaintea Diavolului, căci acesta s-a rătăcit pe calea nelegiurii sfidându-l cu obstinație pe Dumnezeu și era condamnat la moarte, ci înaintea și în mințile poporului lui Israel. El a ales acest popor ca fiind al său și avea să-i folosească de acum înainte pentru scopurile sale. Deci, Dumnezeu a îndeplinit această faptă minunată spre binele lor, și a tuturor din poporul lui Dumnezeu care vor urma.

Fie ca toți oamenii să ia seamă că Iehova este Dumnezeul cel Atotputernic și că distrugerea Egiptului nu a fost decât una dintre etapele atingerii marelui său scop. Pe măsură ce popoarele pământului învață că puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic acționează mereu în armonie deplină cu iubirea și spre binele omenirii, atunci aceștia vor învăța să îl iubească și să îl servească și vor primi de la Cel Etern binecuvântările pe care le-a prevăzut pentru cei care își arată iubirea și supunerea față de el.

Dumnezeu i-a salvat pe primii născuți din fiecare casă a israeliților grație credinței și supunerii părinților lor. Acest lucru trebuie să servească pentru totdeauna drept lecție pentru ei, ca să se supună mereu adevăratului și iubitorului Dumnezeu. Dar o vor face oare israeliții?

Dumnezeu i-a organizat pe evrei ca națiune. O organizație este o dispunere sistematică a unor creaturi sau părți pentru a duce la îndeplinire un scop fixat. Despre scopul lui Dumnezeu se spune în Fapte 15:18: „Lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările sale, de la începutul lumii.” Având un scop fixat de la început, Dumnezeu își va aranja, desigur, creaturile într-un mod sistematic cu scopul de a îndeplini acel scop. În armonie cu acest lucru, apostolul Pavel îi instruiește pe creștini, spunând: “Toate să se facă în mod cuviincios și în ordine.”(1Cor. 14:40). Tocmai lucrările creatoare ale lui Dumnezeu mărturisesc că el face totul în ordine și bine organizat. În Psalmul 19:1-4, se spune: “Cerurile anunță gloria lui Dumnezeu, întinderea lor vestește lucrarea mâinilor sale. O zi revarsă cuvinte altei zile și o noapte dezvăluie cunoștința altei nopți fără grai, fără

cuvinte. Glasul lor nu se aude. Totuși, sfoara lor de măsurat se întinde pe tot pământul și cuvintele lor ajung până la marginile lumii. În ele, El a ridicat un cort soarelui.”

Ordinea este una dintre cele mai grele lecții de învățat pentru creaturi. O abatere de la calea lui Dumnezeu este neplăcută pentru el. Rătăcirile omeniri sunt cauzate în general de slăbiciune și de influența altora. Însă a merge intenționat și deliberat pe o cale opusă celei delimitată de Dumnezeu înseamnă trădare.

Umiliința înseamnă a ne supune lui Dumnezeu și de a merge pe căile pe care ni le-a arătat. Umiliința este opusul total al mândriei. Proverbul (Prov. 16:18) spune: “Mândria merge înaintea căderii și spiritul trufaș înaintea poticnirii.” Dumnezeu îi îndepărtează de la sine pe cei mândri, și își arată favoarea doar față de cei umili. (1 Pet. 5:5) Cel care se conformează cu bucurie căii lui Dumnezeu își dovedește dragostea față de el (1 Ioan 5:3). Putem fi absolut siguri că Dumnezeu cel Atotînțelept are o anumită cale pentru a-și duce la îndeplinire scopurile. Ar fi o dovadă de neconsecvență din partea lui să aibă diferite căi. Strategia Diavolului a fost dintotdeauna să-i facă pe oameni să creadă că au suficientă înțelepciune și inițiativă pentru a-și organiza propriul lor aranjament, și de a-l îndeplini fără să apeleze la Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care urmează o asemenea cale ajunsă să sufere. “Cei ce iubesc legea ta au belșug de pace și pentru ei nu este piatră de poticnire”, spune Psalmul 119, în versetul 165. Aceștia nu vor fi nici îndepărtați de organizația lui Dumnezeu și de scopul lui. Dacă iubesc calea lui Dumnezeu și caută cu bucurie să o urmeze, atunci, implicit, vor avea încredere în el, și, făcând asta, se vor bucura de pacea lui Dumnezeu, pacea care depășește înțelegerea omenească. Dovezile că Dumnezeu are un scop sunt copleșitoare și absolut decisive. Omul trebuie să învețe metodele sistematice ale lui Dumnezeu de a-și atinge scopul. Asta studiem de fapt aici. Omul nu ar trebui să-și petreacă tot timpul în încercarea de a învăța că Dumnezeu are un scop. Omul ar trebuie să se dedice pentru a afla cum își îndeplinește Dumnezeu scopul, și apoi pentru a intra în armonie deplină cu calea lui Dumnezeu și de a o urma apoi cu bucurie.

Din vremea Edenului până la răsturnarea Egiptului, marea lecție pe care Dumnezeu a imprimat-o în mințile celor supuși și dornici a fost că Domnul este Dumnezeu cel Atotputernic, investit cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere, în ponderi egale și echilibru perfect. El i-a ales pe urmașii lui Iacob, numit și Israel, și i-a organizat pe acești oameni într-o națiune pentru a duce la îndeplinire scopul său fixat. Prima lecție pe care a predat-o israeliților a fost că Domnul este Dumnezeu. Spre binele lor, și-a făcut un nume atunci când i-a biruit pe egipteni și le-a răsturnat zeii falși. Lecția dată israeliților a fost pentru binele lor, și pentru beneficiul celor care le vor urma.

Noul Testament folosește termenul “umbră” cu o semnificație aparte. O umbră [în sensul biblic] sau o reflexie este o imagine reflectată, ca de o oglindă sau suprafața apei calme. Este reprezentarea a ceva real. Cuvântul “anti-tip” este folosit uneori cu un sens similar. Aceasta este o figură, un simbol sau o reprezentare a unor lucruri viitoare. Felul în care Dumnezeu a interacționat cu

națiunea lui Israel, și, îndeosebi legea pe care a dat-o aceluiași popor, avea să prefigureze lucruri mai bune care vor urma. Așa cum apostolul Pavel se exprimă în Coloseni 2:17: ”[Acestea] sunt o umbră a lucrurilor viitoare”, iar în Evrei 10:1, spune: “[De fapt], deoarece Legea [este] doar o umbră a lucrurilor bune viitoare”. Bazându-ne pe aceste lucruri și corelând scripturile, ajungem la concluzia că națiunea lui Israel, organizată de Domnul, era organizația sa tipică, simbolică, și prefigura ceva mai bun care va urma la timpul fixat al lui Dumnezeu. Din acest motiv, faptele Domnului legate de Israel prezintă cel mai mare interes pentru toți cei care doresc viața și care vor să afle calea pe care Dumnezeu îi conduce pe oameni la viață și

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

1 SEPTEMBRIE 1932

Nr. 17

Cuprins:

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA
PARTEA a II-a

- Pag.441

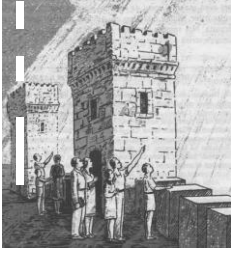
PREGĂTIREA CONDUCĂTORULUI

- Pag.456

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU: UNDE?

- Pag.460

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Septembrie 1932

Nr. 17

Organizația lui Iehova

“Pentru ca toți să fie una, așa cum tu, Tată, ești în unitate cu mine și eu sunt în unitate cu tine, ca și ei să fie în unitate cu noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis.” – Ioan 17:21

PARTEA a II-a

Atunci când va fi desăvârșită, organizația principală a lui Iehova trebuie să fie în unitate deplină pentru ca numele și cuvântul său să fie pe deplin justificat. Acest lucru înseamnă că toate creaturile cerești și toți cei de pe pământ care vor deveni parte din organizația lui și vor continua astfel trebuie să fie în deplină unitate, să fie unire desăvârșită. Atunci când Satan a înfruntat cuvântul și numele lui Iehova, scopul lui Iehova a început să fie vestit, și anume de a aduce în existență o Împărăție sau o casă regală care la timpul convenit îl va distruge pe cel rău și domnia lui, va justifica cuvântul și numele lui Iehova și va dovedi întregii creații că el este unicul Dumnezeu. Iehova l-a trimis în lume pe Fiul său iubit, Isus, pentru a depune mărturie despre adevărul scopului său, ceea ce Isus a și făcut. Credința cu care Isus a depus mărturie despre adevăr a dus la moartea lui, și, datorită ei Iehova l-a înviat din morți și l-a făcut Capul organizației sale principale.

UNITATE

2. După ce Iehova a făcut un legământ pentru a-i oferi Împărăția, i-a dat lui Isus și 12 discipoli pe care acesta i-a instruit îndeosebi în lucrurile care țin de Împărăție. Celor unsprezece care s-au dovedit credincioși, Isus le-a spus: “Totuși, voi sunteți cei care ați rămas întotdeauna cu mine în încercările mele. Eu închei un legământ cu voi, așa cum Tatăl meu a încheiat un legământ cu mine, pentru o Împărăție, ca să mâncați și să beți la masa mea, în Împărăția mea, și să stați pe tronuri ca să judecați cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” – Luca 22:28-30, *Diaglott*.

3. Cei cărora le-a fost dată această promisiune și cu care s-a încheiat acest legământ trebuie să se dovedească credincioși și trebuie să fie aduși în deplină unitate cu Isus Cristos și Dumnezeu. Cu acest scop, Isus s-a rugat pentru ei. El nu s-a rugat doar ca ei să primească un loc de onoare, ci ca să fie făcuți unul și în deplină unanimitate în organizația lui Iehova, așa cum Iehova și Isus sunt unul, sau în unitate deplină. Drept urmare, i-a dat lui Isus oameni credincioși însărcinați ca

ambasadori speciali ai săi, și i-a trimis în lume să depună mărturie despre adevăr. „Așa cum tu m-ai trimis în lume, așa i-am trimis și eu în lume.” – Ioan 17:18.

4. Apoi rugăciunea lui Isus s-a îndreptat pentru și în numele celorlalți care vor răspunde la invitația de a deveni membrii ai glorioasei organizații a lui Dumnezeu. Încărcătura acelei rugăciuni a fost ca aceștia să fie desăvârșiți în uniune sau unitate în marea organizație a lui Dumnezeu cu scopul ca întreaga creație să știe că Iehova este Dumnezeu. „Nu mă rog numai pentru ei, ci și pentru cei care cred în mine prin cuvântul lor, pentru ca toți să fie una, așa cum tu, Tată, ești în unitate cu mine și eu sunt în unitate cu tine, ca și ei să fie în unitate cu noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis. Și le-am dat gloria pe care tu mi-ai dat-o mie, pentru ca ei să fie una, așa cum și noi suntem una. Eu în unitate cu ei și tu în unitate cu mine, pentru ca ei să fie făcuți perfecți în unitate, ca lumea să știe că tu m-ai trimis și că i-ai iubit cum m-ai iubit pe mine.” – Ioan 17:20-23, *Weymouth*.

5. Citatele anterioare din Cuvântul lui Dumnezeu dovedesc dincolo de orice îndoială că scopul principal al chemării, instruirii și formării adunării este ca aceia care sunt primiți în organizația lui Dumnezeu să fie aduși la deplină unitate cu Dumnezeu și Cristos și să joace un rol în justificarea Cuvântului și numelui lui Iehova. Acesta era motivul pentru care apostolii au fost trimiși în lume ca ambasadori speciali ai lui Cristos, și acesta este motivul pentru care există și alte funcții în adunare, atât timp cât aceasta este în curs de dezvoltare. Apostolul dă mai multe dovezi despre acest scop când spune: “El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeti, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori și învățători, în vederea îndreptării sfinților, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, până când vom ajunge toți la unitate în credință și în cunoașterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Cristos, ca să nu mai fim niște copii mici, aruncați în toate părțile ca de valuri și purtați înapoi și-ncolo de orice vânt de învățătură prin șiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiurii.” (Efes. 4:11-14, *Weymouth*) Această scriptură dovedește și că la această unitate sau unicitate a oamenilor legați prin legământ de Dumnezeu trebuie să accedă rămășița credincioasă câtă vreme se află pe pământ, și cei din rândul ei trebuie să rămână fermi în Cristos ca martori credincioși și fideli ai lui Dumnezeu și ai Împărăției sale, și să depună împreună, în armonie, mărturia despre cuvântul și numele lui Iehova Dumnezeu. Această unitate în Cristos trebuie să fie în credință și în cunoașterea lui Dumnezeu și a Împărăției sale, și astfel, sunt aduși cei credincioși la starea de maturitate, de deplinătate în Cristos.

6. Pentru a se ajunge la o asemenea unitate, trebuie realizat un lucru în rândul celor care cred în Domnul Isus Cristos. Pentru ca această lucrarea să fie dusă la îndeplinire, Isus Cristos i-a delegat și trimis pe apostolii săi și a creat, de asemeni, funcțiile și a prescris calificările pe care trebuie să le dovedească profetii, evanghelizatorii, pastorii și învățătorii; dar nu a stabilit funcția de “bătrân”. El a ales să nu facă asta din motivul clar că toți cei care ajung la starea de unitate sunt bătrâni în adevăr și în faptă, în sensul Scriptural al termenului. Aceștia sunt

oamenii maturi în Cristos, și, desigur, această maturitate nu poate fi conferită în niciun alt mod, în niciun caz de votul altor persoane.

TOȚI SĂ FIE UNA

7. Isus s-a rugat ca toți să fie una, sau să fie aduși în starea de unitate. Apostolul afirmă: „până când toți vom fi în unitate”. Unitatea tuturor nu putea să fi exista în zilele când apostolul trăia pe pământ, din cel puțin două motive diferite: (1) pentru că nu toți cei 144.000 fuseseră chemați până atunci și (2) pentru că mulți dintre cei care au primit chemarea Împărăției erau în acea vreme doar “copii”. Unitatea despre care vorbește Isus și apostolul trebuie să fie în credință și în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu. Pentru ca toți cei 144.000 să aibă o credință completă, desăvârșită, toți aceștia, inclusiv rămășița sa de pe pământ, trebuie să fi primească cunoștința despre scopul lui Iehova Dumnezeu de a-și desăvârși organizația capitală și de a-și justifica marele său nume. Apostolii au ajuns în zilele lor la acea unitate deplină pentru că Domnul le-a dezvăluit scopul său și i-a inspirat pe unii din ei să scrie, cel puțin, instruindu-i pe alții. Fără îndoială și alții au ajuns la acea stare de unitate, precum Timotei și Tit. Nu exista, totuși, o unitate a tuturor celor care credeau în Domnul Isus Cristos și care au fost chemați în Împărăție, iar acest lucru este demonstrat de faptul că apostolii, în special Pavel și Petru se implicau mereu în stabilirea și clarificarea adevărului, care este baza credinței, și în îndrumarea diferitelor adunări pe calea potrivită pe care trebuiau să o urmeze pentru a câștiga aprobarea lui Iehova. Apostolul Pavel nu se putea aștepta la unitate completă în vremea lui, pentru că acest lucru era imposibil. Unitatea completă nu putea exista decât atunci când toți cei care vor compune organizația principală al lui Iehova vor fi chemați, și vor răspunde la chemare, și vor fi adunați laolaltă și vor începe să funcționeze sub Isus Cristos, Capul acelei organizații.

PÂNĂ CÂND

8. Cei 144.000 trebuie aleși și luați și desăvârșiți și duși la completă unitate din rândul clasei celor născuți din spirit și chemați în Împărăție. Aceștia trebuie să avanseze de la starea de copiii la maturitate, la bărbăție. Pentru a-i ajuta pe cei chemați să avanseze la o stare de “om matur, la măsura staturii plinătății lui Cristos”, Domnul Isus Cristos le-a dat anumite funcții și servicii. Aceste funcții și oamenii care le vor ocupa reprezintă felul în care Iehova se îngrijește prin reprezentantul său principal, Domnul Isus Cristos, de îndeplinirea scopului său de unitate, așa cum este menționat de apostol. Misiunea lor este dată de Iehova Dumnezeu (Isa. 61:1, 2). Cei “doisprezece apostoli ai Mielului” au fost aleși și unși și dați lui Isus înainte ca spiritul sfânt să fie trimis pentru mângâiere, călăuzire și ajutor. (Ioan 15:16; Mat. 10:1-5; Marcu 3:13-19; Ioan 17:6, 11, 14:26) Deci, aceste funcții și servicii care le ocupă în cadrul adunării nu au fost create prin lucrarea spiritului sfânt, ca susținător și ajutor. Matia, care a luat locul lui Iuda, a fost numit înainte de Rusalii, timp când a primit spiritul sfânt. (Fapte 1:23-26; 2:1-

4) Chiar dacă Pavel a fost convertit după ce spiritul sfânt a fost trimis ca susținător, el era delegatul direct al Domnului Isus Cristos. (Fapte 9:15; 26:16) Apostolii erau bătrân din motivul că erau primii și deci cei mai vechi, cei mai “bătrâni” în corpul Cristosului, dar nu aveau acest statut prin numire sau alegere de către oameni. Deși “perfecționarea sfinților” a fost și este o parte din datoria apostolilor, lucrul lor nu se limitează doar la asta. Mare parte din Noul Testament a fost scris de unii din apostoli, iar acele scrieri ies în evidență ca fiind Cuvântul inspirat al lui Iehova prin Isus Cristos. Acest cuvânt este necesar pentru instruirea clasei Împărăției, dar nu se limitează doar la acea clasă. Ideea pe care o susținem aici este că atunci când cei 144.000 vor ajunge la maturitate sau unitate în Cristos, acest lucru nu înseamnă că funcțiile și îndatoririle apostolilor vor înceta să fie valabile, pentru că vor avea alte datorii de îndeplinit. Același lucru va fi valabil cu privire la celelalte funcții oferite și cei numiți în ele de Domnul. De pildă, evanghelizatorii sunt predicatori și Domnul le încredințează misiunea de a vesti mesajul adevărului. Adevărul trebuie să continue să fie vestit până când fiecare creatură va avea o șansă de a primi cunoștința adevărului. (1 Tim. 2:3, 4) Cuvântul “până când” sau “când”, așa cum este folosit de apostol în Efeseni 4 trebuie deci să însemne că atribuțiile acestor funcții oferite spre beneficiul sfinților trebuie să fie folosite cu scopul de a-i aduce pe toți membrii corpului la maturitate, pentru că acesta este marele obiectiv sau scop anunțat al Domnului. Este irelevant dacă aceste funcții vor continua sau vor înceta să existe după aceea în ceea ce-i privește pe cei 144.000 și unitatea lor deplină cu Cristos. Datoriile și atribuțiile acestor funcții, totuși, trebuie îndeplinite și trebuie să funcționeze în serviciul celor 144.000 până când vor ajunge la starea de unitate. Nu trebuie să se înceteze înainte ca unitatea să fie atinsă.

CÂND SE VA REALIZA?

9. Când va fi atinsă starea de unitate? Este clar că nu înainte ca Domnul Isus Cristos să apară la templul lui Dumnezeu și să-i adune în jurul lui pe cei credincioși care alcătuiesc membrii clasei “servului credincios și înțelept”. Atât dovezile scripturale, cât și cele exterioare arată că Domnul Isus a apărut în templul lui Dumnezeu în 1918 și, la scurt timp după aceea, i-a strâns în jurul său pe cei aleși. Scripturile arată că Dumnezeu îi scoală mai întâi din morți pe cei care au murit în Cristos, inclusiv apostolii și pe toți cei care ai servit ca profeți, evanghelizatori, pastori și învățători, care, cu toții, în virtutea creșterii lor spirituale, au devenit bătrâni. (1 Tes. 4:16) Apoi urmează cei pe care Domnul i-a găsit credincioși și loiali și cărora le-a încredințat toate interesele Împărăției sale pe pământ și pe care i-a făcut membri ai clasei “servului credincios și înțelept”, clasă simbolizată sau prefigurată de Mardoheu. (Mat. 24:45, 46) Apoi vor urma cei care au fost aduși ulterior în adevăr, născuți din spirit, care se devotă deplin lui Dumnezeu și Împărăției sale, care au fost chemați și au răspuns, fiind apoi aleși, și care sunt prefigurați sau simbolizați de Estera și care sunt și ei făcuți membri ai clasei “servului credincios și înțelept”. Toți aceștia, fiind aduși în templu, primesc veșmintele salvării, fapt care îi identifică drept parte a organizației lui Iehova, ca

fiind în ea; aceștia sunt unși și primesc mantia dreptății, care arată faptul că au fost acceptați de Domnul Dumnezeu, și li se dă un loc în organizația lui, fiind așezați în corp după bunul lui plac. Toți aceștia sunt în unitate sau una în cunoștința despre Domnul și în credința și serviciul Domnului. Această unitate va avea loc în jurul vremii celei de-a doua revărsări a spiritului sfânt. – Ioel 2:28, 29.

10. Pe lângă faptul că era un apostol numit de divinitate, Petru a servit și în funcțiile de evanghelizator, pastor sau păstor, profet și învățător. La Rusalii, a profetit că: “Și în zilele din urmă, spune Dumnezeu, voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne, iar fiii și fiicele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise. Și chiar și peste sclavii mei și peste sclavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea și ei vor profeti.” (Fapte 2:17, 18) Această profeție trebuie să se aplice rămășiței de pe pământ atunci când va fi adusă în unitate cu Isus Cristos. În această profeție, Petru folosește termenul “bătrânii”, și, fără îndoială aceste cuvine se referă și se aplică celor din adunare care sunt înaintați în vârstă și în cunoașterea Domnului, dar care și-au folosit cunoștința în mare parte pentru a se lămuri pe sine sau pentru propriul prestigiu. Aceia erau bătrânii din adunare; și, așa cum și în Israel, organizația tipică a lui Dumnezeu, au existat bătrâni necredincioși și credincioși, tot astfel au existat și bătrâni credincioși și necredincioși în adunare. Acest lucru este indicat clar de Scripturi. (Ez. 8:1-12; 9:5, 6; Evr. 11:1, 2; Ps. 45:16; Ex. 24:1-14) Toți cei credincioși vor recunoaște că au privilegiul de a fi servi și martori ai lui Dumnezeu, iar acest lucru va fi adevărat în ceea ce îi privește atât pe bărbați, cât și pe femei; de aceea apostolul Petru, ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, a spus: “Și chiar și peste sclavii mei și peste sclavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea și ei vor profeti.” (Fapte. 2:18) Cei care apreciază marele privilegiu de a fi servi ai lui Iehova se bucură atunci când declară mesajul său, mesajul adevărului, în timp ce egoiștii nu reușesc sau refuză să o facă. Clasa credincioasă este cea care este adusă în unitate cu Isus Cristos și transformată într-o parte din clasa “servului ales”. La această unitate se ajunge prin cunoașterea Domnului și prin unitatea în credință și devoțiune față de Domnul. Această unitate a fost acum atinsă de toți cei din rândul rămășiței, pentru că aceștia se află în templu, și sunt învățați de Dumnezeu și de Capul casei templului, și aceștia acționează într-un singur gând în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu de a-și restatornici complet numele prin Cristos, Capul organizației sale principale. Ei văd cu ochii lor adevărurile glorioase ale lui Iehova și Împărăția sa și au ajuns la starea de maturitate în Cristos descrisă de apostol.

ADEVĂRAȚII BĂTRÂNI

11. Cine sunt în momentul de față adevărații bătrâni din organizația lui Iehova? Răspunsul scriptura este: toți cei credincioși care sunt făcuți membrii ai organizației capitale a lui Iehova, inclusiv rămășița ce se află cum pe pământ, care vor continua să fie credincioși pentru totdeauna. Toți aceștia sunt într-adevăr bătrâni, nu pentru că au primit votul cuiva, ci pentru că au progresat și au ajuns la maturitate fiind credincioși lui Dumnezeu și Împărăției sale. Ei au fost astfel aduși

la plinătatea unui om în Isus Cristos. Aceasta este unitatea sau uniunea menționată de Isus și de apostolul Pavel în scripturile precedente. Ca dovadă adițională a acestei concluzii, ar trebui să luăm în seamă și următoarele texte. Petru era un bătrân și s-a declarat drept “părtaș la gloria care va fi revelată”. El i-a îndemnat pe bătrânii din biserică, adică pe cei mai bătrâni în Cristos, să hrănească turma lui Dumnezeu, și apoi a adăugat: “Iar, când păstorul principal va fi dezvăluit, veți primi coroana gloriei, care nu se poate vesteji.” –1 Pet. 5:1-4.

12. Isus Cristos este Marele Păstor, și se arată sau dezvăluie acum la templul lui Dumnezeu ca fiind Capul organizației lui Iehova. (Evr. 13:20; 1 Pet. 2:25; Ez. 34:23; Ier. 23:4, 5) Coroana gloriei menționată de apostolul Petru în textul de mai sus înseamnă “un semn distinctiv al statului regal”, care denotă aprobarea Domnului și recunoașterea ca fiind unul din organizația sa. Această “coroană a gloriei” nu este conferită cuiva pentru că a fost ales într-o funcție prin voturile oamenilor dar este conferită tuturor celor credincioși, inclusiv pionierii credincioși pe care îi numim uneori “colportori” și pe toți ceilalți care sunt credincioși și sunt făcuți membrii ai clasei “servului ales”. Iehova spune despre aceștia: “Eu sunt Iehova. Acesta este numele meu și gloria mea n-o voi da altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite.” (Isa. 42:8) Acestor, inclusiv rămășiței credincioase de pe pământ, Domnul le spune: “Ridică-te ... revarsă lumină, căci a venit lumina ta și gloria Domnului [Iehova] a strălucit peste tine!” – Isa. 60;1.

13. În Revelația 4:2, 4 este scris:” După aceea am ajuns imediat sub puterea spiritului. Și iată că un tron era la locul lui în cer și pe tron stătea cineva. De jur împrejurul tronului erau douăzeci și patru de tronuri, iar pe aceste tronuri am văzut stând douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați cu mantii albe și cu coroane de aur pe cap.” Observați că această scriptură vorbește de 24 de bătrâni; iar numărul de 24 este dublul numărului de “apostoli ai Mielului” din simbolistica textului. Acești 24 de bătrâni nu doar că îi reprezintă pe apostoli, dar și pe toți cei credincioși care sunt făcuți membrii ai organizației lui Iehova. Membrii ca întreg reprezintă pe toți cei care au murit credincioși și care au fost înviați în glorie și, de asemenea, reprezintă și rămășița de pe pământ care a fost adusă în templu și care va continua credincioasă până la moarte. Cei din rândul rămășiței se află sub mantia dreptății și în locul secret al Celui Preaînalt, așa cum descrie Scriptura; ei au primit semnul regal sau coroana gloriei și sunt descriși în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind cei care “exultă de glorie” (Ps. 149:5-9; Isaia 61:10; Ps. 91:1, 2) Aceasta este clasa celor credincioși despre care apostolul a declarat că vor primi coroana gloriei sau semnul distinctiv regal atunci la aparțin marelui Cap al organizației principale a lui Iehova. În concordanță cu acest lucru, este scris: “i-ai pus pe cap o coroană de aur purificat” (Ps. 21:3), care se referă la întreaga organizație. Ei primesc această coroană a gloriei sau semn real în virtutea faptului că au fost aduși în unitate și au devenit o parte din Cristos. Acești credincioși din rămășița de pe pământ sunt, prin îndurarea grațioasă a lui Iehova, „ridicați împreună și așezați împreună în locurile cerești, în unitate cu Cristos Isus” (Efes. 2:6) Aceasta este viziunea dată clasei templului și care nu este văzută și apreciată de nimeni altcineva de pe pământ. Cei

care au această viziune sunt cu toții desemnați din punct de vedere scriptural ca fiind bătrâni, și sunt bătrâni pentru că au primit aprobarea lui Iehova și găsesc plăcere în a-l servi. “Cei douăzeci și patru de bătrâni se prosternază înaintea Celui ce stă pe tron și se închină Celui care trăiește pentru totdeauna și veșnic. Ei își aruncă coroanele înaintea tronului, zicând: "Tu ești demn, Iehova, da, Dumnezeuul nostru, să primești gloria, onoarea și puterea, pentru că tu ai creat toate lucrurile și datorită voinței tale ele au venit în existență și au fost create!".” (Rev. 4:10, 11) Acești bătrâni, incluzând rămășița unsă de pe pământ, care văd nașterea sau începutul Împărăției și află că va justifica numele lui Iehova, și se bucură, laudându-l pe Domnul. Ei sunt reprezentați ca stând pe Muntele Sion cu Domnul (Rev. 14:1-3) “Cei douăzeci și patru de bătrâni care stăteau pe tronurile lor înaintea lui Dumnezeu s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: "Îți mulțumim, Iehova, Dumnezeu Atotputernic, Cel care ești și care erai, pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai început să domnești ca rege!" – Rev. 11:16, 17; vezi *Lumina*, vol. 1, pg. 55-60, 225, 300-305.

SCOPUL UNITĂȚII

14. Care este scopul unității sau uniunii, pe care pun un accent special Isus și apostolul Pavel? Cu siguranță nu doar de a intra în ceruri. Scopul aceste unități este ca coți cei chemați care sunt credincioși să poată deveni membrii ai clasei “servului ales” și să-i servească lui Iehova Dumnezeu. Acesta este singurul sens corect al cuvintelor lui Pavel, și anume “în vederea îndreptării sfinților, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos” (Efes. 4:12) “Spre perfecționarea sfinților, în vederea lucrării de slujire.” (*R.V.*) “Pentru a-i pregăti pe deplin pe poporul său pentru lucrul de slujire” (*Weymouth*) Oricine nu dă greș sau refuză să joace un rol activ în servirea lui Dumnezeu prin depunerea de mărturie ca martor al lui Iehova în aceste vremuri, sau care se opune acestui serviciu de vestire a numelui și Împărăției sale trebuie neapărat exclus din organizația lui Dumnezeu. Omul “matur, perfect” nu este făcut pentru slujirea oamenilor, ci cu scopul de a-i servi lui Iehova Dumnezeu în slujba preoțească. Acest serviciu înseamnă depunerea de mărturie despre numele, Cuvântul și Împărăția lui Dumnezeu, și aceasta trebuie dată de toți, împreună și în armonie.

ALEGERI

15. Adunările poporului Domnului propun acum următoarea întrebare: “Să continuăm să alegem oameni în funcția de bătrân în cadrul adunării?” Răspunsul scriptural la această întrebare este un NU răspicat, pentru că funcția de bătrân nu există din punct de vedere scriptural și nimeni nu poate fi făcut bătrân prin votul oamenilor. Ceea ce a făcut Pavel și alți frați a fost să numească sau să *aleagă dintre* acei frați care erau deja bătrâni pe atunci, datorită vârstei și progresului în credință și cunoaștere a Domnului și să-i delege ca servi în cadrul adunării.

16. Ar trebui adunarea poporului lui Dumnezeu să aleagă supraveghetor în cadrul ei? Nu, pentru că spiritul sfânt, acționând ca susținător și ajutor, a făcut pe

unii din bătrâni supraveghetori, dar, de la venirea Domnului Isus la templul lui Dumnezeu, funcția de susținător și îndrumător a spiritului sfânt a încetat. Domnul Isus în persoană se ocupă acum de organizația lui. Isus Cristos este Capul acelei organizații.

17. Care servi pot fi aleși acum după prevederile scripturale în cadrul adunării? Pentru a răspunde la întrebare, trebuie să avem o idee clar despre cine alcătuiește organizația principală a lui Iehova și care sunt datoriile din prezent ale membrilor acelei organizații. Isus Cristos este Capul organizației. El se află la templul său pentru a executa judecățile lui Iehova. Marea sa lucrare din prezent și din viitorul imediat este justificarea numelui și Cuvântului lui Iehova. Spiritul sfânt, ca susținător și îndrumător, a susținut adunarea în lipsa lui Isus Cristos, dar acum, că Isus Cristos a apărut în persoană la templu, el este întrutotul la conducere și, desigur, toți cei aflați în unitate îl urmează. În templu, îi servesc îngerii săi sfinți. (Mat. 25:31) “Iată că Domnul a venit cu miriadele sale sfinte ca să execute judecata împotriva tuturor.” (Iuda 14, 15) El se află acolo pentru a executa judecăți deja scrise, și din acest motiv repartizează tuturor membrilor corpului său o parte din acest lucru. “Onoarea aceasta o au toți sfinții” (Ps. 149:9) Această categorie îi include neapărat și pe apostolii credincioși și pe alții care au murit în credință și care au fost înviați în glorie. (1 Tes. 4:16) Îi include pe toți cei pe care Isus i-a “primit” și “dat” la înălțarea sa și care au fost apoi răpiți de moarte, și care sunt acum înviați și se află pentru totdeauna alături de Domnul, în glorie. În mod necesar, include și “picioarele lui”, adică membrii credincioși ce se află acum pe pământ. – Isa. 52:7, 8.

18. Cine coordonează operațiunile organizației principale a lui Iehova? Desigur, Capul, adică Isus Cristos, care este Reprezentantul principal care acționează la comanda lui Iehova Cel Preaînalt, care se află deasupra și mai presus de toți. Scripturile arată clar că îngerii săi sfinți sunt ambasadorii, delegații sau servii lui Isus Cristos, prin care își duce la îndeplinire ordinele (Vezi articolul “Îngeri în Sion”, *Turnul de Veghere*, 1 și 15 iunie 1930; vezi și Revelația 8:6; *Lumina*, vol. I, pag. 105, 106) Nu încapă nici o îndoială că Isus Cristos poate și, în fapt, și coordonează fiecare parte a organizației sale și că poate și își folosește îngerii săi pentru a aplica ordinele sale și pentru a îndruma calea rămășiței de pe pământ, indiferent de faptul că rămășița nu poate vedea acești agenți sau ambasadori ai Domnului și nu poate comunica direct cu ei, într-un mod în care să-i poată auzi.

19. Care sunt îndatoririle din prezent ale organizației principale a lui Iehova? Regele Isus Cristos este trimis să domnească în mijlocul dușmanilor lui, și să facă pe poporul său să se adune împreună și să fie instruiți, și să se îngrijească ca mesajul Împărăției să fie vestit înaintea prizonierilor, pentru avertizarea conducătorilor și a tuturor oamenilor, mai ales din “creștinătate” (Isa. 42:6; Ezechiel 3:11; 9:4) Pe scurt, datoria organizației constă în lucrarea de depunere a mărturiei despre și cu privire la scopul lui Iehova, scopul principal fiind justificarea numelui său. Isus Cristos este Marele Martor al lui Iehova, și a declarat

că “oricine este de partea adevărului ascultă glasul meu”; iar glasul său, în momentul de față, poruncește îndeosebi punerea mărturiei, lucru care înseamnă că fiecare din rămășița trebuie să fie martor al numelui și Împărăției lui Iehova Dumnezeu. – Ioan 18;37; Mat. 24:14.

20. Rugăciunea lui Isus a fost ca toți să fie făcuți una, adică să fie aduși în deplină unitate, “pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis” (Ioan 17:23) Cum s-ar putea îndeplini acest lucru fără punerea unei mărturii, așa cum a poruncit Isus? Acest lucru este în deplină armonie cu cuvintele inspirate ale lui Pavel, care a scris că Isus a dat aceste daruri “pentru a-i pregăti pe deplin pe poporul său pentru lucrul de slujire”. De ce să-i echipezi pentru serviciu dacă nu servesc cuiva? Ce serviciu trebuie să mai îndeplinească rămășița pe pământ.

21. Iehova răspunde la această întrebare. “Voi sunteți martorii mei ... că sunt Dumnezeu” (Isa. 43:10-12) “Voi pune cuvintele mele în gura ta” (Isa. 51:16). “Mergeți și spuneți-le oamenilor” (Isa. 6:9) Rămășița fiind parte din organizația lui Iehova, și cei din rândul ei devin membrii ai clasei “servului credincios și înțelept”, căruia îi este încredințate interesele Împărăției lui Dumnezeu, și, deci, o parte a „servului ales”, iar datoria din prezent a celor care fac parte din rămășiță este prezentată clar de profetul lui Iehova în următoarele texte: Isaia 42:1, 6, 8. În 1922, poporul lui Iehova de pe pământ au început să înțeleagă viziunea lui Isaia, care îl reprezintă pe Isus Cristos aflat la templu. (Isa. 6:1-8) Acest lucru corespunde exact cu turnarea sau revărsarea spiritului sfânt peste cei care făceau atunci parte din clasa credincioasă, indiferent de sexul lor. (Ioel 2:28, 29) Tocmai în anul acela organizația în serviciu a poporului lui Iehova de pe pământ a început să se formeze și să funcționeze, iar cei care se află într-adevăr în prezentul adevăr sunt în momentul de față deplin convinși că Domnul Isus a coordonat tot ce ține de organizație și lucrarea rămășiței, și a făcut asta prin îngerii sau delegații săi. Deci, sarcina de acum a rămășiței este punerea mărturiei.

ORDINEA

22. Văzând acum lucrul pe care trebuie să îl facă rămășița de pe pământ, trebuie să supunem atenției și să răspundem următoarei întrebări: “Este potrivit din punct de vedere scriptural să se aleagă în acest moment servi în cadrul adunării poporului lui Dumnezeu de pe pământ?” Iehova este Dumnezeu ordinii și nu al haosului, și deci tot ce ține de organizația lui trebuie făcut după ordine și în ordine (1 Cor. 14:33, 40) “Pașii omului bun [rămășița lui Iehova, la modul colectiv] sunt întăriți [sau călăuziți] de Domnul” (Ps. 37:23) Rămășița primește, în ansamblul ei, obligația de a pune mărturie pe pământ, așa cum a poruncit Domnul. Adunările acestora sunt organizate în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu într-un corp pe care îl numim “Societatea”. Există multe adunări ale poporului lui Dumnezeu, împrăștiate pe tot pământul, care alcătuiesc în ansamblul lor Societatea. Este deci, în întregime scriptural și potrivit ca Societatea să numească în cadrul organizației anumiți frați care să viziteze aceste adunări și să ajute la organizarea lor, iar aceștia sunt desemnați în funcția de directori regionali de serviciu. Fiecare dintre aceste

adunări are privilegiul și datoria de a avea un director de serviciu local. Așa cum Pavel și Timotei și Tit i-au numit sau ales servi pe alții din adunare, tot astfel este în întregime scriptural și potrivit ca fiecare adunare locală să numească sau nominalizeze anumite persoane care au calificările de a fi directori de serviciu regional și, în acest mod, atât sediul central al Societății, cât și adunările locale acționează în armonie pentru a duce la îndeplinire scopul dorit. Acestea sunt alăturate, unite într-un singur corp. În acest mod a fost organizată lucrarea de serviciu în ultimii ani, și Dumnezeu a binecuvântat-o, arătându-și aprobarea. Știind că Domnul îl conduce și îndrumă pe poporul său, și că adunările și cei de la sediul central cer îndrumare de la Domnul, trebuie să tragem concluzia că alegerea se desfășoară în concordanță cu voința Domnului. Astfel, există o legătură directă și armonioasă a fiecărei adunări cu Societatea ca întreg.

23. Este pe deplin convenit și în întregime scriptural ca fiecare adunare să aibă un comitet de serviciu care să acționeze împreună cu directorul de serviciu și împreună cu membrii adunării cu scopul de a aranja și îndeplini în ordine lucrarea de mărturie. Acest comitet trebuie să fie ales de adunarea locală. Comitetul poate avea un număr de membrii decis de adunare, în funcție de mărimea ei. Adunarea trebuie să aibă un secretar și un trezorer, care trebuie și ei aleși. Este un lucru totalmente conform ordinii scripturale ca adunarea să împuternicească comitetul de serviciu să se ocupe de afacerile și activitățile generale și particulare ale adunării și, deci, să îndeplinească datoriile pe care le îndeplinește de obicei un comitet executiv. Nu e nevoie să existe un comitet executiv acolo unde există un comitet de serviciu. Adunarea este în unitate dacă este în Cristos, și totul trebuie făcut în mod armonios.

CINE POATE FI ALES

24. Cine poate fi ales pentru a îndeplini datoriile pe care le implică asemenea funcții sau servicii în cadrul adunării? Doar cei care fac parte din clasa templului și care sunt, deci, în armonie deplină cu serviciu și care fac tot ce este cu putință pot ocupa asemenea funcții. Acest lucru îi exclude din clasa celor care se pot alege pe toți cei care se opun sau care nu reușesc sau refuză să ia parte în mod activ la serviciu. Este scris: “În templul său, fiecare vorbește despre gloria lui (Ps. 29:9) Doar cei în unitate pot acționa în cadrul organizației pentru a duce mai departe lucrarea. Până acum, adunările au ales în funcția de bătrâni oameni care au dat greș, au refuzat sau s-au opus lucrării de mărturie, fapt care a dus la necazuri și neînțelegere. Să urmărim de acum înainte calea scripturală și acești oameni care au cauzat probleme vor fi excluși.

25. Cine sunt cei care pot în mod just și scriptural să voteze pentru alegerea sau selecția unor asemenea servi în cadrul adunării? Doar cei care fac într-adevăr parte din adunare și care sunt în deplină armonie cu lucrarea de mărturie pe care adunarea și Societatea ca întreg o derulează, supunându-se poruncii lui Dumnezeu. Practica permisă până acum, de a-i include și a le permite să voteze servi celor care nu simpatizează deloc cu lucrarea de serviciu poruncită de Dumnezeu și care

nu reușesc sau refuză să se implice în această lucrare, sau care i se opun, este întrutotul greșită. Să ne amintim că Iehova a pus pe umerii servilor săi unși obligația de a fi acum martori ai Cuvântului și numelui său, și oricine se opune acestei lucrări nu are ce căuta în rândul unșilor lui Dumnezeu în ceea ce privește votarea pentru alegerea servilor. A permite să voteze oricui pretinde că este consacrat, indiferent de poziția sa față de serviciu a generat multe probleme și a dus la alegerea oamenilor ce doresc ascensiune personală, și nu în serviciul Domnului. Să evităm acest lucru pentru a fi credincioși lui Dumnezeu și Împărăției sale.

ÎNTRUNIRI ȘI ÎNVĂȚĂTORI

26. Întrunirile regulate ale adunărilor de martori ai lui Iehova, fie pentru studiu sau pregătirea planurilor prin care își vor pune în aplicare serviciul lor sunt în întregime corecte și scripturale, pentru că lucrurile trebuie făcute în ordine. La asemenea întruniri, un președinte trebuie să prezideze și să mențină ordinea. (1 Tim. 5:17) Un asemenea președinte sau conducător trebuie să fie ales de membrii adunării și, desigur, trebuie să fie mereu un bătrân în sensul scriptural, adică cineva din clasa templului. Ar fi potrivit ca o soră să prezideze ca lider într-o întrunire, văzând că surorile credincioase îndeplinesc condițiile scripturale (de „bătrân”? Nu, și anume pentru aceea că femeia nu poate ocupa această poziție atunci când sunt prezenți membri de sex masculin ai adunării, motivul acestui fapt este arătat cu totul clar de Scriptură – 1 Tim. 2:12.

27. Una dintre datoriile cu care sunt însărcinați martorii lui Iehova este să vestească adevărul clasei „marii mulțimi” și să declare adevărul lui Dumnezeu înaintea popoarelor și conducătorilor lumii. (Isa. 42:6-8; Mat. 24:14) Din acest motiv este adecvată din punct de vedere scriptural și întrunirea publică la care să vorbească cei care sunt înzestrați spiritual și natural. Mesajul Împărăției, prin îndurarea lui Dumnezeu, se află în formă tipărită, și, din moment ce toți din clasa templului sunt vestitori sau martori, lucrarea de mărturie din casă în casă constituie proclamarea veștii bune a Împărăției și la ea trebuie să participe toți, după oportunitățile oferite de Domnul. “Domnul a dat (sau rostit) cuvântul, și mare este mulțimea celor care l-au anunțat.” (Ps.68:11) Această mulțime sau adunare este mare pentru că merge în numele și cu puterea Domnului, și toți membrii ei sunt predicatori ai veștii bune a Împărăției și însărcinați să facă asta cu zel. – Isa. 61:1, 2; 40:9; 52:7, 8.

28. Toți cei din clasa templului sunt născuți din femeia lui Iehova, și sunt învățați despre Iehova. (Isa. 54:13) Isus Cristos este marele Învățător sub directa supraveghere și îndrumare a lui Iehova (Mica 5:2, 4; Luca 12:37) Atunci când unșii lui Dumnezeu se întâlnesc pentru a-i studia Cuvântul, așa cum trebuie să o și facă în mod regulat, este potrivit din punct de vedere scriptural să se aleagă un frate competent care să prezideze și să conducă întrunirea? Este un asemenea conducător un învățător? Da, este potrivit ca un serv să prezideze și conducă întrunirea, dar nu este un învățător în sensul general în care este folosit cuvântul.

Adunarea învață împreună, și învață de la Iehova Dumnezeu prin intermediul lui Isus Cristos (Isa. 54:13) Toți cei din clasa templului sunt unși, iar aceștia nu au nevoie de un om să îi învețe. “În ce vă privește, ungerea pe care ați primit-o de la el rămâne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva, ci, așa cum ungerea de la el vă învață toate lucrurile - iar ea este adevărată și nu este o minciună - și așa cum v-a învățat ea, rămâneți în unitate cu el.” (1 Ioan 2:27, *Diaglott*) Toți membrii clasei rămășiței trebuie să apere interesele celorlalți și să se ajute; de aceea, toți învață împreună cu scopul de a-și oferi reciproc ajutor și alinare. (vezi *Turnul de Veghere*, 15 decembrie 1928, pag. 376, paragraful 32) Ca membrii ai corpului lui Cristos, și ca sub-păstori subordonați sau învățători, rămășița, ca întreg, îl reprezintă pe Isus Cristos, Marele Păstor sau Învățător prin serviciul lor, pe care îl oferă clasei „marii mulțimi” (Ez. 34:22, 23; Ier. 23:3, 4) Este de datoria rămășiței să îi învețe și instruiască pe cei din „marea mulțime” după cum o îngăduie ocazia. – Isa. 49:9.

DIACONII

29. Ar trebui diferitele adunări să aleagă servi care să ocupe poziții similare celor numiți până acum “diaconi”? Pavel a scris despre episcopi (supraveghetori) și diaconi, descriind calificările lor ca fiind identice – 1 Tim. 3:8-12.

30. Cuvântul grecesc *diakoneo* din Fapte 6:2 se traduce prin “serv” și este tradus *a servi* în Fapte 19:22. Cuvântul grec *diakonos* nu apare deloc în Fapte, dar apare în 1 Timotei 3:8 și acolo este tradus de *Versiunea Autorizată* ca “diaconi”. *Versiunea Strong* redă acest cuvânt prin *asistent, slujitor, ministru, serv*. Văzând că întreaga adunare de martori ai lui Dumnezeu se implică acum în serviciu, servind unul altuia și altora, după cum este nevoie, nu pare să avem niciun motiv întemeiat, fie scriptural sau de orice altă natură să alegem oameni care să officieze ca diaconi în sensul cu care este folosit în general acest termen. Adunarea în sine sau, respectiv, comitetul ei pot însărcina cu diferite părți ale serviciului pe oricine consideră necesar. Acolo unde este unitate, trebuie să fie și armonie, și toți se vor bucura să facă orice li se oferă. Ștefan servea la mese și, în același timp, vestea adevărul cu multă putere. “Iar Ștefan, un om foarte plăcut și plin de putere, făcea mari minuni și semne în popor. Dar s-au ridicat unii din așa-numita Sinagogă a Libertilor, precum și dintre cirenieni și alexandrini și dintre cei din Cilicia și Asia ca să-l contrazică pe Ștefan. Totuși n-au putut să stea împotriva înțelepciunii și a spiritului cu care vorbea el.” Nu există nici o autoritate scripturală care să spună că Ștefan era diacon în sensul în care această funcție a fost folosită multă vreme în cadrul adunărilor. Nu a fost niciodată un bătrân ales. Este clar că sensul cuvintelor apostolului din 1 Timotei 3:8-13 este că fiecare dintre cei ce servesc în cadrul adunării trebuie să posede calitățile pe care le menționează Pavel în acel context. Având în vedere că toți cei din templu sunt bătrâni în accepțiunea scripturală, și fiind toți dornici să servească și să participe la orice serviciu li se oferă, nu avem

niciun motiv scriptural să alegem oameni care să ocupe așa-zisa “funcție” de diacon.

31. Lucrarea ce trebuie făcută acum este punerea mărturiei despre Cuvântul și numele lui Iehova. Toți cei din templu fac asta cu bucurie. Toți sunt într-un singur corp, sunt în unitate și fiecare dintre ei îndeplinește orice datorii de serviciu cu care ar putea fi însărcinat de Domnul și de oștirea rămășiței sale. Toți fac parte din organizația lui Iehova și înaintează spre onoarea și justificarea numelui său sfânt.

JUSTIFICAREA

32. Rămășița nu trebuie să uite niciodată că justificarea numelui lui Iehova este marele scop pe care îl dezvăluie Scripturile. Isus Cristos a venit pe pământ să mărturisească adevărul și tocmai pentru scopul de a apăra și justifica numele Tatălui său. Toți membrii corpului trebuie să fie și ei martori ai adevărului și ai aceluiși scop. Isus a subliniat importanța justificării numelui Tatălui său atunci când a spus în rugăciunea sa: “Pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis.” Lumea nu putea ști asta fără ca cineva să le spună oamenilor din întreaga lume, iar Iehova i-a trimis pe împuterniciții săi să meargă și le spună popoarelor lumii, care vor auzi acest mare adevăr. A afla că Iehova l-a trimis pe Isus pe pământ să-i fie martor și că Isus Cristos a fost și este “Martorul credincios și loial” reprezintă o justificare a numelui lui Iehova. Organizația este acum în unitate. Isus Cristos este la templu și i-a strâns la sine pe cei credincioși. Unitatea pentru care ne-am rugat lui Iehova a fost în fine atinsă. Această organizație armonioasă este organizația principală a lui Dumnezeu, iar lucrarea ei principală este să participe la justificarea numelui măreț al lui Iehova.

REZOLUȚIE

33. *Turnul de Veghere* le sugerează tuturor adunărilor de martori ai lui Iehova de pe pământ să adopte o rezoluție similară celei de mai jos, și să acționeze în acord cu ea:

Această adunare de martori ai lui Iehova din _____ vede că Isus Cristos, Capul organizației principale a lui Iehova, se află la templul lui Dumnezeu și că rămășița credincioasă lui Dumnezeu de pe pământ este reprezentată de martorii lui Iehova și toți au cunoștință despre Dumnezeu și sunt vestitori însărcinați să depună mărturie despre numele și scopul lui Iehova pentru ca toată lumea să știe că Iehova este Dumnezeu și să știe despre și cu privire la Regele și Împărăția sa.

AȘADAR, HOTĂRĂM CĂ nu există nici o autoritate Scripturală pentru existența alegerii de bătrân în cadrul adunării și, de acum înainte, nu vom mai alege nici o persoană în funcția de bătrân; că toți unșii lui Dumnezeu sunt bătrâni în sensul în care Scripturile definesc acest termen, și toți sunt servi ai Celui Preaînalt.

CĂ, cu scopul ca serviciul nostru să se desfășoare în ordine, vom alege anumiți servi din adunarea noastră să îndeplinească serviciile specifice care ar putea fi necesare, incluzând: un director de serviciu care va fi nominalizat de noi și confirmat de directorul sau managerul Societății, director de serviciu care va fi un membru al comitetului de serviciu al acestei adunări.

CĂ vom avea un comitet de serviciu de maxim 10 membrii, membrii care vor fi aleși din lucrătorii cei mai activi în serviciul acestei adunări, și că datoria acestui comitet va fi să ordoneze sistematic și să asigure desfășurarea în continuare a lucrării noastre de depunere a mărturiei ca martori ai lui Iehova; că acest comitet de serviciu poate însărcina orice membru al acestei adunări cu orice serviciu particular de care adunarea noastră ar putea avea nevoie și că acest comitet va reprezenta în general interesele acestei adunări, și este supusă mereu aprobării ei. Acest comitet de serviciu, în afară de directorul de serviciu, va fi ales prin votul majoritar al acestei adunări de martori ai lui Iehova care sunt și vor rămâne în deplină armonie cu lucrarea de punere a mărturiei pentru Iehova, mărturie poruncită de el și dusă la îndeplinire acum de Societate. Nimeni nu va putea vota în adunarea noastră în afară de cei care sunt în deplină armonie cu acest lucru de servire și care se implică în el după posibilități.

CĂ vom avea un președinte al adunării noastre, ales prin votul majoritar al adunării, președinte care va prezida, menține ordinea și conduce întruniri de studiu atunci când adunarea o dorește.

CĂ frații desemnați în aceste scop de adunare sau comitetul menționat anterior vor ține întruniri de studiu regulate, și că majoritatea adunării va putea desemna, din când în când, frați competenți care să țină discursuri înaintea adunării, sau înaintea unor oameni adunați în public, cu teme scripturale.

CĂ vom avea un secretar și un trezorier pentru această adunare, care va fi ales prin votul majoritar al adunării, și care va deține funcția pentru o perioadă de un an, exceptând cazul în care adunarea decide altceva, și care va îndeplini datoriile pe care le implică de obicei funcția de secretar și trezorier.

Recunoscând că martorii lui Iehova de pe pământ au primit de la El porunca de a-i fi martori și că trebuie să depunem mărturie cu privire la Împărăție, vom lucra, prin îndurarea lui Iehova și a Domnului Isus Cristos, cu toții împreună, în unitate și armonie în serviciul Împărăției.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. Ce se înțelege prin deplina unitate în organizația lui Iehova? De ce este necesară? Până în zilele apostolilor, ce lucruri s-au petrecut ca etape ale dezvoltării organizației capitale a lui Iehova și justificarea numelui său?

3, 4. Pentru cine s-a rugat Isus? Ce a cerut pentru ei?

5, 6. Menționați și dovediți (aducând scripturi în sprijin) scopul lui Iehova pentru chemarea, instruirea și formarea celor din adunare. Arătați dacă Isus Cristos a stabilit funcția de “bătrân”, și de ce.

7. Când - și numai atunci – poate primi răspuns rugăciunea lui Isus – “Ca toți să fie una”? De ce?

8. De cine au fost aleși și numiți în funcție cei “12 apostoli ai Mielului”? Ce funcții au fost autorizate după conform Scripturilor? De către cine au fost reglementate? Cu ce scop?

9. Când și cum se va ajunge la starea de unitate, de unire?

10. Explicați cuvintele lui Petru (Fapte 2:17, 18) cu aplicare în Ioel 2:28, 29.

11-13. Cine sunt acum adevărații bătrâni din organizația lui Iehova? De ce? Aplicați expresia “Când Marele Păstor va apărea”. Identificați-i pe cei “24 de bătrâni”. La ce se referă expresia “Veți primi coroana gloriei, care nu se poate veșteji”?

14. Indicați scopul acestei uniri sau unități pe care o examinăm aici.

15, 16. Este potrivit acum, din punct de vedere scriptural, ca adunările să (a) aleagă oameni în “funcția” de bătrân? (b) să aleagă supraveghetori în cadrul adunării?

17-19. Care sunt datoriile din prezent ale membrilor organizației principale a lui Iehova? Descrieți cum sunt coordonate operațiunile acelei organizații, care include activitățile membrilor credincioși care se află acum pe pământ.

20, 21. Care e singurul mod în care “toți pot fi una”? Arătați cum Scripturile ne oferă argumente pe care să ne bazăm această concluzie.

22, 23. Ce se înțelege prin “Societate”? Indicați nevoia de organizare în rândul adunărilor poporului lui Dumnezeu de pe tot pământul, și cum poate fi realizat acest lucru în armonie cu Scripturile pentru a avea o legătură directă și armonioasă a fiecărei adunări cu Societatea ca întreg.

24, 25. Cine se poate alege pentru a fi numiți sau aleși ca servi în cadrul adunării? Cine sunt cei care au dreptul – din punct de vedere scriptural – de a vota pentru alegerea sau selecția unor asemenea servi? Indicați importanța respectării acestor cerințe?

26. Cum trebuie coordonate întrunirile? Ce calificări trebuie luate în seamă și îndeplinite aici?

27. Cum își găsesc împlinire în acest moment Matei 24:14 și Psalmul 68:11? Cine sunt cei calificați să participe? Este această participare opțională?

28. Cum trebuie ținute și coordonate întrunirile de studiu? Explicați natura și scopul unor asemenea întruniri.

29, 30. Explicați dacă ar trebui aleși servi cu o funcție similară diaconilor. Ce prevederi se fac cu privire la serviciul pe care l-au îndeplinit aceștia până acum? Cum servește consemnarea despre Ștefan la instruirea oamenilor în acest moment?

31. Care este, atunci, privilegiul și datoria fiecăruia din clasa templului?

32. Care este marele scop dezvăluit de Scripturi? Descrieți cum, încă de la început, martorii aleși ai lui Iehova au participat la serviciu în acel scop.

33. Cum pot acum toate adunările de martori ai lui Iehova de pe tot întinsul pământului să-și exprime unitatea în scop și hotărârea lor de a acționa conform lucrurilor ce ne sunt acum revelate despre ordinea scripturală a serviciului în adunările poporului credincios al lui Dumnezeu?

Pregătirea conducătorului

Scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu pe Isus pe pământ să sufere și să moară poate fi acum înțeles cât se poate de clar. Viitoarea guvernare a popoarelor tuturor națiunilor de către Isus Cristos, în calitate de Rege al regilor, este strâns legată cu perioada de rușine și batjocură prin care a trecut Isus când era om pe pământ. Cum?

Având în vedere faptul că Logosul, Fiul lui Dumnezeu, a fost la început un spirit și viața sa a fost după aceea transferată într-o creatură umană, iar el a devenit om, după care a murit și a fost sculat din morți ca spirit și deoarece își va exercita puterea ca domnitor sub formă de creatură spirituală, poate el deveni Capul guvernului drept pe care îl va institui Dumnezeu și să îl conducă fără a fi nevoie să vină pe pământ?

Da, el poate deveni conducătorul invizibil fără a deveni om, căci dacă ar face acest lucru domnia sa nu ar duce niciodată la binecuvântarea deplină a omenirii. Dar atunci de ce a devenit Isus om și a murit?

Scopul a fost să răscumpere rasa umană și să facă posibil ca omul să devină perfect din punct de vedere mental, moral și fizic.

Scripturile dezvăluie scopul lui Dumnezeu de a răscumpăra și salva omenirea prin sângele de jertfă al Fiului său preaiubit. Dar nu acesta este principalul său scop.

Principalul scop al lui Dumnezeu este să încheie marea dilemă existentă spre justificarea numelui și cuvântului său și spre binele creației.

Salvarea omenirii și a bisericii și înălțarea membrilor ei în glorie sunt mai puțin importante decât principalul scop al lui Dumnezeu.

Înțelegerea relației pe care o are moartea și învierea lui Isus cu domnia sa îl ajută pe student să vadă unele dintre minunatele exprimări a bunătății iubitoare a lui Iehova față de oameni. Răspunsul corect la întrebarea: de ce a devenit Isus om? poate clarifica această problemă. Trimiterea lui Isus pe pământ ca om de către Iehova, moartea lui Isus și învierea sa au fost toate parte din lucrarea de pregătire a lui Dumnezeu pentru marele guvern care va reuși justificarea numelui lui Iehova și binecuvântarea veșnică a rasei umane.

Creatura umană a lui Iehova, Adam, a fost un om perfect. Neascultarea lui voită față de legea lui Dumnezeu i-a adus condamnarea la moarte și alungarea din locuința lui perfectă din Eden. Bărbatul perfect și soția sa perfectă nu au avut

urmași. După ce omul a primit condamnarea la moarte și după ce a fost alungat din Eden, soția sa i-a născut copii. Adam și Eva, fiind sub condamnarea la moarte și supuși acelei condamnări, erau, desigur, imperfecti, iar consecința naturală a fost că urmașii lor au venit în existență ca și creaturi imperfecte. Acești copii au fost născuți în păcat deoarece niciun lucru imperfect nu poate respecta în mod perfect legea lui Dumnezeu, ci o va încălca, iar păcatul este încălcarea legii lui Dumnezeu. (1 Ioan 3:4) Recompensa sau plata pentru păcat este moartea. (Rom. 6:23) Reiese, deci, că toți copiii lui Adam s-au născut păcătoși. (Rom. 5:12) Ei „s-au născut în păcat și au fost concepuți în nelegiuire”. (Ps. 51:5) Destinul final al tuturor urma să fie, așadar, distrugerea, care este moartea.

Dumnezeu și-a propus ca scop să răscumpere omul din moarte și din mormânt și și-a dat cuvântul că va face acest lucru. (Os. 13:14) Fiind cu totul drept, Dumnezeu nu își putea propria judecată și să-l ierte pe om și să-l elibereze. Încălcarea legii pe care a comis-a Adam cerea o viață umană perfectă. Dacă un alt om perfect îi lua de bună voie locul lui Adam în moarte ca înlocuitor al său și astfel să întrunească cerințele judecării, atunci Dumnezeu putea să îl elibereze pe Adam și pe urmașii săi de sub judecată și efectele ei. Însă nu era niciun om care să se poată răscumpăra nici măcar pe sine, din cauza propriei imperfecțiuni și, desigur, nu s-ar fi putut oferi ca răscumpărare pentru fratele său. ”Niciunul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el.” – Ps. 49:7

Fiul neloial al lui Dumnezeu, Lucifer, numit acum Satan Diavolul, a fost în realitate primul care a început să păcătuiască. Scopul lui Dumnezeu este să îndepărteze domnia lui Satan asupra omului, și să instituie un guvern drept în locul ei și să dea acel guvern unei persoane în deplină armonie cu el. Dumnezeu l-a iubit pe om și și-a propus să-l ajute să se restatornicească. Omul perfect a fost creatura sa și el avea să îi dea omului imperfect o șansă de fi restatornicit. Dumnezeu avea să pună guvernul dreptății în mâinile Fiului său preaiubit, Logosul, spre binele omului. Totuși, pentru ca omenirea să poată trage pe deplin foloase din acest lucru, omul trebuia să fie mai întâi răscumpărat din moarte și din mormânt. Fiind făcut de bunăvoie om și apoi suferind de bunăvoie moartea pentru ca scopurile lui Dumnezeu să se poată împlini, Fiul său preaiubit avea să demonstreze că avea să fie pentru totdeauna loial și credincios lui Dumnezeu și că avea să îi ducă la împlinire scopurile drepte.

Fiul său preaiubit a fost o încântare pentru Iehova. (Prov. 8:30) Dumnezeu nu este deloc egoist, ceea ce înseamnă că el este iubire. El avea, totuși, să își nege această desfătare și comuniune zilnică cu Fiul său preaiubit pentru a-l putea salva pe om și în același timp pentru a-l pregăti pe Fiul său pentru cea mai înaltă poziție de domnie. Așadar, Dumnezeu, pentru a-și atinge scopurile și datorită iubirii sale pentru omenire, l-a trimis pe Isus pe pământ să moară pentru omenirea păcătoasă. ”Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credință în el să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică. Fiindcă Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să

judece lumea, ci pentru ca lumea să fie salvată prin el.” (Ioan 3:16,17) Dumnezeu avea să salveze mai întâi rasa umană de la distrugere, iar apoi să instituie un guvern drept care să conducă omul, pentru ca omenirea să poată fi pe deplin restatornică la condiția de perfecțiune și să se bucure pe deplin de acest guvern.

Atunci când Isus avea treizeci de ani, el era un om perfect în toate privințele și pe deplin calificat să devină răscumpărătorul oamenilor. La acea vârstă el și-a exprimat dorința de a face voința Tatălui său, Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu a încheiat un legământ cu Fiul său preaiubit, care este ”legământul de jertfă”, a cărui împlinire avea să ducă la jertfirea omului Isus pentru ca el să-i poată lua locul lui Adam în moarte. Acest legământ a fost împlinit cu totul. Isus a spus că a venit pe pământ pentru a-și da viața ca răscumpărare pentru omenire. (Mat. 20:28; Ioan 10:10) Moartea omului perfect Isus a furnizat deci prețul corespunzător, și anume o viață perfectă pentru viața perfectă pe care a pierdut-o Adam din cauza păcatului.

Isus a devenit om pentru ca scopul lui Dumnezeu de a răscumpăra omul să se poată împlini. El a fost făcut om pentru a gusta moartea și dându-și viața, el a devenit o răscumpărare pentru toți. (Evr. 2:9; 1 Tim. 2:3-6) Dacă Adam și urmașii săi vor putea trage foloase de pe urma morții omului perfect Isus, atunci Isus, ca om, trebuie să rămână mort pentru totdeauna. Acest lucru este adevărat deoarece omul perfect Isus a devenit un înlocuitor în moarte pentru omul perfect Adam, iar această îi aduce foloase lui Adam și urmașilor săi.

Dar de ce să moară Isus cu o moarte atât de rușinoasă? Adam a fost un păcătos care a păcătuțit în mod intenționat și a fost alungat din Eden din cauza acestui păcat. Oricine avea să furnizeze prețul de răscumpărare pentru Adam trebuia să îi ia locul ca păcătos și, deși sfânt și fără păcat, să moară ca păcătos. Moartea pe care a suferit-o Răscumpărătorul a fost fixată de pedeapsa impusă asupra celor din națiunea evreie ce păcătuțiau voit. În legea evreilor era scris: ”Blestemat este orice om care este răstignit pe copac.” (Deut. 21:23) Moartea lui Isus pe copac a îndepărtat acel blestem de la evrei. Isus era sfânt și fără păcat și, într-adevăr, el trebuia să fie astfel pentru a putea furniza prețul de răscumpărare, dar totuși el trebuia să ia locul păcătoșilor în moarte, iar pentru aceasta trebuia să moară ca unul care încalcă legea. Cu privire la el este scris: ”Dar el era străpuns pentru fărădelegea noastră, era zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care trebuia să ne aducă pacea era asupra lui și prin rănile sale suntem vindecați noi . . . De aceea îi voi da o parte cu cei mulți și el va împărți prada cu cei tari, pentru că și-a vărsat sufletul în moarte și a fost numărat cu cei ce încalcă legea. El a purtat păcatul multora.” (Isa. 53:5,12) Valoarea vieții omului perfect Isus vărsată în moarte ca păcătos trebuia să îi fie prezentată lui Iehova pentru a constitui o răscumpărare pentru păcat, sau o jertfă pentru păcat, în locul omului.

Dar de ce l-a înviat Dumnezeu pe Isus din morți ca spirit?

În primul rând, deoarece el a fost loial și credincios până la moarte (Fil. 2:5-11) și în al doilea rând pentru ca Isus să poată avea acces la ceruri și acolo să prezinte valoarea jertfei sale umane ca jertfă pentru păcat și astfel să facă o

răscumpărare pentru păcatele omului, și în al treilea rând, pentru a putea să-și ia, la timpul fixat de Dumnezeu, funcția de Conducător sau Domnitor peste toate națiunile pământului și de Justificator al numelui lui Iehova.

Isus, Fiul preaiubit, a fost pus la încercare; el a fost ispitit de Diavol și s-a dovedit credincios; a fost persecutat și i-a rămas loial lui Dumnezeu; a fost acuzat pe nedrept și condamnat la o moarte batjocoritoare și rușinoasă; și cu toate acestea el i-a rămas absolut loial și credincios Tatălui său. El a trecut prin moartea batjocoritoare fără să aibă măcar un gând necredincios. Dumnezeu i-a răsplătit credința și a instituit pentru totdeauna regula că Dumnezeu îi va răsplăti întotdeauna pe cei ce îl iubesc și care îi sunt credincioși. – Ps. 31:23

Dacă Isus ar fi fost înviat din morți ca om, prețul de răscumpărare nu ar mai fi avut nici o valoare. Dacă nu ar fi fost înviat deloc, Dumnezeu ar fi trebuit să numească pe altcineva care să îi prezinte valoarea jertfei în ceruri ca jertfă pentru păcat. Lui Isus i s-a acordat onoarea aceasta și astfel el s-a prezentat în persoană în ceruri în prezența lui Dumnezeu pentru cei ce cred. Acolo, el a luat păcatul prin jertfa lui. – Evr. 9:24,26.

Dumnezeu l-a ales pe Fiul său preaiubit, Isus, să fie Conducătorul viitorului său guvern al dreptății. Dacă Isus ar fi rămas mort el nu ar fi putut ocupa niciodată această poziție. Dumnezeu l-a înviat ca mare Prinț, sau Conducător, pentru ca la timpul fixat el să poată duce la îndeplinire scopul de a institui guvernul de dreptate. Atunci când l-a înviat, Dumnezeu i-a încredințat Fiului său toată puterea în ceruri și pe pământ și l-a investit cu nemurirea, pentru ca el să nu mai poată muri și i-a dat cheile morții și ale Hadesului, care înseamnă puterea de a șterge din existență moartea și mormântul, la timpul potrivit, și de a-l elibera cu totul pe om. – Mst. 28:18; Rev. 1:18

Atunci când Isus a fost înviat din morți și a urcat la ceruri, dacă era atunci Rege, de ce nu a instituit pe dată guvernul de dreptate și să-și înceapă domnia? Deoarece încă nu venise timpul fixat al lui Dumnezeu. Atunci când a urcat în ceruri, lui i s-a poruncit de Iehova să aștepte: ”Domnul i-a spus Domnului meu: Stai la dreapta mea până când îi voi pune pe dușmanii tăi ca așternut la picioarele tale.” (Ps. 110:1) În legătură cu acestea, Pavel a scris: ”Dar omul acesta a oferit pentru totdeauna o singură jertfă pentru păcate și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând de atunci până când dușmanii săi vor fi puși ca așternut pentru picioarele sale.” – Evr. 10:12,13

Pregătirea pentru instituirea guvernului de dreptate al lui Dumnezeu nu era încă terminată. Între timp, Satan avea să continue să fie conducătorul invizibil care îi asuprește pe oameni. În același timp, unii oameni aflați în împrejurări potrivnice aveau să se folosească de ocazia de a-și dovedi iubirea și devotamentul pentru Dumnezeu și astfel să își mențină integritatea. În timpul acelei perioade de pregătire pentru instituirea guvernului drept al lui Dumnezeu, Isus trebuia să aștepte și să nu înceapă să acționeze împotriva lui Satan pentru a-l da jos de pe scaunul lui de domnie. La timpul fixat de el, Dumnezeu avea să îl pună pe dușmanul Satan la picioarele lui Isus. În această lucrare, Fiul său preaiubit, ca

Preot și Rege, avea să acționeze ca Reprezentant Principal al său. Dar Fiul nu avea să ia măsuri împotriva lui Satan pentru a-i distruge domnia până când Dumnezeu avea să-l îndrume să o facă. Până la acel timp fixat, Dumnezeu, prin Cristos, avea să aleagă dintre oameni pe cei care aveau să manifeste dorința de a călca pe urmele lui Isus și care aveau să își demonstreze în încercări iubirea și loialitatea pentru Dumnezeu. Este scris că „trebuie să se ia dintre oameni un popor pentru numele său” și că acest lucru trebuie să se facă înainte de instituirea guvernului de dreptate și de începerea domniei marelui Rege pe care l-a prefigurat David. – Amos 9:11; Fap. 15:14-17.

Împărăția lui Dumnezeu: unde?

Printre multe concepții greșite obișnuite referitoare la Împărăția lui Dumnezeu este și ideea că această Împărăție a fost întemeiată de Isus în inimile oamenilor. Textul Scripturilor ”Împărăția lui Dumnezeu este cu voi” este citată ca dovadă de către cei ce susțin această teorie.

Este guvernul drept peste care va domni Isus Cristos, Unsul, în ceruri sau pe pământ? Va fi acest guvern vizibil pentru om, sau va simți și va vedea omul efectele acestuia?

Cristos, pe umerii căruia va sta acest guvern, este un spirit. El este acum și va fi pentru totdeauna invizibil pentru oameni. Guvernul va fi spre binele omului și de aceea acțiunile sale, efectuate prin intermediul reprezentanților lui Cristos, le vor fi vizibile oamenilor. Omul nu va avea privilegiul de a privi cu ochii săi gloriosul Conducător, însă oamenii îi vor vedea pe reprezentanții săi pe pământ și vor observa acțiunile drepte ale acestui guvern. Ei vor ști efectele lui și vor fi binecuvântați sub conducerea lui. Cuvintele *Împărăție* și *guvern* înseamnă același lucru. Isus i-a învățat pe discipolii săi să se roage lui Dumnezeu astfel: ”Să vină Împărăția ta. Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:10) Puterea de guvernare va fi în ceruri, unde se va face voința lui Dumnezeu, iar operarea guvernului va avea loc pe pământ, unde se va face voința lui Dumnezeu în același fel. Guvernul trebuie să fie o realitate care va institui pe deplin și complet dreptatea printre oameni.

Mulți au o perspectivă eronată cu privire la natura și locul guvernului sau al Împărăției dreptății, precum și cu privire la acțiunile sale. Aceasta se datorează influenței subtile a dușmanului Satan. Mulți clerici i-au învățat pe oameni și încă îi învață că Împărăția sau guvernul lui Dumnezeu este în inima oamenilor. Afirmațiile lor sunt, în esență, astfel:

”Cristos, când a fost pe pământ, a instituit această Împărăție în inimile oamenilor; de atunci, când un om află despre Cristos și devine un creștin, Împărăția lui Dumnezeu este întemeiată și în inima sa și începând din acel moment, el trebuie să își dezvolte un caracter potrivit pentru Împărăția lui

Dumnezeu; acest proces de convertire și de întemeiere a Împărăției în inimile oamenilor trebuie să continue până când întreaga lume va avea Împărăția în inimă; lucrarea bisericilor nominale este să convertească popoarele lumii și să le aducă în cadrul bisericii, instituind astfel Împărăția în inimile oamenilor.”

Toate persoanele rezonabile ar trebui să vadă că Satan este autorul acestei perspective eronate. Satan știe foarte bine că omul este imperfect și nu poate prin propriile lui eforturi să întemeieze un guvern perfect. El știe că inima umană este peste măsură de rea din cauza imperfecțiunii. Știe că dacă ar putea să țină acea clasă de oameni care sunt respectați și se ocupă cu dezvoltarea a ceea ce ei numesc ”caracter” și cu încercarea de a converti lumea, el poate astfel să țină mințile acestora cu totul separate de Dumnezeu și de scopul său referitor la un guvern drept și la binecuvântarea omenirii.

În sprijinul perspectivei greșite menționate mai sus cu privire la Împărăție, clericii citează cuvintele lui Isus: ”căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este în voi”. (Luca 17:21) Bazându-se pe acest citat, ei spun: ”Aceste cuvinte ale lui Isus dovedesc că el a instituit Împărăția în inimile oamenilor atunci când a fost pe pământ, iar datoria creștinilor este să pună această Împărăție în inimile oamenilor, la rândul lor, căci Împărăția nu poate fi instaurată în niciun alt fel.”

Dar observați cui a adresat Isus aceste cuvinte. Dacă ar fi să susținem concluzia de mai sus a clerului, atunci trebuie să descoperim că Isus le-a spus aceste cuvinte unor oameni care erau în armonie cu el. Cu siguranță că el nu ar întemeia Împărăția sa în inimile dușmanilor săi. Clericii ar fi trebui să citească mai atent acest pasaj și să îi analizeze conținutul.

Cuvintele spuse de Isus, citate mai sus, le-au fost adresate fariseilor, care i se opuneau atunci lui Isus și încercau să-l prindă în capcană. Dacă ipoteza clerului ar fi corectă, atunci ar trebui să fim de acord că Isus a instaurat Împărăția în inimile acestor farisei. Dacă Împărăția a fost întemeiată în inimile fariseilor, atunci aceasta cu siguranță nu ar mai fi dreaptă. Isus le spusese deja acestor oameni că erau fiii Diavolului, tatăl lor, și că împlineau voința lui. (Ioan 8:43,44) Este de necrezut că Împărăția lui Dumnezeu ar putea fi pusă în inimile fiilor Diavolului. Isus le spusese chiar acestor oameni cu ceva timp înainte că erau nebuni, mincinoși, ipocriți, asupritori ai oamenilor și că conducătorii turmei lor îi înșeală pe oameni și îndepărtează cheia cunoștinței de la ei; că nu au căutat să intre în Împărăția lui Dumnezeu nici ei înșiși și îi împiedică și pe cei ce înțeleg semnificația și scopurile sale. (Luca 11:40-54) Este imposibil să credem că Dumnezeu și-ar instaura Împărăția în inimile unor asemenea oameni răi.

Din același motiv trebuie să știm că este imposibil ca fariseii moderni, sau clericii, să aibă parte de Împărăția cerurilor, deoarece ei își caută egoist propria glorie și reneagă Cuvântul lui Dumnezeu. Tot de aceea putem să știm și că Dumnezeu nu și-a instaurat Împărăția în inimile acestor clerici sau a oricăror alți oameni care fac parte din organizația Diavolului.

Dacă acești clerici ar fi studiat Scripturile, ei ar fi știut că Isus nu a spus că Împărăția este în inimile celor care se declară urmași ai lui. Ei au luat acest

pasaj și l-au aplicat în mod eronat, înșelând astfel milioane de oameni sinceri. Există astăzi pe pământ milioane de oameni care cred, deoarece așa au fost învățați de clerici, că singura Împărăție a lui Dumnezeu care va fi instaurată vreodată pe pământ va fi cea din inimile oamenilor. Aceasta este o înșelătorie rea inventată de Satan și promovată de reprezentanții săi.

Să nu uităm că Împărăția lui Dumnezeu este un guvern drept. Domnul Isus sa spus în mod clar că fariseii nu puteau face parte din acea Împărăție și că privilegiul acela era luat de la ei și dat unei națiuni care avea să îi poarte roadele. (Mat. 21:41-45) Așadar, fie ca oamenii să înțeleagă că învățătura clericilor care afirmă că Împărăția lui Dumnezeu este în inimile oamenilor nu este numai falsă, ci este o minciună spusă de Satan și de servii săi pentru a-i înșela pe oameni în ceea ce privește adevărata Împărăție a lui Dumnezeu.

Domnul Isus nici nu a spus că Împărăția lui Dumnezeu era în inimile urmașilor credincioși. În Scripturi, cuvântul "Împărăție" are sensuri diferite. Uneori, cuvântul este folosit cu sensul de "domeniu", "domnie". (Ezra 7:13,23; Ier. 28:1; Dan. 6:3,28) Acesta se mai referă și la cel căruia i s-a încredințat responsabilitatea de a conduce guvernul acesta. Să analizăm acum împrejurările în care a spus Isus aceste cuvinte, "Împărăția lui Dumnezeu este în voi", iar aceasta va arunca mai multă lumină asupra problemei.

Ocazia era aceasta: fariseii s-au dus la Isus și i-au cerut să le spună care era timpul venirii Împărăției lui Dumnezeu. În armonie cu practicile lor nedrepte, ei încercau să îl prindă în capcană pe Isus. Ei nu vroiau cu adevărat să învețe de la el spre binele oamenilor. Erau prea egoiști pentru a învăța ceva. Atitudinea fariseilor înaintea oamenilor era cam așa: „Suntem singurii care înțeleg Scripturile” spuneau ei. „Știm ce au spus profeții despre venirea lui Mesia, regele. Priviți-ne și ascultați ce avem de spus. Vom anunța Împărăția la timpul potrivit și atunci veți spune: Iat-o aici, sau iat-o acolo!”

Fariseii erau orbi la adevăr din cauza egoismului și ambiției lor. Fiind plini de propria importanță, ei se așteptau ca, drept răspuns la întrebarea lor, Isus să spună ceva care să îl condamne. Căutau dovezi împotriva lui. Astfel, ei s-au dus la el și i-au cerut să le spună când avea să vina Împărăția lui Dumnezeu. Isus le cunoștea gândurile și știa ce atitudine falsă aveau ei înaintea oamenilor, astfel că le-a răspuns și a zis: "Împărăția lui Dumnezeu nu vine într-un fel care izbește privirile." nici nu se va spune: "Uite-o aici!" sau: "Acolo!" Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru (în voi)." (Luca 17:20,21) Redarea marginală a acestui text, din *Versiunea Autorizată*, spune: "Împărăția lui Dumnezeu este printre voi." *Rotherham* redă textul în același fel. Iar o altă traducere spune astfel: "Domnia lui Dumnezeu este acum în mijlocul vostru." (*Moffatt*) Într-o notă de subsol din versiunea *Emphatic Diaglott*, traducătorul spune, într-un comentariu despre acest text: "Basileia se referă aici la *persoana* căreia i se aplica titlul și onoarea de rege, și nu la *teritoriul* sau *Împărăția* ei. Prof. Whiting, un evreu și învățat grec respectabil, spune că acest pasaj din versetul 21 ar trebui să fie redat „Regele este în mijlocul vostru.”

Ceea ce a spus cu adevărat Isus este după cum urmează: „Împărăția nu va veni într-un fel vizibil, așa cum vă așteptați voi. Dorința voastră este să vă gloriificați înaintea oamenilor și să străluciți în Împărăție. Nu veți putea face acest lucru. De fapt, nici nu veți face parte din Împărăție. Eu sunt Unsul lui Dumnezeu pentru Împărăție și sunt acum în mijlocul vostru.”

Isus era atunci deja Regele uns al lui Dumnezeu, iar el le spunea fariseilor un adevăr pe care l-ar fi știut dacă mințile lor nu ar fi fost orbite de devotamentul lor egoist pentru organizația Diavolului. Perioada de timp care s-a scurs de la ungerea lui Isus și începutul propriu-zis al domniei lui este lungă. Diavolul s-a folosit de acest lucru, împreună cu aplicarea greșită a versetelor de mai sus citate în sprijinul acestei teorii eronate, pentru a-i face pe oameni să creadă că de fapt nu se va instaura niciodată un guvern drept pe pământ.

Isus a ales șaptezeci dintre urmașii săi și i-a trimis ca reprezentanți, spunându-le să meargă din casă în casă și să le spună evreilor ”și să le spuneți: ”Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.” (Luca 10:9,11) Ce voia el să spună era că el, Isus, venise la evrei și că acești șaptezeci de oameni pe care i-a trimis el la ei ca reprezentanți și în numele său le erau dați ca un privilegiu pentru a-a accepta pe el ca Uns al lui Dumnezeu, și că de aceea Împărăția se apropiase de ei. El a folosit cuvântul *Împărăție* cu același sens cu care l-a folosit atunci când le vorbea fariseilor cu referire la sine ca Unsul lui Dumnezeu. Împărăția era aproape de evrei dar aproape toți l-au respins ca Uns al lui Dumnezeu. Din nou, atunci când Isus le-a spus, ”Împărăția cerurilor este aproape” el se referea la sine ca Cel uns pentru a fi Domnitor peste guvernul cel drept.

Clerul de astăzi, urmând aceeași falsă teorie care spune că ”Împărăția este în mijlocul vostru”, s-au făcut pe sine și pe urmașii lor să creadă că Dumnezeu nu va instaura niciodată pe pământ un alt guvern decât cele ce există acum. Când li se atrage atenția la dovada scripturală și la evenimentele în curs de împlinire a profeției referitoare la a doua prezență a lui Cristos și la întemeierea guvernului de dreptate, ei răspund exact așa cum au prezis apostolii că aveau să o facă: ”Unde este promisa lui prezență? De fapt, din ziua în care strămoșii noștri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creației.” Iar apoi apostolul adaugă: ”Căci, potrivit dorinței lor, ei scapă din vedere faptul acesta.” – 2 Pet. 3:4,5

Clerul refuză astăzi să accepte Împărăția și refuză și să îi învețe pe oameni despre ea, iar prin învățăturile lor false și conduita lor, ei îi țin pe mulți departe de Împărăție și de înțelegerea ei. Ei merg mai departe decât atât și chiar îi persecută pe cei ce încearcă cu umilință să îi instruiască pe oameni cu privire la guvernul drept al lui Dumnezeu, pe care îl va instaura el spre binele lor. Totuși, marea lucrare a lui Dumnezeu de pregătire a acestei Împărății merge înainte cu măreție.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

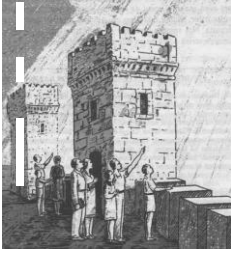
15 SEPTEMBRIE 1932

Nr. 18

Cuprins:

DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA
PARTEA I	- Pag.467
DE CE MOARE OMUL?	- Pag.478
CINE A FOST ISUS CÂND ERA PE PĂMÂNT?	- Pag.482
NUMELE LUI IEHOVA PROFANAT	- Pag.486
LEGĂMÂNTUL VEȘNIC CU OMENIREA	- Pag.488

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Septembrie 1932

Nr. 18

Dor după casa lui Iehova

” Însă Rut i-a zis: "Nu insistă să te părăsesc, să mă întorc și să nu mai merg cu tine, căci unde vei merge tu voi merge și eu și unde vei înnopta tu voi înnopta și eu. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu." – Rut. 1:16

PLAN

În numărul acesta și în următoarele numere ale acestei publicații se va analiza în detaliu cartea Rut. Scopul cu care a fost scrisă relatarea biblică din Rut este dezvăluit aici; se arată relația dintre Naomi, Mardoheu, Estera și Rut, se dezvăluie un grup de persoane care vor fi membrii ai casei lui Iehova, precum și ceea ce se cere de la ele; se face cunoscută importanța justificării numelui lui Iehova și se spune cine poate lua parte la acest lucru. Cartea nu este numai una simbolică, ci este și profetică, iar împlinirea ei are loc în zilele noastre, astfel că face parte din prezentul adevăr și este hrană la timpul potrivit pentru poporul uns al lui Dumnezeu.

PARTEA I

1. Numele lui Iehova este cel mai important lucru în toată creația. Poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ a învățat acest lucru doar de puțin timp. Păstrând mereu în minte că împlinirea profeției duce la justificarea numelui lui Iehova, aceasta îi va ajuta pe cei ce studiază profeția să aibă o mai clară înțelegere a ei. Psalmistul spune: ”Mă voi pleca spre templul tău sfânt și îți voi lăuda numele, pentru bunătatea ta iubitoare și pentru credincioșia ta. Căci ți-ai înălțat cuvântul mai presus de tot numele tău.” – Ps. 138:2

2. Cuvântul Lui Iehova este întotdeauna drept, iar în trecut El și-a preamărit Cuvântul mai presus de numele său, așteptând până la timpul fixat de el pentru a-și face de cunoscut numele și a-l justifica. Acum el le dezvăluie celor din poporul de legământ al său înțelesul mai profund al Cuvântului său, le arată că împlinirea Cuvântului său este justificarea numelui său și că a sosit timpul său fixat pentru a-și justifica numele. Văzând acest lucru, rămășița îi vestește acum Cuvântul cu bucurie, și se bucură să îi cânte laude lui Iehova Dumnezeu. În secolele trecute Cuvântul lui Dumnezeu a fost o candelă pentru picioarele servilor săi, și este și astăzi. (Ps. 119:105) Acum, în ”ziua Domnului”, spre rămășița a venit o lumină și mai mare deoarece strălucirile de lumină venite de la templul lui Iehova nu numai

că luminează calea rămășiței, dar și dezvăluie scopul lui Dumnezeu de a-și justifica pe deplin numele înaintea întregii creații. Unul dintre numele Răscumpărătorului omului este ”Cuvântul lui Dumnezeu”, iar el este cel ce preamărește și justifică numele Tatălui său. Acum, rămășița credincioasă cântă: ”Cuvântul tău este adevărat de la începuturi și fiecare dintre judecățile tale drepte dăinuie pe veci. Limba mea va vorbi despre cuvântul tău, căci toate poruncile tale sunt drepte.” – Ps. 119:160,172.

CASA LUI

3. În trecut, poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ a privit spre casa lui doar ca spre un loc de siguranță și securitate în fața dușmanului, unde se putea bucura de plăceri egoiste. El vede acum că aceasta înseamnă mult mai mult decât atât; că această casă a lui este compusă din acele creaturi ale mâinii sale care și-au menținut integritatea față de Dumnezeu și care vor rămâne de partea sa și îi vor lauda numele pentru totdeauna și care acum, prin îndurarea sa, pot lua parte la justificarea numelui său. Casa lui Iehova este locuința sa, iar în ea se găsesc numai cei ce sunt drepti și credincioși față de el și care vor rămâne în ea pentru totdeauna. Ei sunt zidiți de Iehova și îi vor onora pentru totdeauna numele. ”Doamne, iubesc locașul casei tale și locul în care sălășuiește gloria ta!” – Ps. 26:8

4. Cei ce nu îi dau onoare numelui lui Iehova nu vor face parte din casa lui. Creaturile nu pot primi nici o onoare mai mare decât aceea de a fi făcute stâlpi în casa lui Dumnezeu, și astfel aceasta este încă una dintre prețioasele promisiuni făcute celor credincioși. ”Pe cel care învinge, îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu.” (Rev. 3:12) ”Bindecuvântat este cel pe care tu îl alegi și îl lași să se apropie, ca să locuiască în curțile tale. Da, ne vom sătura cu bunătatea casei tale, locul sfânt al templului tău. (Ps. 84:4) ”Fericiți sunt cei ce locuiesc în casa ta! Ei te laudă neîncetat.” (Ps. 84:4) Membrii din prezent ai rămășiței de pe pământ au de la Domnul dovada că au primit veșmintele salvării și că sunt acoperiți cu mantia dreptății, pe care i-a dat-o Iehova Fiului său cu acest scop, și, plini de recunoștință și bucurie, spun: . ”Da, bunătatea și bunătatea iubitoare mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui multe zile în casa Domnului”. – Ps. 23:6

5. Cei înțelepți doresc să fie membrii ai casei Domnului și aleg să meargă pe căile sale și în lumina Cuvântului său. ”Înțeleptul va asculta și va dobândi și mai multă învățătură, iar omul cu pricepere va primi o îndrumare înțeleaptă.” (Prov. 1:5) Cel ce ascultă adevărul și ascultă cu sârguință de el, persistând pe această cale și menținându-și integritatea față de Dumnezeu până la sfârșitul cursei sale pământești va fi în casa Domnului. ”Cei înțelepți vor moșteni gloria.” (Prov. 3:35) La timpul potrivit, toți oamenii trebuie să primească o cunoștință a adevărului și cei ce învață înțelepciunea vor da ascultare adevărului. Este de primă importanță pentru toate creaturile să învețe înțelepciunea și putem să ne așteptăm să găsim în Scripturi multe ilustrări potrivite pentru aceasta. Conduita lui Rut este

astfel o ilustrare potrivită pentru cei ce vor să acționeze cu înțelepciune, însă cartea Rut conține mult mai mult decât doar niște simple ilustrații.

CARTEA RUT

6. Iehova continuă să le aducă celor din poporul de legământ al său dovezi clare ce arată că Biblia este Cuvântul său și nu al omului. El subliniază acest lucru în atât de multe locuri încât importanța învățării și ascultării de acest adevăr nu poate fi ignorată. Cu privire la cartea Estera comentatorii, înțelepți în proprii lor ochi, au insistat că nu are ce căuta în Biblie. Domnul Dumnezeu i-a făcut de rușine pe acești înțelepți ai lumii dezvăluindu-le servilor săi că Estera nu numai că face parte din Cuvântul său sacru de adevăr, dar că această carte este și o profeție care prevestește în special unele lucruri de mare importanță pentru unșii săi de pe pământ din prezent. Cartea Rut dovedește atât de clar că face parte din Biblie încât comentatorii nici nu am mai încercat să demonstreze contrariul. Cei ce au comentat pe marginea cărții Rut au insistat că aceasta nu are decât o importanță istorică și genealogică și ilustrează unele lecții importante, dar nimic mai mult decât atât. Aceste concluzii sunt o dovadă în plus a faptului că niciun om nu poate interpreta Cuvântul lui Dumnezeu, ci că Iehova le lămurește la timpul său fixat și în modul ales de el servilor săi sensul și aplicarea lucrurilor din Cuvântul său. Se pare că a venit timpul fixat al lui Dumnezeu pentru ca poporul său de pe pământ să aibă o înțelegere a cărții Rut. Având în vedere acest lucru, putem și că aceasta este pentru binele și încurajarea sa.

7. Este de prim interes aici să observăm unele comentarii care s-au publicat până acum cu referire la cartea Rut, pentru ca acestea să poată fi comparate cu faptele și cu Scripturile, care se potrivesc acum atât de bine unele cu altele, și arată că profeția este în curs de împlinire. Până în 1867, cu șapte ani înainte ca Domnul Isus să înceapă să „pregătească calea pentru Iehova”, un anumit dicționar biblic a publicat următorul comentariu cu privire la cartea Rut, atribuindu-i-l unui anume domn Davidson:

”Obiectivul cărții Rut este să dezvăluie originea lui David, arătând istoric și genealogic cum o femeie păgână aparținând de un popor atât de ostil față de teocrație cum erau moabiții a avut onoarea de a fi precursoarea marelui și dreptului Rege David, deoarece și-a pus pe deplin încrederea în Domnul și a căutat ocrotire la Dumnezeul lui Israel”.

8. Însă dicționarul nu precizează dacă aici este vorba de Dr. Robert Davidson, care a trăit în perioada 1750-1812, sau despre altcineva. Însă este destul de probabil ca scriitorul să fie același Dr. Davidson. Același dicționar spune mai departe:

”Profesorul Busch crede că principalul fir narativ al cărții a avut scopul de a familiariza dinainte, prin adoptarea relatată a femeii din națiuni în familia din care urma să se nască Cristos, primirea finală a națiunilor neevreiești în adevărata biserică drept comoștenitoare ale salvării evangheliei.”

9. *Turnul de Veghere* din 15 noiembrie 1902 a spus următoarele: "Deși cartea Rut nu este profetică, ci pur istorică, ea este valoroasă pentru noi din diverse motive. (1) Ne furnizează o verigă importantă din linia genealogică a regelui David și, astfel, o parte a liniei genealogice a omului Isus Cristos. (2) Ne oferă o imagine de ansamblu asupra obiceiurilor și legilor pământului israeliților în general ca popor agricultor . . . (3) Relatarea lui Rut subliniază importanta lecție a credințioșiei, afecțiunii și iubirii dintre oamenii din acea vreme și întipărește o lecție asemănătoare de dispoziție bună a inimii între israeliții spirituali, garantându-le astfel binecuvântări atât în prezent cât și în viitor."

10. În numărul din 15 noiembrie 1907 a *Turnului de Veghere* citim următoarele: "Principalul obiectiv al scurtei relatări despre Rut și Naomi a fost să păstreze o istorie autentică a unei verigi din linia genealogică omenească a Domnului nostru".

SCOPUL

11. Deși este adevărat, așa cum s-a spus în comentariile de mai sus, că Rut este o carte istorică și genealogică și care ne furnizează unele ilustrări minunate, totuși dacă acesta ar fi fost scopul pentru care a le-a dat-o Dumnezeu poporului său, atunci aceasta este de mică valoare pentru rămășiță. Dar nu acesta este scopul real al cărții. Scripturile spun clar că aceste lucruri au fost scrise dinainte spre binele poporului lui Dumnezeu de pe pământ din timpul sfârșitului lumii. "Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple și au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârșitul sistemelor." (1 Cor. 10:11) "Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverența noastră și prin mângâierea din Scripturi să avem speranță." (Rom. 15:4) "Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." (2 Tim. 3:16,17) Bazându-ne pe această autoritate scripturală, trebuie să tragem concluzia că această carte, Rut, a fost făcută o parte a Cuvântului lui Dumnezeu, sau mesajului său, ca o profeție scrisă în special pentru rămășița din ultimele zile. Evenimentele fizice care s-au petrecut în ultimii ani sprijină întrutotul această concluzie, iar acesta este cel mai bun mod de a determina dacă această carte este o profeție.

12. În ultimii ani poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ a aflat că principalul scop pentru care a tratat Dumnezeu cu omenirea în modul în care a făcut-o este justificarea numelui său, și nu numai salvarea omului. Primul lucru pe care îl aduce cartea Rut în atenția celor care caută adevărul este nevoia de o persoană care să păstreze sau să ducă mai departe numele lui Elimelec, nume a cărui semnificație este foarte importantă. Pentru a satisface această nevoie, trebuia să se găsească un răscumpărător care să fie dispus să acționeze în această capacitate. Cea ce avea să coopereze cu acest răscumpărător trebuia să fie roditoare, folosindu-și trupul pentru a aduce roade, fii care să ducă mai departe numele lui Elimelec. Cartea arată că amenința să apară o întrerupere în linia regală

a regatului Iudeii ce ducea până la regele David, și mai departe până la Isus, "Regele regilor", pe care l-a prefigurat David. Rodul trebuia să se nască și acest lucru trebuia să aibă loc în interesul Împărăției. Dumnezeu își dăduse cuvântul: "Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele." (Gen. 49:10) Cuvântul trebuia să se împlinească. Luând în considerare punctul de vedere prezentat în Rut, împreună cu alte evenimente din ea, putem să identificăm timpul împlinirii profeției conținute în ea.

13. Personajele care ies în evidență cel mai mult în cartea Rut sunt acestea: Elimelec, Boaz, Naomi și Rut. Apar și alții în această dramă profetică, însă ei nu sunt atât de importanți. Principalul obiectiv al cărții Rut este să-l identifice pe justificatorul numelui lui Iehova și să arate grupul de persoane strânse la Cristos și care vor lua parte la justificarea numelui Său, fiind astfel membrii ai casei lui Iehova; iar acest lucru se împlinește atunci când apare Isus Cristos la templul lui Iehova și arată ce se cere de la fiecare dintre cei ce vor fi în casa lui Iehova și care vor participa la justificarea numelui său. Profeția și-a avut o împlinire specială după ce Regele lui Iehova a fost întronat în anul 1914 (e.n.)

NUME

14. Numele altor locuri și nume importante ale principalelor personaje implicate în relatarea biblică despre Rut sunt și ele semnificative. Iehova are întotdeauna un scop atunci când dă numele unui loc sau al unei creaturi. Semnificația numelor principalelor personaje din dramă sunt date aici pentru a putea fi reținute pe parcursul examinării relatării biblice.

15. "Betleem" înseamnă "casa pâinii". "Elimelec" înseamnă "Dumnezeu este Regele meu" sau "Dumnezeul Regelui". "Naomi" înseamnă "plăcută". "Boaz" înseamnă "iuțeală, râvnă, zel". "Rut" înseamnă "prietenă, însoțitoare". "Orpa" înseamnă "ceafă", partea din spate a gâtului. "Mahlon" înseamnă "bolnăvicios". "Chilion" înseamnă "distrugător".

16. Seminția lui Iuda este cea implicată în relatarea biblică din cartea Rut, și este important să menționăm faptul că apar zece generații în relatare, generații care apar în ultimul capitol. Relatarea arată că familia lui Farez era favorizată în seminția lui Iuda și că Samuel a fost trimis la casa lui Iese atunci când a venit timpul stabilit de Dumnezeu pentru a alege regele seminției lui Iuda. "În cele din urmă, Domnul i-a zis lui Samuel: "Până când vei fi mâhnit din cauza lui Saul, când eu l-am respins ca să nu mai fie rege peste Israel? Umple-ți cornul cu ulei și du-te. Te voi trimite la Iese, betleemitul, fiindcă mi-am ales un rege dintre fiii lui"." (1 Sam. 16:1) Numele "Iuda" înseamnă "laude lui Iehova Dumnezeu" prin vestirea numelui și Împărăției sale tocmai în aceste timpuri în care trăim acum.

PE SCURT

17. O relatare scurtă a evenimentelor descrise în cartea biblică Rut ar fi următoarea: În ținutul Palestinei a fost o foamete care a durat circa zece ani. În

orașul Betleem, care era mic ”între miile lui Iuda”, locuia un om din seminția lui Iuda care se numea Elimelec. Împreună cu el locuia și soția sa, Naomi, și cei doi fii ai săi, Mahlon și Chilion. Din cauza foametei, Elimelec și-a luat familia și s-a dus să locuiască în țara Moabului, care era de partea estică a râului Iordan. Acolo, Elimelec a murit, lăsându-și soția și pe cei doi fii ai săi să-l jelească. Cei doi fii s-au căsătorit cu femei din țara Moabului, una dintre ele pe nume Orpa, iar cealaltă pe nume Rut. Atât Mahlon, cât și Chilion au murit apoi, astfel că au rămas trei femei văduve: mama celor doi fii și femeile moabite pe care le luaseră aceștia ca soții.

18. Naomi a auzit că ținutul Palestinei era favorizat din nou de Domnul cu hrană și s-a hotărât să se întoarcă în orașul ei natal, Betleem. Împreună cu ea au plecat și cele două nurori ale ei. După ce au parcurs o oarecare distanță pe drumul de întoarcere, Naomi le-a spus: ”Mergeți, întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei”. După câteva obiecții, Orpa s-a întors. Rut a refuzat să se întoarcă în țara ei natală, ci s-a rugat de Rut să o lase să rămână cu ea atâta timp cât avea să mai trăiască. Naomi și Rut au plecat mai departe, întorcându-se la Betleem. Acolo, Naomi avea o rudă a cărui nume era Boaz, un om bogat și influent. Boaz era din familia lui Elimelec, deci din seminția lui Iuda. Atunci când Naomi și Rut au sosit la Betleem, era perioada de începere a secerișului. La israeliți se obișnuia, ca ascultare de legea lui Dumnezeu, să li se permită săracilor să îi urmeze pe secerători și să ia grânele ce rămâneau în urma lor pe ogoare. Rut a dorit să meargă pe câmp și să secere, iar Naomi a fost de acord cu acest lucru. Ea s-a dus și a lucrat pe câmp, încercând să secere în ogorul lui Boaz. Rezultatul a fost că Rut s-a căsătorit în cele din urmă cu Boaz și i-a născut un fiu.

19. Povestea, pe scurt, a fost privită de mulți ca o frumoasă poveste de dragoste, după cum o numesc cei din lume. Dacă ar fi fost doar atât, Dumnezeu nu ar fi făcut să fie păstrată o relatare a ei în Cuvântul său. În ultimele luni, Iehova le-a dat membrilor poporului de legământ al său o înțelegere a cărții Estera. Această lumină de la Iehova, făcută să strălucească peste clasa templului, a luminat și cartea Rut, iar acum este evident că a venit timpul ca aceasta să fie înțeleasă. În cartea Estera, atât ea cât și Mardoheu reprezintă o clasă de oameni care au fost aduși într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Mardoheu îi simbolizează pe cei care au fost găsiți credincioși atunci când Isus Cristos a venit la templul lui Iehova pentru judecată, în timp ce Estera îi reprezintă în special pe cei care au venit la o cunoștință a adevărului după venirea Domnului la templul său și pe care clasa Mardoheu a avut privilegiu de a-i ajuta. Cei doi, Mardoheu și Estera, reprezintă deci în acea dramă rămășița lui Dumnezeu de pe pământ din timpul sfârșitului lumii. Dacă cartea Rut este o profetie, atunci ne putem aștepta să descoperim și că Naomi simbolizează o anumită clasă de unși ai lui Dumnezeu și că și Rut prefigurează o clasă de oameni credincioși și că împlinirea acestei profetii ar trebui să înceapă în timpul venirii Domnului la templul său. Păstrarea în viață a poporului lui Dumnezeu este scoasă în evidență în cartea Estera, și în mod asemănător, se va vedea că și cartea Rut susține promisiunea lui Dumnezeu de a-i păstra în viață pe

cei ce îl iubesc. Având în vedere aceste observații, pare că ar fi acum folositor pentru rămășița lui Dumnezeu să examineze cu atenție și în detaliu cartea Rut, ceea ce vom face în continuare.

TIMPUL

20. Frumoasa relatare profetică începe cu această afirmație: ”Pe vremea judecătorilor (când domneau judecătorii, *nota* marginală) peste țară s-a abătut o foamete. Atunci un bărbat din Betleemul lui Iuda s-a dus să locuiască în câmpiile Moabului ca străin, el, soția lui și cei doi fii ai lui.” (1:1) Perioada judecătorilor a fost de circa patru sute cincizeci de ani. ”După ce a nimicuit șapte națiuni din țara Canaan, le-a împărțit țara prin tragere la sorți: toate acestea în aproximativ patru sute cincizeci de ani. Apoi le-a dat judecători până la profetul Samuel.” – Fap. 13:19,20

21. Aceasta corespunde cu partea a doua a cărții Rut și arată că ea a fost scrisă după perioada de patru sute cincizeci de ani a judecătorilor, după ce David devenise rege și după ce devenise cunoscut ca uns al Domnului. Această deschidere a cărții Rut sugerează că împlinirea profeției cărții trebuie să fie în timpul judecății care începe atunci când Mesagerul lui Iehova, Isus Cristos, apare la templu pentru lucrarea de judecată. (Mal. 3:1-5) Este dificil de decis când au avut loc evenimentele profetice consemnate în cartea Rut, dar pare probabil că acestea au avut loc în timpul judecătorului Ghedeon. Este posibil și ca aceste lucruri să se fi petrecut la scurt timp după moartea lui Iosua și pe timpul judecătorului Otniel sau al lui Ehud și Șamgar. – Jud. 1:12,13; 3:8-11,15,31.

22. Cartea Geneza arată că pe parcursul perioadei când păgânii au ocupat cu totul țara Canaanului nu era neobișnuit ca oamenii să sufere de foamete. (Gen. 12:10; 26:1; 42:5; 47:4,13), însă atunci când au avut loc evenimentele descrise în cartea Rut poporul de legământ al lui Dumnezeu, israeliții, ocupase țara. Astfel, trebuie să tragem concluzia că foametea menționată în primul verset trebuie să fi fost trimisă de Domnul Dumnezeu potrivit termenilor care le-au fost prezentați israeliților și care se găsesc în legea dată lor de Dumnezeu. (vezi Leviticul 26:18-20; Deuteronom 28:15-18,23,24) Pare destul de probabil că această foamete a avut loc în timpul celor optsprezece ani în care fiii Israelului i-au servit lui Eglon, regele Moabului, deoarece „au început să facă iarăși ceea ce era rău în ochii Domnului”. – Jud. 3:12-14

23. Știind că aceste lucruri au fost scrise dinainte în folosul rămășiței, foametea pare să reprezinte sau să simbolizeze foarte bine situația de sărăcie în care s-a găsit poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ între anii 1914 și 1918. Același lucru este prefigurată și în profeția lui Ezechiel de faptul că acesta a fost obligat să trăiască în sărăcie, profeție explicată în primul volum al cărții *Justificare*, paginile 55 și 56. Iehova era atunci Regele pământului deoarece îl pusese pe Preaiubitul său, Isus Cristos, Reprezentantul său Principal, pe tronul său de pe muntele sfânt din Sion. (Ps. 2:6) Aceasta corespunde cu faptul că Iehova era Regele Israelului atunci când s-au petrecut evenimentele din cartea Rut.

24. Omul adus mai întâi în atenția cititorului este ”un anumit bărbat din Betleemul lui Iuda”. Fără îndoială că Iuda este menționată cu scopul de a distinge orașul de Betleemul din apropierea orașului Nazaret, care aparținea seminției lui Zabulon. (Ios. 19:15,16) Mai departe, se arată și mai precis că aceste îi aparținea acelui grup de oameni care îi aduceau laude numelui lui Iehova. Semnificația numelui ”Betleem-Iuda” este ”casa pâinii din ținutul laudelor lui Iehova”. Pe timpul lui Iacov, acesta era cunoscut ca Efrata. ”Și, pe când își dădea sufletul (căci a murit), ea i-a pus numele Ben-Oni, însă tatăl lui l-a numit Benjamin. Astfel, Rahela a murit și a fost îngropată pe drumul spre Efrata, adică Betleem. Și Iacob a pus un stâlp pe mormântul ei. Acesta este stâlpul de la mormântul Rahelei până în ziua de azi.” – Gen. 35:18-20

25. Este sigur că Iehova a intervenit prin intermediul lui Boaz și a lui Rut pentru a păstra în relatarea divină numele acestui ”bărbat din Betleemul lui Iuda”. Cei doi fii ai ”bărbatului” au murit. ”Bărbatul acela” a murit și el, iar soția sa nu s-a recăsătorit pentru a-i naște urmași celui mort. Este important să știm că acest bărbat era din seminția lui Iuda, din care trebuia să vin Legiutorul, Șilo. Boaz era din aceeași seminție și îl cunoștea pe acest bărbat, ba chiar erau înrudiți. Acel bărbat s-a dus să locuiască în țara Moabului, dar ruda sa apropiată, Boaz, a rămas în Betleemul din Iuda. Dacă, așa cum pare probabil, aceasta s-a petrecut pe timpul lui Eglon, regele Moabului, atunci nu ar mai fi contat dacă Elimelec ar fi rămas în Betleemul din Iuda sau s-ar fi mutat în țara Moabului. În orice caz, el și familia sa ar fi fost sub domnia regelui Moabului. Țara Moabului se găsea la est de Marea Moartă. Pentru a ajunge în această țară era necesar să se traverseze râul Iordan și e probabil că el l-a traversat în locul acela din apropierea Ierihonului, unde îl traversaseră și israeliții sub conducerea lui Iosua. ”Apoi fiii lui Israel au plecat și și-au așezat tabăra în câmpiile aride ale Moabului, de cealaltă parte a Iordanului, față în față cu Ierihonul.” – Num. 22:1

26. ”Moab” înseamnă ”al tatălui meu; sămânța (mamei) tatălui; al (mamei) tatălui ei”. Moab a fost fiul născut lui Lot și fiicei sale mai mari, astfel că el a fost strănepotul lui Avraam. Fără îndoială că limba vorbită de moabiți și limba israeliților erau asemănătoare. Moabiții fuseseră foarte ostili cu israeliții atunci când aceștia călătoriseră în țara Canaan și au mers până acolo încât l-au plătit pe profetul necredincios Balaam să îi blesteme pe israeliți. (Deut. 23:3,4; Num. 22:3-31; Mica 6:5) Moabiții practicau religia Diavolului, iar zeul lor național se numea Chemoș. (1 Regi 11:7) În repetate rânduri moabiții i-au asuprit și atacat pe israeliți. Moabitul Sanbalat a încercat să împiedice mai târziu reconstruirea zidului orașului Ierusalim. (Neem. 2:19) Moabiții simbolizau, așadar o clasă de oameni egoiști, lăudaroși și aroganți, care se bazează pe puterea militară și se implică în războaie, urându-i pe cei ce îi servesc lui Iehova Dumnezeu. De aceea, Domnul Dumnezeu i-a condamnat la distrugere. – Ezec. 25:8-11

27. În ”creștinătate” exista tocmai o astfel de clasă la începutul războiului mondial, în 1914, și încă mai există, iar membrii acesteia se biziue pe propria lor înțelepciune, sunt susținători ai evoluției, fii ai Diavolului, susținând că pot să

ajungă prin propriile eforturi la perfecțiune și să facă lumea un loc mai bun în care să trăim. Se pare că ținutul Moabului nu a fost afectat de foametea care domnea în Canaan. În mod asemănător, pe parcursul războiului mondial, moabiții moderni, și anume oamenii bogați și influenți din "creștinătate" și cei favorizați din organizația Diavolului aveau suficientă hrană și lucruri pentru a trăi confortabil. În același timp, cei ce îi serveau lui Dumnezeu erau „urâți de toate națiunile de dragul numelui lui Cristos” și sufereau multe rele și asupriri din cauza moabiților moderni. Acest "anumit bărbat" din Betleem nu putea spera să scape de ostilitatea și asuprirea moabiților mutându-se în Moab, indiferent dacă acolo era foamete sau nu. În mod asemănător, cei ce îl iubesc pe Iehova și îi servesc și au făcut acest lucru și pe parcursul războiului mondial nu au avut nici o cale de scăpare de ostilitatea și asuprirea moabiților moderni, indiferent în ce țară trăiau.

28. Bărbatul acela, împreună cu soția și fiii săi s-au dus în Moab, așa cum arată relatarea, din cauza foametei. Relatarea nu arată totuși, cine a inițiat mutarea din Betleem în Moab. Pare rezonabil, totuși, să presupunem că soțul și capul familiei a fost cel ce a avut inițiativa de a muta familia în Moab. Timpul împlinirii profeției corespunde ultimilor ani ai lucrării Elisei a adunării, timp în care spiritul Izabela a fost unul de răzvrătire și în care femeile au avut multă influență în adunările poporului consacrat al lui Dumnezeu. (Rev. 2:18-23; vezi *Lumină*, volumul I, pagina 29). Acest lucru poate indica faptul că Naomi l-a influențat pe soțul ei în decizia de a merge în țara Moabului pentru ca celor doi fii ai lor să li se poată asigura necesarul de hrană, dar evenimentele fizice nu par să susțină această concluzie. S-a mai spus și că faptul că femeia și-a pierdut soțul și cei doi fii ar indica nemulțumirea Domnului față de ea și, astfel, lucrul pe care a încercat Naomi să-l împiedica li s-a întâmplat în cele din urmă fiilor ei.

29. Însă când ne amintim căci cartea Rut este o parte a Bibliei, Cuvântul lui Dumnezeu, și că aceste lucruri au fost scrise dinainte spre binele rămășiței, atunci singura concluzie rezonabilă rămâne că foametea din Canaan s-a abătut asupra israeliților potrivit voinței lui Iehova. (Lev. 26:20; 2 Regi 8:1) Principalul scop era ca Iehova să facă atunci o imagine profetică a cărei semnificație să le-o facă de cunoscut poporului rămășiței sale din ultimele zile, de aceea faptul că bărbatul s-a dus în Moab împreună cu familia sa trebuie să fi făcut parte din drama divină și atunci lui Nomi sau soțului ei nu li se poate atribui nici o vină. Afirmatia clară a Scripturilor este aceasta: "toate lucrurile acestea s-au întâmplat cu ei (israeliții) ca exemple" sau imagini anti-tipice și au fost scrise spre avertismentul nostru în aceste timpuri ale sfârșitului lumii, care trebuie să vină. Având acestea în vedere, trebuie să privim personajele din această dramă că fiind cu totul lipsite de vină, știind că și-au jucat fiecare rolul său, potrivit voinței lui Dumnezeu. Rolul pe care l-au jucat fiecare în dramă a prefigurat unele lucruri și mai importante care trebuiau să se întâmple mai târziu.

30. Aceste imagini profetice create în timpurile din vechime de către Iehova prin folosirea poporului de legământ al său, Israelul, au fost cu scopul precis de a le arăta membrilor poporului de legământ al său din timpul sfârșitului

că scopul lui Iehova încă de la abaterea din Eden a fost să își justifice Cuvântul și numele, iar aceasta la timpul fixat de el, precum și de a arăta că Iehova poate pune pe pământ creaturi umane care să își mențină integritatea față de el și să-i fie loiali, și că cei credincioși luați dintre oameni după venirea lui Cristos aveau să ia și ei parte la lucrarea de justificare a numelui lui Iehova. Partea istorică și genealogică a acestei drame divine apare și ea și este importantă, dar ceea ce este și mai important este dezvăluirea unui justificator și a lucrării de justificare a numelui lui Iehova.

31. Cartea Rut dezvăluie că Naomi și Rut au fost păstrate în viață de Iehova în timpuri de necazuri și că aceasta li s-a făcut datorită iubirii lor pentru Iehova și că a avut de-a face cu păstrarea numelui acestui "anume bărbat" menționat la începutul cărții. Aceasta avea să indice, așadar, că acea clasă de oameni simbolizată de Naomi și Rut avea să fie păstrată în viață de Iehova Dumnezeu și că salvarea lor avea să se datoreze devotamentului lor iubitor față de Iehova și că ei aveau să ia parte la justificarea marelui nume a lui Iehova. Timpul împlinirii profeției pare, deci, să fie în ziua judecării când marele Judecător își începe domnia și când poporul care îi aduc laude numelui lui Iehova se găsesc în ținutul dușmanului și sunt ajutați de lumina care ajunge la ei de la templul lui Dumnezeu să discearnă clar organizația dușmanului și să vadă mijloacele de salvare și de scăpare. Profeția îi va ajuta și pe cei din poporul de legământ al lui Dumnezeu din prezent să aibă o apreciere mai profundă a mării favori și a marelui privilegiu pe care li l-a acordat Iehova aducându-i în organizația sa și făcând posibil ca ei să locuiască pentru totdeauna în casa lui. Aceasta dezvăluie înțelepciunea acțiunilor celor ce caută casa Domnului și motivația care îi face pe oameni să caute să intre în casa lui Iehova.

32. Versetul de deschidere al cărții Rut nu dezvăluie numele acelui "bărbat din Betleemul din Iuda" care s-a dus să locuiască în Moab, însă numele său este dezvăluit mai târziu. Acest lucru are scopul de a scoate în evidență importanța numelui. Drama profetică începe cu acest "bărbat anume" și familia sa, care făceau parte din poporul de legământ al lui Dumnezeu într-o țară a dușmanului și sub asuprire și în necazuri. Putem să tragem concluzia că soțul și tatăl a fost o mângâiere pentru soția și fiii săi și că acesta era un lucru important. Deși este adevărat căci cartea Rut subliniază importanța liniei genealogice a lui David și, prin urmare, a lui Isus, pe care l-a prefigurat David, aceasta atrage atenția spre un lucru și mai important, și anume zidirea organizației principale a lui Iehova care avea să îi justifice numele. Acest lucru nu a putut fi apreciat până la venirea timpului ales de Dumnezeu de a le de celor din poporul său o înțelegere a marelui său scop referitor la creație. Până acum oamenii au urmat teoria că Dumnezeu urma un plan bine stabilit care avea să ducă la salvarea oamenilor în ceruri, iar a unora probabil pe pământ și că el avea să permită ca răul să existe pentru ca omul să poată învăța urmările nefaste ale acestuia. Acum adevărul se vede mai clar ca oricând și se poate discerne că răutatea de pe pământ este consecința răzvrătirii, că cel rău a construit o mare organizație ce a defăimat numele și cuvântul lui Iehova

Dumnezeu; că Iehova i-a permis să meargă mai departe în răutatea lui; că Iehova Dumnezeu își zidește organizația sa principală, sau casa sa, pe care o va folosi la timpul său stabilit pentru a-i demonstra întregii creații că Cuvântul său este adevărat și că numele său este demn de toată lauda și că nimeni nu poate primi viață veșnică dacă nu îl iubește pe Iehova Dumnezeu și nu îi servește așa cum prevede legea sa.

33. Fără îndoială că Dumnezeu a trimis foametea asupra ținutului Israelului, dar aceasta nu înseamnă că acel om care a plecat din Betleemul Iudei nu era credincios. Faptul că acest om apare încă din primul verset al cărții Rut și că numele său este mai târziu anunțat atât de clar arată că el era un om onorabil și care se temea de Dumnezeu, având autoritate în consiliile seminției lui Iuda și pe care Iehova Dumnezeu avea să îl folosească pentru a dezvălui cum își va zidi casa pentru a-și justifica la timpul său fixat numele și a-l onora.

(Va urma)

Întrebări pentru studiu

1,2. Care este cea mai importantă chestiune pentru toată creația? De ce este esențial ca poporul lui Dumnezeu să păstreze mereu în minte acest lucru?

3-5. Comparați modul în care vede poporul de legământ al lui Iehova casa lui cu cel în care o vedeau ei în trecut. Arătați care este cauza acestei înțelegeri mai clare. Cum și pentru cine asigură Iehova ocazia de a deveni membrii ai casei sale? Care este scopul casei lui Iehova?

6-10. Ce poziție au avut până acum comentatorii față de cărțile Estera și Rut? Arătați de ce nu vedeau ei problema mai clar.

11-13. Arătați cu citate biblice de ce cartea Rut se încadrează în scopul lui Iehova referitor la Biblie ca întreg. Cu ce scop special a fost scrisă cartea Rut?

14-16. Care sunt numele principalelor locuri și personaje din relatarea biblică din Rut? În legătură cu acestea, ce apare în genealogia consemnată aici?

17-19. Rezumați evenimentele consemnate în cartea Rut. Comparați pe scurt cărțile Estera și Rut ca imagini profetice și ca timp de împlinire.

20,21. Arătați care pare să fi fost timpul când au avut loc aceste evenimente din cartea Rut, precum și timpul când a fost scrisă ea.

22,23. Arătați din Scripturi (a) dacă „foametea din țară” (Rut 1:1) era un eveniment neobișnuit și dacă aceasta îi implica pe cei din poporul lui Dumnezeu. (b) Că foametea menționată aici era una profetică.

24. Ce anume este important la faptul că acel ”bărbat anume” era din Betleemul din Iuda.

25. Care au fost împrejurările care servesc la a indica scopul lui Iehova de a păstra numele acelui bărbat?

26,27. Cine erau moabiții? Arătați de ce nu aveau ei favoarea lui Dumnezeu. Pe cine simbolizează ei în mod profetic?

28. De ce s-au mutat acest bărbat și familia sa în ținutul Moabului? Ce părerii incorecte au existat până acum referitor la întâmplările prin care au trecut ei în acel ținut?

29. Cum putem justifica foametea din Canaan din acea perioadă? Explicați de ce a fost rezonabil că această familie a trecut prin toate întâmplările relatate și arătați care este scopul pentru care au pățit ei toate acele lucruri.

30. Cu ce scop a creat Iehova aceste imagini profetice prin intermediul poporului de legământ al său, Israelul?

31. Explicați semnificația timpului și împrejurărilor în care, în această dramă divină, le-a păstrat Iehova în viață pe Naomi și pe Rut. Ce lecție se găsește aici pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu de astăzi?

32,33. Cu ce scop a rămas ascuns numele acestui ”bărbat anume” în primul verset al cărții Rut? Comparați înțelegerea de care se bucură acum poporul lui Dumnezeu referitor la numele lui Iehova și la scopul său cu cea pe care o aveau în trecut. Arătați de ce au ei în prezent o înțelegere mai clară și o apreciere mai profundă.

De ce moare omul?

Cum a fost făcut omul? Este nemuritor sau este măcar vreo parte a lui nemuritoare? De ce opiniile și răspunsurile la aceste întrebări au fost atât de diferite?

Atunci când oamenii studiază pentru sine Cuvântul lui Dumnezeu și găsesc simplitatea și frumusețea lui, pot vedea cât de ipocriți sunt clericii. Dar acești clerici i-au ținut pe oameni în ignoranță față de Biblie. Ei refuză să-i învețe pe oameni ce spune de fapt Biblia și îi îndepărtează pe oameni de Biblie și în avertizează să nu citească nimic despre Biblie care să nu fi ieșit de sub pana unuia dintre acești umili ipocriți.

Domnul le-a îngăduit să meargă până la limită, și acum își duce la îndeplinire minunatul său lucru pe pământ, învățându-i pe oameni în modul său bun și iubitor.

Avem nevoie doar să ne uităm o clipă la un om ca să vedem cât de minunat e alcătuit. Structura de rezistență sau scheletul este făcut dintr-un număr exact de oase care își îndeplinesc rolul. Nu există nimic de prisos în organism. Acestea sunt ținute laolaltă de tendoane și de mușchii care mișcă oasele la comandă în deplină armonie. Peste mușchi și carne, acoperindu-le, se află o substanță moale și delicată, mătăsoasă pe care o numim piele, care conferă frumusețe corpului. Dintre toate sistemele electrice complicate pe care le-a construit omul, niciunul nu poate rivaliza cu minunatul sistem nervos al organismului uman.

Sângele curge prin vene și arterele cu precizie și regulat, dând viață creaturii. În cap se află creierul, care este centrul voinței și al gândirii. Mintea ia în considerare și cântărește datele și ajunge la o decizie, și apoi voința îndrumă acțiunea.

Celui cu gândirea limpede îi este clar că nimeni altcineva decât Cel Veșnic ar fi putut crea omul. Vorbind despre minunata cunoaștere etalată prin creația omului, profetul lui Dumnezeu a exclamat: “O astfel de cunoștință este prea minunată pentru mine. Este așa de înaltă, că nu pot ajunge la ea. Te voi lauda pentru că sunt făcut într-un mod înfricoșător și minunat. Minunate sunt lucrările tale și cât de bine știe sufletul meu lucrul acesta!” - Ps. 139:6, 14.

Aceste cuvinte inspirate ale profetului lui Dumnezeu, scrise cu mult înainte să apară savanții înțelepți, ar trebui să-i facă de rușine. Atunci când oamenii vor ști adevărul, acești așa-ziși “înțelepți” vor fi făcuți de rușine și vor cădea în dizgrație și dispreț. Pe măsură ce omul începe să obțină cunoștințe despre marele Iehova Dumnezeu și minunata sa creație, și generozitatea și bunătatea sa iubitoare, dorește să se apropie de Dumnezeu și să învețe mai mult despre el. Spre încurajarea sa, Domnul a făcut să se scrie în Cuvântul său:

“Apropiați-vă de Dumnezeu, iar el se va apropia de voi! Curățați-vă mâinile, păcătoșilor, și purificați-vă inimile, nehotărâților!” (Iac. 4:8) Fie ca pretinșii creștini să își curețe atunci mâinile de șovăirea evoluționistă. Un om care susține că este creștin și totuși susține în orice fel teoria evoluției este un om nehotărât. Fie ca acesta să învețe și să urmeze apoi adevărul lui Dumnezeu.

Menționăm aici aceste lucruri nu cu speranța sau în expectativa de a-i trezi pe preoții moderni din beția și stupoarea lor pentru a-i întoarce la Dumnezeu, ci spre beneficiul oamenilor simpli, care iubesc lucrurile bune și care doresc să-l cunoască pe Dumnezeu. Fie ca toți aceștia, cei înzestrați cu blândețea și umilința potrivită să vină și să caute cunoașterea în Cuvântul lui Dumnezeu și să învețe de acolo cum a fost creat omul și care sunt prevederile și planurile îndurătoare ale lui Dumnezeu pentru bunăstarea și fericirea viitoare a omului.

Cum a fost făcut, atunci, omul?

Se spune pe bună dreptate că pământul este mama omului, pentru că primul om a fost făcut din elementele pământului.

Iehova Dumnezeu l-a creat și i-a dat viață. Deci, Dumnezeu este Tatăl sau Dătătorul de viață al primului om.

Fiind în comuniune cu Fiul său iubit, Dumnezeu a zis: “Să facem om după chipul și asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul și peste toate celelalte creaturi care se mișcă pe pământ”. Și Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc și de sex femeiesc.” - Gen. 1:26,27

Metoda de creare a omului este precizată simplu și elegant în Scripturi: “Și Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu.” (Gen. 2:7) Aceste cuvinte din Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu ar trebui să pună capăt tuturor controverselor legate de originea omului. Așadar, nimeni care îl crede pe Iehova și care crede că Biblia este Cuvântul său nu poate lua în seamă, nici măcar pentru un moment, doctrina rea și care îl dezonoarează pe Dumnezeu – doctrina evoluției omului.

E ușor, deci, de văzut, că dacă un creștin intră într-o discuție cu un apărător al evoluției, pune prin aceasta o pată infamă pe numele sfânt al lui Iehova și îi dă satisfacție și se alătură indirect celui rău în încălcarea Scripturilor. – Ps. 39:1.

Priviți acum bunătatea marelui Creator. Având ca scop crearea omului, a creat mai întâi Edenul, și în partea de răsărit a lui a sădit o grădină perfectă de o frumusețe neîntrecută. Aceasta conținea numeroase flori și fructe și aerul ei era parfumat cu o mireasmă plăcută. Se aflau acolo și păsări cu pene superbe și cu triluri dulci. Animalele terestre și zburătoarele trăiau împreună într-o pace desăvârșită. Nu exista un soare prea fierbinte, care să pârjolească grădina în timpul verii, nici brumă care să o vestească iarna. Însuși numele său atestă că era un paradis. Era un loc potrivit pentru o creatură inteligentă perfectă, care va fi păzitorul și stăpânul acestei grădini, și care îl va iubi și adora pe marele Creator.

Apoi Dumnezeu i-a poruncit Logosului, Fiul său iubit, agentul său activ, să ia elementele pământului și să formeze organismul. Corpul frumos, lucrat minunat și perfect, se odihnea în tăcere și fără viață pe pământ. Apoi Dumnezeu a pus în nările aceluia organism suflarea de viață. Aceasta i-a umplut plămânilor și a făcut ca sângele să curgă cu putere prin artere. Corpul a fost animat și a devenit o creatură care se mișcă, respiră și simte pe care omul a numit-o “suflet”, care s-a ridicat în picioare și a mers. Acesta a fost primul om; acest om a fost creația directă a lui Iehova Dumnezeu. Acel om era perfect pentru că toate lucrările lui Iehova sunt perfecte. – Deut. 32:4.

Apoi Dumnezeu a creat pentru bărbat o femeie, care să-i fie sprijin și tovarășă de viață. El a dat acestui cuplu perfect puterea și autoritatea de a concepe și naște copii, cu scopul de a umple pământul de o rasă perfectă și fericită de oameni. Viața omenirii își are originea în acest cuplu primar creat de Dumnezeu.

Adam, prințul, împreună cu Eva, prințesa sa, au înfrumusețat cu prezența lor grădina Domnului. Ce lucru minunat a fost făcut cu șase mii de ani în urmă. Dacă păcatul nu ar fi intrat în Eden ca să-i păteze frumusețea și să distrugă viața omului, ce-am fi văzut oare azi? Zeci de milioane de oameni perfecți pe întregul pământ, toți puternici, viguroși, frumoși și fericiți, toți laudându-l pe Iehova Dumnezeu, locuind laolaltă în pace, fiind mângâiere și bucurie unul pentru celălalt. În loc de asta, vedem tocmai contrariul.

Lucifer și ambiția lui au distrus frumusețea aceluia cămin paradisiac. De atunci, numele sale au fost și sunt Satan, Șarpele, Balaurul și Diavolul. În Eden, Lucifer a devenit un mincinos și un criminal, și de atunci înainte a practicat și a instigat la crimă. El este precum acel om orb la adevărul despre Dumnezeu și bunătatea lui iubitoare. Dumnezeu a îngăduit să-și urmeze calea cea rea până la timpul său convenit, când îl va înlănțui. Acea zi fericită este pe cale să înceapă și curând Satan va fi oprit și distrus complet, și toate popoarele vor ști atunci adevărul și vor fi libere.

Prima minciună a lui Satan, minciună care a pricinuit căderea omului, a fost că „nu există moarte”. Acesta a fost un mijloc de inducere a practicilor rele,

spunându-i de fapt omului că va continua să trăiască pentru totdeauna, pentru că este nemuritor.

Clerul de astăzi, care pretinde că îl reprezintă pe Dumnezeu și care îi învață pe oameni că fiecare dintre ei are un suflet nemuritor, continuă de fapt să propovăduiască și să practice prima minciună a lui Satan – „nu există moarte”. Este clar pentru fiecare că atât evoluția, cât și nemurirea înăscută, sunt doctrine fără niciun fundament. Chiar și așa, clerul le predică pe amândouă, oricare din ele discreditându-l pe Iehova în mintea celor ce le studiază. Cine ar putea avea un interes deosebit în a-i face pe oameni să creadă aceste doctrine false? Bineînțeles, Satan Diavolul; pentru că dacă omul nu ar fi fost creat perfect și nu ar fi căzut, nu ar fi fost nimic de împăcat.

Dacă omul are avea un suflet nemuritor sau ar fi nemuritor înăscut, atunci nu ar avea de ce să existe împăcarea cu Dumnezeu. Dacă omul ar fi nemuritor și indestructibil, cei răi nu ar dori să fie împăcare, ci ar continua să fie răi pentru totdeauna, și cei buni nu ar avea nevoie de împăcare. Ambele doctrine stârnesc atâta confuzie în mințile oamenilor sinceri, încât nu pot înțelege că Iehova are ca scop să facă omenirea să se împace cu el.

Marea doctrină centrală, pe care se sprijină îngrijirile și planurile lui Dumnezeu pentru împăcarea cu omul, este moartea și învierea lui Isus, prin care se oferă prețul de răscumpărare. Atât doctrina evoluției, cât și cea a chinului veșnic, sunt diametral opuse doctrinei răscumpărării.

Dacă studentul își poate aminti mereu că scopul principal al Diavolului este să-l țină pe om într-o stare de înstrăinare față de Dumnezeu, atunci e ușor să înțelegem de ce se predică și susțin aceste doctrine false. Putem stabili, de fapt, ca regulă sigură și stabilă că, dacă o învățătură nu se află în concordanță cu Biblia, și mai ales cu răscumpărarea omului prin Isus Cristos, acea doctrină este falsă.

O altă doctrină falsă desprinsă din “nemurirea înăscută” este cea a chinului veșnic al celor răi. Desigur, viața trebuie să fie veșnică pentru ca tortura să fie veșnică; de aceea, cele două doctrine – nemurirea sufletului și chinul veșnic – merg sau cad împreună. Dar, cum amândouă sunt false, trebuie să cadă. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, și va birui la timpul cuvenit.

Profetul inspirat al lui Dumnezeu a scris despre om: “L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii”. Acest lucru, fiind adevărat, infirmă doctrina evoluției și a nemuririi. Dacă omul ar fi nemuritor înăscut, și dacă îngerii ar fi mai presus decât omul, ar trebui să rezulte că îngerii sunt nemuritori.

Dar Scripturile arată că îngerii nu sunt nemuritori. Mulți dintre îngerii din zilele lui Noe au decăzut, au părăsit calea purității și au devenit foarte răi (Gen. 6:2-4; 1 Pet. 3:19, 20). Dumnezeu a întemnițat mulți astfel de îngeri. (Iuda6; 2Petru 2:4). Dumnezeu a declarat că la timpul său fixat: “îi va distruge pe toți cei răi” (Ps. 145:20) Capul acestor îngeri răi este Diavolul, acel înger care avea odinioară atâta lumină și putere. Faptul că acești îngeri răi vor fi distruși este o dovadă concludivă că nu sunt nemuritori. Diavolul, cel dintâi dintre ei, va fi distrus de Dumnezeu – Scripturile o declară în mod expres. (Evr. 2:14; Ez. 28:19) Faptul

că omul este mai prejos de îngerii este încă o dovadă a faptului că omul nu este nemuritor.

Dacă omul ar fi un produs, o creatură a evoluției, atunci și îngerii trebuie să fie tot creaturi ale evoluției, pentru că scripturile compară crearea celor două rase și spun că omul se află pe planul inferior. Pe lângă asta, Scripturile spun că Dumnezeu i-a creat și pe îngerii, și pe om, și faptul că Dumnezeu a creat ambele rase este o dovadă că nici îngerii, nici oamenii, nu au evoluat din ceva.

Experiența umană dovedește că omul poate merge, respira și-și poate îndeplini funcțiile obișnuite. Dacă un accident fatal îl lovește, își dă cu totul suflarea, corpul său nu mai funcționează și omul moare. Această experiență, binecunoscută și comună tuturor oamenilor, se află în armonie exactă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Scripturile declară că Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea dătătoare de viață, și a rezultat un suflet viu. Dacă luăm suflarea vieții și sângele încetează să circule, inima încetează să bată și omul moare. Puterea sfântă a lui Dumnezeu este cea care l-a creat pe om și i-a dat suflarea vieții. Tot puterea lui Dumnezeu, exercitată în celălalt sens, îi ia suflarea vieții și, drept urmare, omul moare.

În această privință, observați scripturile din Iov 33:4: ”Spiritul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic mi-a dat viață.” Din nou, în Ps. 104:29 citim: ”Dacă le iei spiritul, pier și se întorc în țărâna lor.”

Scripturile dovedesc foarte clar că nici o parte a omului nu rămâne în viață după ce suflarea părăsește corpul: ”Spiritul lui iese, el se întoarce în pământ și în aceeași zi îi pier și gândurile.” – Ps. 146:4.

Suflarea este invizibilă și puternică, așa cum și vântul este invizibil și puternic. Suflarea de viață dată de Dumnezeu omului este cea care îi pune în mișcare sângele. Fără circulația sângelui, nu ar mai exista viață. Acest lucru este adevărat pentru că viața este în sânge. (Lev. 17:14) Dacă i-am lua sângele omului, acesta ar muri. Acest lucru, chiar și de unul singur, dovedește că omul nu este nemuritor.

Omul este un suflet. Cuvintele om, creatură și suflet înseamnă același lucru (Gen. 2:7) Dacă este nemuritor, este clar că sufletul nu ar putea muri, căci nemuritor înseamnă ceva ce nu se supune morții. Nu încapă nici o îndoială în această privință, căci Scripturile spun foarte clar: ”Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezec. 18:4). ”Care om trăiește fără să vadă moartea? Poate el să-și scape sufletul din mâna Șeolului [mormântului]?” – Ps. 89:48.

Cine a fost Isus când era pe pământ?

Chestiunea legăturii lui Isus Cristos cu omenirea și cu creaturile din ceruri a fost timp îndelungat un mister pentru mulți. Tot un mister este și întrebarea mai mare: Care era relația lui Isus cu Dumnezeu?

Consemnarea sacră spune foarte clar: “Astfel, Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic-născut o are de la tatăl lui. El era plin de bunătate nemeritată și de adevăr.” (Ioan 1:14) Acel copil s-a născut dintr-o fecioară, Maria, în Belteem, a ajuns la vârsta maturității și a murit pe stâlpul de tortură în Ierusalim; acest lucru este atestat din abundență atât de istoria sacră, cât și de cea profană.

Cine era acel bărbat? Clerul așa-zis “ortodox”, pentru a sprijini falsa lor dogmă a treimii, au fost forțați să accepte și să predice o altă minciună a lui Satan, și anume că acel copil născut din fecioara Maria, care a devenit bărbat și a fost răstignit era Dumnezeu însuși; că, în vremea șederii lui pe pământ era spirit și că trupul carnal pe care îl folosea era doar o întrupare a creaturii spirituale, adică că Dumnezeu a luat asupra lui sarcina de a fi om și a mers în corpul său de carne vreme de 33 de ani și jumătate, și că, în acel timp a fost cunoscut sub numele de Isus Cristos. Ceea ce susțin ei este că, născută ca un copil de sex bărbătesc, a doua persoană a treimii a luat formă și corp omenesc și că, tot timpul cât s-a aflat pe pământ, Isus era atât Dumnezeu cât și om. Deseori, totuși, unii din ei spun: “Isus era Dumnezeu adevărat și om adevărat; era Dumnezeu întrupat.”

Pare foarte ciudat că oamenii inteligenți au putut fi păcăliți de o asemenea învățătură ilogică. Observați absurditățile la care duce această doctrină. Doctrina este: Dumnezeu e unul, format din Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Sfântul Duh.

Concluzia logică ar fi, că atunci când Dumnezeu a părăsit cerurile și a luat o formă umană, pe care a menținut-o vreme de 33 de ani și jumătate, cerul a rămas fără Dumnezeu în vremea aceea; deci cerurile (ființele spirituale de acolo) s-au condus singure. La sfârșitul acelei perioade, Isus a suferit o moarte infamă, fiind răstignit pe stâlp, moment când a strigat: “Doamne, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?”. Acest strigăt a fost fie sincer, fie a avut un scop fraudulos.

Scripturile ne arată că Dumnezeu este nemuritor și nu poate, deci, muri; de aceea dogma întrupării treimii ne duce la concluzia inevitabilă că așa-zisa moarte pe cruce a fost o simplă înșelătorie, o făcătură, și că Isus nu a murit deloc; ba mai mult, cuvintele rostite de Isus în agonie erau doar un motiv cu care să-i înșele pe oameni. Dacă cel care murea atunci pe cruce era într-adevăr Dumnezeu, atunci cum ar fi fost posibil să strige către el însuși “Doamne, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?”. Dacă Isus era Dumnezeu însuși, Dumnezeu adevărat și “Sfântul Duh”, atunci către cine striga când era răstignit? Atunci când aceste întrebări sunt puse clerului, ei încearcă să pară inteligenți și spun: “E o taină.” Adevărul este că nu e deloc un mister sau o taină, ci e o amăgire și o capcană și o mare minciună preaslăvită.

Mai mult, dacă în acel timp Isus se afla pe pământ și dacă atunci când a murit era Dumnezeu, atunci era mai mult decât un om și nu ar fi putut să fie o jertfă de răscumpărare corespunzătoare pentru omul Adam. Moartea lui nu putea oferi prețul de răscumpărare ca fundament al împăcării omului cu Dumnezeu. Din nou, “ocaua mică” a lui Satan este demascată. Prin faptul că Satan a făcut să pară

că Isus este Dumnezeu, a obligat mintea rațională să ajungă la concluzia că strigătele lui Isus de la răstignire erau doar un pretext, și că nu exista de fapt o valoare reală de răscumpărare a jertfei lui, și, deci, întregul plan nu este vrednic de respectul și considerația unui om onest.

Efectul acestei concluzii este distrugerea completă a credinței în Dumnezeu și în marea jertfă de răscumpărare; mai mult, îl face pe om orb la scopul lui Dumnezeu și prevederile și îngrijirile Lui pentru reabilitarea, răscumpărarea și împăcarea omului. Având în vedere afirmația simplă că Satan, dumnezeul acestei lumi, întunecă mințile oamenilor, exceptând cazul în care planul glorios al lui Dumnezeu începe să le lumineze gândurile (2Cor. 4:3,4). pare ciudat că oamenii continuă să fie amăgiți de asemenea doctrine iraționale precum dogma trinității.

Adevărul este că, atunci când se afla pe pământ, Isus era un om perfect, nimic mai mult, nimic mai puțin. În scurta perioadă de 33 de ani și jumătate a pelerinajului său pe pământ, a schimbat cursul vieții oamenilor mai mult decât oricine. Consemnarea faptelor acestui om cu adevărat însemnat se găsește în Biblie. Dumnezeu a prezis prin profeții săi nașterea acestui bărbat puternic și măreț (Gen. 49:10; Deut. 18:15, 18; Isa. 9:6, 7) La timpul convenit, Dumnezeu l-a trimis pe îngerul său Gabriel la Maria, care ședea pe atunci în Nazaret, iar îngerul i-a spus Mariei că ea, deși era fecioară, era femeia din rândul Israelului care a fost aleasă pentru a primi de la Dumnezeu onoarea de a fi mama lui Mesia, cel puternic a cărui sosire a fost prezisă de Dumnezeu prin profeții săi. (Luca 1:28-32). La timpul fixat, copilul s-a născut în Betleem, cetatea lui David, întocmai cum a prezis profetul Domnului. (Mica 5:2) În noaptea nașterii lui Isus, îngerii lui Dumnezeu au depus mărturie aducându-le mesajul lui păstorilor umili de pe câmpurile țării sfinte. Faptul că nașterea acestui copil era legată de împăcarea omului cu Dumnezeu este atestat de oștirea cerească, care a cântat atunci: “Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii cu bunăvoință.” (Luca 2:14) Îngerul lui Dumnezeu a depus atunci mărturie asupra faptului că, la timpul convenit, nașterea lui Isus va fi o veste bună pentru toate popoarele pământului.

Copilul se supunea mamei lui și lui Iosif, tatăl său adoptiv. Nu avem niciun motiv să credem că locuința în care trăia Isus era deosebită de oricare altă casă obișnuită din orașelul Nazaret. Iosif, tatăl său adoptiv, era tâmplar, și avem dovezi care par să ne indice că Isus lucra împreună cu el și era cunoscut drept tâmplar. (Mat. 13:55) La vârsta de 12 ani, copilul a ieșit în evidență pentru un moment. (Luca 2:47-52) Altminteri, se spun foarte puține lucruri despre zilele tinereții lui. El a crescut “în înțelepciune, în statură și în favoare înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.”

La vârsta de 30 de ani, atingând majoratul legal, Isus s-a prezentat la râul Iordan pentru a se consacra Tatălui său și a-și simboliza acea consacrare prin botez în apele râului. El se afla acolo în calitate de om perfect, sfânt, teafăr și nepătat, despărțit de păcătoși. (Evr. 7:26) Acest lucru este adevărat din cel puțin 2 motive distincte:

Primul: el nu a fost conceput de un tată uman, ci zămislit în pântecul Mariei, mama sa, de către spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Scripturile nu ne dau detalii despre cum s-a petrecut acest lucru, dar se spune clar că a fost zămislit, adus în existență prin puterea spiritului sfânt, care reprezintă puterea nevăzută a lui Dumnezeu; și aici ar trebui să se termine orice fel de controversă. – Mat. 1:18.

Al doilea: ca tânăr și ca bărbat, Isus și-a păstrat puritatea și nu a păcătuit în gând, cuvânt sau faptă. Acest lucru era posibil în cazul lui datorită perfecțiunii sale. Este evident că Dumnezeu a purtat de grijă băiatului și tânărului, dar atunci când mintea lui Isus a început să acționeze și să judece, s-a ținut singur departe de toate ispitele și sursele de contaminare cu păcat din lume. Acești 30 de ani au fost ani de pregătire pentru lucrul pe care i-l pregătise Dumnezeu. Existența sa pe planul spiritual a fost transferată, strămutată de Tatăl său pe planul uman. S-a născut ca un copil de sex bărbătesc și a crescut, atingând maturitatea îmbrăcat cu gloria și onoarea unui om perfect.

Atunci când Isus s-a oferit pe sine ca gest de consacrare, pentru a îndeplini voința Tatălui său, împlinea chiar atunci și acolo ceea ce profetul lui Dumnezeu scrisese cu mult timp înainte despre el, și anume: “Am venit, în sulul cărții este scris despre mine. Îmi găsesc plăcerea în înfăptuirea voinței tale, o, Dumnezeul meu, și legea ta este înăuntrul meu!” (Ps. 40:7, 8) Atunci și acolo, la râul Iordan, Dumnezeu a dovedit că îl acceptă și consacră pe Isus. Martorii care asistau au auzit o voce din ceruri, spunând “Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat”. Acela este momentul când Dumnezeu l-a zămislit pe Isus din spiritul său sfânt, eveniment însoțit de o manifestare exterioară, pentru a depune mărturie despre acest lucru – Mat. 3:16, 17.

Isus, acum omul perfect, stătea complet echipat înaintea lui Dumnezeu, Tatăl său, și era gata și dornic să îndeplinească voința lui. Dacă clerul ar avea dreptate în privința dogmelor lor referitoare la trinitate și întrupare, atunci de ce ar mai trebui să spună Iehova cu acest prilej, despre acest om anume, care stătea pe țărmul Iordanului: “Acesta e Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat”?

Dacă clerul ar avea dreptate, atunci Dumnezeu se afla din nou acolo, jucându-le o farsă celor ce asistau. Clerul vrea ca oamenii să creadă că persoana care stătea acolo era Dumnezeu-Fiul. Dar clerul se înșală cu siguranță. Isus nu era Dumnezeu-Fiul, dar era și este Fiul lui Dumnezeu, pe care Iehova Dumnezeu l-a trimis pe pământ pentru a duce la îndeplinire o mare lucrare. Iehova Tatăl își iubea Fiul, și Fiul își iubea Tatăl, și Tatăl a fost mulțumit, i-a fost bineplăcută supunerea Fiului, ce pleca din inimă. În acest episod, Fiul și-a luat angajamentul de a îndeplini voința Tatălui său, oricare ar fi aceasta; și Tatăl l-a primit și a acceptat angajamentul lui de a-i îndeplini voia dându-i spiritul sfânt, și astfel a depus mărturie înaintea martorilor.

Numele lui Iehova profanat

Scopul Creatorului de a-l aduce pe om într-o stare de pace și armonie cu el, cu Dumnezeu, a fost ținut ascuns multă vreme de concepții eronate care ne-au fost transmise de la generațiile trecute.

Dumnezeu a fost reprezentat foarte greșit de cler. Dacă această afirmație este adevărată, atunci reprezintă în sine o dovadă concludivă a faptului că clerul nu îl reprezintă de Dumnezeu și pe Cristos, ci dușmanul lui Dumnezeu, Diavolul.

Să admitem că clerul a fost conștiincios în pozițiile ocupate și doctrinele pe care le-au predicat. Totuși, acest lucru nu dovedește în niciun fel că aceștia au dreptate. Conștiința nu este o busolă sigură, decât dacă a fost educată și dacă funcționează în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Biblia ne arată clar că doctrinele clerului sunt greșite și că acțiunile lor sunt greșite, atunci cea mai mare circumstanță atenuantă pentru învățăturile lor greșite și calea lor greșită este că au fost induși în eroare de influența rea și amăgitoare a lui Satan, dușmanul lui Dumnezeu. Dacă doctrinele pe care le predică și calea lor diferă de cele declarate de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci clerul nu are cum să fie o călăuză sigură pentru oameni și nu ar mai trebui urmat de ei.

Există numeroase și diverse sisteme religioase numite cu termenul general de “creștinătate”. Calea pe care au urmat-o în acțiunile lor liderii ei, adică clerul, este identică cu cea urmată de “lume”. Acești oameni încearcă să reglementeze afacerile guvernelor, se amestecă în politică și ajută la oprimarea oamenilor. Doctrinele pe care le predică diferiții lideri religioși diferă semnificativ. Acestea se contrazic reciproc și se auto-contrazic, și reprezintă încălcări ale Cuvântului lui Dumnezeu. Din cauza inconsecvenței învățăturilor lor, doctrinele acestora stârnesc multă confuzie în mințile oamenilor. Aceasta este încă o dovadă că acestea nu reprezintă adevărul.

“Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii”. Cuvântul său este adevărul (1 Cor. 14:33; Ioan 17:17). Satan, dușmanul lui Dumnezeu și al adevărului, este autorul confuziei, al dezordinii. Dar Satan este subtil, viclean, amăgitor și este și tatăl minciunii. (Ioan 8:44) Cei care predică de bunăvoia doctrinele lui sunt copiii săi. Scopul său este de a-i dezorienta, de a-i rătăci pe oameni, de a le întuneca mințile și de a-i ține departe de o cunoștință exactă a adevărului.

Împăcarea omenirii cu Dumnezeu înseamnă salvarea celor ce sunt împăcați. Nu poate exista decât o singură cale de împăcare a omenirii cu Dumnezeu. Aceasta trebuie să fie calea lui Dumnezeu, și deci singura cale adevărată (Isa. 55:8) Din cauza diverselor și numeroaselor doctrine contradictorii predicate de clerici despre împăcarea și salvarea omului, și din cauza incoerenței acestor doctrine și a căii de acțiune urmate de învățătorii lor, milioane de oameni sinceri au fost îndepărtați de Dumnezeu și de Biblie. Acesta este exact rezultatul dorit de Satan. El a reușit destul de bine.

O parte a organizației numite “creștinătate”, prin clerul său, îi învață pe oameni că Dumnezeu l-a condamnat pe Adam la chinuri în Iad, și că “iadul” înseamnă locul de tortură care va dura veșnic, și, deci, Adam nu are nici o speranță de a scăpa de acolo; că Dumnezeu a rânduit dinainte ca majoritatea oamenilor să-și petreacă eternitatea într-un asemenea iad, în timp ce o mică parte vor fi duși în rai, în ceruri, orice și-ar dori oricare din aceștia.

Doctrina lor este că pământul este un loc în care omenirea să se înmulțească și destinul etern al fiecăruia este deja stabilit sau predestinat la naștere de cel Prea Înalt și că fiecare dintre noi vom intra în această stare stabilă, eternă, în momentul morții. O asemenea doctrină este irațională pentru că, conform ei, omul nu are nici o șansă de a-și alege locul în care să trăiască după moarte. Mai rău - și încă o dovadă a falsității ei – doctrina îl etichetează pe Iehova Dumnezeu drept o ființă rea, dușmănoasă, care se bucură de torturarea eternă a unei creaturi. Satan Diavolul este cel care dorește ca această concluzie să prindă rădăcini în mințile oamenilor.

O altă parte a organizației numite “creștinătate” învață prin intermediul clerului ei că toți oamenii au fost condamnați la chinuri veșnice, dar toți sunt grațiați dacă cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, și fiecare om poate fi salvat pentru că Isus Cristos intervine în numele celor care cred și pledează înaintea lui Iehova pentru iertarea lor.

Doctrina aceasta îl face pe Iehova să pară un vrăjmaș monstruos, care ar dori să chinuie creaturi nenorocite pentru totdeauna, dar care totuși ar ceda în fața rugămintelor lui Isus și i-ar permite omului izbăvire în anumite condiții. Face ca Isus să pară singurul prieten al omului și îl dezonorează pe Dumnezeu. Îl conduce pe un drum greșit pe om făcându-l să creadă că, pur și simplu recunoscând că Isus este Fiul lui Dumnezeu și apoi alăturându-se unui sistem bisericesc, poate fi salvat, lucru total neadevărat.

O altă parte a organizației numită “creștinătate”, prin învățătorii săi, clerul, le spune oamenilor că toți oamenii au fost condamnați la chinuri veșnice prin decretul lui Dumnezeu împotriva lui Adam; că Isus a venit pe pământ și, prin calea pe care a urmat-o în viață a dat un exemplu de perfecțiune pentru om, exemplu care, dacă va fi urmat de om, va aduce salvarea și îi va permite omului să iasă singur din degradare. O asemenea doctrină este contradictorie și greșită deoarece anulează judecata dreaptă a lui Dumnezeu, ignoră singura bază de împăcare și-l face pe om să creadă că poate, prin propriile eforturi, să se împace cu Dumnezeu.

O altă parte din organizația numită “creștinătate” sau “creștinii” îi învață pe oameni prin clerul său că omul nu a căzut și nu a fost condamnat niciodată de Iehova; că nu a fost nevoie niciodată de jertfa lui Isus, că moartea lui Isus nu e de niciun folos omenirii și că toți oamenii pot fi salvați prin propriile lor eforturi. O asemenea doctrină este falsă pentru că respinge Cuvântul lui Dumnezeu, neagă pe Isus Cristos și valoarea sacrificiului de răscumpărare și neagă calea divină de împăcare a omului cu Dumnezeu.

Toate aceste diferite părți sau diviziuni ale așa-zisei “creștinătăți organizate” sunt unite în pretenția că fiecare dintre ele îl reprezintă pe Dumnezeu și pe Cristos pe pământ și vorbește cu autoritate despre salvarea omenirii. Dar, de fapt, toate îl reprezintă greșit pe Dumnezeu și Cuvântul său și-i duc pe oameni la confuzie, rătăcire și îndoieli. Rezultatul este că, de ceva vreme, ca să ne folosim de limbajul scripturilor, „în țară este foamete de cuvântul lui Dumnezeu” – Amos 8:11.

Dumnezeu a sădit prin Isus creștinismul ca o vie pură și nobilă. Cristos este reprezentat ca fiind via adevărată, și urmașii lui credincioși ca fiind adevăratele mlădițe. (Ioan 15:1-8) Apostolii și adepții timpurii ai lui Isus Cristos au continuat în puritatea și învățăturile adevărului. După ce apostolii și-au încetat activitatea pământească, oamenii ambițioși au cedat tentațiilor lui Satan și de atunci înainte așa-zisa “creștinătate” a devenit o viță străină și degenerată. Aceasta a amestecat biserica cu greșelile păgânismului și implicarea în politică, și a continuat să facă asta de atunci înainte. În prezent, sistemul organizat numit “creștinătate” este o simplă organizație politică și socială care s-a îndepărtat cu totul de Dumnezeu și de adevărul său. Dumnezeu a prezis prin profetul său tocmai această condiție: “Eu te plantasem ca pe o viță roșie aleasă, toată erai dintr-o sămânță bună. Cum de te-ai schimbat față de mine în vlăstare degenerate de viță străină?” – Ier. 2:21.

Ceea ce trebuie să facă acum oamenii cu minți sincere este să caute cu zel adevărul, așa cum este prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu. Făcând asta, vor înțelege și aprecia bunătatea lui Dumnezeu și îngrijirile sale îndurătoare pentru împăcarea omului cu El.

Fie ca studenții să-și amintească mereu ceea ce consemnarea divină afirmă pe bună dreptate, și anume că “Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4:8) Acest lucru nu înseamnă doar că Dumnezeu este bun, plin de compasiune și milă față de cel ce greșește, ci mult mai mult de-atât. Iubirea este sinonimă cu altruismul absolut. Acest lucru înseamnă că orice a făcut sau face Dumnezeu este lipsit totalmente de egoism. EL nu face nimic așteptându-se să primească ceva înapoi de la oameni. Este imposibil ca oamenii să-i aducă vreun beneficiu lui Iehova, căci El posedă tot ce este bun. Ceea ce face Iehova face spre binele creaturilor sale. Deci, tot ce face Dumnezeu pentru om este din altruism, fiind impulsionat să facă asta din iubire.

Legământul veșnic cu omenirea

În marele potop care a inundat întregul pământ în zilele patriarhului Noe, Iehova Dumnezeu și-a exprimat justa indignare împotriva răutății, care a fost sădite în inimile oamenilor și făcută să crească de către Diavol. Prin aceasta, Dumnezeu și-a justificat numele său sfânt. Și-a arătat puterea nemărginită. Prin înțelepciunea și iubirea lui s-au îngrijit apoi să reumple pământul, atât cu oameni, cât și cu animale. Prin potop, lumea veche și rea a pierit. Noe și familia sa,

alcătuită din opt persoane, a fost purta în lumea nouă, și apoi lumea a prins contur, și Iehova le-a încredințat să înceapă viața în această lume.

Noe a intrat în arcă atunci când avea 600 de ani. A ieșit din arcă doar după un an și zece zile. Apele potopului își găsiseră pe atunci locul în lacuri, mări și râuri, atât pe suprafața, cât și sub suprafața pământului. Solul era acum uscat. Consemnarea istorică din Genesa, cap. 8, versetele 15-17, spune:

“Atunci Dumnezeu i-a vorbit lui Noe, zicând: "Ieși din arcă, tu și soția ta, fiii tăi și soțiile fiilor tăi împreună cu tine. Scoate afară cu tine toate creaturile vii care sunt cu tine, din orice carne, dintre creaturile zburătoare, dintre animale și dintre toate celelalte creaturi care se mișcă pe pământ. Ele să mișune pe pământ, să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ".”

După ce Noe a ieșit din arcă, a construit un altar și a aprins un foc pe el; și apoi a luat câte unul din fiecare animal curat și fiecare pasăre curată și le-a oferit ca jertfă arsă pe acest altar Domnului. Prin aceasta, și-a exprimat credința și faptul că se bizuie încrezător pe Iehova. Dumnezeu a fost mulțumit de această dovadă de credință a lui Noe, și apoi i-a spus: “Și Iehova a simțit o mireasmă odihnitoare, astfel că Iehova a zis în inima sa: "Niciodată nu voi mai blestema pământul din cauza omului, căci înclinația inimii omului este rea din tinerețea lui, și niciodată nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. Cât va fi pământul, nu vor înceta niciodată semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea".” – Gen. 8:21, 22.

Iată aici o promisiune solemnă a lui Iehova Dumnezeu că pe acest pământ va fi veșnic vară și iarnă, cald și frig, vremea însămânțării și a recoltei; și putem fi siguri că acestea vor exista pentru totdeauna. Credința lui Noe a fost răsplătită, și Dumnezeu a consemnat acest lucru. Credința sa rămâne o mărturie exemplară și eternă pentru toate creaturile inteligente din univers. Și, cu mii de ani mai târziu, apostolul a fost inspirat să scrie această mărturie a lui Noe despre gloria lui Iehova, și anume: “Prin credință, Noe, după ce a fost avertizat de Dumnezeu cu privire la lucruri care încă nu se vedeau, a arătat teamă sfântă și a construit o arcă pentru salvarea familiei sale. Prin această credință, el a condamnat lumea și a devenit moștenitor al dreptății care este potrivit credinței.” – Evr. 11:7.

Noe și fii săi au primit apoi de la Dumnezeu însărcinarea de a “se înmulți, și a umple pământul”. A început o nouă lume, care, totuși, după cum arată Scripturile, va lua și ea sfârșit. Mulți oameni vor suferi pentru că nu au profitat de lecția prezentată prin potop, și atunci Dumnezeu își va demonstra din nou puterea și slăvi numele său sfânt.

După ce Noe a oferit jertfa sa pentru Domnul, Dumnezeu a intrat într-un legământ cu el. Acesta a fost și este un legământ veșnic. Un legământ este o înțelegere sau un contract solemn în care se implică anumite părți, în care una dintre ele promite solemn să facă sau să nu facă anumite lucruri. Un legământ ale cărui clauze prevăd ca doar una din părți să facă un anumit lucru pentru ca cealaltă să se bucure de beneficii dacă își respectă termenii este numit *unilateral*, sau cu o

singură parte. Dacă, prin clauzele legământului, ambele părți își iau angajamentul de a face anumite lucruri, acesta se numește *bilateral* sau bipartit.

Legământul încheiat de Dumnezeu cu Noe prevedea ca ambele părți să facă anumite lucruri. Dumnezeu și-a luat angajamentul de a duce la împlinire partea sa de legământ, iar lui Noe i s-a spus că după aceea omul va fi peste toate fiarele pământului și zburătoarele din aer, și că aceste animale pot fi ucise de om cu scopul de a oferi hrană; că viața se află în sânge, și, deci, că sângele nu trebuie folosit ca hrană. Legea legământului mai stipula că niciun om nu are dreptul de a lua viața altui om, exceptând cazul în care este un reprezentat al lui Iehova. "Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui va fi vărsat de om, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său." – așa se afirmă în Genesa, cap. 9, versetul 6.

Legământul mai prevedea și ca viețuitoarele să nu mai fie nimicite niciodată printr-un potop de ape. Ca și garanție că Dumnezeu își va respecta partea sa de legământ, i-a oferit lui Noe un simbol pe care aceasta a avut prilejul să-l vadă cât timp a trăit pe pământ: curcubeul. Câtă vreme marele strat de apă era ținut suspendat deasupra pământului – iar asta se petrecea înainte de potop – curcubeul nu putea apărea, căci razele soarelui nu puteau ajunge direct pe pământ. Curcubeul este produs de căderea ploii din noi, în care se disipă razele soarelui. Declarația lui Dumnezeu din partea sa de legământ spune:

"Pun curcubeul meu în nor și el va servi ca semn al legământului dintre mine și pământ. Când voi aduce un nor deasupra pământului, curcubeul va apărea în nor. Și îmi voi aduce aminte de legământul care este între mine și voi și orice fel de suflet viu, iar apele nu vor mai deveni un potop care să nimicească toată carnea. Curcubeul va apărea în nor și, când îl voi vedea, îmi voi aduce aminte de legământul pe timp veșnic dintre Dumnezeu și orice fel de suflet viu de pe pământ". Și Dumnezeu i-a repetat lui Noe: "Acesta este semnul legământului pe care îl închei cu orice carne de pe pământ". – Gen. 9:13-17.

Acest legământ constituie prima exprimare a vieții lui Dumnezeu cu privire la sfințenia, la caracterul sacru al vieții umane. Voința lui Dumnezeu este legea lui. Toată viața vine de la Iehova Dumnezeu; și, din moment ce nimeni nu poate oferi viață în afara aranjamentului lui Iehova, nimeni nu are dreptul de a lua viața decât cu permisiunea lui Iehova. Conform termenilor acestui legământ, legea pentru fiecare guvern al omenirii trebuie să fie că niciun om nu poate lua viața altuia în nelegiuire. Dacă cineva curmă o viață împotriva voinței lui Dumnezeu, trebuie să plătească cu propria viață. După termenii legământului, viața umană nu poate fi luată de alt om decât când acesta acționează la porunca lui Iehova și este, deci, executorul lui Dumnezeu. Așa a fost cazul când, mai târziu în istoria omenirii, Iehova Dumnezeu a porunci poporului său ales, evreilor, să se războiască cu unele națiuni păgâne, precum amalechiții, și să le extermine, pentru că națiunile rele ca acestea ocărau numele lui Iehova Dumnezeu prin practicile lor degradante și fie se opuneau direct, fie puneau indirect în pericol interesele poporului său care erau sub un legământ cu Dumnezeu, legământ de a-i respecta poruncile și de a se închina numai lui. Astfel, devine clar că aceste războaie ale evreilor nu constituie un

precedent care ar putea justifica războaiele dintre diferitele națiuni ale "creștinătății", căci aceste războaie ale așa-ziselor națiuni "creștine" au fost încălcări directe ale legământului veșnic dintre Dumnezeu și omenire, și au fost și rămân lipsite de orice scuză și justificare, crime pe față.

Legea legământului spune și că omul nu are dreptul de a lua viața unui animal sau păsări decât cu scopul de a se hrăni sau pentru propria protecție. Uciderea intenționată, nelegiuită a animalelor și păsărilor, doar de dragul sportului, este o greșeală în ochii lui Dumnezeu. Termenii legământului veșnic au fost încălcați de fiecare popor și națiune de pe pământ, și într-o zi, curând, Dumnezeu va cere socoteală întrutotul celor responsabili.

Clerul "creștinătății" pretinde că este reprezentantul Domnului, și susține că predică Cuvântul său; și totuși au susținut deschis uciderea de ființe umane în război, fără nici o scuză sau cauză dreaptă. Mulți oameni au murit prematur, sau i-au ucis pe alții fără să existe vreun motiv pentru o asemenea faptă. Războaiele nu sunt stărnite, ca regulă, de oamenii careucid în ele. Factorii de guvernare, constituiți din elementele comerciale, politice și eclesiastice ațâță războaiele și cei întrutotul nevinovați merg pe front ca să se ucidă unul pe celălalt. Domnul Dumnezeu a declarat că la timpul său fixat toți vor fi cercetați pe deplin pentru încălcarea lipsită de scrupule și măsură a legământului veșnic. Acuzația și avertismentul său sunt scrise în profeția lui Isaia, capitolul 24, versetele 5 și 6, și spun: "Țara a fost pângărită de locuitorii ei, căci au încălcat legile, au schimbat regulile, au rupt legământul de durată veșnică. De aceea, blestemul a înghițit țara, iar locuitorii ei sunt considerați vinovați. De aceea, locuitorii țării au scăzut la număr și n-au mai rămas decât foarte puțini muritori."

Marele potop de acum 4000 de ani a dovedit pe deplin și complet aceste adevăruri, și anume: că Dumnezeu îi arată creaturii sale, omul, binele și calea pe care să meargă; că îngăduie omului să aleagă să fie influențat de Diavol, dacă asta dorește; că Dumnezeu nu îi pune piedici Diavolului pe calea pe care o urmează acesta, calea răutății, nici nu-l împiedică să atragă oameni împreună cu el pe calea cea rea; că la timpul său fixat (care nu e prea departe, conform profețiilor și dovezilor vizibile din lume), Iehova Dumnezeu va oferi o demonstrație a puterii și înțelepciunii sale, dovedind întregii creații că El este singurul Dumnezeu Atotputernic și singura cale spre viață este supunerea față de el.

Nu există decât un singur Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului, și Dătătorul de viață tuturor. Nu există nimeni asemenea lui. El este inițiatorul legământului etern și sacru, și lui i se cuvine întreaga onoare și glorie în vecii vecilor.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 OCTOMBRIE 1932

Nr. 19

Cuprins:

DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA
PARTEA a II-a

- Pag.495

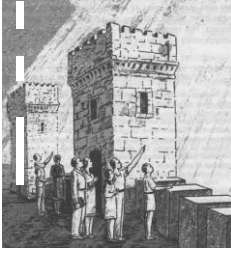
ÎNTREBĂRI REFERITOARE LA ORGANIZAȚIA
LUI IEHOVA

- Pag.507

SCRISORI

- Pag.513

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Octombrie 1932

Nr. 19

Dor după casa lui Iehova

”Însă Rut i-a zis: Nu insista să te părăsesc, să mă întorc și să nu mai merg cu tine, căci unde vei merge tu voi merge și eu și unde vei înnopta tu voi înnopta și eu. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” – Rut. 1:16

PARTEA a II-a

Iehova este marele ziditor și constructor al casei sale. Aceasta este templul și locuința sa. ”Dacă nu construiește Iehova casa, degeaba trudesc la ea constructorii. Dacă nu păzește Iehova orașul, degeaba veghează paznicul.” (Ps. 127:1, *Roth.*) Mulți oameni s-au gândit că pot construi casa Domnului, însă eforturile lor au fost în zadar. Iehova îi face de cunoscut acum rămășiței sale de pe pământ că zidirea casei sale s-a desfășurat potrivit dorinței sale divine; că numai cei ce au o dorință puternică de a locui în casa sa și care sunt dispuși, ba chiar bucuroși, să asculte de regulile sale pot începe să pășească pe calea spre casa sa regală. Prin dezvăluirea profeției sale, Iehova îi identifică acum pe cei care au adoptat conduita potrivită, ceea ce le permite să intre în casa Domnului și să locuiască acolo pentru totdeauna. El mai arată și ce trebuie să facă toate persoanele care vor să intre în această casă pentru a fi salvate. Putem să fim siguri și că la creerea imaginilor profetice referitoare la construirea casei sale, Iehova a ales oamenii și personajele folosite și s-a asigurat că acestea și-au jucat rolurile respective în armonie cu voința lui Dumnezeu. Cartea Rut dezvăluie o astfel de imagine profetică și identifică grupul de persoane care locuiește în casa Domnului.

2. Începutul cărții Rut vorbește despre un ”anume bărbat” care, împreună cu familia s-a ” dus să locuiască în (ținutul) Moab”, iar apoi dezvăluie numele acestui bărbat și numele soției sale și a celor doi fii ai săi: ”Numele bărbatului era Elimelec, numele soției lui, Naomi, iar numele celor doi fii ai lui, Mahlon și Chilion, efratiți din Betleemul lui Iuda. În cele din urmă, ei au ajuns în câmpiile Moabului și au rămas acolo.” – 1:2

3. Numele Elimelec înseamnă ”Dumnezeu este Rege” sau ”Dumnezeu, Regele meu”. Numele oricărei creaturi pe care o folosește Dumnezeu pentru a crea o imagine profetică este întotdeauna important. Israel nu avea niciun rege, așa cum se arată în versetul unu, că ”s-a întâmplat pe vremea judecătorilor”. ”În zilele acelea nu era rege (uman) în Israel. Fiecare făcea ce era drept în ochii lui”. (Jud. 17:6) Aceasta sugerează că împlinirea profeției cărții Rut nu putea să aibă loc

înainte de venirea Împărăției lui Dumnezeu și vremea judecății. Anul în care Dumnezeu l-a așezat pe Regele său pe muntele sa sfânt în mijlocul organizației lui a fost 1914. (Ps. 2:6) Foametea s-a abătut apoi asupra poporului lui Dumnezeu atunci când Războiul Mondial i-a adus într-o stare nefericită. Acest lucru corespunde începutului evenimentelor prezentate profetic în cartea Rut.

4. Elimelec reprezintă sau ilustrează foarte bine spiritul sfânt care lucrează pentru Iehova, „regele etern” (Ier. 10:10) în capacitatea de mângâietor, sprijinitor, apărător și îndrumător al poporului lui Dumnezeu. Naomi și fii ei îi reprezintă pe toți cei care erau în relație de legământ cu Regele Veșnic prin faptul că au aduși în existență sau născuți prin spiritul lui Iehova Dumnezeu. Naomi joacă mai multe roluri în această dramă; iar acest lucru nu este obișnuit într-o ilustrație profetică, dramatică. Pe lângă faptul că îi reprezintă pe cei care împreună cu “fiii” lor spirituali sunt fii născuți ai lui Dumnezeu, Nomi îi reprezintă și pe cei care i-au adus plăcere lui Dumnezeu pentru că au răspuns la chemarea Împărăției și care iau demersul de a se supune poruncilor lui Dumnezeu. Spiritul sfânt sau mângâietorul a fost trimis la adunare pentru că Isus a plecat în ceruri, pentru ca adeptii săi să nu fie lăsați precum niște orfani sau fără ajutor. (Ioan 14:16; 15:26; 16:7-14; Fapte 9:31). Spiritul sfânt este puterea lui Iehova, trimisă pentru a acționa pentru și în numele fiilor săi născuți din spirit, pentru a-i conduce, îndruma, ajuta, apăra și mângâia pe aceștia. Elimelec era capul și conducătorul casei sale; drept urmare, trebuie să fi plecat în Moab după voia lui Dumnezeu, iar Naomi a fost condusă acolo de el, deci tot prin voia lui Dumnezeu. Barnaba și Pavel au fost trimiși de spiritul sfânt, după cum este scris: ” În timp ce slujeau pentru Iehova și posteau, spiritul sfânt a zis: "Dintre toți, puneți-mi-i deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat". Atunci au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Astfel, bărbații aceștia, trimiși de spiritul sfânt, au coborât la Seleucia, iar de acolo au plecat cu corabia spre Cipru.” (Fapte 13:2, 4; *Diaglott*) Aceasta este o dovadă a călăuzirii sau îndrumării spiritului sfânt.

5. Nu există nimic în consemnare care să indice că Elimelec sau Naomi făceau sau ar fi făcut vreun lucru neplăcut lui Dumnezeu; deci trebuie să fi plecat în Moab cu voia Regelui Veșnic, după cum o arată și numele Elimelec, care înseamnă “Dumnezeul meu este Rege”. Deci, nu are rost să criticăm calea urmată de Elimelec. Poporul lui Dumnezeu s-a găsit în mijlocul organizației lui Satan și asuprit de puterea militară între anii 1914 și 1918, și cu siguranță nu se aflau în această condiție pentru că ar fi făcut ceva neplăcut lui Dumnezeu, chiar dacă unii au crezut asta. Spiritul lui Iehova Dumnezeu i-a dus în acea condiție pentru ca scopurile sale să fie îndeplinite. Prin spiritul său, spiritul sfânt, Iehova Dumnezeu îi îndrumă sau conduce pe poporul său până într-un anumit moment, când “mângâietorul” a fost îndepărtat, moment care trebuia să se petreacă atunci când Isus, Capul organizației sale, a venit la templu și i-a strâns la sine pe cei pe care i-a găsit credincioși atunci când el, ca mare Judecător, și-a început judecata în 1918.

6. Numele propriu “Naomi” se găsește doar în cartea Rut. Înseamnă “plăcută”, adică plăcută lui Iehova, după cum este scris: ”Un fiu înțelept își bucură

tatăl, dar un fiu fără minte este mâhnirea mamei sale.” (Prov. 10:1) “Fiul meu, fii înțelept și bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce mă batjocorește.” (Prov. 27:11) “Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp [corpul lui Cristos]- pe fiecare dintre ele - așa cum i-a plăcut.” (1 Cor. 12:18) “Iehova este partea care-mi revine și paharul meu. Tu păzești partea mea de moștenire. Sforile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute. Îmi place proprietatea mea.” (Ps. 16:5, 6) Cei care sunt devotați lui Dumnezeu îi fac pe plac atunci când trăiesc împreună în pace. “Iată ce bine și ce plăcut este ca frații să locuiască împreună în unitate!” (Ps. 133:1) “Iehova detestă planurile celui rău, dar cuvintele plăcute sunt curate.” (Prov. 15:26) “O așteptare amânată îmbolnăvește inima, dar o dorință împlinită este un pom al vieții. Celui ce disprețuiește cuvântul i se va reține zălogul lăsat pentru datoria lui, dar cel ce se teme de poruncă va fi răsplătit. Un mesager rău ajunge în nenorocire, dar un sol fidel este vindecare.” (Prov. 3:12, 13, 17) “De aceea, din ziua în care am auzit aceasta, n-am încetat să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința exactă a voinței sale în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală, ca să umblați într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să dați rod în orice lucrare bună și să creșteți în cunoștința exactă despre Dumnezeu.” (Col. 1:9, 10) “Orice lucru cerem primim de la el, pentru că respectăm poruncile sale și facem ce este plăcut în ochii săi.” (1 Ioan 3:22) Aceste scripturi, în armonie cu numele de Naomi, indică cu putere că mergea pe o cale plăcută lui Iehova Dumnezeu.

7. Atunci când cei consacrați și născuți din spirit s-au găsit în condițiile solicitante din primul Război Mondial, au fost unii oameni care au rămas credincioși Domnului și Împărăției sale îndurând multe neazuri și persecuții, și aceștia sunt cei pe care Domnul i-a găsit credincioși și i-a acceptat la venirea la templul său, și le-a spus: „Mi-ați fost credincioși în puține lucruri, dar iată că vă voi face să conduceți peste multe”. Atunci Domnul Isus a încredințat acestei clase toate bunurile sau interesele Împărăției sale, și i-a desemnat pe aceștia “servul credincioși și înțelept”, clasă cunoscută și numită azi ca „rămășița”, sau parte din ea. Naomi pare, deci, să-i reprezinte clar pe cei care au trecut prin neazul dintre 1917 și 1919 și au rămas credincioși și loiali lui Dumnezeu și Împărăției sale, și care au constituit rămășița originală sau clasa „servului credincios”, și care au preluat imediat lucrarea prefigurată de profetul Elisei. Așadar, pare să existe o legătură strânsă între cărțile Estera și Rut. Naomi și Mardoheu reprezintă aceeași clasă a “servului credincios”, găsit credincios atunci când Isus a venit la templul său. Acești credincioși au privit veșmintele salvării, sunt identificați ca membrii ai organizației lui Dumnezeu și, fiind îmbrăcați cu mantia dreptății, privesc semnul aprobării lui Iehova și au fost astfel numărați drept parte a clasei servului ales, în care Dumnezeu își găsește plăcerea sau se bucură. (Isa. 42:1) Iehova găsește bucurie în Fiul său iubit și în cei care sunt membrii credincioși ai corpului său. “Ce frumoasă și ce plăcută ești, iubito, mai presus de orice desfătare!” – Cântarea Cântărilor 7:6.

8. În consemnare nu se găsește niciun lucru care să permită o critică aspră la adresa lui Elimelec sau Naomi. Din contră, Elimelec era un om bun în țara pâinii și a păcii și era unul dintre cei ce lăudau numele lui Iehova. Naomi, precum poporul credincios al lui Dumnezeu în zilele Războiului Mondial, a fost pusă într-o poziție foarte dureroasă, timp în care și-a menținut integritatea față de Dumnezeu. Clasa “servului ales”, pe care a prefigurat-o, spune acum: “M-a scăpat de dușmanul meu cel puternic și de cei ce mă urau, căci erau mai puternici decât mine. Ei s-au năpustit asupra mea în ziua necazului meu, dar Iehova mi-a fost sprijin. El m-a scos la loc larg, m-a scăpat, fiindcă și-a găsit plăcerea în mine.” – Ps. 18:17-19.

9. Unul dintre fiii lui Naomi purta numele Mahloc, care înseamnă “bolnăvicios”, derivând de la o rădăcină primitivă care înseamnă “a fi purtat sau uzat; deci, a fi slab, bolnav; sau (cauzativ) a îndurera, a face să sufere, să se îmbolnăvească”. Celălalt fiu se numea Chilion, nume care înseamnă “distrugere”, derivând de la un radical primitiv care înseamnă “a sfârși, a înceta, a încheia, a consuma”. Cei doi băieți, fiind fiii lui Naomi, par să simbolizeze roadele celor consacrați, reprezentați de Naomi, roade aduse de această clasă în vremea lucrării Ilie a adunării și, deci, în timpul apărării primite de la spiritul sfânt ca mângâietor sau sprijinitor al adunării. Acestea nu au fost însă roade ale Împărăției, căci niciunul dintre acești doi băieți nu a trăit ca să se întoarcă în Betleemul Iudeii sau să devină potențial strămoși ai viitorului rege al Israelului și ai regelui care s-a născut apoi “în cetatea lui David” (Luca 2:11). Tot astfel, niciunul dintre ei nu a avut urmași care „să păstreze numele mortului în moștenirea lui.”.

10. Privind acum datele și evenimentele, putem observa deja că în perioada lucrării Ilie a bisericii roadele celor consacrați au fost în mare parte de tipul “construirii caracterului”, iar cei care au încercat să le poarte se așteptau ca, aducând asemenea roade, să se asigure de intrarea lor în Împărăție, asistându-l pe Domnul la conducerea universului. Era precum o indică numele acestor doi fii, și anume o tagmă slabă, bolnăvicioasă, egocentristă și trufașă, veștedă, care „admira mai mult personalitatea oamenilor”. În acea perioadă de timp, și înainte de 1918, clasa Naomi, fără îndoială mânată de intenții bune, a adus în comuniune cu ea o clasă de oameni care s-au îmbolnăvit spiritual și s-a poticnit pentru că doreau să treacă rapid în cer de pe pământ și necazurile lui, purtați pe paturi de flori într-un loc de odihnă unde să lenevească. Acestea au fost roade care arătau bolnăvicios, și căutau mereu simpatia altora. Dacă cei care au fost aduși în comuniune cu clasa Naomi nu erau prețuiți atât de mult, nu primeau atâta atenție la convenții sau întruniri de alte feluri, nu erau admirați și lăudați, atunci se veștejeau și se prăpădeau, amăgindu-se că erau o jertfă benefică Domnului și că trebuie să procedeze astfel pentru a fi cei dintâi în ceruri. Ei au “murit” tineri, dar nu pentru că erau buni.

11. Clasa Naomi, credincioasă și sinceră cu Domnul a lucrat din greu pentru a recolta ceea ce se considera “lucrarea secerișului”, pentru a găsi și aduna grâu pentru hambarele Domnului, dar, precum cei doi fii ai lui Naomi, acea recoltă

nu a însemnat nimic. Deseori, câte un bărbat zelos sau o femeie participau la lucrarea de seceriș și, la sfârșitul zilei se întorcea și spunea: “Am găsit un spic de grâu; am secerat” dar apoi aducea în comuniune cu clasa pe cineva care se aștepta să primească apoi adulare și milă, și, neprimindu-le, se prăpădea, dispărea. Pavel a exprimat această chestiune în cuvintele: “Copilașii mei, cu care sunt din nou în durerile nașterii până când Cristos capătă formă în voi.” (Gal. 4:19). Din nou, a spus: “Vă scriu aceste lucruri nu ca să vă fac de rușine, ci ca să vă mustru ca pe copiii mei iubiți. Căci, chiar dacă ați avea zece mii de tutori în Cristos, cu siguranță că nu aveți mulți tați, fiindcă în Cristos Isus eu am devenit tatăl vostru prin vestea bună.” (1 Cor. 4:14, 15) Cei credincioși reprezentați de Naomi s-au străduit cât de mult au putut, din câte se pare, și Domnul i-a iubit pentru loialitatea lor, deși nu au dat roadele Împărăției pentru gloria lui Dumnezeu. Devotamentul lor credincios și lipsit de egoism pentru Domnul în acea perioadă și până la venirea Domnului la templul său a fost plăcut lui Dumnezeu și lui Cristos, și marele Judecător i-a primit și acceptat după ce a apărut la templul său.

12. Naomii și fii ei erau efraimiți din Betleemul Iudeii. Efrata era un alt nume, mai timpuriu, dat orașului Betleem (Gen. 35:19) Numele acestui loc înseamnă “rodnicie”, dar pentru o vreme acesta a devenit un loc al foametei, al lipsei de hrană pentru Naomii și fii ei. “Casa pâinii” în care se cântau laude lui Iehova a devenit neroditoare și goală și un loc jalnic din cauza foametei, pe care evident Dumnezeu a abătut-o asupra țării. Așa a fost și cu clasa Naomi; în perioada dintre 1917 și 1918, a fost o lipsă de hrană din cauza îndoielilor și concepțiilor greșite despre voința lui Dumnezeu pe care le nutreau cei din rândul ei. (Ioan 4:34). Poporul consacrat al lui Dumnezeu era confuz și nu știa ce să facă pentru a duce mai departe lucrarea Domnului. Într-adevăr, a fost o condiție bine ilustrată simbolic de foamete, iar cei consacrați erau triști.

13. Naomi și fii ei „au ajuns în țara Moabului și au rămas acolo”. Moabul reprezenta organizația lui Satan. Clasa Naomi și “copiii” spirituali ai acesteia au intrat în contact cu organizația Diavolului în timpul Războiului Mondial și drumul lor a fost unul greu. Despre acest lucru, Naomi a spus: “Mâna Domnului s-a întins împotriva mea ... Domnul a mărturisit împotriva mea, iar cel Atotputernic a adus nenorocirea asupra mea.” Acest lucru nu indică însă în niciun caz necredință din partea lui Naomi, sau că ar fi fost lovită din cauza unor greșeli ale ei. Atunci când poporul lui Dumnezeu a intrat într-o lungă și grea foamete în timpul Războiului Mondial, aceasta a fost o perioadă de încercare pentru ei; și nu se putea spune deloc că aceasta s-a abătut asupra lor din cauza necredinței lor. A avut loc o încetare a lucrării în numele Domnului, și din acest motiv se pare că cei consacrați au crezut că Domnul era supărat pe ei; și atunci când au aflat că i-a trecut mânia, s-au bucurat și au devenit și mai activi, după cum arată chiar Dumnezeu prin profetul Isaia - Isaia 12:1.

14. Rolul jucat de Naomi în drama profetică a fost fără îndoială după voia lui Dumnezeu, și, deci, era lipsită de orice vină. Dimpotrivă, era chiar plăcută lui Dumnezeu. Tot astfel, perioada de încercare care s-a abătut asupra clasei Naomi în

1917 și 1918 nu a fost cauzată de necredință, ci a venit în armonie cu voința lui Dumnezeu; pentru ca scopurile sale să fie împlinite; iar cei care au rămas credincioși și loiali lui în această vreme de încercare și-au menținut integritatea față de Dumnezeu și au fost plăcuți pentru el. Nu avem nici o dovadă că Naomi ar fi devenit în vreun moment necredincioasă lui Iehova Dumnezeu, nici că în timpul încercării suferite în Războiul Mondial clasa Naomi a fost necredincioasă lui Dumnezeu. Dimpotrivă, grație credinței și fidelității lor din timpul acelei perioade, Dumnezeu i-a acceptat când a apărut la templu pentru judecată. Dacă aceștia ar fi fost necredincioși, Domnul nu i-ar fi acceptat, nici nu le-ar fi spus că i-au fost credincioși în câteva lucruri și, pentru asta, le va spori privilegiile și le va da mai multe oportunități de a-i servi lui Iehova Dumnezeu și de a-și dovedi iubirea lor pentru el.

SRIJINITOR ÎNDEPĂRTAT

15. Iehova este soțul organizației sale (Isa. 54:5). Isus Cristos este Capul adunării. Bărbatul sau soțul este capul soției sale, și, deci sprijinitorul, îndrumătorul și mângâietorul ei (Deut. 24:5) “Pentru că soțul este capul soției, așa cum și Cristos este capul adunării, el fiind salvatorul acestui corp. De fapt, așa cum adunarea îi este supusă lui Cristos, tot așa și soțiile să le fie supuse soților lor în toate.” (Efes. 5:23, 24, *Diaglott*). Atunci când Isus era cu discipolii săi, el era cel care le oferea ajutor, îndrumare și mângâiere. Când era pe cale să fie luat dintre ei, le-a spus: “Și eu îl voi ruga pe Tatăl, iar el vă va da un alt ajutor care să fie cu voi pentru totdeauna: spiritul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nici nu-l vede, nici nu-l cunoaște. Voi îl cunoașteți, pentru că rămâne cu voi și este în voi. Nu vă voi lăsa singuri. Vin la voi.” – Ioan 14:16-18.

16. Spiritul sfânt le-a fost dat celor din adunare în ziua Rusaliilor, pentru a îndeplini funcția de mângâietor, apărător și ajutător pentru cei născuți din spirit în absența lui Isus Cristos. “Însă, când va veni spiritul adevărului, el vă va călăuzi în tot adevărul, fiindcă nu va vorbi de la el însuși, ci va spune ce aude și vă va anunța lucrurile viitoare. Acela mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al meu și vi-l va anunța. Toate lucrurile pe care le are Tatăl sunt ale mele. De aceea am spus că el va primi din ce este al meu și vi-l va anunța.” – Ioan 16:13-15, *Diaglott*.

17. Aceste texte arată că spiritul sfânt avea să îndeplinească și a îndeplinit funcția de sprijinitor, apărător și mângâietor al celor care au răspuns chemării pentru Împărăție, și asta până la venirea lui Cristos, care îi va aduna pe ai săi în jurul său. Mai mult, este scris că atunci când Isus Cristos apare la templu pentru judecată, va fi asistat de îngerii săi sfinți. (Mat. 25:31) Atunci când Isus Cristos îi va aduna la sine pe cei credincioși, își va folosi îngerii tocmai în acest scop, după cum a declarat: “El își va trimite îngerii cu sunet puternic de trâmbiță și ei îi vor aduna pe aleșii săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor.” (Mat. 24:31) Cristos se folosește de îngerii săi sfinți și pentru a-i aduna pe cei care au răspuns la chemarea pentru Împărăție, dar care nu au fost credincioși. (Mat. 13:41) Dacă spiritul sfânt ar mai lucra încă sau ar mai îndeplini funcția de apărător și

sprijinitor al lor, atunci nu ar mai fi nevoie ca Isus Cristos să se folosească de îngerii săi în lucrarea menționată în textul precedent. Mai mult, din moment ce Isus Cristos este Capul sau Soțul adunării sale, atunci când apare la templul lui Iehova pentru judecată și îi adună la sine pe ai săi nu mai este nevoie de un înlocuitor pentru Isus Cristos, așa cum a fost până atunci spiritul sfânt; așadar, funcția spiritului sfânt, de apărător, mângâietor și sprijinitor trebuie să înceteze. Îngerii lui Isus Cristos, care formează garda lui de servi de la templu, într-adevăr invizibili pentru om, primesc în răspundere membrii din adunarea templului care se află încă pe pământ. “Căci el le va da poruncă îngerilor săi cu privire la tine, ca să te păzească în toate căile tale.” – Ps. 91:11.

18. Al treilea verset din primul capitol din Rut spune: “După un timp, Elimelec, soțul lui Naomi, a murit, iar ea a rămas cu cei doi fii ai ei. Elimelec, sprijinitorul și mângâietorul lui Naomi, a murit și a fost deci îndepărtat. În drama profetică, acest lucru simbolizează încetarea sau încheierea relației lui Iehova cu poporul său de pe pământ, prin intermediul spiritului sfânt care va acționa ca apărător, sprijinitor și mângâietor. Domnul Isus Cristos a venit la templul său în 1918, și acest lucru avea să marcheze momentul încetării lucrării spiritului sfânt ca apărător, ajutător și mângâietor al membrilor adunării de pe pământ. Atunci, spiritul sfânt a fost îndepărtat, lucru prefigurat de moartea lui Elimelec. Atunci când Elimelec a murit, lăsând-o pe Naomii și fii ei, a fost începutul unei perioade triste pentru ei, iar această tristețe a continuat să se abată asupra lui Naomi până când Rut a fost adusă în familia lui Boaz. Tot astfel, atunci când Domnul a venit la templul său în 1918 și spiritul sfânt a fost îndepărtat, asupra adunării s-a abatut tristețea, și a continuat până când cei credincioși au aflat că Isus Cristos se afla la templu și a venit timpul să ne bucurăm, și au început să se bucure. Apoi, aceștia au aflat că era încă mult lucru de făcut pentru cei credincioși, și au pornit cu bucurie să-l îndeplinească. Atunci când soțul ei a fost luat, fără îndoială că Naomi a spus: “Domnul a uitat de mine”; iar acel lucru corespunde foarte bine cu cuvintele profetului lui Dumnezeu: “Dar Sionul [reprezentat de membrii clasei Naomi de pe pământ] a spus: "Iehova m-a părăsit, Iehova m-a uitat!" (Isa. 49:14-16) Dar Domnul nu a părăsit Sionul, și Domnul nu a părăsit-o și nici nu a uitat-o pe Naomi, nici clasa Naomi.

RUT

19. În acest moment al dramei profetice intră în scenă Rut, care va juca un rol foarte important. Ea era devotată lui Naomi, și Naomi o iubea mult pe Rut. Cei doi fii ai lui Naomi s-au căsătorit, unul din ei cu o femeie moabită numită Orpa, iar celălalt cu Rut. “Mai târziu, bărbații aceștia și-au luat soții moabite. Numele uneia era Orpa, iar numele celeilalte, Rut. Și au mai locuit acolo cam zece ani.” (1:4) Acești doi fi par să ilustreze aici o clasă care nu este credincioasă și supusă lui Dumnezeu. Legea lui Iehova, care guvernează relația maritală a israeliților cu cei din alte națiuni, lege căreia trebuiau să i se supună fii ei, spune: ” Să nu închei căsătorii cu ele. Să n-o dai pe fiica ta fiului lor și să n-o iei pe fiica lor pentru fiul

tău. Căci îl vor face pe fiul tău să nu mă mai urmeze și el va sluji altor dumnezei, iar Iehova se va aprinde de mânie împotriva voastră și vă va nimici repede.” (Deut. 7:3, 4) “Să nu cumva să închei vreun legământ cu locuitorii țării, fiindcă ei vor avea relații imorale cu dumnezeii lor și vor aduce jertfă dumnezeilor lor, iar cineva te va invita și tu vei mânca din jertfa lui. Apoi le vei lua pe unele dintre fiicele lor pentru fiii tăi, iar fiicele lor vor avea relații imorale cu dumnezeii lor și îi vor face pe fiii tăi să aibă relații imorale cu dumnezeii lor.” – Ex. 35:15, 16.

20. Cu toate acestea, Naomi nu putea fi răspunzătoare de faptele fiilor ei care erau de vârsta căsătoriei, și nu i se putea găsi vreo pricină pentru că fii săi și-au luat neveste din afara Israelului. Cu siguranță, nici tinerele cu care băieții s-au căsătorit nu pot fi învinuite, dar acestea vor fi responsabile de acțiunile și purtarea lor după ce vor deveni soțiile acestor tineri israeliți. Naomi s-a ales acum, după legea căsătoriei, cu două nurori, două “fiice”. Aceste două fiice și acești doi fi ilustrează în acest moment în mod colectiv o clasă care s-a asociat clasei Naomi la scurt timp după venirea Domnului la templu pentru judecată. Din momentul în care Rut a ales să rămână cu Naomi, ea i-a reprezentat în particular pe cei aleși după 1918.

21. Chilion, unul din fiii lui Naomi, s-a căsătorit cu Orpa. “Numele uneia era Orpa”. Numele ei înseamnă “spatele gâtului”, “ceafă”. Acest nume sugerează o clasă “încăpățânată, cu gâtul țeapăn, leneșă” care a fost adusă în contact cu adevărul. “Iată că este un popor cu gâtul țeapăn.” (Ex. 32:9) “Ei nu s-au întors cu fața spre mine, ci mi-au întors spatele [*notă marginală*, ceafa], cu toate că îi învățam, da, mă sculam devreme și îi învățam, niciunul dintre ei n-a ascultat și n-a primit disciplina.” (Ier. 32:33) Cei care nu respectă Cuvântul lui Dumnezeu sunt răzvrățiți și sunt pe bună dreptate numiți “neascultători”, căci și-au întors spatele Domnului. “Căci eu știu bine cât ești de răzvrătit și că ai gâtul țeapăn. Dacă v-ați răzvrătit față de Iehova astăzi, când sunt încă în viață cu voi, cu cât mai mult o veți face după moartea mea!” (Deut. 31:27) “Omul care este muștrat de repetate ori, dar care își întepenește gâtul, va fi zdrobit pe neașteptate și fără vindecare.” (Prov. 29:1) Bazându-ne pe sursele de autoritate citate aici, putem să spunem foarte bine că Orpa a jucat rolul clasei care a intrat în contact cu adevărul, și care s-a asociat clasei Naomi după ce spiritul sfânt a fost îndepărtat din rolul său de sprijinitor sau mângâietor, și care după aceea și-au întors fețele și s-au întors cu spatele la Dumnezeu.

22. Cealaltă tânără din Moab a devenit soția lui Mahlon, așa cum este scris: ”Iar numele celeilalte era Rut”. În acest act al dramei apare o femeie frumoasă, o străină de națiunea lui Israel, care va deveni faimoasă în rândul acestui popor și care a fost foarte onorată de Iehova Dumnezeu. Numele Rut înseamnă “prietenă” sau “tovarășă, însoțitoare”. Trebuia să fi fost o ființă îndrăgită și cu inima curată. Devotamentul ei față de tovarășa ei și soacra ei, Naomi, arată că este o prietenă adevărată. “Un prieten adevărat te iubește mereu.” (Prov. 17:17; 22:11; *Leeser*; 27:9; *Leeser*) Nu doar că Rut a devenit tovarășa soacrei ei, Naomi, dar era un prieten adevărat și credincios, acest lucru fiind dovedit de faptul că a iubit-o tot

timpul pe Naomi, iar Naomi a iubit-o pe Rut. Ele se angajau să-și servească una alteia cu altruism, dovadă că se iubeau mereu. Naomi a rămas credincioasă și loială lui Iehova, Dumnezeuul lui Israel, și fără îndoială acest lucru a fost pentru Rut o mărturie cu privire la singurul Dumnezeu adevărat. Mărturia lui Naomi despre Iehova a avut efectul potrivit asupra lui Rut și a făcut-o să se devoteze lui Iehova și să umble cu poporul de legământ, lăsând totul în urmă.

23. În mod similar, clasa Naomi a rămas fidelă și credincioasă lui Dumnezeu în vremurile de primejdie și restriște și mărturia lor despre Dumnezeu și Împărăția lui a făcut ca și alții să vadă și să servească lui Iehova și cauzei sale drepte începând cu 1919. Astfel, Rut reprezintă în particular o clasă care a ajuns să-l cunoască și servească pe Domnul de la venirea lui la templu și ulterior.

RĂUFĂCĂTORII

24. Judecata de la templu a Domnului a început cu cei în legământ cu Dumnezeu și care, deci, au încuviințat să împlinescă voința lui Dumnezeu. “Judecata trebuie să înceapă în casa lui Dumnezeu” (1 Pet. 4:17) Este, deci, de așteptat ca judecata să fie împotriva celor care candidau cândva la un loc în acea casă, iar evenimentele concrete sprijină deplin această așteptare. În jurul anului 1918 și ulterior, în rândul adunării poporului lui Dumnezeu de pe pământ s-au găsit și unii care, din cauza egoismului lor, au refuzat să lucreze pe calea fixată de Dumnezeu, și, deci, au devenit lucrători ai fărădelegii sau nelegiuiți; mai mult, aceștia au întins lațuri și capcane pentru a-i trage și pe alții după ei și pentru a-i prinde și, drept urmare, au devenit răufăcători, în sensul din cuvintele lui Isus și, din această cauză, au fost excluși (Mat. 13:41) “Și totuși, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii!” – Mat. 7:23.

25. Cei doi fii ai lui Naomi i-au reprezentat pe răufăcători și pe lucrătorii nelegiuirii. Ei i-au reprezentat pe cei care au bolit, care erau bolnavi spirituali și care s-au prăpădit și au murit. “După un timp au murit și Mahlon, și Chilion, astfel că femeia a rămas fără cei doi copii și fără soț.” (1:5) Niciunul dintre acești fii nu a reușit să perpetueze sau să ducă mai departe numele tatălui lor, Elimelec, nume care înseamnă “Dumnezeu este Rege”. Din cauza morții lor, ei nu au reușit să “păstreze numele mortului în moștenirea lui.” – 4:10.

26. Acești doi fii reprezintă o clasă necredincioasă Domnului, care s-a răzvrătit, a eșuat și a refuzat să poarte roadele Împărăției și a fost stârpită când Domnul a venit la templul său. Trebuie să fi fost un moment trist pentru Naomi. A văzut cum copiii născuți din pântecele ei au fost răpiți de moarte. Acest lucru a afectat-o atât de mult, încât a spus: “Mare îmi este amărăciunea (...) căci mâna lui Iehova s-a întins împotriva mea.” Tot astfel, atunci când a început judecata la casa Domnului, clasa Naomi i-a văzut pe cei pe care i-au învățat, hrănit spiritual și încercat să-i poarte cu ei spre Împărăție îndepărtați de influența dușmanului crud și fiindu-le nimicite orice speranțe la un loc în Împărăție. Moartea acestor doi fii pare foarte bine să corespundă cu moartea soției lui Ezechiel și reprezintă același lucru,

și anume pe cei care au “murit” în perioada întunecată când a început judecata la casa lui Dumnezeu. – Vezi *Justificare*, vol. I, pag. 332.

27. Naomi era prea bătrână acum ca să se mai căsătorească și naște fii care să poată fii strămoși ai regelui și guvernului viitor. Fără mila și intervenția lui Iehova, Naomi nu ar fi putut avea nici o legătură cu roadele Împărăției. Naomi nu părea să se aștepte la început ca Dumnezeu să se îngrijească de aceasta printr-una dintre nurorile ei, pentru că insista ca ambele să se întoarcă la poporul și dumnezeii lor, și să se recăsătorească între păgâni. Înțelepciunea lui Iehova întrece înțelegerea omenirii. El realiza atunci o imagine profetică a lucrurilor viitoare, și de aceea a făcut ca drama să evolueze în continuare.

ÎNTOARCEREA

28. Naomi se afla în mijlocul țării dușmanilor lui Israel și acum, împreună cu cele două nurori ale sale, se pregătea să se întoarcă în țara promisă. “Atunci ea s-a sculat împreună cu nurorile ei ca să se întoarcă din câmpiile Moabului, fiindcă auzise în câmpia Moabului că Iehova își îndreptase atenția spre poporul său, dându-i pâine.” (1:6) Vreme de 18 ani Eglon, regele Moabului i-a silit pe israeliți să îi slujească și i-a asuprit amarnic. Domnul l-a ridicat din seminția lui Beniamin pe Ehud stângaciul, care și-a făcut un cuțit cu două tăișuri lung cam de vreo 45 de centimetri și care, la momentul oportun, l-a împlântat până la prăsele în pânțele regelui Eglon, și astfel, prin mâna sa, Iehova și-a scos poporul de sub talpa asupritorilor. Probabil că la scurt timp după aceea Naomi, împreună cu nurorile ei, s-au pregătit să plece spre Betleem. E destul de probabil că Ehud servea în acea vreme ca răzbnător și judecător al Israelului. Dar nu foamea de pâine materială a făcut-o pe Naomi să părăsească Moabul. În vremea aceea se găsea pâine în ambele țări, căci Dumnezeu și-a vizitat poporul la Betleem și le-a dat pâine. Adevăratul motiv care o determina pe Naomi să se întoarcă era dorința ei de a fi cu poporul său, pe care Dumnezeu l-a ridicat și l-a readus în favoarea sa eliberându-i de sub domnia tiranică a lui Eglon. Era momentul oportun pentru întoarcerea lui Naomi, și sosise timpul fixat al lui Dumnezeu pentru ca drama profetică să înceapă. Prilejul plecării lui Naomi corespunde cu avertismentele, îndemnurile date poporului de legământ al lui Dumnezeu să părăsească organizația lui Satan și să se asocieze în întregime și pe deplin cu organizația lui Dumnezeu. "De aceea, ieșiți din mijlocul lor și separați-vă, zice Iehova, și nu mai atingeți ce este necurat", "și vă voi primi". "Eu vă voi fi tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice, zice Iehova cel Atotputernic." (2 Cor. 6:17, 18) Cei din clasa Naomi, după cum a prezis profetul Isaia, și-au dat seama înainte de 1919 că trăiau în mijlocul unui popor necurat și că trebuie să mai facă un pas înainte, să se devoteze exclusiv Domnului și să intre în serviciul său. – Isa. 6:5.

29. Clasa celor născuți din spirit de pe pământ pe care o reprezintă Naomi a ajuns, în acest moment, să realizeze că Isus Cristos, marele Judecător, a venit la templul lui Iehova și că foamea a încetat, și că Dumnezeu i-a stârpit pe cei răi din mijlocul celor dreți, și că trebuie să se ocupe acum cu lucrarea Împărăției și astfel

să se țină întrutotul despărțiți și departe de cei răi. (Ps. 125:3) Clasa Naomi a văzut că „Domnul a venit la templul său” și, precum Zaharia, a spus: “Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, fiindcă și-a îndreptat atenția spre poporul său și i-a adus eliberarea.” (Luca 1:68) Cercetarea poporului său de către Iehova pe vremea când Naomi pleca din Moab a dus la alegerea din rândul națiunilor a unei femei pentru numele său, și anume Rut; și, la timpul său fixat, Dumnezeu i-a cercetat din nou pe cei din Neamuri “ca să scoate din ele un popor pentru numele său.” – Fapte 15:14.

30. “Domnul și-a vizitat poporul, dându-i pâine” și belșugul s-a întors în țara lui Israel. Iehova a adus ploie de binecuvântări asupra seminției lui Iuda. “Cereți-i lui Iehova ploaie la vremea ploilor de primăvară, da, lui Iehova, care făurește norii de furtună, care le dă oamenilor ploaie bogată și fiecăruia plante pe câmp. M-am aprins de mânie împotriva păstorilor și le voi cere socoteală conducătorilor care sunt ca niște țapi; căci Iehova al oștirilor și-a îndreptat atenția spre turma sa, spre casa lui Iuda, și a făcut-o asemenea calului său măreț în bătălie.” (Zah. 10:1, 3) Cei credincioși din rândul evreilor începuseră să-și aducă zeciuiala în hambare, iar Iehova a deschis porțile cerurilor și a revărsat mari binecuvântări asupra lor. (Vezi Maleahi 3:10-12) Credincioasă numelui său, cetatea Betleemului a devenit acum “casa pâinii”, iar Efrata a devenit locul roditor, al belșugului; iar Iuda locul unde se laudă numele lui Iehova. Acesta este felul în care se descrie cum poporul lui Dumnezeu, cei de pe pământ credincioși lui “oferă întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele său.” (Evr. 13:15) Tot astfel este și cu poporul lui Dumnezeu ce locuiește acum pe pământ, după venirea Domnului la templul lui Iehova.

31. Iehova a spus prin profetul său: “Și tu, Betleeme Efrata, care ești prea mic ca să fii printre miile lui Iuda, din tine îmi va ieși cel ce va fi conducător în Israel, a cărui origine este din vremuri străvechi, din zilele timpului veșnic. De aceea, el îi va părăsi până va naște cea care stă să nască. Iar ceilalți frați ai lui se vor întoarce la fiii lui Israel. El va sta și va păstori cu puterea lui Iehova, în măreția numelui lui Iehova, Dumnezeul său. Ei vor locui în siguranță, pentru că domnia lui va ajunge până la marginile pământului.” – Mica 5:2-4.

32. După nașterea națiunii sau Împărăției (în 1914 e.n.), Isus Cristos, Regele și Justificatorul numelui lui Iehova a venit la templul lui Iehova și, de atunci înainte, el se încinge pentru luptă și îi lasă pe credincioșii lui să se odihnească pentru o vreme, sau, cu cuvintele profetului „stă și îi păstorește”, hrănindu-i cu hrana potrivită pentru ei. Domnul a procedat astfel mai ales după 1922. Isus Cristos își hrănește poporul în puterea și maiestatea lui Iehova Dumnezeu; și, pe când le este împărțită această hrană, străfulgerările de lumină ale lui Dumnezeu continuă să strălucească de la templul său, făcând cunoscute credincioasei clase a rămășiței nenumăratele binecuvântări cu care sunt copleșiți, și binecuvântările care îi așteaptă dacă vor fi credincioși până la capăt. Atunci când aceste fapte sunt aduse în atenția poporului de legământ al lui Dumnezeu, care îl iubește cu adevărat, poporul său se grăbește să se despartă de organizația lui Satan,

reprezentată de Moab, și se grăbește să se devoteze întrutotul organizației lui Dumnezeu, casa belșugului și a laudării numelui lui Iehova. – vezi *Turnul de Veghere* din 1928, pag. 371-377.

33. Așadar, întoarcerea lui Naomi în “țara pâinii” ilustrează foarte bine cum poporul lui Dumnezeu a ajuns să realizeze că Domnul este la templul său și să-ți dea seama de binecuvântările de care s-au bucurat și au continuat să se bucure hrănindu-se la masa lui de atunci înainte.

(*Va urma*)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. La ce se referă „Casa lui Iehova”? De către cine este construită? Când? Cui îi dezvăluie Iehova calea spre casa sa regală? Cum? Cu ce scop?

2, 3. Care este semnificația (a) numelui „Elimelec”? (b) a faptului că aceste evenimente au avut loc „în zilele când Israel nu avea un rege”?

4. Pe cine sau ce reprezenta Elimelech, și cum? Dar Naomi și fii ei?

5, 6. Dovediți că drumul și purtarea lui Elimelec și Naomi erau plăcute lui Iehova.

7, 8. Arătați (a) că există o relație strânsă între cartea Estera și cartea Rut (b) că Naomi reprezenta clasa “servului credincios”.

9-11. Explicați cum, prin numele și relația lor cu Naomi, Mahlon și Chilion își găsesc un loc în această ilustrație profetică.

12, 12. Arătați împlinirea a ceea ce se prefigurează în (a) “foametea din “Betleemul Iudeii” (b) plecarea lui Naomi și a a fiilor ei în țara Moab, și rămânerea lor acolo.

14. Arătați că Naomi, jucându-și rolul în această dramă profetică după voia lui Dumnezeu a reprezentat clar o clasă revelată vădit în aceste „zile din urmă”.

15, 16. Care a fost ocazia cu care Iehova a trimis spiritul sfânt peste poporul său? Când și cu ce scop s-a oferit un asemenea serviciu?

17, 18. Arătați, cu scripturi, ce se va petrece legat de apariția lui Isus Cristos la templu. Arătați împlinirea acestui fapt în ilustrația profetică pe care o examinăm aici.

19, 20. Relatați circumstanțele în care au intrat în scenă Rut și Orpa. Ce responsabilitate îi revenea lui Naomi în aceste circumstanțe, și de ce? Dar fiilor lui Naomi? Dar lui Rut și Orpa?

21-13. Bazându-vă pe semnificația numelui ei și folosindu-vă de scripturi legate de această semnificație, arătați care este clasa ilustrată prin Orpa. Tot astfel, identificați clasele Naomi și Rut.

24-26. Arătați împlinirea declarației care spune că “judecata trebuie să înceapă la casa lui Dumnezeu”. Prin ce se identifică clasa reprezentată prin Mahlon și Chilion?

27. Descrieți situația lui Naomi după moartea fiilor ei. Ce loc găsește aceasta în scopul divin?

28-30. Care era motivul pentru care Naomi voia să se întoarcă înapoi din Moab? Descrieți împlinirea versetului din Rut 1:6 (a) în privința Israelului fizic, natural (b) aplicat la Israelul spiritual.

31, 32. Arătați cum își găsește împlinire în acest moment Mica 5:2-4.

33. Ce reprezenta întoarcerea lui Naomi în “țara pâinii”?

Întrebări referitoare la organizația lui Iehova

De la publicarea celor două articole intitulate “Organizația lui Iehova” în numerele din 15 august și 1 septembrie din *Turnul de Veghere*, cititorii au pus un număr de întrebări, și, în folosul acestora, aceste întrebări împreună cu răspunsurile sunt publicate în *Turnul de Veghere* de față.

Întrebare: Există diferențe de opinii cu privire la paragrafele 23- 26 și 5, 6 are Rezoluției. Care este interpretarea corectă?

Răspuns: Nu ar exista niciun prilej de diferențe de opinie legate de aceste paragrafe, și, dacă frații ar fi citit și analizat cu atenție limbajul folosit acolo, nu ar apărea niciun fel de ambiguitate. Paragraful 23 spune clar că este admisibil scriptural ca fiecare adunare să aibă un comitet de serviciu care să acționeze împreună cu directorul de serviciu și în numele adunării; că acest comitet trebuie ales de către adunare, la fel ca și numărul membrilor lui, care va fi decis tot de adunare; și că adunarea trebuie să aibă un secretar și un trezorier.; și că respectivul comitet de serviciu poate fi împuternicit să asiste la chestiunile și activitățile generale și să îndeplinească datoriile pe care le îndeplinește de obicei un comitet executiv; că nu este nevoie de un comitet executiv acolo unde există un comitet de serviciu. E greu să înțelegem cum acest paragraf poate stârni confuzia cuiva. În orice caz, vom încerca să-l clarificăm, astfel încât și copiii mici să-l poată înțelege.

Organizația sau adunarea este una, este unitară. Nu trebuie să existe niciodată o organizație duală. Comitetul de serviciu trebuie să joace rolul unui comitet general, care să coordoneze activitățile și afacerile întregii adunări. Directorul de serviciu nu trebuie să fie membru al acestui comitet. Comitetul de serviciu acționează cu capacitățile unui comitet executiv. Deși rezoluția a sugerat că acest comitet nu ar trebui să aibă mai mult de 10 membrii, aceasta nu este o regulă arbitrară. Ar fi mai bine să fie chiar mai puțini. Cu cât mai mare este corpul, cu atât mai lent și neîndemânat va fi la asistarea activităților și se va pierde mai mult timp cu discuțiile. Dacă, totuși, adunarea vrea să aibă un comitet mai mare, o face pe răspunderea ei. Dacă se dorește ca aceste comitete să se îngrijească, de pildă, de săraci sau alte asemenea lucruri, după cum va fi necesar, adunarea poate

împuțernici comitetul de serviciu să numească subcomitete și să repartizeze pe oricine în serviciile respective.

Adunarea trebuie să aibă un secretar. Asta nu înseamnă un secretar pentru serviciu și altul pentru celelalte lucruri, ci un singur secretar pentru tot. De asemeni, și un trezorer. E mai bine ca aceste funcții să fie ocupate de două persoane diferite, dacă există suficienți membrii în adunare cât să se poată realiza acest lucru. Ar fi total illogic să existe 2 trezoreri într-o singură organizație. Fondurile diferite pot fi urmărite în diferite intrări în registre. Este preferabil ca un frate competent să ocupe aceste funcții, dar dacă nu este niciunul disponibil, și o soră poate ocupa funcția de secretar sau trezorer, sau chiar ambele.

Nu putem găsi niciun motiv omenesc care să explice neînțelegerea criteriilor de alegere pentru cei care vor îndeplini aceste datorii. Nimeni, în afară de cei din clasa templului, în deplină armonie cu serviciu, și care fac tot ce le este posibil pentru a servi nu poate fi ales într-o funcție precum cea de trezorer, secretar sau membru al oricărui comitet. În organizația lui Dumnezeu nu este loc de trântori, cârtitori sau potrivnici. Dacă cineva dă greș sau refuză să participe la serviciul de teren sau mărturie, sau se opune lor, acea persoană nu va ocupa poziții, nici nu va vota pentru alegerea servilor. O simplă pretenție că ești consacrat nu reprezintă o calificare scripturală. Este nevoie de devotament deplin față de Domnul.

Dacă adunarea este mare și teritoriul are o populație mare, comitetul de serviciu poate numi "căpitani" pentru fiecare zonă, iar aceștia pot fi sau nu membrii ai comitetului, așa cum se consideră că este mai bine pentru serviciu.

Întrebare: Ar trebui comitetul propus să preia atât responsabilitățile cât și funcțiile comitetului de serviciu existent, adică de director, trezorer, responsabil cu resursele (magaziner)?

Răspuns: Trebuie să existe un comitet general numit comitetul de serviciu. Directorul este numit de Biroul din Brooklyn. Asistentul directorului, magazinerul și ceilalți trebuie aleși de adunare. Datoriile lor sunt identice cu cele prezentate până acum în instrucțiunile de organizare trimise prin departamentul de serviciu al Societății.

Întrebare: Trebuie ca președintele sau directorul să prezideze întrunirile comitetului și adunării, sau responsabilitatea va fi împărțită, și anume președintele va prezida doar atunci când se discută despre alte chestiuni în afară de serviciu, și directorul de serviciu atunci când se discută despre chestiuni legate de serviciu?

Răspuns: Nu trebuie să existe nici o confuzie în privința președintelui. Directorul nu prezidează nimic în virtutea funcției sale de director, în afară de întrunirile comitetului, și doar atunci când este membrul comitetului ar fi adecvat ca acesta să prezideze și întrunirile comitetului de serviciu. Președintele adunării poate fi ales și la fiecare întrunire, sau pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp. Ar fi perceput drept o greșeală să se aleagă o persoană ca președinte general

pe o perioadă de timp mai mare de un an. Rezoluția nu are niciun fel de ambiguitate. Președintele va prezida, menține ordinea și conduce întrunirile de studiu atunci când adunarea dorește acest lucru, adică atunci când este ales drept președinte și adunarea îl îndrumă să conducă întrunirile. Comitetul de serviciu, fiind singurul comitet general al adunării, ar trebui să numească în mod regulat conducători ai adunărilor de studiu, dacă adunarea autorizează acest lucru. De aceea, practica de până acum, de a alege un lider pe o perioadă de șase luni pentru diferite adunări este una foarte bună, iar datoria de a alege lideri ar trebui să revină comitetului de serviciu. Această lucrare a fost îndeplinită până acum de comitetul executiv, dar comitetul de serviciu poate îndeplini toate îndatoririle pe care le-a avut comitetul executiv. Adunarea ar trebui să evite să dea unei anumite persoane un sentiment de importanță, făcându-l președinte al adunării, omițându-i pe ceilalți. Sugerăm ca un frate să fie numit pe o perioadă de 3 sau 6 luni ca președinte al adunării și, în absența lui, să poată fi ales oricine altcineva pentru a prezida o anumită întrunire.

Întrebare: Nu ar trebui ca președintele adunării să fie considerat capul executiv al acesteia la toate întrunirile, excluzând ceea ce ține strict de lucrarea de serviciu?

Răspuns: Răspunsul este un NU hotărât, pentru că acest lucru ar fi întrutotul neconsecvent. A face pe cineva capul executiv al adunării este un lucru nu foarte rezonabil și nescriptural, mai ales când aceasta se face prin excluderea aspectelor care țin de lucrul de serviciu. Totul în adunare trebuie să fie lucru de serviciu. Dacă nu este serviciu, nu înseamnă nimic.

Întrebare: Pot fi considerat alese surorile pentru funcția de membrii ai comitetului de serviciu?

Răspuns: Acestea nu sunt descalificate din punct de vedere scriptural. Este preferabil să avem bărbați în funcții; dar dacă nu sunt disponibili bărbați care să aibă calificările scripturale, însă există femei care le au, atunci acestea pot fi alese în comitetul de serviciu.

Întrebare: Trebuie ca secretarul și trezorierul să fie aleși din rândul comitetului?

Răspuns: Acest lucru nu este deloc necesar. Secretarul poate fi un frate sau o soră. Trezorierul poate fi și el un frate sau o soră. Aceștia pot fi membrii ai comitetului sau nu; preferabil ar fi în aceste două funcții să fie alese persoane care nu sunt membrii ai comitetului de serviciu.

Întrebare: Ar trebui membrii comitetului de serviciu responsabili cu întrajutorarea să fie numiți de comitetul de serviciu, prin acesta înțelegându-se cei care se ocupă cu lucruri precum alegerea unui loc de ședere pentru pioneri.

Răspuns: Alegerea unui asemenea loc ca cel menționat de dvs. este o chestiune care depinde în întregime de fiecare adunare; și locurile precum fermele sau locurile de cazare trebuie decise de întreaga adunare; și trebuie numit un comitet special care să se îngrijească de asemenea chestiuni.

Întrebare: Nu ar trebui oare ca poziția de reprezentant la radio să fie ocupată pe aceeași bază ca și cea de director de serviciu?

Răspuns: Dacă adunarea locală o dorește, ar fi o practică bună. Aceasta este o parte din serviciu, totuși, și acolo unde sunt multe datorii în cadrul adunării datorită numărului său mărimii acelei adunări, aceasta poate alege un reprezentant pentru radio. Nu ar fi deloc nepotrivit, totuși, ca persoana care să se îngrijească de radio și chestiunile conexe să fie desemnată de comitetul de serviciu. Acesta trebuie să dea raportul activităților lui la biroul din Brooklyn. Reprezentantul pentru radio nu trebuie neapărat să fie un membru al comitetului de serviciu. Îi rugăm pe frați să nu uite că este datoria lor să implice pe toată lumea în serviciul în care doresc să servească, și să se evite chestiunile prea tehnice.

Întrebare: Nu ar trebui ca termenul “serviciu” să includă toate formele de serviciu, precum activitatea de teren.

Răspuns: Aceasta este ideea corectă. Orice lucru din cadrul adunării este serviciu, este adecvat ca, la solicitarea adunării, comitetul de serviciu să împartă responsabilitățile de serviciu unor subgrupuri și să numească subcomitete care să coordoneze aceste sarcini diferite, precum radioul, amfiteatrele, ajutorul și diferite alte lucruri, și să dea raportul comitetului de serviciu general.

Întrebare: Este președintele ales să servească 6 luni pe an, sau vreme de un an, din când în când? Și cum se aleg frații care trebuie să țină discursuri?

Răspuns: Președintele adunării, așa cum am spus mai sus, poate fi ales pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, pentru o anumită întrunire. Autoritatea sa ca președinte se extinde doar asupra prezidării întrunirilor. Comitetul de serviciu este cel care trebuie să se ocupe de activitățile generale. Cât despre alegerea fraților pentru discursuri, comitetul de serviciu trebuie să facă acest lucru la cererea adunării, alegându-i pe cei mai competenți frați în acest scop.

Întrebare: Trebuie ca președintele să fie asemeni unui șef, să stabilească ce trebuie spus și făcut la întrunirile de serviciu?

Răspunsul: Un NU cât se poate de apăsător. Nu există șefi în organizația lui Dumnezeu. Președintele trebuie să prezideze, să mențină ordinea și să îndeplinească atribuțiile pe care le îndeplinește, în general, un președinte. Dacă este mânat doar de altruism, nu va avea nici o problemă. Nu este bine ca o singură persoană să rămână în funcția de președinte mai mulți ani.

Întrebare: Ar mai putea o adunare să aleagă ca președinte un frate, când acesta a mărturisit că nu vede prezentul adevăr și a refuzat să coordoneze studiul din *Turnul de Veghere* în ultimii cinci ani?

Răspunsul: Un NU răspicat. Cum s-a putea spune că o asemenea persoană face parte din templu, când nu vede lumina care vine de la templu? Aceasta este total nepotrivită și descalificată pentru a acționa ca președinte sau în orice alte funcție în organizația lui Iehova.

Întrebare: Poate un director de serviciu, sau orice alt frate care este credincios Domnului, să comenteze asupra oricărui articol din *Turnul de Veghere* într-o întrunire de serviciu fără să fie muștrat sau sancționat, cenzurat de președinte?

Răspuns: Președintele nu are nici o autoritate de a muștra pe cineva pentru că și-a exprimat opiniile sau viziunea. Dacă viziunile exprimate nu sunt în armonie cu Scripturile, atunci președintele poate cere ca adunarea să voteze dezaprobarea unor asemenea remarci. Președintele nu e un țar, nu e un monarh autoritar, și nu este prerogativa lui să exercite puterea în mod arbitrar asupra oricărei alte persoane. La o întrunire de studiu, directorul de serviciu ocupă aceeași poziție ca oricare alt membru al adunării, nici superioară, nici inferioară.

Întrebare: Poate fi adoptată o rezoluție la o întrunire de serviciu prezidată de directorul de serviciu?

Răspuns: Dacă adunarea dorește, bineînțeles că poate fi adoptată. Directorul de serviciu nu are nici o autoritate de a spune ce trebuie să facă și să nu facă o adunare. Majoritatea este cea care conduce în organizația lui Dumnezeu.

Întrebare: Este adecvat ca un frate să accepte și să dețină simultan funcțiile de director radio, membru al comitetului de serviciu, președinte, secretar și trezorerier?

Răspuns: Această practică ar fi foarte rea și nepotrivită, mai ales dacă există alți membri care ar putea ocupa aceste funcții.

Întrebare: Ce întruniri ar trebui să prezideze directorul de serviciu, și ce întruniri ar trebui să prezideze președintele?

Răspuns: Această întrebare este similară uneia puse mai înainte. Dar vom repeta. Este adecvat ca directorul de serviciu să prezideze doar la întrunirile comitetului de serviciu, exceptând cazul în care altcineva va ocupa postul de coordonator pentru respectivul scop. Președintele adunării trebuie să prezideze la orice alte întruniri ține adunarea, exceptând cazul în care vor să desemneze pe altcineva pentru o întrunire anume.

Întrebare: Ar trebui adunarea să aibă pe cineva responsabil cu stocurile (mai ales de cărți)?

Răspuns: Un DA hotărât. Adunarea ar trebui să aibă un responsabil cu stocurile, iar acesta poate fi ales fie de adunare, fie de comitet, după cum se decide.

Întrebare: Ar trebui responsabilul cu stocurile să aibă și funcția de secretar sau trezorer.

Răspuns: Nu sfătuim, pentru că datoriile acestuia sunt diferite de cele de secretar sau trezorer. Aceste responsabilități trebuie împărțite de trei persoane, dacă sunt destui în adunare care să se poată ocupa de ele.

Întrebare: Ar fi de recomandat ca, în adunări mai mari, să existe câteva subcomitete?

Răspuns: Acest lucru rămâne la latitudinea fiecărei adunări. Ar fi întrutotul consecvent ca adunarea să autorizeze comitetul de serviciu pentru a desemna toate subcomitetele necesare pentru scopul de a-și împărți și repartiza teritoriul, ținând evidența stocurilor și a cărților, și alte lucruri necesare.

Întrebare: Care sunt datoriile clare, după definiție, ale unui director și președinte?

Răspuns: Aceste datorii au fost definite clar de literatura trimisă de Biroul din Brooklyn. Datoriile unui președinte, așa cum înțeleg toți, sunt să prezideze la întruniri și să mențină ordinea.

Întrebare: O adunare are un președinte care simte că este îndreptățit să prezideze la întrunirile de studiu pentru care sunt aleși alți conducători de studiu, deschizând tocmai el întrunirea și apoi prezentând conducătorul studiului regulat. Este corect acest lucru?

Răspuns: O asemenea procedură pare cel puțin prostească. De ce să fie nevoie ca un frate din adunare să fie prezentat de altul? Dacă președintele este desemnat să conducă întrunirea, să fie lăsat să o facă; dacă un alt frate este desemnat pentru acel studiu, să o facă. Evitați aspectele tehnice și ceremoniile inutile.

SUGESTII GENERALE

Rugăm să vă reamintiți aceste lucruri, și nu vor surveni dificultăți de niciun fel: Că organizația adunării este una; că fiecare membru al adunării se presupune că a fost uns de Domnul și este în deplină armonie cu organizația sa și este dornic și nerăbdător să ducă oricând la îndeplinire serviciu; că niciun om nu este mai presus de altul în adunare; și că fiecare dintre ei trebuie să fie bucuros să ducă la îndeplinire orice îndatoriri care îi vor fi desemnate. Nu toți din adunare trebuie puși în comitetul de serviciu, chiar dacă ar avea calificările necesare. Trebuie să fie ales un număr limitat de persoane, spre a servi cel mai bine interesele cauzei Domnului. Directorul de serviciu poate fi membru al acestui comitet, sau nu. Ar fi

preferabil să fie membru al comitetului și să prezideze întrunirile acestuia. Totuși, oricine poate prezida întrunirile de comitet. Scopul principal pentru care se dorește ca directorul să prezideze întrunirile comitetului este că poate răspunde la întrebările legate de serviciu care survin și despre care deține mai multe cunoștințe, datorită legăturii și comunicării lui cu Biroul din Brooklyn.

Adunarea ar trebui să desfășoare alegerea servilor în următorul fel: La o întrunire regulată, să se aleagă un președinte pentru acea întrunire, cu prevederea că acesta poate acționa ca președinte până când adunarea va alege un altul. Mandatul său poate fi, deci, pe termen nedefinit. În al doilea rând, alegeți un comitet de serviciu din rândul bătrânilor, adică dintre membrii maturi din adunare care simpatizează și sunt în acord deplin cu lucrarea și se implică total în serviciu. În al treilea rând, alegeți un secretar dintre frați. Dacă nu este disponibil un frate, puteți alege o soră ca secretar. În al patrulea rând, alegeți un trezorier din rândul adunării, preferabil un frate. Trebuie să existe un singur secretar pentru întreaga adunare, responsabil de toate chestiunile. Apoi, adunarea – fie prin moțiune sau rezoluție – să împuternicească comitetul de serviciu să desemneze subcomitetele necesare, să desemneze regulat conducătorii întrunirilor de studiu și pe cei care se vor reprezenta public adunarea și se vor adresa în public. Directorul de serviciu va fi, bineînțeles, ales în maniera sugerată anterior.

În mintea fiecăruia dintre membrii trebuie să aibă întâietate și proeminență ideea că este un mare privilegiu pentru poporul lui Dumnezeu să participe în serviciul său și să ia parte la justificarea numelui său. În general, să se înțeleagă că nu există practic nici o diferență între organizarea de acum și cea de anterioară, în afară de acest lucru: alegerea fraților în funcția de bătrân sau supraveghetor este cu totul neconformă Scripturilor; alegerea oricăror membri ai adunării pentru îndeplinirea îndatoririlor din cadrul lucrării este întrutotul potrivită și scripturală.

SCRISORI

Următoarele sunt extrase din multele scrisori primite de la adunări ale poporului lui Dumnezeu din toată țara, care atestă unitatea noastră:

DRAGI FRAȚI,

Scriem prezenta pentru a anunța Societatea că în ultima zi a congresului nostru, 5 septembrie, s-a ținut o întrunire specială a adunării, cu fratele R.H. Barber ca președinte, în care s-a aplicat reorganizarea. Rezoluția publicată în numărul din 1 septembrie (1932) din *Turnul de Veghere* a fost adoptată în unanimitate. Această notificare este în acord cu instrucțiunile adunării.

Simțim că, prin reorganizare, adunarea va funcționa corespunzător, și că acesta este o minunată binecuvântare.

Cu multă iubire creștinească, rămânem

Ai voștri în serviciul lui Iehova,
ADUNAREA DIN NORFOLK

DRAGI FRAȚI,

Adunarea de martori ai lui Iehova din Boise, Idaho, a adoptat punctual rezoluția sugerată în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie și a șters din consemnările sale de acum înainte cuvântul “bătrân”.

Vă asigurăm de dorința noastră de a rămâne în armonie cu lucrătorii
Domnului.

DRAGI FRAȚI,

Scriem prezenta pentru a vă anunța că la prima noastră întrunire de serviciu după primire numărului 1 din septembrie al *Turnului de Veghere* am supus atenției chestiunea rezoluției, așa cum era propusă în paginile acestuia, și am adoptat-o în unanimitate.

Apreciem foarte mult acest articol și credem că este în deplină armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Frații voștri, uniți în serviciu
ADUNAREA DIN JACKSONVILLE (Florida)

DRAGI PRIETENI,

Adunarea de martori ai lui Iehova din Greenfield (Massachusetts) dorește să vă aducă la cunoștință că au adoptat în unanimitate rezoluția din *Turnul de Veghere* din 1 septembrie și au încercat să își aranjeze casa în armonie cu aceasta. Suntem siguri că noul aranjament va lucra înspre lauda și onorarea numelui lui Iehova, și aceasta este unica noastră dorință.

DRAGI FRAȚI,

Adunarea de martori ai lui Iehova din Dubuque (Iowa) a ținut seara trecută o întrunire, la care s-a votat unanim debarasarea de funcția de “bătrâni” și adoptarea rezoluției, așa cum a fost prezentată general în *Turnul de Veghere*. Nu se vor mai ține alte întruniri de declarare.

Ne bucurăm împreună cu voi de dulcele privilegiu din aceste zile ale lui Iehova.

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Adunarea din New Philadelphia, Ohio, la întrunirea lor regulată de miercuri seara, a adoptat rezoluția prezentată în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie. Prin votul lor unanim, toți și-au exprimat aprecierea față de acest minunat articol, “organizația lui Iehova”, și credința că rămășița credincioasă a lui Dumnezeu de pe pământ este reprezentată de martorii lui Iehova și că toți au fost desemnați vestitori

care să depună mărturie despre numele și scopul lui Iehova, pentru ca toată lumea să știe că Iehova este Dumnezeu și să știe despre Regele și Împărăția lui.

Ca urmare a articolului din *Turnul de Veghere*, ne-am organizat adunarea în acord cu rezoluția, și nouă servi, prin acțiunile și cuvintele lor și-au exprimat dorința de a începe lucrul de serviciu. Vă asigurăm, dragă frate, că vă bucurați de întreaga noastră cooperare, iubire și încredere. De asemeni, ne exprimăm recunoștința pentru cele 3 volume din *Justificare*. Acestea sunt cele mai minunate scrieri ale dvs., care arată că organizația lui Satan este condamnată. Acest lucru ar trebui incontestabil să dovedească tuturor celor ce așteaptă Împărăția că Domnul Isus se află la Templu și este cel care face ca profețiile să fie explicate și publicate în cărți și *Turnul de Veghere*.

Ne rugăm să fiți folosit de Domnul până la capăt.

DRAGI FRAȚI

La data de 23 mai 1932 am anunțat Societatea printr-o scrisoare că funcția electivă de bătrân a fost abolită în această adunare de martori ai lui Iehova, și că ar fi binevenite sugestiile de la Societatea referitoare la o aranjare sistematică pentru continuarea și dezvoltarea activităților clasei.

Acum, că *Turnul de Veghere* din 1 septembrie sugerează o rezoluție înspre adoptare de către toate adunările de martori ai lui Iehova, această adunare acceptă unanim și fără rezerve rezoluția propusă.

Această adunare locală este în deplină armonie cu metoda prin care Domnul își coordonează lucrarea care a porunci să fie îndeplinită. Unele persoane, care nu au fost dornice să accepte razele de lumină ca venind de la Templu au fost retrase din adunare și nu ne mai sunt asociate. Aceștia au fost înlocuiți de alții care sunt în deplină armonie cu lucrarea Elisei.

Ne bucurăm mult de privilegiul de a participa la lucrarea de vestire a Regelui și Împărăției.

Cu sinceritate, frații și colaboratorii voștri

ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN NEW BRIGHTON
(Pennsylvania)

DRAGI FRAȚI,

În măsura în care noi, adunarea din Glendale, California, recunoaștem *Turnul de Veghere* ca fiind instrumentul lui Iehova, folosit de el pentru instruirea și încurajarea poporului său, ne declarăm sută la sută în armonie cu acesta, și dorim să consemnăm oficial că am adoptat, fără rezerve, rezoluția propusă în numărul din 1 septembrie al *Turnului de Veghere*.

Suntem din toată inima de acord că aceasta este metoda atât rațională, cât și scripturală de a gestiona interesele Împărăției încredințate în grija noastră.

Hotărâm în continuare că vom continua să luptăm cu mai multă îndârjire de partea Domnului până când vom obține deplin victoria împotriva lui Satan și a organizației sale rele.

DRAGI FRAȚI,

Ne bucurăm să vă informăm că ne bucurăm de privilegiul nostru de a fi în serviciul lui Iehova, și că am adoptat totalmente rezoluția, așa cum a fost prezentată în numărul din 1 septembrie din *Turnul de Veghere*.

ADUNAREA DE MARTORI (de culoare) AI LUI IEHOVA DIN NEW HAVEN
(Conneticut)

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Noi, adunarea de martori ai lui Iehova din San Francisco (California) dorim să mărturisim oficial înaintea lui Iehova și a organizației sale că am adoptat unanim rezoluția care a apărut în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie 1932.

Dorința noastră este de a rămâne credincioși lui Iehova și de a acționa în armonie cu instrucțiunile pe care le dă poporului său prin coloanele *Turnului de Veghere*.

Ne rugăm ca binecuvântările neîncetate ale Tatălui să fie asupra voastră și asupra celor ce servesc împreună cu dvs.

DRAGI FRAȚI,

La ultima noastră întrunire, rezoluția care a apărut în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie a fost citită, supusă votului și adoptată unanim de adunarea de martori ai lui Iehova din Newark (New Jersey).

Aplicând imediat acea rezoluție, adunarea a ales un director de serviciu, un comitet de serviciu de patru membrii, un secretar și un trezorer, precum și un președinte, după cum ați stabilit; care, prin îndurarea lui Iehova, vor lucra împreună în deplină armonie și unitate cu adunarea în serviciul Împărăției.

Dorința noastră este să ne punem la dispoziție toată energia în lucrarea de mărturie, cântând laude lui Iehova și mărindu-i numele; bizuindu-ne pe el pentru puterea de care avem nevoie pentru a putea rămâne credincioși.

Vă transmitem iubirea noastră.

DRAGĂ FRATE RUTHEFORD,

Salutări în numele Regelui nostru. La întrunirea recentă a adunării de martori ai lui Iehova din Austin (Texas) s-a votat unanim în sprijinul rezoluțiile prezentate în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie, care stabilește ordinea pe care trebuie să o urmeze adunările de martori ai lui Iehova în organizarea lor, din cauza multelor experiențe neplăcute legate de bătrâni. Rezoluția vine la un moment oportun și este foarte valoroasă. Acceptați-ne, vă rugăm, sprijinul nostru din toată inima.

Ne rugăm pentru voi, ca Domnul să continue să vă călăuzească și îndrumeze spre vestirea adevărului, care a fost un exemplu și un îndemn atât de

puternic pentru noi. Vă asigurăm de iubirea și cooperarea noastră în fiecare efort de onorare a numelui lui Iehova.

Fie ca Domnul să vă binecuvânteze, frate iubit.

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Deși suntem doar câțiva aici în Tucson, dorim să vă aducem la cunoștință că suntem în absolută armonie cu organizația lui Iehova și calea pe care o folosește spre gloria sa pe pământ.

Cuvintele par lipsite de forță când vine vorba să exprime aprecierea noastră profundă față de lumina glorioasă care radiază prin ușile deschise ale templului, dezvăluindu-le “bogațiile ascunse din locul secret.” – Isa. 45:8.

Cărțile din seria *Justificare* sunt, într-adevăr, minunate, și ne dau vigoare, insuflându-ne mai multă energie pentru a vesti judecățile lui Iehova împotriva organizației dușmanului atunci când o vedem desconspirată în toată hidoșenia ei. Într-adevăr, ura noastră se îndreaptă întrutotul împotriva organizației lui Satan și ne rugăm cu sinceritate pentru distrugerea ei imediată și completa justificare a numelui lui Iehova.

Nu putem să nu menționăm că apreciem luminarea pe care tocmai am primit-o, legată de metoda potrivită de organizare a adunării și înțelegerea corectă a termenului “bătrân”. La ultima noastră întrunire, rezoluția care a apărut în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie (cu ușoare modificări pentru a întruni condițiile necesare aranjamentelor pentru „ștafi”) a fost adoptată unanim de adunare.

Ne rugăm ca Iehova să continue să vă acorde îndurarea sa și puterea de a purta îndatoririle grele ce vă apasă. Vă iubim pentru eforturile voastre neobosite de continuare a marii lucrări de mărturie a lui Iehova și de pregătire a “hrăniilor la timpul potrivit” cu care să ne îndestulăm.

Cu multă iubire în Sion, suntem

Frații voștri în serviciul Lui,

ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN TUCSON (Arizona).

DRAGI FRAȚI,

Adunarea de martori ai lui Iehova din Atlantic City, New Jersey, după studiul atent al scripturilor, așa cum ne-a fost prezentat în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie, a intrat în deplină armonie cu rezoluția.

La un studiu din *Turnul de Veghere* din 28 august, rezoluția a fost adoptată prin vot unanim, și, de acum înainte, activitățile adunării se vor ghida în permanență după ea.

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Recunoscând că Societatea de Biblii și Tratatate *Turnul de Veghere* este canalul folosit de Dumnezeu pentru a aduc adevărul oamenilor, și dorind să fim în armonie din toată inima cu această cale a lui Dumnezeu, noi, prin vot unanim, am

acceptat sugestia conținută de *Turnul de Veghere* din 1 septembrie, am adoptat rezoluția menționată acolo și vom proceda în consecință, alegând un comitet de serviciu în locul bătrânilor aleși anterior de companie.

Rugându-ne ca Tatăl ceresc să continue să vă folosească în serviciul lui,
rămânem

Frații voștri prin îndurarea Sa,
ADUNAREA DE MARTORI AI LUI IEHOVA DIN VANCOUVER (Columbia
Britanică)

DOVADĂ A IUBIRII LUI IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Nu ne putem abține să nu vă transmitem mulțumirile noastre din inimă pentru darul oferit prin volumele II și III ale *Justificării*. Acestea sunt neîndoielnic încă o dovadă a iubirii lui Iehova pentru poporul său. Va trebuie să le citim și să le recitim pentru a le asimila pe deplin. Ce viziune glorioasă a organizației lui Dumnezeu este prezentată în ele, ca și a „reședinței” templului, pregătită pentru cei care îl iubesc! De asemeni, cât de puternic este prezentată casa Diavolului în toată hidoșenia ei!

Prețuim drept cel mai mare dintre privilegiile omenești șansa de a ne implica în serviciul permanent al Tatălui nostru ceresc iubitor, răspândind acest mesaj care dă și întreține viața în rândul clasei Ionadab, prizonierilor și tuturor celor care vor bea din apa vieții.

Rugăciunile noastre în numele vostru se înalță neconținut, și suntem recunoscători pentru serviciul dvs. prin clasa servului. Cea mai mare dorință a noastră e să ne dovedim credincioși legământului.

Cu multă iubire,
FRATELE ȘI SORA CHARLES EARLY, *Michigan*.

“CE PRIVILEGIU AVEM!”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Salutări și iubire în Sion. Am primit ieri volumele II și III din *Justificare*. Nu e nevoie să mai spunem că am fost peste măsură de bucuroși de primirea lor. Nu putem exprima în cuvinte recunoștința noastră profundă dar, vă rugăm, acceptați-ne mulțumirile pentru ele.

Ce privilegiu avem să ni se îngăduie de către Iehova să citim acest mesaj minunat și să îl ducem apoi oamenilor, pentru ca dușmanii lui Dumnezeu să fie avertizați așa cum trebuie!

Ne rugăm ca binecuvântările lui Iehova să fie asupra voastră și a tuturor martorilor săi, pentru a putea continua credincioși lui Iehova și pentru a-i duce la îndeplinire lucrul într-un mod plăcut. Apoi, numele și cuvântul lui Iehova vor fi pentru totdeauna justificate, și Împărăția sa va cuprinde întreg pământul.

Iubire sinceră pentru dvs. și familia de la Betel,
Alți doi martori ai lui Iehova,
JANE și MARION HOOVER, *pionieri*.

HRANĂ DE LA IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Iubire și salutări plin de bucurie în numele lui Iehova!

Într-adevăr, Dumnezeu este bun cu Israelul său. Tocmai am primit *Justificare*, vol. II și III, și îi mulțumesc lui Iehova pentru ele. Niciun om nu ne-a dat o asemenea hrană. Este de la Iehova, și este la fel de importantă ca măduva pentru oasele noastre. Cât de mult trebuie să vă fi bucurat atunci când Domnul v-a dat capacitatea de a înțelege profeția lui Ezechiel! Și cât de mult trebuie să îi fi mulțumit pentru acel dar, și pentru privilegiul de a-l putea transmite nouă.

Nu vă pot spune de binecuvântare am primit azi de la Domnul prin *Justificare*, vol. II și III. Diavolul a reușit în această săptămână să ne despoaie de ultimele lucruri materiale pe care le aveam (au fost luate de bancă), dar Domnul a compensat totul prin acest mesaj primit direct de la el. Binecuvântat fie numele său sfânt. “Iar acum, când sunt cu voi, mă simt mai bogat ca un rege pe tronul său!” Căci a fi loial și credincios lui Iehova, ca martor al său, este o binecuvântare incomparabilă.

Speram că vom avea oportunitatea de a duce oamenii “Poate guvernul american să suporte?” în formatul *Epocii de Aur*, poate chiar milioane de exemplare din *Epoca de aur*.

Fie ca Domnul Iehova să continue să vă îndrume, protejeze și binecuvânteze, în tot ce faceți pentru el.

D-ȘOARA M. BAILEY, *Pionier*.

“AMENINȚAȚI” CU DEPORTAREA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

În această după-amiază, am avut o experiență legată de progresul adevărului pe continentul african, experiență care ne-a făcut să luăm hotărârea de a vă scrie imediat.

Doar cu șase luni în urmă, am fost entuziasmați atunci când am ascultat, împreună cu alții, la congresul nostru anual din Capetown prima voastră transmisiune a unei prelegeri despre “Iehova” în Africa de Sud. Începând de atunci, am mers spre nord, pentru a vesti mesajul Împărăției mai departe pe teritoriul african.

Din luna mai, Domnul cel îndurător a făcut aranjamente că putem merge și mai departe înspre nord, pe marele drum Capetown – Cairo, conceput de constructorul Imperiului Britanic, Cecil John Rhodes.

Deși Diavolul ne-a pus multe obstacole în cale, prin faptul că am fost amenințați într-un caz cu deportarea din Rodhesia de Sud și ni s-a refuzat la

început intrarea în Rodesia de Nord, am reușit practic să încheiem drumul lui Livingstone, de la șapte mii de unde ne-am așezat tabăra până la marile cascade ale fluviului Zambezi, în timpul Săptămânii de 200.000 de ore; și porția noastră de binecuvântări din această săptămână, plină de experiențe entuziasmante – în care am depus mărturie atât înaintea factorilor de conducere, cât și oamenilor obișnuiți de aici – s-a încheiat cu audiția transmisiunii prelegerii dvs. înregistrate de la Johannesburg, la ora 5.:15 p.m., despre “Biblie”. Ne aflăm deja la 2000 de mii nord în adâncimea continentului african, cam la o treime din drumul spre Cairo.

Am putut asculta transmisiunea în casa unui radioamator. Acesta avea o hartă a posturilor radio din lume. Puținele stații din Africa erau, într-adevăr, neînsemnate față de legiunea de stații din Europa și America. Dar nu e lipsit de însemnătate că mai bine de jumătate din posturile de pe continentul african transmit deja regulat mesajul adevărului, și că acestea pot fi receptate atât de clar pe cât le-am auzit în această după-amiază, de la o distanță atât de mare ca orașul Livingstone.

Tânărul radioamator posedă acum *Justificare*, vol. I, *Guvernul și Împărăția*.

Nu putem încheia această scrisoare, dragă frate Rutherford, fără a vă spune cât de bucuroși am fost să citim în *Turnul de Veghere* din iunie 1932 că, în curând, volumele II și III din *Justificare* vor vedea lumina tiparului, și nu doar că vor explica restul profeției lui Ezechiel, ci și Iehu. Câtă bunătate din partea îndurătorului nostru Tată ceresc să vă folosească în acest fel, pentru ne oferi hrana potrivită la acest timp! Va trebui totuși să așteptăm două luni lungi până la sosirea lor în această țară. Totuși, servind cu bucurie printre alții, tot mai adânc în continentul african, aceste luni vor trece repede.

Rugându-ne ca serviciul vostru loial în serviciul Lui și a puternicului său Fiu să se bucure de binecuvântarea neconținută a lui Iehova, rămânem

Fratele și sora voastră, cu bucurie în serviciul Lui,
P. și L. DE JAGER, *Pionieri, Rhodesia de Nord*

10 iulie 1932.

Având în vedere cele menționate în scrisoarea precedentă, e interesant să observăm cu Iehova a făcut să prospere lucrarea de mărturie și cum, de cealaltă parte, purtătorii de cuvânt ai dușmanului, de pe “tronul fiarei” au rostit un lucru fals, care fost publicat pe scară largă într-o formă precum aceasta:

AFRICA DE SUD VA DEPORTA 4 MISIONARI DIN S.U.A.

Londra, 29 mai; Patru misionari americani vor fi deportați mâine din Africa de Sud pentru că autoritățile se tem că activitatea lor de vestire ar putea cauza neliniște și agitație în rândul băștinașilor, au spus azi surse din Johannesburg. Acestea mai spun că misionarii, care au venit în Africa de Sud sub auspiciile Asociației Internaționale a Studenților în Biblie, sunt P. de Jager, M. de Jager, S. Nashall și A. Nisbet.

CU PRIVIRE LA ÎNTRUNIRILE DE DECLARARE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Lucrurile pe care le-am observat participând la întrunirile de declarare de miercuri au fost de așa natură încât m-au determinat să consider necesar să vă dau raportul în această privință.

Am participat la un mare număr de asemenea întruniri, și, deși știu că sfatul din *Turn* prevede ca aceia care vorbesc să se limiteze la subiectul din textul zilei, acest lucru este respectat doar rareori. În mare parte, aceiași puțini frați vorbesc în fiecare miercuri, și repetă într-una ce s-a spus săptămâna trecută. E adevărat, cuvintele sunt puțin diferite, dar valoarea generală a ceea ce s-a spus este cam aceeași și prezintă o importanță mică sau este de-a dreptul neimportant.

De aceea, mă întreb dacă acest timp nu ar putea folosi într-un mod mai avantajos de martorii Săi.

Rugându-mă ca Dumnezeu să vă binecuvânteze și călăuzească permanent, rămân, cu multă iubire și dorințe de bine, prin favor divin,

Fratele și servul vostru în El,
W.F. SALTER.

RĂSPUNS

În trecut, scopul unei întruniri de mărturisire, numită și “întrunire de declarare” a fost de a-i încuraja pe frați, relatând experiențe interesante. S-au făcut eforturi ca aceste mărturii să se restrângă în cadrul textului zilei. Unii au făcut-o, dar, curând, întrunirea a tins spre o simplă declarare formală, care nu lămurea sau edifica de fapt pe nimeni.

Cu ceva timp în urmă, la masa familiei din Betel s-a propus ca întrunirea de miercuri seară să fie dedicată doar studiului din *Turnul de Veghere* și ca toate declarațiile sau mărturiile să fie depuse la întrunirea de serviciu, ce se ține vineri seara. S-a înaintat în acest sens o moțiune, iar familia a votat unanim în favoarea unui asemenea aranjament. De atunci, seara de miercuri a fost dedicată unui studiu din *Turnul de Veghere*, la care participă majoritatea familiei. Mărturiile sau declarațiile care țin de serviciul pe teren sunt rezervate pentru întrunirea de serviciu care se ține vineri seara la Brooklyn. Se pare că Domnul a binecuvântat în chip vădit acest aranjament, și cred că ar fi bine ca și alții să urmeze aceeași cale. Aceasta, totuși, este o chestiune care rămâne la latitudinea fiecărei adunări. Noi, cei de la sediu, putem doar vă dăm sfaturi.

Împărăția este acum aici și nu avem timp să ne reiterăm jurămintele înaintea fraților, ci mai degrabă să fim activi și zeloși în serviciu și să le sporim cunoștințele despre scopurile lui Dumnezeu și să-i încurajăm și pe alții să participe activ la depunerea mărturiei despre Iehova și scopurile sale.

Fratele și servul vostru, prin îndurarea Sa,
J.F. RUTHERFORD

UN CUVÂNT VIU

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFORD,

Fac progrese cu lectura și studiul din *Justificare* vol. II și III, și, deși nu am cuprins încă toată materia, țin să vă spun că mă bucur să citesc și să studiez cărțile. Ambele oferă luminare, și sentimentul meu predominant este cel de recunoștință față de Dumnezeu pentru că a dat rămășiței sale o dezvăluire clară a acestei părți din cuvântul său, rostit cu atât de mult timp în urmă, dar care a rămas obscur până acum. Sfaturile sale din vechime sunt arătate și dovedite a fi adevărate și fidele realității, așa cum a spus și Isaia. M-am bucurat foarte mult de lumina limpede din vol. II, care respectă interpretarea corectă a scripturilor care vorbesc despre restatornicirea Israelului, și de faptul că Domnul a arătat clar că nu vorbește despre evrei ca despre un popor, ci că, de fapt, cuvintele sale se îndreaptă spre rămășiță. Încă de când Domnul a limpezit cuvintele sale cu privire la Iacob și Israel, lumina și-a croit drum, dar acum mi se pare că vol. II lămurește definitiv această chestiune. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această lumină.

Apoi, iată încă o confirmare a celor spuse în vol. I despre organizația lui Iehova și despre mărturiile care trebuie depuse prin intermediul membrilor săi pământești. Această viziune adevărată, fidelă, asupra “Țării Sfinte” clarifică și mai mult calea pentru interpretarea profeției referitoare la Gog. Și iată cum, astfel, Domnul ne-a condus pas cu pas. Dar volumul III, cu aspectele sale extraordinare de interpretare a faptelor lui Iehu ca pe o ilustrație și adevărurile revelate despre templul lui Iehova trebuie, cred eu, considerat un dar special de la Dumnezeu.

Se pare acum că principalele aspecte ale profețiilor au fost clarificate. Cuvântul este, însă, o mină mai adâncă decât se poate coborî orice muritor, în ale cărei comori chiar și poporul lui Dumnezeu nu pot intra decât prin îndurarea sa. Dar, cu siguranță, el a făcut ca gloria sa să se răsfrângă și să lumineze asupra poporului său, căci dă lumină oamenilor săi, în afara faptului că le este hrană și băutură. Îi mulțumesc Domnului pentru acest simbol al iubirii sale, și mă rog ca binecuvântările lui asupra voastră să continue. Aștept încă mai multe binecuvântări pe ceastă care, căci cu siguranță tezaurile acelea vor continua să își ofere darurile.

Cu multă iubire în Domnul, sunt
Fratele și servul vostru,
J. HEMERY

“ÎI MULȚUMESC LUI DUMNEZEU PENTRU MESAJUL SĂU MINUNAT”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Vreau să vă spun cât de mult apreciez darul cărților *Justificare*, vol. II și III. Vă mulțumesc atât de mult pentru ele. “O, să-i mulțumim Domnului; să-i înălțăm numele; să-i facem cunoscute faptele în rândul oamenilor.

Vreme de câțiva ani am așteptat acest moment, și ne-am ospătat cu *Turnul de Veghere* vreme de 38 de ani, și fiecare număr e din ce în ce mai bun.

Îngăduiți-mi să menționez seria “Vestind numele lui Iehova”. Articolele din această serie au fost de mare ajutor pentru mine, motiv pentru care îi mulțumesc Domnului pentru mesajul său minunat pe care ni-l aduce în prezent. Încă din 1894, am văzut multe schimbări în *Turnul de Veghere*. L-am văzut pe Ilie plecând și mantia sa pusă pe umerii lui Elisei. Cât de mult am încercat să înțeleg “Templul lui Ezechiel”! Dar, atunci când timpul cuvenit a sosit, Domnul ne-a arătat clar că este templul lui Iehova, locul unde se află tronul său, casa lui regală.

Am fost una dintre cei care au militat pentru “Vestirea Regelui și a Împărăției”; și ce privilegiu minunat a fost să vedem îndeplinirea scopurilor lui Iehova de când a venit la templul său.

Sunt atât de recunoscătoare că pot îndeplini un rol, oricât de mic, în lucrarea de justificare a numelui lui Iehova, mai ales că scopurile sale ne sunt făcute cunoscute prin intermediul unuia dintre servii iubiți ai Domnului pe care îl iubim pentru loialitatea sa față de Iehova Dumnezeu.

Frate Rutheford, vreau să vă spun că sunt împreună cu dvs. în această mare lucrare de aruncare a bolovanilor în oștirea dușmanilor lui Dumnezeu și ai omului, care va mătura de pe fața pământului ascunzișul minciunilor. Lucrarea devine tot mai interesantă, și pot spune că a fost o mare bucurie să le spun oamenilor despre Împărăție, Speranța Lumii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest privilegiu. Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze.

Unul dintre martorii lui Iehova,
D-ȘOARA GEO. H. DRAPER.

„JEHOVA A VORBIT”

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Salutări iubitoare!

Tocmai am terminat de citit volumele din *Justificare*. Am stat de pază cu credință din *Turnul de Veghere*, mai ales din „zilele templului” și m-am bucurat de aceste raze de lumină foarte strălucitoare, care devin tot mai puternice pe măsură ce mugetul mării lupte se aude tot mai tare și trâmbițele țin ritmul marșului oștirii lui Iehova care urmărește inamicul fugar.

Sfaturile voastre credincioase și neîntrerupte de la Iehova Dumnezeu, obținute în căutarea voastră plină de rugăciune prin Cuvântul său, aplicate realităților mi-au permis să strâng pe mine armura lui Dumnezeu împreună cu voi, și aceasta m-a păzit de orice fel de frică și, în ciuda multelor mele slăbiciuni, am fost încurajat în chip minunat, și găsesc în jurul meu și în mine acea îndrăzneală sfântă pe măsură ce întru în luptă cu dușmanul la fiecare prag, când merg din casă în casă.

Sunt nevoit să spun, și asta cu încântare, că hrana strânsă pa masa Domnului – care provine din Revelație – conținută în *Lumina*, vol. II și III este de

primă mână; de asemeni, că *Justificare*, vol. I, II și III exprimă, într-adevăr, mesajele lui Dumnezeu cel Atotputernic. Acum pot spune cu adevărat că el poate lucra și nimeni nu-l poate împiedicat; da, el a rostit cuvântul și a rămas neclintit; etc. Sunt încrezător că toată rămășița poate spune cu mine: “Voi trece, prin bunătatea iubitoare a lui Iehova prin porți împreună cu tine, frate, și mai apoi spre cetatea de aur”, căci el mă încredințează că mă va păstra prin îndrumarea sa și apoi mă va primi sus, în locul glorios.

Al vostru, în victoria sa triumfătoare,
BENJ. F. HOLADAY, *California*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

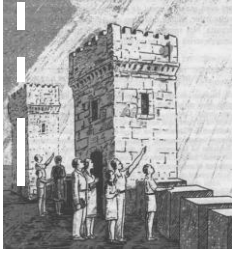
15 OCTOMBRIE 1932

Nr. 20

Cuprins:

DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA PARTEA a III-a	- Pag.527
SCOPUL PROFETIEI DIVINE	- Pag.542
IEHOVA SE ÎNGRIJEȘTE DE ÎMPĂCARE	- Pag.545
REZOLUȚIE	- Pag.549

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Octombrie 1932

Nr. 20

Dor după casa lui Iehova

“Însă Rut i-a zis: "Nu insista să te părăsesc, să mă întorc și să nu mai merg cu tine, căci unde vei merge tu voi merge și eu și unde vei înnopta tu voi înnopta și eu. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” – Rut 1:16.

PARTEA a III-a

Iehova nu obligă, nici măcar nu îndeamnă pe cineva să intre în casa sa. Omul care crede că Iehova este Dumnezeu, și că Dumnezeu este răsplătorul celor care îl caută cu zel, începe să își întoarcă fața spre casa Domnului. El trebuie să practice o asemenea credință înainte să poată măcar începe să meargă spre casa lui Iehova (Evr. 11:6) Este deplasat ca cineva să încerce să roage sau să convingă pe altcineva să caute casa Domnului și să încerce să intre în ea. Indiferent de câtă dragoste naturală are un părinte pentru copilul său, nu este datorința sau privilegiul părintelui să-și ducă fiul în Împărăția lui Dumnezeu. Mulți au comis această greșeală gravă crezând că au obligația de a-și duce copiii în Împărăție. Dumnezeu însuși este cel care alege membrii casei regale, iar relațiile de rudenie nu au nici o valabilitate acolo. Datoria părinților este să-i învețe pe copii adevărul, și apoi copiii sunt cei care au răspunderea pentru calea pe care o urmează. Doar după ce o persoană este născută din spirit și a acceptat chemarea pentru un loc în Împărăția sau casa Domnului, numai atunci este potrivit s-o îndemnăm să fie zeloasă, pentru a se asigura de chemarea și alegerea ei. “De aceea, cu atât mai mult, fraților [cei care au răspuns la chemare], faceți tot posibilul să vă asigurați chemarea și alegerea, căci, făcând neîncetat aceste lucruri, nu veți eșua niciodată.” (2 Petru 1:10) Celor care au fost aduși în legământul pentru Împărăție, apostolul le spune aceste cuvinte potrivite: “Vă implor deci, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă prezentați corpurile ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu, adică un serviciu sacru îndeplinit cu puterea rațiunii voastre.” – Rom. 12:1.

2. Un lucru de o importanță chiar mai mare este ca acela care a fost chemat să intre în casa Domnului să aibă motivația corectă pentru asta. Dacă este motivat doar de dorința de a fi salvat, atunci va eșua negreșit. Dorința de a intra în casa lui Iehova trebuie să fie onestă și sinceră, iar motivația trebuie să fie altruismul, adică o dorință iubitoare de a face parte din casa Domnului, pentru ca frumusețea și gloria Domnului să poată fie arătate și pentru a i se delega serviciul potrivit. Ca reprezentant special al lui Iehova, Isus le-a cerut discipolilor săi să-și dovedească

mai întâi credința și iubirea pentru el înainte să fie invitați în legământul său pentru Împărăție; și la fel este cu toți cei care au fost născuți din spiritul sfânt (Luca 22:28-30) Isus le-a spus adeptilor săi și că, o dată ce au pornit pe calea spre casa Domnului, cea mai mică dorință de a privi înapoi, pentru a se întoarce, dovedește necredința lor și faptul că nu sunt potriviți pentru Împărăție. "Isus i-a spus: "Niciun om care a pus mâna pe plug și privește la lucrurile din urmă nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu"." – Luca 9:62.

3. De aici, rezultă clar că o dată ce un om a fost adus în favorul lui Iehova și în serviciul său, prin eventuala lui decizie lui de a se separa, de a ieși din serviciul Domnului și de a căuta de bunăvoie un loc în organizația lui Satan, se dovedește a fi nevrednic de Împărăție. E nevoie de un devotament exclusiv. Dumnezeu îi păstrează și aduce în casa sa doar pe cei care îl iubesc și care îi servesc în spirit și în adevăr. A locui în casa lui Iehova Dumnezeu este cea mai mare favoare cu care ar putea fi binecuvântată o creatură. Pentru a ne bucura de acea favoare, trebuie să urmăm cu zel și străduință calea spre casa Domnului și să respectăm cu loialitate cerințele divine. Folosindu-se de o comparație, psalmistul scrie despre privilegiul binecuvântat de a fi în casa Domnului: "Căci mai bună este o zi în curțile tale decât o mie în altă parte. Aleg mai degrabă să stau în pragul casei Dumnezeului meu decât să umblu în corturile răutății." – Ps. 84:10

PE DRUM

4. Acum Naomi, însoțită de celelalte două femei, a început călătoria spre țara favorului lui Dumnezeu. "A plecat deci din locul unde trăise până atunci, însoțită de cele două nurori ale ei; și ele au pornit la drum ca să se întoarcă în țara lui Iuda." (Rut 1:7) Devotamentul lui Naomi pentru Iehova Dumnezeu și față de poporul de legământ al său, a fost cea care a mânat-o să facă această călătorie și să străbată acea parte a țării care era plină de hoți și oameni sperați. Care era motivul care le mâna pe cele două nurori să o însoțească? Aceste văduve erau fără doar și poate copleșite de tristețe; probabil că starea lor a fost descrisă de profetul Ieremia. Atunci când au părăsit Moabul, plângeau din cauza întâlniri cu dușmanul, cu moartea și suferința pe care le-au îndurat din mâinile asupritorilor, și probabil că vărsau și lacrimi de speranță, nădăjduind că se vor bucura în curând de lucruri mai bune. "Vor veni cu plânsete și cu rugăminți pentru favoare. Voi face să meargă spre văi în care curg torente, pe o cale dreaptă, pe care nu se vor poticni; ... Vor veni, vor striga de bucurie pe înălțimile Sionului, se vor bucura nespus de mult de bunătatea lui Iehova, de cereale, de vin nou, de ulei, de miei și de viței. Sufletul le va fi ca o grădină bine udată..." (Ier. 31:9, 12) "În zilele acelea și la timpul acela", zice Iehova, "fiii lui Israel vor veni împreună cu fiii lui Iuda. Ei vor umbla, vor umbla plângând și-l vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor. Vor întreba de drumul spre Sion, cu fețele îndreptate în direcția aceea, și vor zice: "Veniți să ne alipim de Iehova printr-un legământ de durată veșnică, care nu va fi uitat"." – Ier. 50:4, 5.

5. În jurul anului 1919, poporul credincios al lui Dumnezeu a început să se grăbească să se îndepărteze de lume, adică de organizația lui Satan, reprezentată simbolic de Moab, și să se întoarcă în Sion și lumina a început să strălucească din Sion. (Ps. 102:16; 50:2) Era, deci, timpul ca porunca lui Iehova să se împlinească, și anume: "Strângeți-i la mine pe cei credincioși mie, care încheie cu mine un legământ prin jertfă!" (Ps. 50:5) Această poruncă divină făcea referire la clasa ilustrată prin Naomi, atunci când aceasta a părăsit Moabul, clasă care a pornit pe calea pentru a "se întoarce și intra în Sion"; și atunci când vor ajunge la organizația lui Dumnezeu, plânsul lor va înceta.

6. Clasa reprezentată de Naomi, și anume poporul credincios de legământ al lui Dumnezeu, a început să se întoarcă "în ziua aceea", adică "în ziua pe care a făcut-o Domnul [Iehova]", timp de bucurie pentru poporul lui Dumnezeu. (Ps. 118:24) Profetul Isaia a scris: "În ziua aceea, rădăcina lui Iese se va înălța ca stindard pentru popoare. Națiunile se vor îndrepta spre ea pentru îndrumare, iar locul său de odihnă va fi glorios. În ziua aceea, Iehova își va întinde mâna din nou, a doua oară, ca să strângă rămășița poporului său, care va mai rămâne, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din insulele mării [așa cum era și Naomi]" (Isa. 11:11, 12) "În ziua aceea vei spune: "Îți mulțumesc, o, Iehova, că, deși te-ai mâniat pe mine, mânia ta s-a întors în cele din urmă și m-ai mângâiat. Iată, Dumnezeu este salvarea mea! Voi avea încredere și nu-mi va fi frică, pentru că Domnul, IEHOVA este forța și puterea mea și el a devenit salvarea mea". – Isa. 12:1, 2.

7. Fiind din seminția lui Iuda, lui Naomi i s-a reamintit de promisiunea lui Dumnezeu referitoare la regele care trebuia să vină din seminția lui Iuda, așa cum este scris: "Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele." (Gen. 49:10) Tot astfel, clasei pe care a reprezentat-o Naomi, chiar și când asuprirea era în toi în timpul războiului mondial, i s-a amintit că Regele, Isus Cristos, și Împărăția sa erau și rămân singura speranță adevărată a popoarelor lumii. Nu există o altă cale de eliberare. Naomi a crezut din inimă în această promisiune, căci știa că nu poate să nu se împlinească. Faptul că și celelalte două femei și-au părăsit țara natală pentru a merge în Palestina arată că intenționau, dacă e posibil, să ajungă în acea țară și să locuiască acolo permanent cu israeliții, poporul lui Dumnezeu prin legământ. Trebuia să urmeze, deci, un test care să arate care era adevăratul motiv care le-a determinat să plece.

8. La puțin timp după perioada războiului mondial, a existat o clasă care a început să-i urmeze spre Împărăție pe cei din clasa reprezentată de Naomi. Probabil că mulți dintre aceștia erau născuți din spirit sfânt chiar și înainte de război, și mergeau cu cei care s-au dovedit credincioși lui Dumnezeu, reprezentați simbolic de Naomi? Dar câți dintre aceștia au fost îndemnați să facă acest pas spre Împărăție de dorința pură și lipsită de egoism de a ajunge la Împărăție? Câți dintre ei erau mânați de fapt de egoism, „admirând persoane pentru câștig“? – Iuda 16.

TESTUL

9. După ce a început călătoria spre Betleem, Naomi părea că începe să realizeze că își asuma o responsabilitate considerabilă și probabil ea a fost cea care le-a făcut pe aceste tinere să-și părăsească țara natală și poporul lor pentru a merge într-o țară străină. Respectul lor pentru ea ca soacră le-a făcut probabil să meargă cu ea, și de aceea Naomi le-a spus, după cum e scris: ” Duceți-vă, întoarceți-vă fiecare la casa mamei ei. Iehova să se poarte cu bunătate iubitoare față de voi, așa cum v-ați purtat și voi față de bărbații care sunt morți acum și față de mine.” (1:8) Nu era timpul să se facă prozeliți din rândul Națiunilor, și Naomi nu a încercat să le silească pe nurorile ei să devină membre ale națiunii alese de Iehova, cu care acesta a încheiat un legământ. Ea lăsa asta în seama lui Iehova Dumnezeu, iar acesta era lucrul potrivit de făcut.

10. Înainte de 1918, cei consacrați, reprezentați de Naomi, s-au gândit să atragă prin puterea convingerii și cuvinte ademenitoare măcar rudele lor apropiate, ca și pe alții, să încerce să intre în casa lui Iehova Dumnezeu. Mai târziu, cei credincioși, reprezentați acum simbolic de Naomi în drumul ei spre Betleem, au început să aprecieze și conștientizeze adevărul că Dumnezeu este cel care îi alege pe cei ce vor intra în casa lui. “Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat să aveți părtășie cu Fiul său Isus Cristos, Domnul nostru!” (1 Cor. 1:9) “De asemenea, nimeni nu-și ia singur această onoare, ci numai când este chemat de Dumnezeu, așa cum a fost și Aaron.” (Evr. 5:4) Deci, alegerea unor persoane, oricare ar fi ele, pentru a fi membre ale casei lui Iehova nu face parte din lucrarea rămășiței. Fiecare trebuie să acționeze în nume propriu și din proprie inițiativă.

11. Clasa celor consacrați pe care îl reprezenta în acest moment Naomi a început drumul către Sion, dar mai târziu și-a dat seama că nimeni nu poate duce pe altcineva în Împărăție. Pe când Naomi și nurorile ei înaintau, s-a invitat și încercarea, testul care a dezvăluit motivul pentru care fiecare dintre ele mergea în țara promisă. Tot astfel, când Domnul a venit la templul său cei care au răspuns invitației de a merge în Împărăție au fost supuși unei încercări, iar aceasta a dezvăluit motivul fiecăruia dintre cei care au răspuns la acea invitație. “Dar cine va suporta ziua venirii sale și cine va sta în picioare când se va arăta el? Căci el va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va sta ca un topitor și ca un purificator al argintului și-i va purifica pe fiii lui Levi. Îi va purifica așa cum se purifică aurul și argintul și Iehova va avea un popor care îi va aduce o ofrandă în dreptate.” – Maleahi 3:2, 3.

12. Acest lucru a marcat începutul procesului de determinare a scopului fiecăruia dintre cei ce au răspuns la chemarea Împărăției “în ziua în care Dumnezeu va judeca prin Cristos Isus lucrurile ascunse ale oamenilor, potrivit veștii bune pe care o anunț” (Romani 2:16) “[și astfel] secretele inimii lui sunt dezvăluite, și el va cădea cu fața la pământ și se va închina lui Dumnezeu” (1 Cor. 14:25) Evenimentele care s-au petrecut începând cu 1918 dovedesc pe deplin că poporul consacrat al lui Dumnezeu a fost supus acestei încercări de la acea dată.

13. Cele două tinere, acum văduve, au fost bune cu soții lor. Naomi a apreciat acest lucru și dorea ca și Domnul să fie blând și bun cu nurorile ei, și de aceea le-a spus: "Iehova să se poarte cu bunătate iubitoare față de voi, așa cum v-ați purtat și voi față de bărbații care sunt morți acum și față de mine." Pe deplin părăsită, și aparent rămasă fără prieteni, Naomi nu putea să le răsplătească ea însăși pe nurorile sale pentru bunătatea pe care i-au arătat-o. Putea doar să caute către Iehova pentru a le oferi răsplată și binecuvântări și și-a exprimat speranța ca Iehova să-și amintească de bunătatea lor față de ea și de fii ei, și să o ia în seamă la timpul său fixat în numele acestor două femei. Consemnarea din Fapte 10:31 este un alt caz de amintire adusă înaintea lui Iehova pentru a fi luată în considerare.

14. Continuând să-și exprime dragostea și bunătatea față de nurorile ei, Naomi a spus: "Iehova să vă facă un dar și să găsiți odihnă fiecare în casa soțului ei". Apoi le-a sărutat, iar ele și-au ridicat glasul și au plâns." (1:9) Nu-i de mirare că aceste trei femei au plâns împreună. Ele au suferit mult de pe urma morții soților și pierderii căminului. Naomi era văduvă și nu mai avea nici o speranță să se bucure de plăcerile unui cămin și ale unei familii proprii. Speranța ei era că nurorile ei o vor duce mai ușor, pentru că erau tinere și puteau încă să-și ia soți și să se bucure de un cămin și de copii. Probabil că toate trei văduvele au ajuns la granița Moabului, care era un loc potrivit pentru despărțire. Naomi avea să le binecuvânteze pe cele două și să se despartă de ele, și să spera că aveau să trăiască zile mai bune. Nu dorea ca ele să se odihnească măcar o zi în neputință, ci în tihna și mângâierea unui cămin, să scape de văduvie și să aibă copii. Le-a sărutat afectuos pe nurorile sale și și-au ridicat împreună glasul și au plâns.

15. Comparând această parte a imaginii profetice cu evenimentele petrecute, observăm că începând cu 1918 a avut loc o separare în rândul celor care susțineau că sunt devotați Domnului Dumnezeu, și care au pornit pe drumul lor spre Împărăție. De atunci, unii au plâns pentru că alții au plecat din organizația Domnului, cei plecați fiindu-le dragi și legați de ei prin rudenie sau alte relații strânse. Alții dintre cei care susțin că sunt consacrați au plâns, pentru că tovarășii lor nu au vrut să părăsească organizația lui Dumnezeu și să meargă cu ei pe alt drum. S-a plâns mult în rândul celor ce se cred din organizația lui Dumnezeu din cauza acestei despărțiri. Astăzi însă, datorită revărsărilor mai mari de lumină de la Dumnezeu asupra Cuvântului său, cei care sunt născuți din femeia lui Dumnezeu, și anume organizația sa, și care sunt instruiți, deci, despre Iehova Dumnezeu, au primit instrucțiuni conținute în Cuvântul său, instrucțiuni care sunt împotriva plânsului. Ei înțeleg ce le-a spus Domnul prin profetul său Ezechiel și, aflând despre Dumnezeu, „mare este pacea lor” și plânsul lor a încetat (Ez. 25:15-17; Isa. 54:13) Cei care sunt devotați Domnului cu adevărat nu îi îndeamnă pe alții să vină cu ei, ci le arată că privilegiul de a-i servi lui Iehova Dumnezeu este cel mai mare privilegiu care poate fi acordat unei creaturi, și că aceia care nu apreciază pe deplin acest lucru ar trebui să se întoarcă și să se despartă de cei care sunt pe deplin devotați lui Iehova și Împărăției sale.

16. Cele două femei și-au exprimat dorința de a continua cu Naomi și de a se întoarce cu ea la poporul său. “Și îi ziceau: " Desigur [R. V. ; Nu, ci] vom merge cu tine la poporul tău." (1:10) Personalitatea și bunătatea lui Naomi le-a făcut pe tinerele femei să se atașeze puternic de ea. Tot astfel, în încercările ce s-au abătut asupra poporului lui Dumnezeu începând cu 1919, personalitatea unora i-a atras puternic pe alții. Pe aceștia, admirația față de alții îi mână să se țină de ei și încearcă astfel să stea în adevăr și pe drumul spre casa Domnului. Această motivație este una egoistă și, dacă persistă în acest egoism, îi va face să calce în lături și să înceteze să urmeze calea Domnului. Nimeni nu se poate sprijini pe un braț de carne și rezista focului dușmanului. El trebuie să aibă încredere în Domnul, nu în oameni. – Ps. 118:8, 9.

17. Acțiunea lui Naomi respecta regula pe care Iehova a anunțat-o cu o altă ocazie, și anume să nu silim pe nimeni să între în organizația sa și să participe la lucrul de justificare a numelui său. Atunci când Domnul îl pregătea pe Ghedeon pentru lupta cu dușmanii săi, i-a spus: “Acum, strigă, te rog, în auzul poporului, zicând: "Cine se teme și tremură? Să plece!"” (Jud. 7:3) Tot astfel, Domnul le-a spus bărbatilor din oștirile Israelului cu un alt prilej: “Cine este bărbatul căruia îi este teamă și are inimă slabă? Să plece și să se întoarcă acasă, ca nu cumva să facă să se topească inima fraților lui la fel ca inima lui.” (Deut. 20:8) Opusul total al fricii este iubirea, pentru că iubirea perfectă, adică devotamentul pentru Dumnezeu alungă cu totul frica (1 Ioan 4:18) În privința acestor femei tinere, care au pornit către Betleem, întoarcerea dintr-un motiv egoist ar fi o dovadă hotărâtoare că nu iubirea a fost motivul care le-a mână. Vorbindu-le celor două femei care au început să meargă cu ea pe calea Dumnezeului ei, Naomi a continuat să le spună: “Întoarceți-vă, fiicele mele. De ce să veniți cu mine? Mai am eu în pântecul meu fii care să devină soții voștri? Întoarceți-vă, fiicele mele, și duceți-vă, căci sunt prea bătrână ca să mai fiu soția unui soț. Chiar dacă aș zice că mai am speranță să fiu soția unui soț în noaptea aceasta și să nasc fii, i-ați aștepta voi până ar crește? Ați rămâne voi singure pentru ei și nu v-ați mărita? Nu, fiicele mele, căci mare îmi este amărăciunea când mă gândesc la voi, pentru că mâna lui Iehova s-a întins împotriva mea.” – 1:11-13.

18. Aceasta fiind o dramă divină, putem fi siguri că Naomi acționa sub mâna călăuzitoare a lui Iehova și, deci, dorea ca nurorile ei să înțeleagă clar ce le-ar costa dacă ar continua și ar deveni israelite. Pare destul de sigur că le-a spus înainte despre legea lui Dumnezeu pentru Israel cu privire la căsătoriile văduvelor, altfel nu ar fi înțeles cuvintele ei, consemnate în versetele precedente. Legea lui Dumnezeu care guvernează Israelul cu privire la aceste căsătorii spune: “Dacă niște frați locuiesc împreună și unul dintre ei moare fără să aibă vreun fiu, soția celui mort să nu devină soția unui bărbat străin, din afară. Cumnatul ei să se ducă la ea, s-o ia de soție și astfel să se încheie căsătoria între cumnați. Iar întâiul născut pe care îl va naște ea să poarte numele fratelui care a murit, pentru ca numele lui să nu fie șters din Israel.” (Deut. 25:5, 6) Întrebările puse de Naomi nurorilor aveau scopul de a le face să conștientizeze că nu vor mai avea o șansă să se căsătorească

cu fii din familia ei, pentru, că, după cum a spus și ea, „era prea bătrână ca să mai aibă un soț” și să mai nască fii care să ia locul celor care au murit. Argumentul ei trebuie să fi fost convingător în această privință pentru tinerele femei, dar, pentru a-l întări și mai mult, le-a spus: „Și chiar dacă aș avea un soț și aș avea fii, ați aștepta voi, femei tinere, până când aceștia vor deveni bărbați? Ați rămâne singure și nemăritate tot acel timp?” Acest argument al lui Naomi trebuie să fi fost foarte hotărât și convingător pentru o femeie normală din vechime, și o încercare crucială pentru ea. Această încercare, acest test, de fapt, era cel crucial și a făcut să se arate clar dorința din inima fiecăreia dintre aceste tinere femei, fie că era egoistă sau altruistă. Pentru ele, continuarea călătoriei până la Betleem, unde aveau să rămână, ar fi însemnat să-și uite poporul din Moab. Prin Naomi, Dumnezeu le dădea acestor tinere femei șansa de a cântări costurile, dacă doreau să meargă, așa cum va scrie mai târziu psalmistul: “Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea! Uită poporul și casa tatălui tău!” – Ps. 45:10; Luca 14:28.

19. Pentru aceste tinere femei, perspectiva de a se căsători în Israel, de a ridica o gospodărie și a se bucura de plăcerile unui cămin și familii acolo, în Betleem, păreau foarte îndepărtate și deci nu foarte ademenitoare. Dacă aveau să continue călătoria cu Naomi și să locuiască cu ea în Isreal, acestea trebuiau mânat de o cauză superioară căsătoriei și plăcerilor căminului. Niciun fel de egoism nu ar fi putut rezista unui test atât de sever. Un motiv egoist nu este niciodată cauza potrivită pentru a-i servi lui Iehova Dumnezeu, iar acest test este încă o dovadă în acest sens. Dacă o persoană răspunde chemării pentru Împărăție, și o face dintr-o dorință egoistă de a ajunge într-o poziție de onoare, trai ușor și putere, va cădea negreșit. Nu poate fi decât un motiv bun pentru a-i servi lui Iehova Dumnezeu, iar acesta este o dorință altruistă de a face voia lui Dumnezeu, lăsându-l pe El să decidă orice crede de cuviință pentru cel care îl servește cu credință, mânat de iubire. Cei care se consacrează având în gând condiția că îl vor servi pe Dumnezeu dacă vor primi o răsplată anume nu pot fi plăcuți Domnului, și această consacrare nu este acceptabilă pentru el. Desigur, Naomi nu cunoștea regula divină a consacrării și alegerii casei spirituale, dar se afla acolo, jucându-și rolul într-o dramă sub îndrumarea lui Iehova Dumnezeu, care învață și înrădăcinează acea regulă dincolo de orice îndoială, regulă care va fi ulterior confirmată de alte scripturi. Naomi nu îl acuza nicidecum pe Dumnezeu de nesăbuiță și nu se autoacuză de fărădelege atunci când le-a spus nurorilor sale “mare îmi este amărăciunea când mă gândesc la voi, pentru că mâna lui Iehova s-a întins împotriva mea”. Ea recunoștea de fapt că orice ar fi făcut Dumnezeu împotriva ei era un lucru drept; și nu suferea pentru ea, ci de dragul nurorilor ei. Cel care este într-adevăr devotat Domnului nu se plânge împotriva lui Dumnezeu pentru orice măsură disciplinară aplicată împotriva lui.

20. Argumentul lui Naomi a dezvăluit inima fiecăreia dintre cele două tinere, și fiecare din ele a ajuns la o decizie. În acest punct, cele două clase de persoane care au pornit la drum spre Împărăție sunt delimitate foarte clar, după cum se va vedea pe măsură ce aprofundăm această examinare. A sosit momentul

decisiv. Despărțirea trebuie să aibă loc, și aceste trei femei și-au ridicat din nou glasurile, vărsând lacrimi de amărăciune. Despărțirea de cei pe care i-am iubit cândva nu este un lucru plăcut, și nu a fost plăcut nici pentru aceste femei cu acest prilej, “Atunci ele și-au ridicat glasul și au plâns iarăși, după care Orpa a sărutat-o pe soacra ei și a plecat. În schimb, Rut s-a alipit de ea.” (1:14) Prin sărutul ei, Orpa își lua rămas bun de la soacra ei. Probabil i-a spus, în esență, lui Naomi: “Mamă, deși te iubesc, ar fi o nebunie să-mi sacrific speranțele de a avea un soț, copii și cămin în viitor doar ca să te urmez, mai ales când văd că nu am nici o speranță să am un soț după legea Dumnezeului tău. Voi pleca acum, mamă, și mă voi întoarce în țara mea natală și la poporul meu.” Acest lucru însemna că se întoarce și la zeii ei. Așadar, Orpa reprezintă foarte limpede o clasă care a început să-i servească lui Dumnezeu, călcând pe urmele lui Isus Cristos, dar care se desprind din cauza egoismului din inimile lor. După cum sugerează și numele ei, Orpa [„ceafă”] și-a întors spatele Domnului, prefigurând prin asta acea clasă care mai întâi va încuviința să facă voia Domnului, dar apoi se va răzvrăti împotriva poruncilor și cerințelor impuse lor de asocierea cu clasa Naomi, care se bucură să-i slujească Domnului. Orpa a fost mânată să se întoarcă de propriile interese, și egoismul este cel care îi determină pe cei din clasa pe care o reprezintă să se întoarcă cu spatele la Domnul și să-și urmeze căile lor egoiste, pentru a-și justifica interesele egoiste. Din moment ce Chilion, cu care s-a căsătorit Orpa, era cel mai în vârstă dintre cei doi frați, atunci ea ar fi fost răscumpărată de cea mai apropiată rudă și ar fi primit privilegiul regal. Ea îi reprezintă, deci, pe cei care au fost претенденти la Împărăție, dar care au dat înapoi din cauza egoismului.

21. Orpa s-a întors la poporul ei, moabiții, care i-au urât și asuprit pe israeliți, poporul lui Dumnezeu prin legământ; și la fel face și clasa reprezentată de Orpa. Iehova a pronunțat mai târziu o sentință de judecată împotriva moabiților, și răsturnarea deplină a puterii lor. Pavel, sub inspirație, a scris despre clasa care pornește pe calea spre Împărăție, dar care apoi “se întoarce pe drumul distrugerii [sau “pierzaniei”]” (Evr. 10:38, 39) Petru a scris și el despre această clasă: “Într-adevăr, dacă, după ce au scăpat de pângăririle lumii prin cunoașterea exactă a Domnului și Salvatorului Isus Cristos, se implică din nou în aceste lucruri și sunt învinși de ele, starea lor de la sfârșit a ajuns mai rea decât cea de la început. Căci ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut cu exactitate calea dreptății decât, după ce au cunoscut-o cu exactitate, să se abată de la porunca sfântă care le-a fost transmisă. Cu ei s-a întâmplat ce spune proverbul adevărat: “Câinele s-a întors la vărsătura lui, iar scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.”” (2 Pet. 2:20-22) Orpa s-a întors la un popor care practica închinarea la Diavol, și care se închina după cum cerea Diavolul și, deci, îi reprezintă pe cei care, încetând să fie de partea Domnului, se întorc împotriva lui.

22. Și Moise a trecut printr-un test asemănător celui la care a fost supuse Orpa și Rut. Crescând în răsfățul luxului, i s-a înfățișat dilema: să rămână un fiu de nobili și să se bucure de onoare și putere în organizația lui Satan, sau să se întoarcă între ai săi și să se pună de partea celor care iubeau dreptatea? Moise a înfruntat

acel test cu curaj și a decis corect, “alegând mai degrabă să fie chinuit cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerea trecătoare a păcatului, pentru că a considerat batjocorirea Cristosului ca o bogăție mai mare decât comorile Egiptului, căci privea ținta la răsplată. Prin credință, el a părăsit Egiptul, fără să se teamă de furia regelui, căci a rămas neclintit, ca și cum l-ar fi văzut pe Cel nevăzut.” – Evr. 11:25-27.

23. Printr-o încercare similară au trecut și cei consacrați când Domnul a apărut la templul său și mulți, precum Orpa, și-au întors spatele și au încetat să umple alături de cei devotați lui Dumnezeu. Apoi, alții s-au alăturat și au intrat în rândurile celor din Clasa Naomi și au fost părtași cu frații lor mai bătrâni la batjocurile și ocara ce se abate asupra celor care îi servesc lui Dumnezeu, după cum este scris: “erați expuși ca într-un teatru batjocurilor și necazurilor.”- Evr. 10:33.

24. Rut, însă, a mers pe calea opusă și a insistat să rămână cu tovarăsa sa, Naomi. Prin această decizie, a ilustrat un adevăr care trebuie acum apreciat cu precădere de poporul lui Dumnezeu, și anume că frații din organizația lui Dumnezeu trebuie să rămână strâns uniți și să „lupte pentru frații lor” (Neemia 4:14) Ei trebuie să stea împreună în unitate, pentru că Sionul se ridică. (Ps. 133:1; 102:16) Ei trebuie să lupte „umăr la umăr” împotriva dușmanului comun și pentru cauza dreaptă a Regelui lor. (Filipeni 1:27, *Weymouth*) Ei trebuie să se bucure de pace interioară și să fie pace între ei, pentru că sunt fiii lui Dumnezeu și ai femeii sale, organizația sa, și deci membrii ai casei sale. (Isa. 54:13; Ps. 122:7-9). Ei trebuie să se îmbrace cu iubire, care este legătura desăvârșirii; ceea ce înseamnă să stea laolaltă în altruism. (Col. 3:14, *Diaglott*) Ei vor fi guvernați de regula anunțată în chip divin, și anume: “Să nu neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evr. 10:25) Aceasta nu înseamnă doar participarea la întruniri, ci că poporul lui Dumnezeu, care îi este într-adevăr devotat, va sta unit, va fi ca unul, și nu precum clasa Orpa, care a eșuat în a se alătura celor devotați Domnului și s-au întors pentru a-și urma drumul egoist.

25. Orpa și-a anunțat decizia și a plecat. Întorcându-se spre Rut, care a rămas, Naomi și-a continuat argumentația: “Dar Naomi a zis: "Iată! Cumnata ta văduvă s-a întors la poporul ei și la dumnezeii ei. Întoarce-te împreună cu cumnata ta”” (1:15) Orpa ar fi putut să tragă foloase dacă asculta sfatul: “Amintiți-vă de soția lui Lot”, dat de Domnul – cu privire la stră-stărbunica Orpei și bunica lui Moab, dar l-a uitat sau l-a nesocotit. (Luca. 17:32). Tot astfel, clasa pe care o reprezintă Orpa a nesocotit acum același sfat, dat de Moise. – Gen. 19:23-26, 36, 37.

26. Pavel a consemnat un caz similar atunci când a scris: “Căci Dima m-a părăsit, pentru că a iubit actualul sistem, și s-a dus la Tesalonic, iar Crescens în Galatia și Tit în Dalmația.” (2 Tim. 4:10) Clasa Orpa se întoarce la principiile elementare pe care le-a învățat mai întâi și nesocotește porunca Domnului care se aplică în prezent. “Totuși, când nu-l cunoșteți pe Dumnezeu, le slujeți ca sclavi

celor care, prin natura lor, nu sunt dumnezei. Dar acum, că l-ați cunoscut pe Dumnezeu sau, mai degrabă, că ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum de vă întoarceți iarăși la lucrurile [elementare – notă marginală, *Rotherham*], slabe și sărăcicioase și vreți iarăși să le slujiți ca sclavi?" (Gal. 4:8, 9) Astăzi, clasa Orpa respinge prezentul adevăr care vine de la templul lui Dumnezeu și se întoarce la "umbrele corturilor" și la "construirea unui caracter bun". Cuvintele pe care Naomi i le-a adresat lui Rut după plecarea Orpei pot foarte bine fi parafrazate astfel: "Rut, dacă nu îl apreciezi pe Iehova și privilegiul de a-i servi, mai bine pleacă acum, așa cum a făcut și cumnata ta." Tot astfel le vorbește acum Iehova, prin Reprezentantul său Principal celor care nu apreciază privilegiul de a-i servi lui Iehova. Isus a făcut o afirmație similară pentru discipolii săi: "De aceea, mulți dintre discipolii săi s-au întors la lucrurile lăsate în urmă și nu mai mergeau cu el. Isus le-a zis celor doisprezece: "Nu vreți să vă duceți și voi?" Simon Petru [precum Rut] i-a răspuns: "Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice." – Ioan 6:66-68.

ALEGEREA CASEI LUI IEHOVA

27. Comentariile scrise până acum despre Rut s-a bazat pe marea ei iubire pentru Naomi. Este adevărat că Rut își iubea mult soacra, lucru întărit de mărturia ei, consemnată mai târziu în carte. (4:15) Rut s-a dovedit a fi un adevărat tovarăș, un adevărat prieten. Iubirea ei pornea dintr-o inimă pură, și cuvintele ei erau blânde și generoase, și, la timpul fixat, a ajuns să-l aibă drept prieten pe Rege. (Prov. 22:11, *Leeser*) Ea s-a dovedit a fi o adevărată prietenă, și așa a rămas. Dar motivul pentru care a rămas nu este iubirea ei pentru Naomi. Ea era mânată de un motiv chiar mai puternic. Naomi nu i-a spus lui Rut că „Orpa m-a lăsat să mă duc singură, și ar trebui să mă lași și tu., ci i-a spus „Cumnata ta s-a întors la poporul ei și zeii ei. Fă și tu la fel.” Acest lucru arată că Naomi nu cerea ceva pentru sine, ci făcea apel la Rut să decidă dacă voia sau nu să meargă pe calea Orpei și să se întorcă la organizația Diavolului. Moabiții reprezentau organizația Diavolului, care era împotriva lui Dumnezeu, iar zeii acelei națiuni erau Satan și cei răi care domneau cu el. Dilema era acum: Cui îi vei servi? Rut a aflat despre Iehova Dumnezeu și poporul de legământ al său. Israel, fiind poporul lui Dumnezeu, reprezenta casa sau organizația sa.

28. În acest act, drama o arată pe Rut nevoită să-l aleagă fie pe Satan și organizația sa, fie pe Iehova Dumnezeu și organizația sa. Tot astfel, mai înainte, o asemenea dilemă și întrebare a fost pusă israeliților, când Iosua a stat înaintea lor și a spus: "Dar, dacă este rău în ochii voștri să-i slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți: fie dumnezeilor cărora le-au slujit strămoșii voștri care erau dincolo de Fluviu, fie dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți. Dar eu și casa mea îi vom sluji Domnului!" – Iosua 24:15.

29. Acum, o femeie din afara poporului de legământ al lui Dumnezeu, dar din rândul omenirii, care a afla despre adevăratul și Atotputernicul Dumnezeu și care, dată fiind cunoștința ei, a primit șansa de a alege cui îi va servi, a fost

obligată de circumstanțe să facă o alegere. În acest act al dramei profetice, Rut reprezintă o clasă de oameni care îi exclude pe cei care l-au cunoscut înainte pe Dumnezeu datorită organizațiilor confesionale oficiale, datorită bisericilor. Ea reprezenta în acest caz un popor care nu pretins niciodată că i-a servit lui Dumnezeu, dar care este confruntat cu cunoștința că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și cu privilegiul de care se poate bucura cel care intră în serviciul său și se supune cu bucurie poruncilor lui. În acest moment anume, era reprezentată o clasă de oameni care nu au fost contaminați de ipocrizia religioasă a “creștinătății”, dar care, venind din rândul lumii, a primit totuși șansa de a-l cunoaște și a-i servi lui Iehova Dumnezeu. Această clasă a ajuns, respectiv, să cunoască adevărul în jurul anului 1922 și ulterior, și nu a pretins până atunci că-i servește lui Dumnezeu.

30. Rut a ales să-i servească lui Iehova Dumnezeu și să se alipească organizației lui, și, deci, poporului său. Răspunzând la apelul final al lui Naomi, Rut a spus: “Însă Rut i-a zis: "Nu insista să te părăsesc, să mă întorc și să nu mai merg cu tine, căci unde vei merge tu voi merge și eu și unde vei înnopta tu voi înnopta și eu. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” (1:16) Nota marginală traduce: “Nu fi împotriva mea”, în timp ce *Rotherham* traduce textul prin “Nu mă sili să te las”. Dacă Rut s-ar fi întors la vechii ei zei, atunci acest lucru ar fi fost potrivit binelui ei etern; și, dacă ar fi părăsit-o pe Naomi, ar fi părăsit poporul lui Dumnezeu și organizația sa; deci, a o îndemna să se întoarcă era contrar intereselor ei. Cuvintele stăruitoare ale lui Rut, deci, arată că dorea să stea umăr la umăr cu Naomi, de acum și pentru totdeauna, și să-i servească Dumnezeului căruia îi servea și Naomi.

31. În acest moment al dramei, Naomi apare în alt rol. Până acum, a apărut ca reprezentantă a clasei credincioase, judecată și găsită loială de Isus Cristos atunci când acesta a apărut la templul lui Iehova. Acum apare în rolul Sionului, femeia lui Dumnezeu, reprezentând organizația lui. Cuvintele pe care i le-a adresat Rut, care apar în versetele 16 și 17, se adresează deci organizației lui Dumnezeu. Rut l-a ales pe Dumnezeul lui Naomi, Dumnezeul lui Israel, Regele Eternității. Ea „și-a uitat poporul și casa tatălui ei”. Ea s-a consacrat cu totul și fără rezerve Domnului Iehova, și a început să meargă pe calea Împărăției lui, reprezentată de Betleem, și loialitatea și devotamentul ei de care a dat dovadă de atunci înainte vădesc frumusețea ei. Deci, se poate spune într-adevăr că Rut era o femeie frumoasă, și asta nu doar referindu-ne la aspectul ei exterior, care era atrăgător. Cuvintele psalmistului, scrise apoi sub inspirație, i se potrivesc lui Rut: ” Regele va tânji după frumusețea ta, pentru că el este domnul tău, de aceea, pleacă-te înaintea lui!” – Ps. 45:11.

32. Rut, așa cum este prezentată aici, reprezintă pe cei care spun din adâncul inimii: “Un lucru am cerut de la Iehova - aceasta voi căuta: Să locuiesc în casa lui Iehova în toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea lui Iehova și să privesc cu apreciere templul său.” – Ps. 27:4

33. Marea ei dorință de a servi lui Iehova și de a face parte din casa sa a fost motivul copleșitor pentru care a decis să meargă cu Naomi. Așadar, ea reprezintă acea clasă care este hotărâtă, din îndurarea lui Iehova, să „îl urmeze pe Miel oriunde ar merge” (Rev. 14:4) Acțiunea lui Rut, ca și cuvintele ei, și alegerea ei, face să merite - ca și clasa pe care o reprezintă aici - cuvintele psalmistului: “Dar eu, în marea ta bunătate iubitoare, voi intra în casa ta, mă voi pleca spre templul tău sfânt cu teamă de tine.” (Ps. 5:7) Acestea nu sunt vorbe egoiste, ci denotă deplinul devotament pentru Iehova Dumnezeu.

34. Având întreaga situație înaintea ochilor săi, Rut a ales fără să ia în socoteală influența exercitată de Naomi. Prin aceasta, se ilustrează faptul că, începând cu 1922, membrii organizației lui Dumnezeu care au ajuns să-l cunoască și să-i cunoască scopurile au luat poziție întrutotul de partea Domnului fără alte îndemnuri sau sub influența altora. Ei l-au ales în mod altruist pe Iehova și casa lui, și, stăruind cu această atitudine până la final, e sigur că vor locui în casa sa pentru totdeauna. De la începutul lucrării Elisei și ulterior, clasa Naomi din poporul lui Dumnezeu și-au dat seama că nu e de datoria lor să-i îndemne pe alții să-i servească lui Iehova Dumnezeu, ci doar să le pună înaintea frumusețea adevărului și privilegiului de a-i servi lui Dumnezeu și să-i lase să aleagă după cum doresc. Dacă cineva nu vrea de bunăvoie să vadă că a-l servi pe Iehova Dumnezeu este cel mai mare privilegiu pe care îl poate avea vreodată o creatură, atunci înseamnă că nu are aprecierea cuvenită pentru Cuvântul și numele lui Dumnezeu. Dacă alege să intre în casa Domnului, mânat de o dorință egoistă, atunci asta e mult în detrimentul său. Cei care aleg înțelept aleg să rămână de partea organizației lui Dumnezeu, așa cum a spus și Rut: “Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeu tău va fi Dumnezeul meu.” Cei care s-au retras din organizația lui Dumnezeu au arătat clar că au fost determinați de egoism și au încercat să găsească un motiv de a se considera ofenșiți, și, prin asta, o scuză pentru a se trage deoparte. Dar nimeni dintre aceștia nu va face parte din clasa Rut. Rut îi reprezintă pe aceia pentru care Iehova Dumnezeu și organizația sa reprezintă totul.

35. Deși în exterior Rut era o moabită, prin alegerea ei s-a dovedit a fi „iudeu pe dinăuntru, circumcis în inimă” (Rom. 2:29) Alegând organizația lui Iehova, Rut a dovedit că are același spirit ca și Moise, când a luat poziție de partea poporului lui Dumnezeu, preferând să îndure batjocura cu ei decât să stea în lux, dar în corturile fărădelegii. Rahab prostituata, care a devenit a doua soacră a lui Rut, a arătat aceeași atitudine față de Dumnezeu și organizația sa atunci când s-a pus sub protecția lui și s-a bizuit întrutotul pe el. Psalmistul a exprimat sentimentele din inima lui Rut și a clasei de credincioși pe care o reprezintă în aceste cuvinte: “Cât de frumos este grandiosul tău tabernacol, o, Iehova al oștirilor! Sufletul mi se umple de dor și tânjește după curțile lui Iehova. Inima și carnea mea strigă de bucurie către Dumnezeul cel viu. Până și pasărea își găsește o casă și rândunica un cuib, unde își pune puii, la grandiosul tău altar, o, Iehova al oștirilor, Regele meu și Dumnezeul meu! Fericiți sunt cei ce locuiesc în casa ta! Ei

te laudă neîncetat. Sela. Fericiți sunt oamenii a căror putere este în tine și a căror inimă tânjește după drumurile spre casa ta.” – Ps. 84:1-5.

36. Cei care au fost de partea adevărului încă de la venirea Domnului la templul său depun o mărturie imediată despre faptul că aceia care au intrat de atunci în organizația lui Dumnezeu și care au avut spiritul lui Rud au intrat repede și cu zel în serviciul lui Dumnezeu și s-au străduit cât au putut de mult pentru a-l onora Iehova vestindu-i numele și Împărăția celorlalți. Ei au făcut asta indiferent de batjocurile de care au fost însoțite eforturile lor; și, pe măsură ce au înaintat, n doar că au arătat spiritul hotărârii de a-i servi lui Dumnezeu, ci au demonstrat prin acțiunile lor că sunt născuți din Sion, femeia lui Dumnezeu, și se bucură de multă pace și fericire în serviciul său.

37. Precum Naomi reprezintă clasa găsită credincioasă la venirea Domnului la templul său, tot astfel și Mardoheu reprezintă aceeași clasă și tot astfel și Rut reprezintă clasa care a venit la Domnul după venirea lui la templul lui Iehova, clasă prefigurată și de Estera. Există, deci, o minunată relație între cărțile Estera și Rut. Așa cum clasa Mardoheu și Estera reprezintă împreună rămășița poporului lui Dumnezeu ce se află acum pe pământ, tot astfel și clasele reprezentate de Naomi și Rut reprezintă același lucru, adică rămășița lui Dumnezeu care se bucură acum să-i vestească numele și lucrările sale. Clasei Naomi i-a aparținut privilegiul să servească îndeosebi acelora reprezentați de Rut, așa cum clasei Mardoheu i-a aparținut privilegiul de a-i învăța pe cei din clasa prefigurată de Estera. Cei din clasa Rut nu-i măresc, nu-i divinizează pe cei din clasa Naomi, ci îi iubesc devotat și „îi prețuiesc pe cei care lucrează din greu printre voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc”, iar clasa Rut îi prețuiește mult pe aceștia datorită lucrării lor; și toți sunt în pace și muncesc împreună. (1 Tes. 5:12, 13) Deși aceștia se iubesc unul pe celălalt, așa cum și trebuie, nu respectă anumite persoane, ci găsesc plăcere în a-și face bine reciproc pentru că recunosc că fiecare dintre ei este membru al organizației lui Dumnezeu. Toți poartă în gând faptul că au un singur Dumnezeu și Tată, Iehova Cel Preaînalt, și un singur Răscumpărător, Domnul Isus Cristos; că ei fac parte din organizația lui Dumnezeu, născuți din Sion, femeia lui Dumnezeu, și sunt învățați toți de Dumnezeu și sunt ca unul, așa cum și Iehova și Cristos sunt în unitate. (Isa. 54:13) Ei nu pomenesc și nu laudă niciun om, ci se poartă conform regulii stabilite de cuvintele inspirate ale apostolului: “Amintiți-vă de cei care sunt în fruntea voastră [*notă marginală*, “vă îndrumă”], care v-au spus cuvântul lui Dumnezeu, și, privind cu atenție rezultatul purtării lor, imitați-le credința! Isus Cristos este același ieri, azi și pentru totdeauna! [Iar voi, cei care sfătuiți] nu vă lăsați purtați de învățături diferite și străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin bunătate nemeritată, nu prin mâncăruri, din care n-au tras niciun folos cei ce se ocupă cu ele.” (Evr. 13:7-9) Nimeni din clasa Rut nu se îndoiește dacă ar trebui să se alătore organizației lui Dumnezeu de pe pământ, și anume cea pe care o numim Societatea, ci recunosc că Dumnezeu are un popor care se va strădui cu credință și sinceritate să-l servească; și aceștia, clasa reprezentată de Rut, merg împreună cu clasa Naomi în serviciul lui.

38. Rut nu și-a încercat șansa alături de Naomi ca într-un experiment din care se aștepta să se retragă dacă i-ar fi fost neplăcut. Ea a tăiat orice frânghie de pod în urma ei și și-a exprimat hotărârea de a continua până la capăt. Vorbindu-i lui Naomi, i-a mai spus: "Unde vei muri tu voi muri și eu și acolo voi fi înmormântată. Așa să-mi facă Domnul, ba chiar mai rău, dacă altceva în afară de moarte mă va despărți de tine." (1:17) Această hotărâre nestrămutată este similară cu a Esterei, care a arătat că e dornică să moară cu și pentru poporul lui Dumnezeu, așa cum scot în evidență cuvintele ei: "Dacă trebuie să pier, atunci să pier" (Ester 4:16) Tot astfel i-a vorbit și Elisei lui Ilie: "Ilie i-a zis: "Elisei, stai aici, te rog, căci Iehova m-a trimis la Ierihon". Însă el a spus: "Viu este Iehova și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi!" Și s-au dus la Ierihon. Atunci fiii profeților care erau la Ierihon s-au apropiat de Elisei și i-au zis: "Știi că Iehova îl ia azi pe stăpânul tău și că nu îți va mai fi conducător?" El a spus: "Știu bine și eu. Tăceți!" Ilie i-a zis: "Stai aici, te rog, căci Iehova m-a trimis la Iordan". Însă el a spus: "Viu este Iehova și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi!" Și amândoi și-au continuat drumul." (2 Regi 2:4-6) Prin Ilie și Elisei, Dumnezeu a dat o ilustrație despre poporul său devotat care mășăluiește înainte și îndeplinește lucrarea sa după voia lui. Tot astfel s-a folosit și de Naomi și Rut pentru a reprezenta lucrarea sa. Rut a decis să fie credincioasă lui Dumnezeu până la moarte, și clasa pe care a prefigurat-o este la fel de hotărâtă azi să fie supusă cuvintelor Învățătorului: "Fii credincios până la moarte, și îți voi da coroana vieții."

39. Așa cum Naomi și Rut înaintau împreună, devotate slujirii singurului Dumnezeu adevărat, tot astfel cei prefigurați de cele două femei, și care îl urmează cu credință pe Isus Cristos, spun: "O, binecuvântați-l pe Iehova, toți slujitorii lui Iehova, care stați în casa lui Iehova noapte de noapte! Ridicați-vă mâinile în sfințenie și binecuvântați-l pe Iehova! Iehova să te binecuvânteze din Sion, el, Făuritorul cerului și al pământului!" – Ps. 134.

40. Aceștia nu ridică în slăvi numele oamenilor, fie vii sau morți, ci măresc și laudă doar numele lui Iehova Dumnezeu și al Împărăției sale. Ei își manifestă devoțiunea iubitoare pentru Dumnezeu și el, cunoscându-le inimile, le promite că îi va ocroti și păstra

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce lucru trebuie să precedă chiar și primul pas al cuiva pe drumul spre casa lui Iehova? Este potrivit să convingem, îndemnăm sau încurajăm pe altcineva să caute să intre în casa Domnului? De ce?
2. Explicați importanța motivației care ne determină să căutăm să intrăm în casa lui Iehova? Cum și când trebuie să dovedim că suntem mânați de motivul corect?
3. Cât de mare este favorul de a fi adus în casa lui Iehova? Dacă dorim să ne bucurăm în continuare de acest favor, ce condiție trebuie să respectăm?

4-7. Ce le-a făcut pe Naomi și nurorile ei să pornească la drum, înapoi în Palestina? Ce relevanță are aici faptul că Naomi era din seminția lui Iuda? Arătați împlinirea acestei părți a imaginii profetice.

8, 9. Explicați cuvintele lui Naomi din versetul 8. Arătați că aceste cuvinte erau în armonie cu felul în care Iehova îi alege pe cei care doresc să intre în casa lui. Pe cine reprezintă, în acest context, Naomi? Care era încercarea la care au fost supuse Rut și Orpa?

10-12. Luând în vedere responsabilitatea lor cu privire al intrarea altora în casa lui Iehova, comparați viziunea celor de dinainte de 1918, reprezentați de Naomi, și a clasei ulterioare. Cum s-a împlinit – în privința poporului consacrat al lui Dumnezeu, începând cu venirea Domnului la templul său – această situație profetică cu care s-au confruntat Orpa și Rut?

13-15. La ce făcea referire Naomi prin cuvintele sale din a doua parte a versetului 8? Care erau speranțele ei pentru aceste două femei tinere? Comparați această parte a imaginii profetice cu evenimentele care arată împlinirea ei.

16, 17. În ce fel s-a împlinit versetul 10? Ce lecție importantă pentru poporul lui Dumnezeu de acum se găsește în cuvintele lui Naomi pentru Rut și Orpa (1:8, 11) și cuvintele Domnului consemnate în Jud. 7:3 și Deut. 20:8?

18, 19. Menționați legea dată lui Israel cu privire la căsătoria văduvelor. Care era scopul întrebării puse de Naomi nurorilor ei? Parafrazați argumentul pe care l-a expus atunci. Explicați poziția în care au fost aduse Rut și Orpa, testul implica de ea, și lecția din acest episod pentru toți cei care caută să intre în casa lui Iehova.

20, 21. Pe ce cale s-a hotărât în acest caz să meargă Orpa, și ce a însemnat asta pentru ea. Aplicați imaginea profetică.

22, 23. Descrieți încercarea, similară celei prin care au trecut Orpa și Rut, la care a fost supus Moise, și cum a trecut el testul? Menționați și testul la care au fost supuși cei consacrați la venirea Domnului la templu, și rezultatul lui.

24. Ce cale a ales Rut? Explicați lecția importantă dată de decizia ei.

25, 26. Arătați că Orpa, prin calea pe care a ales-o, reprezintă o clasă foarte clar vizibilă în zilele lui Pavel și mai ales de la venirea Domnului la templu.

27, 28. Care era adevăratul motiv care a făcut-o pe Rut să se lipească de Naomi? Cum este arătat clar acest lucru? Arătați însemnătatea profetică a faptului că ea a ales să meargă pe această cale, în loc să se întoarcă în țara Moabului. Oferiți o ilustrație semnificativă a unei decizii similare puse în fața poporului lui Israel, și poziția adoptată atunci.

29, 30. Descrieți poziția lui Rut în acest act al dramei profetice. Pe cine reprezintă ea aici? Cum și când a început să se delimiteze clar existența acelei clase?

31-33. Până acum, pe cine a reprezentat Naomi? Arătați că ea apare aici într-un rol diferit. Atunci, cui și de către cine au fost rostite cuvintele din versetele 16 și 17, aplicând ilustrația profetică?

34, 35. Ce lecție importantă pentru clasa Naomi din poporul lui Dumnezeu din prezent se regăsește în modul în care Naomi i-a prezentat întreaga situație lui Rut, și motivul pe care și-a bazat Rut decizia? Arătați alte cazuri în care s-a arătat

același spirit ca cel vădit de poziția adoptată de Rut. Cum a fost acest spirit scos în evidență începând cu venirea Domnului la templul său?

36, 37. Arătați, în clasele reprezentate aici, frumoasa legătură dintre cărțile Estera și Rut. De asemeni, arătați și că aceste clase au și demonstrează o clară înțelegere și apreciere a relației lor cu Iehova și Isus Cristos, ca și a relațiilor dintre cei din organizația lui Dumnezeu.

38-40. Arătați cum, prin hotărârea lor de a continua și de a coopera cu cei a căror credință și loialitate a fost deja manifestată clar, Rut, Estera și Elisei au jucat în mod clar un rol important în profetia care se împlinește – după cum am descoperit – încă de la venirea Domnului la templul său. Ce reprezintă faptul că Naomi și Rut au mers împreună? Cui îi oferă devoțiune și laudă clasa prefigurată de ele? Ce asigurare iubitoare și îndurătoare le-a dat Iehova?

Scopul profetiei divine

Clerul “creștinătății” îi învață pe oameni doctrina trinității, adică că “Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh” sunt trei persoane într-una, și toate trei sunt egale în putere, esență și veșnicie. Un asemenea discurs sau profetie, pe care nimeni nu o poate înțelege, nu numai că stârnește confuzie, ci îi îndepărtează pe oamenii raționali de marele Iehova Dumnezeu, în afară de care nu mai există niciun alt dumnezeu. – Isa. 42:8; 45:5, 6.

Clerul le spune oamenilor că „nu trebuie să studieze Biblia, pentru că oricum nu o vor înțelege”, că ei, clericii, sunt singurii care o pot înțelege și că, prin urmare, oamenii ar trebui să primească instruire de la cler și să-i urmeze în ceea ce spun. Acest tip de discurs tinde să-i îndepărteze pe oameni de Iehova Dumnezeu și îi face să părăsească Cuvântul său.

Clerul le spune oamenilor că nu există nici o dovadă a celei de-a doua prezențe – nevăzute - a Domnului Isus Cristos, că nu au niciun motiv să creadă că Dumnezeu le va aduce oamenilor binecuvântările unei restatorniciri pe pământ, că toți cei care sunt salvați trebuie să meargă în ceruri, și că aceia care aleg să nu meargă pe calea predicată de clerici pentru a ajunge în rai sau vor merge în chinul veșnic. Un asemenea discurs e fals și tinde să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu.

Clerul din timpurile moderne nu-i învață pe oameni nimic care să-i facă să-l iubească, să-l adore și să i se închine marelui Iehova Dumnezeu și să-i mărească numele; și, deci, vorbirea vor arată că sunt falși profeti. Deși pretind că vorbesc în numele Domnului, prezicerile lor nu se împlinesc niciodată, nici nu măresc numele lui Iehova. Conform regulii divine, așa cum este consemnată în Cuvântul său scris (Deut. 18:21, 22; 13:1-5) acestea se dovedesc a fi false, și Domnul promite că la timpul potrivit îi va pedepsi așa cum îi pedepsește pe toți ipocriții. – Mat. 24:51.

Bazându-ne pe regulile prin care profetii au fost testați sau judecați, este evident că unele lucruri rostite de profeti în numele lui Iehova se vor împlini la

scurt timp după momentul în care au fost descoperite. Dar împlinirea acestor profeții nu este suficientă pentru a dovedi că cineva este profet. Împlinirea *completă* trebuie să aibă loc la timpul fixat. Atunci când Iehova a avut un mesaj pentru viitor, a fost indicat de cuvinte profetice precum cele folosite de Ieremia, și anume: “Iată că vin zile, spune Domnul” sau de Isaia: “În ziua aceea, ...”. Acesta este un aspect important al studierii profețiilor, și studentul nu trebuie să îl uite. Testul a fost oferit de Iehova, și toate profețiile trebuie să se supună unui asemenea test. Multe lucruri rostite de profeții lui Dumnezeu nu s-au împlinit încă. De pildă, Isaia a profețit că Dumnezeu va instaura pe pământ un guvern drept care se va sprijini pe umerii lui Mesia. (Isa. 9:6, 7) De asemeni, că toate națiunile vor merge la adevăratul Ierusalim (adică organizația lui Dumnezeu) și învățat despre Iehova, îi vor urma învățăturile prin guvernul său și nu se vor mai război. (Isa. 2:2-4) Ieremia a profețit că Dumnezeu va încheia și inaugura un nou legământ cu națiunea lui Israel și că, prin acel legământ, atât cei vii, cât și cei morți vor avea o șansă să fie binecuvântați. Dacă aceste profeții nu s-au împlinit, și orice posibilitate de împlinire a trecut, atunci acestea se dovedesc a fi false. Dar sunt oare false, și cuvintele lor nu mai pot fi împlinite?

Clerul se bazează pe acestea pentru a nega faptul că Dumnezeu va restatornicii Israelul și își va instaura guvernul său drept pe pământ prin Cristos. Ei neagă faptul că acei oameni, care au vorbit astfel, îl reprezentau într-adevăr pe Iehova Dumnezeu. Făcând asta, clericii îl fac pe Dumnezeu mincinos, sau afirmă că aceștia au fost falși profeți. Însă, cei care sunt acum deplin devotați Domnului pot vedea din evenimentele din prezent de pe pământ că multe dintre profeții sunt în curs de împlinire. Domnul a anunțat anumite evenimente concrete care se vor petrece ca împlinire a profețiilor, prin care studentul poate determina când o profeție este în curs de împlinire. Aceste evenimente, aceste dovezi fizice arată că profeții lui Dumnezeu au spus adevărul, și că, într-un viitor apropiat, toate profețiile lor se vor împlini conform cu voința Domnului.

Clericii moderni neagă faptul că profeții Vechiului Testament au spus ceva care să se aplice în prezent. Pentru a părea totuși respectuoși înaintea oamenilor, ei spun că acei oameni din vechime spunea ceea ce credeau, fără îndoială, că este adevărat, dar se înșelau, și că clericii moderni sunt mai înțelepți decât profeții din vechime. Clericii sunt precum fariseii și scribii descriși de Isus: călăuze oarbe pentru orbi. Ei nu discern scopurile lui Dumnezeu, și anume să adune „sămânța promisiunii lui Dumnezeu pentru Avraam” și apoi, prin „sămânța promisă” (Cristosul) să restatornicească Israelul și să binecuvânteze toate popoarele pământului cu viață prin restatornicirea sau readucerea la chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Așadar, clerul dezonorează numele lui Iehova Dumnezeu și îi îndepărtează pe oameni de el.

Se ivește o dispută acută, și anume: Este Iehova Dumnezeul cel Atotputernic, sau există un altul? Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu, sau doar cuvinte ale oamenilor? Această dispută va fi decisă la timpul convenit. La timpul său fixat, el își va justifica atât Cuvântul, cât și numele său. În acest scop,

Dumnezeu va avea în prezent niște oameni pe pământ, oameni care vor vesti cu credință și sinceritate numele și Cuvântul său cu scopul ca aceia care doresc să îl cunoască să afle că El este singurul Dumnezeu adevărat, și pentru ca popoarele pământului să fie anunțate de scopul lui de a îndeplini de deplin ceea ce profeții au prezis.

Acești sfinți din vechime numiți profeți nu și-au consemnat propriul mesaj. Ei au scris așa cum le-a insuflat spiritul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu, sau spiritul sfânt, este puterea sa, nevăzută pentru om, dar folosită de el pentru a-i îndruma pe cei devotați lui. Puterea sa nevăzută a acționat asupra acestor oameni din vechime, profeții săi, și a făcut ca aceștia să consemneze viziunile pe care le-au avut spre beneficiul celor care se află acum pe pământ. “Căci”, după cum a spus și apostolul Petru (2:1:21), “profeția n-a fost niciodată adusă prin voința omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtați de spiritul sfânt.”

Profețiile consemnate în Biblie nu sunt niște simple eseuri literare care să fie disecate de criticii moderni și comparate cu învățăturile lor. Nu sunt menite pentru cei care neagă marea jertfă de răscumpărare și susțin că omul este o creatură a evoluției. Nu sunt menite pentru a fi înțelese de cei ce dau la o parte numele lui Iehova și slăvesc numele unei creaturi. Nu e nici pentru cei care pretind că sunt urmași ai lui Isus Cristos, dar care preamăresc numele unei creaturi în loc să onoreze numele Creatorului. Nu e pentru acei pretinși creștin care „acceptă autoritatea unui om și le dau oamenilor titluri măgulitoare” și care, deci, caută îndrumare de la oameni mai degrabă decât de la Domnul și Cuvântul său. – Iov 32:21, 22.

Atunci, cu ce scop au fost scrise profețiile? Au fost scrise spre beneficiul adevăraților adepți ai lui Isus Cristos care sunt pe deplin devotați lui Iehova Dumnezeu, și mai ales pentru cei care în „zilele din urmă” ale timpului și ale organizației lui Satan oferă tot ce au lui Iehova Dumnezeu și în onoarea numelui său. (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11) Apostolul Pavel este cel care a spus: “Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună. – 2 Tim. 3:16, 17, R.V.

Cei care se dedică deplin Domnului Dumnezeu și se supun cu bucurie poruncilor lui vor înțelege profețiile, pentru că sunt destoinici, au înțelepciune în înțelegerea sensului Scripturilor. Ei sunt destoinici pentru că sunt devotați Domnului și își aplică înțelepciunea pentru a face după cum îi îndrumă Domnul. Cei înțelepți vor înțelege, dar cei răi nu vor înțelege – așa a declarat Domnul prin profetul său Daniel (12:10).

Iehova a folosit poporul său ales, Israelul, pentru a da ilustrații, sau ceea ce numim “prefigurări” iar realitatea sau realizarea acestora se petrece la mult timp după ce ilustrația a fost oferită. Asemenea ilustrații sau prefigurări sunt de fapt profeții. El a folosit și alți oameni, precum răbdătorul Iov, ca prototipuri sau pentru a face ilustrații, care reprezintă profeții. Tabernacolul de închinare construit de

Moise la porunca lui Dumnezeu în sălbăticia muntelui Sinai, ca și templul din Ierusalim, transmit fiecare un mesaj profetic, deși sunt tăcute în sine. Preoția evreilor, Aaron și familia lui, și profetul Isaia și fii lui au reprezentat prototipuri sau ilustrații care vorbeau profetic despre lucruri care aveau să se petreacă imediat după inaugurarea guvernului drept al lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri trebuie considerate profeții atunci când examinăm subiectul.

Omul a fost înstrăinat de Dumnezeu din cauza păcatului, care a fost iscat de Satan Diavolul. Dumnezeu știa, desigur, că Satan va continua să-i împrăște cu noroi bunul său renume și să atragă batjocura asupra lui și să-i îndepărteze pe oameni de el și de adevăr. El l-a lăsat pe Satan să meargă până la capăt pentru a-i da omului șansa de a alege între bine și rău. El a oferit însă și oameni sinceri și credincioși care să aducă dovezi puterii sale supreme, dreptății, înțelepciunii și iubirii sale, și să dovedească că la timpul său fixat va întemeia un guvern drept, va nimici răul și pe cei ce practică fărădelegea și va face ca numele său să fie preamărit, pentru ca toți oamenii să afle calea spre viață. În acest sens, a făcut ca profeții săi să-i fie martori, și a dovedit adevărul mărturiilor lor la secole după ce au fost rostite. El împlinește evenimentele pe care le-au prezis pe când acționau ca purtătorii lui de cuvânt. Prin aceasta, se oferă dovada concludivă că Iehova Dumnezeu cunoaște sfârșitul încă de la început și că doar Iehova este adevăratul Dumnezeu.

Discipolul Iacob, văzând acestea, și fiind mișcat de spiritul Domnului, a spus: “Lui Dumnezeu îi sunt cunoscute lucrările sale de la începutul lumii.” (Fapte. 15:18). Iehova, cunoscând finalul încă de la început, a oferit mărturii profetice prin care poporul de azi devotat lui Dumnezeu poate primii din abundență lumina care le permite să îndeplinească un lucru bun și drept.

Iehova se îngrijește de împăcare

Dumnezeu i-a ales pe israeliți ca popor al său, și, prin intermediul lor, a dat multe ilustrații care ne învață și stabilesc baza împăcării omului cu El.

În Egipt, evreii ucideau câte un miel fără cusur și stropeau ușorii ușilor fiecărei familii din Israel, ca scut de protecție împotriva morții.

Astfel a fost prefigurată mai-marea jertfă care avea să ofere întregii omeniri un scut împotriva influenței distrugătoare a păcatului. În sălbăticie, Dumnezeu a făcut ca tabernacolul său să fie construit, și în fiecare an se aduceau jertfe de animale legate de aceste evenimente, iar cu sângele lor se stropea scaunul milei din sfânta-sfintelor din tabernacol. Acest lucru era pentru purificarea de păcate a națiunii lui Israel, și prefigura faptul că va avea loc o jertfă umană, vie, pentru a răscumpăra păcatele omenirii. Aceste sacrificii anuale se realizau conform prevederilor legământului legii, și este scris în mod expres că legământul legii era un învățător, un îndrumar care să-i conducă pe oameni spre Cel al cărui sânge vărsat va deschide calea spre împăcare.

Erau sacrificate aceste animale spre plăcerea și satisfacerea lui Iehova Dumnezeu, pentru a-i îmbuna mânia, așa cum susțin unii clerici?

Domnul, prin Cuvântul său, spune car “NU”. “Tu nu ți-ai găsit plăcerea în jertfă și ofrandă, tu mi-ai deschis urechile. N-ai cerut ofrandă arsă și ofrandă pentru păcat.” (Ps. 40:6) “N-ai găsit plăcere în ofrandele arse și în ofranda pentru păcat.” – Evr. 10:6

Atunci de ce se sacrificau animale? Aceasta era o expresie a bunătații iubitoare a lui Dumnezeu pentru om, învățându-l pe om cum Dumnezeu, la timpul său fixat, va deschide calea spre împăcarea deplină, iar baza acestei împăcări va fi jertfa unei vieții. Dumnezeu a început să-i învețe treptat și cu blândețe pe oameni, îndrumându-i, știind că atunci când aceștia ajung să-l cunoască și să-i știe scopurile sale bune, îl vor iubi și i se vor supune.

Satan, fiind conștient de acest fapt, a căutat mereu să-i țină în întuneric pe oameni și să le țină ascunsă bunătața iubitoare a lui Dumnezeu față de om. (2 Cor. 4:4) La timpul convenit, întreaga dramă va avea ca deznodământ distrugerea celui rău și gloria eternă a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu își găsea plăcerea în sacrificiul acelor animale, ci în faptul că-l ajuta pe om să judece de ce era necesar un sacrificiu pentru a deschide drumul spre împăcare.

A venit și timpul când Dumnezeu, prin profetul său, a făcut o promisiune clară că-l va izbăvi pe om de moarte din îl va răscumpăra de sub puterea mormântului. De aceea, a făcut ca profetul său să scrie: “Îi voi elibera din mâna mormântului, îi voi scăpa din moarte. Unde îți sunt ghimpii, Moarte? Unde îți este puterea de distrugere, mormântule?” (Osea 13:14) cuvântul tradus aici “eliberare” [în alte versiuni, “răscumpărare”] înseamnă a salva, a izbăvi. Mormântul sau starea de moarte l-a ținut pe om în ghearele sale, dar promisiunea lui Dumnezeu, așa cum este consemnată aici, este că la un moment dat, pe calea sa potrivită, Dumnezeu îl va elibera pe om de moarte și de sub puterea mormântului. Facerea acestei promisiuni este o garanție completă că, la timpul fixat al lui Dumnezeu, aceasta trebuie să se împlinească și să aibă loc eliberarea și răscumpărarea. – Isa. 55:11.

Dar cum va fi îndeplinită această promisiune? De ce va fi nevoie pentru a-l răscumpăra pe om de sub puterea mormântului și pentru a-l scăpa de moarte? Cum poate fi dus acest lucru la îndeplinire respectând dreptatea? Căci nu poate exista o abatere de la legea lui Dumnezeu fără încălcarea dreptății. Legea cere o viață umană perfectă ca plată a păcatului. Acest lucru a fost evidențiat de Dumnezeu atunci când a decretat legea care cere viață pentru viață (Deut. 19:21). Viața dobitoacelor nu putea substitui o viață umană, și, deci nu exista nici o valoare de răscumpărare în sacrificarea lor. Este clar că sacrificarea acestor animale a prefigurat doar jertfirea unei vieți dar nu a prefigurat natura celui care trebuia să fie adevărata jertfă.

Din exprimarea profetului lui Dumnezeu trebuie să tragem concluzia foarte clară că prețul de răscumpărare necesar trebuie să fie o viață umană perfectă. Această deducție este sprijinită de cuvântul Domnului, care spune: “Niciunul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare

pentru el - și prețul de răscumpărare al sufletului lor este atât de mare, încât rămâne neplătit pe timp veșnic.” – Ps. 49:7, 8 (*Rotherham*).

Din moment ce toți oamenii sunt urmașii lui Adam și, deci, imperfecti, niciun om nu poate oferi plata păcatelor sale sau acoperi plata păcatelor fratelui său. Aceasta este o dovadă concludivă că nu omul este cel care poate lua inițiativa împăcării cu Dumnezeu.

Doar Iehova Dumnezeu este cel care trebuie să se ocupe de îngrijirile și prevederile necesare și, dacă Dumnezeu nu și-ar exercita bunătatea sa iubitoare și nu s-ar îngriji de toate condițiile necesare, atunci toți oamenii ar pieri la timpul lor. De aceea, este scris că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, adică era atât de lipsit de egoism față de oameni, încât l-a trimis pe Fiul său iubit, Isus, în lume pentru ca popoarele să nu piară, ci să poată fi salvate de distrugerea veșnică. - Ioan 3:16, 17.

Atunci când Isus a venit pe pământ, a spus ca venit să-și de viața ca răscumpărare pentru om, ca omul să se poată bucura de viață (Mat. 20:28; Ioan 10:10) După ce Isus, Fiul lui Dumnezeu, a murit pe stâlpul de tortură și Dumnezeu l-a înviat din morți, Pavel a scris despre Isus Cristos, cu autoritatea lui Dumnezeu: “Prin el avem eliberarea prin răscumpărare, datorită sângelui său, da, iertarea greșelilor noastre, după bogăția bunătății sale nemeritate.” – Efeseni 1:7.

Omul care gândește logic procedează în acest fel: văzând că legea lui Dumnezeu cerea viața unui om perfect, ca plată a păcatului, și că Adam, omul perfect, a murit din cauza acestuia; și văzând în continuare că prețul de răscumpărare sau împăcare pentru om trebuie să fie o viață umană perfectă, care să răscumpere prin moarte moartea lui Adam, se pune întrebarea: Cum ar putea Isus să-și dea viața ca răscumpărare pentru omenire, decât dacă ar fi fost un om perfect cât timp a lucrat pe pământ?

Mai mult, din moment ce Scripturile arată că Dumnezeu nu găsea nici o plăcere în jertfirea de animale, pentru că viața lor era mai neînsemnată decât a unui om perfect și, deci, nu putea plăti prețul răscumpărării, nu ar fi la fel de adevărat că dacă viața lui Isus valora mai mult decât cea a unui om perfect, atunci jertfa lui tot nu ar fi îndeplinit cerințele legii? Cum ar fi putut atunci să-și găsească plăcerea Dumnezeu în sacrificiul lui, și cum ar putea jertfa lui să fie acceptată ca bază a împăcării, dacă Isus ar fi fost superior lui Adam, omul perfect?

Să analizăm pe scurt chestiunea trinității și relația ei cu lucrul făcut de Isus pentru a oferi prețul de răscumpărare pentru om.

În era creștină timpurie, Diavolul s-a implicat în lucrarea sa cu scopul de a-i induce în eroare și confuzie pe oameni tocmai în chestiunile de mai sus. Clericii au pozat tot timpul drept reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Satan a ajuns la mințile acestor clerici și le-a inoculat doctrine despre Isus și jertfa sa pe care clericii le-au predicat oamenilor spre învățătură. Aceste doctrine au creat mari confuzii și mare rătăcire. Apostolii i-au învățat pe oameni adevărul, dar la scurt timp după moartea lor Diavolul a găsit vreun cleric care se credea înțelept în trufia lui și care credea că îi poate învăța pe oameni mai mult decât apostolii inspirați.

Doctrina trinității a fost introdusă pentru prima dată în biserica creștină de către un cleric din Antiohia numit Teofil. Doctrina susținută de cleric, care a fost de atunci urmat de mulți alții, este pe scurt, că ar exista trei dumnezei într-unu; și anume Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh, toți trei egali ca putere, esență și eternitate. Crezul Bisericii Anglicane o spune în aceste cuvinte:

“Nu există decât un singur Dumnezeu viu și adevărat și unitatea în acestei Ființe Divine există trei persoane, egale în substanță, putere și eternitate: Tatăl, Cuvântul, și Duhul Sfânt.”

În 325 e.n. s-a ținut la Nisa un consiliu al clericilor, care a confirmat doctrina treimii, și apoi unul similar la Constantinopol, care, confirmând divinitatea “sfântului duh” și unitatea lui Dumnezeu, a declarat doctrina treimii în unitate cu doctrina oficială a bisericii.

Clericii au susținut mereu această doctrină irațională care îl dezonoarează pe Dumnezeu. Pentru a-i ajuta pe agenții săi să-și reamintească mereu de această doctrină, Diavolul trebuia să găsească un obiect vizibil, concret, care să o simbolizeze. A fost adoptat ca simbol triumghiul mistic, care poate fi găsit pe mormintele celor îngropați în perioada contemporană. De asemeni, s-a încercat să fie ilustrată prin trei fețe susținute de un singur gât, ochii devenind parte a fiecărui chip individual. În același scop a fost folosită și o combinație de triunghi și cerc, uneori chiar trifoiul. Dacă întrebați un cleric ce înseamnă treimea, va răspunde: “Este o taină”. Nu știe răspunsul, și nimeni nu îl știe, pentru că este un lucru fals, o invenție.

Nici o doctrină mai înșelătoare decât trinitatea nu a fost propovăduită vreodată. Nu poate să fie produsă decât de o singură minte, iar mintea aceea este a lui Satan Diavolul.

Scopul ei a fost și este de a stârni confuzie în mintea omului și de a distruge adevărata filozofie a jertfei de răscumpărare. Dacă Isus era Dumnezeu pe când se afla pe pământ, era mai mult decât un om perfect și, deci, nu putea să devină o plată exactă pentru răscumpărarea omului.

De aici, rezultă logic că sângele vărsat de Isus nu ar avea cum să fie o temelie pentru împăcarea dintre om și Dumnezeu. Dacă Isus ar fi fost parte a trinității, atunci ar fi fost imposibil ca trinitatea sau oricare parte din ea să fi oferit prețul de răscumpărare pentru un om perfect, pentru că nu ar fi existat o corespondență exactă.

În interesul cui ar fi să creeze o asemenea confuzie? În interesul lui Satan Diavolul, bineînțeles. Pentru a genera confuzia, s-a folosit de oameni egoiști și ambițioși. I-a făcut să considere încă două entități egale cu Dumnezeu și să veneraze creatura mai mult decât pe Creator. Pavel prezintă situația în aceste cuvinte: “Fiindcă, deși l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulțumit, ci gândirea lor a devenit deșartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deși spun că sunt înțelepți, au înnebunit (...) au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună și au venerat creația, îndeplinind

un serviciu sacru mai degrabă pentru ea decât pentru Creator, care este binecuvântat pentru totdeauna. Amin!” – Romani 1:21, 22, 25.

E ușor de observat că, în sistemele bisericești, numele lui Isus a fost făcut mai important decât al lui Iehova Dumnezeu. Clerul i-a făcut pe oameni să se roage Mariei, mama lui Isus, și să o venereze, dându-i unei femei onoare decât lui Dumnezeu. Numele de Maria și Isus sunt mai des menționate în sistemele ecleziastice decât cel al lui Iehova Dumnezeu. Venerarea de idoli și obiecte vizibile a fost și ea indusă de cler. Întreaga strategie și scopul minții diabolice din spatele acestui plan a fost minimalizarea numelui lui Iehova și batjocorirea, ridiculizarea și defăimarea lui.

Este imposibil să înțelegem corect îngrijirile divine pentru împăcarea omului cu Dumnezeu fără să înțelegem relația corectă dintre Isus și Dumnezeu. Este, deci, esențial ca falsa doctrină a trinității să fie demascată și smulsă din mințile oamenilor pentru ca lumina adevărului să strălucească.

REZOLUȚIE

Fratelui Rutherford i-a fost solicitat să elaboreze o rezoluție pentru adunarea de martori ai lui Iehova din New York, care să guverneze organizarea locală, lucru pe care l-a și făcut și, la data de 5 octombrie 1932, aceasta a fost adoptată prin vot unanim de întreaga adunare:

Adunarea de martori ai lui Iehova din New York, dorind ca organizarea sa oficială să fie întrutotul în armonie cu scripturile și să coincidă în întregime cu rezoluția publicată în numărul din 1 septembrie din *Turnul de Veghere*, adoptă următoarea metodă de procedură și acțiune:

Această adunare este devotată servirii active al lui Iehova, și fiecare membru al ei se implică, și, prin îndurarea Lui, va continua să se implice activ în serviciul pe teren, după cum i-o îngăduie ocazia.

Toate persoanele alese pentru a ocupa orice poziție în cadrul acestei adunări, și toate persoanele care votează pentru aceste poziții vor fi devotate deplin lui Iehova Dumnezeu și lucrării Împărăției sale, așa cum este executată acum pe pământ de către Societate de Biblie și Tratat Turnul de Veghere. Prevedem acum următoarele funcții oficiale de servi ale acestei adunări, și anume:

Un director de serviciu, care va fi numit de Societate de Biblie și Tratat Turnul de Veghere și ales dintr-o listă de trei nume trimise de adunare Societății menționate anterior. Datoriile respectivului director de serviciu vor fi stabilite și prescrise de Societate.

Un președinte, care să prezideze la oricare sau la toate întrunirile adunării. La întrunirea ei anuală, adunarea va alege un președinte general, care va păstra această funcție vreme de un an, dar adunarea poate desemna un al frate bătrân în această funcție, atunci când se dorește aceasta. În absența președintelui, un alt frate poate chema pe cei întruniți la ordinea de zi și adunarea poate alege președintele

pentru respectiva întrunire. Președintele va îndeplini datoriile pe care le îndeplinește de regulă o persoană aflată în această funcție, și o va face în armonie cu Scripturile.

Un comitet de serviciu, care va fi compus din șapte membri ai adunării, toți trebuind să fie bătrâni în sensul scriptural. Acest comitet va servi în această capacitate vreme de un an, până când succesorii lor vor fi aleși de adunare. Posturile vacante în comitet vor fi acoperite de adunare la oricare întrunire a ei. Oricine dintre membrii, sau chiar toți, pot fi îndepărtați din funcție pe temeiul că nu sunt de acord sau în armonie cu lucrarea de servire a lui Iehova, așa cum este ea dusă la împlinire de organizația sa. Adunarea conferă prin aceasta următoarele îndatoriri comitetului de serviciu, și anume:

- Să coopereze pe deplin și armonios cu directorul de serviciu la organizarea și ducerea mai departe a serviciului de teren sub îndrumarea Societate de Biblie și Tratat Turnul de Veghere.

- Să servească cu o capacitate executivă, și, în acel scop, să îndeplinească îndatoririle care erau până acum prerogativa comitetului executiv al acestei adunări. Comitetul de serviciu va stabili timpul și locul întrunirilor de studiu și al altor întruniri ale adunării, și va desemna pe cei care le vor conduce și pe cei care vor vorbi în fața adunării într-un discurs public cu tematici scripturale.

- Comitetul de serviciu, cu consultarea și aprobarea companiei, va numi un director-asistent și un responsabil cu resursele și alți astfel de asistenți ai directorului de serviciu, după cum este necesar. Comitetul de serviciu va numi și toate sub-comitele necesare pentru a îndeplini lucrarea și activitățile acestei adunări. Comitetului de serviciu îi pot fi atribuite din când în când și alte îndatoriri, după cum hotărăște adunarea. Toate acțiunile comitetului de serviciu se supun, bineînțeles, aprobării adunării, care are autoritatea scripturală de a acționa.

- Un secretar al adunării, care va fi un frate “bătrân” și care va ține arhiva adunării, după cum este nevoie. El va servi și ca secretar al comitetului de serviciu și va îndeplini îndatoririle ce revin unui secretar.

- Un trezorer, care va fi un frate “bătrân” și care va primi, păstra în siguranță, și, când va primi cererea necesară, elibera banii sau fondurile adunării. El va urmări diferite conturi în registrul contabil, arătând din ce sursă sunt primite fondurile, și spre care lucrare anume merg. Adunarea își rezervă autoritatea de a adăuga sau modifica aceste reguli în cadrul oricărei întruniri convocate în acest scop.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

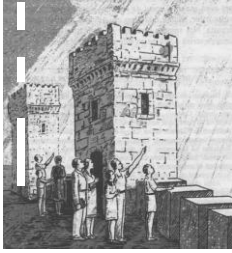
1 NOIEMBRIE 1932

Nr. 21

Cuprins:

DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA
PARTEA a IV-a	- Pag.553
IEHOVA OFERĂ RĂSCUMPĂRARE	- Pag.569
LEGĂMÂNTUL LEGII LUI DUMNEZEU:
SCOPUL ACESTUIA	- Pag.572
DE PE TEREN	- Pag.575

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Noiembrie 1932

Nr. 21

Dor după casa lui Iehova

”Însă Rut i-a zis: Nu insista să te părăsesc, să mă întorc și să nu mai merg cu tine, căci unde vei merge tu voi merge și eu și unde vei înnopta tu voi înnopta și eu. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” – Rut. 1:16

PARTEA a IV-a

Iehova Dumnezeu a fixat timpul sădirii și al secerișului. (Gen. 8:22) Atunci când i-a organizat pe oamenii din poporul de legământ al său pentru a-i duce în țara promisă, a stabilit înaintea lor și legea cu privire la seceriș, iar aceasta prefigura lucruri și mai mari care aveau să se petreacă în viitor. Fixând vremea secerișului pentru recolta de orz și de grâu, a fixat vremea începutului secerișului în rândul poporului său ales. Atunci când a sosit acea vreme, cuvintele lui Iehova, rostite prin profetul său, au fost cât se poate de potrivite: “Strângeți-i la mine pe cei credincioși mie, care încheie cu mine un legământ prin jertfă!”

2. Isus Cristos este Reprezentantul Principal al lui Iehova și Principalul Secerător al recoltei sale pentru că toată puterea din cer și de pe pământ este încredințată în mâinile sale. (Mat. 28:18) El duce la îndeplinire scopurile lui Iehova în concordanță perfectă cu voia celui Preaînalt. Știind acest lucru, putem fi întrutotul siguri că o imagine profetică pusă în scenă de Iehova se va împlini exact la timp și în armonie cu voința lui. Această regulă rămâne, evident, foarte valabilă în cazul dramei consemnate în cartea Rut. Nu e nevoie să facem presupuneri cu privire la împlinirea profeției. Atunci când vedem că Dumnezeu a făcut o profeție, o imagine profetică, și apoi observăm evenimentele concrete care s-au petrecut, și care se potrivesc exact cu detaliile acelei imagini, putem să tragem concluzia că avem o cunoștință exactă despre ea, conform cu voința lui Dumnezeu. Faptul că vedem și înțelegem astfel profețiile lui Dumnezeu ne dă multă putere nouă, rămășiței lui aflate acum pe pământ. Este vădit că acesta este motivul pentru care aceste ilustrații profetice ne-au fost date în trecut și pentru care se împlinesc în zilele acestea.

3. Cele două văduve, soacră și noră, stăteau la granița țării promise și au fost tăcute pentru o vreme. Rut și-a declarat alegerea într-o exprimare fără echivoc. Marea ei dorință era de a intra în casa lui Iehova și de a locui acolo pe timp veșnic pentru a-i putea servi singurului Dumnezeu adevărat și Atotputernic. (Ps. 27:4) Era

întrutotul hotărâtă ca, din îndurarea lui Dumnezeu, să intre în casa lui și în rândul poporului său.

4. Naomi și-a dat seama că Rut se hotărâse deja în sinea ei și a încetat, deci, să-i vorbească, rămânând tăcută. “Când a văzut că insista să meargă cu ea, Naomi nu a mai spus nimic.” (Rut. 1:18) Fără îndoială că Naomi era încântată de faptul că draga ei tovarășă se hotărâse să meargă mai departe cu ea, dar nu voia să o influențeze, nici măcar să-i spună asta. Rut s-a impus în fața lui Naomi și decizia ei a devenit una finală, prin care se punea, așadar, sub aripile protectoare ale lui Iehova Dumnezeu și își punea toată încrederea în el. Așa cum Isus s-a îndreptat neclintit spre Ierusalim, tot astfel hotărârea neclintită a lui Rut o călăuzea spre Betleem și spre Dumnezeul lui Israel. Rut a făcut înaintea lui Iehova un jurământ solemn de a fi credincioasă și de a-i servi lui Dumnezeu (1:17) Ea a făcut acest lucru de bunăvoie, indiferent de ce avea să îi aducă viitorul. Prin propria ei decizie și cuvintele sale, Rut a anulat orice posibilitate de a o putea învinui pe Naomi pentru consecințele deciziei sau alegerii ei. Naomi a îndemnat-o pe Rut să judece prețul deciziei și a informat-o că nu îi putea oferi nici o speranță de răsplată, fie ea pământescă sau de un alt fel. – 1:11-13.

5. Tot astfel, cei care sunt deplin devotați organizației lui Dumnezeu nu încearcă să-i ademenească sau înduplece pe alții să intre în această organizație punându-le înaintea avantajelor în prezent sau chiar răsplăți viitoare pentru căutarea casei lui Dumnezeu. Cei credincioși, reprezentați de Naomi le spun celorlalți ceea ce se cuvine, și anume că a-l servi pe Iehova este cel mai mare privilegiu pe care îl poate avea o creatură, și că Dumnezeu este “drept și loial”, și că tot ce va face pentru ei va fi întotdeauna drept. Ei văd că este greșit întrutotul să încurajeze o persoană să facă un legământ cu Dumnezeu cu condiția că vor avea un loc în Împărăția cerurilor. Ei văd, ca membrii ai organizației lui Dumnezeu, că datoria lor este să le prezinte adevărul altora care caută casa lui și să-l lase pe fiecare dintre cei care încep drumul spre ea să fie responsabil de sine. Ei arată clasei Rut că trebuie să se bizuie pe Domnul, și nu pe brațul oamenilor. Clasa Rut trebuie să își arate devotamentul și atașamentul față de Dumnezeu și Regele lui, Isus Cristos, și organizația lui, iar cei care o alcătuiesc chiar o fac. Ei trebuie să facă acest lucru dacă doresc să fie în compania și tovarășia celor care intră în casa lui Iehova Dumnezeu și care locuiesc în ea.

UMILIREA LUI NAOMI

6. “Și-au continuat deci drumul împreună până au ajuns la Betleem. De îndată ce au ajuns la Betleem, tot orașul s-a pus în mișcare din cauza lor, iar femeile ziceau: "Aceasta este Naomi?" Dar ea le zicea femeilor: "Nu-mi mai spuneți Naomi, ci spuneți-mi Mara, fiindcă Cel Atotputernic m-a umplut de amărăciune. Când am plecat, eram în belșug, dar Iehova a făcut să mă întorc cu mâinile goale. De ce să mă numiți Naomi, când Iehova m-a umilit și Cel Atotputernic a adus nenorocirea asupra mea?"” – 1:19-21.

7. Cele două femei care mergeau împreună la Belteem reprezintă în acest caz două părți ale aceleiași clase, la fel ca și Estera și Mardoheu care, la rândul lor, reprezentau două părți ale aceleiași clase, și anume oamenii credincioși din organizația lui Dumnezeu de pe pământ. Se vede foarte clar, deci, că Naomi juca două roluri și reprezenta atât rămășița cât și organizația lui Dumnezeu. În inima lui Naomi suferința încă își afla loc, după cum o evidențiază cuvintele ei de la sosirea în Betleem, adresate celor care o numeau Naomi: “Nu-mi mai spuneți Naomi [„cea plăcută“], ci spuneți-mi Mara [adică „amară, amărâtă“].”

8. Naomi era o femeie din greu încercată. (Ier. 31:9-12) Ea era văduvă, stearpă, și fără niciun rod al pântecelor sale, iar acest lucru era umilitor, de deplâns pentru poporul lui Dumnezeu. Era o femeie părăsită și cu sufletul suferind, așa cum scrie și profetul lui Dumnezeu despre Sion, femeia sau organizația lui Dumnezeu: “Pentru că Iehova te-a chemat ca pe o soție părăsită și mahnită în spirit, ca pe o soție din tinerețe, care a fost mai târziu respinsă”, a spus Dumnezeul tău.” (Isa. 54:6) Fără îndoială, Naomi se simțea atunci ca și cum ar fi fost respinsă.

9. Exprimarea profetului și condiția în care se găsea Naomi sunt încă o dovadă că în acest moment ea juca rolul organizației lui Dumnezeu. Atunci, ce avea să o ridice pe Naomi din suferința ei și să o facă bucuroasă încă o dată? Răspunsul este: doar nașterea, aducerea în existență a unui urmaș din care va descinde Regele lui Dumnezeu; și prin acest lucru ea va reprezenta organizația lui Dumnezeu care poartă și aduce roadele Împărăției. Să aibă un copil care va fi implicat în împlinirea profeției lui Dumnezeu despre un Rege în Israel, ar fi fost bucuria ei cea mai mare.

10. Nu s-a referit oare apostolul Pavel la un lucru asemănător când a scris cuvintele care au fost o enigmă pentru mulți dintre cei care au căutat sincer să le înțeleagă, cuvinte care apar mai jos? Când Dumnezeu a pronunțat în Eden sentința asupra omului, aceasta spunea, între altele: “Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15) Neîndoielnic, femeia menționată aici reprezintă și prefigurează organizația lui Dumnezeu, care, la timpul convenit, va purta în pânțele urmași pentru justificarea numelui lui Iehova.

11. În armonie cu aceasta, apostolul Pavel spune: “Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia a fost amăgită și a ajuns să încalce legea. Totuși, ea va fi în siguranță prin nașterea de copii, dacă rămâne în credință, în iubire și în sfințenie, precum și cu judecată sănătoasă.” (1Tim. 2:14, 15) Din vremea Edenului până la nașterea Împărăției, femeia lui Dumnezeu, reprezentată de Eva, a fost mult umilită batjocorită de Satan și toate agențiile sale. Satan l-a ocărât pe Iehova Dumnezeu și pe Isus, și pe fiecare dintre cei care au intrat în familia lui Dumnezeu, motiv pentru care este scris: “Căci nici Cristos nu și-a plăcut lui însuși, ci, după cum este scris: "Batjocurile celor ce te batjocureau au căzut asupra mea".” –Rom. 15:3.

12. Sionul, femeia lui Dumnezeu, reprezentată sau prefigurată de Eva, a dat naștere în 1914 copilului de sex bărbătesc care va conduce toate națiunile lumii și tot ea, Sionul, femeia sau organizația lui Dumnezeu a fost salvată datorită credinței

și adevăratului devotament arătat lui Iehova. Acest lucru a marcat începutul despovăririi de umilință pentru organizația lui Dumnezeu și începutul bucuriei, a cântărilor și a laudei lui Iehova. Evident, la asta se gândea Pavel atunci când a scris textul de mai sus. Nașterea de copii a salvat-o pe femeia lui Dumnezeu, adică organizația lui, și toate faptele arată că ea, organizația lui Dumnezeu, a stăruit mereu în credință, iubire și sfințenie și va avea loc, deci, o justificare a numelui său. Tot astfel, lucrul care va ridica povara umilinței abătută asupra lui Naomi va fi nașterea unei “semințe”, a unui urmaș din genealogia regală. Iehova Dumnezeu a făcut ca Naomi să joace un rol în această dramă, după cum observăm dacă corelăm alte scripturi care arată că organizația lui a fost umilită și continuă să sufere această umilire până la timpul fixat al lui Dumnezeu, când acesta îi va spune: “Te-am părăsit doar pentru o clipă, dar te voi aduna cu mari îndurări. Într-o revărsare de mânie mi-am ascuns fața de tine pentru o clipă, dar mă voi îndura de tine cu bunătate iubitoare pe timp veșnic”, spune Răscumpărătorul tău, Iehova.” – Isa. 54:7, 8.

13. Iehova Dumnezeu a trimis foametea asupra israeliților, și apoi tot el a oferit belșug Betleemului și i-a îndrumat pașii lui Naomi înapoi către “casa pâinii”. Tot astfel, Dumnezeu a creat conjunctura care să o îndrume pe Maria spre Betleem pentru ca Regele Isus să se nască acolo. Fără îndoială că Dumnezeu și-a trimis îngerii pentru a o călăuzi pe Naomi și a controla evenimentele care aveau să se petreacă după întoarcerea ei la Betleem. Domnul a făcut ca în Cuvântul său să fie consemnate multe cazuri în care îngerii săi în însoțesc pe cei care sunt trimiși într-o misiune pentru cauza sa, și avem toate motivele să credem că îngerii erau cu Naomi și Rut când acestea au intrat în cetatea Betleemului.

14. Atunci când Naomi a ajuns la Betleem, întreg orașul forfotea și mulți întrebau: “Este aceasta Naomi?” Conform *Ediției Revizuite*: “Femeile spuneau: Este aceasta Naomi?” În 1918, poporul credincios al lui Dumnezeu, reprezentat de Naomi, era foarte tulburat și umilit. Alții, care pe atunci pretindeau că sunt urmașii ai lui Isus Cristos, și care erau probabil născuți din spirit sfânt, dar care nu s-au devotat întrutotul lui Dumnezeu, au fost mișcați de necazul și suferința care s-a abătut asupra clasei Naomi, care era constituită din reprezentanții organizației lui Dumnezeu de pe pământ în timpul necazurilor și apăsărilor din Războiul Mondial. Aceștia reprezentau “femeile” menționate în textul de mai sus, care și-au exprimat surprinderea că Naomi se afla într-o situație atât de grea și era atât de umilită. Fără îndoială, unele dintre acele “femei” erau înclinate să creadă că Naomi era cea care trebuia învinuită pentru condiția nefericită în care se afla. În timpul anului 1918, unii dintre preținșii urmași ai lui Isus Cristos, precum acele femei, și-au exprimat părerea față de cei care îndurau umilințe și muștrări – reprezentați de Naomi - și îi considerau întrutotul responsabili de umilința lor și starea lor nefericită. Ne înviorează și ne dă, într-adevăr, noi puteri să vedem cum Domnul a făcut ca multe dintre detalii, chiar și cele minore, să fie prefigurate în ilustrația sau imaginea lui profetică, și acum îngăduie poporului său de legământ, devotat lui, să vadă aceste imagini și să aprecieze mai profund bunătatea sa iubitoare.

15. Răspunzând observațiilor femeilor, Naomi a spus, în esență: “De ce îmi spuneți Plăcută sau Dulce? Spuneți-mi Amară, căci vedeți că Domnul a mărturisit împotriva mea și m-a lovit.” Naomi a spus acest lucru în ciuda faptului că știa că „Dumnezeu își întorsese fața către poporul său, dându-le pâine.” (1:6) Ea încă nu văzuse că erau speranțe de bucurie. Tot astfel, atunci când poporul lui Dumnezeu au început să fie scos din suferință și umilire imediat după 1918, cei din organizația lui Dumnezeu au continuat totuși să simtă acea umilire, pentru că nu intraseră încă în bucuria Domnului, și nu aflaseră că “bucuria Domnului e puterea lor” (Mat. 25:21; Neemia 8:10) Însă, atunci când acești oameni credincioși au aflat pentru prima dată că Împărăția se născuse, și că Regele Cristos se afla la templul său, s-au bucurat mult în pofida tuturor ocărilor și suferințelor. Poporul credincios și supus legământului care s-au aflat la Cedar Point în 1922 nu va uita niciodată marea bucurie care s-a abătut peste el în acel loc, și care a continuat de atunci înainte a fi credincioși; și apoi, când au apreciat sensul nașterii națiunii sau Împărăției, bucuria lor a sporit și mai mult. Cei care au apreciat acest lucru și care au rămas de atunci mereu în contact cu adevărul, așa cum a fost dezvăluit de Dumnezeu poporului său, au continuat să se bucure indiferent de batjocura sau ocările aruncate asupra lor, oricare ar fi ele.

TIMPUL

16. Începând din jurul anului 1875 Isus Cristos, Reprezentantul Principal al lui Iehova, „pregătea calea Domnului Iehova”. În 1914, Iehova l-a așezat pe fiul său de viță regală pe muntele său sfânt în Sion, adică l-a făcut centrul capital sau capul organizației sale, lucru care marchează nașterea Împărăției. (Ps. 2:6, Rev. 12:5) Apoi a urmat războiul din ceruri, și Satan și mulțimile sale nelegiuite au fost izgonite din ceruri și aruncate pe pământ. Apoi „Isus a venit de îndată la templul lui Iehova pentru judecată” și a început ridicarea Sionului, și construcția a progresat. (Mal. 3:1-3; Ps. 102:16). Acest lucru a marcat începutul timpului secerișului, adică a adunării la el a celor care se aflau în legământ prin jertfă și care au răspuns chemării Împărăției și au fost credincioși. Secerișul nu putea avea loc înainte de acea perioadă de timp.

17. Naomi și Rut au ajuns la Betleem Efrata, “casa pâinii” și “locul belșugului” la începutul secerișului de orz. “Astfel, Naomi s-a întors și Rut, moabita, nora ei, era cu ea când s-a întors din câmpiile Moabului. Ele au ajuns la Betleem pe la începutul secerișului orzului.” (1:22) Acesta avea loc mai devreme decât secerișul grâului, dar și recolta de grâu se apropia. (Ex. 9:31, 32; Rut 2:23) Domnului i se oferea un snop de orz “în zorii zilei de după sabbat”, după Paști. (Lev. 23:9-21) Pâinea de orz era folosită cu precădere de oamenii din clasele mai sărace. (Jud. 7:13; 2 Regi 4:42; Ioan 6:9) Naomi era una dintre săracii Domnului și Rut, însoțitoarea ei, era și ea săracă, reprezentându-i deci pe cei cu sufletul umil și cu multe lipsuri materiale.

18. Venirea împreună la Betleem a lui Naomi și Rut la începutul vremii secerișului dovedește cu autoritate că împlinirea imaginii profetice prezentate în

cartea Rut va avea lor la sfârșitul lumii. Acest lucru este susținut în continuare de afirmația lui Isus, că „secerișul este la sfârșitul lumii” (Matei 13:39). Deci, secerișul nu putea să fie avut loc înainte de 1914 sau începând cu acel an; și, din moment ce secerișul reprezintă “adunarea laolaltă” a poporului aprobat de Dumnezeu în “grâнар”, adică la templu, acest lucru fixează timpul împlinirii imaginilor profetice ca începând cu 1918 e.n. și ulterior. Vremea secerișului era la evrei și un moment pentru încoronarea regilor lor. (1 Sam. 12:13-17) În 1918 a fost încoronat noul Rege al pământului, care a intrat atunci în templul lui Dumnezeu și s-a prezentat ca Rege, și a venit timpul secerișului, și secerișul a început. – Rev. 14:14-16.

19. Atunci când Naomi și Rut au ajuns la Betleem paștele a fost deja sărbătorit, și pârga secerișului de orz era deja adus înaintea lui Domnului. Acum se apropiau și primele roade ale Rusaliilor (Penticostei). Corespunzând cu acest lucru, cu secole mai târziu, și anume în ziua de Rusalii din 33 e.n. s-a împlinit profeția lui Ioel, atunci când spiritul Domnului s-a revărsat asupra poporului său. (Ioel 2:28; Fapte 2:16-18) Ploile târzii au căzut (Ioel 2:23). În 33 e.n., profeția lui Ioel s-a împlinit la scară mică. Trebuie să fie, și a și existat o împlinire la scară mai mare. Aceste adevăruri sprijină puternic concluzia că apogeul imaginii profetice din cartea Rut își găsește împlinirea prin revărsarea spiritului sfânt, care “se va petrece în zilele de pe urmă, spune [Domnul] Dumnezeu” (Fapte 2:17). Faptele binecunoscute acum rămășiței lui Dumnezeu ne arată că acest moment binecuvântat a venit în 1922. Așadar, Rut reprezintă îndeosebi acea clasă de fiii ai lui Dumnezeu care au fost aduși în templu și, deci, în organizația lui Dumnezeu începând cu 1922 și ulterior, timp în care Dumnezeu „a turnat spiritul său peste toate creaturile”, și toți cei aprobați de el au privit ungera de la Cel Sfânt și au pornit cu bucurie să vestească Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul adevărat despre el și Împărăția lui. – 1 Ioan 2:20; Fapte 2:17, 18.

20. Aceste repere de timp nu arată numai timpul când începe să se împlinească drama profetică a lui Rut, ci arată clar de ce această carte nu a putut fi înțeleasă în perioadele mai timpurii. Prin această afirmație nu criticăm pe nimeni dintre cei care au comentat pe marginea cărții Rut. Fără îndoială că lui Dumnezeu i-a fost plăcut să vadă cum cei devotați lui au încercat să afle înțelesul Cuvântului său; dar nimeni nu a putut oferi o interpretare corectă a profeției lui Dumnezeu pentru că nici o profeție nu se interpretează în particular, individual. Atunci când sosește timpul său fixat, el face să se petreacă evenimente care împlinesc lucrurile pe care le-a făcut să fie scrise anterior, și atunci poporul său din templu, bucurându-se de strălucirile de lumină de la Domnul, primesc capacitatea de a discerne și aprecia împlinirea profeției. Vor exista și cei care, deși pretind că sunt devotați lui Dumnezeu, vor respinge, și se vor împotrivi celor spuse aici despre cartea Rut și, făcând asta, vor dovedi că nu sunt născuți din femeia lui Dumnezeu și deci nu primesc învățătură de la Dumnezeu. Cei care primesc, însă, vor găsi pace și bucurie în împlinirea evidentă a acestei drame profetice. – Isa. 54:13.

BOAZ

21. Boaz făcea parte din seminția lui Iuda și, pe când a sosit Naomi, era probabil căpetenia Betleemului. Era un om cu mijloace și influență. Tatăl său, Salmon, a trecut Iordanul secătuit participând cu Iosua la asediul Ierihonului, și apoi s-a căsătorit cu Rahab prostituata. Boaz s-a născut în țara promisă. (1 Cron. 2:11; Mat. 1:5) Boaz era o rudă de-a lui Naomi, ambii fiind din aceeași seminție. “Și Naomi avea o rudă din partea soțului ei, un om foarte bogat, din familia lui Elimelec. Numele lui era Boaz.” – 2:1.

22. După cum am spus mai înainte, numele Elimelec înseamnă “Dumnezeu, Regele meu”. Boaz era din familia lui Elimelec și, făcând parte din seminția lui Iuda, apare în această imagine profetică reprezentându-l, prefigurându-l pe Isus Cristos, și arătând astfel că Isus Cristos a fost în legături strânse cu activitatea adunării în acea perioadă de timp în care spiritul sfânt a îndeplinit funcția de mângâietor, apărător și ajutor. Elimelec reprezenta spiritul sfânt în funcția de mângâietor, de alinător, iar cel care l-a trimis pe mângâietor în numele lui Isus era Regele Etern. (Ioan 14:26) De asemeni, este scris că Isus, ca agent și Reprezentant Principal al lui Iehova, a trimis spiritul sfânt ca mângâietor. (Ioan 15:26) Acest lucru este încă o dovadă care se cumulează pentru a dovedi că împlinirea profetică a cărții Rut a avut loc după ce spiritul sfânt a fost retras din funcția de mângâietor sau ajutor, lucru care a avut loc la venirea lui Isus Cristos la templul lui Iehova.

23. Numele de Boaz înseamnă “iuțeală, vrednicie, nerăbdare” și probabil și “putere”. Unul dintre stâlpii templului lui Solomon se numea “Boaz”, și era puternic. (1 Regi 7:21) Numele se potrivește zelului manifestat de Isus pentru casa lui Dumnezeu, al cărei Stâlp principal este. (Ps. 69:9; Ioan 2:13-17) Acest lucru atrage și atenția asupra faptului că nerăbdarea lui Isus era ațintită spre planul de justificare a numelui lui Iehova și asupra zelului și iuțelii cu care a acționat în acest sens când a sosit timpul fixat. (Ps. 110:1, 2) Respectând sensul numelui său, Boaz a acționat rapid când a venit vremea reabilitării lui Rut și a „numelui lui Elimelec”. Atributul de “putere” este și mai potrivit numelui său, iar acest lucru este sugerat de faptul că Isus este puterea adunării sale iar cei care îl servesc cu credință pot spune, pe bună dreptate, că: ”Pentru toate lucrurile avem tărie datorită celui care ne dă putere.” (Filipeni 4:13) La vremea sosirii lui Naomi și Rut la Betleem, Boaz nu mai era un tânăr, ci un bărbat matur, motiv pentru care se potrivește pentru a-l reprezenta pe Isus Preotul din ordinul Melhisedec. Dacă Naomi nu ar fi fost prea bătrână, ar fi fost obligația lui Boaz să se căsătorească cu ea și să-i aducă un moștenitor lui Elimelec. Rut trebuie, deci, să îi ia locul.

DORNIC SĂ SERVEASCĂ

24. “Ziua aceea”, după ce Regele începe lucrarea de justificare a numelui lui Iehova, este ziua când poporul de legământ trebuie să fie dornic să servească. “Poporul tău se va oferi de bunăvoie în ziua în care îți conduci oștirea la luptă. Împodobiți cu sfințenie, venind din sânul zorilor, oștirea ta de tineri este ca

picăturile de rouă.” (Ps. 110:3) Acest text, pe care tocmai l-am citat, se referă la momentul de după nașterea Împărăției și după ce Sionul își va naște copii, moment când aceștia se oferă de bunăvoie și bucuroși să participe la servirea lui Iehova. Rut s-a oferit de bunăvoie să servească săracei lui Dumnezeu, soacra ei rămasă văduvă, și ea este cea care a luat inițiativa și nu a fost forțată să lucreze, nici nu s-a plâns de prea multă muncă. “După un timp, Rut, moabita, i-a zis lui Naomi: "Lasă-mă, te rog, să mă duc și să strâng spicele rămase printre snopii de cereale de pe ogorul aceluia în ochii căruia voi găsi favoare". Și Naomi i-a zis: "Du-te, fiica mea." (2:2) Prin aceasta, ea i-a reprezentat pe cei care vor veni în organizația lui Dumnezeu după 1918, cei care nu au trebuit să fie îndemnați să servească, ci au luat inițiativa; cei care nu caută onoare și laudă de la oameni, nici nu-i adulează, ci caută cu zel și onestitate să servească, să-l onoreze și să-l laude pe Iehova și Regele lui.

25. Era vremea secerișului, și Rut s-a uitat pe câmpuri și a văzut că erau “albe pentru seceriș” (Ioan 4:35). Ea nu a considerat că ar fi potrivit să se odihnească acasă și să se uite la alții cum trudesc pentru ea și mama ei, ci s-a arătat dornică să „poate povara ... zilei” pe câmp. Felul în care i-a slujit lui Naomi este precum cel al lui Elisei, despre care se scrie: “Atunci unul dintre slujitorii regelui lui Israel a răspuns și a zis: "Este aici Elisei, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie"."(2Regi 3:11). Clasa Elisei a preluat cu zel lucrarea de acolo de unde a lăsat-o clasa Ilie. Acest lucru înseamnă că, după 1919, poporul de legământ al lui Dumnezeu a văzut că lucrarea anterioară, prefigurată de Ilie, s-a încheiat și că lucrarea care avea să urmeze, a fost prefigurată de Elisei, și au preluat-o cu bucurie.

26. Rut era străină în țara Israel și, în mod natural, nu știa despre legile care guvernau recolta în Israel, dar este evident că Naomi a informat-o despre legea lui Dumnezeu care spunea că străinul poate culege pe câmp în urma secerătorilor. “Când se va strânge recolta țării, să nu seceri de tot marginea ogorului tău și să nu culegi spicele rămase în urma secerișului. Să le lași pentru cel năpăstuit și pentru locuitorul străin. Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru.” – Lev. 23:22.

27. Rut era și săracă, și străină după prevederile acestei legi, așa că și-a înțeles poziția. (2:10) Ea a dorit să găsească favoare în ochii stăpânului ogorului, iar acest lucru corespunde cu felul în care Estera căuta favoarea regelui Ahașveroș și dorea să fie aleasă regină (Estera 2:8-16) Rut reprezintă aici o clasă de oameni care au fost străini Domnului și au fost apoi aduși în contact cu adevărul și despre Împărăția lui și s-au supus cu umilință Domnului și au arătat o mare dorință de a servi cu credință.

28. Rut știa că nu putea câștiga favoarea etalându-li frumusețea fizică, ci printr-un comportament potrivit și loialitate față de proprietarul ogorului. Aceasta este o dovadă a faptului că așa zișii “dezvoltatori ai caracterului” nu au mers pe calea potrivită atunci când au tras concluzia că prin dezvoltarea a ceea ce numesc “un caracter frumos și îndrăgit” vor câștiga favoare în ochii Domnului. Dumnezeu își găsește plăcerea în devotamentul loial pentru el. Fără îndoială că Rut era

frumoasă și grațioasă, dar credința ei, comportamentul ei și zelul și activitatea ei erau lucrurile care o făceau cu adevărat frumoasă. Atunci când i-a spus de bunăvoie soacrei ei că va merge să lucreze pe câmp, Naomi i-a zis: ”Du-te, fiica mea”. Acest lucru era drept și potrivit, și arată că poporul credincios din organizația lui Dumnezeu sunt activi în onorarea numelui lui Iehova și este întotdeauna un lucru potrivit ca o persoană din organizație, care a depus un jurământ sau legământ de a face voia lui Dumnezeu, precum Rut, să-i încurajeze pe alții să fie activi. Naomi s-a îngrijit de casa în care cele două locuiau, și a apărut puținele lucruri pe care le aveau. Rut era însoțitoarea ei credincioasă, care-și îndeplinea partea ei.

29. Nici Naomi, nici Rut nu erau secerătoare, iar acest lucru sugerează că lucrarea de seceriș de la sfârșitul sistemului nu ține nici de clasa Naomi, nici de clasa Rut. În această privință, avem și afirmația clară a lui Isus că „secerătorii sunt îngerii”, și nu trebuie să accedem la o poziție pe care Domnul nu ne-a desemnat-o nouă. (Mat. 13:19). Aceasta este încă o dovadă că secerișul recoltei Domnului nu a început înainte de venirea lui Isus Cristos la templu, când a fost însoțit de alaiul său de îngeri sfinți. (Mat. 25:31) Atunci a început Domnul „să-i adune la sine” pe cei care au răspuns la chemarea Împărăției și care au fost primiți în legământul Domnului pentru Împărăție. – 2 Tes. 2:1; Ps. 50:5.

30. Rut a venit să strângă în urma secerătorilor. “Ea a plecat, a intrat pe un ogor și a început să strângă spicele rămase în urma secerătorilor. A nimerit pe partea de ogor a lui Boaz, care era din familia lui Elimelec.” (2:3) Munca ei, în care a strâns în urma secerătorilor, avea să le ofere hrana necesară atât ei, cât și soacrei ei. Îngerii sunt cei care seceră pe ogorul Domnului, iar cei care îi urmează Domnului, Secerătorul, și îngerii săi au privilegiul de a primi provizia de hrană necesară din mâna Domnului, iar faptele petrecute arată clar că aceste lucruri s-au petrecut, într-adevăr, după 1918, dovedind literalmente că Dumnezeu a hrănit îndeosebi poporul său începând de atunci.

31. Și alte fete lucrau pe câmp, probabil adunând în urmă. Rut aduna în urma lui Boaz, care îl reprezenta pe Secerător, pe Isus Cristos. Ea aduna de pe ogorul lui; și tot așa este și acum, când clasa reprezentată aici de Rut îl urmează pe Domnul Isus, și este ajutată de secerătorii lui, și hrănită cu mâncarea pe care Domnul Isus o oferă de la grâнарul lui Iehova. Aceasta este încă o dovadă că Domnul Isus Cristos este învățătorul sau cel care dă hrană, și nu oamenii, și ar trebui să închidă pentru totdeauna gurile celor care pretind că îi servesc Domnului, dar care doresc să-i onoreze pe oameni pentru că au hrănit casa credinței.

32. Despre Rut se scrie că: “a nimerit pe partea de ogor a lui Boaz, care era din familia lui Elimelec.” Părea o simplă întâmplare, pe care oamenii moderni ar numi-o “noroc”, dar fără îndoială că îngerii lui Dumnezeu se aflau acolo pentru a o îndruma pe Rut spre locul unde Dumnezeu dorea ca ea să meargă. Din moment ce drama era regizată de Dumnezeu, acesta nu făcea nici o greșală. Alte cazuri de îndrumare de la îngeri precum aceasta par să se fi întâmplat; dar acestea, de fapt, nu s-au “întâmpat”, pentru că nu au fost întâmplătoare. (Fapte 10:1-7) Poporul lui

Dumnezeu a aflat recent că, de la venirea lui Isus Cristos la templul său, alaiul său de îngerii le-a slujit la porunca Domnului.

SE CERĂTORUL

33. Boaz era proprietarul ogorului și, deci, în această parte a dramei îl reprezintă pe Secerătorul Principal, Isus Cristos. Domnul Isus Cristos stăpânește întreaga lume, fiind făcut de Tatăl lui moștenitor peste toate lucrurile, și este și Secerătorul care îi adună pe cei aprobați la Iehova. “Și iată că Boaz a venit din Betleem și le-a zis secerătorilor: "Iehova să fie cu voi!" Iar ei i-au zis: "Iehova să te binecuvânteze!" Apoi Boaz l-a întrebat pe tânărul care-i supraveghea pe secerători: "A cui este tânăra aceasta?"” – 2:4, 5.

34. Ajuns pe ogor, Boaz i-a salutat pe lucrătorii lui cu cuvinte blânde, spunându-le “Domnul să fie cu voi”, iar aceștia i-au întors salutul, urându-i ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe stăpânul ogorului. Saluturi ca acestea sunt cele potrivite în organizația Domnului Dumnezeu (Ps. 129:8). Sosirea lui Boaz pe ogor ilustrează foarte frumos sosirea lui Isus pe câmpul secerișului în 1918, pentru a face lucrul în numele lui Iehova Dumnezeu. Toți cei care au recunoscut venirea Sa spun acum cu bucurie: “Binecuvântat să fie Cel ce vine în numele lui Domnului! Vă binecuvântăm din casa Domnului!” – Ps. 118:26.

35. Atât Isus, Secerătorul, cât și îngerii săi, care sunt secerătorii subordonați lui, îndeplinesc lucrul secerișului pentru Iehova; și astfel se fixează regula că, pentru cei care sunt servii Celui Prea Înalt, calea potrivită, dreaptă este să-și ducă la îndeplinire lucrul pentru Domnul. “Orice lucru faceți, să-l faceți din tot sufletul, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.” (Col. 3:23) E ușor de văzut, deci, de ce Isus avea să spună că este un lucru dezgustător înaintea lui Dumnezeu ca numele oamenilor să fie preamărite când vine vorba de lucrarea lui. – Luca 16:15.

36. Boaz a mers încolo și încoace pentru a-i inspecta pe cei care lucrau pe ogorul lui. Tot astfel, Isus vine să-i cerceteze atât pe secerători, cât și pe cei ce strâng în urma lor pe ogor. “Regele a intrat să-și vadă oaspeții” (Mat. 22:11) Boaz ținea socoteala activităților care se desfășurau pe ogorul său, și, în timp ce făcea asta, privirea i s-a abătut asupra lui Rut. Cu siguranță că la fel este și acum; când Isus Cristos își supraveghează lucrătorii, privirea sa se abate asupra clasei Rut, care este devotată sincer și cu zel lucrării de față. Este rațional să tragem concluzia că Isus cooperează cu îngerii săi principali pe ogorul secerișului pentru ducerea la îndeplinire a lucrării. Organizația lui Iehova are o armonie desăvârșită și îi dă gloria lui Dumnezeu. Așa cum Boaz l-a întrebat pe supraveghetorul său cine este fata care a apărut pe ogorul său, tot astfel ne putem aștepta să-i raporteze și îngerii lui Dumnezeu despre zelul și râvna celor care execută lucrarea ce le-a fost încredințată de el.

37. Întrebarea pusă de Boaz supraveghetorului său a primit răspunsul: “Iar tânărul care-i supraveghea pe secerători a răspuns și a zis: "Tânăra aceasta este o moabită care s-a întors cu Naomi din câmpia Moabului. Ea a zis: "Lasă-mă, te rog,

să strâng spicele rămase; voi aduna printre snopii de cereale, în urma secerătorilor". Și a intrat și a stat în picioare de la ora aceea a dimineții până acum, când abia s-a așezat pentru o clipă în casă." – 2:6, 7.

38. Aceste cuvinte constituie o recomandare excelentă pentru Rut înaintea stăpânului ogorului. Ea a nu a venit cu îndrăzneală pe câmp, cerând să i se ofere dreptul stabilit de lege pentru străini și săraci, ci a venit cu curtenie și umilință, implorând să primească permisiunea de a strânge în urma secerătorilor și, prin comportamentul ei, a arătat că apreciază favoarea pe care a primit-o. Acest lucru arată și că era obișnuită cu munca, și nu era "crescută în puf", nici nu se aștepta să fie răsfățată sau mângâiată. Ea a profitat de seceriș și de desfășurarea lui și "răscumpăra momentul prielnic", așa cum sunt îndemnați să facă poporul lui Dumnezeu. (Efeseni 5:16) Ea nu a lucrat doar pentru o oră și jumătate pentru ca apoi să se ducă acasă și să doarmă sau să se odihnească, ci a continuat să lucreze restul orelor de muncă, prânzind pe câmp. Credința, munca, umilința și zelul manifestate de Rut i-au plăcut lui Boaz. Fiind mulțumit, s-a apropiat de ea și s-a prezentat, încurajând-o apoi să continue cu munca.

39. Boaz i-a mai spus lui Rut: "Mai târziu, Boaz i-a zis lui Rut: "Ascultă, fiica mea! Să nu te duci să strângi spice de pe alt ogor și să nu te îndepărtezi de locul acesta, ci să te ții aproape de slujitoarele mele. Să fii cu ochii pe ogorul pe care îl vor secera și să te duci cu ele. Le-am poruncit tinerilor să nu se atingă de tine. Când îți va fi sete, să te duci la vase și să bei din ce vor scoate tinerii." - 2:8, 9.

40. Faptul că Boaz, vorbindu-i lui Rut, a folosit cuvintele "Ascultă, fiica mea!" arată că vârsta lui era înaintată și că o privea cu blândețe și cuviincios, și ne amintește de unele din cuvintele adresate de Domnul celor care au încheiat un legământ de a face voia lui Dumnezeu. "Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea!" (Ps. 45:10) Rut era străină și păgână, dar Boaz nu alungat-o de pe ogorul său din acest motiv. Era un om bun la suflet, și probabil se gândea că și mama lui a fost străină și cândva a îndurat batjocurile altora. Dar, pe lângă orice altceva, Boaz respecta prevederile legii lui Dumnezeu despre sărac și străin. Tot astfel, Isus a spus: "Tot ce-mi dă Tatăl va veni la mine și pe cel care vine la mine nu-l voi alunga." – Ioan 6:37.

41. Lucrătorii pe ogor au nevoie de apă de băut, așa cum poporul lui Dumnezeu de pe ogorul lui au nevoie de adevăr pentru a-i înviora. Boaz a invitat-o pe Rut ca, atunci când îi va fi sete, să bea apă din vasele umplute din izvoarele lui. Probabil că această apă a fost scoasă din „fântâna Betleemului, care se află lângă porți”, fântâna preferată a lui David, din care va bea mulți ani după aceea. (2 Sam. 23:14-17) Boaz i-a dat lui Rut privilegiul de a bea, și asta „fără bani, fără plată”. Cuvintele sale corespund, așadar, în chip minunat invitației consemnate de profetul lui Iehova, și anume: "Voi, toți cei însetați! Veniți la apă! Și cei care n-aveți bani! Veniți, cumpărați și mâncați! Da, veniți, cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată! De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine și de ce vă osteniți pentru ceea ce nu satură? Ascultați-mă cu atenție și mâncați ce este bun, iar sufletul

vostru să-și găsească desfătarea în grăsime! Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ veșnic în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt credincioase.” – Isa. 55:1-3.

42. Pe ogorul său, Boaz angajase și “tineri”, iar aceștia corespund sau reprezintă îngerii pe ogorul lui Isus Cristos. Așa cum i-a însărcinat Boaz pe acești tineri cu privire la Rut, tot astfel și Domnul i-a făcut pe acești îngeri responsabili peste rămășița din ziua de azi, folosindu-i pentru a le aduce lucrătorilor apele înviorătoare și dătătoare de viață ale adevărului, pentru a putea continua lucrarea lor ca martori ai lui Iehova pe pământ. Rămășița se bucură acum să vadă cum Domnul, în anii care tocmai au trecut, s-a folosit de îngerii săi pentru a le pune înaintea mesajul adevărului dătător de viață, permițându-le să aibă o ocupație transmițându-l de la unul la altul. – Ps. 91:11, 12; Rev. 8:3-12; vezi *Lumina*, vol. I pag 105.

43. Unii au ajuns să cunoască adevărul și să se angajeze prin legământ să împlinescă voia lui Dumnezeu atât înainte cât și după 1918, dar au fost prea impresionați de propria lor importanță. Aceștia au căzut. Rut reprezintă acea rămășiță care rămâne sinceră și credincioasă, „umblând umilă înaintea lui Dumnezeu”. Atunci când Rut a auzit cuvintele generoase ale lui Boaz referitoare la lucrarea ei pe ogorul lui, a arătat imediat că le apreciază: “Atunci ea a căzut cu fața la pământ, s-a plecat adânc și i-a zis: "Cum de-am găsit favoare în ochii tăi ca să te uiți la mine, o străină?"” – Rut 2:10.

44. Aici, ea îi reprezintă pe cei care sunt recunoscători Domnului pentru cu primit favorul său și li se acordă oportunitatea de a-i servi, și care se bucură că au șansa de a lucra pe ogorul său, făcând publice numele și Împărăția lui Iehova.

45. Cei ce strâng în urma secerătorilor nu aduc niciun profit stăpânului ogorului iar Rut, fiind în aceasta postură, îi reprezintă aici pe toți cei care apreciază faptul că, deși au făcut tot ce au putut, rămân încă niște servi nevrednici, neprofitabili ai Domnului. (Luca 17:10) Cei credincioși pot aprecia acum cum Dumnezeu i-a dat în lături și i-a exclus pe acei bătrâni și pe alții din alte clase sau adunări care se considerau foarte importanți și prea mari ca să se implice în lucrarea de vestire a mesajului adevărului din casă în casă. Cei credincioși pot aprecia și cum Domnul și-a arătat favoarea față de cei umili și spuși, care au îndeplinit cu plăcere muncă încredințată lor, chiar dacă știau că nu au adus niciun folos, niciun profit Domnului.

46. Rut nu s-a lăudat cu calitățile ei, atrăgând celorlalți atenția la cât de frumoasă sau sfântă ar fi. Tot astfel, rămășița credincioasă nu se etalează și nu spune prin acțiunile ei: „Rămâneți unde sunteți. Suntem mai sfinți decât voi”, nici nu continuă să-și strige marile lor virtuți de pe acoperișuri. “Domnul știe că aceștia sunt ai lui.” – 2 Tim. 2:19.

47. Lui Boaz i s-a spus despre Rut. Fără îndoială, tinerii săi i-au spus mai multe decât apare în consemnare. Este evident însă că a fost impresionat plăcut de umilința și loialitatea ei. “Atunci Boaz a răspuns și i-a zis: "Mi s-a istorisit tot ce-ai

făcut pentru soacra ta după moartea soțului tău și cum i-ai părăsit pe tatăl tău și pe mama ta și țara rudelor tale ca să vii la un popor pe care nu l-ai cunoscut înainte.” (2:11) Rut a arătat o credință asemănătoare cu cea a lui Avraam (Gen. 12:1) Ea și-a părăsit țara natală și s-a alăturat poporului lui Dumnezeu pentru că a vrut să-i servească lui Iehova, iar acest lucru îi era bineplăcut lui Boaz, care îl reprezintă pe Isus Cristos. Tot astfel, rămășița de azi trebuie să aibă și să dovedească o credință ca aceasta față de Dumnezeu. “Cu siguranță, știți că aceia care au credință sunt fiii lui Avraam. De fapt, toți sunteți fiii lui Dumnezeu prin credința voastră în Cristos Isus.” (Gal. 3:7, 26) Este, deci, evident că Rut ilustra sau reprezenta o clasă care îi include azi pe fiii lui Dumnezeu, fii datorită credinței lor, nașterii din spirit și devotamentului pentru Iehova. Ea era devotată lui Naomi, iar rămășița este devotată într-un mod asemănător organizației lui Dumnezeu, pe care Naomi o reprezenta. Aceștia au lăsat toate lucrurile din această lume și s-au lepădat cu bucurie de ele pentru a-i călca pe urme lui Isus Cristos și pentru a împlini voia lui Iehova. Călea pe care a urmat-o Rut a făcut-o frumoasă, plăcută în ochii lui Boaz și, neîndoielnic, la asta se referă cuvintele Regelui David, care a scris mai apoi: “Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea! Uită poporul și casa tatălui tău! Regele va tânji după frumusețea ta, pentru că el este domnul tău, de aceea, pleacă-te înaintea lui!” (Ps. 45:10, 11) Devotamentul lor față de Dumnezeu și organizația lui este cel care face acum rămășița frumoasă în ochii Domnului, așa cum și Rut era frumoasă în ochii lui Boaz.

48. Boaz a invocat binecuvântarea lui Iehova asupra lui Rut: “Iehova să te răsplătească pentru ceea ce faci și plata să-ți fie deplină de la Iehova, Dumnezeu lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să cauți refugiu” (2:12) Acest lucru explică de ce Boaz i-a permis lui Rut să devină și să rămână parte din organizația lui pe ogor. Boaz este bucuros să-i păstreze pe ogorul său pe cei pe care dorește să-i binecuvânteze Iehova, “căci cei binecuvântați de el vor stăpâni pământul, dar cei blestemați de el vor fi nimiciți.[starea de favoare din partea lui Iehova pe când locuiau pe pământ]”- Ps. 37:22.

49. Isus i-a păstrat în organizația sa pe cei care sunt martori credincioși ai lui Iehova și le-a promis că vor primi binecuvântările neîncetate ale lui Iehova. Tot astfel, Rut s-a bizuit pe Iehova, „sub aripile căruia a venit să caute refugiu” (*R.V.*), așa cum i-a spus Boaz. Aceste cuvinte sugerează și mai puternic că împlinire imaginii profetice va avea loc la momentul când Iehova va da femeii lui (Sionul, organizația sa) aripi de vultur pentru a zbura departe de Satan, pentru a putea să fie hrănită și îngrijită și să-și nască copii, inclusiv pe cei reprezentați de Rut. (vezi. Rev. 12:6, 14) Clasa Rut de acum crede în Iehova și caută adăpost în locul sigur al celui Preaînalt și sunt luați sub aripile lui protectoare (Ps. 91:1, 4) “Voi fi oaspete în cortul tău pe timp veșnic, mă încredința [*notă marginală* – voi căuta refugiu, *R.V.*] la adăpostul aripilor tale”. – Psalm 61:4.

BUNĂTATEA SA IUBITOARE

50. Inima lui Rut a tresălat de bucurie când a văzut bunătatea pe care i-a arătat-o Boaz. "Iar ea a zis: "Să găsesc favoare în ochii tăi, domnul meu, fiindcă mi-ai adus mângâiere și i-ai vorbit încurajator slujitoarei tale, cu toate că nu sunt nici măcar ca una dintre slujitoarele tale"." (2:13) Prin aceste cuvinte, ea a arătat că a fost mângâiată și că dorea să rămână în grația lui Boaz. Tot astfel, rămășița credincioasă a gustat din bunătatea Domnului, și mare e dorința lor de a continua în serviciul său pentru a primi îndurarea și mila sa.

51. Răspunsul lui Boaz arată că se aseamănă cu Domnul. El a fost generos și bun. Era timpul mesei, și Boaz nu a uitat-o pe Rut. "Apoi, la vremea mesei, Boaz i-a zis: "Apropie-te, mănâncă puțină pâine și înmoaie-ți bucată în oțet". Ea s-a așezat deci lângă secerători, iar el i-a întins cereale prăjite și ea a mâncat; și s-a săturat, ba încă i-a mai și rămas." – 2:14, *E.R.V.*

52. Iehova îi copleşte cu bunătatea lui iubitoare pe cei credincioși lui. Atunci când Domnul a venit la templu, a fost vremea mesei pentru copiii lui Dumnezeu, iar Isus Cristos, pe care Boaz îl prefigurează, a chemat rămășița și a hrănit-o. "De aceea, el îi va părăsi până va naște cea care stă să nască. Iar ceilalți frați ai lui se vor întoarce la fiii lui Israel [fiind aduși în organizația sa] El va sta și va păstori cu puterea lui Iehova, în măreția numelui lui Iehova, Dumnezeul său. Ei vor locui în siguranță, pentru că domnia lui va ajunge până la marginile pământului." (Mica 5:3, 4) Acest lucru corespunde cuvintelor Învățătorului Isus Cristos: "Iată că stau la ușă și bat. Dacă cineva îmi aude glasul și deschide ușa, voi intra în casa lui și voi cina cu el și el cu mine. (Rev. 3:20) Acest lucru corespunde și celor care au fost chemați la nunta fiului de rege, unde cei din clasa Rut au fost găsiți purtând hainele de nuntă. – Matei 22:8-10.

53. Rut a venit la Betleem atunci când nu era foamete, și Boaz a făcut pace cu ea, ca străină, și a adus-o pe ogorul său, iar acum îi dădea hrana potrivită pentru ea. (Prov. 30:8) "El [Iehova] aduce pace pe teritoriul tău, te satură cu grăsimea grâului." (Ps. 147:14) În armonie cu aceasta, este scris: "Căci el [Isus] este pacea noastră, el, care din cele două grupuri [evrei și națiuni] a făcut unul singur și a dărâmat zidul din mijloc care le separa. El a venit și v-a anunțat vestea bună a păcii vouă, celor de departe [clasei Rut], și pace celor de aproape [clasei Naomi]. Cu siguranță deci, voi [clasa Rut] nu mai sunteți străini, nici locuitori străini, ci concetățeni [în Betleemul Iudeii] ai sfinților și membrii ai casei lui Dumnezeu [adică a casei regale a lui Dumnezeu]." – Efeseni 2:14, 17, 19.

54. Rut a fost poftită să-și înmoaie bucată în oțet, pentru a-i ascuți pofta. Ea a stat alături de secerătorii sau servii lui Boaz, și a împărțit mâncarea cu ei. Servii urmăreau mâna stăpânului Boaz și, la semnul său cu mâna, o serveau pe Rut; acest lucru este în armonie cu cuvintele psalmistului (Ps. 123:2) Tot astfel, și rămășița lui Dumnezeu are privilegiul de a sta în locuri cerești și a fi servită de îngerii Domnului în aceste zile din urmă. (Evr. 1:14) Pare destul de sigur că Boaz a arătat mai multă atenție lui Rut decât celorlalte servitoare care lucrau pe ogorul său. Acest lucru are o paralelă și în cazul Esterei: "Când s-a auzit cuvântul și legea

regelui și când multe tinere au fost adunate în cetatea Susa, în grija lui Hegai, a fost dusă și Estera la casa regelui, în grija lui Hegai, păzitorul femeilor. Tânăra a fost plăcută în ochii lui și a câștigat bunătațe iubitoare înaintea lui, iar el a pus imediat să i se facă masaje, să i se dea hrană specială și șapte slujitoare alese din casa regelui; și a mutat-o, pe ea și pe slujitoarele ei, în cel mai bun loc din casa femeilor.” – Estera 2:8, 9.

55. Domnul secerișului i-a strâns la el și în templul lui Iehova pe cei reprezentați de Naomi și Rut, ca și de Mardoheu și Estera, și lor le oferit bunătațe sa iubitoare și i-a binecuvântat dându-le belșug de hrană curată și dătătoare de viață. Aceștia s-au bucurat de o mai mare favoare de la Domnul decât cei care s-au ținut doar de ceilalți și s-au asociat poporului lui Dumnezeu. Cei care și-au arătat iubirea pentru Dumnezeu și organizația lui au fost binecuvântați din plin cu multele lui fapte de bunătațe iubitoare. Reprezentații Domnului, îngerii săi, le-au slujit celor care au lucrat activ și cu zel, vestind prin cântare lauda lui Iehova și făcând public numele și Împărăția sa; și, arătându-și astfel iubirea pentru Dumnezeu, acești credincioși au siguranța că El îi va păstra.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cui a dat Iehova legea sa în privința secerișului? Cu ce scop? În ce fel se leagă acest lucru de Psalmul 50:5?
2. Prin ce agenție își duce la îndeplinire scopurile Iehova? La ce ne putem aștepta cu privire la ilustrațiile profetice date de Domnul și consemnate sub inspirația lui? Cui îi face cunoscut Iehova sensul acestor profetii? Cum put aceștia să știe că interpretarea lor este corectă?
- 3-5. În acest moment din dramă, unde se află Naomi și Rut? La ce concluzie a ajuns Naomi și a declarat-o? Care era motivul ei? Care este lecția importantă pe care o învățăm din drumul urmat de Rut?
- 6, 7. Pe cine reprezintă Naomi și Rut călătorind împreună spre Betleem?
- 8, 9. Descrieți poziția lui Naomi de aici, jucând și un alt rol în drama profetică. Pe cine mai reprezenta ea, și cum?
- 10-12. Arătați cum se leagă de ideea de față versetul din Geneza 3:15, ca și 1 Timotei 2:14, 15 și Romani 15:3 și aplicarea acestora la timpul împlinirii.
13. Explicați foametea care s-a abătut asupra israeliților, belșugul readus în Betleem, faptul că Betleem este locul de naștere al Regelui și cazuri similare, dând un temei rațional pentru o asemenea concluzie.
- 14, 15. Relatați ce a avut loc când Naomi s-a întors la Betleem. Aplicați ilustrația.
16. Ce pași în împlinirea profetiei a marca perioada de timp dintre 1875 și 1918?
- 17, 18. Explicația semnificația sosirii lui Naomi și Rut la Betleem-Efrata aproape de vremea secerișului.
19. Ce semnifică faptul că acest eveniment a avut loc aproape de vremea Rusaliilor?

20. De ce nu au fost înțelese aceste lucruri în trecut? Pentru cine sunt ele clarificate acum, și cu ce scop?

21, 22. Cine era Boaz? Care era relația dintre el și Naomi? Pe cine reprezintă el aici? Explicați relația profetică dintre Boaz și Elimelec. Ce dovezi și indicii apar aici legate de timpul împlinirii profeției consemnate în cartea Rut?

23. Arătați că numele Boaz se potrivea rolului primit de el în drama profetică. Pe cine simboliza Boaz la vremea când Naomi și Rut au venit în Betleem? De ce trebuie Rut să iasă acum în evidență în ilustrația profetică?

24, 25. Pe cine reprezintă Rut în entuziasmul cu care e gata să meargă pe ogor și să-și îndeplinească partea ei de muncă? Arătați armonia acestui fapt cu Psalmul 110:3. Comparați relația lui Rut și felul în care i-a servit lui Naomi cu cea dintre Elisei și Ilie, și arătați ce lucru simboliza aceasta.

26-28. Explicați cum de cunoștea Rut legea recoltei dată de Dumnezeu lui Israel și prevederile acesteia legate de seceriș pentru străini și cei săraci. Cum se aplicau aceste prevederi la Rut? Pe cine reprezintă ea în dorința ei „de a găsi favoare în ochii celui după care va strânge spicele”? Cum își găsește aceasta o paralelă în drama Esterei? Ce i-a adus lui Rut aprobarea stăpânului ogorului? Cum se aplică același principiu la poporul lui Dumnezeu de acum? Arătați că și Naomi coopera pe deplin.

29, 30. Aplicați faptul ilustrativ că nici Naomi, nici Rut nu erau secerătoare, dar au putut să fie părtașe la privilegiile și beneficiile secerișului.

31, 32. Ce semnificație are faptul că Rut lucra pe o parte a ogorului care aparținea lui Boaz. Explicați de ce acea “întâmplare” și altele similare nu sunt simple roade ale întâmplării, ale norocului.

33-35. Aplicați Rut 2:4 pentru a arăta cât de cuviincioase, de potrivite erau salutările din acea situație.

36. Explicați cum a observat-o Boaz pe Rut între cei de pe ogorul său. Arătați cum acest lucru este în armonie cu felul în care Domnul supraveghează lucrul și lucrătorii din prezent.

37, 38. Ce laude se găseau în răspunsul slujitorului la întrebarea lui Boaz despre Rut (2:5)?

39-42. Arătați cât de potrivite și în armonie cu alte scripturi erau (a) cuvintele cu care Boaz i s-a adresat lui Rut, “Ascultă, fiica mea!” (b) felul în care Boaz s-a îngrijit de apa proaspătă de băut pentru Rut.

43-46. Cum servește răspunsul lui Rut (2:10) dat lui Boaz la distingerea uneia dintre cele două clase care au primit cunoștința despre adevăr și au consimțit să facă voia lui Dumnezeu? Explicați existența acestor două clase în prezent.

47. La ce se referea Boaz în cuvintele sale din versetul 11? Arătați cum Rut și calea urmată de ea în acțiuni au reprezentat o clasă care se manifestă foarte clar azi și devotamentul lor pentru Dumnezeu și organizația lui.

48, 49. Aplicați cuvintele generoase ale lui Boaz din versetul 12. Ce sugerează aceste cuvinte cu privire la timpul și modul de împlinire a acestei imagini profetice?

50. Ce se exprimă în cuvintele din versetul 13? Ce lucru a fost prefigurat acolo?
51-53. Aplicați ilustrația profetică consemnată în versetul 14. Arătați alte scripturi care corespund acesteia.
54, 55. Explicați atenția deosebită acordată lui Rut și Esterei. Cum s-a împlinit acest lucru în privința celor care au fost prefigurați de Naomi și Rut, de Mardoheu și Estera?

Iehova oferă răscumpărare

Blândețea iubitoare a unui tată care se îngrijește de copiii săi nu poate sugera decât slab și imperfect minunata bunătate a lui Iehova, Dumnezeu cel viu. Oamenii de azi pot începe să înțeleagă sensul minunatelor fapte ale Celui Puternic și Veșnic printr-un studiu personal al Cărții pe care a oferit-o spre mângâierea tuturor ființelor umane.

Dumnezeu este drept (Ps. 89:14) Legea lui este perfectă și dreaptă (Ps. 19:7, 8) El este însuși locuința dreptății (Ier. 50:7) El este Dumnezeu adevărat, drept și sincer. (Isa. 45:21) Orice face este întrutotul drept și corect. El i-a spus dinainte lui Adam care va fi pedeapsa pentru o încălcare a legii sale (Gen. 2:17) Încălcarea intenționată a acelei legi cerea pe drept aplicarea unei pedepse, așa cum a anunțat Dumnezeu. Orice altă cale ar fi dovedit că Iehova ar fi inconsecvent și ar fi fost, deci, imposibilă.

Pedeapsa pentru încălcarea legii lui Dumnezeu cerea ca omul perfect să moară. Principiul justiției făcea imposibil ca Dumnezeu să dea înapoi, să inverseze acea judecată. Trebuia deci să rămână. În perioada de timp dintre condamnarea la moarte și aplicarea ei deplină împotriva lui Adam s-au născut toți fiii săi, și s-au născut fără dreptul la viață, deoarece s-au născut în păcat și au fost concepuți în fărâdelege. (Ps. 51:5) Din moment ce toți copiii săi s-au născut păcătoși, dreptatea cerea ca toți aceștia să moară la timpul fixat. – Rom. 5:12.

Dar ar fi fost drept ca Adam și copiii săi, sau oricare dintre ei, să existe pentru totdeauna într-o stare de tortură conștientă?

O asemenea pedeapsă nu ar fi nici legală, nici justă. Legea lui Dumnezeu spune că pedeapsa este moartea. Moartea înseamnă absența vieții. Dacă pedeapsa aplicată ar fi fost chinul, tortura într-o stare conștientă, și asta pentru eternitate, atunci această pedeapsă ar fi contrară legii lui Dumnezeu și ar dovedi că este injust.

Justiția înseamnă ceea ce este drept. Ar putea fi drept ca o creatură să fie chinuită pentru totdeauna? Ar putea să ducă asta la vreun bine? Ar arăta iubire din partea celui care ar tortura-o? Cu siguranță, răspunsul la toate aceste întrebări este unul negativ.

Tortura este un lucru respingător chiar și pentru oamenii imperfecti. Doar un om egoist, aspru, crud și rău ar putea să chinuiască veșnic o altă ființă aflată în

stare conștientă. Pentru ca aceasta să fie torturată în stare conștientă pentru totdeauna, creatura trebuie neapărat să existe pentru totdeauna.

Satan Diavolul a spus prima minciună atunci când i-a zis Evei: “În mod sigur nu veți muri.” Teoria chinurilor veșnice în iad este mlădița acelei minciuni satanice; iar doctrina nemuririi înnăscute și a chinurilor veșnice sunt niște falsuri crase, crude și nedrepte.

Aceste doctrine provin de la Diavol. Ele au fost multă vreme propovăduite de reprezentanții săi (Ioan 8:44). Ele au ocărât și pătat numele lui Iehova Dumnezeu. Satan Diavolul este, deci, cel răspunzător de acestea. Clericii au fost instrumentele lui, de care s-a folosit liber pentru a insinua aceste doctrine false în mințile oamenilor. Faptul că clericii au făcut sau nu au făcut asta de bunăvoie nu schimbă situația.

Aflând acum că se înșeală, aceștia ar trebui să fie dornici să scoată această idee falsă din mințile oamenilor dar, evident, nu adoptă această cale.

Din cauza atacurilor grave aduse la adresa numelui lui Iehova Dumnezeu, mulți bărbați și femei au refuzat să mai audă ceva despre Cuvântul lui Dumnezeu. Doctrinile fundamentale ale nemuririi înnăscute, în sine, și ale chinurilor veșnice, așa cum sunt propovăduite de clerici sunt greșite, și, deci, toate teoriile lor în privința reconcilierii, a împăcării, sunt și ele greșite. Marea masă de oameni și-a pierdut încrederea în cler și, în același timp, s-a îndepărtat de Domnul. Atunci când acești oameni vor afla adevărul, vor avea mai puțină încredere în cler și se vor întoarce la Domnul Dumnezeu.

Dacă omul se va împăca cu Dumnezeu, atunci inițiativa trebuie să fie luată de Dumnezeu însuși. Teoria pe care o predau unii dintre clerici, cum că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a făcut apel la Tatăl pentru milă și crățarea păcătoșilor este întrutotul greșită.

Dacă Dumnezeu ar ceda rugămintelor lui Isus în numele păcătoșilor și i-ar ierta din acest motiv, acest lucru ar constitui o încălcare a legii dreptății. Ar fi o negare a propriei sale judecăți și schimbarea aceasta nu ar avea niciun motiv, lucru imposibil. (Mal. 3:6) Dumnezeu arată compasiune și milă față de păcătos, dar face acest lucru în concordanță cu principiile justiției; și face asta doar după ce cerințele ei sunt întrunite.

Dacă acțiunile lui Dumnezeu legate de omenire ar fi încetat după ce justiția ar fi fost administrată, atunci toată omenirea trebuie să piară pentru totdeauna, în timp. Pentru a-i salva pe oameni de la pieire, Dumnezeu a lucrat pentru oameni, respectând strict justiția. Făcând asta, a oferit cel mai mare exemplu de altruism dat vreodată sau care poate fi dat vreodată. Dumnezeu a luat inițiativă, căutând împăcarea cu omul, și a făcut asta pentru că El este iubire.

Iubirea s-a îngrijit de acestea, lucru dovedit de consemnarea divină, care spune: “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credință în el să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică. Fiindcă Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie salvată prin el.” – Ioan 3:16, 17.

Scriptura nu dovedește că omenirea se îndrepta spre chinuri veșnice, așa cum le-au spus clericii oamenilor, ci spre distrugere veșnică. A pieri, a fi distrus înseamnă a înceta cu totul existența. Dovedindu-și bunătatea iubitoare, și făcând asta în strictă armonie cu dreptatea, Dumnezeu a împiedicat distrugerea eternă a omenirii, și a făcut posibil ca fiecare om să aibă o șansă la viață. De aceea, este scris: ”Aceasta înseamnă viața veșnică: să asimileze cunoștința despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos.” (Ioan 17:3) Scopul lui Dumnezeu este să-i ofere cunoaștere despre lucrurile realizate de El. În acest scop, este scris: “Lucrul acesta este bun și plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvați și să ajungă la cunoștința exactă a adevărului. Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toți - despre aceasta se va depune mărturie la timpul fixat.” – 1 Tim. 2:3-6.

Aceste scripturi dovedesc că Iehova Dumnezeu este Salvatorul oamenilor, că aranjamentul său pentru salvare și împăcare este pus în aplicare spre binele omului; că iubirea face aceste îngrijiri pentru om; că Fiul său iubit Isus este marele instrument folosit de Dumnezeu pentru a-și atinge scopul; că omul trebuie să ajungă la o cunoștință exactă a adevărului pentru a beneficia de aceste îngrijiri generoase; și că, la timpul fixat al lui Dumnezeu, mărturia adevărului trebuie să fie dată tuturor oamenilor. Să se știe că acum a sosit timpul când Dumnezeu începe să deschidă porțile adevărului pentru beneficiul oamenilor. Facem aici aceste afirmații nu pentru a încerca să etalăm înțelepciunea oamenilor, ci doar pentru a depune mărturie despre iubirea lui Dumnezeu și pentru a-i ajuta pe oameni să obțină unele cunoștințe despre prevederile și îngrijirile sale îndurătoare pentru împăcarea omului cu El. Rezultă, deci, că omul trebuie să se folosească de facultățile pe care i le-a dat Dumnezeu pentru a obține o asemenea cunoștință. El trebuie să își folosească mintea pentru a înțelege adevărul.

Dacă Dumnezeu nu putea întoarce sentința judecății sale împotriva lui Adam și ierta păcătosul, atunci cum este posibil ca Dumnezeu să dovedească dragoste în armonie cu dreptatea și să ofere omului o cale de a trăi? Răspunsul pe scurt este că Dumnezeu a făcut îngrijiri, aranjamente pentru ca altcineva să se ofere morții de bunăvoie în locul lui Adam, cu scopul ca Adam și toți urmașii săi să aibă o șansă de a trăi.

Pentru a înțelege și aprecia calea care duce la împăcare și viață, este necesar să analizăm pas cu pas îngrijirile, prevederile din aranjamentul Domnului în acest scop. Cu fiecare pas, studentul va observa clar manifestarea iubirii divine.

La baza ispășirii păcatelor și a readucerii omului în armonie cu Dumnezeu se află o jertfă care oferă o răscumpărare pentru păcat și pentru deschiderea căii de împăcare a omului cu Dumnezeu. De la primul la ultimul verset, aceasta a fost evidențiată puternic în scripturi; și a început să fie prefigurată în Eden.

Atunci când Adam și soția sa au comis marele păcat, și-au dat seama de goliciunea lor și că erau nevrednici să apară astfel în fața marelui lor Creator. Au

încercat să-și acopere goliciunea și să se ascundă. La o întrebare, Adam a răspuns astfel: “Ți-am auzit glasul în grădină, dar mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.” Decretul sau judecata lui Iehova a fost pronunțat împotriva lui Adam și a Evei. Cam tot în acea vreme, dar evident după ce au fost scoși afară din Eden, Dumnezeu le-a dat acoperăminte, așa cum este scris: “Și Iehova Dumnezeu a făcut veșminte lungi de piele pentru Adam și pentru soția lui și i-a îmbrăcat.”

Era necesar ca o viață să fie sacrificată pentru a oferi veșminte lui Adam și Evei. Dumnezeu avea un anumit scop pentru care a făcut asta, scop care depășește simpla îmbrăcare a lor în acel moment. În lumina revărsată de Dumnezeu asupra Cuvântului său în aceste zile din urmă, putem vedea că Dumnezeu a indicat la început metoda pe care o va folosi pentru a-l readuce pe om în armonie cu El. Păcatul omului avea să fie acoperit, dar cu prețul unei vieți. Păcatul omului și acoperământul care i-a fost oferit au fost asociate încă de la început. Astfel, s-a prefigurat că la timpul convenit Dumnezeu se va îngriji să acopere, să răscumpere păcatul omului și îi va spăla vina. (Evr. 9:14) Adam și Eva nu au înțeles semnificația acestui lucru. Dar Dumnezeu a început aici să-și arate bunătatea sa iubitoare față de fiii omului.

În perioada de timp dintre Eden și potop foarte puțini au căutat să umble înaintea lui Dumnezeu. Cei care au făcut-o, însă, par să recunoască necesitatea unei jertfe pentru a se bucura de aprobarea lui Dumnezeu. Pare destul de clar că niciunul dintre aceștia nu a înțeles semnificația deplină a sacrificiului, dar faptul că animalele erau sacrificate sugera că Dumnezeu, pe calea sa bună, se va îngriji și va oferi o cale de împăcare omului. Asemenea jertfe nu aveau scopul de a-l îmbuna pe Dumnezeu în mânia lui, așa cum mulți par să fi crezut, ci pentru a arăta simbolic că omul este nevrednic să se apropie de Dumnezeu și pentru a prefigura calea desemnată de Dumnezeu pentru a acoperi păcatele omului și pentru împăcarea cu El.

Dumnezeu a început atunci să-i îndrume și a continuat să-i îndrume cu blândețe pe cei care doreau să ajungă la o cunoaștere a scopului său, a căii sale de salvare. Avraam este considerat un prieten al lui Dumnezeu grație mării sale credințe în Dumnezeu. Lui Avraam Dumnezeu i-a dat cea mai clară ilustrație a jertfei, exceptând adevărata jertfă, prefigurată de fiul lui Avraam, Isaac. – Gen. 22:1-18.

Legământul legii lui Dumnezeu: scopul acestuia

Un fapt istoric, cu care majoritatea oamenilor sunt familiarizați este că Dumnezeu a condus poporul său ales prin adâncurile Mării Roșii și a făcut ca apele să se închidă peste armatele egiptene care îi urmăreau, și să le înece. Fiii lui Israel au fost lăsați în siguranță pe țărmurile estice ale Mării Roșii, cântând o cântare de eliberare din Egipt. (Ex. 15:1-21) Trei luni mai târziu, aceștia se aflau în țara pustie a Sinaiului, în peninsula Arabică. Moise, pe care Dumnezeu l-a folosit

ca eliberator al evreilor din Egipt, s-a urcat pe munte, și acolo Domnul Dumnezeu i-a spus: "Moise a urcat la adevăratul Dumnezeu și Iehova l-a chemat de pe munte, zicând: "Iată ce să-i spui casei lui Iacob și ce să le vorbești fiilor lui Israel: "Ați văzut ce le-am făcut egiptenilor, ca să vă port pe aripi de acvilă și să vă aduc la mine. Și acum, dacă veți asculta cu atenție de glasul meu și dacă veți respecta legământul meu, veți deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu. Veți fi o Împărăție de preoți și o națiune sfântă pentru mine". Acestea sunt cuvintele pe care să le spui fiilor lui Israel". Moise s-a dus deci și i-a chemat pe bătrânii poporului și a prezentat înaintea lor toate aceste cuvinte pe care i le poruncise Iehova. Apoi tot poporul a răspuns într-un glas și a zis: "Suntem gata să facem tot ce a spus Iehova". Imediat, Moise s-a întors, aducându-i lui Iehova cuvintele poporului." – Ex. 19:3-8.

La a treia zi după aceea, Dumnezeu a confirmat legământul legii pe care l-a încheiat cu Israel în Egipt în vremea Paștilor; și le-a dat de data aceasta legi exacte care să îi îndrume, printre care și următoarele: " Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, zicând: "Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa sclavilor. Să nu ai alți dumnezei în afară de mine. Să nu-ți faci chip cioplit sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor și să nu te lași convins să le slujești, fiindcă eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoțiune exclusivă, care aduce pedeapsa pentru nelegiuirea taților asupra fiilor, asupra celei de-a treia generații și asupra celei de-a patra generații a celor ce mă urăsc, dar care manifestă bunătate iubitoare până la a mia generație a celor ce mă iubesc și respectă poruncile mele. Să nu folosești în mod nedemn numele lui Iehova, Dumnezeul tău, căci Iehova nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce folosește numele său în mod nedemn." – Ex. 20:1-7.

Aici se pune acceptul pe faptul că Dumnezeu a prevăzut în legământul său, și prin legământul legii că poporul său nu trebuie să aibă alți dumnezei în afară de el; că nu trebuie să facă chipuri cioplite, nici să li se închine sau să le slujească. Care era motivul pentru care a fost dată această lege? Oare pentru că Iehova se teama că adversarul său, fiul său trădător, Diavolul va primi închinarea care i se cuvenea lui, Domnului? Dumnezeu a fost oare determinat de egoist pentru a prevedea prin legea sa că trebuie să existe alți dumnezei? Nu! Niciunul dintre aceste motive nu este corect. Diavolul i-a făcut pe mulți să creadă că egoismul l-a făcut pe Iehova să acționeze astfel, dar acest lucru nu este adevărat. Dumnezeu și-a demonstrat deja puterea sa nemărginită și abilitatea de a distruge atât creaturile cerești, cât și pe cele pământene, inclusiv pe Satan Diavolul, oricând ar dori. Este imposibil ca Dumnezeu să simtă teamă. Atunci de ce a inclus această prevedere în legea sa. Domnul Dumnezeu știa că dorința nestinsă a lui Satan era și este ca alte creaturi să i se închine. El știa că dacă oamenii îl vor urma pe Satan vor fi atrași pe calea răului și vor trebui să moară. Cu siguranță că marele potop și distrugerea egiptenilor erau dovezi suficiente în acest sens pentru toate creaturile raționale: "Spune-le: ""Viu sunt eu", zice Domnul Suveran Iehova, "că nu-mi găsesc

plăcerea în moartea celui rău, ci doresc mai degrabă ca el să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.” – Ez. 33:11.

Domnul nu își găsea plăcerea în distrugerea celor răi. El dorea să le dea o lecție de o importanță capitală creaturilor sale inteligente. El dorea ca oamenii să creadă și să înțeleagă că singura cale care duce la viață și fericire este făcând bine, și nimeni nu poate face bine dacă nu este în armonie cu Cel Bun și Etern. Iubirea lui Dumnezeu pentru omenire a oferit legământul legii și, în particular, porunca conform căreia israeliții nu trebuie să aibă alți dumnezei în afară de El.

Dumnezeu se folosea acum de israeliți pentru a alcătui “prefigurări”, “umbre” sau ilustrații ale marelui său aranjament pentru salvare. Acesta prevede un puternic Eliberator, iar Dumnezeu și-a dat cuvântul că Eliberatorul va veni prin sămânța sau prin descendenții lui Israel. Fără vreun fel de pavază care să acopere poporul lui Israel, Satan avea să ajungă la ei, să-i îndepărteze de Dumnezeu și acel popor să piardă binecuvântările oferite de Dumnezeu pentru ei; și anume o șansă de a face parte din linia genealogică prin care va veni marele Eliberator. Așadar, Dumnezeu a făcut legea sa pentru a-i proteja și ocroti pe israeliți, și a le fi învățător; pentru a-i conduce pe calea cea dreaptă până la venirea Celui mare și puternic care îi va salva de sub asupritor. Binecuvântările promise nu aveau cum să vină prin legământul legii, dar legea era necesară pentru a-i menține pe evrei pe calea cea bună și a-i face să păstreze atitudinea minții și inimii potrivită pentru a-l accepta pe Moștenitorul prin care vor veni aceste binecuvântări. Discutând despre acest lucru, apostolul Pavel, în scrisoarea sa către Galateni, cap. 3, versetele 18 și 19, spune: ”Căci, dacă moștenirea este prin lege, nu mai este prin promisiune. Dar Dumnezeu i-a dat-o cu bunăvoință lui Avraam printr-o promisiune. Atunci de ce este Legea? Ea a fost adăugată ca să scoată în evidență fărădelegile, până când avea să vină sămânța căreia i se făcuse promisiunea. Ea a fost transmisă prin îngeri, prin mâna unui mediator.”

Legea pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel își are începuturile în Egipt, la vremea paștelui. Acea lege porunca să se aleagă un miel pentru a fi sacrificat, iar acel miel să fie fără cusur. Acesta trebuie sacrificat într-un anumit moment, și să se stropească cu sângele lui ușorii ușii, acest sânge protejându-l pe primul născut din acea casă în noaptea paștilor; totodată, fiind o bază pentru eliberarea poporului de egipteni în ziua care avea să urmeze.

Acest lucru a prefigurat ceva mai bun care avea să vină. Mielul îl prefigura pe cel care va deveni marele Răscumpărător al omenirii, care va lua păcatele lumii. Atunci când Isus a sosit, acesta reprezenta Mielul prefigurat sau real. Profetul Ioan Botezătorul a spus despre el la începutul serviciului Învățătorului: “A doua zi l-a văzut pe Isus venind spre el și a zis: ”Iată Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii.” (Ioan 1:29) Legea care conținea prevederile pentru paști se referea de fapt la Cristos. Paștele trebuia să fie sărbătorit o dată în fiecare an. Atunci când Isus Cristos a murit pe stâlpul de tortură, el era marele Miel de paști care a murit o dată pentru toți, oferind astfel marele preț de răscumpărare pentru omenire. – Evr. 10:10; 2:9.

Legea cerea ca o dată pe an israeliții să îndeplinească serviciul de jertfă din ziua ispășirii, iar acest lucru era o “umbră” a unor lucruri viitoare mai bune. Cu acest scop, Dumnezeu l-a instruit pe Moise să construiască un tabernacol în sălbăticie. Acesta consta într-un cort întărit cu scânduri, care avea două compartimente numite “sfânta”, respectiv “sfânta sfintelor”. Acesta era înconjurat de un zid de perdele, într-un spațiu închis cunoscut drept “curte”. În ziua ispășirii, marele preot trebuia să jertfească un taur în curte și să strângă sângele lui într-un vas, împreună cu tămâie și cărbuni aprinși și să meargă în sfânta sfintelor și să arunce tămâia pe foc înaintea scaunului milei, și apoi să stropască scaunul milei cu sânge și să stropască cu sânge înaintea scaunului milei de șapte ori.

Relatarea detaliată a jertfei din ziua ispășirii este prezentată în cap. 16 din Levitic. Sângele taurului oferit astfel era o jertfă de ispășire, așa cum este scris în versetul 6 al aceluia capitol: “Aaron să prezinte taurul adus ca ofrandă pentru păcat, care este pentru el, și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui.” Apoi, preotul trebuia să ia un țap, cunoscut ca țapul Domnului, și să îl ucidă și să-i folosească sângele ca ofrandă pentru păcat, ducându-l în sfânta sfintelor și procedând la fel ca și cu sângele taurului; iar aceasta constituia jertfa pentru păcat pentru popor. Această ceremonie de sacrificiu era îndeplinită o singură dată, în fiecare an, și prefigura marea ofrandă pentru păcat care avea să fie oferită în viitor în numele tuturor oamenilor. Tabernacolul era doar o figură simbolică, prefigurând și el un lucru mai bun. – Evr. 9:1-24.

Apostolul Pavel ne spune în epistola sa către Evrei, mai ales în capitolul 9, că tabernacolul era un simbol pentru ceruri; iar jertfirea animalelor reprezintă sângele lui Isus Cristos care s-a oferit nepătat lui Dumnezeu pentru a plăti marele preț de răscumpărare pentru omenire. Însă nu este scopul nostru să discutăm aici semnificația integrală a sacrificiilor din ziua ispășirii. Puteți găsi o discuție amplă pe această temă în cartea *Creația*, publicată de Societatea Turnul de Veghere. Scopul nostru de aici și de acum este să arătăm că jertfele din ziua ispășirii cerute de lege prefigurau doar lucruri mai bune care aveau să vină, dovedind că Israel era un popor tipic, simbolic, adică un popor care prefigura sau anticipa ceva ce va veni, și, fiind organizați de Dumnezeu, constituiau prototipul organizației lui Dumnezeu.

De pe teren

UNITATE ȘI LOIALITATE

DRAGI FRAȚI,

Adunarea de martori ai lui Iehova din Tampa, Florida, a trecut prin vot unanim și a adoptat în întregime rezoluția sugerată de voi în *Turnul de Veghere* din 1 septembrie.

Rămânem ai voștri în unitate și loialitate Regelui.

ADEVĂRUL POATE FI AUZIT DE MULȚI

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Prin îndurarea Domnului, am terminat montarea echipamentului și conectarea lui la radio pentru emiterea înregistrărilor electrice ale prelegerilor dvs. Am rulat trei predici în parcul Sf. James duminica trecută, 11 septembrie, una la 10:15 a.m., pentru că postul de radio KQW interferează cu prelegerea emisă de KROW, ca și una la 12 și una la 4 p.m. Cei care au vorbit despre echipament au spus că este dificil să se simtă vreo diferență între reproducere și emisia directă.

Discurile sunt rulate de un fonograf cu motor Edison instalat într-o carcasă Victor mică, amplasată pe carcasa radio, ceea ce o face ușor de manevrat, pentru că trebuie să ducem instalația în parc. A trebuit să fac niște modificări speciale pentru a regla viteza, căci platanele discului nu au mai multe viteze. La viteza corectă, motorul Edison va rula cam 18 minute cu o singură învârtire, și viteza nu va fluctua. Doza magnetică și brațul cu greutate sunt marca RCA-Victor, care permit o presiune de aproximativ 75 de grame pe ac. Am făcut rost de un pachet de ace de la KQW, identice cu cele folosite pentru înregistrările voastre.

Întreaga instalație a fost un succes minunat și a făcut ca mulți să audă adevărul. Suntem foarte recunoscători lui Iehova și Societății Turnul de Veghere pentru că ne face părtași la justificarea cuvântului și numelui său.

Dacă vreun demers de-al meu nu este în acord cu aranjamentele de la Brooklyn, rog să fiu informat ca să pot corecta acest lucru. Dacă ceea ce am făcut se bucură de aprobarea dvs., mi-ar plăcea foarte mult ca Societatea să trimită instrucțiunile sau informațiile necesare pentru a face lucrarea de mărturie mai eficientă.

O simplă sugestie: Dacă aveți un număr de dispozitive de înregistrare care sunt parțial uzate și nu sunt suficient de bune pentru a fi folosite în emisia radio, sunt sigur că ar putea fi folosită în parc.

Ați aproba obținerea unui magazin sau a unei săli în care să ruleze înregistrările în timpul zilelor săptămânii, ca și duminicile în zilele de iarnă când nu pot merge în parc?

Vă atașez un raport sumar al lucrării de mărturie din parcul Sf. James.

Al vostru, în serviciul Regelui,
A.O. KENT, *California.*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 NOIEMBRIE 1932

Nr. 22

Cuprins:

DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA
PARTEA a V-a

- Pag.579

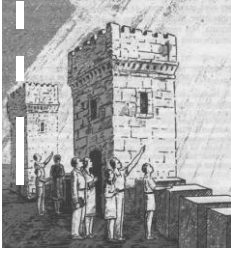
MOȘTENITORII ÎMPĂRĂȚIEI IDENTIFICAȚI

- Pag.595

FIUL OMULUI

- Pag.600

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Noiembrie 1932

Nr. 22

Dor după casa lui Iehova

”Însă Rut i-a zis: "Nu insista să te părăsesc, să mă întorc și să nu mai merg cu tine, căci unde vei merge tu voi merge și eu și unde vei înnopta tu voi înnopta și eu. Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu".”
– Rut. 1:16

PARTEA a V-a

Iehova îi salvează și binecuvântează pe cei care îl iubesc. Iubirea creaturii pentru Creator este manifestată prin faptul că ascultă poruncile lui. Cuvântul lui Dumnezeu arată clar că el nu va permite ca o persoană să devină membru al casei sale și să locuiască acolo fără să își dovedească mai întâi iubirea pentru Iehova. Numai acest fel de persoane pot să ia parte la justificarea și sfințirea numelui lui Iehova. Acest lucru este peste măsură de important. Faptul că cineva face un legământ spre a împlini voința lui Dumnezeu și este chemat în Împărăție, răspunde la acea chemare și este primit într-un legământ pentru Împărăție nu este o garanție că va fi într-adevăr în casa glorioasă a Domnului. El trebuie să-și mențină integritatea față de Dumnezeu manifestându-și mereu iubirea nestrămutată pentru Iehova și Împărăția sa până la sfârșitul cursei sale pământești. – Rev. 2:10

2. Boaz i-a arătat multă favoare lui Rut. Ea a răspuns la invitația lui și a mâncat la masa lui Boaz. Mulți au răspuns la invitația de a mânca la masa Domnului, au primit bunătatea sa iar apoi i-au nesocotit poruncile și nu i-au servit pentru a asculta de voința sa. Totuși, clasa Rut e compusă din membrii care sunt suflete doritoare în această zi a Domnului, iar acest lucru este dovedit de acțiunile lui Rut. După ce a mâncat la masa lui Boaz, ea a început din nou să lucreze. Boaz nu le-a mai dat nici o poruncă tinerilor lui până când nu s-a apucat Rut din nou de lucru. ”Apoi s-a ridicat să strângă spicele rămase. Atunci Boaz le-a poruncit tinerilor săi, zicând: "Lăsați-o să strângă spicele rămase printre snopii de cereale și n-o necăjiți. Ba chiar smulgeți pentru ea spice din mănunchiurile de spice și lăsați-le în urmă ca să le strângă; și n-o certați".” (2:15,16) Ar fi un lucru greșit și rău intenționat să afirmăm că Boaz o plăcea pe Rut și că ei ar fi început o așa-zisă aventură amoroasă. Această sugestie, pe care o fac unii comentatori, nu este sprijinit de nici o parte a relatării.

3. Boaz era un om ascultător de Dumnezeu și în această dramă, el își juca rolul, care prefigura împlinirea scopurilor lui Dumnezeu. Nu se pot lua în

considerare afirmațiile pe care le fac unii, potrivit cărora Boaz era un bărbat mai bătrân iar Rut era tânără și frumoasă, făcând astfel obiectul atracției bărbatului mai în vârstă. El cunoștea legea lui Dumnezeu care îi governa pe israeliți și știa că Naomi trebuia luată în considerare mai întâi pentru căsătorie și că dacă Rut îi lua totuși locul lui Naomi în acest sens, mai era totuși o rudă și mai apropiat decât el care avea dreptul să o ia în căsătorie și a cărui datorie era să exercite acest drept.

4. În sprijinul acestei concluzii, toate instrucțiunile date lucrătorilor lui mai tineri au fost date fără ca Rut să știe, arătând astfel că el nu încerca să o influențeze în sprijinul lui. Boaz a laudat-o pe Rut pentru bunătatea pe care i-a arătat-o ea lui Naomi. Soacra, știind că nu îi putea naște un fiu lui Boaz și văzând cu câtă bunătate a tratat-o Boaz pe Rut, a fost încurajată să facă tot ce a putut pentru a împlini legea lui Dumnezeu și a nu lăsa să se întrerupă linia genealogică din care avea să se nască Regele. Bunătatea pe care i-a arătat-o Boaz lui Rut corespunde chemării Domnului pentru clasa Rut la "premiul înaltei chemări" și la a fi comoștenitori cu Cristos în Împărăție. – Fil. 3:14; Rom. 8:16,17

5. Boaz nu s-a folosit de onoarea de a o lua el însuși de soție pe tânără, ci el a lăsat ca lucrurile să decurgă în modul ales de Dumnezeu, și în acest fel acțiunile sale simbolizează faptul că Domnul este cel ce încheie căsătoria, așa cum și în cazul lui Avraam, tot el a ales o soție pentru Isaac. (Vezi Geneza 24:2-4) Iehova este cel ce face chemarea la Împărăție și alegerea membrilor miresei lui Cristos, care sunt făcuți astfel membrii ai casei sale regale. (1 Tes. 2:12; Ioan 6:44) Iehova Dumnezeu este cel ce alege un popor pentru numele său și care îi unge pe membrii acestuia și îi însărcinează să facă o lucrare în numele său și spre gloria și onoarea sa. Acest lucru nu este de competența nici unei creaturi.

6. Rezultatele eforturilor lui Rut arată că ea era foarte energică. Ea nu numai că a lucrat foarte bine la seceriș, ci a și reușit să macine orzul pe care l-a cules. "Și ea a continuat să strângă până seara spicele rămase pe ogor și după aceea a bătut ce strânsese. Era cam o efa de orz." (2:17) Rut a strâns aproape o baniță de orz în acea zi. Această lucrare bună a fost cu siguranță rezultatul bunătații pe care a arătat-o Boaz, spunându-le secerătorilor să se oprească și să lase o parte din spice pentru ca Rut să le poată culege. Aceasta arată că Domnul nu îi lasă pe cei iubiți ai săi de pe pământ să flămânzească nici din punct de vedere fizic și nici spiritual, ci le permite să aibă și să se bucure de aceste lucruri bune care sunt date spre binele lor. Totuși, pentru a se putea bucura de acestea clasa Rut, așa cum a făcut și ea, trebuie să continue să "lucreze cu mâinile (lor) lucrurile care sunt bune, ca (ei) să aibă să-i dea și celui în nevoie." (Ef. 4:28) Rut a făcut tocmai acest lucru și a împărțit cu Naomi, dându-i lucrurile de care avea ea nevoie pentru a se simți bine. "este mai multă fericire în a da decât a primi" a spus Isus, iar aceste cuvinte condamnă conduita unora, care așteaptă mereu să primească de la alții. Cei

neegoști nu numai că doresc să fie ca Domnul, ci și depun eforturi să-i ajute pe alți ori de câte ori au ocazia. Cine muncește e bucuros și își găsește plăcerea în a împărtăși bucuria sa cu alții care au o credință și cunoștință prețioasă ca a sa.

7. După ce a terminat cu lucrul la sfârșitul zilei, Rut s-a dus acasă pentru a împărți roadele muncii ei cu soacra sa. "L-a luat și a intrat în oraș, iar soacra ei a văzut ce strânsese. Apoi a scos hrana care-i rămăsese după ce se săturase și i-a dat-o." (2:18) Fără îndoială că Rut a dat la schimb o parte din grânele pe care le-a strâns pentru alt fel de mâncare de care avea nevoie, iar ceea ce i-a rămas, adică "după ce s-a săturat" i-a dat lui Naomi. Cantitatea de orz pe care a adus-o Rut acasă a arătat că ei i se arătase favoare de către un prieten bun, iar Naomi a observat imediat acest lucru: "Și soacra ei i-a zis: "Unde ai strâns astăzi spice? Unde ai lucrat? Binecuvântat să fie cel ce s-a uitat la tine!" Ea i-a povestit soacrei sale la cine lucrase și a mai zis: "Numele omului la care am lucrat astăzi este Boaz"." (2:19) Ambele femei erau bucuroase și amândouă i-au dat glorie și mulțumiri Domnului Dumnezeu pentru bunătatea pe care le-a arătat-o și au chemat binecuvântările Domnului asupra celui ce fusese bun cu Rut.

8. Domnul a continuat să facă să crească în fiecare an din 1922 încoace binecuvântările lui pentru poporul său și le-a dat și mai multe ocazii de a-i bucura cu vești bune despre Împărăția sa. Toți cei ce s-au bucurat de acest privilegiu și care l-au apreciat îi dau onoare și glorie numai lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos pentru aceste favori și îl roagă pe Iehova să îl binecuvânteze pe marele Stăpân al secerișului, care este agentul prin care îi binecuvântează Iehova pe cei din poporul său.

9. Rolul pe care l-a jucat Naomi în această etapă a dramei îi simbolizează în mod special pe cei găsiți credincioși în 1918 și pe care Domnul i-a făcut parte din clasa "servului credincios și înțelept" și corespunde rolului jucat de Mardoheu în drama din cartea Estera. Atunci când Naomi a aflat că lui Rut i se arătase favoare de ruda sa Boaz, ea și-a dat seama că mâna Domnului făcuse acest lucru și inima sa s-a umplut de bucurie, lucru pe care l-a manifestat în cuvintele pe care i le-a spus lui Rut. "Atunci Naomi i-a zis nurorii sale: "Binecuvântat să fie de Domnul, care n-a părăsit bunătatea sa iubitoare față de cei vii și față de cei morți!" Și Naomi i-a mai zis: "Omul acesta ne este rudă. Este unul dintre răscumpărătorii noștri"." (2:20) Cuvântul "rudă" folosit în acest verset înseamnă a răscumpăra, potrivit legii orientale de rudenie, care însemna a cumpăra din nou și se referă la proprietate sau la căsătoria cu văduva unei rude decedate.

10. În ebraică este diferit de cuvântul care se traduce prin "rudă" în capitolul 2:1. Folosirea acestui cuvânt diferit de către Naomi arată că ea vorbea cu discernământ și că era îndrumată în aceasta de mâna lui Iehova. Naomi a recunoscut că Domnul le îndruma și l-a laudat pe Dumnezeu, spunând: "(El) nu a părăsit bunătatea pe care le-o arată celor vii și celor morți".

11. Lucrarea Ilie a bisericii s-a încheiat în 1918, și aceasta se ilustrează prin moarte. Mai târziu, clasa Naomi a discernut faptul că Domnul a făcut un aranjament pentru membrii ei și i-a binecuvântat; că el a binecuvântat lucrarea Ilie care se completase atunci și începea să binecuvânteze acum lucrarea prefigurată de Elisei. Acești membrii credincioși i-au fost recunoscători Domnului și nerăbdători să continue lucrarea lui spre gloria sa, iar de aceea ei i-au adus laude cu aceleași cuvinte ca și ale psalmistului: "Ah! Doamne (Iehova), salvează, te rugăm! Ah! Doamne, dă izbândă, te rugăm! Binecuvântat să fie Cel ce vine în numele Domnului! Vă binecuvântăm din casa Domnului." (Ps. 118:25,26) Iehova și Isus, aflați la templu i-au binecuvântat pe cei credincioși din casa Domnului. Acest lucru este prefigurat de cuvintele și acțiunile lui Naomi din versul de mai sus.

12. Boaz s-a îngrijit ca Rut să își continue munca pe ogor, după cum i-a spus ea mai târziu lui Naomi. El a sfătuit-o să stea aproape de muncitorii lui mai tineri. "Atunci Rut, moabita, a spus: "El mi-a mai zis: "Stai aproape de tinerii mei până vor termina tot ce am de secerat"." (2.21) Acest lucru i-a simbolizat pe cei credincioși ai lui Dumnezeu care lucrează pe ogor sub conducerea lui Cristos și care rămân aproape, prin îndurarea sa, de îngerii care îl însoțesc pe Domnul la templul său. Cu alte cuvinte, aceasta arată că există o relație apropiată între îngerii Domnului și clasa Naomi și Rut, care simbolizează rămășița, deși nu există o comunicare directă între cei văzuți și cei nevăzuți. Domnul însuși se îngrijește de această relație.

13. Faptul de a continua să muncească pe toată perioada secerișului însemna pentru Rut o încercare a perseverenței ei și o ocazie de a dovedi că era demnă de a fi aleasă ca membră a casei viitorului rege al Israelului. Această încercare corespunde cu cele doisprezece luni de curățire prin care a trebuit să treacă Estera. (Estera 2:12-16) În mod asemănător, clasa pe care a simbolizat-o Rut, după ce a răspuns chemării sau invitației de a lucra pe ogorul Domnului, trebuie să persevereze în serviciu credincios și în devotament Domnului secerișului. Aceasta îi oferă ocazia de a-și dovedi și menține integritatea față de Dumnezeu și arată dacă corespunde sau nu cerințelor pentru a primi un loc în casa lui Iehova.

14. Așa cum a sfătuit-o Mardoheu pe Estera, și Naomi a continuat să o sfătuiască și îndruma pe Rut. "Naomi i-a zis deci lui Rut, nora ei: "Este mai bine, fiica mea, să ieși cu slujitoarele lui, ca să nu te necăjească cineva în alt ogor"." (2:22) Naomi a sfătuit-o pe Rut să facă un anume lucru, să continue lucrarea pe care i-o încredințase stăpânul secerișului.

15. În același fel, clasa credincioasă Naomi a sfătuit și continuă să sfătuiască clasa Rut să facă acest lucru și să nu fie nehotărâtă sau ezitantă sau vulnerabilă la părerile oamenilor. Să continue lucrarea pe care a dat-o Domnul și să nu lenevească. (Fil. 3:13; Iac. 1:8; Țef. 3:16) Deoarece au primit favoarea de a servi în organizația Domnului, cei credincioși continuă să "urmeze Mielul și (pe nimeni altcineva) oriunde merge". (Rev. 14:4) Isus Cristos este Capul

organizației lui Iehova, iar rămășița, reprezentată atât de Naomi cât și de Rut, a primit privilegiul de a servi în organizația sa și trebuie să continue să facă acest lucru cu credință, manifestând recunoștință față de Domnul. Regula divină este enunțată în aceste cuvinte: ”Taurul își cunoaște bine cumpărătorul, iar măgarul cunoaște ieslea stăpânului său”, însă sunt unii care pretindeau a fi israeliți și totuși nu o cunoșteau. (Isa. 1:3) Sunt unii care au încheiat un legământ spre a face voința lui Dumnezeu și care nu știu unde să meargă pentru a se hrăni și sunt mereu aruncați într-o parte și în alta de sfaturile egoiste ale altora.

16. Rut și-a continuat cu credință munca atât la secerișul de orz, cât și cel de grâu. ”Și ea a continuat să stea aproape de slujitoarele lui Boaz ca să strângă spicele rămase, până când secerișul orzului și secerișul grâului s-au terminat. Și locuia cu soacra ei.” (2:23) În timpul secerișului, Boaz probabil că ar fi fost prea ocupat să se ocupe de dreptul de răscumpărare a rudei celei mai apropiate, iar Naomi a luat în seamă acest lucru, astfel că nu a spus nimic până când s-a sfârșit secerișul. La timpul potrivit, Naomi avea să acționeze și să o instruiască pe nora ei, iar acest lucru arată că Domnul Dumnezeu este cel ce coordona această dramă.

SIONUL VORBEȘTE

17. Odată cu începutul celui de-al treilea capitol al cărții Rut, Naomi dispăre iarăși din relatare, în ceea ce privește reprezentarea unei anumite părți a poporului lui Dumnezeu și joacă rolul de a simboliza Sionul, organizația lui Dumnezeu, căci Sionul este cel ce începe să vorbească acum. Cu toate acestea, clasa Naomi face parte din Sion, iar cuvintele din versetul unu al capitolului trei sunt adresate în special celor care nu au fost unși la timpul prefigurat atunci. Secerișul grâului și al orzului s-au încheiat la Rusalii, care corespunde cu toana anului 1922, ca împlinire a dramei profetice. ”Și Naomi, soacra ei, i-a zis: ”Fiica mea, nu trebuie oare să-ți caut un loc de odihnă ca să-ți meargă bine?” – 3:1.

18. Naomi, simbolizând aici organizația lui Dumnezeu, se îngrijea de ”odihna” lui Rut, ceea ce însemna o casă și odihna în casa soțului ei. În mod asemănător, între anii 1919 și 1922, cei din Sion și care aveau poziții de autoritate în cadrul organizației lui Dumnezeu de pe pământ, căutau să știe ce trebuiau să facă pentru a fi în armonie cu voința lui Dumnezeu și spre binele tinerilor lor frați, pentru ca aceștia să poată fi aduși în casa regală a lui Iehova și să își găsească acolo odihna, iar Domnul îi îndruma. Tot așa, Mardoheu a sfătuit-o și ajutat-o pe Estera la timpul potrivit, pentru ca ei să i se poată pregăti un loc ca regină în casa regală a regelui Ahașveroș. – Estera 2:1-11

19. Vorbindu-i în continuare lui Rut, Naomi a spus: ”Acum, Boaz, cu ale cărui slujitoare ai fost, nu este oare ruda noastră? Iată că în noaptea aceasta el vântură orz în aria de treierat. Spală-te, unge-te cu ulei, pune-ți hainele și coboară la aria de treierat. Dar să nu te faci cunoscută acelu om până nu va termina de mâncat și de băut.” – 3:2,3

20. *Turnul de Veghere* din 15 noiembrie 1907, pagina 344, a comentat următoarele pe marginea acestui verset: "Sfatul pe care i l-a dat Naomi lui Rut cu privire a fost un sfat neînțelept. O astfel de conduită astfel ar face o femeie să pară ușoară, dacă nu chiar cu un caracter nerespectabil. Și faptul că Boaz s-a temut de o astfel de ocară din partea altora se poate vedea din cererea lui consemnată în capitolul 3:14. Sfătuind-o să acționeze în acel fel, Naomi a arătat că avea o încredere slabă în Dumnezeu."

21. Comentariul de mai sus al *Turnului de Veghere* nu ar putea fi corect și ar trebui corectat. Nu este nimic în relatare care să arate că Boaz ar fi certat-o pe Rut pentru că s-a comportat așa cum o sfătuiuse Naomi să facă, tot așa cum nu este nimic în Biblie care să arate că Iehova l-a mustrat pe Iacov pentru că a urmat sfatul Rebecăi de a-l înșela pe Isaac, care era orb. În ambele cazuri, Dumnezeu coordona evenimentele care au prefigurat lucruri mai importante care urmau să vină. "Pentru cei curați, toate lucrurile sunt curate". (Tit 1:15) "Căci Dumnezeu nu vede așa cum vede omul. Omul vede ce izbește ochiul, însă Iehova vede inima." (1 Sam. 16:7, *A.R.V.*) Nu putem fi corecți ca să criticăm Cuvântul lui Dumnezeu sau modul în care au acționat unii dintre cei care au luat parte la drama lui Dumnezeu, numai pentru a-i mulțumi pe unii oameni imperfecti sau a menține ceea ce se pretinde a fi standardul de înțelepciune, puritate și dreptate al lumii. Clericii au criticat o mare parte din Cuvântul lui Dumnezeu pentru a părea sfinți, înțelepți și puri și pentru a putea fi lăudați de oameni. Este mai bine să ne încredem în Domnul Dumnezeu care nu greșește niciodată și să știm că ceea ce face el să se întâmple este întotdeauna pur, sfânt și drept. "Mai bine să te refugiezi în Domnul decât să te încrezi în omul pământean." (Ps. 118:8) Așadar, în încercarea lor de a părea că susțin standardul lumii de puritate, ei s-au făcut urâți în ochii lui Dumnezeu.

22. Dacă omul ar fi consemnat linia genealogică lui Cristos, numele de Tamar, Rahav și Rut ar fi fost omise. Oamenii din "creștinătate", care merg la biserică și se consideră dreپți obișnuiesc să se îngrozească ostentativ de conduita acestor femei sau să se înroșească atunci când se menționează unele lucruri referitoare la ele, ca și cum aceste lucruri le-ar face nedemne de societatea de elită a "creștinătății organizate". Însă Isus le-a spus marilor preoți, bătrâni și farisei din zilele lui care se credeau mai sfinți decât ceilalți oameni și care pretindeau că își dezvoltă caracterul: "Adevărat vă spun că vameșii și curvele vor intra înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu. Căci Ioan a venit la voi pe calea dreptății, dar nu l-ați crezut. Totuși, vameșii și curvele l-au crezut, dar vouă, deși ați văzut aceasta, nu v-a părut rău după aceea, ca să-l credeți." (Mat. 21:31,32) Astfel, cuvintele lui Isus sunt legate direct de modul în care Iehova a respins alte femei, care poate că le păreau oamenilor mai rafinate și mai drepte potrivit standardelor omenești, și le-a permis lui Tamar, Rahav și Rut, considerate niște femei ușoare de unii, să facă parte din linia genealogică a Celui mai mare din Împărăția lui Dumnezeu, Isus Cristos.

23. Poate că Domnul Dumnezeu le-a folosit pe acestea ca o muștrare pentru cei ce cred că pot stabili un standard pe baza căruia oamenii să poată intra în casa Domnului. Dumnezeu însuși a pregătit calea și ar fi o dovadă de îngâmfare să punem la îndoială sau să criticăm calea pe care a pregătit-o el.

24. Legea lui Dumnezeu prevedea o căsătorie de levirat, iar Rut, spălându-se, ungându-se cu ulei și îmbrăcându-se pentru ocazia respectivă, se pregătea să fie luată de Boaz ca soție într-o căsătorie de levirat chiar în acea noapte, fără să mai fie nevoie de vreun predicator ceremonios, ipocrit și pretins umil pentru a oficia ceremonia. Rut trebuia să fie plăcută la trup, așa cum Esterei i s-a cerut să fie pregătită printr-o purificare pe parcursul a doisprezece luni. Iehova, prin servii săi aleși, coordona această dramă în ambele cazuri și fiecare parte a ei a fost dreaptă.

25. Pavel trebuie să se fi gândit la unele dintre aceste lucruri când a scris sub inspirație: ” Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos.” (Rom. 3:4, *Diag.*) Aici nu se face o critică aspră sau nedreaptă a vreunei persoane individuale, ci lucrurile acestea se spun pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să poată lua locul potrivit în mințile oamenilor. Trebuie să ne criticăm când ne vedem greșelile și să ne grăbim să ne îndreptăm atunci când ni se arată cum să facem acest lucru. Singurul scop este să vestim adevărul, indiferent ce cred unii oameni.

26. Se pare că Boaz dormea în ogrorul său. Venise timpul separării boabelor de pleavă și ca cei aprobați să fie aduși în casa Domnului. Sfătuind-o în continuare pe Rut, soacra ei i-a spus: ”Când se va duce să se culce, vezi unde se culcă, apoi du-te, dezvește-i picioarele (*nota de subsol*, ridică hainele de pe picioarele lui) și culcă-te, iar el îți va spune ce să faci.” – 3:4

27. Batjocoritorii și criticii au comentat mult pe marginea acestui text, pretinzând că fapta ei a fost una de o indecență crasă. Dar aceștia au dorit mai degrabă să fie aprobați de oameni decât să aibă o înțelegere a voinței lui Dumnezeu și să o înfăptuiască. Modul de acțiune pe care Naomi a sfătuit-o pe Rut să îl adopte nu a fost de decât o cale formală de a-l anunța pe Boaz și de a arăta că Rut se supunea întrutotul aranjamentelor lui Dumnezeu, iar Boaz, fiind un om temător de Dumnezeu, a înțeles acest lucru așa cum era în realitate. Naomi, Rut și Boaz îi erau cu toții devotați lui Iehova Dumnezeu și, cunoscând acest lucru, Naomi nu a ezitat să-i spună lui Rut că Boaz avea să-i spună ce să facă. Există un motiv pentru care găsim acest detaliu referitor la modul în care se efectua răscumpărarea, așa cum o prevedea legea lui Dumnezeu. Biblia nu risipește cuvinte și nu consemnează nimic fără motiv, iar acest lucru se aplică indiferent dacă vrem sau nu.

28. Modul desfășurării dramei de aici ilustrează foarte bine cum clasa simbolizată de Rut se prezintă de bunăvoie și cu umilință înaintea Domnului și așteaptă ca el să îi spună ce să facă. Acest lucru îi este plăcut Domnului, și nu ca creaturile să îi spună Domnului ce să facă. Procedând în modul ales de Dumnezeu, cei credincioși își atrag batjocura celorlalți, oameni ipocriți și

mândri care pretind că fac parte din organizația lui Dumnezeu dar care sunt de fapt din organizația lui Satan. ”Creștinătatea” ipocrită a încercat să vină la Dumnezeu în modul ales de om și a reușit să pară curată în ochii oamenilor, însă în realitate ea a fost și este ”plină de oasele morților”. Cei ce îi sunt pe plac lui Dumnezeu trebuie să fie și sunt pe deplin supuși lui Dumnezeu și Cristosului său. ”Deci nu depinde de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care se îndură.” – Rom. 9:16

29. Venirea lui Rut la Boaz pe ogor în modul sugerat de Naomi sugerează supunerea și devotamentul neegoist față de Domnul manifestată de cei ce caută să îl cunoască și să facă voința sa. Cuvintele lui Naomi au informat-o pe Rut că nu trebuia să fie îndrumată de propria ei voință, ci că Boaz avea să o îndrume, așa cum cei ce vin la Domnul nu își urmează propriile idei egoiste, ci se încred în Domnul iar el îi îndrumă. – Prov. 3:5,6

30. Scopul lui Iehova era să se nască rodul trupului din linia genealogică din care urma să apară regele David, și la timpul potrivit și Isus, puternicul Rege al lui Dumnezeu. Naomi știa că Dătătorul legii trebuia să se nască în seminția lui Iuda, din care făceau parte și ea și Boaz și era nerăbdătoare să își facă partea pe care i-o încredințase Dumnezeu, indiferent dacă o înțelegea sau nu. (Gen. 49:10) Ea era prea bătrână să i se ofere lui Boaz pentru a crește un copil, astfel că a oferit-o pe nora ei și fără îndoială că a făcut acest lucru sub îndrumarea lui Iehova. În mod asemănător, Sara i-a oferit-o pe Agar lui Avraam și la fel și Rahela, deoarece era stearpă, i-a oferit-o pe slujitoarea ei Bilha lui Iacov. – Gen. 16:1-3; 30:1-5.

31. Naomi nu a vrut să se piardă ocazia de a se naște un copil casei regale și singura cale prin care putea evita această pierdere era să o dea pe Rut în locul ei. În acest moment al dramei, interesele lui Rut și ale lui Naomi se contopesc și observăm că ele reprezintă acum împreună rămășița care este pe pământ în prezent și care trebuie să primească Împărăția.

32. Așa cum Estera a ascultat instrucțiunile lui Mardoheu, și Rut a urmat cu credință îndrumările soacrei ei, Naomi. ”Atunci ea i-a zis: ”Voi face tot ce-mi spui”. A coborât deci la aria de treierat și a făcut tot ce-i poruncise soacra ei.” – 3:5,6

33. Sosind la aria de treierat de pe câmp și văzându-l pe Boaz adormit, Rut s-a apropiat încet, i-a descoperit picioarele și s-a așezat jos. Astfel este simbolizat cum cei ce îi sunt pe plac lui Dumnezeu își prezintă trupurile ca jertfă vie, acceptată de Dumnezeu, adică un serviciu sacru îndeplinit cu puterea rațiunii lor. (Rom. 12:1) Nu apare niciun cuvânt în relatarea divină care să indice că Rut ar fi nutrit vreo dorință nepotrivită sau senzuală atunci când a făcut acest lucru. Dimpotrivă, deoarece era o femeie tânără, pentru ea trebuie să fi fost un sacrificiu să facă acest lucru. În orice caz, ea își făcea partea în cadrul dramei divine și acționa așa cum voia Domnul. Ziua de seceriș se terminase, iar acest lucru i-a adus bucurie stăpânului secerișului. (Isa. 9:3) Boaz își mâncase pâinea și își băuse vinul, iar acest lucru îi făcuse inima veselă. (Ps. 104:15) Nu

exista niciun fel de lege ipocrită de interdicție în țară, așa că el putea să mănânce și să bea după pofta inimii, după care s-a așezat să se odihnească. Printre unii oameni de pe pământ astăzi este o obișnuință să spună că fără îndoială că Boaz băuse suc nefermentat de struguri cu pâinea lui; însă atunci când analizăm Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fim sinceri, indiferent ce ar putea spune alții.

34. Boaz nu se lăsa în voia așa-numitei "vieți ușoare și confortabile de oraș", ci se culcase sub cerul liber pe care îl crease Dumnezeu, așa cum fac astăzi sute de pionieri credincioși. El muncise mult și avea să doarmă bine, deoarece "Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puțin". (Ecl. 5:12) Mai târziu, David a scris ce era potrivit atunci pentru dreptul Boaz, și anume: "Tu ai pus în inima mea o bucurie mai mare decât bucuria din timpul belșugului lor de grâne și de vin. Mă voi culca și voi dormi în pace, căci numai tu, o, Doamne, mă faci să locuiesc în siguranță!" – Ps. 4:7,8

35. Fiind un bărbat temător de Dumnezeu, Boaz se încredea în Iehova. Fără îndoială că luna se înălțase peste dealurile Iudeii, iar noaptea era calmă și liniștită iar stelele vorbeau despre gloria Celui Preaînalt. În liniște și cu pașii mășurați, frumoasa moabită, cu inima hotărâtă să împlinească voința lui Iehova Dumnezeu pentru a putea intra în casa sa, s-a apropiat și a ridicat ușor haina de pe picioarele lui Boaz și s-a așezat jos. Fără îndoială că îngerul Domnului era acolo. Dacă Satan ar fi putut să influențeze lucrurile atunci, cu siguranță că el ar fi făcut să fie de față unii dintre clerici ipocriți și preținși umili pentru a ridica mâinile îngroziți și a chema un ofițer care să o aresteze pe Rut și să o târască înaintea curții de judecată pentru a fi ucisă cu pietre. Însă nu i s-a permis nici lui Satan și nici vreunui dintre agenții săi să intervină în această mare dramă divină pe care Dumnezeu a făcut-o să fie jucată spre onoarea marelui său nume. Ani mai târziu în aproape același lor oștirile de îngeri cerești au cântat cântecul de bucurie prin care anunțau nașterea celui ce avea să salveze lumea. (Luca 2:9-11) Rut și Boaz își jucau în acea noapte rolurile în drama divină potrivit voinței lui Dumnezeu și au prefigurat venirea Celui Puternic al său despre care au cântat îngerii la nașterea lui Isus.

36. Au trecut mai multe ore în care Rut a rămas acolo tăcută și neobservată. Boaz dormea adânc și nu voia să îl deranjeze. Venise deja miezul nopții când Boaz a descoperit că era cineva la picioarele lui. "Pe la miezul nopții, omul a început să tremure (s-a speriat). S-a aplecat în față și iată că o femeie era culcată la picioarele lui! Atunci el a zis: "Cine ești?" Iar ea a răspuns: "Sunt Rut, sclava ta. Întinde-ți poalele veșmântului peste sclava ta, căci ești răscumpărător"." – 3:8,9.

37. Nu avem niciun motiv să tragem concluzia că Boaz s-a simțit stânjenit sau indignat de prezența lui Rut la picioarele sale. Dacă el ar fi căutat doar să aibă o femeie, atunci nu ar fi întrebat-o cine e. (Gen. 38:14-16) Când a fost întrebată, Rut i-a dezvăluit imediat lui Boaz identitatea ei, iar în acest mod se prefigurează cum cei ce vin la Dumnezeu prin Cristos Isus mărturisesc cu

bucurie că sunt sub conducerea lui Cristos și sunt servii lui. Doriința lor este să poarte veșmântul de nuntă și să fie împodobiiți ca o mireasă. (Mat. 22:11; 25:1-4; Col. 3:24; Isa. 61:10) Răspunzându-i lui Boaz, Rut a spus: "Tu ești cel ce are dreptul de răscumpărare." (vs. 9, *nota marginală*) Boaz avea să înțeleagă astfel de îndată că Rut era pe drept acolo pentru a-l anunța cu privire la obligația sa, potrivit legii divine a căsătoriei de levirat. (Deut. 25:5,6) Ca dovadă că Boaz nu a fost nici indignat și nici stânjenit și că nici nu a avut vreun gând nepotrivit, el i-a spus lui Rut: "Și el a zis: "Bindecuvântată să fii de Domnul, fiica mea! Tu ai arătat mai multă bunătate iubitoare la sfârșit decât la început, căci nu ai umblat după tineri, fie ei săraci sau bogați"." (3:10) Rut se afla acolo prin voința lui Dumnezeu și avea aprobarea lui, iar acesta este un motiv suficient pentru a ignora orice critică făcută de ipocriți, care sunt dușmanii lui Dumnezeu.

38. Criticii moderni ar putea spune că acest comentariu le sugerează altora să urmeze o conduită indecentă și imorală. Orice om care s-ar folosi de evenimentele acestei drame divine ca justificare sau pretext pentru a urma o conduită imorală sau indecentă ar arăta că nu are credință în Dumnezeu și nu crede în Cuvântul său și nu își dorește să îl asculte. Nu există nimic în Cuvântul lui Dumnezeu care să dea vreo scuză sau justificare pentru orice bărbat sau femeie să facă ceea ce este imoral, nepotrivit sau greșit.

39. Rut a arătat bunătate atât față de Naomi, cât și de Boaz, iar pentru aceasta el a lăudat-o. Ea nu a fost o văduvă ușuratică în căutarea unui soț, ci venise la un burlac mai în vârstă deoarece Domnul Dumnezeu o trimisese acolo iar ea se bucura să facă voința Sa. Rut arătase bunătate iubitoare față de soacra sa și la fel de mult și lui Boaz, lăsându-se cu totul în grija sa, iar el i-a spus: "Ți-ai făcut bunătatea iubitoare mai bună ca la început". – *Roth*.

40. Reputația de virtute și castitate a lui Rut printre cei ce o cunoșteau cu adevărat a fost atunci ireproșabilă iar Dumnezeu s-a îngrijit ca relatarea biblică să mărturisească acest lucru, iar acest lucru închide gurile batjocoritorilor. Plin de bunătate, Boaz i-a spus lui Rut: "Acum, fiica mea, nu te teme. Voi face pentru tine tot ce îmi ceri (*R.V.*, spui), fiindcă toți cei de la poarta poporului meu știu că ești o femeie virtuoasă." – 3:11

41. Rut era o "femeie demnă" care merita să fie răscumpărată, iar Boaz i-a spus acest lucru. (*Roth.*, *nota marginală*) Potrivit versiunii *Leeser*, Boaz a spus: "Căci toți (bărbații) de la poarta poporului meu știu că ești o femeie virtuoasă." Ea își dovedise meritele, nu înaintea lumii păgâne, ci în fața poporului ales al lui Iehova, și de aceea "tot orașul", întreaga organizație a lui Dumnezeu, știu că clasa Rut este meritoasă datorită credinței ei în Dumnezeu și în Cristos. Datorită acestei credințe a clasei Rut, Isus Cristos face pentru ei ceea ce prevede legea lui Dumnezeu spre binele lor. Această concluzie este în conformitate cu cuvintele lui Isus: "Bine ai lucrat, serv bun și credincios." – Mat. 25:21

PREGĂTIREA PENTRU RĂSCUMPĂRARE

42. Putem fi siguri că Boaz știa ce legătură avea cu Naomi și nora ei, iar unii vor spune că el ar fi trebuit să facă primul pas pentru răscumpărare. Există totuși două motive care explica aparenta lui întârziere: (1) Aceste femei se întorseseră la Betleem la începutul perioadei secerișului, când chiar și el însuși era foarte ocupat cu secerișul până când acesta avea să se sfârșească, și (2) un alt motiv, și mai important, el știa că era o rudă și mai apropiată decât el și avea să aștepte și să vadă ce urma să facă acea rudă. Faptul că Rut a trebuit să vină la el sugerează că mâna Domnului era asupra lor și că el trebuia să se îngrijească să li se facă dreptate lui Naomi și lui Rut. De aceea, adresându-se lui Rut, el a spus: "Este adevărat că sunt răscumpărător, dar mai este un răscumpărător, o rudă mai apropiată decât mine. Rămâi aici în noaptea aceasta, iar dimineată, dacă vrea să te răscumpere, foarte bine, să te răscumpere. Dar, dacă nu-i va plăcea să te răscumpere, viu este Domnul că te voi răscumpăra eu. Rămâi culcată până dimineată." – 3:12,13

43. Cererea ca Rut să rămână până dimineța arată că Boaz nu era stânjenit. Cuvintele sale despre ruda mai apropiată arată că el era îndrumat pe calea sa în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu și că avea să asculte de legea lui Dumnezeu. Legea lui Iehova Dumnezeu trebuia să fie respectată de Boaz, iar aceste femei, Naomi și Rut, aveau încredere că el avea să o îplinească. În același fel, față de rămășița lui Dumnezeu de pe pământ din prezent, pe care o simbolizează aceste două femei, trebuie să fie împlinite toate promisiunile lui Dumnezeu de către Isus Cristos, Da-ul și Aminul promisiunilor lui Iehova. "Fiindcă oricât de multe sunt promisiunile lui Dumnezeu, prin el au devenit Da. De aceea, tot prin el spunem "Amin", ca să-i aducem glorie lui Dumnezeu." – 2 Cor. 1:20

44. Dacă ruda mai apropiată nu avea să își facă datoria, Boaz avea să se îngrijească să i se facă dreptate lui Rut; în același fel, Domnul Isus le spune celor ce îl așteaptă cu credință: "Iată că îi voi face (pe ruda necredincioasă) să vină și să se plece înaintea picioarelor tale și îi voi face să știe că eu te-am iubit." – Rev. 3:9

45. Boaz și-a dar cuvântul că avea să îplinească legea lui Dumnezeu în ceea ce o privea pe Rut dacă ruda apropiată nu avea să facă acest lucru, însă nu putea face nimic până dimineța, astfel că el i-a spus lui Rut: "Rămâi aici până dimineată." Dacă ar fi fost vreo îndoială referitoare la integritatea morală a lui Boaz și Rut și la încrederea ei în el, aceste cuvinte nu ar apărea în relatarea divină. Ea a făcut așa cu i s-a cerut. "Și ea a rămas culcată la picioarele lui până dimineța, apoi s-a sculat înainte s-o poată recunoaște cineva." (3:14) Aceasta nu indică o conștiință vinovată, ci pur și simplu un act de precauție pentru a păstra problema între ei până când Boaz putea să îi acorde atenția necesară. Dacă ei ar fi făcut cunoscute lucrurile înainte să plece de pe câmp și înainte ca adunarea să hotărască problema, fără îndoială că Satan ar fi intervenit și ar fi creat o scuză pentru ca ruda mai apropiată să poată evita să se

achite de obligația sa. Boaz, un om temător de Dumnezeu, acționa deci cu prudență și înțelepciune. ”Omul prevăzător își ascunde cunoștința, dar inima celor fără minte își declară nebunia.” (Prov. 12:23) Atunci când Dumnezeu îi încredințează unui om o sarcină, acesta ar fi un nebun să declare acest lucru înainte ca lucrarea lui să fie terminată.

46. Atunci când Rut a fost gata să plece acasă, Boaz i-a dat mâncare. ”Și a mai zis: ”Adu pelerina (mantia, *R.V.*, sau mantaua, *Leeser*) care este pe tine și ține-o”. Și ea a ținut-o, iar el a măsurat șase măsuri de orz și le-a pus pe ea, după care el a intrat în oraș.” – 3:15

47. Doar o minte diabolică ar putea considera faptul că el i-a dat această mâncare lui Rut un act de plată pentru unele plăceri sexuale. Era pur și simplu potrivit și o garanție că Boaz avea să își împlinească față de ea datoria dată de Dumnezeu. Era un om drept și ținea la dreptate, ceea ce înseamnă că avea să împlinească legea lui Dumnezeu față de ea în măsura în care era posibil. Ambii au părăsit ogorul dimineața devreme, Rut ducându-se la Naomi, iar Boaz la Betleem pentru a rezolva problema referitoare la Rut.

48. Când s-a întors Rut, dimineața devreme iar soacra ei era nerăbdătoare să știe dacă se făcuse sau nu căsătoria de levirat, ea i-a pus întrebări lui Rut cu privire la acest lucru: ”Și Rut s-a dus la soacra ei, care a zis: ”Tu ești, fiica mea?” Ea i-a povestit tot ce făcuse bărbatul acela pentru ea. Și a mai spus: ”Mi-a dat aceste șase măsuri de orz, căci mi-a zis: ”Să nu te duci la soacra ta cu mâinile goale”.” (3:16,17) Cuvintele lui Naomi, ”Tu ești?” însemnau, de fapt, „Ești acum soția lui Boaz sau nu?” Răspunsul lui Rut poate simboliza foarte bine clasa Rut, care a primit dovada bunătații iubitoare a lui Dumnezeu și care apoi a spus: ”Veniți, ascultați, voi toți, care vă temeți de Dumnezeu, și vă voi istorisi ce a făcut el pentru sufletul meu! L-am chemat cu gura mea și l-am lăudat cu limba mea. Dacă am privit în inima mea spre ceva rău, Domnul nu mă va auzi. Într-adevăr, Dumnezeu a auzit, a dat atenție glasului rugăciunii mele. Bindecuvântat să fie Dumnezeu, care nu mi-a respins rugăciunea și nu și-a retras bunătața iubitoare de la mine!” – Ps. 66:16-20

49. Având deplină încredere în Boaz, Rut era sigură că el avea să îi facă ceea ce cerea legea lui Dumnezeu. Atunci când Boaz i-a spus „Să nu te duci cu mâna goală acasă la soacra ta”, ea a înțeles că aceasta era o dovadă a scopului său de a face ceea ce era drept. Putem să fim siguri că ea era fericită, așa cum sunt și cei ce au aflat adevărul despre venirea Domnului la templu și care au văzut că au favoarea lui Dumnezeu și ocazia de a face ceva pentru a-i face de cunoscut Împărăția. Este evident că Rut a dorit să facă imediat ceva, așa cum cei pe care i-a prefigurat ea au dorit imediat să fie ocupați cu interesele Împărăției după ce au cunoscut bunătața iubitoare a Domnului.

50. Și Naomi a avut încredere deplină că Boaz nu avea să întârzie deloc în rezolvarea problemei și a sfătuit-o pe nora sa să aștepte să vadă cum aveau să se termine lucrurile. ”Atunci Naomi a zis: ”Stai liniștită, fiica mea, până vei afla cum se vor termina lucrurile. Căci bărbatul acesta nu va avea

odihnă până nu va duce lucrurile la capăt chiar astăzi.” (3:18) Domnul este mulțumit de cei ce ascultă imediat poruncile sale. Boaz i-a fost fidel numelui său, care înseamnă ”rapiditate, agilitate, agerime”. El a făcut imediat ceea ce a văzut că îi cerea legea lui Dumnezeu să facă. Afirmția lui Naomi arată că ea știa bine că Boaz avea să respecte cerințele lui Dumnezeu dacă era posibil, iar asta fără întârziere. Ca răscumpărător, el nu avea să întârzie și nu a făcut-o. El a adus imediat problema în atenția celorlalți, așa cu și Justificatorul numelui lui Iehova, la timpul potrivit ”a venit direct la templu pentru judecată” –Mal. 3:1-5

BOAZ ACȚIONEAZĂ PE DATĂ

51. La poarta orașului era locul unde stăteau bătrânii sau judecătorii și încercau să judece public unele cazuri legate de lege. (Deut. 21:19-21; 22:15; Iov 31:21; Prov. 22:22) În interiorul porților orașului era un mare loc deschis unde se întruneau oamenii pentru a discuta probleme de interes public. Chiar și în modernul oraș Betleem era un loc mare în apropierea intrării principale unde se adunau oamenii. Boaz cunoștea legea lui Dumnezeu, precum și locul de judecată: ”Dacă niște frați locuiesc împreună și unul dintre ei moare fără să aibă vreun fiu, soția celui mort să nu devină soția unui bărbat străin, din afară. Cumnatul ei să se ducă la ea, s-o ia de soție și astfel să se încheie căsătoria între cumnați. Iar întâiul născut pe care îl va naște ea să poarte numele fratelui care a murit, pentru ca numele lui să nu fie șters din Israel. Dar dacă acestui om nu-i place s-o ia pe văduva fratelui său, atunci văduva fratelui său să urce la poartă, la bătrâni, și să zică: ”Fratele soțului meu refuză să păstreze numele fratelui său în Israel. El nu vrea să încheie cu mine căsătoria între cumnați”.” –Deut. 25:5-7

52. Boaz știa că oamenii intrau și ieșeau pe acele porți și că acela era locul unde avea cele mai mari șanse să îl găsească pe omul care era ruda mai apropiată și să îl someze să își facă datoria. Atunci când a plecat de pe ogor, Boaz s-a dus direct la porțile orașului și s-a așezat pentru a vedea cine venea. În curând a apărut acel bărbat, iar Boaz l-a urmărit și l-a chemat să se întoarcă și să stea jos cu el pentru a discuta problema. ”Și Boaz a urcat la poartă și a stat acolo. Și iată că trecea răscumpărătorul despre care vorbise Boaz. Atunci Boaz a zis: ”Hei, cutare, vino aici și așază-te!” Și el a venit și s-a așezat.” – 4:1

53. Boaz acționa ca reprezentant al lui Iehova, iar acțiunea sa ilustrează faptul că Dumnezeu, atunci când își împlinește legea, nu face nimic în secret, ci pe față și în văzul tuturor. Boaz nu a încercat mai întâi să rezolve problema în secret cu acel bărbat. Relatarea dezvăluie că înainte să își facă de cunoscut scopul, Boaz a adunat curtea de lege pentru ca ascultarea problemei să poată fi considerată publică. ”După aceea, Boaz a luat zece bărbați dintre bătrânii orașului și a zis: ”Așezați-vă aici!” Și ei s-au așezat.” – 4:2

54. Acțiunea aceasta a lui Boaz respecta strict legea. (Deut. 25:7) Numărul zece este un simbol al desăvârșirii, referitor la lucrurile pământești, iar această curte, compusă din zece judecători sau bătrâni, părea să semnifice căci cazul legal și judecata în care erau implicați Naomi, Rut și ruda mai

apropiată aveau să fie complete și că aceste trei persoane reprezentau o clasă de persoane sau creaturi de pe pământ și că decizia sau concluzia referitoare la aceste clase făcută de către curtea lui Dumnezeu avea să fie completă și definitivă.

55. Aceasta nu înseamnă că neevreii trebuiau atunci sau acum să respecte legea căsătoriei de levirat. Legea lui Dumnezeu i-a fost dată Israelului, poporul de legământ al său, și avea scopul de a prefigura lucruri mai importante care aveau să vină. (Evr. 10:1) Lucrurile care s-au întâmplat cu israeliții au fost o prefigurare a ceea ce trebuia să se întâmple în timpul sfârșitului lumii. Aceasta avea să fie o dovadă a faptului căci cartea Rut este o relatare a unei drame divine jucată cu scopul de a-i învăța pe oamenii pe care i-au prefigurat israeliții despre scopurile lui Dumnezeu. Prin căsătoria ei cu un israelit și mutându-se de bunăvoie cu acest popor, Rut a devenit o israelită, simbolizând astfel o clasă de oameni născuți de spirit de pe pământ la timpul împlinirii dramei profetice.

56. Boaz s-a prezentat înaintea acestei curți legale, reprezentând maiestatea legii lui Dumnezeu pe care trebuia să o îplinească și să aibă grijă ca ea să fie respectată așa cum trebuia, astfel că le-a reprezentat pe Naomi și pe Rut, ale căror interese erau în joc, înaintea acelei curți. De asemenea, în prezența acelei curți, se afla și ruda mai apropiată, deoarece Boaz îl chemase acolo. Relatarea nu ne spune cum i-a spus Boaz acestei rude. El îi era o rudă mai apropiată lui Naomi decât Boaz, și de aceea și lui Rut. Era din casa lui Elimelec și simboliza sau reprezenta de aceea o clasă de persoane consacrate din perioada în care spiritul sfânt a slujit ca ajutor și mângâietor. Cei consacrați și născuți de spirit de pe pământ sunt mai apropiați unii de alții decât este Cristos, deoarece toți sunt descendenți ai lui Adam prin natură, în timp ce Isus a fost doar altoit (transplantat) în familia umană. Această rudă mai apropiată nu a simbolizat creaturi cerești, așa cum este Isus acum și cum sunt îngerii, ci a simbolizat o clasă de persoane consacrate și născute de spirit în carne, adică ce aveau un organism carnal și care așteaptă la un moment dat să primească un loc în casa regală a lui Iehova.

57. Dacă această rudă mai apropiată avea să refuze să îplinească legea față de Naomi și Rut și să aducă astfel rod pentru viitoarea Împărăție, atunci Boaz putea să facă el însuși căsătoria de levirat; el a rezolvat această problemă imediat. În ceea ce privește consecințele refuzului rudei mai apropiate de a-și face datoria, putem să ne dăm seama din cele ce s-au întâmplat într-un caz asemănător.

58. Onan, al doilea fiu al patriarhului Iuda, unchiul străbun al acestei rudeniilor apropiate a lui Naomi, a fost pus într-o situație asemănătoare. Onan a refuzat să se căsătorească cu Tamar, văduva fratelui său Er, și nu a vrut astfel să dea naștere unei semințe pentru viitorul rege care trebuia să apară în linia genealogică a lui Iuda. Iehova l-a pedepsit cu moartea pe Onan. – Gen. 38:6-10

59. Dacă ruda mai apropiată a lui Naomi refuza să păstreze numele rudei sale, Elimelec, căsătorindu-se cu Rut, care i-a luat locul lui Naomi în această dramă, era de așteptat ca el să sufere o soartă asemănătoare cu cea a lui Onan. Problema era așadar una solemnă și nu o aventură de dragoste așa cum spun criticii cărții Rut. Iehova crea aici o imagine vie care a implicat viața lui Boaz și a altora și care a dus la alegerea Regelui regilor, care avea să conducă întreaga lume la timpul potrivit.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce asigurare minunată le este dată celor ce îl iubesc pe Iehova? Cum își pot arăta creaturile iubirea pentru Creator? Care sunt pașii care trebuie făcuți și cerințele care trebuie îndeplinite pentru a fi membrii ai casei glorioase a lui Iehova?

2-5. Arătați ce semnificație care afirmația că ”atunci când s-a ridicat să secere” Boaz le-a poruncit tinerilor săi să o ajute pe Rut. Arătați că Boaz nu era îndemnat de o motivație egoistă când a făcut acest aranjament pentru Rut. Cărei favori divine față de cei pe care i-a reprezentat ea i-a corespuns această bunătate a lui Boaz față de Rut? Arătați că în această privință Boaz respecta cu strictețe legea lui Dumnezeu în armonie cu aplicarea ei la chemarea și alegerea casei sale regale.

6-8. Motivați rezultatele zilei de muncă a lui Rut. Cum își are această parte a dramei împlinirea în privilegiul și binecuvântarea de care se bucură cei pe care i-a simbolizat în mod profetic Rut? Ce s-a prefigurat prin expresia lui Naomi, ”Binecuvântat să fie cel ce s-a uitat la tine!”?

9-11. Ce a făcut-o pe Naomi să spună cuvintele din versetul 20? Ce s-a prefigurat aici?

12,13. Arătați (a) la ce test au supus-o pe Rut sfatul lui Boaz, ”Să te ții aproape de slujitoarele mele până vor termina secerișul” și (b) cum și-au găsit împlinirea în experiențele pe care le-au avut cei din poporul lui Dumnezeu pe care i-a simbolizat Rut acest privilegiu al ei de a continua munca pe ogor și încercarea pe care o conținea acesta.

14-16. Cu ce scop a dat Naomi sfatul din versetul 22? Având în vedere îndrumările pe care le-a dat Boaz lui Rut (din versetul 21) împreună cu sfaturile primite de la Naomi (versetul 22) și respectarea lor întru-totul de către Rut, descrieți împlinirea acestei părți a dramei profetice.

17,18. Aplicând imaginea profetică, de cine au fost spuse cuvintele din Rut 3:1? Cui? Cum s-a împlinit acest lucru?

19-25. Dovediți că îndrumările pe care i le-a dat Naomi lui Rut (versetele 2 și 3) nu pot fi supus pe drept cuvânt criticilor nefavorabile. Arătați de ce a fost potrivit modul în care s-a procedat aici, fiind în armonie cu legea exprimată a lui Dumnezeu. Aplicați aici regula din Romani 3:4.

26-29. Ce era important la faptul că s-a procedat pentru atingerea scopului menționat în versetul 1 în timpul în care Boaz ”vântura în ogor”? Arătați că instrucțiunile pe care i le-a dat Naomi lui Rut (versetul 4) erau potrivit în împrejurările respective și în conformitate clară cu legea lui Dumnezeu. Arătați cât de potrivite au fost ca parte a dramei profetice (a) cuvintele lui Naomi potrivit cărora ”Boaz îți va spune ce să faci” și (b) deplina încredere și ascultare a lui Rut.

30-32. Arătați cele trei scopuri care au fost împlinite în acest punct al dramei. Descrieți situația care îi corespunde din drama Estera.

33-35. Descrieți cum era situația în acest moment în ceea ce-l privește pe Boaz. Arătați cum și-a făcut Rut partea în armonie cu îndrumările lui Naomi și arătați că modul ei de a acționa a fost potrivit și cu totul neegoist. Motivați (a) părerea pe care o au în general oamenii despre situația prezentată aici și (b) de ce nu a intervenit Satan în desfășurarea dramei divine.

36-38. Având în vedere prevederea din legea lui Dumnezeu, ce scop s-a atins în versetele 8 și 9? Sunt îndreptățiți criticii să susțină că aici este încurajat comportamentul imoral? De ce?

39-41. Explicați ”bunătatea iubitoare” a lui Rut, menționată aici. Ce semnificație a avut faptul că Boaz a felicitat-o pe Rut, după cum vedem în versetul 10? Cărui fapt îi corespunde această încurajare în aplicarea sa la cei pe care i-a simbolizat în mod profetic Rut?

42-44. Explicați întârzierea aparentă a lui Boaz de a face răscumpărarea. Arătați că, potrivit celor din versetele 12 și 13, Boaz a fost îndrumat de legea lui Dumnezeu și i s-a supus acesteia. Comparați aici poziția lui Naomi și a lui Rut cu cea a clasei pe care au simbolizat-o ele.

45-47. Explicați cu ce scop a atenționat-o Boaz pe Rut să păstreze problema între ei doi. De ce a fost aceasta o dovadă de prudență și înțelepciune din partea lui? Ce l-a făcut pe Boaz să facă aranjamentul din versetul 15?

48,49. Ce voia să spună Naomi prin întrebarea ei, ”Tu cine ești?” pe care i-a adresat-o lui Rut la întoarcerea acesteia? Cum corespunde răspunsul lui Rut cu cel al clasei Rut din timpul când i se acordă favoare specială? Cum și-a manifestat Rut aprecierea pentru bunătatea pe care i-a arătat-o Boaz?

50. În versetul 18, la ce se referea Naomi în afirmația ei referitoare la Boaz? Ce lecție importantă se desprinde de aici?

51,52. Relatați cum a procedat Boaz pentru a găsi ruda cea mai apropiată și arătați ce avantaje a avut modul său de a acționa.

53-55. Arătați că Boaz a procedat în armonie cu legea lui Dumnezeu. Explicați ce pare să fi fost simbolizat de curtea de lege constituită acolo, în ceea ce privește decizia sau concluzia referitoare la persoanele implicate. Pe ce temeii ne pute aștepta ca acest eveniment să fie o imagine profetică?

56. Explicați poziția profetică a fiecăreia dintre persoanele care au fost audiate înaintea curții de lege și care au fost reprezentate acolo.

57-59. Arătați de ce este foarte importantă problema prezentată înaintea curții. Cum consecințele să le afecteze pe fiecare dintre persoanele implicate?

Moștenitorii Împărăției identificați

Oamenii onești au fost multă vreme nelămuriți cu privire la relația și statutul lor de cetățeni într-o așa-zisă “țară creștină”. Pentru ei, gândul de a fi membrii în oricare dintre multele ramuri ale “creștinătății organizate” a fost dezgustător, din moment ce fiecare dintre aceste ramuri se arată acum clar a fi o organizație social-comercială?

Sunt toate acestea consecința învățăturilor Bibliei? A rânduit Dumnezeu aceste lucruri?

Iehova Dumnezeu îi alege pe cei care se vor alătura Fiului său iubit în guvernul său drept. (1 Tes. 2:12) Dumnezeu este cel care l-a uns pe Isus Rege (Fapte 10:38) “Dar cel care garantează că și voi, și noi suntem ai lui Cristos și care ne-a uns este Dumnezeu” (2 Cor. 1:21) Rezultă, deci, că asociații lui Isus pot fi identificați doar prin regulile stabilite de Dumnezeu; iar calificările acestor asociați, acestor co-moștenitori trebuie determinate numai prin și conform cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Vedem că guvernul pe care îl va institui Iehova este unul drept; că guvernul său se va rezema pe umerii Fiului său drept și iubit; și că voința lui Iehova este ca, dintre oameni, să fie aleși niște oameni care să fie asociați lui Isus la guvernare, la domnie; atunci trebuie să știm și că acești asociați vor fi pregătiți în armonie deplină cu regulile pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru guvernarea Împărăției sale. Pe pământ, sunt milioane de persoane care pretind că sunt creștini și care se așteaptă să fie comoștenitorii lui Cristos în ceruri, dar care nu vor ajunge acolo. Ei au primit învățături greșite și, drept urmare, au fost duși pe calea greșită de cler. Scripturile stabilesc definitiv că aceia care vor fi comoștenitori cu Domnul Isus ai Împărăției lui Dumnezeu vor fi doar în număr mic. Vorbind discipolilor săi despre acel guvern, Isus a spus: “Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviință să vă dea Împărăția!” (Luca 12:32) Familia regală sau oficialitățile guvernului dreptății nu va fi decât o turmă mică, o mică mulțime. Ceea ce se cere de la ei este prezentat în Scripturi. Biblia arată și că va exista o mare mulțime care va primi viață, iar membrii ei vor deveni creaturi spirituale, dar nu vor fi parte din familia regală. Însă despre aceștia vom vorbi mai detaliat mai târziu.

Toate națiunile și popoarele practică un fel de religie. Oamenii au fost făcuți să creadă că aceasta este necesară pentru a le asigura binele viitor. Religia înseamnă o manifestare exterioară sau o ceremonie, un ritual de închinare practicat de oameni și prin care aceștia își arată credința în existența unei puteri supreme sau a unei ființe supreme. Cel care îl venerază pe Dumnezeu în spirit și adevăr nu are nevoie de o manifestare exterioară. Singura

închinare plăcută lui Dumnezeu este cea adevărată și sinceră și lipsită de formalitate. (Ioan 4:24) Dumnezeu îi aude pe cei ce i se închină în secret, și îi răsplătește deschis. (Mat. 6:18) Adunarea lui Dumnezeu este acea clasă de oameni care vin la Dumnezeu cu dorința sinceră de a-i servi; iar pe aceștia îi scoate din lume și îi separă de ea. Această mulțime de oameni este numită adunare, sau clasa celor scoși din lume, sau biserică. Dumnezeu și-a organizat adunarea cu Isus Cristos în fruntea ei. (Col. 1:18; Efes. 1:22, 23). În biserica timpurie nu existau formalități. După ce apostolii au murit, clericii au căpătat un rol proeminent. Aceștia erau egoiști și ambițioși și doreau să îi impresioneze pe oameni cu importanța lor. Diavolul s-a asigurat că aceștia vor fi îndrumați să pună mâna pe organizația bisericii și să se folosească de ea în scopuri egoiste.

Păgânii aveau și ei manifestări formale sau religie. Urmând regula păgânilor, oamenii ambițioși și egoiști din biserică au organizat un sistem formal pe care l-au numit "religia creștină". Un număr dintre națiunile puternice ale lumii a adoptat această formalitate sau religie numită "religia creștină" sau "creștinismul organizat", și sunt desemnate așadar drept "națiuni creștine". Între acestea națiuni, se află Statele Unite, Imperiul Britanic și altele. Termenul "națiune creștină", așa cum este aplicat acestor națiuni, este doar un nume. Nici una dintre aceste națiuni nu este de fapt creștină. Dumnezeu nu a plănuț niciodată ca creștinii să conducă această lume rea. Isus a spus cu vorbe foarte clare: „Împărăția mea nu face parte din lumea aceasta. Împărăția mea este în viitor.” (Ioan 18:36) Satan este dumnezeul acestei lumi și, deci, națiunile lumii nu pot fi numite într-adevăr națiuni creștine. Nu există o „religie creștină”, pentru că adevăratul creștinism nu e o religie.

Isus Cristos este Capul adevăratului creștinism. El este Unsul lui Dumnezeu care va deveni Conducătorul Împărăției dreptății lui Dumnezeu. Toți cei care devin creștini în adevăr și faptă sunt unși de spiritul sfânt al lui Dumnezeu și prin Isus Cristos, Capul organizației lui Dumnezeu. Înainte ca o persoană să primească ungera de la Dumnezeu, aceasta trebuie să creadă că Iehova este adevăratul și unicul Dumnezeu și că Isus Cristos este Fiul său iubit și Răscumpărătorul și Salvatorul omului; și trebuie să manifeste această credință consacrându-se deplin pentru a face voia Domnului. Persoana trebuie să fie apoi justificată, sau făcută dreaptă înaintea lui Dumnezeu; ceea ce înseamnă că Dumnezeu determină prin judecata lui că, datorită credinței și consacrării ei, acea persoană este dreaptă înaintea lui. Omul trebuie să fie apoi uns ca nouă creatură în Cristos și să primească ungera sau desemnarea oficială într-un loc din organizația lui Dumnezeu. Politicienii și profitorii și oamenii cu influență care formează clasa conducătoare a congregațiilor așa-zisei "creștinătăți organizate", împreună cu clericii sau „nobili” acesteia nici măcar nu pretind că s-ar fi consacrat să facă voia lui Dumnezeu. Deci, aceștia nu au fost făcuți dreupți niciodată și nu au fost niciodată născuți și unși de spirit, motiv pentru care nu pot fi numiți creștini. De fapt, majoritatea clericilor moderni

neagă Biblie și resping întrutotul sângele lui Isus Cristos ca preț de răscumpărare a omului. Acest lucru îi împiedică să fie numiți adevărați creștini.

Creștinismul a fost, și este și acum, înțeles și reprezentat de mulți într-un mod nefericit de eronat. Această reprezentare greșită a fost cauzată de influența rea a lui Satan, exercitată asupra oamenilor și practică de reprezentanții săi. Înțelegerea greșită a fost și este cauzată de faptul că oamenii au fost induși în eroare. Mulți au fost făcuți să creadă și să înțeleagă că Dumnezeu face de secole eforturi disperate de a-i duce pe oameni în ceruri pentru a-i salva. Acest lucru nu este adevărat. Clericii le-au spus oamenilor că tot ce trebuie să facă pentru a fi salvați este să creadă și să se bizuie pe Isus Cristos; dar i-au lăsat pe oameni în beznă când a venit vorba despre ce constituie credința. O simplă concepție mentală, simpla idee că Isus este Fiul lui Dumnezeu nu este credință în sensul scriptural, și nu poate salva. Tot atâta credință are și Satan Diavolul. (Iacob 2:19) Nimeni nu poate crede adevărul dacă nu a auzit adevărul; iar dacă i se spune ceva ce este neadevărat, nu există niciun fundament pentru o credință adevărată. (Rom. 10:10-15) Dacă un om înțelege și crede într-adevăr adevărul, acel om va dovedi credința sa prin faptele sale. Altfel spus, adevărata credință duce la acțiuni în armonie deplină cu ea. – Iacob 2:14, 24.

Scripturile arată că Satan este dumnezeul acestei lumi; că Isus Cristos este Salvatorul omului; că, prin el, Dumnezeu va instaura un guvern drept spre binele oamenilor; și că aceia care vor fi asociați la domnie lui Isus Cristos trebuie să se conformeze sau să fie făcuți precum Domnul Isus Cristos. (Rom. 8:29) Dacă un om știe și chiar crede adevărul, atunci va trece de partea Domnului și va fi deplin și cu totul pentru Domnul și nu va încerca să slujească la doi stăpâni, servind organizației Diavolului într-o parte din timp și, totodată, pretinzând că este creștin. Aceste două lucruri sunt incompatibile. “Niciun om nu poate sluji la doi stăpâni.”

Din câte se pare, clericii s-au folosit de teoria că Dumnezeu are nevoie de ei și nu se poate descurca fără ei. Copleșiți de importanța de sine, au considerat că alți oameni ar trebui să îi admire și să îi onoreze. Mulți alții, care nu sunt clerici, dar care pretind că sunt creștini arată o dispoziție asemănătoare. Ei apar înaintea oamenilor și adoptă o aură de mare solemnitate, și sunt încântați să-și etaleze cunoștințele și așa-zisa înțelepciune. Ei se umflă în pene și se amăgesc cu măreția lor și insistă să fie înălțați în ochii oamenilor. Isus este însă exemplul perfect, iar cei care vor să-i facă pe plac lui Dumnezeu trebuie să urmeze calea lui. Cei mândri uită că Isus nu a venit pe pământ ca să se înalțe pe sine. El a spus: “Pentru că cine se înalță va fi umilit și cine se umilește va fi înălțat” (Luca 14:11) Isus nu a făcut niciun efort pentru a primi onoare și glorie de la oameni. El nici măcar nu a căutat gloria pentru credincioșia cu care și-a dus la îndeplinire legământul. El i-a cerut lui Dumnezeu doar lucrurile de care s-a bucurat mai înainte. (Ioan 17:5) Isus a venit pe pământ să facă voia Tatălui său, și asta a și făcut. Fiecare dintre cei care vor fi asociați, co-moștenitori cu

Isus Cristos în guvernul său trebuie să facă același lucru. Mulți pretind că sunt urmași ai lui Isus Cristos. Ei îi invocă numele și consideră că îl reprezintă, dar Isus spune că nu vor intra niciodată în Împărăție. “Nu oricine îmi zice: "Doamne, Doamne" va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care face voința Tatălui meu care este în ceruri.” – Mat. 7:21.

Mulți preinși creștini cred că scopul pentru a deveni creștin este să intri în Împărăția cerurilor, unde se pot desfăta pentru totdeauna. Mare parte dintre oameni vor găsi salvarea îndeosebi pe pământ. Gloria cerească este doar pentru aceia care se dovedesc vrednici de Împărăție, și care sunt primiți în legământ prin sacrificiu. Mulți dintre cei care pretind că sunt creștini nu au reușit să vadă acest lucru. Mergeți într-o congregație de așa-ziși creștini, care pretind că s-au consacrat pe deplin Domnului și puneți-le această întrebare: De ce v-ați consacrat lui Dumnezeu? Cel puțin unul va răspunde astfel: „M-am consacrat pentru ca să primesc viață și să merg în ceruri. Voiam să fiu salvat și Dumnezeu a fost nerăbdător să mă salveze. Acum, dacă sunt foarte bun, voi merge în ceruri și voi fi mulțumit. Dacă aș putea și să intru pe ușa din spate și să găsesc un colțisor, totul ar fi bine pentru mine.”

Într-adevăr, Dumnezeu va face ca adevărul să fie mărturisit tuturor pentru ca toți să aibă o șansă la viață, dar nu acesta este motivul chemării creștinului, și deci nu este motivul consacrării în perioada sacrificiului. Dumnezeu nu a încercat niciodată să aducă pe cineva în ceruri. Cerurile sunt răsplata pe care creștinul o primește după ce își îndeplinește cu loialitate misiunea cât timp se află pe pământ.

Altul va răspunde: „M-am consacrat ca Dumnezeu să mă ducă în ceruri și să strălucesc acolo în prezența lui. Misiunea mea, o dată ce m-am consacrat, este să-mi dezvolt un caracter plăcut și frumos, și, de îndată ce voi reuși asta, Dumnezeu mă va duce la ceruri. Sunt nerăbdător, desigur, să mă întorc „acasă” și din acest motiv mă străduiesc să îmi desăvârșesc caracterul de care este nevoie. Pentru a face acest lucru, trebuie să par foarte pios și să vorbesc foarte grav. Atunci când particip la un eveniment al congregației trebuie să port o haină lungă și să am o față lungă, solemnă. Trebuie să apar pe podium cu multă solemnitate și, în prezența congregației, să îmi înclin capul în rugăciune solemnă și tăcută pentru ca ei să vadă cât de mult mă asemăn cu Domnul. Atunci când vorbesc sau mă rog cu voce tare, trebuie să o fac cu o anume voce smerită, exersată cu grijă. Atunci când întrunirea se termină, trebuie să mă grăbesc la ușă și să dau mâna cu oamenii de rând pentru a arăta că am un caracter frumos și plăcut. Trebuie să fiu în tovărășia lor. Dacă în biserică au fost înaintea mea niște oameni importanți, trebuie să îi onorez și să le recunosc meritele pentru învățăturile lor pentru că sper ca într-o bună zi oamenii să mă onoreze și pe mine și să-mi aprecieze învățăturile”.

Cel care urmează orbește o asemenea cale nu își dă seama că este manipulat de Diavol. Nu își dă seama că încearcă să fie în compania Domnului, când de fapt este totodată în compania Diavolului. Apostolul a declarat că este

imposibil să urmărim această cale și să-l mulțumim pe Domnul. – 1 Cor. 10:20, 21.

Un altul răspunde: “M-am consacrat; și încerc să trăiesc o viață creștinească bună pentru a merge în ceruri și sta cu Isus pe tron ca să judecăm lumea. Exersează deja judecata ca să o pot face bine atunci când voi ajunge în ceruri. Am fost chemat în acel loc înalt; iar misiunea mea, cât timp mă voi afla pe pământ, este să meditez profund la diferite chestiuni și să adopt un aer demn și grav potrivit unuia care va judeca lumea, pentru ca să-mi pregătesc așa cum trebuie caracterul să mi-l rafinez ca să pot reflecta gloria Domnului atunci când voi ajunge în curtea cerească.”

Ca și ceilalți, aceasta este orb la scopurile adevărate ale lui Dumnezeu. El nu a înțeles, nici nu a apreciat de ce a fost chemat de Dumnezeu și, deci, nu și-a înțeles și nu poate îndeplini corespunzător misiunea sa de creștin cât timp se va afla pe pământ.

Se pare că doar foarte puțini au înțeles cu adevărat ce înseamnă să fii chemat în Împărăția lui Dumnezeu. Chemarea în acel loc înalt are loc doar după ce omul s-a consacrat pe deplin să facă voia lui Dumnezeu. Chemarea lui și de către Iehova este trimiterea cuiva care s-a consacrat spre a îndeplini o anumită datorie. Este o invitație de a se pregăti pentru un anumit scop; este o delegare pentru îndeplinirea unor îndatoriri oficiale. Dacă cel chemat îți dovedește loialitatea și credința cât timp se află pe pământ, atunci va accede la înaltele datorii de mare răspundere ale misiunii cerești a creștinului. Așadar, consacrarea adevăratului creștin are scopul de a-i da o șansă să-și dovedească loialitatea și fidelitatea față de Dumnezeu. Pentru a-și dovedi loialitatea și fidelitatea, el trebuie să îndeplinească voința Domnului cât timp se află pe pământ, și trebuie să facă asta bucurându-se.

Dumnezeu nu a chemat niciodată pe nimeni cu scopul de a-i da o șansă de a-și forma un caracter frumos. Dacă ar fi vrut doar caractere frumoase, i-ar fi ales pe îngeri care au fost mereu frumoși. Desigur, un creștin care a primit înalta chemare trebuie să urmeze o cale a dreptății și purității; dar orice persoană rațională știe că este imposibil să ne desăvârșim până la perfecțiune în gând, cuvânt și faptă.

Pavel a fost unul dintre cei chemați sau invitați în Împărăție. El a spus: “Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat să aveți părtașie cu Fiul său Isus Cristos, Domnul nostru!” (1 Cor. 1:9) Părtașia înseamnă de fapt tovărășie, parteneriat. Înseamnă o asocierea a unuia cu altul pentru îndeplinirea unei anumite lucrări sau îndatoriri. Atunci când Isus s-a consacrat la râul Iordan, Dumnezeu l-a chemat să ocupe marea funcție executivă de Preot și Conducător al Împărăției sale. După aceea, Dumnezeu a fost îngăduitor și i-a chemat și pe alți oameni să participe împreună cu Domnul Isus Cristos în acea mare lucrare și funcție. Asta înseamnă a fi părtaș cu Isus Cristos, Fiul său iubit. Acești oameni sunt chemați să meargă pe o cale similară cu cea parcursă de Isus. (1 Pet. 2:21) Atunci, adevăratul scop al consacrării unui creștin și al chemării lui

este ca să se poată pregăti, ca să poată fi instruit, pregătit și calificat să fie părtaș cu Isus Cristos la Împărăția sa.

Fiul Omului

Din când în când, unii au obiectat la afirmația că Isus, când s-a aflat pe pământ, a fost om. Ei insistă că Isus a fost Dumnezeu pentru că asta i-au învățat clericii. Dovezile scripturale clare arată însă relația lui Isus cu Dumnezeu și, de asemenea, cu oamenii de pe pământ între care s-a amestecat.

Unul dintre titlurile Domnului Isus este “Fiul Omului”. Traducerea corectă a acestei expresii ar trebui să fie în forma autoritară, și anume “Fiul aceluia Om”. Acest titlu este încă o dovadă a relației dintre Isus și Dumnezeu și a aranjamentului pentru răscumpărare. Adam era un om perfect, creat de marele Dumnezeu, și așezat pe pământ. Ca om perfect, i s-a dat stăpânire peste toate lucrurile de pe pământ. Însă Adam a pierdut toate aceste lucruri din cauza nesupunerii lui. Isus, fiind un om perfect, fiind făcut astfel cu scopul de a răscumpăra omenirea, trebuie să fie întocmai egal cu omul, omul perfect din Eden și să devină, deci, proprietarul de drept al tuturor lucrurilor care au aparținut omului perfect, lui Adam. De aceea, Dumnezeu i-a dat iubitului său fiu titlul de “Fiu al omului”, care înseamnă de fapt că este îndreptățit să aibă tot ce ar fi putut avea omul perfect. Acest lucru este încă o dovadă a faptului că atunci când se afla pe pământ Isus era un om perfect, nimic mai mult, nimic mai puțin, și că poseda toate calitățile pentru a deveni răscumpărătorul lui Adam și al urmașilor săi.

Începând cu momentul când a fost uns de spirit și ulterior, Isus a purtat titlul de Cristos. “Cristos” înseamnă Unsul lui Dumnezeu. La momentul când a fost uns, lui Isus i s-a promis nemurire și glorie și slavă cerească. Credințioșii cu care a îndeplinit lucrarea încredințată de Tatăl lui i-a garantat lui Isus această mare răsplată. Omul perfect Isus a murit, iar acea viață perfectă dată morții corespundea exact cu viața umană perfectă a lui Adam, pe care a posedat-o înainte să fi păcătuit. Omul Isus Cristos, Unsul, a devenit așadar înlocuitorul în moarte pentru Adam păcătosul. Isus nu era păcătos, dar i s-a cerut să ia locul păcătosului și să moară ca și cum ar fi fost păcătos, pentru ca să îndeplinească toate cerințele legii.

Isus a fost mort și în mormânt, în Șeol vreme de trei zile. Înainte de aceasta, profetul lui Dumnezeu a scris despre el: “Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Șeol. Nu vei permite ca acela care-ți este loial să vadă groapa. Îmi vei face cunoscută cărarea vieții. Înaintea feței tale este belșug de bucurie, la dreapta ta sunt desfătări eterne.” (Ps. 16:10, 11; Fapte 2:30-33) La trei zile după moartea sa Tatăl său, Dumnezeu, l-a înviat din morți. Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu s-ar fi ridicat singur. Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, atunci vreme de trei zile universul ar fi fost lipsit de un Dumnezeu. Așadar, rezultă că trinitarienii nu

spun adevărul; altminteri vreme de trei zile nu ar fi existat Dumnezeu. Trinitarienii se înșeală. Consemnarea divină despre învierea lui Isus spune: "(...)despre Isus, care era din Nazaret, cum Dumnezeu l-a uns cu spirit sfânt și cu putere și cum el a străbătut țara făcând bine și vindecându-i pe toți cei asupriți de Diavol, pentru că Dumnezeu era cu el. Noi suntem martori a tot ce a făcut el atât în ținutul iudeilor, cât și în Ierusalim, dar ei l-au ucis, atârându-l pe stâlp. Pe el, Dumnezeu l-a sculat din morți a treia zi și i-a permis să se arate." – Fapte 10:38-40.

Amintiți-vă că Isus a spus că Tatăl său i-a dat promisiunea nemuririi, sau a vieții în sine (Ioan 5:26). *Om*ul Isus trebuie să rămână mort pentru totdeauna ca să-i ia locul lui Adam. Acest lucru înseamnă de fapt că nu putea fi înviat din morți ca *om* și oferi totuși prețul de răscumpărare pentru omul căzut. În armonie cu această promisiune, Dumnezeu l-a înviat pe Isus Cristos, l-a ridicat din moarte la viața veșnică, l-a făcut nemuritor, l-a făcut o creatură divină. Observați argumentul adus de apostol în această privință. Înainte să devină om, Isus era o creatură spirituală după chipul lui Dumnezeu. Spre deosebire de Lucifer, Isus nu a căutat să pună mâna pe ce aparținea de drept lui Dumnezeu, ci a renunțat la viața spirituală și a devenit om; și, fiind om, s-a umilit de bunăvoie până la moarte și apoi Dumnezeu l-a înviat, l-a ridicat la nemurire. "...cel care, deși avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfățișare s-a găsit ca om, s-a umilit și a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, și Dumnezeu l-a ridicat într-o poziție înălțată și i-a dat cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." – Filipeni 2:6-11, *R.V.*

Isus a fost dat morții ca om, dar înviat ca spirit și înălțat în locul de glorie și nemurire alături de Tatăl său. (Rev. 3:21; 1 Pet. 3:18) După învierea sa, Isus a declarat: "Nu-ți fie teamă! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, cel viu. Am fost mort, dar iată că sunt viu pentru totdeauna și veșnic și am cheile morții și ale Hadesului." (Rev. 1:18) Dumnezeu i-a dat deci Fiului său nemurirea, așa cum a promis.

După ce Dumnezeu l-a sculat pe Isus din moarte și înainte de înălțarea lui la ceruri, acesta i-a spus Mariei: "Nu te mai prinde de mine! Fiindcă n-am urcat încă la Tatăl. Ci du-te la frații mei și spune-le: "Eu urc la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru." – Ioan 20:17.

Atunci când clericii încearcă să spună că Isus era Dumnezeu întrupat, om adevărat și Dumnezeu adevărat, uită că atunci când Isus a rostit cuvintele pe care tocmai le-am citat fusese înviat din morți ca spirit. Nu era un om pe atunci. Era oare Dumnezeu însuși? Clerul spune da. Dar Isus a spus „Nu, Iehova Dumnezeu este Tatăl meu. Nu am urcat încă la el, dar voi urca.” Isus a

spus adevărul, dar cei ce cred în trinitate și tatăl lor nu spun adevărul. Isus l-a declarat pe Satan, Diavolul drept tatăl minciunilor; mai mult, a spus că aceia care merg pe calea lui sunt copiii săi. Fie ca oamenii să asculte de cuvintele adevărului, așa cum au fost rostite de Isus, apostolii săi și de profeți, și să respingă cuvintele clerului.

Amintiți-vă că păcatul este cauza condamnării lui Adam la moarte. Păcatul constituie încălcarea legii lui Dumnezeu. Dreptatea cerea supunerea lui Adam la judecată, și executarea sentinței. Această judecată a fost începută în ceruri de însuși Iehova. Renunțarea la viața omului perfect Isus corespunde exact vieții perfecte a lui Adam la care s-a renunțat prin judecată. Dar moartea omului perfect Isus nu ar aduce niciun folos în sine lui Adam și rasei sale dacă valoarea acestei vieți perfecte nu ar fi prezentate înaintea justiției divine ca jertfă pentru păcat și ca răscumpărare, ca substitut pentru viața lui Adam și a urmașilor săi.

Dumnezeu ar fi putut să desemneze pe altcineva să ofere valoarea acelei vieți perfecte ca ofrandă pentru păcat. *Omul* Isus nu o putea face. Acea viață a fost dată pe pământ. Valoarea ei trebuia însă să fie prezentată în ceruri. Trebuia, deci, să fie prezentată de cineva care avea acces în ceruri. Lui Dumnezeu i-a fost bineplăcut să-i dea Fiului său onoarea de a prezenta, de a oferi astfel valoarea acelei vieți umane perfecte ca jertfă pentru păcat. Ducându-și la îndeplinire scopul, Dumnezeu l-a sculat pe Isus din moarte la viață cerească, și Isus cel divin avea acum acces la curțile cerești. Atunci când Isus a urcat în ceruri a apărut în fața lui Iehova și a oferit valoarea vieții sale umane ca jertfă pentru păcat. Aceasta a fost acceptată în numele oamenilor ca substitut pentru viața lui Adam, dar s-a aplicat în acel moment doar pentru cei care vor fi aduși la Dumnezeu prin credința lui în vremuri de sacrificiu, și mai târziu spre beneficiul întregii omeniri.

Ofranda pentru păcat a fost prefigurată de ceremoniile pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru evrei, legate de ziua ispășirii, așa cum o cerea legea. În curtea tabernacolului se jertfeau animale iar sângele lor era dus de preot în Sfânta Sfintelor și cu el se stropea scaunul milei. Curtea tabernacolului simboliza pământul, unde a avut loc sacrificiul lui Isus. Sfânta Sfintelor reprezenta cerurile, unde valoarea vieții umane perfecte a fost înfățișată ca ofrandă pentru răscumpărarea păcatului. Despre aceasta, este scris: “Da, aproape toate lucrurile sunt curățite cu sânge, potrivit Legii, și fără vărsare de sânge nu există iertare. Era deci necesar ca reprezentările simbolice ale lucrurilor din ceruri să fie curățite prin acestea, dar lucrurile cerești înseși, cu jertfe mai bune decât jertfele acestea. Căci Cristos n-a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini, care este o copie a realității, ci chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea persoanei lui Dumnezeu. Și nu ca să se ofere de mai multe ori, așa cum intră marele preot an de an în locul sfânt cu un sânge care nu este al său. Altfel, ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea

lumii. Dar acum el s-a dezvăluit o dată pentru totdeauna la încheierea acestor sisteme ca să îndepărteze păcatul prin jertfirea lui însuși.” – Evrei 9:22-26.

Valoarea meritului acelei jertfe, valoarea vieții perfecte s-a aplicat în acel moment doar în beneficiul celor care au devenit urmașii lui Isus Cristos, cei care au călcat pe urmele lui. Acest merit, această valoare va fi pusă la dispoziție pentru inaugurarea noului legământ pentru împăcarea tuturor oamenilor cu Dumnezeu.

Dumnezeu a prezis prin profetul său ce se va realiza prin jertfa Fiului său iubit. Profetul a scris: “Dar lui Iehova i-a plăcut să-l zdrobească; l-a îmbolnăvit. Dacă îi vei face sufletul ofrandă pentru vină (...) El va vedea roadele suferinței sufletului său și va fi mulțumit. Prin cunoștința lui, cel drept, slujitorul meu, va face ca mulți oameni să fie considerați drepecți. El va purta nelegiuirile lor. De aceea îi voi da o parte cu cei mulți și el va împărți prada cu cei tari, pentru că și-a vărsat sufletul în moarte și a fost numărat cu cei ce încalcă legea (...) el a purtat păcatul multora.” – Isa. 53:10-12.

Isus a murit pentru păcatele omului, așa cum a prezis Dumnezeu, și a fost înviat din morți pentru ca omul să fie făcut drept. – 1 Cor. 15:21; Rom. 4:25.

Satan s-a folosit de cler pentru a-i induce în eroare pe oameni cu privire la valoarea sângelui vărsat de Isus Cristos. Un grup dintre ei spune că: “tot ceea ce este necesar pentru ca omul să exprime faptul că este în dezacord cu păcatul și să ceară iertare este să devină membru al unui sistem bisericesc, să susțină că este creștin și să continue astfel.” Alt grup spune: “valoarea sângelui vărsat de Cristos este nulă. Isus a fost un om bun și este bine să-i urmărim exemplul, ca un model demn de urmat. Totuși, omul trebuie să continue să-și desăvârșească caracterul până când, în cele din urmă, atinge perfecțiunea.”. Însă cel mai bine este să dăm ascultare consemnării inspirate, așa cum a fost ea scrisă de martorii lui Dumnezeu. Aici, este scris: “Da, aproape toate lucrurile sunt curățite cu sânge, potrivit Legii, și fără vărsare de sânge nu există iertare.” (Evr. 9:22) Vărsarea de sânge a unei creaturi umane perfecte era singurul mod posibil prin care Dumnezeu putea fi drept și putea să-l facă totodată pe om drept.

Viața este în sânge. (Lev. 17:11, 14) Judecata lui Dumnezeu cerea sângele dătător de viață al lui Adam din cauza păcatului. Ca înlocuitor, ca răscumpărare pentru viața la care a renunțat Adam, dreptatea acceptă sângele omului perfect Isus cu scopul ca, la timpul fixat, valoarea acelei jertfe să fie pusă la dispoziție pentru binele tuturor oamenilor. Întreaga omenire, inclusiv Adam, va fi cumpărată sau răscumpărată din moarte și din mormânt, întocmai cum a promis Dumnezeu. (1 Cor. 15:22) În timpul vârstei de sacrificiu, adică în perioada în care Dumnezeu va alege membrii corpului Cristosului, valoarea acelei vieți perfecte turnate în moarte este aplicată, este folosită ca preț de răscumpărare spre binele celor care se consacrază și se angajează pe deplin să îndeplinească voința lui Dumnezeu. Mai târziu, la inaugurarea noului legământ, aceasta va fi făcută disponibilă și aplicabilă ca preț de răscumpărare pentru

binele întregii omeniri. Ca dovadă a faptului că sângele lui Isus prețuiește mult și a fost plătit ca răscumpărare, pentru ca omul să poată trăi, este scrisă următoarea mărturie: “Sunteți cumpărați cu un preț.” (1 Cor. 6:20; 7:23) Care este acel preț. Răspunsul este: “Pentru că știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost eliberați din purtarea voastră deșartă, moștenită de la strămoșii voștri, ci cu un sânge prețios, ca al unui miel fără defect și fără pată, da, cu sângele lui Cristos.” – 1Pet. 1:18,19

Pentru a fi adus în armonie cu Dumnezeu, omul trebuie să știe despre aranjamentele sale, despre îngrijirile sale. Omul trebuie să se căiască pentru calea greșită pe care a urmat-o. Trebuie să creadă că sângele lui Isus a fost vărsat ca preț de răscumpărare pentru păcat, și apoi va primi mila lui Dumnezeu. Baza reconcilierii, a împăcării cu Dumnezeu este sângele vieții omului perfect, Isus Cristos. La timpul fixat, toți oamenii vor ajunge să cunoască acest adevăr și vor avea o șansă să se împace cu Dumnezeu.

Dușmanul l-a reprezentat din nou pe Iehova, pretinzând că Dumnezeu este atât de crud încât cere sângele cuiva, iar mânia lui a fost îmbunătățită de sângele lui Isus; și, deci, fiind astfel mulțumit, Dumnezeu este dispus să ierte păcătosul. Acest lucru este întrutotul fals. Dumnezeu este drept, iar executarea legii sale în armonie cu principiile dreptății nu poate fi ignorată. Iubirea lui Dumnezeu a oferit o cale prin care cerințele legii să fie întrutotul satisfăcute, iar aceasta s-a realizat prin supunerea de bunăvoie a lui Isus până la moarte. Vărsarea sângelui său în locul lui Adam constituie baza împăcării omului cu Dumnezeu și apoi, datorită căinței omului, datorită credinței sale în Dumnezeu și în sângele vărsat de Isus Cristos și supunerea lui față de Dumnezeu, omul este făcut drept, este justificat. Dumnezeu este, așadar, drept și cel ce îi face drepti pe toți cei care cred. – Rom. 3:26.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 DECEMBRIE 1932

Nr. 23

Cuprins:

DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA
PARTEA a VI-a

- Pag.607

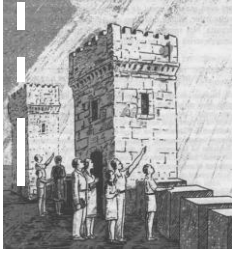
ASOCIAȚI ÎN ÎMPĂRĂȚIE

- Pag.622

SCRISORI DE PE TEREN

- Pag.627

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

1 Decembrie 1932

Nr. 23

DOR DUPĂ CASA LUI IEHOVA

”Un lucru am cerut de la Domnul - aceasta voi căuta: Să locuiesc în casa Domnului în toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea lui Iehova și să privesc cu apreciere templul său.” – Ps. 27:4

PARTEA a VI-a

Legile lui Iehova care îi guvernează pe cei care devin membrii ai casei sale sunt fixe și nesupuse schimbării. Ca și Iehova însuși, legea sa nu se schimbă. El îi iubește pe cei care au încheiat prin jertfă legământul de a face voia sa și pe care i-a chemat în Împărăția sa. Dacă aceștia nu se vor conforma acestor legi fixate, Iehova va face mai întâi să fie avertizați așa cum se cuvine înainte să aplice asupra lor judecata lui finală. În armonie cu acestea, el spune: “Strigă în gura mare! Nu te reține! Înalță-ți glasul ca un corn și vorbește poporului meu despre răzvrătirea lor și casei lui Iacob despre păcatele lor.” (Isa. 58:1) Aceasta este o poruncă dată de Dumnezeu rămășiței sale credincioase de pe pământ, pe care sunt datori să o îndeplinească, vestind acest mesaj înaintea altora care sunt candidați la Împărăție sau casa lui Iehova Dumnezeu (Vezi *Turnul de Veghere* din 1 mai 1929, pag. 131) În ultimul articol din numărul precedent am prezentat evenimentele care îl implică pe Boaz, care a apărut înaintea unui tribunal de 10 judecători la poarta Betleemului, și pe ruda mai apropiată a lui Naomi și Rut care a apărut și cu ea înaintea tribunalului. Naomi și Rut nu erau prezente, dar Boaz era acolo ca să le reprezinte; și, în acea capacitate Boaz îi reprezintă pe cei din rămășița de pe pământ la vremea împlinirii profeției și este apărătorul, avocatul rămășiței. Boaz reprezintă și legea lui Dumnezeu și, în această funcție, l-a reprezentat și pe Isus Cristos. Nu este neobișnuit ca o persoană să joace mai mult de un rol într-o dramă biblică.

2. Boaz s-a adresat rudei mai apropiate în prezența tribunalului de bătrâni, atrăgându-i atenția asupra faptului că Naomi s-a întors din Moab și avea un lot de pământ care aparținea lui Elimelec, care trebuia cumpărat înapoi sau răscumpărat. “Apoi i-a zis răscumpărătorului: "Naomi, care s-a întors din câmpia Moabului, trebuie să vândă partea de ogor care era a fratelui nostru Elimelec. M-am gândit să-ți fac cunoscut lucrul acesta și îți spun: "Cumpăr-o în fața locuitorilor și a bătrânilor poporului meu. Dacă vrei s-o răscumperi, răscumpăr-o. Dar, dacă nu vrei s-o răscumperi, spune-mi, ca să știu, căci

înaintea ta nu este nimeni care s-o răscumpere și după tine sunt eu". Atunci el a zis: "O voi răscumpăra". – 4:3, 4.

3. Mai-marele Boaz, Isus Cristos, reprezentantul oficial al legii divine, nu dă greș și nu a eșuat să-i avertizeze pe cei care au răspuns la chemarea Împărăției și care au devenit neglijenți. *Turnul de Veghere* a atras în mod repetat atenția la Cuvântul lui Dumnezeu, cu referire la datoria și obligația la care se supun cei care au răspuns la chemarea Împărăției, cu privire la datoria pe care au consimțit să o îndeplinească. Acest fel de oameni neglijenți sunt reprezentați aici de ruda mai apropiată. *Turnul de Veghere*, din îndurarea Domnului, este un instrument folosit de Domnul. Acesta a atras în mod repetat atenția celor născuți din spirit asupra obligației lor față de Iehova și serviciul lui și frații lor, așa cum sunt reprezentați de Naomi și Rut. (vezi *Turnul de Veghere* 19129, pag. 131, articol care poate fi citit din nou cu multe foloase).

4. În întreg orașul se știa de întoarcerea lui Naomi la Betleem, și ni se îngăduie să presupunem că ruda lor mai apropiată știa despre aceasta și era pe deplin informat de obligațiile sale față de Naomi. Acesta și-a neglijat însă obligația, și atunci când a fost chemat înaintea tribunalului știa, neîndoielnic, dinainte ce avea să îi spună Boaz. Boaz și-a început cuvântarea spunând că „Naomi s-a întors și are de vânzare o bucată de pământ care a aparținut lui Elimelec; ai de gând să o cumperi?” Faptul că a menționat-o pe Naomi arată că poziția lui Rut o secunda doar pe cea a lui Naomi și, deci, văduva lui Elimelec era cea care trebuia mai întâi răscumpărată. Rut a fost implicată în această chestiune în mare parte pentru că Naomi era prea bătrână ca să mai dea naștere unui fiu care să ducă mai departe numele lui Elimelec. Boaz nu a spus că trebuia să i se dea un urmaș lui Mahlon, ci și-a bazat pledoaria pe necesitatea de a-i da urmași lui Elimelec.

5. Prin faptul că a îndeplinit o obligație față de Naomi și Rut cu această ocazie, Boaz arată că frații în Domnul au datoria de a-și apăra interesele reciproc, și de a se stimula și încuraja să poarte roadele Împărăției lui Dumnezeu, și să-i „mângâie pe cei ce plâng în Sion” (Isa. 61:3) Ei fac acest lucru în mod deschis, în auzul altora, atrăgându-și atenția asupra datoriei lor și „spunând Sionului: Dumnezeul tău domnește” – Isa. 52:7.

6. Răspunzând la întrebarea lui Boaz, ruda mai apropiată a zis: “Îl voi răscumpăra”. Deci, a admis că avea posibilitatea materială de a răscumpăra pământul. Acesta era un lucru material de pe urma căruia ar fi putut dobândi un profit personal care i-ar fi sporit averea. Evident, s-a gândit și că Naomi era bătrână, trecută de vârsta căsătoriei și care nu putea avea copii și pe care, așadar, nu o putea include în răscumpărare; și chiar dacă ar fi luat-o, ea ar fi murit în curând iar el s-ar fi bucurat de un târg avantajos, căci obligația lui față de Elimelec ar fi încetat atunci.

7. Gândind la fel, cei din clasa „rudei apropiate” spun, la momentul împlinirii profeției: “Încercăm să păstrăm și să ducem mai departe lucrarea Ilie”, chiar dacă lucrarea Ilie a fost oprită sau chiar terminată în timpul

Războiului Mondial, lucrare pe care clasa Naomi a desfășurat-o în timpul perioadei Elimelec, perioada în care au fost sfătuiți și apărați de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Această clasă a „rudei mai apropiate” refuză totuși să recunoască sau să ia în seamă lucrarea Elisei, pe care adunarea trebuie acum să o îndeplinească în locul lucrării Ilie.

8. Boaz a apărut după aceea cauza lui Naomi și Rut în mod direct, cauza celor care prefigurau rămășița, și a făcut altă propunere directă rudei mai apropiate: “Dar Boaz a zis: “În ziua în care vei cumpăra ogorul din mâna lui Naomi va trebui să-l cumperi și de la Rut, moabita, soția celui mort, ca să se păstreze numele mortului în moștenirea lui.” (4:5) Prin aceasta, s-a arătat că interesele lui Naomi și Rut coincideau, erau identice, iar acest lucru arată că în cadrul acestei drame ele reprezintă clasa rămășiței.

9. Elisei a fost uns să ducă mai departe lucrarea de acolo de unde a lăsat-o Ilie; tot astfel, Naomi și Rut, reprezentând împreună rămășița, trebuie să ducă mai departe lucrarea care restabilește numele casei lui Elimelec, care reprezintă Casa Domnului. (2 Regi 2:12-15) Astfel se arată clar că, în particular, cei ce vor face într-adevăr lucrarea Împărăției după 1918 trebuie să acționeze după modelul reprezentat de Elisei, care a fost uns în locul și funcția lui Ilie. Dubla măsură de spirit sfânt primită de Elisei arată că e vorba de o lucrare cu un scop mai larg și care trebuie dusă la îndeplinire cu un zel sporit pentru Domnul.

10. Astăzi nu ne putem bucura de un “ogor” sau o proprietate a lui Ilie fără să preluăm obligația și lucrarea lui Elisei. (1 Regi 19:16) A ne agăța de numele și învățăturile unui om care s-a dus, indiferent de cât de credincios a fost, și a rămâne fideli felului în care a interpretat scripturile, refuzând să mergem mai departe sau înainte cu lucrul Domnului ne împiedică să cumpărăm ogorul sau proprietatea lucrării lui Ilie cel mort. Acum există alte obligații, suplimentare (simbolizate atât de Elisei, cât și de Rut) pe care cei care sunt претенденти la regalitate și care doresc să intre și să locuiască în casa Domnului trebuie să le sprijine și să le îndeplinească cu credință.

11. Obligația de a o lua pe Rut era prea mult pentru ruda mai apropiată. Obligația clasei pe care o reprezintă, și anume de a prelua lucrarea Elisei, este prea mult pentru acea clasă. Ruda mai apropiată i-a răspuns lui Boaz: “Atunci răscumpărătorul a zis: “Nu pot să-l răscumpăr pentru mine ca să nu-mi stric propria moștenire. Răscumpără-l tu pentru tine cu dreptul meu de răscumpărare, fiindcă eu nu pot să-l răscumpăr”” (4:6) Cuvintele sale, „propria mea moștenire” trădează egoismul său și arată că gândea și acționa exclusiv în slujba intereselor sale și numelui său, pentru ca acesta să dăinuie după moartea sa. Dacă ar fi luat-o pe Rut o dată cu pământul, nu ar fi câștigat nimic după calculul său, deoarece copilul ei ar fi moștenit pământul și ar fi scăzut averea lui cel puțin cu suma pe care trebuia să o plătească lui Naomi pentru pământ. Fără îndoială că acesta avea deja o soție (care simbolizează spiritul și influența Izabelei, Rev. 2:20-23) pe care se temea să o jignească. Dacă clasa „rudei mai apropiate” ar prelua lucrarea și spiritul lui Rut și ar duce-o la îndeplinire, acest

lucru ar ofensa lumea, mai ales partea ei eclesiastică, bisericească; și clasa „rudei apropiate” nu și-ar permite să facă asta, pentru că ar stârni mânia organizației lui Satan. Clasa „rudei mai apropiate” trebuie să continue să vorbească „dulce și mios” și să nu spună nimic despre organizația lui Satan, pentru ca statutul lor și bunul lor renume să fie păstrat și să nu fie pătat. Este deci ușor să identificăm clasa reprezentată de „ruda mai apropiată”, clasă care există în prezent.

12. Boaz a chemat această rudă mai apropiată să dea seamă în fața tribunalului, așa cum și Isus a cerut ca slujitorul cu un talant să dea socoteală. Isus Cristos, mai-marele Boaz, se află acum la templul său și cheamă clasa celor cu un talant să dea socoteală pentru interesele Împărăției încredințate lor, iar explicația lor arată că nu au fost suficient de dornici să i se supună Domnului. Ruda mai apropiată a lui Naomi i-a răspuns lui Boaz, spunând: “Răscumpără-l tu pentru tine, cu dreptul meu de răscumpărare.” Această afirmație seamănă mult cu cea a slujitorului cu un talant înaintea Domnului, și anume: “Așa că, de teamă, m-am dus și ți-am ascuns talantul în pământ. Iată ce este al tău.” – Mat. 25:24-30; Maleahi 3:1-5.

13. Iehova a găsit că este bine să păstreze secret numele rudei mai apropiate, drept urmare relatarea îi păstrează numele sub semnul tăcerii. În ceea ce privește consemnarea biblică, numele său s-a stins. “Numele celui rău va putrezi” (Prov. 10:7) Purtarea rudei mai apropiate reprezintă o clasă de servi lipsiți de credință despre care Isus a spus: “Aruncați-l pe sclavul netrebnic în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 25:30) “Vi fi pedepsit cu toată asprimea și i se va da partea lui cu ipocriții.” – Mat. 24:51.

BOAZ ACȚIONEAZĂ

14. Cei care au spiritul lui Isus Cristos și zelul specific casei lui Iehova îndeplinesc bucuroși datoria pe care servul leneș ar fi putut-o îndeplini, dar a neglijat-o. Rămășița credincioasă este alcătuită dintr-o parte a „servului ales” și, deci, din „servul credincios și înțelept.” Astfel, se poate vedea că Boaz îl reprezintă pe Isus Cristos, Conducătorul și Capul „servului” și reprezintă rămășița, care constituie o parte a “servului”. Legea dată lui Israel despre cum să se procedeze cu bărbatul care refuză să se căsătorească cu văduva fratelui său mort spune: “Dar dacă acestui om nu-i place s-o ia pe văduva fratelui său, atunci văduva fratelui său să urce la poartă, la bătrâni, și să zică: "Fratele soțului meu refuză să păstreze numele fratelui său în Israel. El nu vrea să încheie cu mine căsătoria între cumnați". Și bătrânii orașului să-l cheme și să-i vorbească, iar el să se prezinte și să zică: "Nu mi-a plăcut s-o iau". Atunci văduva fratelui său să se apropie de el sub ochii bătrânilor, să-i scoată sandaua din picior și să-l scuipe în față, apoi să răspundă și să zică: "Așa să se facă omului care nu va zidi casa fratelui său". Și să i se pună în Israel numele: "Casa

celui căruia i s-a scos sandaia.” (Deut. 25:7-10) “Moabul este ligheanul în care mă spăl. Peste Edom îmi voi arunca sandaia.” – Ps. 60:8.

15. O altă procedură a fost aplicată în cazul Naomei și Rut pentru a confirma și sigila ceea ce s-a hotărât. Aproape toate popoarele pământului au adoptat cândva o procedură pentru atestarea unui document sau confirmarea trecerii în proprietate a unui teren. De pildă, legea comună, care provine din legea vamaală, are o prevedere numită „darea în primire cumpărătorului”, prin care pământul este luat în posesie.

16. Israelii erau poporul lui Dumnezeu înainte ca legea să le fie dată pe Muntele Sinai, și neîndoielnic în rândul lor existau obiceiuri pe care le adoptaseră și practicaseră, și de care erau guvernați pentru luarea în posesie a unei proprietăți cumpărate. Consemnarea divină spune (Rut. 4:7, 8, *E.R.V.*): “În ce privește dreptul de răscumpărare și schimbul, în Israel era odinioară obiceiul să se confirme orice lucru astfel: omul trebuia să-și scoată sandaia și să i-o dea semenului său; aceasta era o mărturie în Israel. Astfel, când răscumpărătorul i-a zis lui Boaz: “Cumpără-l pentru tine”, și-a scos sandaia.” Nici Naomi, nici Rut nu au fost prezente la această audiere în fața tribunalului pentru a scoate sandaia, dar Boaz era acolo ca să le reprezinte. În loc să urmeze îndeaproape prevederile legii, s-a folosit un obicei mai vechi, și anume ruda mai apropiată și-a scos sandaia. Acesta era un act voluntar din partea rudei mai apropiate, care arăta că renunță deplin la dreptul său de a răscumpăra pământul, și că o face de bunăvoie.

17. Acest lucru ilustrează foarte bine refuzul clasei “servului rău” de a fi martori numelui lui Iehova “Dumnezeu Regele meu”, și de a declara ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan, și de a reprezenta și vesti cu credință Împărăția sa. Făcând asta, clasa “servului rău” “scoate sandaia” (adică încălțările, acoperământul picioarelor”) “pregătirilor pentru pace” (Efes. 6:15) Un om cu o singură încălțare nu este o apariție plăcută, și țopăie în jur și este făcut de rușine. Dumnezeu consideră că un om care a renunțat la legământul său este vrednic de rușine, iar acest lucru este ilustrat de scuipatul în față. – Num. 12:14.

18. Despre rămășița credincioasă de pe pământ este scris: “Ce grațioși îți sunt pașii în sandale” (Cântarea Cânt. 7:1) și “Ce frumoase sunt picioarele celor ce anunță vești bune despre lucruri bune!” (Romani 10:15; Isaia 52:7, 8). Aceste expresii frumoase nu pot fi aplicate însă celor cu o singură sanda. Așadar, clasa reprezentată de ruda mai apropiată în această dramă trebuie să se aștepte să fie făcută de rușine de Domnul Iehova, fapt ilustrat de scuipatul în față și sistarea privilegiului de a vesti numele lui Iehova și Împărăția sa. Aceasta este clasa care se dezbracă de veșmintele de nuntă (Matei 22:11-13). Această clasă este numită de Domnul “servul rău și leneș”; de aceea li se ia privilegiul de a reprezenta interesele Împărăției și li se încredințează clasei rămășiței credincioase reprezentate de Rut. (Mat. 24:47) “Luați-i talantul și dați-l celui care are zece talanți.” – Matei 25:28.

19. Boaz și-a asumat bucuros privilegiul sau obligația de a răscumpăra sau cumpăra înapoi: "Atunci Boaz le-a zis bătrânilor și întregului popor: "Sunteți martori astăzi că eu cumpăr din mâna lui Naomi tot ce era al lui Elimelec și tot ce era al lui Chilion și al lui Mahlon"." (4:9) Ultima parte a acestui text arată că Rut era într-o poziție subordonată lui Naomi, din moment ce este menționată doar ca înlocuitoare a ei în căsătorie. Boaz a inclus-o pe Rut în răscumpărare sau restatornicire pentru ca să fie dus mai departe prin urmași numele răposatului Elimelec, și nu numele fiului lui Elimelec. Declarația lui Boaz în prezența tribunalului a fost următoarea: "De asemenea, o cumpăr pentru mine ca soție pe Rut, moabita, soția lui Mahlon, ca să se păstreze numele mortului în moștenirea lui și ca numele mortului să nu fie șters dintre frații săi și de la poarta locului său. Voi sunteți martori astăzi. – 4:10.

20. Mahlon, care era primul soț al lui Rut, nu a reușit să păstreze numele lui Elimelec, și nici ruda mai apropiată, care a refuzat să facă asta dându-i moștenitori; așadar, Boaz a umplut golul și a făcut tocmai acest lucru. Rut a fost și ea folosită ca o legătură între Boaz și Naomi pentru a îndeplini tocmai acest lucru. Rut avea să aibă parte din moștenirea lui Elimelec, prin dreptul lui Naomi, în virtutea faptului că s-a căsătorit cu fiul său, Mahlon. Acea parte a moștenirii pe care ar fi putut-o primi Orpa i-a revenit lui Naomi, adică organizației lui Dumnezeu. Din contră, deși a pornit către Betleem, Orpa s-a întors în Moab, care reprezintă organizația lui Satan. Pentru că Rut era doar nora lui Elimelec și a lui Naomi, copilul care avea să se nască lui Boaz din Rut era legat prin sânge cu Elimelec, dar nu prin Rut, ci prin Boaz, a doua cea mai apropiată rudă a lui Elimelec. Din moment ce Boaz a cumpărat tot ce îi revenea de drept lui Naomi, și a cumpărat-o pe Rut să-i fie soție, fiul lui Rut și Boaz avea să moștenească întreaga avere a bunicului Elimelec, iar fiul său avea să facă parte din dinastia care va îndeplini promisiunea lui Israel pentru casa lui Iuda. Deși consemnarea genealogiei regelui lui Israel a fost clarificată, mai există încă o parte importantă a scopurilor lui Dumnezeu care sunt prefigurate și împlinite în viitor.

21. Boaz s-a ridicat cu curaj înaintea curții și înaintea poporului și și-a declarat scopul de a cumpăra pământul lui Naomi, inclusiv toate drepturile celor doi fii ai ei și pe Rut de soție, iar aceasta era o mărturie publică împotriva rudei mai apropiate care de fapt le înșela pe văduva Naomi și străina Rut. Tot astfel Isus Cristos, mai-marele Boaz, marele Judecător la templu, judecă și îi desparte pe cei necredincioși de cei aprobați și este martor împotriva necredincioșilor. "'Iată că îl trimit pe mesagerul meu, iar el va pregăti calea înaintea mea. Și, pe neașteptate, va veni la templul Său adevăratul Domn [Isus Cristos], pe care-l căutați, și mesagerul legământului, în care vă găsiți plăcerea. Iată! El va veni negreșit", spune Iehova al oștirilor. Atunci mă voi apropia de voi pentru judecată și mă voi grăbi să depun mărturie împotriva vrăjitorilor, împotriva bărbaților adulteri, împotriva celor ce jură strâmb, îl înșală la plată pe muncitorul tocmit și se poartă necinstit cu văduva și cu orfanul de tată, precum

și împotriva celor ce încalcă drepturile locuitorului străin și nu se tem de mine", spune Iehova al oștirilor." – Maleahi 3:1, 5.

22. În 1918, Domnul Isus a început judecata sa la templu, și mai întâi i-a judecat pe cei care pretind că sunt din casa lui Dumnezeu sau organizația sa de pe pământ. "Societatea", așa cum a fost definită până acum în *Turnul de Veghere* ca Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere a reprezentat și reprezintă organizația lui Dumnezeu pe pământ, fiind parte din ea. Unii dintre cei care lucrau cândva în ea au răspuns la chemarea pentru Împărăție, și au devenit așadar candidați la statutul de co-moștenitori ai Împărăției, dar au refuzat să se supună poruncilor Domnului și să meargă cu el în lucrarea sa de mărturie; și au făcut aceasta prin retragerea lor și punerea în opoziție cu lucrarea Domnului; iar aceștia caută să-i îngreuneze progresul și se opun Societății. Această chestiune de retragere și opoziție a celor răzvrățiți nu este vreun secret bine păstrat. Boaz a declarat cu curaj înaintea tribunalului că își asumă cu bucurie răspunderea de care ruda mai apropiată s-a ferit, și astfel a reprezentat organizația lui Dumnezeu la Congresul din Ohio din 1931, și pe cei cu o credință la fel de prețioasă de pe întregul pământ care au adoptat de atunci o rezoluție prin care declară că acceptă bucuroși un nume dat lor de Iehova și își asumă obligația de a depune mărturie despre numele și Împărăția sa ca martori ai lui Iehova, obligație pe care „ruda lor mai apropiată” a evitat-o. Astfel, rămășița credincioasă i-a chemat pe toți să mărturisească că nu au nimic de-a face cu organizația lui Satan, ci sunt pe deplin și complet devotați organizației lui Dumnezeu și vor continua, prin îndurarea sa, vestirea numelui și Împărăției sale. Publicarea broșurii *Împărăția* dă de veste națiunilor „creștinătății” și mai ales a claselor conducătoare din cadrul lor și clasei „servului rău” că rămășița a luat numele lui Iehova și și-a asumat cu bucurie această obligație. Cartea *Justificare* (vol. I) atrage și ea atenția asupra acestei chestiuni. – Ezechiel 25:15-18.

23. Mai mult, acest lucru ilustrează cum Isus Cristos, mai-marele Boaz invită deschis la sine clasa Naomi-Rut, adică rămășița devotată, alăturându-le lui în justificarea numelui lui Iehova. Faptele arată că acest lucru a avut loc aproximativ în toamna lui 1922, când Iehova le-a dat poporului său un nou nume, apreciat și conștientizat de rămășiță abia în anul 1931 – Fapte 15:14; Ioel 2:27-29.

MARTORII

24. Mulți au devenit martori pentru favoarea cu care Iehova a binecuvântat rămășița și au dorit binele rămășiței, în timp ce alții au fost convinși să devină martori, dar nu au dorit binele. "Atunci tot poporul care era la poartă și bătrânii au zis: "Suntem martori! Iehova s-o facă pe soția care intră în casa ta să fie ca Rahela și ca Lea, care au zidit, amândouă, casa lui Israel! Dovedește-ți valoarea în Efrata și fă-ți un nume mare în Betleem!" (4:11) Chiar și ruda mai apropiată renegată a trebuit să fie martor. Un corp reprezentativ al

celor care se opun a fost prezent la adoptarea rezoluției de la Congresul din Columbus din 1931 și au fost siliți să facă ce s-a făcut, chiar dacă nu au participat. Acest lucru pare să prefigureze o împlinire timpurie a versetului 3:9 din Revelație. Popoarele binevoitoare din lume, careu au văzut devotamentul credincios al rămășiței lui Dumnezeu i-au adresat urările lor de bine. „Toți bătrânii“, reprezentând organizația lui Dumnezeu au depus mărturie bucuroși și i-au cerut lui Dumnezeu prosperitate în lucrarea de justificare a numelui său. Dorințele de bine cu privire la organizația lui Dumnezeu de pe pământ sunt exprimate astfel în limbajul scriptural: “Dovedește-ți [tu, Boaz, clasa Împărăției] valoarea [sau *vrednicia, puterea* – notă marginală] în Efrata.” Altfel spus, fie ca toți să fie loiali numelui lui Iehova și să poarte roadele Împărăției. “Tatăl meu este glorificat prin aceasta: că voi continuați să dați mult rod și că vă dovediți discipolii mei.” (Ioan 15:8) Ultima parte a versetului 11, conform traducerii *Rotherham*, înseamnă “Proclamă, vestește un nume în Betleem”. Rămășița, fiind parte din Cristos, trebuie să vestească numele lui Iehova și al Împărăției sale, pentru că sunt acum martorii lui pe pământ. Ei trebuie să facă faimos numele lui Iehova și al Împărăției sale. Iar credincioșii tocmai asta fac acum, prin îndurarea lui Dumnezeu. “Și prin urmașul pe care ți-l va da Iehova din această tânără, casa ta să devină asemenea casei lui Pereț, pe care i l-a născut Tamar lui Iuda.” (4:12) Acest Pereț este parte din linia de descendență care va duce la David și la Isus. (Gen. 38:8-30) “Urmașul pe care ți-l va da Iehova din această tânără” arată că tot meritul îi revine lui Iehova, căruia i se cuvine de fapt.

CONDUCĂTORUL PREFIGURAT

25. “Boaz a luat-o deci pe Rut și ea a devenit soția lui; și Boaz s-a culcat cu ea. Iehova a făcut-o să conceapă și ea a născut un fiu.” (4:13) Astfel, Iehova și arătat aprobarea dându-i lui Boaz și Rut un fiu, căutând justificarea numelui său și împlinirea promisiunii sale că „din coapsa lui Iuda va ieși un Rege și un Dătător de legi“. Nu puterea fizică a lui Boaz și Rut au dus la nașterea unui fiu, ci Dumnezeu a fost „cel care a dat sporul“ (1 Cor. 3:6) Iehova Dumnezeu a regizat drama din cartea Rut, așa că orice laudă dată creaturilor nu are ce căuta. Iehova este cel care l-a adus în existență pe Cel care va domni peste națiunile pământului și va fi Justificatorul marelui său nume.

MIREASA PREFIGURATĂ

26. Devenind soția lui Boaz (relație care o include pe Naomi, căci Rut este de fapt înlocuitoarea ei), Rut reprezintă rămășița care va fi viitoarea mireasă a Cristosului; de aceea cei din această clasă sunt cei binecuvântați care sunt chemați la cina din seara nunții Mielului. (Rev. 19:9) Faptele par să arate clar că împlinirea acestei părți a dramei profetice începe cu “Ziua” congresului poporului lui Dumnezeu, ținut în septembrie 1922, și de aceea acesta este timpul când cuvintele lui Iehova își găsesc aplicare: “Națiunile vor vedea

dreptatea ta, femeie, și toți regii, gloria ta. Vei fi numită cu un nume nou, pe care-l va hotărî gura lui Iehova. Nu se va mai zice despre tine că ești o femeie părăsită de tot și nu se va mai spune despre țara ta că este pustiită, ci te vei numi: "Plăcerea mea este în ea", iar țara ta: "Cea care are soț". Căci Iehova își găsește plăcerea în tine și țara ta va avea soț. Căci așa cum un tânăr ia de soție o fecioară și va fi soțul ei, tot așa fiii tăi te vor lua de soție și vor fi soțul tău. Și așa cum un mire exultă datorită miresei lui, tot așa Dumnezeuul tău va exulta datorită ție." – Isaia 62:2,4,5.

27. "Și femeile i-au zis lui Naomi: "Binecuvântat să fie Iehova, care nu te-a lăsat astăzi fără un răscumpărător, pentru ca numele lui să fie vestit în Israel! El îți va înviora sufletul și îți va da sprijin la bătrânețe, căci l-a născut nora ta, care te iubește și care este mai bună pentru tine decât șapte fii"." – 4:14, 15, *E.R.V.*

28. Faptul că felicitările sunt date mai degrabă lui Naomi decât lui Rut dovedește clar că acel copil era, legal, al lui Naomi, rodul trupului ei și moștenitor al averii lui Elimelec. (Deut. 25:6) Naomi, împreună cu Rut reprezintă deci clasa roditoare, mireasa lui Cristos, care are rol în justificarea numelui lui Iehova și a Cuvântului său. Rut avea o mare dorință de a deveni membră a casei lui Iehova, și din proprie inițiativă și prin propriile ei eforturi nu ar fi putut să realizeze asta. Pentru că s-a alipit și a rămas cu credință lângă organizația lui Dumnezeu, reprezentată de Naomi, Iehova Dumnezeu a răsplătit credința lui Rut.

29. Isus Cristos, mai-marele Boaz, a fost folosit de Iehova pentru a aduce în existență prin rămășiță, reprezentată de Naomi și Rut, numele lui Iehova care acum este vestit și făcut cunoscut în partea pământescă a organizației lui Dumnezeu. La ceva vreme după 1922 rămășița, reprezentată de Naomi și Rut, a început să vadă că problema cea mai importantă este numele lui Iehova și că Cel Preaînalt trebuie și își va face un nume. (*Vezi Turnul de Veghere* din 1 ianuarie 1926, articolul "*Cine îl va onora pe Iehova?*") Datorită credinței și loialității, și numele lui Isus este făcut cunoscut, iar Iehova i-a dat un nume mai presus de oricare al nume, în afară doar de numele lui Iehova, și a porunci ca fiecare genunchi să se plece înaintea lui Isus Cristos, și fiecare limbă să mărturisească că el este Cristosul, Unsul, spre gloria lui Dumnezeu. (Fil. 2:9-11; Efes. 1:20, 21) E demn de observat că numele lui Boaz, cel care l-a reprezentat pe Isus Cristos, și nu numele fiului său, Obed, a devenit faimos în Israel. Iehova a folosit această carte al lui Rut pentru a-l aduce pe Boaz în atenția tuturor. Începând cu acest moment, numele lui Rut nu mai este menționat, dar cel al lui Naomi este; lucru care arată că Naomi reprezintă în particular Sionul, "femeia" sau organizația lui Dumnezeu și că Rut devine parte din ea.

30. Fiul născut lui Boaz și Rut a fost adus în existență în numele lui Elimelec (Dumnezeu este Rege), de aceea se spune: "El îți va înviora sufletul și îți va da sprijin la bătrânețe" – care sugerează că Dumnezeu Regele Veșniciei

avea să învioreze și să reînnoiască puterile adunării sale, rămășița, în zilele din urmă ale ei pe pământ, adică vremea “bătrâneții”. În armonie cu acest lucru, este scris: “Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar nu l-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” – Ps. 37:25.

31. Expresia iubirii dintre Naomi și Rut, pe care ambele femei au mărturisit-o, atrage atenție asupra iubirii care trebuie să existe acum între toți membrii rămășiței, arătând unitatea și devotamentul lor pentru Dumnezeu și Împărăția lui. “Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; așa cum v-am iubit eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor ști toți că sunteți discipolii mei: dacă aveți iubire între voi.” – Ioan 13:34, 35.

32. “Și Naomi a luat copilul, l-a pus la sânul ei și a devenit doica lui. Atunci vecinele i-au dat un nume, zicând: “Un fiu i s-a născut lui Naomi”. Și i-au pus numele Obed. El este tatăl lui Iese, tatăl lui David.” (4:16, 17) Naomi a tratat copilul ca și cum ar fi fost al ei, de aceea s-a spus: “Un fiu i s-a născut lui Naomi”. Astfel, rușinea de și umilința de a fi stearpă au fost curmate, lucru care corespunde minunat umilinței Sionului, care a fost înlăturată, după cum descrie profetul lui Iehova în Isaia 54:1-7.

33. Copilul născut s-a numit Obed. Numele său înseamnă “închinător” sau “cel care servește”. Acest lucru ar putea indica faptul că vor exista unii oameni care vor simți că rămășița lui Dumnezeu pe pământ, reprezentată de Naomi și Rut, constituie o parte din clasa „servului ales” al lui Iehova, „în care sufletul lui își găsește plăcerea”. (Isa. 42:1) Acest fiu, Obed, reprezintă și copiii Sionului care s-au născut după chinurile facerii. (Isa. 66:8, 9) Numele Obed identifică clasa pe care Domnul, la venirea sa la templu, o găsește credincioasă și pe care o numește „servul credincios și înțelept” căruia îi încredințează toate interesele Împărăției sale pe pământ. – Mat. 24:45-47.

34. “Iată generațiile lui Pereț: Lui Pereț i s-a născut Hețron; lui Hețron i s-a născut Ram; lui Ram i s-a născut Aminadab; lui Aminadab i s-a născut Nahșon; lui Nahșon i s-a născut Salmon; lui Salmon i s-a născut Boaz; lui Boaz i s-a născut Obed; lui Obed i s-a născut Iese; lui Iese i s-a născut David.” (4:18-22) Aici este menționată genealogia, de la Pereț la David. Între Obed și Iese nu este menționat nimeni. Este oare o omisiune din cauza lipsei de importanță a generațiilor de legătură, sau oare fiecare, de la Nahșon la Iese a trăit până la o vârstă foarte înaintată, și a dat naștere unui fiu la adânci bătrâneți? Această ultimă concluzie este sprijinită de cuvintele consemnării divine. “Și cei trei fii mai mari ai lui Iese au plecat și l-au urmat pe Saul la război. Numele celor trei fii ai lui care au plecat la război erau: Eliab, întâiul născut, Abinadab, al doilea fiu al său, și Șamah, al treilea. David era cel mai mic, iar cei trei mai mari l-au urmat pe Saul.” (1 Sam. 17:13, 14) “Și David era fiul acelui efratit din Betleemul lui Iuda pe care-l chema Iese. Acesta avea opt fii. În zilele lui Saul, el era deja bătrân.” – 1 Sam. 17:12.

35. Genealogia dată aici nu este seacă și neimportantă, ci, de fapt, face cartea Rut să strălucească de importanță și însemnătate. Dumnezeu a avut un

scop important pentru care a prezentat aici această genealogie. A început încă de când Iacov se afla în Canaan, și înainte să coboare în Egipt, și se întinde până la nașterea lui David, care a devenit rege. Pereț, primul nume menționat, s-a născut în Canaan înainte ca Iuda să meargă cu Iacob în Egipt. (Gen. 38:27-29) Pereț l-a născut pe Hețron înainte Egipt în vremea celor 215 ani în care evreii au poposit acolo. Atât Pereț, cât și Herzon au murit în Egipt. (Gen. 46:12) Rezultă, deci, că Hețron l-a născut pe Ram cât încă era în Egipt, și probabil pe când Iosif încă trăia. El este numit Aram în Matei 1:3, iar numele înseamnă “cel înalt”. Ram era fratele lui Chelubai sau Caleb (1 Cronici 2:9, *notă marginală*), care era stră-străbunicul lui Bezaleel, cel care a construit tabernacolul în sălbăticie. (1 Cronici 2:19,20; Ex. 31:1, 2) Lui Ram i s-a născut Aminadab cât încă era în Egipt. Numele lui înseamnă “un om generos” sau “un popor liber”. Pe când se afla în Egipt și, deci, înainte de exodul israeliților, lui Aminadab i s-a născut Nahșon, probabil cam la vremea nașterii lui Moise. Nahșon a fost făcut căpetenie a seminției lui Iuda în vremea exodului. (Num. 1:4-7; 2:3) Nahșon a fost implicat în răzvrătirea din pustiu și a murit acolo. Numele lui înseamnă “vrăjitor”, (Num. 14:1-38) Lui Nahșon i s-a născut Salmon (sau Salmah), cu puțin timp înaintea sau în urma exodului, din cauză că nu putea avea mai mult de 20 de ani la începerea exodului, din moment ce a intrat în țara Canaan cu Iosua și a participat la asediul Ierihonului. La Ierihon, Salmon s-a întâlnit cu Rahav prostituata și s-a căsătorit cu ea; și, din uniunea lor s-a născut copilul Boaz, al cărui nume este scos în evidență în Cartea Rut. În Matei 1:5, numele său este redat Booz.

36. Este foarte interesant să observăm aici că în descendența care duce la David și Isus, sunt introduse trei femei - și criticii ipocriți ai Bibliei le-ar considera imorale pe fiecare dintre ele – dintre care două erau clar în afara legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Israel, și probabil că și a treia era în afara aceluia legământ. Cele trei femei sunt Tamar, Rahav și Rut. Fiecare dintre ele a arătat că avea respect pentru legea lui Dumnezeu și numele său și dorea sincer să-i servească, lui și poporului său. Fiecare dintre aceste femei au umplut golul la momentul oportun și au păstrat numele lui Iuda, seminție despre care Iehova și-a dat cuvântul că va da naștere, Justificatorului numelui său. Onan a refuzat să se căsătorească cu văduva Tamar, și să-i dea urmași fratelui său mort, iar Dumnezeu l-a ucis. Iuda însuși, fără să știe, s-a legat de Tamar și s-a căsătorit cu ea mai apoi, iar ea a dat naștere lui Pereț din Iuda, Pereț fiind începutul liniei de descendenți menționată în cartea Rut, care duce până la David. Rahav, curva din Ierihon s-a căsătorit cu Salmon și i l-a născut pe Boaz. Rahav a fost aprobată și s-a bucurat de favoarea lui Iehova nu pentru că era o curvă, ci în pofida acestui fapt, pentru că avea credință în Dumnezeu și i-a servit, și astfel a fost păstrată. “Prin credință, curva Rahav n-a pierit cu cei neascultători, pentru că i-a primit pașnic pe spioni.” (Evr. 11:31) “Tot așa, n-a fost și prostituata Rahav declarată dreaptă prin fapte, după ce i-a primit cu ospitalitate pe mesageri și i-a trimis de acolo pe alt drum.” (Iacob 2:25)

Credința ei, împreună cu lucrarea ei devotată pentru Dumnezeu a dus la păstrarea ei.

37. A treia femeie este Rut moabita, care s-a căsătorit cu Boaz, dându-i un fiu, pe Obed, care a fost tatăl lui Iese; iar cel de-al optulea fiu al lui Iese, neîndoielnic ultimul său fiu, a fost David, pe care Dumnezeu l-a uns rege peste Israel, și care l-a prefigurat în particular pe Isus Cristos, Regele regilor. Aceste lucruri sunt demne de luat în considerare pentru a determina că Dumnezeu nu le-a păstrat pe aceste femei datorită așa-zisei “dezvoltări a caracterului”, ci pentru iubirea pe care au manifestat-o pentru el și lucrărilor lor credincioase.

38. Evident, Salmon l-a născut pe Boaz în Betleem, pentru că acel oraș cădea pe moștenirea sau parcela lui Salmon, și era cunoscut ca tatăl Betleemului. (1 Cron. 2:51, 54) Salmon era bătrân când s-a căsătorit cu Rahav, deci Boaz era fiul bătrâneții lui Salmon. Tot așa David, al optulea fiu, era fiul bătrâneților lui Iese. Așadar, nu pare să existe niciun motiv bun pentru care să tragem concluzia că lipsesc persoane din genealogie între Obed și Iese.

CASA LUI IEHOVA

39. Cartea Rut pune foarte mult accentul pe importanța justificării numelui lui Iehova. Este încă o dovadă că din vremea lui Avraam, scopul lui Iehova de a-și construi organizația sa principală a progresat impresionant. Desigur, Satan va încerca să se amestece la fiecare pas și, neîndoielnic, a crezut că a reușit să perturbe îndeplinirea scopurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a permis lui Satan să-și urmeze calea sa cea dreaptă și să creadă că a învins scopul lui Dumnezeu tocmai pentru a da naștere unui urmași și unei Împărății care să-l distrugă pe Satan și organizația sa. De aceea, urmărirea pașilor treptați ai îndeplinirii scopului lui Iehova, care duc la ungerea Regelui David, are l-a prefigurat pe Isus Cristos, Regele regilor, are o importanță covârșitoare.

40. Avraam locuia în Caldeea, la est de fluviul Eufrat și, auzind porunca lui Iehova Dumnezeu să se mute într-o țară străină, s-a supus ei. Trecând Eufratul – evident, pe la izvoare, a călătorit spre sud, spre Canaan, unde a fost trimis de Dumnezeu. Deși Iehova i-a promis un fiu lui Avraam, „un urmaș prin care toate națiunile pământului vor fi binecuvântate”, această sămânță promisă se părea că va eșua, pentru că Avraam și Sara trecuseră amândoi de vârsta la care să poată concepe copii. Credința lui Avraam în Dumnezeu era, totuși, puternică și atunci când avea 100 de ani Dumnezeu i-a răsplătit credința și a făcut ca Sara să dea naștere lui Isaac, care l-a prefigurat pe Cristos Regele. (Rom. 4:19) Avraam îl reprezenta pe Iehova; Sara, femeia sa, reprezenta organizația lui Dumnezeu; iar Isaac pe Fiul iubit al lui Dumnezeu, Isus Cristos, și nașterea lui Isaac prefigurează o vreme de bucurie când Împărăția va veni. (Gal. 4:24-31; Isa. 54:1-8). Promisiunea regală a lui Dumnezeu a fost conferită fiului lui Isaac, Iacov, prin intervenția miraculoasă a lui Iehova Dumnezeu. Iacov a fost tatăl lui Iuda, căpetenia seminției din care, conform promisiunii divine, avea să vină Regele care va conduce lumea. (Gen. 49:10) Iuda a devenit

tatăl lui Peret, conceput cu Tamar, nora sa, în condiții pe care anumiți critici ai Bibliei le-ar numi nevrednice sau rușinoase. E clar că Iehova a trecut peste circumstanțele în care s-a născut Peret pentru a fi o verigă în linia genealogică a Regelui. Cartea Rut preia genealogia și urmărește de acolo până la David.

41. Faptul că în genealogia din cartea Rut nu sunt menționate generații intermediare arată că fiecare dintre bărbați a trăit până la o vârstă înaintată înainte să dea naștere fiului numit în genealogie. Astfel, se pare că a fost mereu destul de dificil să se mențină linia regală, dinastia. Iehova și-a dat cuvântul că Justificatorul va veni din seminția lui Iuda, de aceea Satan a încercat să se amestece în genealogia acestei seminții. Uneori, se părea că cuvântul lui Dumnezeu va da greș, și de fiecare dată Iehova a intervenit la momentul oportun, așa cum este arătat și în cartea Rut. Cuvântul și numele lui Iehova vor triumfa, și nici o putere nu poate reuși să tulbure acest lucru.

42. În toate aceste secole, Iehova a acționat conform voinței sale și are scopul de a-și construi casa sau capitala organizației sale, în care va locui în mod oficial prin Isus Cristos, Capul desemnat al acesteia. El nu a silit niciodată pe nimeni să intre în acea casă. Nici măcar nu a invitat pe cineva să intre în acea casă înainte ca acea creatură să fi arătat o dorință aprinsă și sinceră de a face asta, și apoi să se fi angajat solemn să facă voia lui Dumnezeu. Din acest motiv, a făcut ca profetul său să scrie: “Un lucru am cerut de la Iehova - aceasta voi căuta: Să locuiesc în casa lui Iehova în toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea lui Iehova și să privesc cu apreciere templul său.” – Ps. 27:4.

43. Rut avea acea dorință aprinsă și sinceră exprimată în aceste cuvinte ale psalmistului, și a luat poziție fermă de partea lui Iehova atunci când i-a declarat lui Naomi că Iehova va fi pentru totdeauna Dumnezeul ei. Ea și-a dovedit iubirea pentru Iehova prin tot zelul cu care l-a servit. Fără îndoială, că în Israel erau unii care nu ar fi dorit-o pe Rut în familia lui Iuda și, tot astfel, se găsesc azi unii care pretind că sunt în legământ cu Dumnezeu care îi lasă afară din familia lui, din slujba lui și din casa lui pe cei care au fost aduși în serviciul său în aceste zile din urmă. Clasa „rudei mai apropiate” face tocmai acest lucru. Ei nu îl iubesc pe Dumnezeu, iar Dumnezeu nu îi va păstra.

44. Atât prin cartea Estera, cât și prin cartea Rut, Iehova Dumnezeu transmite clar că doar el îi poate alege pe cei care vor deveni membrii ai casei sale regale. El subliniază faptul că nu alege bărbați sau femei datorită farmecului lor exterior, sau datorită frumuseții caracterului lor plăcut sau datorită valorii lor în sine. El îi invită la un loc în casa sa doar pe cei care arată o credință adevărată și statornică în el, precum cea arătată de Avraam. Atunci când sunt invitați, aceștia trebuie să-și mențină integritatea față de el, și asta în condiții dificile. El alege și îi aprobă doar pe cei care sunt determinați de un devotament altruist să îndeplinească pentru el un serviciu credincios în numele său. Printre toate încercările și necazurile pe care aceștia le suferă în drumul lor spre Împărăție, și care se abat asupra lor din cauza opoziției lui Satan și a agenților săi, Iehova arată clar că îi va păstra pe aceia care vor continua să-și

manifeste iubirea pentru el. (Ps. 145:20) Această mare lecție este prezentată în particular de cartea Estera și cartea Rut.

45. Isus Cristos este acum înălțat în cel mai înalt loc din casa lui Dumnezeu, care este capitala organizației sale universale. Unșii săi care vor continua să-i fie credincioși, menținându-și integritatea față de Dumnezeu, și care vor continua să-și arate devotamentul iubitor pentru el vor fi primiți de Iehova în casa sa și vor locui acolo pentru totdeauna; și vor continua să privească frumusețea indescriptibilă a lui Iehova, și să învețe despre el pentru totdeauna, și să-i cânte cântări de laudă în veacul vecilor.

(Încheiere)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În Isaia 58:1, cu îi este dată această poruncă? Cine este “poporul meu” menționat aici? Cine este “casa lui Iacob”? Cu ce scop este dat acest avertisment? Menționați, așa cum este luată în considerare aici, una dintre caracteristicile regulilor lui Iehova care îi guvernează pe cei care devin membrii ai casei sale? Cum acționează Iehova în privința celor care au făcut un legământ prin jertfă pentru a împlini voia sa și pe care i-a chemat în Împărăție – având în vedere respectarea regulilor sale? În acest moment din drama Rut, unde se află fiecare dintre personajele care au un rol în ea? Arătați rolurile jucate aici de Boaz, și pe cine reprezenta el.

2, 3. Descrieți situația care a făcut necesară audierea care are aici loc. Cum a adus Boaz chestiunea în atenția rudei mai apropiate, și cu ce scop? Cum se împlinește această parte a ilustrației?

4, 5. Explicați dacă ruda mai apropiată putea invoca necunoașterea obligației lui. Explicați implicarea lui Boaz în această problemă, din moment ce Boaz a menționat-o doar pe Naomi în chestiunea răscumpărării. Ce simbolizează aici acțiunile lui Boaz în numele lui Naomi și Rut.

6, 7. Cum judeca ruda mai apropiată răscumpărarea pământului? Aplicați această parte a ilustrației.

8, 9. Ce i-a mai propus Boaz rudei mai apropiat? Ce fapte importante erau relevate de aceasta, referitor la interesele lui Naomi și Rut și la faptul că reprezentau profetic o clasă a poporului lui Dumnezeu. Luați în considerare relația dintre lucrarea lui Elisei și a lui Ilie, împreună cu situația profetică ilustrată în Rut 4:5, și arătați ce lucru este prefigurat de aceasta.

10, 11. Ce se prefigurează prin motivul pentru care ruda mai apropiată refuză să răscumpere pământul el însuși? Ce dezavantaj, conform calculului său, ar fi rezultat dacă ar fi răscumpărat el pământul? Explicați cum este clar identificată clasa „rudei mai apropiate” în împlinirea acestei ilustrații profetice.

12, 13. Comparați aici poziția rudei mai apropiate cu cea a servului cu un talant într-una dintre parabolele Împărăției rostite de Isus. Citați scripturi sugerate de faptul că Iehova s-a abținut să fie consemnat numele rudei mai apropiate.

14. Parafrazați procedeul legal dat lui Israel cu privire la cel care refuză să se căsătorească cu văduva fratelui său. Explicați poziția profetică în care este pus Boaz prin faptul că a îndeplinit datoria pe care ruda mai apropiată a neglijat-o.
- 15-18. Explicați modul în care ruda mai apropiată a confirmat că renunță la dreptul său de răscumpărător. Aplicați imaginea profetică prezentată aici.
- 19, 20. Din câte dezvăluie consemnarea din versetul 9, ar fi fost inclusă Rut în răscumpărare? De ce? Atunci care este scopul declarației lui Boaz, așa cum este ea consemnată în versetul 10? Ce s-a ales de partea de moștenire a Orpei? De ce? Ce lucru simbolizează acest fapt? Explicați, atunci, dublul temei pentru care fiul lui Boaz și Rut se înscrie în linia de descendenți care îndeplinește promisiunea lui Iehova față de casa lui Iuda, promisiune legată de regele Israelului.
- 21-23. Comparați Rut 4:9, 10 și Maleahi 3:1, 5 și narrați faptele care dovedesc că acest profeții au fost sau se împlinesc.
- 24, 25. Explicați împlinirea versetului 11. Arătați lecția importantă pe care o conțin versetele 12 și 13.
26. Ce lucru este simbolizat de includerea lui Rut în această nouă relație? Arătați armonia dintre aceasta și Revelația 19:9 și Isaia 62:4, 5.
- 27-29. Explicați faptul că Naomi, mai degrabă decât Rut, a fost felicitată. Cum se face aici referire la Rut? Ce lucru simbolizează relația dintre Naomi, Rut și Boaz? Explicați dacă, din partea lui Rut, a existat vreun lucru care a contribuit la intrarea ei în favorul divin. Explicați imaginea profetică prezentată prin credințioșia (a) lui Boaz (b) lui Naomi și Rut. Aplicați expresia “Numele lui să fie vestit în Israel”. Care era aici poziția profetică a lui Naomi? Dar a lui Rut?
- 30, 31. Referitor la versetul 15, explicați (a) afirmația profetică cu privire la Boaz (b) la Rut.
- 32, 33. Explicați sensul și arătați îndeplinirea afirmațiilor (a) “Atunci vecinele i-au dat un nume”; (b) "Un fiu i s-a născut lui Naomi"; (c) “I-au pus numele Obed”.
- 34, 35. Urmăriți genealogia lui Boaz, observând un aspect sau mai multe aspecte consemnate despre fiecare generație menționată.
- 36, 37. Relatați fapte cu privire la fiecare dintre femeile Tamar, Rahav și Rut care clarifică motivul pentru care Dumnezeu le-a păstrat și le-a consemnat numele în Cuvântul său.
38. Citați dovezi care arată că genealogia de la Obed la Iese, așa cum este prezentată în cartea lui Rut, este consemnată complet.
- 39-41. Care a fost scopul – văzut clar acum – al următoarelor fapte: (a) evenimentele supravegheate de Dumnezeu și consemnate în cartea Rut? (b) faptul că Dumnezeu a oferit o consemnare a acestor evenimente? Urmăriți pașii treptați prin care Iehova și-a îndeplinit scopul de la vremea lui Avraam până în vremea lui Pereț. Ce indică faptul că în genealogia consemnată în cartea Rut nu sunt menționate generații intermediare? Ce dovadă avem că Satan a încercat să

se amestece în genealogia seminției lui Iuda? Arătați cazuri proeminente în care Iehova și-a apărat promisiunea, menținând dinastia regală.

42, 43. Ce constituie casa lui Iehova la care se face referire aici? Cine a intrat în acea casă? Cum? Cu ce condiții? Cum au fost reprezentați aceștia de Rut și de calea urmată de ea? Care ar fi fost rezultatul, dacă Naomi și Rut ar fi fost lăsate în seama deciziei rudei mai apropiate? În această privință, care clasă – împreună cu activitatea ei – au fost reprezentate de ruda mai apropiată și purtarea sa față de Naomi și Rut?

44. Care sunt adevărurile importante evidențiate sau clarificate în cartea Estera și Rut? Care este marea lecție care ni se dă acolo, în particular?

45. Care este marele favor de care se bucură acum unșii lui Dumnezeu? Care este moștenirea glorioasă care îi așteaptă, și cu ce condiție vor primi privilegiul de a intra în acea moștenire?

Asociați în Împărăție

Pe când Isus se afla pe pământ, i s-au asociat într-o legătură foarte strânsă 11 bărbați. Aceștia erau discipolii lui credincioși. El le-a spus că vor fi asociații lui și în Împărăția sa viitoare. Isus a spus că Iehova, Tatăl său, i-a dat acești bărbați pentru acest scop. Vor fi și alții asociați cu Isus în Împărăția cerurilor?

Approape de sfârșitul perioadei serviciului său pământesc, le-a spus discipolilor că va pleca. În Ioan 13, versetul 36 citim că: "Simon Petru l-a întrebat: "Doamne, unde te duci?" Isus i-a răspuns: "Unde mă duc eu, tu nu mă poți urma acum, dar mă vei urma mai târziu". – Ioan 17:14-16.

Isus le-a spus apoi discipolilor săi: "În casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, fiindcă mă duc să vă pregătesc un loc. Și, dacă mă duc să vă pregătesc un loc, vin din nou și vă voi primi acasă la mine, pentru ca, acolo unde sunt eu, să fiți și voi." (Ioan 14:2, 3) Ceva mai târziu, Isus s-a rugat, iar rugăciunea sa arată că acei discipoli credincioși nu erau parte din organizația Diavolului. El i-a spus lui Dumnezeu în rugăciunea aceea: "Le-am dat cuvântul tău, dar lumea i-a urât, fiindcă ei nu fac parte din lume, așa cum nici eu nu fac parte din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să veghezi asupra lor din cauza celui rău. Ei nu fac parte din lume, așa cum nici eu nu fac parte din lume." (Ioan 17:14-16)

Isus le-a încredințat acestor oameni credincioși o lucrare legată de pregătirea noului guvern al dreptății, lucru dovedit de aceste cuvinte: "Așa cum tu m-ai trimis în lume, așa i-am trimis și eu în lume." (Ioan. 17:18) Apoi s-a rugat nu doar pentru acești 11 credincioși, ci pentru toți ceilalți care vor crede în ziua pregătirii pentru noul guvern: "Nu mă rog numai pentru ei, ci și pentru cei care cred în mine prin cuvântul lor, pentru ca toți să fie una, așa cum tu,

Tată, ești în unitate cu mine și eu sunt în unitate cu tine, ca și ei să fie în unitate cu noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis.” – Ioan 17:20-21.

Dumnezeu l-a uns pe Isus ca să devină Conducătorul nevăzut al lumii, și este vădit din cuvintele citate mai sus că a dorit ca acești oameni credincioși să fie asociați lui în acea domnie. “Unitatea” înseamnă cu siguranță că Iehova Dumnezeu este marele Rege și Conducător, că Isus Cristos este Regele care va conduce în numele lui Iehova, și că acea care vor fi făcuți una cu el și Tatăl său vor avea un anume rol în acel guvern al dreptății și de ci vor fi una cu Dumnezeu și Isus.

În armonie cu toate acestea, profetul a scris: “Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ de durată veșnică în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt credincioase.” (Isa. 55:3) Dacă îndurarea sau bunătatea iubitoare, așa cum este folosită în acest text, înseamnă o iertare nemeritată arătată creaturii imperfecte sau celui ce greșește, atunci acea parte a textului nu se poate referi la Isus Cristos, pentru că el a fost mereu perfect și nu a comis nici o greșală, și nu i s-a arătat niciun fel de îndurare nemeritată. Cei care sunt chemați dintre oamenii imperfecti ca să fie făcuți parteneri sau asociați ai lui Isus Cristos trebuie să primească bunătate iubitoare și îndurări nemeritate pentru că sunt imperfecti și greșesc deseori; și au promisiunea iertării și îndurării de la Dumnezeu prin Isus Cristos. – 1 Ioan 1:9; 2:2.

Traducerea cuvintelor din profetia lui Isaia (pe care tocmai le-am citat), așa cum au fost date în *Versiunea Autorizată* a Bibliei nu clarifică atât de mult chestiunea pe cât o fac alte traduceri. *Septuaginta* redă astfel acea parte a textului: “promisiunile îndurătoare făcute lui David, care au fost credincioase”. *Rotherham* traduce același pasaj “bunătate iubitoare de care David era sigur”. Asociații lui Isus sunt o parte din el și, așadar, sunt incluși în numele lui David, Cel Iubit. Deseori Scripturile se referă la acești oameni imperfecti ca la o parte a Celui Iubit. În această privință, profetul spune: “O, Dumnezeule, tu mi-ai cunoscut nebunia și vinovăția mea nu ți-a fost ascunsă.” (Ps. 69:5) Același psalm, în versetele 7-9, arată că cuvintele din versetul 5 se referă la Cristos, la Cel Iubit de Dumnezeu și, desigur, se aplică și membrilor corpului sau asociaților lui Isus Cristos. Atunci când profetul Isaia spune: “Voi face un legământ de durată veșnică cu tine, în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David”, ideea clară pe care vrea să o transmită este extraordinara bunătate a lui Iehova, bunătate pe care Iehova se bucură să o arate Celui Iubit de el. Această bunătate iubitoare este precum mila, în sensul că nu este stipulată de cerințele justiției. Rezultă deci că “dovezile de bunătate față de David, care sunt fidele” se referă la extraordinara bunătate cu care Iehova îi copleșește pe cei pe care îi face drepti, îi aduce în corpul Cristosului, și îi unge cu spiritul său.

Profetul lui Dumnezeu spune: “Voi, toți cei însetați! Veniți la apă! Și cei care n-aveți bani! Veniți, cumpărați și mâncați! Da, veniți, cumpărați vin și

lapte fără bani și fără plată! De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine și de ce vă osteniți pentru ceea ce nu satură? Ascultați-mă cu atenție și mâncați ce este bun, iar sufletul vostru să-și găsească desfătarea în grăsime! Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ de durată veșnică în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt fidele.” – Isa. 55:1-3.

Este vădit că aceste cuvinte ale profetului se aplică Celor Iubiți de Dumnezeu în acea perioadă de timp când vestea bună este vestită pe pământ, ca o invitație lansată către oameni să audă și să creadă și să devină asociați ai lui Isus Cristos.

Dumnezeu, prin profetul său, stabilește calea pe care trebuie să o urmeze cei care vor să fie părtași la legământul veșnic al lui David și să primească îndurările sau bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu. Profetia începe cu o exclamație care atrage atenția celor care doresc să audă. Profetul ia poziție în ziua Rusaliilor, iar cuvintele sale răsună de-a lungul vremurilor de sacrificiu: “Voi, toți cei însetași! Veniți la apă!” Isus a poruncit ca vestea bună să fie vestită tuturor națiunilor, atât evrei cât și neamuri. (Mat. 28:19) Aceasta nu este o chemare, așa cum mulți au interpretat greșit, care să-i atragă pe toți oamenii națiunilor pământului; ci este o chemare pentru alegerea celor care vor fi aduși în legământul veșnic și făcuți asociați ai lui Isus Cristos.

În marea zi a cinei, Isus s-a ridicat și a plâns, spunând: "Dacă îi este cuiva sete, să vină la mine și să bea. Cine crede în mine, "șuvoaie de apă vie vor curge din lăuntrul lui", așa cum a spus Scriptura". (Ioan 7:37, 38) Aceste cuvinte de invitație au început să se aplice la Rusalii. Faptul că această invitație avea să fie adresată tuturor celor care cred în Isus Cristos și îl vor urma este demonstrat de următoarele cuvinte ale lui Isus: "Dar celui ce bea din apa pe care i-o voi da eu nu-i va mai fi sete niciodată, ci apa pe care i-o voi da va deveni în el un izvor de apă care țâșnește ca să dea viață veșnică." (Ioan 4:14) Cuvintele profetului lui Dumnezeu se aplică aceluia care însetează, care îl caută pe Dumnezeu dacă se întâmplă să îl găsească, și care au o dorință sinceră și onestă să intre în armonie cu Dumnezeu.

Profetul continuă: “Veniți, cumpărați și mâncați! Da, veniți, cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată!” (Isa. 55:1) Cum puteți cumpăra ceva fără bani și fără plată? Evident, acest lucru se referă la faptul că, pe baza îndreptării omului prin credința în sângele vărsat de Isus Cristos, Iehova acceptă un asemenea om și apoi, născându-l din spirit și ungându-l îl aduce în bogăția casei divine de fii. Prețul părtășiei din lucrurile divine este sacrificarea a tot ce are cel făcut drept. Dar această justificare vine pentru el fără nici o cheltuială din partea lui, ci plata se face din contul lui Isus. Deci, aceasta este fără bani și fără plată din partea omului pământean. Cel care este astfel făcut drept și acceptat de Domnul, și care cumpără astfel fără bani și fără plată este invitat să mănânce, să cumpere lapte și vin și să ia din ele. În mod clar, laptele și vinul se referă la ceva ce inspiră bucurie și care aduce bogăție. Concluzia, deci, este că

laptele și vinul se referă la promisiunile prețioase care sunt oferite celor născuți din spirit și unși și la bucuriile de a-i servi Domnului, purtând roadele viței adevărate. – Ioan 15:8.

Al doilea vers al profeției spune: “De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine și de ce vă osteniți pentru ceea ce nu satură? Ascultați-mă cu atenție și mâncați ce este bun, iar sufletul vostru să-și găsească desfătarea în grăsime!” (Isa. 55:2) Omului i-au fost oferite multe teorii care pretind că îl duc către viață, Adversarul, prin organizațiile lui, a pus înaintea oamenilor multe lucruri ademenitoare. Mulți care au căutat calea spre viață au fost amăgiți de subtilitatea și viclenia celui rău. Așadar, profetul întreabă: “De ce cheltuiți bani pentru ceea ce nu este pâine?” Isus a spus: “Eu sunt pâinea vieții!” Nimeni nu poate obține viață obținând o parte din alt lucru. Invitația, așadar, se adresează celui care îl caută pe Domnul, și este o invitație să asculte cu răbdare și să mănânce pâine vieții și să se bucure de grăsimea din ea. În armonie cu acestea, psalmistul, ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, a spus: “Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea! Uită poporul și casa tatălui tău! Regele va tânji după frumusețea ta, pentru că el este domnul tău, de aceea, pleacă-te înaintea lui!” – Ps. 45:10, 11.

Cei care se împărtășesc din Cristos, care lasă toate lucrurile lumii și se dedică întrutotul lui Dumnezeu, crezând în meritul lui Cristos, au șansa de a trăi pe planul divin. Isus a spus: “Foarte adevărat vă spun: Cine aude cuvântul meu și îl crede pe cel care m-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” – Ioan 5:24.

Aceasta a fost într-adevăr vestea bună care a fost vestită de martorii credincioși ai Domnului în timpul erei creștine. Acest mesaj a arătat către Cristos și crucificarea lui. Le-a dat celor care au avut o dorință sinceră de a cunoaște și de a duce la îndeplinire voința Domnului o șansă de a se îndepărta de lume și de a-l căuta pe Domnul și de a călca pe urmele pașilor lui Isus. Ca urmare logică a adoptării acestei căi, Dumnezeu spune prin profetul său: “Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ de durată veșnică în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt credincioase.” (Isa. 55:3) Îndurările sigure de care se va bucura David, sau extraordinara bunătate a lui Iehova vor deveni atunci disponibile pentru toți cei care răspund la chemarea Împărăției. Fiind aleși și unși, ei sunt primiți în legământul care le garantează că, dacă sunt credincioși, vor fi părtași la învierea lui Cristos, vor fi făcuți precum Domnul Isus Cristos; vor fi comoștenitori împreună cu el, și vor fi asociații lui în Împărăția sa; vor sta cu el pe tronul său și se primi pentru totdeauna binecuvântările lui Dumnezeu.

Apostolul Petru ne spune că Isus Cristos este Piatra de Temelie sau Piatra din Capul Unghiului, așezată în Sion și că adevărații lui asociați, adevărații lui parteneri sunt pietre vii zidite peste el ca membrii ai Sionului. Scripturile arată clară că Sionul este organizația lui Dumnezeu sau guvernul

sfânt sau clasa guvernatoare. “Căci Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a sa: "Acesta este locul meu de odihnă pentru totdeauna, aici voi locui, căci l-am dorit.” – Ps. 132:13, 14.

Dumnezeu l-a trimis pe Isus evreilor și le-a dat prima șansă de a se asocia iubitelui său Fiul în Sion. Clerul evreilor l-a respins și l-a persecutat pe Isus și a făcut ca poporul sau națiunea să-l respingă. Adresându-se clerului evreilor, Isus a citat cuvintele profetului, spunându-le că este Piatra din Capul Unghiului, Piatră prețioasă pe care au respins-o, apoi a adăugat: ” Iată de ce vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luat de la voi și va fi dat unei națiuni care va face roadele lui.” (Mat. 21:43) Aceasta este o dovadă concludentă că clerul evreilor nu poate avea niciodată vreun rol în guvernul drept al lui Dumnezeu.

Petru, adresându-se asociaților credincioși ai lui Isus, a spus: “Dar voi sunteți "un neam ales, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile" celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată. Căci odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu. Erați cei cărora nu li se arătase îndurare, dar acum sunteți cei cărora li s-a arătat îndurare.” – 1 Pet. 2:9, 10.

Aceștia sunt cei care, potrivit cuvintelor Apostolului Petru, sunt pietrele vii zidite ca membrii ai Sionului. Profetul Isaia, continuând să se adreseze celor care sunt invitați să devină asociați cu Isus Cristos în guvern, spune: “Iată, vei chema o națiune pe care n-o cunoști, iar aceia dintr-o națiune care nu te-au cunoscut vor alerga la tine, de dragul lui Iehova, Dumnezeul tău, și de dragul Sfântului lui Israel, fiindcă el te-a înfrumusețat.” (Isa. 55:5) Persoana a doua din text se aplică aici Sionului, sau acelei “națiuni sfinte”, al cărei Cap este Isus Cristos, și care le cheamă pe celelalte națiuni peste care va domni Cristos. În timpul domniei sale, toate națiunile sale vor putea fi numite oricum o singură națiune. – Isa. 55:5, *R.V.* Fapte 17:26.

Națiunile pământului nu au cunoscut Sionul, nici ce înseamnă Sionul. Atunci când națiunile și popoarele vor ajunge să știe că Sionul este organizația lui Dumnezeu, și că binecuvântările lor vin de la Sion, al cărui Cap este Cristos, atunci, după cum spune și profetul Isaia, “națiunile care nu te-au cunoscut vor alerga la tine de dragul lui Iehova, Dumnezeul tău”. Ele vor “veni la Sion cu cântări” de bucurie pe buzele lor; și vor căuta calea prin care vor putea intra în armonie cu Dumnezeu și primi binecuvântarea sa, și vor afla că vine de la Cristos, Capul Sionului. Oamenii vor afla că Dumnezeu i-a glorificat pe cei pe care i-a primit în legământ și că Sionul este instrumentul prin intermediul căruia aduce oamenilor binecuvântări. Scriptura arată clar că profeția care se deschide cu exclamația: “Voi, toți cei însetați, veniți!” nu se adresează “oricui voiește” și nu se aplică domniei milenare a lui Cristos, ci se adresează doar celor care au urechi de auzit și care au credința ca a lui Avraam într-o vreme de jertfă, care este “timpul acceptabil” al Domnului.

Lucrarea de pregătire pentru guvernul drept a continuat pentru o lungă perioadă de timp și până când Isus Cristos a primit de la Tatăl său poruncă să înceapă operațiunile împotriva lui Satan, cel rău, și să-și instaureze propriul guvern drept, care funcționează acum.

Scrisori de pe teren

APOGEUL ÎNDRUMĂRII LUI IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Tocmai m-am întors de la congresul de martori ai lui Iehova de la Akron, unde am avut privilegiul de a afla despre noul aranjament de organizare a serviciului, și nu mă pot abține să nu vă spun că a fost cel mai plin de inspirație eveniment pe care îl cunosc. Prietenii sunt mulțumiți că acest lucru vine de la Iehova. Scopul său pentru noi este foarte clar. Prosperitatea Sionului este cu siguranță aproape aici. Acest lucru s-a vădit în rezultatele obținute în serviciul din acea zi. Rămășița a putut vedea ce înseamnă *unitatea* corpului.

Mai târziu, discuția fratelui Koerber pe marginea scripturilor care ne dezvăluie poziția noastră din prezent a primit aprecierea binemeritată. Nu am mai auzit niciodată atât entuziasm din inimă, exprimat așa cum am auzit ieri. Aceste minunate experiențe sunt apogeul și punctul culminant al îndrumării lui Iehova de la începutul împărăției.

Sper că vă va încuraja să știți că apreciem nu doar bunătatea Dumnezeului nostru, ci și loialitatea și serviciul altruist al celui care este conducătorul nostru pământesc vizibil, exemplificând spiritul lui Iehova. Și vă rog să fiți încredințat, dragă frate, că mesajul trimis de dvs. Prin fratele Koerber, care ne reamintește că organizația lui Dumnezeu este o organizație *militantă* găsește o reală apreciere; apreciere atât a mesajului, cât și a dvs., care ni l-ați trimis.

Un martor entuziast al lui Iehova,
C.E. CROOK, *Ohio*

DOMNUL OFERĂ DIN BELȘUG

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

“Este bine să mulțumim Domnului” (Ps. 92:1). Lucru pe care îl facem adeseori. Dar, din moment ce această zi marchează a zecea noastră aniversare la Betel, și acești zece ani care au fost o perioadă atât de plină de bucurie și de evenimente în serviciul Regelui nostru, nu ne putem abține de la a vă transmite

asta și dvs. Așa că suntem sigur că veți răbda cu noi un moment în care vă vom arăta un surplus de apreciere.

Inspirați să acționăm de către acea declarație: “Vestiți-l pe Rege și Împărăția”, primită la Cedar Point în 1922, am sosit aici cam în vremea când spiritul sfânt era revărsat peste orice fel de oameni; și începând cu acel timp ne-am bucurat peste măsură de privilegiul de a lucra în organizația lui Dumnezeu, și am privit cu un interes viu minunata extindere a lucrării, de la un total de 2000 de cărți pe zi, la punctul de lucru din strada Concord, nr. 18, la o capacitatea de 20.000 de la frumoasa și noua noastră tipografie.

Am avut întotdeauna o poftă ascuțită pentru fiecare nou fel de hrană pe care Domnul a binevoit să-l pună pe masa sa, și ne-am bucurat de ploaia torențială de adevăruri înviorătoare care s-a revărsat de la templu. Credincios promisiunii sale, el a deschis ferestrele cerurilor, și a trebuit să înotăm destul de vioi ca să ținem pasul. Fiecare zi este încununată de bunătatea sa, și paharul bucuriei noastre este umplut până peste cap.

Într-adevăr, a fost un privilegiu fără seamăn să ne alăturăm vouă și întregii familii de la Betel, aici la sediul central, în acești ultimi 10 ani. Dar nu ne lăudăm cu ce a fost, ci cu Domnul și ce ne-a pregătit el de acum înainte. Așa cum Isus a îndurat stâlpul de tortură și umilința pentru gloria de a fi părtaș la justificarea numelui Tatălui său, tot astfel vrem să rămânem credincioși, din același motiv.

Dorim să ne exprimăm aprecierea pentru Domnul, dar și dvs. pentru lucrurile trecătoare. De pildă, frumoasa cameră care ne-a fost oferită, cu straturile verzi care adaugă o picătură de viață și înviorare, și panorama spre apus care ne amintește mereu de Dumnezeu, sursa luminii noastre. Și, văzând când de îmbelșugat se îngrijește Domnul de fiecare nevoie a familiei de la Betel, cine poate nega că aceasta este lucrarea Domnului? Este o minune în ochii noștri. Dorim ca acțiunile noastre, cât și cuvintele noastre, să exprime iubirea noastră pentru El și hotărârea noastră neclintită de a coopera cât de bine putem.

Fie ca Domnul să continue să vă binecuvânteze și păstreze până ce scopul său va fi atins.

Ai voștri, în serviciul Regelui nostru,
WM. T. HANNAN
G.E. HANNAN

IEHOVA ȘI-A SERVIT POPORUL

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Pace ție în numele lui Iehova. Într-adevăr, Dumnezeu este cu servii săi.

Doresc cu o apreciere profundă să vă mulțumesc vouă și Societății pentru darurile cărților *Justificare*, vol. 1, 2 și 3, pe care Iehova le-a oferit poporului său prin organizația sa în acest timp.

Eram obosiți și vlăguți, dar acum suntem foarte înviorați și ne bucurăm la prima lectură, gata să continuăm lucrarea de mărturie în numele lui Iehova.

Fiecare pagină din fiecare capitol arată efortul vostru neobosit de a pune în chip drept și scriptural înaintea poporului lui Dumnezeu scopul său. Mă rog ca Iehova să vă binecuvânteze în numele său.

D.E. Morgan, *Pionier*.

O ALTĂ MANIFESTARE A BUNĂTĂȚII LUI IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Multe mulțumiri în numele lui Iehova pentru călăuzirea și binecuvântările sale asupra voastră prin faptul că ați scris *Justificare* și pentru amabilitatea cu care mi-ați trimis exemplarele. Am parcurs atent vol. 1 și am primit recent volumele 2 și 3, pe care le-am citit cu atenție, și mă bucur să primesc informația și instrucțiunile conținute în ele. Cu siguranță este o altă manifestare a bunătății lui Iehova față de rămășița sa, și apoi față de toți cei care doresc să afle despre bunătatea sa.

Împreună cu alții, am studiat viziunea Templului din vol. 7 al *Studiilor în Scripturi*, dar nu păream să primit multă informație sau satisfacție, ca și cu piramida din Egipt. L-am pus deoparte ca să îl pot studia și restudia mai târziu, dar nu am mai ajuns niciodată la el. Acum văd clar că nu se poate obține niciun fel de informație sau lumină din studierea piramidei (așa cum ni s-a explicat în *Turnul de Veghere*); și sosise acum timpul fixat al lui Iehova ca acesta să clarifice pentru cei unși înțelegerea și semnificația templului său, așa cum a fost dat în viziunea lui Ezechiel.

Foarte clară ne este acum și întreita muncă a lui Ilie, Elisei și Iehu! Lucrarea Ilie, una de preparare și adunare; lucrarea Elisei, una de mărturie; lucrarea Iehu, o execuție sau o lucrare de răzbunare! Totul este atât de minunat în ochii noștri! Suntem încurajați și întăriți încontinuu. Laudă lui Iehova pentru toate aceste bune favoruri și privilegiu.

După ce am citit cu atenție cărțile, am recitit scrisorile dvs. din prefață: “Pentru martorii lui Iehova”, și sunt copleșit de bucurie și recunoștință pentru Tatăl nostru ceresc iubitor și bun pentru toate aceste binecuvântări.

Din nou, cu mulțumiri și laude pentru Iehova, și mulțumindu-vă și dvs., în numele Domnului cel bun, pentru bunătatea voastră iubitoare, și cu rugăciuni zilnice în numele vostru și cu apreciere pentru rugăciunile voastre pentru întreaga rămășiță și cu iubire creștină fierbinte, rămân

Fratele vostru și colaboratorul vostru, martor în serviciul lui Iehova, din
îndurarea sa prin Isus Cristos,

A.L. PASCHALL, *Pionier*.

MAI MULTĂ ADEVĂRATĂ BUCURIE ÎN LUCRARE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Vă salut în numele Regelui nostru.

M-am gândit de multe ori să vă scriu, dar m-am gândit mereu că aveți destulă corespondență cât să vă ocupe timpul. Dar, după ce am citit ultimul volum al *Justificării* văd tot mai mult adevărata bucurie de a lucra împreună cu dvs. și restul fraților noștri.

Mulțumesc Tatălui nostru că pot fi cu voi în această mare lucrare; și fie ca fiecare dintre voi să rămână până la final, prin îndurarea și protecția Domnului nostru. Mă rog să fiți folosiți până la sfârșitul deplin al mulțimii Diavolului și spre justificarea numelui lui Iehova. Pot vedea acum clar care este finalul teribilei imagini.

După ce am citit cuvintele Domnului din cele trei volume ale *Justificării* m-am hotărât să mă străduiesc mai mult și să-l servesc pe Domnul cu toată puterea mea; și cer toate rugăciunile voastre, și le voi aminti pe toate înaintea tronului îndurării.

Cerând Tatălui nostru să rămân fratele vostru în serviciul Regelui nostru, sunt

Fratele vostru în serviciul Regelui,
D.G. KNOWLTON, *Pionier*.

DOMNUL A BINECUVÂNTAT ATÂT DE ÎMBELȘUGAT

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Am primit cele două volume din *Justificare* care mi-au fost trimise; și doresc să-mi exprim mulțumirile și recunoștința pentru acest dar. Domnul ne-a binecuvântat atât de îmbelșugat, umplând literalmente masa cu hrană pentru copiii săi, chiar și în prezența dușmanului, hrană din care să tragă puteri pentru ca astfel să „rămână în picioare în această zi rea”.

Această hrană este minunată, „făcându-i înțelepți pe cei simpli” și dând putere, sănătate, vitalitate, viață, bucurie și fericire tuturor celor care continuă să se împărtășească din ea.

Fie ca bucuria Domnului să fie hrana dvs. zilnică pentru eternitate,

În iubire creștină,
A.W. KREUGER, *Missouri*.

SLAVĂ DOMNULUI PENTRU DRAMELE MINUNATE

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Cu siguranță vocea de pe tron a răsunat, și încă răsună încă din 26 iulie 1931!

Vă mulțumesc pentru *Justificare*, vol. 2 și 3.

Îi mulțumesc lui Iehova și Regelui său; sunt atât de bucuros că mi-au îngăduit să am măcar atât discernământ cât boul și măgarul în privința hranei noastre. Oricine a fost în lumină începând cu 1918 și nu știe de unde vine *toată* lumina și hrana noastră a căzut neîndoielnic în beznă; și ce mare este aceea beznă!

Îl laudăm pe Domnul pentru minunatele “drame” cu care ne-a încântat. Cât de mult ne-am bucurat de minunata revelație pe care a dat-o iubitului său Ioan pe insula singuratică a Patmosului!

Ce privilegiu am avut noi, cei din clasa Iona, să fim ostracizați, exilați departe de mulțimea Diavolului de dragul adevărului, și să ne găsim aici, în 1932 cu o „măsură dublă” din spiritul Domnului, în ziua Domnului împreună cu îngerul său care să ne arate aceste lucruri! Nu-i de mirare că Ioan era uimit și era pe cale să se închine îngerului de câteva ori.

Apoi continuăm cu Ezechiel și vedem și auzit lucrurile pe care Dumnezeu a avut să i le arate și să i le spună. Cu siguranță nimeni și nimic altceva în afară de puterea divină nu-i putea da aceste viziuni profetice, și să le clarifice acum poporului său.

Ce străfulgerare de lumină a fost să aflăm că locurile reprezintă condiții care au existat și există în cele două organizații!

Cât de minunat este să vedem și să înțelegem că “valea oaselor uscate”, “plantațiile” (tipografiile de cărți, etc.) sunt acum “cultivate” intens sau lucrate pentru a pregăti hrana pentru poporul său și celelalte popoare, și ce torent minunat se revarsă acum, peste 100 de milioane de cărți în care să „înotăm”!

În 1917 și 1918 ne-am dorit să vedem “templul Ezechiel” construit, și am crezut că îl vom vedea într-o bună zi.

Acum, toți muți de uimire privim și ne bucurăm de serviciul în Noul Ierusalim și în templul arătat lui Ezechiel, în cetatea și templul mai glorioase, minunate și trainice decât ar putea începe vreodată să construiască oamenii dacă ar fi avut toate materialele din univers. *Toată* gloria Lui, Cel care a făcut templul și care stă pe tron și pentru Miel, în vecii vecilor.

Al vostru, dornic să fiu pentru totdeauna cu voi în casa Domnului,
W.L. McLENDON, *Pionier*.

RECUNOSCĂTOR LUI IEHOVA PENTRU HRANĂ

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Tocmai ce am terminat vol. 2 din *Justificare*, și pot spune cu adevărat că nu m-am bucurat atât de mult de o altă carte în viața mea. Cât de recunoscătoare sunt iubitului Iehova pentru asemenea hrană! Ce ziditor puternic va fi aceasta în organizația Domnului! Aceasta unge ochii, întărește coloana vertebrală, aprinde iubirea; și bucuria mea nu cunoaște margini. Sunt nerăbdătoare să încep să citesc vol. 3. Voi transmite vol. 2 mai departe la mica noastră turmă de cititori ai adevărului lui Iehova. Avem o adunare de 14 persoane, care se întrunesc de 2 ori pe săptămână ca să citească adevărul și să învețe cântările; și tot mai mulți sunt interesați de lucrarea noastră de teren în fiecare săptămână.

Am comandat 9 broșuri de la Turnul de Veghere; și pachetul a sosit ieri prin poștă, conținând doar 3 broșuri, cele 6 broșuri *Împărăția* fiind scoase din pachet. Nădăjduiesc că aceia din gloata Diavolului care le-au scos să le citească, și Dumnezeu să aibă milă de ei. Acest lucru dovedește că organizația Diavolului ar vrea să dea jos Împărăția, dacă ar avea destulă putere. Însă această nedreptate mă va face doar să lucrez și mai aprig pentru Iehova.

Sora dvs. prin îndurarea Sa,
DNA. OWEN NORRIS, *New Mexico*.

The background of the cover is a yellow-toned illustration. At the top, a large banner with the title 'TURNUL DE VEGHERE' is held up by several figures. Below the banner, there are more figures and architectural elements, including a prominent tower on the left side. The overall style is reminiscent of a woodcut or a simple line drawing.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 DECEMBRIE 1932

Nr. 24

Cuprins:

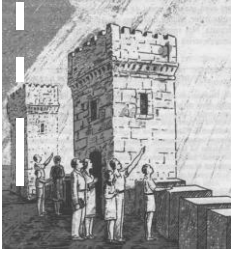
"PLINĂTATEA TIMPURILOR" - Pag.633

RĂSCUMPĂRARE ȘI ACOPERIREA
PĂCATULUI - Pag.645

CELE MAI TIMPURII IZVOARE ALE BIBLIEI - Pag.649

LEGĂMÂNT PENTRU ÎMPĂRĂȚIE - Pag.653

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIII

15 Decembrie 1932

Nr. 24

”Plinătatea timpurilor”

”Pentru o administrare care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate, ca să adune din nou toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri și lucrurile de pe pământ. Da, în el” – Efeseni 1:10

Iehova face ca rămășița poporului său să vadă clar că el este cel mai important din univers, că Cuvântul său este adevărul absolut și nu e supus schimbării, că numele său reprezintă tot ceea ce e drept, iar punctul culminant al dezvoltării scopurilor sale a fost acum atins, și toți oamenii trebuie informați că el este Dumnezeuul Atotputernic. Pe măsură ce clasa ”servului credincios”, care e rămășița sa, vede și apreciază aceste mari adevăruri, ea are curajul să ducă mai departe lucrarea pe care i-a încredințat-o Domnul.

2. Textul de mai sus, consemnat de apostolul Pavel la porunca Domnului, este explicat pe scurt în volumul I al cărții *Lumină*, la pagina 179, dar pare potrivit ca *Turnul de Veghere* să explice mai în profunzime acest subiect. Mulți ani de zile, acest text a fost înțeles și aplicat greșit chiar și de cei mai zeloși cercetători ai Scripturilor, iar aceasta este o dovadă în plus că niciun om nu poate interpreta Scripturile, ci că Domnul își face cunoscute scopurile la timpul său fixat și în felul ales de el. Până acum, cuvintele apostolului de mai sus erau înțelese astfel: că ”administrarea” sau dezlegarea este o perioadă de timp; că ”administrarea care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate” este acea perioadă de timp care începe odată cu domnia milenară a lui Isus Cristos și se extinde în veacurile care vor urma; că ”adunarea” se referă la restatornicirea rasei umane în special în timpul domniei lui Isus Cristos, pe parcursul căreia toți vor fi aduși într-o familie armonioasă, laolaltă cu alte creaturi din diferite planuri; că ”toate lucrurile” se referă la lucrurile aflate în dezordine care există acum și care vor fi în cele din urmă aduse în armonie cu Dumnezeu sub conducerea lui Cristos și tot ceea ce se ilustrează prin piramida de la Gizeh din Egipt, care trebuie să se aducă în conformitate cu piatra de sus, care se presupunea a fi Isus Cristos. În lumina adevărului descoperit al lui Dumnezeu de la venirea Domnului la templu, concluzia de mai sus nu ar putea fi și nu este corectă.

3. Unele dintre motivele pentru care concluzia de mai sus nu este susținută de Scripturi sunt următoarele: Nu există niciun pasaj biblic care să arate, direct sau indirect, că Dumnezeu a folosit sau va folosi vreodată piramida din Egipt numită ”marea piramidă de la Gizeh” pentru a ilustra oricare dintre scopurile sale sau orice parte a organizației sale. Dimpotrivă, fiecare ilustrație din Scripturi

cu privire la organizația și Împărăția sa este un pătrat sau un cub. Orice lucru legat de Iehova are o formă perfectă, regulată. Mai mult, cuvântul "administrare" nu s-a referit niciodată la vreo epocă de timp, ci se referă la administrarea scopurilor lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului nu fac referire în niciun fel la restatornicirea rasei umane care are loc în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, deoarece el nu vorbește despre acest lucru în pasajul respectiv. Potrivit versiunii *Rotherham*, textul este redat astfel: " Pentru pregătirea plinătății timpurilor să întrunească din nou pentru sine (sub un singur cap) toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri și lucrurile de pe pământ, da, în el." Iehova Dumnezeu este cel ce adună laolaltă "toate lucrurile" sub un singur Cap și "în Cristos". Scripturile nu spun că Dumnezeu unește toate lucrurile *sub* Cristos, ci că el adună la el (Iehova) toate lucrurile care sunt *în* Cristos. Nu este nimeni în Cristos în afară de cei născuți din spiritul lui Iehova, chemați la Împărăție, găsiți credincioși, aleși și aduși în Cristos prin ungerea făcută de Iehova Dumnezeu.

4. Pe scurt, cuvintele apostolului înseamnă următoarele: familia regală este aleasă de Iehova Dumnezeu și de nimeni altcineva; această lucrare de alegere a casei regale acoperă o perioadă de timp, lucrare a cărui timp este administrat potrivit voinței lui Dumnezeu; "administrarea care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate" se referă la administrarea lucrării care trebuie să se facă atunci când vine timpul pentru adunarea la Iehova a tuturor în Cristos pentru ca aceștia să poată face lucrarea pe care le-a încredințat-o Iehova, iar această "împlinire a timpurilor" este atunci când Domnul Isus vine la templul lui Iehova; că atunci Iehova îi strânge la el pe cei credincioși, mai întâi cei ce sunt în ceruri, iar apoi rămășița credincioasă de pe pământ, într-un singur corp în Cristos Isus, și că toți aceștia constituie "servul ales" al cărui Cap este Isus Cristos. Isus Cristos acționează pentru a împlini scopurile lui Iehova căci acestea sunt legate de lucrarea de justificare a numelui său.

5. În sprijinul concluziei de mai sus și a faptului că textul nu se referă la nici o altă clasă în afară de cei unși, luăm în considerare și contextul în care se găsește acesta. Cuvintele din text le sunt adresate expres celor "credincioși în Isus Cristos". Trebuie să păstrăm mereu în minte faptul că Biblia a fost scrisă și dată de Domnul pentru ajutorul și binele celor ce răspund la chemarea la Împărăție, pentru ca aceștia să poată fi făcuți perfecți în Cristos. (2 Tim. 3:16,17) Împărăția sau templul este casa lui Iehova Dumnezeu, a cărui temelie și piatră de temelie este Isus Cristos. Membrii corpului acesteia fiind zidiți în această casă a lui Dumnezeu. (Ef. 2:20-22; 1 Pet. 2:3-10) Lumea dreptății este conducerea creaturilor sub Cristos, marele Supraveghetor invizibil; și înainte de întemeierea lumii dreptății, Iehova Dumnezeu a predestinat că un număr anume de creaturi să fie asociate acolo cu Cristos, creaturi care trebuie să "laude glorioasa lui bunătate nemeritată" și pe care Iehova "i-a făcut acceptabili în Cel iubit", adică Isus Cristos. (Ef. 1:4-6) Acești membrii aleși sunt răscumpărați mai întâi prin sângele lui Isus Cristos, declarați drepti și născuți de spirit și chemați la Împărăție, iar după aceea primesc favoarea lui Dumnezeu. Acestora Dumnezeu le face cunoscut secretul sacru al

voinței sale, potrivit scopului său. (Ef. 1:7-9) Această lucrare de pregătire a materialului pentru casa regală începe cu Isus Cristos și apostolii și continuă până la venirea Domnului Isus la templul lui Iehova, iar la timpul fixat al lui Iehova aceștia sunt adunați în Isus Cristos. Cei ce îi vor fi fost credincioși Domnului Dumnezeu până la moarte vor fi apoi înviați, iar toți cei de pe pământ care vor fi găsiți atunci credincioși și făcând voința lui Dumnezeu vor fi strânși astfel la Domnul. Nimeni altcineva nu mai e luat, ci doar cei ce sunt în Cristos și care, în calitate de creaturi noi, au fost chemați și aleși și care sunt acum unși de Domnul Dumnezeu. Acest lucru este întărit de cuvintele textului, și anume: ”toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri și lucrurile de pe pământ, da, în el (Cristos).”

ÎMPLINIREA TIMPULUI

6. Această strângere laolaltă are loc, potrivit textului, la ”împlinirea timpurilor”, și nu mai devreme. Dar, atunci, ce semnificație are expresia ”împlinirea timpurilor”? Isus este guvernat întotdeauna de voința lui Iehova. Cuvintele profetului sunt cuvintele lui Isus, și anume: ”Îmi găsesc plăcerea în împlinirea voinței tale, o, Dumnezeul meu, și legea ta este înăuntrul meu! Anunț vestea bună a dreptății în adunarea cea mare. Iată că nu-mi rețin buzele. O, Iehova, tu știi bine lucrul acesta!” (Ps. 40:8,9) Isus a venit pe pământ pentru a depune mărturie despre adevăr cu scopul de a justifica și sfinți numele Tatălui său. Dușmanul l-a persecutat pe Isus până la moarte, iar atunci când Iehova l-a înviat din morți și l-a înălțat în cel mai înalt loc din ceruri, fără îndoială că Isus a fost nerăbdător să înceapă imediat lucrarea de justificare a numelui Tatălui său, însă în conformitate cu voința lui Iehova, el a spus: ”În mâna ta sunt zilele mele. Scapă-mă din mâna dușmanilor mei și de cei ce mă urmăresc! O, Iehova, să nu fiu făcut de rușine, căci te-am chemat! Cei răi să fie făcuți de rușine, să tacă în Șeol. Să amuțească buzele mincinoase care, cu trufie și dispreț, vorbesc cu obraznicie împotriva celui drept!” – Ps. 31:15,17,18

7. Atunci încă nu venise timpul lui Iehova pentru a-l trimite pe Fiul său preaiubit să îndeplinească lucrarea împotriva dușmanului, și de aceea el i-a zis lui Isus: ”Stai la dreapta mea până îi voi pune pe dușmanii tăi ca așternut pentru picioarele tale!” (Ps. 110:1) Mult timp după aceea, apostolul Pavel a scris epistola către Efeseni. Pavel era perfect conștient de faptul că Isus trebuia să aștepte să vină timpul stabilit al lui Iehova și de aceea el a citat cuvintele psalmistului: ”Dar omul acesta a oferit pentru totdeauna o singură jertfă pentru păcate și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând de atunci până când dușmanii săi vor fi puși ca așternut pentru picioarele sale.” – Evr. 10:12,13

8. Deoarece lucrarea de sfințire a numelui lui Iehova este cea mai importantă chestiune din univers, ”împlinirea timpurilor” trebuie să însemne timpul când Iehova îl va trimite pe Fiul său preaiubit să acționeze împotriva dușmanului, fapt care este făcut cunoscut de cuvintele psalmistului: ”Domnul va trimite din Sion toiagul puterii tale, spunând: ”Du-te să stăpânești în mijlocul dușmanilor tăi.” (Ps. 110:2) Multe alte versete, și chiar și faptele, arată că sfârșitul

perioadei de așteptare a venit în anul 1914 și de aceea cuvintele apostolului nu s-ar fi putut aplica înainte de această dată, iar cuvintele scrise de Pavel arată că ”împlinirea timpurilor” menționată de el este mai târziu, în 1918, deoarece faptele și versetele indică precis spre această dată ca data adunării ”tuturor lucrurilor în Cristos” și care începe la venirea lui Isus Cristos la templul lui Iehova Dumnezeu.

9. Mai sunt și alte texte ce sprijină această idee: ”Și îngerul pe care l-am văzut stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel care trăiește pentru totdeauna și veșnic, care a creat cerul și tot ce este în el, pământul și tot ce este pe el și marea și tot ce este în ea: ”Nu va mai fi întârziere.” – Rev. 10:5,6

10. Alte traduceri ajută și ele la clarificarea acestui text: ”Timpul nu va mai fi mult [întârziat]”. (*Diag.*) ”Nu va mai fi nici o întârziere.” (*Roth.*) ”Nici o întârziere mai mult” (*A.R.V.*) A sosit timpul lui Iehova să-l pună pe Fiul său preaiubit pe tronul său și să-l trimită să facă lucrarea care i-a fost încredințată, și numai poate fi nici o întârziere sau timp de așteptare. Acest timp a început în 1914, dar deoarece timpul analizat aici din textul citat mai sus este legat de adunarea celor ce sunt ”în Cristos”, acesta se referă în special la 1918. Venise acum timpul ca acei sfinți, cum ar fi Pavel, care dormiseră în noapte și, potrivit cu textul de mai sus ”s-au odihnit o vreme” să fie sculați din morți. (Rev. 6:11) Acești sfinți sunt înviați și adunați la Dumnezeu în ceruri, eveniment care e urmat de strângerea rămășiței credincioase de pe pământ în Cristos la Dumnezeu.

11. Isus Cristos trebuie mai întâi să-l alunge pe Satan din ceruri și să-l arunce pe pământ înainte ca ”dușmanul să fie făcut așternut picioarelor sale”. Războiul din ceruri a început în 1914 și a culminat cu izgonirea lui Satan din ceruri și aruncarea sa pe pământ. A venit acum timpul ca Marele Conducător să ”iasă din Betleem” și să-i strângă la el pe cei aprobați și să-i hrănească potrivit voinței lui Dumnezeu. ”Și tu, Betleeme Efrata, care ești prea mic ca să fii printre miile lui Iuda, din tine îmi va ieși cel ce va fi conducător în Israel, a cărui origine este din vremuri străvechi, din zilele timpului veșnic. De aceea, el îi va părăsi până va naște cea care stă să nască. Iar ceilalți frați ai lui se vor întoarce la fiii lui Israel.” (Mica 5:2,3) Isus îi hrănește pe toți cei credincioși ai lui cu puterea de la Iehova, iar această hrănire trebuie să urmeze după strângerea lor laolaltă, strângere despre care Pavel spune că are loc odată cu venirea lui Isus Cristos, adică venirea la templul lui Iehova. (2 Tes. 2:1) Hrănirea poporului înseamnă a-i da o înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, adică hrană spirituală dătătoare de viață, iar faptele arată că Domnul a făcut acest lucru, mai ales din 1918 încoace.

TAINA LUI DUMNEZEU

12. Pavel, datorită poziției care i s-a dat în cadrul lucrării lui Dumnezeu, a primit o viziune a scopurilor lui Iehova pe care nu avea voie să le dezbată, iar el a spus lucrul acesta. (2 Cor. 12:4) Alții nu au primit o astfel de viziune. În legătură cu ”împlinirea timpurilor”, apostolul spune: ”făcându-ne cunoscut taina voinței sale. Acesta este potrivit bunei sale plăceri pe care a hotărât-o în sinea lui.” (Ef.

1:9) Trebuie să vină timpul când Dumnezeu își va face cunoscută taina și altor membrii ai clasei sale alese. Cuvintele lui Isus au identificat acest timp, în următoarele cuvinte: ”ci, în zilele când se va face auzit al șaptelea înger, când el se va pregăti să sune din trâmbiță, se va împlini taina lui Dumnezeu, potrivit veștii bune pe care el le-a anunțat-o sclavilor săi profeți.” (Rev. 10:7) Această ”împlinire a tainei al lui Dumnezeu” urmează după ce se anunță că ”nu va mai fi întârziere”. ”Taina lui Dumnezeu” înseamnă desigur revelarea scopului său unșilor lui, așa cum arată Pavel, și pe care el i l-a revelat lui Pavel și pe care li-l va face cunoscut tuturor fiilor organizației sale la timpul potrivit, timp care va fi atunci când ei vor fi adunați laolaltă în templul său și unși. Faptele arată că după 1918, și mai ales din 1919 încoace, Dumnezeu a început dezvăluirea scopurilor sale, care până la acel timp fuseseră un o taină. Printre mărețele lucruri care fuseseră o taină și care au fost dezvăluite atunci sunt: semnificația numelui său; de ce a permis el răutatea pe pământ; organizația sa și organizația dușmanului, și multe alte adevăruri profunde și dătătoare de viață care le-au fost descoperite unșilor lui Dumnezeu în ultimii ani. Asupra acestor credincioși vine sfârșitul lumii, și pentru ei s-au petrecut aceste lucruri cu mult timp în urmă, pentru ca ei să înțeleagă semnificația lor. (1 Cor. 10:11) De la și după adunarea celor credincioși la templul lui Iehova ”nu avea să mai fie întârziere” când aceștia aveau să înceapă să aibă o înțelegere a tainei lui Dumnezeu. Aceasta marchează timpul când Iehova ”pune și stăvilare ploii și scoate vântul din cămarile lui”. – Ier. 10:13, *R.V.*

13. S-ar putea părea că Scripturile nu au niciun motiv să descrie detaliile lucrurilor care se vor face pe parcursul domniei lui Isus Cristos, deoarece Scripturile sunt date pentru cei de pe pământ care sunt într-un legământ pentru Împărăție și le sunt dăruite de către Domnul spre ajutorul și mângâierea lor. Vor mai fi și alte mijloace de a le învăța pe popoarele pământului pe parcursul domniei milenare. Ajungând mai întâi la concluzia că jertfa de răscumpărare este cea mai importantă învățătură, am căzut în greșeala de a crede că pasajul din Efeseni 1:10 se aplică în timpul perioadei de restatornicire, sub domnia lui Isus Cristos. Dar acum, văzând că cel mai important lucru din lume este justificarea numelui lui Iehova și că numele și Cuvântul său trebuie preamărite, putem vedea că salvarea omului este doar un efect secundar al lucrării mai mărețe a lui Iehova de a-și justifica numele. Nu jertfa de răscumpărare este cea mai importantă. Ea este, desigur, absolut necesară pentru salvarea oamenilor, însă justificarea marelui nume sfânt al lui Iehova este mult mai importantă decât toate creaturile. ”Împlinirea timpurilor” corespunde exact cu ”acea zi” și ”ziua lui Iehova”. E timpul când Iehova îl va fi pus deja pe Regele său pe tronul său și a așezat Piatra de temelie în Sion; de aceea, cuvintele profetului se aplică aceluși timp: ”Piatra pe care au respins-o zidarii a devenit capul unghiului. De la Domnul a venit lucrul acesta și este minunat în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul. Să ne înveselim și să ne bucurăm în ea!” (Ps. 118:22-24) Este acea perioadă de timp în care Iehova îi adună la el pe credincioșii săi și îi face membrii ai casei sale regale.

ADMINISTRAREA

14. Folosirea greșită a cuvântului "administrare" i-a făcut pe cercetătorii Bibliei să înțeleagă în mod eronat textul din Efeseni 1:10. Nu este rezonabil și nu există nici o autoritate scripturală care să aplice cuvântul "administrare" ca o măsură de timp. Cuvântul acesta se referă la organizare, supraveghere, întreprindere. În fiecare dintre textele următoare, cuvântul este folosit cu acest sens. Apostolul se referă la el însuși ca avânt o "administrare" sau "supraveghere" specială de a sluji. El vorbește despre aceasta în următoarele cuvinte: "De aceea, eu, Pavel, întemnițatul lui Cristos Isus în folosul vostru, al oamenilor din națiuni . . . dacă într-adevăr ați auzit de administrarea bunătății nemeritate a lui Dumnezeu, care mi-a fost dată pentru voi, că taina mi-a fost dezvăluită printr-o revelație, așa cum am scris pe scurt mai înainte. De aceea, când citiți aceste lucruri, vă puteți da seama de înțelegerea pe care o am despre taina referitoare la Cristos. În generațiile trecute, această taină nu le-a fost dezvăluit fiilor oamenilor așa cum le-a fost dezvăluit acum sfinților săi apostoli și profeți prin spirit: că oamenii națiunilor vor fi comoștenitori, mădulare ale aceluiasi corp și părtași cu noi ai promisiunii, în unitate cu Cristos Isus, prin vestea bună. Eu am ajuns serv al acestuia potrivit darului bunătății nemeritate a lui Dumnezeu, care mi-a fost dat potrivit lucrării puterii sale. Mie, un om mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dată această bunătate nemeritată, ca să le anunț națiunilor vestea bună despre bogăția de nepătruns a lui Cristos." – Ef. 3:1-8

15. Fiecare dintre cei unși cu spiritul lui Dumnezeu este însărcinat să vestească vestea bună. (Isa. 61:1,2) Pavel, pe lângă aceasta, avea și o însărcinare specială de a le transmite mesajul Împărăției neamurilor, iar Domnul i-a dat revelația Scripturilor într-o măsură mai mare decât celorlalți apostoli. Acest lucru dovedește că Pavel nu a luat locul părăsit de necredinciosul Iuda, ci că, dimpotrivă, el a fost ales în mod special de Domnul pentru o lucrare anume.

16. În 1 Corinteni 9:16,17 el vorbește despre această administrare specială care i s-a dat. Datorită traducerii *Diaglott* a acestui text, putem avea o înțelegere mai clară a lui: "Dacă anunț vestea bună, nu este un motiv de laudă, căci mi s-a impus o necesitate. Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunț vestea bună! Dacă fac lucrul acesta de bunăvoie, am o răsplată, dar chiar dacă îl fac împotriva voinței mele, tot mi-a fost încredințată o administrare. Care este deci răsplata mea? Este ca, în timp ce anunț vestea bună, să o dau fără plată, ca să nu abuzez de dreptul meu în legătură cu vestea bună."

17. Lui Petru i s-a dat însărcinarea specială de a le transmite mesajul evreilor, iar Pavel avea sarcina de a le transmite același mesaj neamurilor. "Dimpotrivă, când au văzut că îmi fusese încredințată vestea bună pentru cei necircumciși, așa cum lui Petru îi fusese încredințată pentru cei circumciși (fiindcă Cel care i-a dat lui Petru puterea necesară pentru un apostolat la cei circumciși mi-a dat și mie putere pentru cei din națiuni)" (Gal. 2:7,8) Acest lucru arată clar faptul că Domnul i-a încredințat lui Pavel o lucrare specială în administrarea scopurilor sale. El le-a scris colosenilor: "Eu am devenit slujitor al acestei adunări potrivit

administrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu în folosul vostru, ca să vestesc temeinic cuvântul lui Dumnezeu.” (1:25) Fiind servul aprobat al Domnului, este sigur că Pavel nu și-a arogat el singur această administrare specială, ci aceasta i-a fost dată de Domnul. Apostolul vorbește despre ”vestea bună a mea” dar cu siguranță că el nu spunea în aceste cuvinte că vestea bună îi aparținea lui, ci că Dumnezeu, prin Isus Cristos, îi încredințase un mesaj anume: ”Ceea ce vă spun va avea loc în ziua în care Dumnezeu va judeca prin Cristos Isus lucrurile ascunse ale oamenilor, potrivit veștii mele bune.” – Rom. 2:16

18. Textele următoare dovedesc și ele autoritatea specială a lui Pavel de a le vesti neamurilor și că astfel el s-a conformat termenilor administrării sale: ”Dar și-a dezvăluit cuvântul la timpul potrivit prin vestirea ce mi-a fost încredințată, la porunca Salvatorului nostru, Dumnezeu.” (Tit. 1:3) ”Acum vă vorbesc vouă, oameni ai națiunilor. Fiindcă sunt apostol al națiunilor, îmi glorific serviciul.” (Rom. 11:13) ”Ca să fiu serv public al lui Cristos Isus și să îndeplinesc lucrarea sfântă a veștii bune a lui Dumnezeu pentru națiuni, pentru ca ofranda aceasta, adică națiunile, să fie plăcută, fiind sfințită cu spirit sfânt. De aceea, am motive să exult în Cristos Isus cu privire la serviciul meu pentru Dumnezeu. Căci nu îndrăznesc să spun nimic altceva decât ceea ce a făcut Cristos prin mine pentru ca națiunile să asculte, atât prin cuvintele și faptele mele.” – Rom. 15:16-18

19. În textele următoare același cuvânt-rădăcină din care este tradus cuvântul ”administrare” se traduce prin ”supraveghere”, care dovedește că administrarea și supravegherea sunt același lucru. ”Căci supraveghetorul trebuie să fie liber de acuzație ca administrator al lui Dumnezeu.” (Tit 1:7) ”În măsura în care fiecare a primit un dar, folosiți-l, slujindu-vă unii altora ca buni administratori ai bunătății nemeritate a lui Dumnezeu, manifestată în diferite moduri.” (1 Petru 4:10) În parabola administratorului pe care a spus-o Isus (Luca 16:1,2) același cuvânt grecesc este redat ”supraveghere”, pe care Pavel l-a folosit ca ”administrare”. În Luca 12:42 se scrie: ”Și Domnul a răspuns: ”Cine este servul credincios și înțelept, pe care stăpânul lui îl va numi peste toți slujitorii săi ca să le dea mereu măsura de hrană la timpul potrivit? ” ”. Cuvântul redat aici prin ”supraveghetor” are aceeași rădăcină ca și cel din care este tradus ”administrare”. Aceasta arată că ”administrare” și ”supraveghere” se referă în mod colectiv la rămășiță și că rămășița are astfel însărcinarea de a face o anumită lucrare.

20. Atunci când Pavel și-a încheiat lucrarea, el i-a scris lui Timotei: ”M-am luptat lupta cea bună, am alergat cursa până la capăt, am păzit credința.” (2 Timotei 4:7) Prin aceste cuvinte cu siguranță că el voia să spună că administrarea specială, supravegherea sau lucrarea care îi fusese dată era împlinită. Nu avem niciun motiv întemeiat să tragem concluzia că Pavel voia să spună, așa cum se credea, că dovedise că învinsese și de aceea era pregătit să urce la ceruri. Fără îndoială că el învinsese, dar nu despre acest lucru scria el. El își terminase lucrarea pe care i-o încredințase Dumnezeu și a realizat acest lucru și știind că fusese credincios în administrarea lui, știa și că Domnul avea să-l răsplătească la timpul potrivit.

ZIUA LUI IEHOVA

21. Iehova și-a propus ca scop să își justifice sfântul nume și să-i arate întregii creații că el este Dumnezeuul Atotputernic și că în administrarea sau împlinirea scopurilor sale avea să aducă o Împărăție pe care o va da Fiului său preaiubit, Isus Cristos, și că în acea Împărăție vor fi doar cei ce sunt în Cristos, iar apoi când va sosi timpul său fixat el, Iehova, ”le va strânge într-unul singur (în Isus Cristos) pe toate lucrurile din ceruri și de pe pământ, da, în el.” Aceasta arată că ”administrarea” menționată aici este lucrarea lui Iehova însuși, acționând prin intermediul Fiului său preaiubit, Isus Cristos. Termenul ”împlinirea timpurilor”, folosit în Efeseni 1:10 înseamnă așadar același lucru ca și ”ziua lui Iehova” sau ”ziua aceea”, așa cum sunt folosiți acești termeni în Vechiul Testament. În această ”zi a lui Iehova” el vină să își onoreze și sfințească numele. El îl pune pe Fiul său preaiubit pe muntele său sfânt din Sion iar apoi îl trimite să domnească, trimitându-și astfel gloria la templul său, adică la cei ce sunt în Cristos. (2 Cor. 6:16-18; Ezech. 43:2) E timpul când se împlinesc cuvintele sale: ”Strângeți-i la mine pe cei loiali mie, care încheie cu mine un legământ prin jertfă!” (Ps. 50:5) Celor adunați astfel în Cristos, el le spune: ”Ridică-te, revarsă lumină, căci a venit lumina ta și gloria Domnului a strălucit peste tine!” – Isa. 60:1,2

22. Când Cel Preaînalt s-a descoperit ca fiind Iehova și și-a făcut cunoscut numele, el a făcut să se înțeleagă că numele său înseamnă ”Eu voi fi ceea ce voi fi.” (Ex. 6:3-6) Astfel, apostolul spune: ”Potrivit voinței sale, după cum și-a propus”. Așadar, atunci când va veni timpul fixat al lui Iehova, adică ”împlinirea timpurilor”, el va aduce toate lucrurile în conformitate cu voința sa, așa cum și-a propus. Cea mai importantă chestiune din univers este justificarea numelui și Cuvântului lui Iehova, și nu restatornicirea rasei umane. Înainte de a avea loc restatornicirea, întreaga creație trebuie să știe că Iehova este Cel Atotputernic și singurul Dumnezeu adevărat. Mai mult, atunci când lucrarea de restatornicire a omenirii va fi deplină, nimeni din rasa umană nu va fi atunci în Cristos și astfel, atunci când apostolul menționează aici adunarea laolaltă a celor ce sunt în Cristos, el nu s-ar fi putut referi la clasa restatornicită. Mai mult, restatornicirea rasei umane nu va aduce justificarea numelui lui Iehova, așa cum se arată în Scripturi. Așadar, este clar că termenul ”administrarea care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate” se referă la faptul că la timpul fixat al lui Iehova Dumnezeu, el își va administra treburile prin intermediul Reprezentantului său Principal, Isus Cristos, și îi va aduna în ceruri pe toți cei ce sunt în Cristos și toți cei de pe pământ ce sunt în Cristos, adică rămășița. Această lucrare a fost predestinată de Iehova, așa cum arată Pavel, iar această strângere laolaltă a tuturor celor ce sunt în Cristos are scopul de a le oferi acestora ocazia de a lua parte la sfințirea numelui lui Iehova. Acest lucru este dovedit și de următorul text: ”Cu care am fost uniți și numiți moștenitori, fiind aleși dinainte potrivit scopului celui care face totul după sfatul voinței sale, ca să slujim spre lauda gloriei sale, noi, care am sperat primii în Cristos.” – Ef. 1:11,12

23. Iehova face ca femeia sa, adică organizația sa, care a fost, aparent, steapă multă vreme, să dea naștere Împărăției iar apoi să își nască copiii, iar toți cei ce sunt născuți astfel ca fii de Dumnezeu prin organizația sa sunt luminați și învățați de el. ”Toți fiii tăi vor fi învățați de Domnul și mare va fi pacea fiilor tăi.” (Isa. 54:13) Efeseni 1:10 este singurul loc din Scripturi unde apare termenul ”administrarea care va veni la împlinirea timpurilor fixate”. Se pare, așadar, că Domnul l-a luminat pe Pavel referitor la acest secret sacru, dar nu i-a permis să vorbească deschis despre acesta, iar din acest motiv acest text nu a putut fi înțeles și apreciat până la venirea Domnului la templul lui Iehova și până la strângerea laolaltă a clasei templului, lucrare a cărei administrări îi aparține lui Iehova însuși, prin Isus Cristos.

SCOPUL

24. Înțelegerea corectă a textului subliniază faptul că adunarea celor uniși nu înseamnă doar a li se permite să meargă în ceruri, ci că întreaga situație, în ceea ce-i privește pe cei implicați, este rezultatul îndurării sau favorii pe care le-o arată Iehova. Astfel, apostolul spune: ”Căci el ne-a ales dinainte să ne adopte ca fii prin Isus Cristos, după buna sa plăcere și după voința sa, spre lauda glorioasei sale bunătăți nemeritate, pe care ne-a dat-o cu bunăvoință prin cel iubit de el.” (Ef. 1:5,6) Mulți au căzut în marea capcană de a crede că Domnul îi favorizează pe unii cu o cunoștință specială a adevărului datorită calităților lor înnăscute. Această idee greșită a produs multă dezbinare între cei ce s-au consacrat lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a făcut să fie cunoscut adevărul, iar cei ce au venit la el pe calea aleasă de el au fost născuți de el și chemați la Împărăția sa, însă numai cei ce se i se devotază lui cu credință și în mod neegoist, ascultându-i poruncile, sunt aduși de el în organizația sa, uniși și făcuți o parte a casei sale regale. Cu scopul de a-i aduce pe cei născuți de spirit la această desăvârșire, Domnul îi folosește pe alții pentru instruirea și zidirea adunării, după cum este scris: ”El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeți, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori și învățători, în vederea îndreptării sfinților, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, până când vom ajunge toți la unitate în credință și în cunoașterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Cristos.” (Ef. 4:11-13) Acest lucru sprijină concluzia că ”împlinirea timpurilor fixate” se referă la ziua când cei chemați la Împărăție vor fi ajuns la maturitate, adică la deplină unitate în Cristos, atât în ceruri cât și pe pământ, și când toți îi vor fi devotați lui Iehova și Împărăției sale.

25. Pe această clasă a servului credincios, Iehova a luat-o dintre oameni ca ”popor pentru numele său”. Aceștia sunt chemați și aleși pentru a-i putea aduce laude Domnului Dumnezeu și nu cu scopul de a-i aduce laude vreunei creaturi. (Fap. 15:14; 1 Pet. 2:9,10) În zilele acestea Iehova și-a favorizat foarte mult rămășița cu o cunoștință despre el și despre scopul său, după cum este scris: ”El ne-a dat-o cu generozitate împreună cu toată înțelepciunea și judecata sănătoasă.” (Ef. 1:8, *Diag.*) El i-a încredințat rămășiței mărturie despre Isus Cristos și le-a

poruncit să le depună oamenilor această mărturie. (Rev. 12:17) Avem, deci, dovezi copleșitoare că scopul cu care adună Iehova "toate lucrurile în Cristos" este pentru ca aceștia să poată lua parte la lucrarea prin care se face cunoscut și se sfințește numele său. Iehova are de făcut o lucrare în aceste timpuri și el i-a arătat favoare rămășiței permițându-i să ia parte la această lucrare. El le marchează clar lucrarea pe care trebuie să o facă și le spune să meargă la oameni, vestind popoarele și mângâindu-i pe cei ce plâng, pentru ca sfântul său nume să fie făcut de cunoscut. El face acest lucru pentru ca nimeni să nu mai poată avea scuza de a nu ști că Iehova este Dumnezeu. Lucrarea rămășiței nu este deci o propagandă și nici o campanie de vîndere de cărți, ci este o lucrare pentru care i-a pregătit Iehova și a stabilit un timp. "Împlinirea timpurilor fixate" nu are, așadar, nici o aplicare la perioada de restatornicire din timpul domniei lui Isus Cristos, ci se aplică acelei scurte perioade de timp care se scurge între venirea lui Isus Cristos și luarea puterii sale de a domni și până la justificarea numelui lui Iehova în marea bătălie a Armagedonului. Iehova este cel ce administrează lucrarea ce se face în aceste zile, care vin chiar înaintea Armagedonului și îl includ, și de aceea acest mare conflict este numit "bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic."

26. Iehova este în templul său sfânt, reprezentat de Fiul său preaiubit, Isus Cristos, Capul templului. Gloria sa strălucește asupra organizației sale și în mijlocul acesteia. De aici deducem că oricine face parte din clasa templului va fi în deplină armonie cu Domnul și cu lucrarea pe care o face el acum pe pămînt. Aceasta nu este lucrarea oamenilor, ci a lui Dumnezeu, iar Iehova Dumnezeu este marele Administrator al acesteia. De aceea ea se numește "administrarea care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate". Isus Cristos, Capul clasei templului, dirijează ceea ce vor face membrii templului și reiese că toți cei din templu îi vor aduce laude lui Iehova. (Ps. 29:9) Poporul uns al lui Dumnezeu de pe pămînt astăzi, adică rămășița, face parte din "serv" și fiecare membru al acesteia trebuie să fie în armonie cu Domnul și sub conducerea sa.

27. Pe scurt, cuvintele din Efeseni 1:10 înseamnă următoarele: "Împlinirea timpurilor fixate" i se aplică adunării începînd de la venirea Domnului Isus la templu și în timpul de după aceea; toți cei ce sunt în Cristos sunt adunați la Domnul; sfinții adormiți sunt cei ce vor fi înviați primii și strânși în ceruri; rămășița credincioasă de pe pămînt e strînsă și ea în Cristos; este ziua lui Iehova și timpul ca numele său să fie făcut cunoscut și sfințit înaintea întregii creații; Iehova își va justifica marele și sfântul nume și că, de aceea, "administrarea" este în mâinile lui Iehova însuși, iar acum, chiar înainte de sfințirea numelui său, el îi trimite pe toți cei ce sunt în Cristos să-i anunțe pe oameni că el își va justifica în curînd numele și că administrarea acestei lucrări va fi spre gloria și lauda Celui Preaînalt. Rămășița poate, deci, vedea clar că i se permite să fie pe pămînt în cea mai favorabilă perioadă și că de aceea este cel mai mare privilegiu și cel mai important lucru să ia parte acum la vestirea despre numele și Împărăția marelui Rege al Eternității.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce adevăruri importante referitoare la el însuși, la Cuvântul său și la scopurile sale le descopere acum Iehova celor din poporul rămășiței sale?
- 2,3. Arătați de ce unii cercetători zeloși ai Scripturilor nu au înțeles până acum textul analizat aici. Care se credea a fi semnificația acestui text până nu de mult? Enumerați unele dintre motivele pentru care această concluzie nu e sprijinită de Scripturi.
- 4,5. Arătați pe scurt care este semnificația acestor cuvinte ale apostolului. Descrieți adevărurile importante care sunt acum văzute clar și care susțin această idee.
- 6-9. Ce semnificație au cuvintele ”împlinirea timpurilor fixate”? Arătați cum atât scripturile cât și faptele dovedesc că aceasta este semnificația expresiei de mai sus. Ce lumină aruncă asupra acestui text pasajul din Revelația 10:5,6?
- 10,11. Arătați cum ajută și alte traduceri la clarificarea acestui text.
- 12,13. Care sunt unele dintre dovezile care arată că ”împlinirea tainei lui Dumnezeu” a fost în curs în ultimele zile? Arătați de ce a fost aplicat în mod greșit în trecut textul din Efeseni 1:10. Explicați importanța învățăturii răscumpărării și cea a sfințirii și justificării numelui lui Iehova.
- 14-17. Cu versete, ilustrați, explicați și aplicați termenul ”administrare”.
- 18-20. Cum susțin cuvintele lui Isus, Petru și Pavel ideea că cuvântul tradus prin ”administrare” înseamnă o supraveghere sau slujire?
21. Dovediți că ”administrarea” menționată aici este lucrarea lui Iehova însuși, care acționează prin intermediul lui Isus Cristos.
- 22,23. Cum dovedește faptul că Cel Atotputernic se dezvăluie ca fiind Iehova că ”împlinirea timpurilor fixate” a venit deja și nu este un timp de restatornicire a rasei umane? Ce alte dovezi mai găsim în acest text care arată că el nu se poate aplica la clasa restatornicită? În ce fel este legat textul din Isaia 54:13 de administrarea care va avea loc la ”împlinirea timpurilor fixate”?
24. Arătați cum ne dezvăluie clar înțelegerea corectă a acestui text, sprijinită de afirmațiile lui Pavel, scopul administrării de care se vorbește aici.
25. Atunci, cu ce scop strânge Iehova ”toate lucrurile în Cristos”? Cum își împlinește el acest scop?
26. În raport cu ”strângerea laolaltă”, timpul, faptul și scopul administrării menționate aici, cum sunt identificați cei din clasa templului?
27. Pe scurt, ce semnificație are pasajul din Efeseni 1:10?

Răscumpărare și acoperirea păcatului

Iehova arată clar în Cuvântul său scris că scopul său a fost dintotdeauna să-și înalte Cuvântul, să-și mențină numele slăvit înaintea oamenilor pentru propriul lor bine, și să-și manifeste bunătatea iubitoare față de fiii oamenilor. Studentul trebuie să păstreze mereu în gând aceste adevăruri în studiul profeției. De asemeni, trebuie să-și amintească și de faptul că, de la Eden până acum, chiar și în acea

clipă, a existat și există în univers dușmanul de moarte al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, al cărui scop a fost mereu și este de a atrage ocări asupra numelui bun al lui Dumnezeu și de a-i îndepărta pe oameni de el. Reamintirea acestor lucruri îl va ajuta pe student să înțeleagă mai bine lucrurile, pe măsură ce înaintează în studiul profeției divine.

Faptul că Dumnezeu a creat bărbatul și femeia perfectă și le-a dat puterea de a se înmulți și a umple pământul este o dovadă cel puțin prezumtivă că Iehova plănuia ca într-o bună zi perechea perfectă să fie înconjurată de o mulțime de copii perfecți, toți locuind împreună pe pământ în fericire și glorificându-l pe Creatorul Atotputernic. Fără îndoială, el și-a revelat scopul Logosului, singurul său Fiu născut, și celeilalte creaturi spirituale, Lucifer, în momentul când a pus temelie lumii. Chiar afirmația lui Dumnezeu, așa cum este consemnată în versetul șapte din capitolul treizeci și opt al cărții lui Iov, sprijină acest lucru. Rebelul Lucifer a încercat să deturneze scopul lui Iehova și să obțină pentru sine slujirea și închinarea omului.

Trebuie să se fi ridicat de îndată această întrebare: “Avea Iehova să-și apere bunul său nume și să-ți îndeplinească cuvântul său, sau avea să fie forțat să-și distrugă creatura pentru totdeauna și să admită prin aceasta că scopul cu care a creat pământul și omul a dat greș?” Satan gândea probabil: „Dacă Dumnezeu va aplica pedeapsa pe care a anunțat-o prin legea sa, făcându-l pe Adam să moară, atunci va admite că nu poate crea un om care să-și păstreze integritatea și credințioșia față de Iehova, și acest lucru va dovedi, deci, că eforturile lui Dumnezeu la creație au dat greș. Dacă Dumnezeu nu l-ar ucide pe Adam conform cu pedeapsa anunțată în legea sa, atunci Dumnezeu s-ar dovedi mincinos, și nici una dintre creaturile sale nu ar mai avea încredere în Dumnezeu. În oricare dintre cazuri, creaturile lui Dumnezeu, pierzându-și încrederea în el, se vor îndepărta de el, iar eu voi primi închinarea de la om și probabil și de la alte creaturi.” (închinare pe care Satan o dorea atât de mult).

Satan dorea și probabil și credea că Dumnezeu nu îl va ucide pe Adam; de aceea a urzit și a rostit cu curaj prima minciună: “În mod sigur nu veți muri.” Nu doar că l-a făcut pe Dumnezeu mincinos, dar l-a sfidat pe Dumnezeu să aplice pedeapsa legii sale, gândind că Dumnezeu își va dovedi slăbiciunea dacă va face asta. Așadar, răzvrătirea lui Lucifer și căderea omului implică amândouă simultan numele și cuvântul marelui Creator? Ce avea să facă Dumnezeu în apărarea lor?

Dumnezeu a pronunțat condamnarea la moarte a omului, dar nu a executat-o imediat. I-a izgonit pe Adam și Eva din Eden și și-a întors fața de la om. Dacă aceste condiții aveau să continue pentru totdeauna, cu omul cu totul înstrăinat de Dumnezeu, și omul ar fi continuat să trăiască, aceasta ar fi îndurat un chin mental insuportabil. Probabil că doctrina chinului veșnic a provenit de la Satan în acea perioadă de timp, și de atunci, de când Adam a fost expulzat din prezența lui Dumnezeu și până acum, Satan a ținut în viață această doctrină defăimătoare. Dacă Dumnezeu ar fi avut compasiune pentru Adam și și-ar fi lăsat la o parte judecata și ar fi ignorat-o, ce afect ar fi avut asupra creaturilor sale acest fapt.

Omul ar fi tras concluzia că poate păcătui din nou și continua să încalce cu necuviință legea lui Dumnezeu. Îngerii din ceruri ar fi tras și ei concluzia că pot face la fel. Faptul că Dumnezeu nu l-a ucis imediat pe Adam a fost neîndoielnic folosit de Satan pentru a-i îndepărta de Iehova pe mulți dintre îngerii din ceruri și a-i face să îl urmeze. Satan și-ar fi dovedit sieși, în acest caz, și ar fi avut o dovadă concretă și pentru alții, și anume că Dumnezeu este un mincinos pentru că nu l-a condamnat pe Adam la moarte, și ar fi distrus temeiul pentru care celelalte creaturi ale lui Iehova credeau în el. Fără îndoială, acesta este și motivul pentru care mulți dintre îngeri s-au îndepărtat de Iehova și au mers în urma lui Satan.

Oamenii au insistat că Dumnezeu ar fi trebuit să îl ierte pe Adam și să-i arate milă și să nu fi aplicat pedeapsa legii sale. În sprijinul concluziei lor, citează cuvintele adresate de Isus lui Petru. Petru l-a întrebat pe Isus cât de des să-și ierte fratele dacă aceasta a păcătuțit împotriva lui. Isus a răspuns: “Până la șaptezeci de ori câte șapte” (Mat. 18:21, 22) Cei care folosesc aceste cuvinte drept argument în sprijinul ideii că Dumnezeu ar fi trebuit să îl ierte pe Adam nu înțeleg că relația dintre doi oameni, care sunt frați, este foarte diferită de cea dintre Dumnezeu și creatura sa perfectă. Creatura Adam era perfectă și a încălcat deliberat legea Făcătorului său. Cuvintele lui Isus se refereau la frați, care sunt amândoi imperfecti și, deci, păcătoși, și trebuie să ia în considerare slăbiciunile celuiilalt. Adam era un om perfect; iar obligația sa era să se supună legii lui Dumnezeu. Cuvintele legii erau clare și explicite. (Gen. 2:16, 17) Exista cel puțin un legământ din partea lui Adam ca acesta să respecte acea lege, și putea să o facă; așadar chestiunea căinței și iertării nu trebuie luată în considerare aici.

Mai mult, dacă omul ar fi păcătuțit deliberat și ar fi fost iertat, atunci și îngerii din ceruri nu ar fi avut niciun motiv să nu păcătuiască, știind că oricum vor fi iertați. Temelia întregului univers al lui Dumnezeu ar fi fost zguduită. Deși toate aceste întrebări copleșesc o creatură, marele Creator nu a fost nicidecum tulburat. Dumnezeu știa încă de la început cum se va sfârși, și l-a lăsat pe Lucifer (acum Satan) și pe celelalte creaturi ale sale să gândească și să aleagă pentru sine. Înțelepciunea lui Dumnezeu este prea mare pentru creaturile sale, inclusiv pentru dușmanul Satan. (Ps. 10:5; Prov. 24:7; Rom. 11:33) Dumnezeu își deschide, totuși, ușile tezaurului său de cunoștințe și le dă înțelepciune celor care îl iubesc și le permite să vadă unele dintre bogățiile din el. (Ps. 111:10; 25:9) La timpul său fixat, Iehova va dovedi tuturor creaturilor inteligente că logica lui Satan a fost întrutotul falsă, căci concluziile lui au fost greșite și că toți cei care au mers pe calea lui au fost răi. Dumnezeu va dovedi că El este singurul ațoateînțelept, drept și iubitor și că nu există un alt Dumnezeu în afară de el, și că aceia care doresc viața trebuie să obțină pe calea desemnată de El.

Atunci când a pronunțat sentința morții împotriva lui Adam, Dumnezeu a pronunțat și condamnarea la moarte a lui Satan. El a amânat însă execuția acesteia din urmă pentru o zi din viitor. Fără îndoială, Lucifer s-a folosit și de acest lucru pentru a-i face pe îngerii din ceruri să-l urmeze, căci mulți dintre ei au făcut asta.

Așadar, este clar că disputa de atunci și până acum este: Cine este Dumnezeuul suprem? Aceasta este chestiunea care trebuie determinată.

Dumnezeu trebuie să fie drept; de aceea, trebuia să-l condamne pe Adam la moarte. Însă avea un scop bun pentru care a amânat execuția judecății sale vreme de mai bine de 900 de ani. Această condamnare la moarte a afectat toți urmașii lui Adam. (Rom. 5:12) Din moment ce toți se nasc păcătoși, toți oamenii sunt cu totul neajutorați și nu pot să se împace cu Dumnezeu. Dacă omul dorește să redevină vreodată drept înaintea Creatorului său, Dumnezeu trebuie să ofere calea. Doar Dumnezeu este suficient de înțelept și puternic pentru a înfăptui aceasta; și, știind sfârșitul încă de la început, s-a îngrijit de justificarea sau împăcarea cu omul. Apostolul Pavel, primind înțelepciune de la Domnul, ne-a spus cum Dumnezeu este drept și este cel care îl va face pe om drept “prin răscumpărarea din Isus Cristos” – Rom. 3:24, 26.

Încă din ziua izgonirii lui Adam din Eden, Dumnezeu a început să dea glas unor profeții care se leagă de readucerea omului în favoarea lui Dumnezeu și în chipul și asemănarea lui. Deși Dumnezeu știa sfârșitul încă de la început, Satan nu avea această înțelepciune. Pronunțând sentința, Iehova a prezis că “sămânța” care va veni în viitor, dar nu de la Adam, îl va birui deplin pe Satan și va distruge moartea și puterea ei. Nimeni nu a avut suficientă înțelepciune cât să știe cum și când va veni “sămânța” și cuceritorul. Dumnezeu a declarat acest fapt, și declarația lui este suficientă. El i-a spus șarpelui, care îl reprezintă pe Diavol: “Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” – Gen. 3:15.

Dumnezeu a pregătit pieile de animale, și din acestea a făcut un acoperământ pentru Adam și Eva. Această faptă era un profetică. Unul sau mai multe animale au trebuit să moară pentru a oferi aceste veșminte de piele. Astfel, Dumnezeu a indicat profetic că păcatul omului putea fi acoperit și ascuns din văzul său, dar numai și numai prin moartea altcuiva. Viața lui Adam poate fi răscumpărată, substituită doar de moartea cuiva care o poate acoperi. Acest act profetic al lui Iehova sugerează mai departe că el va oferi un înlocuitor pentru om, un înlocuitor care să-l răscumpere pe om; că Răscumpărătorul trebuie să vină plătind o jertfă mare; și că trebuie să fie puternic și să biruie dușmanul. Din când în când, Dumnezeu a continuat să pună înaintea omului indicii care să-l ducă spre viitorul Răscumpărător. Dar aceste lucruri au rămas să fie înțelese în zilele din urmă, când oamenilor li s-a oferit Biblia și spiritul Domnului, prin îndurarea lui Dumnezeu. Acum, slavă Domnului, a venit timpul ca omul să înțeleagă și să aprecieze măcar parțial iubirea, înțelepciunea și puterea Domnului.

Din moment ce Iehova a dat glas unei profeții cu privire la Răscumpărător, să vedem acum ce înseamnă termenul “răscumpărător”. Sensul cuvintelor “răscumpărător” și “a răscumpăra” trebuie determinat din Scripturi. În Vechiul Testament se folosesc în general două cuvinte ebraice care se traduc ca “a răscumpăra” și “răscumpărător”. Unul dintre ele este *ga-al*, și înseamnă a răscumpăra, a cumpăra înapoi prin următorul din neam, sau “răzbunătorul” și a

elibera prin plățirea prețului de răscumpărare. (Lev. 25:25, 48; Ex. 6:6). Cuvântul *pa-dah* este și el folosit, și înseamnă a salva, a elibera, a izbăvi, a mântui. (Deut. 13:5; Osea 13;14). Așadar, interpretarea corectă a termenului “răscumpărător”, conform scripturilor, este de cea mai apropiată rudă sau de “răzbunătorul” care poate plăti prețul cerut pentru răscumpărare și elibera astfel sau mântui pe cel ținut în sclavie. Prin aceste mijloace, se obține eliberarea, izbăvirea sclavului, a celui captiv.

Dovezile scripturale arată că atunci când Adam a păcătuit a intrat în sclavia păcatului și prin aceasta toți oamenii au intrat în această sclavie. Dacă un om este eliberat din această sclavie, eliberarea lui se datorează celui care poate plăti și este dispus să plătească prețul cerut; iar acel cineva trebuie să fie puternic și să poată să reziste și să se opună puterii care îl ține pe acel om în sclavie. Prima profeție rostită a indicat că va avea loc un mare conflict legat de eliberare a omului din sclavie, și că Eliberatorul trebuia să fie un cuceritor, un biruitor. Scopul nostru acum este să arătăm că Dumnezeu a profețit venirea unui asemenea mare Eliberator și Răscumpărător, a unei căi de mântuire, de eliberare. De asemeni, scopul este și să arătăm că acesta a fost prefigurat prin cuvinte și fapte profetice.

Cele mai timpurii izvoare ale Bibliei

Biblia este voința lui Dumnezeu exprimată. Este o lumină pusă la picioarele omului, care îl călăuzește pe calea cea dreaptă. (Ps. 119:105) Este lumina de la Iehova Dumnezeu, după cum este scris: “Lumina strălucește pentru cel drept și bucuria pentru cei cu inima dreaptă.” (Ps. 97:11) Omul care umblă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și găsește plăcere în legea Lui este binecuvântat de Domnul. – Ps. 1:1, 2.

Primele cinci cărți ale Bibliei sunt scrise de profetul Moise. Acestea sunt cunoscute sub numele de Pentateuh. De unde știa Moise ce să scrie? Și de unde știm că a scris adevărul? Pentru a răspunde acestor întrebări, trebuie să trecem în recapitulare câteva dintre datele cunoscute de om. Omul este înzestrat cu capacități raționale, și este de așteptat ca el să se folosească. Biblie este în așa fel aranjată, și produsă în asemenea condiții încât atunci când este înțeleasă întărește pe deplin credința omului în ea, ca fiind într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu.

Noe era un om devotat lui Dumnezeu. El a fost trecut peste lumea care a fost distrusă de potop, și, supunându-se cuvântul lui Dumnezeu, a început să umple din nou pământul. (Gen. 9:1) Noe era cel mai important om de pe pământ în vremea sa. El a adus dincolo de potop o serie de cunoștințe pe care niciun om de pe pământ nu le poseda. De la crearea lui Adam până la sfârșitul marelui potop a trecut o perioadă de 1656 de ani. În acea perioadă, de la Adam la potop, indivizii au trăit chiar și aproape 1000 de ani.

Enoch, care a fost mutat ca să nu cunoască moartea, a fost un om bun, devotat întrutotul lui Iehova, și era firesc ca el să strângă toate informațiile cu

privire la scopurile lui Dumnezeu care îl implicau pe om. Adam a trăit mai bine de 300 de ani după nașterea lui Enoh. Adam a murit la vârsta de 930 de ani. Enoh era deja la a șaptea generație după Adam, și a trăit 365 de ani. În timpul vieții sale, avea să strângă toate cunoștințele posibile despre istoria omului și să le transmită fiului său Metusala, pentru că aceasta era calea firească pe care o urmează un tată, de a transmite informații importante urmașilor săi. Metusala a trăit până la adânci bătrâneți, atingând 969 de ani.

Noe era doar a treia generație după Enoh. La doar câțiva ani după ce Enoh a fost luat în chip miraculos, s-a născut Noe. Noe trebuie să fi avut contact direct cu Matusalem, bunicul său; și de la el, ca și de la tatăl său, Lameh, trebuie să fi primit toată informația posibilă referitoare la om pe care Dumnezeu a dat-o strămoșilor săi. Noe avea 600 de ani când a început potopul; și, în acea perioadă de timp, trebuie să fi strâns toată informația care se poate obține de la alți contemporani ai săi, ca și de la înaintașii lor, și a transmis-o, bineînțeles, copiilor și nepoților săi.

Noe și Sem, unul dintre cei trei fii ai săi, au ieșit din arcă împreună, Noe a trăit 350 de ani după potop, iar Sem a trăit 502 ani după potop. Vreme de 150 de ani după aceea, Sem și Avraam au existat împreună pe pământ, în aceeași parte a globului, și trebuie să se fi cunoscut. Fără îndoială că Avraam a învățat de la Sem detaliile privitoare la potop și relația dintre familia umană și Iehova Creatorul.

Avraam este cunoscut ca „părintele celor credincioși”. Cunoștința este esențială pentru credință. Avraam nu poate avea credință fără cunoaștere; așa că trebuie să fi primit cunoștințe despre Dumnezeu, despre cum a creat omul și despre relația omului cu el; iar aceste cunoștințe i-au fost transmise de strămoșii săi.

Isaac era fiul iubit al lui Avraam, și era cât se poate de natural ca Avraam să-l instruiască pe deplin pe iubitul său fiu în toate domeniile în care el (Avraam) a fost instruit. Isaac era devotat lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a binecuvântat mult (Gen. 26:4) Fiind urmași ai lui Sem, crescuți și locuind în aceeași parte a pământului, este firesc ca acești doi oameni, Avraam și Isaac, ca și urmașii lor, să-și transmită cunoștințele din generație în generație. Fiul favorit al lui Isaac a fost Iacov. (Gen. 28:5-14) Iacov avut 12 fii, dar cea mai multă afecțiune o avea pentru fiul său Iosif.

Iosif a fost vândut în Egipt și, după ce a rămas acolo pentru ceva vreme, a devenit cel mai important bărbat din Egipt. Apoi, Iacov și ceilalți fii ai săi au mers să-și petreacă restul zilelor în țara Egiptului. Iosif a adus un serviciu important poporului egiptean, și a onorat numele lui Iehova Dumnezeu. Iosif avea să primească instrucțiuni direct de la tatăl său Iacob, ceea ce a și primit. (Gen. 49:1-28) Aceste informații, transmise lui Iosif, și de la el urmașilor săi nu aveau să fie uitate ușor,

La mai puțin de 50 de ani după moartea lui Iosif s-a născut Moise. Viața sa a fost ocrotită în chip miraculos la nașterea sa, și a fost crescut, de asemenea, în familia regală a Egiptului, și a devenit un bărbat important și învățat; despre el este scris că cunoștea toată înțelepciunea egiptenilor. (Fapte 7:20-22) Atunci când a

ajuns la maturitate a luat poziție de partea lui Iehova Dumnezeu și a poporului lui Dumnezeu. A preferat să sufere pentru dreptate decât să se bucure de plăcerile și bogățiile pe care i le putea oferi Egiptul și casa lui regală. (Evr. 11:24-27) Egiptul și-a întins toate mrejele și tentațiile către Moise, dar Moise le-a alungat cu dispreț; și, având credință în Dumnezeu a devenit un martor credincios al numelui lui Iehova.

Este rațional deci să conchidem că Moise a fost foarte familiarizat cu tradițiile străbunilor săi. Acestea trebuie să fi fost date mai departe din generație în generație, de-a lungul istoriei omului. El trebuie să fi știut ce a avut loc în rândul oamenilor din vremea lui Adam până într-a sa. Nu este neobișnuit ca un băiat american din zilele noastre să învețe de la părinții săi date importante despre istoria americană. Nu este neobișnuit ca un băiat din Anglia să învețe de la părinții săi despre istoria Imperiului Britanic. Avem deci argumente puternice ca să conchidem că un om precum Moise a învățat de la strămoșii săi fapte legate de omenire de la începuturi și până în vremea sa. El era, deci, calificat în cel mai înalt sens pentru a scrie istoria omului, lucru pe care, prin îndurarea lui Dumnezeu, l-a făcut cu credincioșie.

Dovezile fizice binecunoscute în aceste zile depun o mărturie elocventă despre adevărul că, cu multe secole în urmă, Marele Maestru Iehova a așternut adânc straturile de cărbune și petrol și a făcut munții și văile, râurile și oceanele, și a adus în existență viața animală și a plantelor, și a făcut pământul locuibil. Chiar și cel mai ignorant poate vedea că omul este făcut o făptură așa de minunată, și este cel mai inteligent dintre toate creaturile pământului. Omul are o trăsătură sau tendință naturală de a consemna evenimentele pentru beneficiul său și al generațiile următoare. Aceasta este o dovadă a faptului că Dumnezeu și propus să fie așa. Dumnezeu a sădit în om această facultate. Din moment ce dovezile arată că omul este încununarea creației lui Dumnezeu, și are o tendință de a ține o evidență a evenimentelor este rațional, deci, să conchidem că Iehova avea să ofere omului un mijloc de a ține evidența celor mai importante lucruri referitoare la el. Dacă Iehova a fost implicat în păstrarea acestor consemnări, atunci este clar și trebuie să fie cunoscut că acele consemnări sunt adevărate și conțin adevărul.

Biblia este o istorie a creării lucrurilor pământești de către Dumnezeu, și dă informații de aceste fel și despre creația cerească, în măsura în care aceasta se leagă de om și căminul lui. Este felul în care Dumnezeu se revelează creaturilor sale pământești inteligente. Este voința lui exprimată și este, așadar, declararea legii lui care guvernează creaturile sale pământești inteligente. Cea mai mare parte a Bibliei constituie o consemnare a unor lucruri care s-au petrecut și care prefigurează lucruri mai importante care se vor petrece în viitor. Acea parte a Bibliei pe care o numim profeție este prezicerea și descrierea evenimentelor care trebuie să se petreacă, înainte ca acestea să se fi petrecut. Profeția este deci istoria omenirii scrisă în avans, anticipat. Din acest motiv, profeția nu poate fi înțeleasă de om decât atunci când este în curs de împlinire sau s-a împlinit.

Biblia îl descopere pe Iehova ca fiind Cel veșnic, Făcătorul cerului și al pământului, întruparea înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii. El este expresia deplină a altruismului. De aceea, în Cuvântul lui se scrie că „Dumnezeu este iubire”. Biblia ne spune de ce a fost creat omul, de ce a trecut la neascultare și a fost condamnat la moarte, și face cunoscut aranjamentul îndurător al lui Dumnezeu pentru restatornicirea omenirii, readucerea ei la viață și în casa ei perfectă.

Biblia conține și o afirmare a unor reguli filozofice. Aceasta definește și pune în opoziție perfect și deplin binele și răul. Biblia arată de ce faptele rele duc la moarte și de ce binele duce la viață veșnică fericită. Biblia este legea lui Dumnezeu pentru om și conține, așadar, codul complet și perfect de reguli de care omul poate fi guvernat și umbra astfel pe calea dreptății. Codul de reguli numește și pedeapsa pentru încălcarea legii dreptății. Biblia a fost scrisă în beneficiul omului și spre gloria lui Dumnezeu.

Având în vedere aspectele precedente, și ca răspuns la întrebarea pusă deja, putem afirma că există două motive bune și suficiente pentru care Moise știa ce a scris, și de ce a scris adevăr:

Primul, experiențele oamenilor, așa cum au avut loc, au fost transmise din generație în generație, iar Moise le-a consemnat. Nu avem niciun motiv să credem că această consemnare ar prezenta altceva decât adevărul.

În al doilea rând, Moise era devotat lui Dumnezeu. El a fost ales de Iehova pentru a alcătui consemnarea, și pentru a o pregăti. Înțelepciunea fără de greș a lui Dumnezeu l-a călăuzit pe Moise. De fapt, Moise a acționat ca o mână, ca un scrib al lui Iehova. El era tocmai felul de om pe care ne-am așteptat ca Dumnezeu să îl aleagă pentru o asemenea misiune. El a înfruntat organizația Diavolului și toate ispitele ei și, în mijlocul dușmanului, a dezvăluit cauza dreptății. Nu doar că era ager la minte și îi erau cunoscute toate căile omului, dar principala sa calificare era devotamentul lui complet față de Iehova. Multe dintre marile adevăruri declarate de el arată că nu puteau izvorî din mintea unui om, ci erau rezultatul puterii nevăzute a lui Iehova care lucra cu mintea lui.

Lucrurile care se spun despre Moise se aplică tuturor celor care au scris Biblia. Dumnezeu i-a ales pe acești oameni pentru această lucrare grație credinței și loialității față de el. Așa cum puterea lui nelimitată a lucrat pentru a creat toate lucrurile de pe pământ, tot astfel acea putere a lucrat pentru a îndruma și influența mintea lui Moise a altor oameni sfinți care să alcătuiască o consemnare a voinței lui Dumnezeu pentru om. David a fost unul dintre acești oameni sfinți devotați Domnului, și a spus despre partea Bibliei pe care a întocmit-o: “Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine și cuvântul lui a fost pe limba mea.” – 2 Sam. 23:2.

Acești oameni credincioși din vechime se numesc profeți, și au scris profeții. Apostolul Petru, care a fost ales de Isus ca să-i fie unul dintre discipoli, a scris sub inspirație: “Căci profeția n-a fost niciodată adusă prin voința omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtați de spiritul sfânt.” - 2 Pet. 1:21

Este foarte interesant să observăm cum Dumnezeu a făcut aranjamente ca faptele importante să fie transmise din generație în generație, de la Adam la Moise,

apoi ca Moise să scrie, și apoi ca alți oameni să scrie, pentru ca voința sa să fie exprimată în forma potrivită, spre beneficiul omului.

Legământ pentru împărăție

Iehova a făcut un legământ pentru a instaura un guvern care să lucreze spre binele omului. Din Scripturi, reiese că atunci când Dumnezeu este pe care să îndeplinească o mare lucrare care le implică direct pe creaturile sale, el face un legământ pentru aceasta și își îndeplinește lucrarea după termenii aceluia legământ.

David, bărbatul pe care Dumnezeu l-a uns rege peste Israel, și-a dovedit zelul pentru casa lui Dumnezeu. El a adus chivotul legământului din casa lui Obed-Edom și a așezat-o în cortul sau tabernacolul de pe Muntele Sion. Pe vremea aceea, David însuși trăia în casa sa din lemn de cedru. Stând acolo, în pace și desfătări, l-a chemat pe profetul Domnului, Natan, și i-a zis: "Iată că eu locuiesc într-o casă de cedru, iar chivotul adevăratului Dumnezeu locuiește în mijlocul unor pânze de cort". Atunci Natan i-a zis regelui: "Du-te și fă tot ce este în inima ta, căci Iehova este cu tine!" (2 Sam. 7:2, 3) David dorea să construiască o casă pentru Domnul, în care să se odihnească chivotul legământului. David era plin de zel iubitor pentru Domnul Dumnezeu și cauza sa. Dumnezeu cunoștea gândurile lui David; așadar, l-a îndrumat pe profetul Natan să meargă la David și să-i transmită un mesaj, după cum este scris: "Când ți se vor împlini zilele și vei adormi alături de strămoșii tăi, voi ridica sămânța ta după tine, pe acela care va ieși din coapsele tale, și-i voi întări împărăția. El va construi o casă pentru numele meu, iar eu îi voi întări tronul împărăției pe timp veșnic. Eu îi voi fi tată, iar el îmi va fi fiu. Când va face ce este rău, îl voi muștra cu nuiua oamenilor și cu loviturile fiilor lui Adam. Nu-mi voi retrage bunătatea iubitoare de la el, cum am retras-o de la Saul, pe care l-am înlăturat dinaintea ta. Casa ta și împărăția ta vor fi întărite pe timp veșnic înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pe timp veșnic". Și Natan i-a vorbit lui David potrivit cu toate aceste cuvinte și potrivit cu toată această viziune." – 2 Sam. 7:12-17.

Se pare, deci, că grija lui David pentru interesul Domnului și zelul său iubitor pentru Domnul a fost baza legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu David. El însuși profet, David a profețit în ultimele sale ceasuri și a zis:

"Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine și cuvântul lui a fost pe limba mea. Dumnezeul lui Israel a vorbit, Stânca lui Israel mi-a spus: "Când cel ce domnește peste oameni este drept și domnește în teamă de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când soarele strălucește într-o dimineață fără nori. Lumina și ploaia fac să răsară iarba din pământ". Căci oare nu este la fel casa mea înaintea lui Dumnezeu? Fiindcă el a făcut cu mine un legământ de durată veșnică, bine întocmit în toate privințele și sigur. Întrucât acesta este toată salvarea mea și toată plăcerea mea, oare nu de aceea îl va face el să înflorească?" – 2 Sam. 23:2-5.

Despre legământul făcut de Dumnezeu cu David se scrie, în continuare: "Dar Iehova n-a vrut să aducă nimicirea asupra casei lui David, datorită

legământului pe care-l încheiase cu David și pentru că spusese că le va da lui și fiilor lui o candelă pentru totdeauna” (2 Cron. 21:7) “Am încheiat un legământ cu alesul meu, i-am jurat lui David, slujitorul meu: "Îți voi întări sămânța pe veșnicie și îți voi zidi tronul ca să dăinuie din generație în generație". Sela. Cerurile vor lăuda faptele tale minunate, o, Iehova, da, fidelitatea ta în adunarea sfinților.” (Ps. 89:3-5) “Iehova i-a jurat lui David și, într-adevăr, nu se va da înapoi: "Din rodul pântecelui tău voi pune pe cineva pe tronul tău.” – Ps. 132:11.

Scripturile arată clar că legământul încheiat de Dumnezeu cu David este veșnic, este pe timp veșnic. Dumnezeu a spus, prin profetul său Ieremia: “Dacă ați putea să rupeți legământul pe care l-am încheiat cu ziua și legământul pe care l-am încheiat cu noaptea, pentru ca ziua și noaptea să nu mai vină la timpul lor, atunci ar putea fi rupt și legământul pe care l-am încheiat cu slujitorul meu David, pentru ca el să nu mai aibă un fiu care să domnească pe tronul lui, precum și legământul pe care l-am încheiat cu preoții levitici, slujitorii mei.” – Ier. 33:20, 21.

Sarea este folosită pentru a simboliza credința, loialitatea cu care se respectă un legământ. Atunci când este folosită în legătură cu un legământ, pare să spună: “Acest legământ va fi păstrat cu fidelitate și zel pentru totdeauna” (Lev. 2:13; Num. 18:19) Despre legământul cu David se scrie și că: “Oare n-ar trebui să știți că însuși Iehova, Dumnezeul lui Israel, i-a dat lui David o împărăție peste Israel pe timp veșnic, lui și fiilor lui, printr-un legământ al sării?” – 2 Cron. 13:5.

Dovada scripturală arată clar, dincolo de orice îndoială, că urmașul lui David menționat aici de profetul lui Dumnezeu este Isus Cristos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Atunci când mesagerul lui Dumnezeu i-a spus Mariei că va fi mama Celui Binecuvântat, a zis: “El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacob pentru totdeauna și Împărăția sa nu va avea sfârșit.” – Luca 1:32, 33.

Isus este desemnat ca fiind “Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David” (Rev. 5:5). Cuvintele lui Isus însuși arată că este urmașul lui David și, în același timp, Domnul lui David (Mat. 22:42, 45) Isus Cristos este „întâiul-născut din toată creația”. (Col. 1:15) Despre El, Cel Puternic, profetul lui Dumnezeu a scris: “Eu îl voi pune ca întâi născut, cel mai mare dintre regii pământului. Voi păstra veșnic bunătatea mea iubitoare față de el și legământul meu îi va fi credincios. Voi face ca sămânța lui să dăinuie veșnic și tronul lui, ca zilele cerului.” (Ps. 89:27-29) Din nou, profetul a scris despre și cu privire la Isus: “Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor. Farmecul este turnat pe buzele tale. De aceea Dumnezeu te-a binecuvântat pe timp veșnic. Dumnezeu este tronul tău pe timp veșnic, da, pentru totdeauna. Sceptra domniei tale este un sceptra al dreptății. Voi aminti numele tău în toate generațiile viitoare. De aceea, popoarele te vor lăuda pe veșnicie, da, pentru totdeauna.” – Ps. 45:2, 6, 17.

Oriunde scriitorul din Noul Testament oferă o interpretare a ceva ce este scris în scripturile din Vechiul Testament, acea interpretare trebuie considerată absolut adevărată și corectă. Aceasta este o regulă invariabilă, care trebuie urmată.

Apostolul Pavel, scriind despre Isus Cristos, iubitul Fiul glorificat al lui Dumnezeu, a interpretat cuvintele profetului, aplicându-le lui Isus: "Dar despre Fiul spune: "Dumnezeu este tronul tău pentru totdeauna și veșnic, iar sceptrul Împărăției sale este sceptrul dreptății. Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea. Iată de ce Dumnezeu, Dumnezeul tău, te-a uns cu uleiul înălțării mai mult decât pe tovarășii tăi". – Evrei 1:8, 9.

Despre guvernul sau domnia dreptății, care va fi instaurat de Iehova, și ce Cel pe care Dumnezeu îl va așeza în calitate de Cap al acelui guvern, profetul a scris: "Un tron va fi ferm stabilit prin bunătate iubitoare și un rege va sta pe el cu fidelitate în cortul lui David, judecând, căutând justiția și făcând imediat dreptate." (Isa. 16:5) Același profet a mai scris, despre aceeași chestiune: "Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ de durată veșnică în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt credincioase." (Isa. 55:3) Așadar, pe baza dovezilor scripturale se stabilește clar că legământul veșnic cu Dumnezeu încheiat de David își găsește împlinirea deplină în Isus Cristos.

David l-a prefigurat pe Isus Cristos, cel Iubit de Dumnezeu. Așadar, legământul veșnic dintre Iehova Dumnezeu și Fiul său iubit prevede că Fiul va avea viață, nemurire, un tron și o Împărăție sau domnie.

Legământul veșnic menționat de profeți nu se putea aplica lui Isus înainte ca Isus să fi devenit urmașul, "sămânța" lui David în sensul scriptural. Isus a devenit sămânța lui David tocmai atunci când Isus a răspuns chemării Împărăției și a fost uns. De atunci înainte, toate profețiile despre legământul veșnic converg spre Isus Cristos.

După ce Isus a fost înviat din morți, acel legământ veșnic i-a fost confirmat. Acest lucru este făcut cert de cuvintele apostolului inspirat: "De aceea, noi vă anunțăm vestea bună despre promisiunea făcută strămoșilor: că Dumnezeu a împlinit-o în întregime pentru noi, copiii lor, înviindu-l pe Isus, după cum este scris în psalmul al doilea: "Tu ești fiul meu, eu ți-am devenit Tată astăzi". Și faptul acesta, că l-a înviat din morți și că nu se va mai întoarce la putrezire, El l-a spus astfel: "Voi manifesta cu fidelitate față de voi bunătatea iubitoare pe care i-am promis-o lui David". De aceea, El mai spune într-un alt psalm: "Nu vei permite ca acela care-ți este loial să vadă putrezirea". Căci David a slujit în generația lui potrivit voinței clare a lui Dumnezeu, a adormit în moarte, a fost pus alături de strămoșii lui și a văzut putrezirea. În schimb, cel pe care Dumnezeu l-a sculat din morți n-a văzut putrezirea." – Fapte 13:32-37.

Această dovadă scripturală ne arată că legământul veșnic, chiar și bunătatea iubitoare arătat lui David, este de fapt între Dumnezeu și iubitul său Fiul, Isus Cristos, și cei care devin asociații lui. Dumnezeu a luat diadema și coroana regelui lui Israel atunci când Zedechia a fost dat jos de pe tron și a declarat că nu o va mai da altcuiva până la venirea celui căruia îi aparține de drept. Acea coroană, atunci când este așezată pe capul Celuia căruia îi aparține de drept este reprezentată de aurul pur, pentru că aurul simbolizează lucrurile divine; și, din moment ce dreptul

este dat de Iehova, Cel Divin, coroana este așezată pe capul celui uns în divinitate. Despre Isus Cristos, Unsul lui Dumnezeu, profetul a scris: “Fiindcă l-ai întâmpinat cu binecuvântări și i-ai dat lucruri bune, i-ai pus pe cap o coroană de aur purificat.” – Ps. 21:3.

Atunci când Isus era gata să moară, s-a rugat ca Tatăl său să-i dea gloria vieții de care s-a bucurat cu Iehova înainte de începutul lumii. El nu a cerut nici o onoare mai înaltă decât zelul și fidelitatea pe care le-a dovedit. Dumnezeu i-a acceptat solicitarea dându-i viață și i-a dat chiar mai mult, pentru că legământul implica mai mult. “Ți-a cerut viață și i-ai dat-o, da, zile multe pe timp veșnic, da, pentru totdeauna. Gloria lui este mare datorită salvării tale. Tu pui peste el demnitate și splendoare. Căci faci să fie bogat binecuvântat, pentru totdeauna, îl faci să se bucure cu bucuria pe care o dă fața ta.” – Ps. 21:4-6.

Mai mult, profetul a spus despre el: “Tu vei adăuga zile la zilele regelui, anii lui vor fi ca generații după generații. El va locui pe timp veșnic înaintea lui Dumnezeu. O, fă ca bunătatea iubitoare și adevărul să-l păzească!” – Ps. 61:6, 7.

De aici, rezultă în mod necesar că legământul era o garanție a vieții și nemuririi pentru Isus, datorită credinței și credinței față de Dumnezeu cu care a respectat legământul. Legământul veșnic cu Isus era așadar un legământ pentru viață, nemurire, un tron, o coroană și o Împărăție. Atunci când era pe cale să-și încheie serviciul pământesc, le-a spus discipolilor săi că Tatăl său a încheiat legământ cu el pentru o Împărăție, și că și el a încheiat cu ei același legământ. – Luca 22:29, 30, *Diaglott*.

Această afirmație, împreună cu alte dovezi scripturale, arată dincolo de orice dubiu că Isus este Cel prin care se îndeplinește legământul veșnic, pe timp veșnic și că, în altruismul său față de urmașii săi credincioși se leagă și acceptă să îi ia în Împărăție cu el. Aceasta este și o parte a pregătirilor în vederea instaurării Împărăției dreptății pentru om.

RECUNOȘTIINȚĂ FAȚĂ DE IEHOVA

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Dorim să confirmăm, recunoscători lui Iehova, primirea volumelor 2 și 3 din *Justificare*. Împreună cu alții, am așteptat cu nerăbdare o înțelegere mai clară a profeției lui Ezechiel, viziunea sa cu templul și lucrării Iehu. După prima lectură, ne bucurăm de lumina sporită.

Dorința noastră este să fim acum părtași, împreună cu martorii lui Iehova la transmiterea acestui mesaj oamenilor, spre justificarea și restabilirea numelui său.

Anunțul despre noile broșuri și *Ocotirea* a fost o surpriză plăcută.

Fie ca Domnul să vă dea puterea sa și multă bucurie în serviciul din prezent.

Frații voștri, prin îndurarea Lui,

DWIGHT și JULIET KENYON, *Pionieri*.